

T Cuộc chiến Thượng vị

TÂM
NHỤY

Mục lục

Chương 1+1: Tiết Từ: Màn Kỳ Ngộ Trong Thư Viện

Chương 1+2: Tôi Là Nữ Phụ

Chương 2: Cha Mẹ Và Huynh Trưởng

Chương 3: Chuyện Xưa Của Nhà Tổ Phụ

Chương 4: Công Chúa Hòa Húc

Chương 5: Lần Đầu Đến Từ Phủ

Chương 6: Nữ Quyển Từ Phủ

Chương 7: Con Dâu Khó Làm

Chương 8: Nam Nhân Từ Gia

Chương 9: Công Chúa Dạy Con

Chương 10: Lỡ Tay Cứu Người

Chương 11: Biểu Ca Sơ Thanh

Chương 12: Nô Tài Phạm Lỗi

Chương 13: Hoàng Hậu Lỗ Thị

Chương 14: Xả Thân Trong Cung

Chương 15: Thân Tình Ấm Áp

Chương 16: Sơ Thanh Thăm Bệnh

Chương 17: Lời Mời Của Biểu Ca

Chương 18: Cứu Nô Của Từ Phủ

Chương 19: Xử Trí Nha Hoàn

Chương 20: Công Chúa Hòa Phong

Chương 21: Tiết Thanh Minh

Chương 22: Lại Vào Cung

Chương 23: Bận Chơi Trong Cung

Chương 24: Như Thật Như Mơ

Chương 25: Nhất Kiến Ghi Thù

Chương 26: Bữa Tiệc Xui Xẻo

Chương 27: Mạng Treo Sợi Tóc

Chương 28: Thời Gian Thấm Thoát

[Chương 29: Người Cũ Chuyện Mới](#)
[Chương 30: Ngày Đầu Vào Cung Học](#)
[Chương 31: Tỷ Muội Xung Đột](#)
[Chương 32: A Man Phản Kích](#)
[Chương 33: Tiểu Viện Héo Lánh](#)
[Chương 34: Gặp Lại Người Cũ](#)
[Chương 35: Nha Hoàn Và Ma Ma](#)
[Chương 36: Tần Thái Mỹ Nhân](#)
[Chương 37: Chọn Thư Đồng](#)
[Chương 38: Mặc Kệ Mâu Thuẫn](#)
[Chương 39: Thư Đồng Của Quận Chúa](#)
[Chương 40: Tiệc Mừng Năm Mới Trong Cung](#)
[Chương 41: Nhị Cô Tới Nhà](#)
[Chương 42: Ngổ Ngang Trăm Mối](#)
[Chương 43: Ước Hẹn Đồng Du](#)
[Chương 44: Trách Mắng Liêu Lang](#)
[Chương 45: Đối Sách Của Huynh Muội](#)
[Chương 46: Hòa Húc Tồn Thương](#)
[Chương 47: Tỳ Nữ San Hô](#)
[Chương 48: Ước Hẹn Của Nữ Chính](#)
[Chương 49: Một Bình Trà Độc](#)
[Chương 50: Hung Thủ Là Ai](#)
[Chương 51: Đạo Chơi Ngoại Thành](#)
[Chương 52: Thục Thận Bị Thương](#)
[Chương 53: Sự Cố Bất Ngờ](#)
[Chương 54: Kho Hàng Nơi Bến Tàu](#)
[Chương 55: Hoạn Nạn Cùng Chia](#)
[Chương 56: Sự Tình Sau Đó](#)
[Chương 57: Giả Thần Giả Quý](#)
[Chương 58: Ban Hôn Cho Hoàng Gia](#)
[Chương 59: Thu Vàng Thường Cúc](#)
[Chương 60: Chúng Nữ Đạo Vườn](#)

Chương 61: Vây Ngắm Mỹ Nam
Chương 62: Hòa Húc Hồi Cung
Chương 63: Sơ Thanh Tắt Tiếng
Chương 64: Lá Đỏ Ngày Thu
Chương 65: Nội Tâm Chuyển Biến
Chương 66: Hôn Sự Mỗi Nhà
Chương 67: Trong Lòng Thấy Yêu
Chương 68: Mê Cung Trước Mặt
Chương 69: Đại Cô Qua Đời
Chương 70: Dịu Dàng An Ủi
Chương 71: Sơ Thanh Thổ Lộ
Chương 72: Đêm Lạnh Như Nước
Chương 73: Ngoài Dự Đoán
Chương 74: Thăm Bệnh Từ Phủ
Chương 75: Thân Thế Bí Ẩn
Chương 76: Tình Cờ Gặp Gỡ
Chương 77: Quân Tử Hảo Cầu
Chương 78: Tướng Nữ Quái Lực
Chương 79: Ninh Gia Ở Lạc Dương
Chương 80: Tán Dóc Trong Phòng
Chương 81: Tình Cờ Gặp Cùng Đi Ăn Chung
Chương 82: Chuẩn Bị Thọ Yến
Chương 83: Lời Đồn Trong Cung
Chương 84: Thọ Yến Mở Màn
Chương 85: Vỡ Kịch Trong Thọ Yến
Chương 86: Ngao Cò Tranh Nhau
Chương 87: Ngư Ông Đắc Lợi
Chương 88: Bể Mặt Xấu Hổ
Chương 89: Manh Mối Mông Manh
Chương 90: Thoắt Ẩn Thoắt Hiện
Chương 91: Thân Thế Rắc Rối
Chương 92: Thiên Tử Xử Án

Chương 93: Hai Phe Giăng Co
Chương 94: Trang Thành Bị Oan
Chương 95: Cha Của Phò Mã
Chương 96: Lại Một Người Khác
Chương 97: Chân Tướng
Chương 98: Nhị Cô Về Nhà
Chương 99: Di Sản Của Ninh Thị
Chương 100: Đôi Trẻ Định Tình
Chương 101: Hải Thiên Trở Về
Chương 102: Đêm Trước Đại Hôn
Chương 103: Tỷ Muội Bất Hòa
Chương 104: Tiệc Cưới
Chương 105: Đêm Khuya Tâm Sự Dưới Tường Hoa
Chương 106: Từ Man Bệnh
Chương 107: Thục Mẫn Chết
Chương 108: Xá Nữ
Chương 109: Hành Hung Trong Điện
Chương 110: Sắc Kiêu Chớm Nở
Chương 111: Lật Phất Mưa Phùn
Chương 112: Hôn Sự Của Sơ Liêm
Chương 113: Thử Lòng Khuê Mật
Chương 114: Ước Hẹn Bên Hồ
Chương 115: Tương Thân Tương Ái
Chương 116: Lưỡng Tình Tương Duyệt
Chương 117: Hôn Sự Của Tú Oánh
Chương 118: Sơ Thanh Cầu Thân
Chương 119: Cùng Thăm Nhà Mới
Chương 120: Sinh Nhật Của Chu Hoàn
Chương 121: Xao Động Trước Ngày Cưới
Chương 122: Thôi Tam Cô Nương
Chương 123: Hải Sinh Đính Hôn
Chương 124: Chu Hoàn Xuất Giá

[Chương 125: Từ Man Xuất Giá](#)
[Chương 126: Đêm Trước Động Phòng](#)
[Chương 127: Động Phòng Hoa Chúc](#)
[Chương 128: Cuộc Sống Tân Hôn](#)
[Chương 129: Vào Cửa Kính Trà](#)
[Chương 130: Tiến Cung Tạ Ôn](#)
[Chương 131: Tình Sâu Mãi Mãi](#)
[Chương 132: Ngày Thứ Ba Lại Mặt](#)
[Chương 133: Vào Cung Tặng Quà Cưới](#)
[Chương 134: Trò Cười Trong Đại Điện](#)
[Chương 135: Đột Biến Trong Cung](#)
[Chương 136: Đến Cửa Cảnh Cáo](#)
[Chương 137: Vị Khách Bất Ngờ](#)
[Chương 138: Vây Phủ Tìm Chồng](#)
[Chương 139: Không Tiệc Trả Giá](#)
[Chương 140: Đòi Bên Can Thiệp](#)
[Chương 141: Bốn Bề Biến Hóa](#)
[Chương 142: Ước Hẹn Tại Tiệm Sơn](#)
[Chương 143: Mạo Hiểm Vào Cung](#)
[Chương 144: Bị Nhốt Trong Cung](#)
[Chương 145: Đêm Trước Xây Ra Chuyện](#)
[Chương 146: Khói Lửa Ngưng Dần](#)
[Chương 147: Kết Thúc](#)
[Chương 148: Phiên Ngoại 1: Từ Man Mang Thai](#)
[Chương 149: Phiên Ngoại 2 - Cuộc Sống Hạnh Phúc](#)
[Chương 150: Phiên Ngoại 3 - Công Chúa Hòa Húc](#)

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1+1: Tiết Tử: Màn Kỳ Ngộ Trong Thư Viện

Trời mùa hè nóng kinh dị, đặc biệt là thời tiết ở Nam Kinh, ngay cả nhựa đường bên ngoài cũng sắp bị nóng chảy đến nơi, đi trên đường, dường như còn có thể nhìn thấy khoảng không khí bị ánh mặt trời gay gắt thiêu đốt, bốc lên những làn khí nóng rất vẩn vơ. Hôm nay, đáng lý ra Từ Mẫn được nghỉ, nhưng đương lúc trốn trong phòng mở điều hòa mát mẻ, hưởng thụ giấc ngủ trưa hiếm có thì lại nhận được điện thoại từ lãnh đạo trực tiếp. Không còn cách nào, cô đành lưu luyến không rời mà thay quần áo, tắt điều hòa, cầm chìa khóa xe đạp ra khỏi nhà.

Từ Mẫn trước giờ là một người cực lười biếng, từ nhỏ đến lớn cô chỉ muốn được làm người bình thường, phàm là việc gì đều theo số đông, chưa bao giờ hiếu thắng giành giật với ai. Cho nên từ một ngôi trường tiểu học bình thường, lên một trường cấp hai bình thường, rồi lại học cấp ba ở một ngôi trường bình thường, cuối cùng thi vào một trường đại học trung bình, cầm tấm văn bằng với thành tích trung bình, thực tập ở một công ty bình thường rồi đi làm đến bây giờ.

Cũng bởi tính cách lười biếng lại ngại phiền phức này của cô, mà ở trong công ty mới bị người ta xem là dẫu cù là* mà sai bảo. Ai bảo cô việc lớn kham không nổi, chỉ có thể làm việc nhỏ chứ. Cũng được cái cô có tính cách dễ chịu này, tuy nói việc làm thì có nhiều chút, tiền lương cũng ít chút, nhưng cả công ty phần lớn đều quan hệ không tệ với cô, rảnh rỗi cũng giúp đỡ một tay, hơn nữa bản thân cô cũng làm theo kiểu ‘được chẳng hay chớ’, nên cuộc sống nhìn qua cũng coi như không tệ. Chẳng qua có một điểm tiếc

nuôi duy nhất là, cô đến nay đã 29 tuổi, mà vẫn chưa tìm được một mảnh tình vắt vai, ngay cả muốn tìm một người thích hợp, cũng không có ai nguyện ý phối hợp.

(*dầu cù là: có thể chống sưng, tiêu viêm do bị côn trùng cắn, muỗi đốt, cảm mạo, nhức đầu v.v... nói chung là đa dụng. hình dung sự vật hoặc con người có nhiều công dụng)

Từ Mẫn leo lên xe đạp, theo vòng bánh xe lăn đều, đem thân ảnh dung nhập vào bóng cây ngô đồng râm mát, cảm thụ được không khí mát mẻ hiếm có, một tia phiền muộn vừa rồi tựa hồ cũng bay theo gió, tất cả vẫn nên thuận theo tự nhiên thì hơn.

Xe đạp rẽ vào một con hẻm nhỏ, nơi đây trước kia vốn bị những vật gia dụng từ những ngôi nhà gần đó đổ đầy ra chắn cả lối đi, thậm chí còn có người ở trong này nuôi gà nuôi vịt, khiến cho con hẻm ngổn ngang rối mù, về sau được mấy người giữ gìn trật tự đô thị và quản lý đường phố ghé qua, mới được dọn dẹp sạch sẽ, làm cho người dân cũng yên tâm thông hành. Từ Mẫn thường xuyên đi qua con đường nhỏ này, trước kia lúc con đường này còn chưa được thông thoáng, mỗi lần đến công ty phải đi đường vòng, hiện tại giảm được không ít thời gian.

Từ Mẫn nghiêng đầu, thả chậm lại tốc độ xe, từ sau khi con hẻm nhỏ này được sửa lại thì có điểm vượt trội hơn trước kia, chính là những căn nhà một tầng trước đây bị đóng cửa, nay được đổi thành những cửa hàng mặt tiền, có không ít những người từ vùng khác đến đây thuê những cửa hàng tuy có hơi nhỏ nhưng tiện nghi này, bọn họ bày bán một vài thực phẩm và đồ tạp hóa, còn có tiệm sửa xe nữa. Từ Mẫn nghĩ bụng lúc trở về có nên mua vài thứ nấu sẵn hay không, buổi tối đỡ phải nấu cơm.

Nhưng đang đạp xe, Từ Mẫn cảm thấy có chút không đúng, con hẻm này cũng không dài lắm, bình thường chạy vài phút là hết đường rồi, cho dù cô có chạy chậm hơn nữa, cũng không mất hơn mười phút là thấy được

cuối đường rồi. Từ Mẫn nghi hoặc nhìn nhìn hai bên đường, lại phát hiện một cửa hàng từng bán đồ trang sức nay đã đổi chủ, ngay cả mặt tiền cửa hàng cũng được trang trí theo phong cách cổ kính, không biết là bán thứ gì.

Từ Mẫn nhìn bảng hiệu, thấy thời gian cũng còn sớm, do dự mãi, cô cũng ngừng xe lại, xuống xe, khóa xe ở một bên, nấn ná nhìn trước cửa cửa hàng một lúc, rồi hạ quyết tâm đi vào.

Vừa bước một chân vào cửa hàng, một làn hơi lạnh từ sau lưng đánh úp tới, khiến cho Từ Mẫn rùng mình, cô vội quay đầu lại, phát hiện trời vẫn còn nắng gay gắt, tiếng ve sầu rả rích âm ỹ khiến người phiền lòng. Lắc đầu, Từ Mẫn thấy có lẽ mình quá mẫn cảm, rảo bước lên bậc thềm, liền đẩy cửa đi vào.

Vừa vào cửa, Từ Mẫn cảm giác như mình đã xuyên không, không ngờ bên ngoài thoát nhìn giống như một cửa hàng bán trang sức vật phẩm bỏ túi, bên trong lại lớn như vậy, từng hàng giá sách bày đầy cả phòng, mùi gỗ trầm hương mang đầy phong cách cổ xưa tràn ngập trong không khí, thật giống như một thư viện sách của nhà giàu, cất giấu vô số quyển sách được in ấn với số lượng hạn chế, vô cùng quý giá.

Không dám bước tới lật xem sách, Từ Mẫn nhìn quanh, phát hiện chỉ có một quầy hàng ở cạnh cửa, nhưng trong quầy không có một ai, trên mặt bàn đặt một chiếc kính lão thoát nhìn đã rất cũ. Dưới ánh nắng mặt trời xuyên qua ô cửa thủy tinh, tròng kính lấp lóe lên ánh sáng ấm áp, cùng với ánh rọi của bóng cây đong đưa qua lại ngoài cửa sổ.

Từ Mẫn chậm rãi đi vào trong, ngạc nhiên phát hiện cuối hàng giá sách còn có một đoạn cầu thang thông lên tầng hai, phân vân mãi, Từ Mẫn cố lấy dũng khí, bước tới.

Cầu thang không cao lắm, Từ Mẫn đi chưa được mấy bước đã đến tầng hai, vừa mới bước chân vào, cô liền cảm giác đế giày giẫm phải thứ gì,

hơi gai gai lên lòng bàn chân, Từ Mẫn cúi đầu nhìn, cứ nhiên lại là một cái cổ vịt, còn có một khúc xương vịt bị găm nhẵn không còn một chút thịt.

Từ Mẫn nghiêng người sang, nhìn theo hướng xương vịt bừa bãi, một cô gái mặc đồ công sở, chân đế trần, lúc này tay trái đang bưng một đĩa mỳ xào, tay phải cầm cổ vịt, ngồi vùi dưới chân giá sách, trên đùi đặt một quyển sách cũ đã ố vàng, đọc say mê, thỉnh thoảng còn phun xương trong miệng ra, khúc xương chậm rãi lăn đến chân Từ Mẫn.

“Xin lỗi, tôi thấy trên cửa viết đang mở cửa...” Từ Mẫn nghĩ đối phương là chủ tiệm, với tính cách ngại đả tỵ với người khác, cô lập tức lúng túng, mở miệng giải thích.

Ai ngờ cô gái kia ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, tùy tiện cười nói: “Không sao cả, lúc tôi vào cũng thấy trong tiệm không có người! Nhưng mà nơi này thế mà có rất nhiều tiểu thuyết, lại còn rất thú vị a.”

Từ Mẫn bị lời của cô ta làm cho ghen họng, cũng không tiện hỏi tiếp, lướt mắt nhìn đến ngón chân trắng nõn đang đong đưa qua lại của cô ta, cười gượng một cái, liền đi tới. Ước chừng đi lên trước hai kệ, Từ Mẫn thuận tay cầm lấy một quyển sách, lật giở qua loa, nàng chỉ nhìn vài lần liền đặt xuống, cuốn này nàng đã đọc rồi, hình như là một câu chuyện về một nữ nhân vật phụ, vì cùng nữ chính tranh giành một phượng hoàng nam nào đó, mà cửa nát nhà tan, không được chết yên lành.

Từ Mẫn đặt quyển sách lại chỗ cũ, theo thói quen lẩm nhẩm cười nói: “Cô gái ngây thơ này cũng là đồ ngốc, loại đàn ông kia có tặng cho mình cũng không thềm.”

Vừa dứt lời, lại là một cảm giác âm lạnh khi nãy ủa tới, Từ Mẫn rút cổ, không dám đứng yên tại chỗ, bèn hấp tấp đi ra, đúng lúc này một quyển sách bìa đỏ hấp dẫn cô, cô bước nhanh tới, vừa định cầm lấy, liền nghe thấy

cô gái ở hàng sách phía sau cười nói: “Này, sau lưng cô, vừa rồi có một bé gái mặc đồ cổ trang đi theo, cô không phát hiện sao?”

Tay Từ Mẫn run lên, quyển sách thiếu chút nữa rơi xuống đất, cô quay đầu nhìn cô gái kia, thấy cô ta đã cúi đầu xuống không nói gì nữa, đoán chừng có lẽ là người thích nói đùa. Cúi đầu nhìn bìa sách trong tay, hai chữ “SỐNG LẠI” thật to được in màu vàng kim, trông rất đẹp dễ hoa lệ. Từ Mẫn cẩn thận lật ra mặt sau của sách, đọc dòng giới thiệu. Đại khái là truyện kể về một cô gái vì giả cho người đàn ông mình thích, mà khiến cho mọi người, ngay cả bạn bè cũng xa lánh, vị biểu ca yêu thương cô nhất, cũng vì cô mà không thể không cưới con gái của Đại trưởng công chúa – một quận chúa điêu ngoa tùy hứng lại không chiếm được tình cảm của vị biểu ca này, cuối cùng bởi vì cuộc sống không hòa thuận, biểu ca vốn thân mang bệnh tim liền mất sớm, còn người đàn ông mà nữ chính yêu thương, cũng vì có tình yêu mới, mà giết chết người vợ tào khang là cô.

Nhưng ai ngờ ông trời có mắt, sau khi chết, cô cứ nhiên được sống lại, thế là đá văng tra nam, chấn hưng gia tộc, giúp biểu ca thoát khỏi quận chúa, tuy nói đoạn giới thiệu cũng có chỗ hơi hợp lý thú, nhưng tham khảo từ những truyện trọng sinh mà Từ Mẫn từng đọc, cũng thấy không có gì mới lạ, giết chết tra nam tra nữ, cuối cùng sống hạnh phúc vui vẻ với biểu ca. (tra nam tra nữ: nam phụ, nữ phụ cận bã)

Ma xui quỷ khiến thế nào, Từ Mẫn lại mở quyển sách ra, cũng không biết vì sao, lập tức đã bị câu chuyện trong trang sách hấp dẫn. Những dòng văn kia tựa như con cá du nhập vào trong đầu cô. Trong đầu cô hiện lên một vài hình ảnh, những người trong đó trông rất sống động như thật, họ vui, họ buồn, họ đau, họ bi, hoàn toàn truyền đạt đến Từ Mẫn. Cô cứ đứng mãi như vậy, không ngừng đọc quyển sách trên tay, đọc mãi đến đoạn kết.

“Tiêu rồi!” Từ Mẫn giơ tay lên nhìn đồng hồ, ảo não kêu lên, cô mà đọc sách là đọc đến mê mết, hoàn toàn quên bém luôn chuyện mình phải đi

làm. Lần này thật sự là chết chắc rồi, sắp chắc chắn sẽ giết mình mất, không biết bây giờ chạy đến còn kịp không.

Đương lúc vội vội vàng vàng, Từ Mẫn vừa muốn đặt quyển sách xuống, chợt nghe đầu cầu thang có tiếng bước chân đi lên. Giương mắt nhìn lại, một cô gái mặc áo gió quần dài đơn giản, tóc dài cột cao, đeo mắt kính, im lặng đi lên, lúc nhìn thấy Từ Mẫn cùng vị đang ngồi bệt trên sàn kia, trong nháy mắt có chút mơ màng, lập tức gật gật đầu với Từ Mẫn, cũng không nói gì, liền tự động đi đến một kệ sách trước Từ Mẫn.

Từ Mẫn cầm sách, nhẹ nhàng thở hắt ra, cô còn tưởng là chủ tiệm đã trở lại chứ, nhưng nghĩ tới cô gái vừa rồi ăn mặc rất không hợp với thời tiết hiện tại, hay là thân thể cô ta không được khoẻ? Tiếng chuông di động trong túi xách rất nhanh đã ngăn lại dòng suy nghĩ miên man của Từ Mẫn, cô lấy điện thoại ra, là tin nhắn sắp gửi đến, trong lòng cũng có chút lo lắng. Nhưng đọc nội dung tin nhắn lại thở phào nhẹ nhõm. Thì ra công ty bỗng nhiên xảy ra hoả hoạn, sắp vì bận chút chuyện mà không tới, nhưng khi biết được tin hoả hoạn, ông sợ cô đã đến đó, bèn nhắn tin hỏi.

May quá, may mà mình không đi, bỗng nhiên có một loại cảm giác như vừa được sống lại vậy. Từ Mẫn vỗ vỗ ngực, cũng không biết tình hình hoả hoạn như thế nào rồi, nếu mình thật sự đến đó, liệu có mạng trở về hay không mới là vấn đề.

Vui sướng, cô cũng không vội vã đi nữa, ngược lại tiếp tục cầm quyển sách kia lên, còn đặc biệt tìm một góc thoải mái, ung dung ngồi xuống, đọc nốt đoạn kết.

Mãi đến khi đọc đến dòng chữ cuối cùng, Từ Mẫn liền cảm thấy đầu óc mơ màng, cảm thấy rất rất buồn ngủ, hận không thể lập tức ngủ ngay tại chỗ. Cô ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, dường như hai người kia vẫn còn ở đằng đó, sau đó, mí mắt díp lại, Từ Mẫn mất đi ý thức.

Không ai biết được, từ sau khi Từ Mãn ngủ yên, trên thế giới này, cô gái tên Từ Mãn hoàn toàn biến mất, ngay cả những quá khứ có cô, thậm chí những dấu vết cô từng tồn tại, cũng như cơn gió hè kia, bay đi không còn sót lại chút gì.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1+2: Tôi Là Nữ Phụ

“Quận chúa, đến giờ Thìn rồi ạ, nên dậy thôi.” (giờ Thìn: 7-9h sáng)

Thân thể nhỏ nhỏ trong tấm chăn gấm đỏ thẫm ‘hoa nở rơi đầy’ khẽ cựa quậy, ngay sau đó, tấm màn kim tấm sa được người vén lên từ bên ngoài, cơn gió lạnh lạnh nhẹ nhẹ thổi vào, đưa bé gái vùi trong chăn kia, lim dim mở mắt ra, đôi mắt to nheo lại, hàng mi dài cong vuốt khẽ rung động, hoảng hốt một hồi mới chậm rãi ngồi dậy, đôi má bụ bẫm lộ ra sắc ửng hồng khỏe khoắn, đôi môi hồng nhuận hơi cong mang theo ánh mọng nước tự nhiên.

Cô bé thấy người từ ngoài màn che đi tới, dường như nhỏ giọng thờ dài, nhận mệnh mà bò ra từ trong chăn, bộ trung y tuyết trắng mặc trên người nhúm nhó thùng thình, trông càng thêm tính trẻ con. (nhận mệnh: chấp nhận số mệnh)

“Quận chúa, mời thay quần áo ạ.”

Nha hoàn mặc váy quây ngực màu trắng với áo tay lờ màu lục nhạt, ôm bé gái từ trên giường lên, đi vào sau tấm bình phong ‘hỉ thước đùa hoa’, lưu loát thay trung y và trung khố cho bé, một nha hoàn khác cũng ăn mặc tương tự, thì cầm đến một bộ y phục đỏ hồng, cẩn thận tỉ mỉ mặc vào cho đứa bé.

“Quận chúa, mời dùng nước ạ.”

Thu bình phong lại, bé gái ngồi trên băng ghế dài, nhìn nha hoàn khom người đứng ở một bên, tay bưng chiếc đĩa sơn mài, nhất thời không hiểu gì, vươn tay qua.

“Chát ~!” (bị đánh)

Bé gái chột rụt tay lại, mang theo một cơn ủy khuất nhìn vị ma ma khoác áo nâu ngấn đứng bên cạnh, mà ma ma kia ước chừng ba mươi tuổi, tóc búi cẩn thận tỉ mỉ, trên búi tóc tròn còn cắm một cây trâm bạc, một đôi ngọc trai nhỏ chừng hạt gạo đang đưa trên lỗ tai, nhẹ nhàng rung động.

“Nô tỳ xin quận chúa thứ tội.” Ma ma dùng tư thế cực kỳ tiêu chuẩn, khom người cúi đầu, đi đến bên nha hoàn đang đỏ mặt, mới vừa rồi nàng bị dọa cho nhảy dựng.

“Không... không sao.”

Ma ma cũng không hề cảm kích, ngược lại chỉ trích: “Quận chúa phải nói, thứ cho người vô tội.”

Cô bé ngẩn người, yên lặng cúi đầu, nặn ra một câu: “Thứ người vô tội.”

Ma ma lại khom người nói: “Tạ quận chúa ân điển.”

Nhìn Tân ma ma thối lui qua một bên, Từ Mẫn cảm thấy nếu đây là trong truyện tranh, thế nào trên đầu cô đã hiện đầy hắc tuyến, cô không biết bản thân mình sao lại biến thành nữ phụ ác độc trong tiểu thuyết ban nãy – quận chúa Từ Man. Lại càng không biết ở hiện đại, có phải mình đã ngủ rồi hay không, cô chỉ biết là, lúc cô tỉnh lại thì đã trở thành cô gái xấu xa trong truyện rồi, một nhân vật nữ phụ đối địch với nữ chính, trong tương lai có thể sẽ bị bàn tay vàng của tác giả oanh kích đến ngay cả mẫu vụn cũng không còn.

Bất đắc dĩ ngồi ngay ngắn, để cho một nha hoàn mặc áo tay lở màu lam nhạt cẩn thận dùng cành liễu mềm chấm muối, rồi súc rửa khoang miệng cho mình, lại dùng một chén nước không biết được bào chế từ hoa gì súc miệng, sau khi rửa sạch xong, mới đổi một nha hoàn khác cũng áo lam nhạt lau mặt lau tay cho mình. Mà trong cả quá trình này, Từ Mãn cũng chính là Từ Man, đều không cần động tay làm bất cứ việc gì.

Nhìn bọn nha hoàn tới tới lui lui trước mắt, Từ Man lại thở dài, cô cũng không biết một đứa bé ba tuổi đầu như mình, có gì lại có nhiều việc phải làm như vậy, lại còn để cho nhiều người hầu hạ đến thế. Mỗi việc hầu hạ cô thay quần áo rửa mặt chải đầu, cũng đã cần bốn người, đó là còn chưa tính đến hai đại nha hoàn hầu cô chơi, hầu ăn cơm, cùng với hai nhũ mẫu, một ma ma giáo dưỡng, quét dọn làm việc vặt linh tinh bốn người, như vậy mỗi phòng ngủ thôi, ít nhất đã chứa hơn mười người, toàn bộ đều để chuyên môn hầu hạ cô.

“Đã ổn thỏa chưa ạ? Hôm nay trời lạnh, quận chúa nên phải mang lò sưởi tay theo đấy ạ.” Cửa phòng ngủ được cẩn thận đẩy ra, một đại nha hoàn áo tay lở màu hồng cánh sen đi vào, khẩu âm vùng phía nam mềm mại nghe có chút đồn dập.

Từ Man không dám quay đầu, để một nha hoàn đang chải tóc cho nàng, bé gái ở nơi này, đến mười tuổi mới được vấn tóc, dưới mười tuổi đều là bé gái, bình thường đều chải búi tóc hai chỏm hoặc hai chỏm hình trăng rằm, con cái nhà nghèo thì phỏng chừng chỉ có một sợi dây buộc tóc màu hồng là được, nhưng những đứa bé thân phận cao quý như Từ Man, thì cần phải phối hợp với trang sức quý giá tinh xảo, để biểu lộ rõ địa vị của nàng.

“A đến giờ rồi sao?” nhũ mẫu của Từ Man – Niên thị cầm áo choàng và lò sưởi tay từ phòng trong đi ra, nhìn đồng hồ cát trên bàn, nhìn đại nha hoàn hỏi.

“Cũng không sai biệt lắm ạ.”

Từ Man thấy mình giống như một người tàn tật, được người loay hoay búi tóc xong, lại bị nhũ mẫu đem một cái lò sưởi tay nhét vào trong lòng mình, rồi phủ thêm áo choàng, mới để cho nhũ mẫu bế lên.

“Cung tiền quận chúa.”

Từ Man cũng không muốn bị đánh vào tay nữa, tuy rằng tuyệt không đau, hơn nữa căn bản cũng không để lại vết tích gì, nhưng đối với bên trong nàng là một người trưởng thành 29 tuổi mà nói, thật sự rất xấu hổ.

“Đều tự sắp xếp đi.”

“Dạ.”

Bên ngoài gió có hơi lớn, vừa mới qua tết nguyên đán nên còn có thể nhìn thấy những ngọn đèn lồng đỏ treo trong sân chưa được thu lại, hiện tại vừa qua khỏi giờ Dần, trời đã sáng rõ rồi, không ít nha hoàn mặc áo xám nâu hoặc lở tay bận rộn tới tới lui lui.

Trước đây Từ Man vẫn cho rằng nha hoàn ở những nhà giàu có, ngày thường đều sẽ được ăn mặc xinh đẹp như hoa đỏ liễu xanh, tranh đua khoe sắc. Nhưng đến nơi này mới phát hiện, nha hoàn chính là nha hoàn, nha hoàn không phải chủ tử, căn bản không có quyền lựa chọn quần áo. Nha hoàn đẳng cấp thấp, chỉ có thể mặc quần áo ngấn màu nâu xám, có vài người ngay cả váy quây cũng không được mặc, mà nha hoàn tam đẳng trong phòng nàng thì mặc váy quây áo tay lỡ màu lam nhạt, nha hoàn nhị đẳng mặc váy quây áo tay lỡ màu lục nhạt, đại nha hoàn thiệp thân mới được mặc váy quây áo tay lỡ màu hồng nhạt, nhưng trong đó, váy quây thì không có ngoại lệ, ngoại trừ loại vải dệt bất đồng ra, đều thống nhất là váy quây màu trắng. Sự thống nhất ăn mặc này, làm cho Từ Man mới đến đây, cũng chỉ nhận biết được chính mình có hai nhũ mẫu, một ma ma giáo

dưỡng, còn cả thiếp thân đại nha hoàn bên người, những người còn lại, tên cũng chưa nhớ được toàn bộ, huống chi phân biệt được đẳng cấp.

* váy quây áo tay lờ: váy + áo khoác ngăn tay lờ (hình cuối chương)

Quần áo ngăn: loại quần áo mà nông dân hay mặc ý, nói chung hạ nhân nào có thể diện mới được ăn diện thêm váy quây.

“Thỉnh an quận chúa.”

Dọc đường đi, nhìn những nha hoàn và phó phụ (đầy tớ già) đẳng cấp thấp hơn quy củ hành lễ, chưa bao giờ Từ Man nhận thức được sự nghiêm phân biệt cấp bậc hơn lúc này, đối mặt với loại giáo dục hoàn toàn không thể diễn tả bằng bằng lời này, nàng cũng không tài nào lĩnh hội được.

Được nhũ mẫu bế vào hoa viên, nhóm nô bộc đi tới đi lui đều hô thỉnh an. Những việc như tụ tập tán dóc trong một vài tiểu thuyết, đều cực kỳ ít. Bọn họ đều bận rộn với công việc của mình, ngày thường ngay cả nói chuyện cũng rất hiếm, cho nên cả hoa viên im ắng tựa như có thể nghe thấy tiếng lá rơi vậy.

Đi vào chính viện, Từ Man không cần thông báo, hai ma ma đứng canh hai bên cửa nhìn thấy Từ Man, bèn khom người hành lễ, không có một chút mảy may nào là dám ngẩng đầu, Từ Man không khỏi thầm than, không hổ là phủ Đại trưởng công chúa, quy củ thật sự là đứng hàng nhất nhì.

“Thỉnh an quận chúa.” Trong sân đình, một lão ma ma đang đứng, nhìn rất quen mặt, Từ Man biết đây là quản sự ma ma bên người mẫu thân – Trần ma ma, trước nay rất được mẫu thân coi trọng, nghe nói lúc trước bà ta được đích thân ngoại tổ mẫu (bà ngoại) tuyển chọn cho mẫu thân.

“Chủ mẫu nương nương đã dậy chưa ạ?” Nhũ mẫu ôm Từ Man đi đầu, đến trước Trần mama hỏi. Những ma ma nha hoàn đi theo phía sau thì tiến lên thỉnh an Trần ma ma.

Sau khi khom người đáp lễ, Trần ma ma cười nói: “Đã dậy được một lúc rồi, vừa rồi có hỏi quận chúa nữa đó.”

Nhũ mẫu gật gật đầu, bế Từ Man đi lên bậc thang, hai nha hoàn đứng trước cửa chính phòng, sau khi thỉnh an vạn phúc, liền vén tấm màn thật dày lên, để cho nhũ mẫu ôm Từ Man đi vào.

Cảm nhận được hơi ấm phả vào mặt, Từ Man không khỏi oán thầm cuộc sống xa xỉ đặc quyền của giai cấp, nơi này ngay cả nhà bình dân có khả năng cũng không dám đốt lửa than, mà chỗ này của nàng và mẫu thân nàng, lại gần như cả ngày đốt loại ngân than phát ra mùi hương, trong phòng vì thế mà ấm áp tựa như mùa xuân.

Đợi đến khi tiến vào nội thất, Từ Man từ trên người nhũ mẫu tụt xuống dưới, có chút chập chững đi đến trước mặt Đại trưởng công chúa, cánh tay béo béo nghiêng nghiêng hành lễ vạn phúc một cái, cũng dùng khẩu âm miền Nam mềm mại nói: “Thỉnh an a nương.”

Đại trưởng công chúa ngồi ở một bên ghế người Hồ*, mặc một thân áo khoác dài bằng vải Vân Nam xa hoa thêu hoa mẫu đơn màu vàng, thấy con gái, ánh mắt liền nhu hòa, nhưng vẫn chờ đợi nữ nhi thỉnh an xong, mới vươn tay kéo nàng ôm vào trong lòng.

(*Hồ: đồ của người Hồ, chỉ các thứ do dân tộc phía Bắc và phía Tây Trung Quốc đem đến, cũng chỉ chung các vật từ nước ngoài đến)

“A Man hôm nay dậy sớm nhỉ, đói bụng chưa?”

Nhìn đong đầy trong mắt Đại trưởng công chúa đều là vẻ từ ái, cùng với gương mặt gần như giống mẹ mình ở thời hiện đại, Từ Man biểu hiện

rất thật lòng, một chút gánh nặng tâm lý khi gọi mẹ cũng không có, huống chi nơi này tất cả mọi người đều nói khẩu âm Nam Kinh cực chuẩn, mặc dù so với ngôn ngữ Nam Kinh đời sau có chút khác biệt về câu cú và phương ngôn (ngôn ngữ địa phương), nhưng nàng mới ba tuổi, muốn dung nhập vào, đó chỉ là việc dễ dàng. Ngẫm lại nàng cũng thật may mắn, may mà không xuyên đến một nơi phải dùng ngôn ngữ na ná Việt ngữ*, bằng không ngay cả đối thoại cũng khó khăn, nói không chừng còn phải giả vờ câm điếc để học lại từ đầu.

(*Việt ngữ: tiếng Quảng Đông, Việt là tên gọi khác của Quảng Đông)

“A Man không đói bụng, a nương, mấy ca ca* đâu a?” Từ Man rúc vào trong lòng Đại trưởng công chúa, vô sỉ làm nũng, trên thế giới này, ngoài mẫu thân cùng mẹ ở kiếp trước của nàng có bộ dạng giống nhau ra, còn có phụ thân của nàng cũng vẫn là diện mạo giống kiếp trước, nhưng ngoại lệ duy nhất, là kiếp trước nàng nguyên là con gái một, còn kiếp này nàng có thêm hai ca ca sinh đôi.

(*nguyên văn: quắc quắc = ca ca, cách gọi ca ca ngày xưa)

Đại trưởng công chúa nhìn đứa con gái bé bỏng trong lòng, vuốt tóc con, cười nói: “Từ hôm nay trở đi, A đa (cha) con bảo bọn chúng mỗi ngày đứng tấn luyện võ, lát nữa đến giờ Thìn sẽ trở lại.”

Đối với thế giới này, bởi vì đã đọc qua trước, Từ Man cũng có chút hiểu biết sơ bộ, nghe nói, sau nhà Đông Ngô là triều đại nhà Ngụy Tấn, lịch sử nguyên bản lại đột nhiên vắn vẹo, triều Tấn bị một hậu duệ nào đó của Tôn Quyền lật đổ, một lần nữa thành lập nên Đông Ngô, rồi sau đó trải qua vài năm chiến loạn, Đông Ngô trở thành Ngô quốc, con cháu của Tôn thị cũng lại một lần nữa trở thành người nắm quyền của một vùng đất. Tuy nhiên Từ Man đối với đoạn lịch sử này rất hoài nghi, bởi vì sau khi Ngô Thái Tổ một lần nữa thành lập Ngô quốc, Ngô quốc phát triển quả thực nhảy vọt về mọi phương diện, điều này không thể không làm cho nàng

đoán rằng, vị Thái Tổ kia liệu có phải hay không cũng là một người xuyên không.

Tuy nhiên, hiện thời tất cả suy đoán đều không thể được chứng thật, hiện tại ngồi trên ngôi vị Hoàng đế, là cữu cữu của nàng, mà mẫu thân của nàng – Đại trưởng công chúa, chính là chị ruột duy nhất còn lại của cữu cữu, bọn họ đều do chính thất Hoàng hậu của tiên hoàng sinh ra, cho nên địa vị của mẫu thân so với những công chúa hoàng thất bình thường cao hơn không ít, bằng không ở trong truyện, Từ Man sao có thể ngang nhiên mà khi dễ những công chúa thứ xuất trong hoàng cung không được cữu cữu ủng hộ chứ.

“A Man muốn ăn gì nào?” Đại trưởng công chúa ôm con gái, dỗ dành hỏi.

Từ Man nghĩ nghĩ, nàng thật sự không biết trong phủ Đại trưởng công chúa có món gì ngon, cho nên cũng chỉ ngoạo đầu nói: “Canh miến tiết vịt ạ.”

Đại trưởng công chúa sững người, nhẹ chột chột cái mũi của nàng, cười nói: “Sao con cứ thích mấy món ăn vặt của dân gian vậy chứ.”

Từ Man âm thầm vỗ ngực, quả nhiên nàng đoán đúng rồi, nếu Thái Tổ không phải là người xuyên không, thì không có đạo lý tên một món ăn vặt nổi tiếng của Nam Kinh lại xuất hiện ở nơi này.

Đại trưởng công chúa nhìn dáng vẻ không được tự nhiên của con gái, vẫn như trước mà đồng ý, ngẩng đầu gọi Trần ma ma tới, ngoại trừ món canh miến tiết vịt ra, còn gọi thêm mấy lồng bánh bao canh súp, một đĩa bánh rán hành, cùng với một chén mì gà xé sợi, còn có một tô mì sợi cá xông khói, cuối cùng còn thêm hai chén cháo bích ngạnh cùng với vài món rau dưa thập cẩm. Con mắt Từ Man đảo quanh, biết những món mì này nhất định là kêu cho ca ca.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Cha Mẹ Và Huỳnh Trường

Nhân lúc phụ thân cùng các ca ca còn chưa trở về, Đại trưởng công chúa gọi nhũ mẫu của Từ Man tới hỏi chuyện, từ điểm tâm ăn trong ngày thường đến số lần đi tiểu đêm của Từ Man, hết thấy đều hỏi qua một lượt, rõ ràng hôm qua mới hỏi rồi, Từ Man vui trong lòng mẫu thân, bĩu môi, tuy rằng đều là chút việc vặt, nhưng Từ Man lại cảm thấy trong lòng cảm động, bởi vì lúc Từ Man vẫn còn là Từ Mẫn, mẹ vẫn thường chăm sóc nàng từ việc nhỏ đến lớn, cho dù nàng đã gần ba mươi tuổi, cho dù về sau nàng chuyển ra ngoài, bà đều mỗi ngày gọi điện thoại đến hỏi han. Cảm thương cho tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ, Từ Man lén cúi đầu, che đi nước mắt nơi khóe mắt.

“Quận chúa còn nhỏ, có một số việc, các người không thể tùy theo con bé được.” Câu sau, Đại trưởng công chúa rõ ràng là nói với ma ma giáo dưỡng của Từ Man.

Từ Man thu hồi nước mắt, bĩu môi, thật đúng là không tùy theo chính mình được, lúc vừa đến nơi này, bởi vì nói sai, làm sai, đã nhận bao nhiêu roi, nàng thật sự rất tò mò, với tính tình ma ma giáo dưỡng như thế, Từ Man trong sách làm sao có thể dưỡng thành loại tính nết vô pháp vô thiên, muốn làm gì thì làm sau này được.

Đại trưởng công chúa còn đang hỏi han, màn cửa đã được vén lên từ bên ngoài, một thân ảnh cao ngất lại nho nhã xuất hiện trong phòng, tất cả nha hoàn ma ma từ lớn đến nhỏ trong phòng, đều lui qua một bên, khom người cúi đầu thỉnh an.

Không đợi Từ Man tiến lên thỉnh an, đã nghe từ sau lưng phụ thân truyền đến giọng của hai đứa bé, không ngừng líu ríu to nhỏ, Từ Man mỉm cười, tụt từ trên người Đại trưởng công chúa xuống.

“Phụ thân! Thỉnh an phụ thân.” Xiêu xiêu vẹo vẹo thỉnh an, còn chưa bày xong tư thế, đã bị phụ thân trước mặt một phen ôm lên, lập tức một mảng râu ria lún phún cứ như vậy mà tiếp xúc thân mật với hai má Từ Man.

Từ Man cười hì hì, quay qua quay lại trốn, hai tay đẩy mặt phụ thân ra, như được trở về thời thơ bé của kiếp trước, khi đó cha còn trẻ tuổi niên tráng, cũng giống như phụ thân bây giờ vậy, yêu thương ôm mình vào trong ngực, dùng đám râu ria vừa mới nhú lên lún phún kia xoa hai má gò má non mềm của nàng, còn thích đặt nàng lên vai, giữ chặt hai tay nàng, chạy tới chạy lui, làm cho ma ma sợ tới mức thuyết giáo một hồi lâu.

“A Man! A Man muội xuống đây!”

“Muội muội! Muội muội! Huynh nói cho muội biết, hôm nay bọn huynh đứng tấn, đứng được lâu lắm nhé!”

Nhìn hai đứa trẻ mặt mày đỏ bừng, chạy qua chạy lại bên chân phụ thân, tâm tình Từ Man có chút phức tạp, nếu nói cha mẹ của nơi này cho nàng cảm giác vô cùng quen thuộc, thì hai ông anh này lại rõ ràng cho nàng cảm giác, nơi này không phải hiện đại, mà nàng cũng không còn là Từ Mẫn nữa, bọn họ và nàng, chính là người xa lạ.

“Được rồi, được rồi, Xuân Nha, người đi lau rửa cho hai tiểu lang đi, cẩn thận kéo dính gió.” Đại trưởng công chúa đứng lên, rất tự nhiên kéo hai đứa con trai qua, lấy khăn tay ra cẩn thận lau cho con.

Từ Văn Bân bên cạnh cũng thả con gái xuống, trong phòng ngoại trừ giữ lại vài nha hoàn ma ma hầu hạ ra, còn lại đều được Đại trưởng công chúa cho lui xuống. Từ Man vụng trộm quan sát những nha hoàn xinh xắn này,

phát hiện từ lúc Từ Văn Bản tiến vào, căn bản không ai dám ngẩng đầu, càng miễn bàn đến chuyện liếc con mắt đưa con người như trong tiểu thuyết nói, cũng không biết là Đại trưởng công chúa quản giáo nghiêm khắc, hay là dưới thể chế của thời phong kiến này, mà đám hạ nhân bọn họ căn bản không có lá gan đó.

Đợi các ca ca nghĩ ngơi dưỡng sức xong, bên ngoài, ma ma dẫn theo đám nha hoàn bưng đồ ăn sáng lên, thời đại này, đã đổi từ một ngày ăn hai bữa, thành một ngày ba bữa, thậm chí buổi chiều hoặc là buổi tối cũng sẽ xem tùy tình huống mà thêm bữa.

Chờ mọi người rửa tay xong, Đại trưởng công chúa cùng Từ Văn Bản ngồi xuống, Từ Man nháy mắt vài cái với hai ca ca, bèn giành trước một bước ngồi cạnh mẫu thân, sau đó nhoẻn miệng cười một cái lộ cả răng nhỏ, quay đầu cười nói: “Quắc quắc nhanh lên, hôm nay có món mì nha.”

“Không được gọi huynh là quắc quắc!” Hai đứa bé trai trằm miệng một lời.

Từ Man liếc mắt xem thường, dù sao tiếng Nam Kinh, quắc quắc cũng gần giống như ca ca, không biết sao bọn họ có thể nghe ra điểm khác nhau nhỉ.

Bởi vì không có ma ma giáo dưỡng ở đây, Đại trưởng công chúa nhìn dáng vẻ bất nhã của con gái, cũng chỉ cười cười cho qua, lập tức bảo bọn nha hoàn bưng đồ ăn sáng lên cho bọn nhỏ, quả nhiên, trước mặt hai anh em sinh đôi đặt hai chén mì. Từ Man nhìn các ca ca cực kỳ đói bụng ăn như hổ đói, tự mình cũng cầm muống lên từng chút từng chút húp nước canh miễn tiết vệt, hương vị thơm ngon này, bỗng chốc làm cho nàng thiếu chút nữa kêu ra tiếng, gan vệt tươi mới, tiết vệt trơn mềm, ruột vệt dai dòn, đậu hủ tròn đầy chiên vàng óng, cùng với sợi miến làm từ khoai lang dài nhỏ trong suốt, điểm xuyết thêm rau thơm xanh biếc, Từ Man thật muốn hô to một tiếng: “A sao không có sa tế a?”

Chỉ tiếc, nàng cũng biết, nàng còn nhỏ tuổi, mẫu thân sẽ không cho nàng ăn đồ chua cay, cho nên đành phải tiếc nuối nhìn lom lom chai sứ nhỏ giữa bàn, trông chai “satế” mà lòng sầu.

Đại trưởng công chúa không nhận thấy ánh mắt thèm thuồng của con gái, ngược lại đau lòng hai đứa con trai sáng sớm đã phải ra ngoài đứng tấn, không ngừng gấp đồ ăn vào chén cho con, hy vọng bọn chúng có thể ăn nhiều một chút.

“Đừng gấp đồ ăn cho chúng, bọn chúng đã lớn như vậy rồi, còn không tự ăn được sao?” Từ Văn Bản cau mày nhìn hai đứa con trai vui đầu mải miết ăn, không vui nói, không chút nào cảm thấy mình luôn tay gấp đồ ăn cho con gái có gì là không đúng.

Từ Man hưởng thụ phục vụ của cha già, ngon lành ăn chén canh miến tiết vớt của nàng, hạnh phúc đến híp cả mắt, hơn nữa mẫu thân còn múc bánh bao súp tách vỏ ra, để cho nguội bớt rồi từng múng từng múng đút nàng ăn, cuộc sống như thế này, quả thực hạnh phúc đến lâng lâng.

“Hôm nay là 11 tháng giêng, còn có vài ngày nữa đã 15 tháng giêng rồi, sợ là phải về nhà cũ một chuyến.” Húp một ngụm cháo bích ngạnh, Từ Văn Bản có chút cẩn thận nhìn Đại trưởng công chúa, sợ nàng lộ ra một tia không vui.

Bởi vì từng đọc qua truyện, cho nên Từ Man biết nguyên nhân trong đó, mẫu thân mình là Đại trưởng công chúa, nhưng trước khi gả cho phụ thân, đã từng gả cho đương kim Tả tướng quân Hoàng Hách Trùng, nghe nói bởi vì lúc ấy cha của Hoàng Hách Trùng là Đại đô đốc, tay nắm binh quyền Ngô quốc, nhưng lại lập lờ ở việc lập trữ (lập người kế vị vua), mặc dù tiểu cữu cữu là con trai trưởng chính thống, nhưng tiếc là Hoàng hậu mất sớm, tiên đế lại yêu thích con trai của sủng phi, cho nên trên triều đình cũng liền tương đối trở nên vi diệu, mãi đến khi Đại trưởng công chúa gả

cho Hoàng Hách Trùng, lúc đó Đại Đô Đốc mới rõ ràng đứng về phe tiểu cữu, mới bình ổn được cục diện nguy cơ lúc bấy giờ.

Nhưng mà ngày vui ngắn chẳng tày gang, vừa gả cho Hoàng Hách Trùng, Đại trưởng công chúa rất nhanh đã phát hiện ra chồng mình bất trung, hản cư nhiên tại lúc trước khi cưới Đại trưởng công chúa, đã vụng trộm nạp biểu muội của mình làm thiếp, hai người họ tình đầu ý hợp, thậm chí trước khi cưới Đại trưởng công chúa vào cửa, thiếp đã mang thai, mà nhà họ Hoàng bởi vì ý vào binh quyền trong tay Đại Đô Đốc, nên không thèm để ý đến việc này. Vì thế, Đại trưởng công chúa hoàn toàn cạn lòng với Hoàng Hách Trùng, chờ đến khi tiểu cữu lên ngôi vị Hoàng đế, vài năm sau Đại đô đốc bệnh chết, Đại trưởng công chúa dứt khoát rời khỏi nhà họ Hoàng, gả cho phụ thân của mình – Từ Văn Bân.

Cho nên, tổ mẫu không thích mẫu thân, mà mẹ chồng của Từ gia Đại cô cô* cũng chính là đường muội* của tổ phụ nhà họ Hoàng**, có tầng quan hệ này, Từ gia Đại cô cô cũng không thích mẫu thân, cũng may ngày thường cả nhà Từ Man đều ở tại phủ công chúa, chỉ đến ngày lễ ngày tết, mới phải chạm mặt một chút, vì thế mà mẫu thân rất không thích trở lại nhà cũ.

*Từ gia Đại cô cô: chị ruột của Từ Văn Bân, nên Từ Man gọi là Đại cô cô: bác.

(Tổ mẫu, tổ phụ: bà nội, ông nội >> thông cảm đi, truyện cổ đại nên phải dùng xưng hô kiểu cổ đại)

(**Để ý nhé: Hoàng gia là nhà họ Hoàng, mình sẽ viết hoa chữ Hoàng, còn hoàng gia: nhà đế vương, sẽ để bình thường nhé, nói thật, mình đọc mãi mới hiểu chỗ này, còn tưởng nữ chính trọng sinh là con cháu hoàng gia)

Từ Man vừa ăn đến phòng mang trộn má, vừa nheo mắt lại, nữ chính trong truyện trọng sinh kia chính là cô nương của nhà họ Hoàng, cũng chính là con gái của vị biểu muội Hoàng gia kia.

“Phu quân tự quyết định đi, đây vốn là lệ thường mà.” Đại trưởng công chúa thần sắc thản nhiên nói.

Từ Văn Bản mở mở miệng, lại không tiện nói gì thêm.

Hai đứa bé trai thấy thế, đều tăng nhanh tốc độ ăn, sau đấy bát nói: “Chúng con ăn xong rồi.”

Đại trưởng công chúa sai người lau miệng cho chúng, lại hỏi đã ăn no thật chưa, mới cho bọn chúng rửa sạch tay, đi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, bọn chúng lại quay đầu thề lười với Từ Man một cái, Từ Man cũng lười để ý, bên ngoài lạnh như vậy, cũng chỉ có hai tiểu tử kia là chịu được, còn thích chạy loạn.

Chờ mọi người đã ăn xong, lại cho đám nha hoàn dọn chén bát, Từ Văn Bản liền nói một tiếng với Đại trưởng công chúa, rồi xoay người đi ra ngoài, hướng về phía thư phòng, Đại trưởng công chúa thì mang theo Từ Man đến buồng trong xử lý công việc trong phủ.

Từ Man buồn chán vô vị chơi với cửu liên hoàn trong tay, buồn ngủ nghe mẫu thân ở nơi đó hỏi han dạy bảo, sau đó là giao bài tử rồi nhận bài tử, không một khắc rảnh rỗi. Nàng nhìn lên gương mặt vừa quen thuộc lại trẻ rất nhiều của mẫu thân, nàng không muốn thừa nhận, nhưng nỗi bi thương dày đặc nơi đáy lòng kia không cách nào phát tiết ra, nàng không dám nghĩ kiếp trước mình đã mất tích hay đã chết rồi, lại càng không dám nghĩ, sau khi cha mẹ biết mình không còn, sẽ đau khổ như thế nào.

“A Man, sao vậy con? Không thoải mái sao?”

Bàn tay ấm áp, động tác không có gì khác với kiếp trước, Từ Man tựa đầu vùi sâu vào lòng mẫu thân, rầu rĩ nói: “A nương, con buồn ngủ.”

Tiếng cười nhẹ nhàng truyền đến từ trên đỉnh đầu, vòng ôm tràn đầy khánh hương cơ hồ làm cho nàng quên mất đi sự tàn nhẫn của xa cách, khác biệt thời gian không gian.

“Con heo lười nhỏ, không phải vừa mới ngủ dậy sao.” Nói như thế, nhưng Đại trưởng công chúa vẫn đặt con gái qua một bên giường, cầm một tấm chăn mỏng nhẹ nhàng đắp lên, nhóm ma ma nương tử đang báo cáo việc xung quanh cũng tự động hạ bớt âm thanh, giảm bớt động tác.

Từ Man dựa đầu vào gối, vốn muốn chui vào chăn hồi tưởng lại kiếp trước của mình, ai ngờ thân thể trẻ con rất nhanh đã thấy buồn ngủ, vì thế, Từ Man còn chưa ưu thương được bao lâu, đã chân chính ngủ thiếp đi.

Đợi khi Từ Man tỉnh dậy một lần nữa, trong phòng các nha hoàn ma ma đã đi hết, chỉ có mẫu thân ngồi bên kỷ trà, đang chăm chú viết gì đó, chăm chú đến mức Từ Man ngồi dậy cũng chưa phát giác. Từ Man yên lặng nhìn mẫu thân, nhìn động tác theo thói quen khi lật sách của bà, nhìn góc độ câu ngón út khi giương tay của bà, mẹ vẫn là mẹ, cha vẫn là cha, bọn họ chỉ thay đổi thời không, nàng chỉ có thêm hai ông anh sinh đôi thôi, không biết vì sao, Từ Man lại chắc chắn như vậy.

“A! Muội muội dậy rồi!”

“Muội muội, muội xem cảnh cây này giống trường kiếm không?”

Từ Man nhìn hai hai tiểu tử nghịch ngợm đi từ ngoài vào, cao ngạo hất cằm lên, khinh thường nói: “Hừ, không thềm để ý tới các huynh, nhìn tay các huynh bắn chưa, buồn nôn muốn chết.”

Hai anh em sinh đôi đầu tiên là sừng sốt, lập tức ném nhánh cây, mặt cười xấu xa vươn bàn tay đen thui tới, còn hú lên quái dị, nhắm về phía Từ

Man. Từ Man sợ hãi kêu lên, dùng chăn che lại, ba đứa cười lăn lộn thành một đoàn, Đại trưởng công chúa ngồi bên kỷ trà, ôn nhu cười nhìn.

Từ Man từ trong chăn len lén nhìn mẫu thân, như thế này... là tốt rồi.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Chuyện Xưa Của Nhà Tổ Phụ

Bởi vì còn cách vài ngày nữa là đến 15 tháng giêng, hơn nữa lễ mừng năm mới năm nay, Từ Văn Bản và Đại trưởng công chúa không trở về nhà chồng, cho nên Tết Nguyên tiêu năm nay có vẻ phá lệ quan trọng hơn, mặc dù Đại trưởng công chúa không thích trở về, nhưng vì ngại thân phận con dâu, nàng cũng xốc lên tinh thần, tranh thủ xử lý hết mọi việc, không cầu công lao chỉ cầu không thất bại.

Đối với việc quay về nhà tổ phụ, thái độ của Từ Man nhất trí cùng hai ca ca, hai ca ca tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng đầu óc thông minh, đối với cảm xúc phản đối của người nào đó, bọn chúng lại rất nhạy cảm, tất nhiên không muốn đi dùng mặt nóng dán vào mũi lạnh người khác, mà Từ Man vì đã xem qua nguyên tác, biết được tổ mẫu mình chẳng những không thích thân phận cao quý của mẫu thân, mà còn đối với phụ thân mình cực kỳ lãnh đạm.

Nghe nói lúc tổ mẫu còn trẻ, gả cho tổ phụ một thời gian không thấy mang thai, chịu đủ mọi chèn ép khó dễ của thái tổ mẫu (bà cố nội), ngay lúc tổ mẫu sức cùng lực kiệt, đại bá đi tới thế gian này, tất nhiên là được sủng ái đủ điều, mà phụ thân nàng, lại được mang thai lúc tổ mẫu vừa sinh đại bá xong, còn chưa điều dưỡng tốt. Kết quả đương nhiên không cần nói cũng biết, lúc sinh nở thiếu chút nữa mất mạng thì không nói, sau khi sinh phụ thân xong thì không còn khả năng mang thai được nữa. Phải biết rằng ở xã hội này, nhiều con nhiều phúc đó là thiết luật, mặc dù tổ mẫu đã có hai người con trai, nhưng bà vẫn hy vọng có thể sinh được nhiều con hơn, cho

nên, phụ thân vừa ra đời đã bị tổ mẫu ghét bỏ, hơn nữa bên cạnh tổ phụ nào là đám thiếp thất loạn xạ ngẫu, cùng tổ mẫu và thái tổ mẫu đấu đá ngầm nặng nề cả lên, phỏng chừng tổ mẫu đã từng hận không sinh ra phụ thân cũng nên.

Nói tóm lại, Từ Man tổng kết, cả nhà mình hoàn toàn không được Từ gia chào đón, chỉ sợ ngày thường có việc mới đến cửa, còn lại cũng chỉ gặp một lần vào ngày lễ ngày tết, cái gọi là nhắm mắt làm ngơ, tổ mẫu cũng vui vẻ làm thế.

Cho nên, trường hợp này cũng chỉ lướt qua cho có lệ, gặp vài người không thích mình, mà mình cũng không thích người ta, Từ Man hoàn toàn không có cảm giác vui vẻ, cứ theo ngày thường cùng nô đùa với các ca ca, thuận tiện học tập một ít lễ nghi phép tắc.

Nếu không tại sao nói con cái hoàng gia dễ trưởng thành sớm chứ, chỉ mượn quận chúa Từ Man này mà nói, rõ ràng vừa mới ba tuổi, nhưng đứng ngồi nói chuyện, đều bị ma ma giáo dưỡng kè kè bên cạnh để mắt đến, hơi chút trái giới hạn thôi là xử phạt liền. Từ Man không biết những người xuyên không khác thì thế nào, ít nhất đối với nàng mà nói, muốn ở chỗ này tuyên dương gì mà người người bình đẳng, gì mà chủ tớ một nhà, vậy đoán chừng lập tức sẽ bị ma ma giáo dưỡng túm đến chỗ mẫu thân, xui xẻo một chút thì ngay cả từ đường cũng phải quỳ không chừng.

Làm quận chúa, nàng từ lúc ban đầu tỉnh tỉnh mê mê, xem như một trò chơi, đến bây giờ đã cẩn thận đối mặt, cố gắng dung nhập, cha mẹ vẫn là cha mẹ của kiếp trước thì không nói, mà nói toàn bộ hoàn cảnh dưới thể chế này cũng khiến nàng không thể không chấp nhận. Lấy một điểm nhỏ nhất nhất là lúc rời giường đi, quý tộc quy định, là nhất quyết để người khác hầu hạ, cho dù có thứ nào đó ngay tại trong tay, hay dù bên chân mình chính là giày đi chẳng nữa, cũng tuyệt đối không thể động, bằng không, người đã làm trái với quy củ của thể chế này, người chính là không phù hợp với thân phận của người. Nơi này, mỗi người đều có vị trí của riêng mình,

nha hoàn đã được xác định là người hầu, ma ma giáo dưỡng được xác định là người khuyên dạy, mà định vị* của nàng, chính là người cao quý, là chủ tử, là quận chúa cao cao tại thượng, đại biểu cho thế gia, đại diện cho hoàng gia. (định vị: vị trí đã được định sẵn)

Từ Man đồng thời phát hiện, những đứa bé ở nơi này cũng không quá nhàn rỗi, các ca ca bởi vì tuổi暮 đã sáu tuổi rồi, cho nên bắt đầu đi theo phụ thân tập viết luyện võ. Vì tổ tông Từ gia ở thời kì Ngô Đại Đế từng là võ tướng, cho nên bất luận sau này Từ gia làm thế nào trở thành văn thân, nhưng chuyện luyện võ lại chưa từng dám quên. Đừng thấy Từ Văn Bân đáng vẻ mười phần thư sinh, nhưng nếu là người bình thường, thật đúng là không có cách nào thoát khỏi tay hãn.

Tương tự, mặc dù Từ Man là bé gái còn nhỏ tuổi, nhưng nghe nói quận chúa đến năm tuổi sẽ xỏ lỗ tai, dưỡng da, thậm chí bảy tuổi sẽ ở nhà mời nữ giáo tập đến dạy cầm kỳ thi họa, thêu thùa may vá, quản lý nhà cửa, cách ăn mặc trang điểm, học nhận biết châu báu danh tửu (rượu quý), ngay cả việc giao tiếp, bố trí yến tiệc cũng không thể thiếu. Đây quả thật là giáo dục thành quý cô rồi, hun đúc từ trong ra ngoài. Đó cũng chính là nguyên nhân vì sao những cô gái hoàng gia so với những tiểu thư khuê các bình thường, đều nhiều hơn một phần ung dung, hoàn cảnh tạo nên con người, làm sao đều giống nhau được.

Nhưng may mắn là Từ Man mới có ba tuổi, ngoại trừ phải học lễ nghi ra, nàng còn được thảnh thơi một đoạn thời gian nữa, Đại trưởng công chúa cũng không bắt ép con, nên nàng có thể đi theo các ca ca đùa nghịch, lớn tiếng cười, lớn tiếng giỡn.

“Quận chúa, ngài làm thế quá mất tự nhiên rồi.”

Từ Man mờ mịt ngẩng đầu, nhìn Tân ma ma bên cạnh, rất là khó hiểu, ở trên tivi không phải làm như vậy sao, đi đường phải bước thẳng, thân phải mềm mại như cành dương liễu, mặc dù hiện giờ vóc người nàng còn

chưa đạt được tiêu chuẩn đó, nhưng nàng thật sự không bước đi nhanh giống hiện đại mà.

Nhìn bộ dáng ngây thơ của quận chúa, Tân ma ma bèn đi tới, tự mình cúi người chỉnh bước chân cho Từ Man, đại khái bày ra một khoảng cách hợp lý, mới nói: “Khép nép ngại ngùng như vậy nào giống cô nương hoàng gia được, cô nương là quận chúa chứ không phải là khuê tú ở địa phương, thân mình phải thẳng, hơi thở phải đều đặn, bước đi không cần lắc lư, cho dù quận chúa còn nhỏ, nhưng tinh – khí – thần là không được quên.”

Từ Man đánh giá khoảng cách giữa hai chân, có chút cứng ngắc đi tới, còn thường xuyên nhìn xuống chân, càng đi càng hoảng, thiếu chút nữa tay trái đi chung với chân trái, tay phải chung với chân phải loạn cả lên. (vì khi bước đi bình thường, tay phải hành động cùng lúc với chân trái và ngược lại)

Tân ma ma thấy thế không chút mảy may lộ vẻ khó chịu, vẫn nghiêm mặt nhìn nàng đi tới cửa, sau đó nhìn đồng hồ cát nói: “Quận chúa, hôm nay đến đây thôi, ngày mai tập nữa.”

Từ Man thở phào ra một hơi, theo thói quen tính quạt quạt tay, lại lúc dư quang nhìn thấy Tân ma ma, lập tức bỏ xuống, thành thành thật thật ra dáng, đi đến ghế dựa, chậm rãi ngồi xuống.

Khóe miệng Tân ma ma mơ hồ nhếch lên, sau đó khom người thi lễ với Từ Man, đến khi Từ Man gật đầu ra hiệu, bà mới xoay người đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng Tân ma ma mất hút ở ngoài cửa, nhất thời Từ Man liền dựa cả người ra ghế dựa, thấy cả người đều không thoải mái, cảm giác như chân tay không còn là của mình nữa vậy.

“Quận chúa cũng thật là, Tân ma ma còn chưa đi xa đâu.” Hồng Thước từ phòng trong đi ra, bưng cho Từ Man chén trà, lấy tay thử thử độ

ấm, mới đưa cho Từ Man.

Từ Man từ từ nhấp từng ngụm nhỏ, sau khoát tay, ra vẻ ông cụ non nói: “Cứ tiếp tục như vậy, da ta đều muốn long mất một lớp rồi.”

“Phụt~.” Hồng Thuộc chấp tay đứng ở một bên, bị điều bộ của Từ Man chọc cười nói: “Nữ tử khuê các nhà ai mà không phải đều như vậy, chỉ mỗi quận chúa là nhân tiểu quỷ đại* thôi.”

(*nhân tiểu quỷ đại: xuất xứ từ truyền thuyết trong dân gian, người xưa thường nói con người sau khi chết sẽ biến thành quỷ hồn, nếu chết càng trẻ, thì khi thành quỷ cũng càng mạnh. theo cách nói của những đạo sĩ là: nhân tiểu quỷ đại (càng chết trẻ thì hồn ma càng mạnh). Tuy nhiên, lập luận này rất khó kiểm chứng. Ngày nay, thành ngữ này thường dùng để chỉ những đứa bé còn nhỏ mà lanh lợi, xảo quyệt, thông minh, nghĩa ở câu trên là: oán hận)

Từ Man mỉm cười, thực không muốn nói, nàng thật đúng là nhân tiểu quỷ đại, thân xác nhỏ, linh hồn lớn, hơn nữa, nếu nàng thật sự chỉ là một đứa bé 3 tuổi thì còn may, tất cả vẫn còn là tờ giấy trắng, Tân ma ma dạy cũng học nhanh hơn, nhưng ngặt nỗi là nàng không phải, lại còn từng ở hiện đại gần 30 năm, tất cả hành vi chuẩn tắc đã thành thói quen, hiện tại tất cả đều lập lại, cho dù nàng có cố gắng hơn nữa, bản năng vẫn đi trước lý trí nàng một bước, nếu có thể học nhanh mới gọi là lạ đó.

Thầm phỉ nhổ, nghĩ tương lai mình chắc chắn đừng mơ trở thành thần đồng, càng đừng nói gì mà làm tài nữ kinh tài kinh tuyệt gì đó, cũng không biết người ta xuyên không làm cách nào.

Bỗng nhiên, khóe mắt liếc thấy hai bóng dáng nhỏ lén lén lút lút sau thân cây, Từ Man hắc hắc cười gian từ trên ghế nhảy xuống, thoăn thoắt nhảy ra cửa, xông tới cái bóng sau thân cây, chỉ chốc lát sau, trong sân truyền đến tiếng vui đùa la hét ầm ĩ.

Hồng Thuộc buồn cười đỡ trán, xem ra Tân ma ma còn phải cố gắng nhiều đây.

Kỳ thật, chơi cùng hai tên nhóc cũng không có gì vui, bọn chúng cũng bị giáo dưỡng trói buộc từ nhỏ, trừ bỏ bắt sâu, cầm cành cây tập viết này nọ, tìm vài tiểu nha hoàn đùa dai ra, những việc giống như trò cây trốn ra ngoài linh tinh, căn bản không làm được.

Nhưng Từ Man đã chán muốn chết rồi, nơi này không có máy tính, không có tivi, không có bất cứ một thiết bị hiện đại nào, càng không thể ra ngoài dạo chơi, cho nên nàng chỉ có thể đi theo các ca ca mà nô đùa, chơi mấy trò tiểu binh bắt cướp linh tinh.

Có điều, thật lòng mà nói, tuy đối với hai ca ca tự đứng từ trên trời rớt xuống này Từ Man có xúc động muốn chửi thề, nhưng nàng thật sự không thể không thừa nhận, gien của phụ thân thật tốt, có đôi khi nàng ngồi trước gương đồng cũng rất buồn bực, diện mạo của cha mẹ vẫn như kiếp trước, nhưng có gì diện mạo của nàng lại khác xa kiếp trước? Hay là giống như kiếp trước mẹ nói mình tập trung toàn bộ khuyết điểm của cha mẹ, là thật ư?

Từ Man đứng trong rừng cây trụi lụi, nhìn hai ca ca sinh đôi ở phía trước huơ huơ nhánh cây, xem làn da dù phơi nắng thế nào cũng không đen, xem đôi mắt to tròn trong veo, lại thêm kia mái tóc đen lòa xòa trên trán, hai tên nhóc này còn chưa lớn lên, Từ Man có thể dự đoán tương lai, có bao nhiêu nữ tử sẽ lâm vào ái mộ rồi.

Mắt của Từ Man giống với hai ca ca, đều di truyền từ đôi mắt hai mí vừa đen vừa to của cha, lông mi lại vừa cong vừa dài, dày giống như bàn chải. Kiếp trước Từ Man cũng rất hâm mộ con mắt như vậy, chỉ tiếc kiếp trước nàng di truyền đôi mắt ti hí của bác, mí mắt còn thũng, trước đây bởi vì thị lực không tốt nên đeo kính, về sau trông lại hơi lồi lên, gương mặt bởi vì di truyền từ tổ mẫu, cho nên mặc dù không mập, cũng trương ra như

cái bánh lớn vậy, so với gương mặt trái xoan di truyền từ mẫu thân kiếp này, quả thực là một trời một vực, càng đừng nói tới hai lúm đồng tiền không biết di truyền từ ai, chỉ cần cười rộ lên là mê chết người.

Bất quá, cho dù mắt giống nhau, nhưng diện mạo Từ Man cùng các ca ca cũng không giống nhau lắm, các ca ca có mũi giống cha, cao thẳng mà tròn đầy, còn Từ Man lại giống mẫu thân, nhỏ nhắn xinh xắn, chóp mũi hơi nhọn, miệng thì nghe nói cực kỳ giống với cữu cữu làm Hoàng đế, hơi nhỏ lại mềm mại, môi trên còn hơi nhếch lên, so với đôi môi mỏng của các ca ca hoàn toàn khác hẳn.

“Này, muội muội, muội đoán xem, chúng ta ai là đại ca, ai là nhị ca?” hai đứa bé trai đang trước ném nhánh cây, người đẩy bụi bắn chạy tới, sóng vai đứng trước mặt Từ Man, đặc ý hỏi.

Từ Man kiểm chế xúc động muốn ói mửa của mình, không cần nghĩ ngợi chỉ một trong hai người nói: “Đây là đại ca Hải Sinh, người còn lại là nhị ca Hải Thiên.”

Hai đứa bé trai nhất thời kinh ngạc nhìn muội muội, đồng thanh thốt lên: “Sao muội đoán được?”

Từ Man cũng lười trả lời, xoay người quay về phòng ăn điểm tâm, tuy nói hai ca ca này trông giống nhau như đúc, nhưng trên vành tai đại ca có một nốt ruồi son lớn, chỉ cần nhìn kỹ là chắc chắn có thể nhìn ra, cũng chỉ có hai tên tiểu quỷ nghịch ngợm này, là mỗi ngày lấy đó ra đồ tới đồ lui làm thú vị, thực nghĩ mình là anh em sinh đôi ác ma của Ouran High School Host Club à. (mời đọc truyện để biết thêm chi tiết)

Nhìn muội muội rời đi không thèm quay đầu lại, hai đứa bé trai lập tức đuổi theo, giùng giăng la ầm lên: “Không được, muội muội chắc chắn là ăn may thôi, lại một lần nữa, lại một lần thôi!”

Từ Man vẫn mắt hướng về trước, ngay cả liếc mắt một cái cũng không thêm bổ thí, chỉ nhìn lá rơi rụng bay bay trong không trung, cảm thụ được ánh mặt trời ấm áp của buổi ban trưa, lặng lẽ ngáp một cái, đợi lát nữa ăn trưa xong, vẫn nên ngủ một giấc thôi.

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Công Chúa Hòa Húc

“Quận chúa, đúng rồi, tư thế này không sai.” Tân ma ma đỡ thân mình nhỏ nhắn của Từ Man, vừa lòng gật gật đầu.

Từ Man âm thầm thở phào nhẹ nhõm, động tác hành lễ vạn phúc này, nếu nàng còn làm không tốt nữa, chân cũng muốn phát run đến nơi rồi.

Ngày mai chính là 15 tháng giêng, dù Đại trưởng công chúa có không vui đi nữa, cả nhà Từ Man cũng phải trở về nhà cũ, cho nên đối với những thứ như lễ nghi thỉnh an, mấy ngày nay Tân ma ma vô cùng chăm chỉ dạy dỗ, mặc dù động tác của Từ Man còn có chút trức trắc, không những thế còn có chút tùy ý, nhưng dù sao nàng cũng còn nhỏ, chỉ cần không quá khác người cũng sẽ không bị người khác nói gì. Bởi vì đây là lần đầu tiên Từ Man đến nhà cũ, hơn nữa trong truyện miêu tả tình huống ở nhà cũ cũng không tốt lắm, cho nên vì không muốn làm mất mặt cha mẹ, mấy ngày nay nàng rất chăm chỉ luyện tập.

“Muội muội!!”

“Muội muội, khỏe hông?”

Tiếng bước chân rầm rập, vẫn như ngày thường, người chưa thấy đã thấy tiếng tới trước. Từ Man đứng thẳng người lên, đi đến bên ghế dựa ngồi xuống, loại ghế dựa này là phụ thân đặc biệt sai người đóng cho nàng, nguyên cả bộ còn có kỷ trà (bàn trà) và bậc để chân nho nhỏ, vừa khéo

dùng để học lễ nghi đứng ngồi mấy ngày nay, đoán chừng đến khi nàng lớn hơn chút sẽ không còn dùng được.

“Hai vị tiểu lang tinh thần thật tốt.” Tân ma ma lui xuống đến đứng ngay ngắn sau lưng Từ Man, không mang theo một ý cười nhìn hai anh em sinh đôi nhảy vào cửa.

Hai đứa bé trai bị Tân ma ma nói, lập tức giảm bớt tốc độ, thành thành thật thật đứng ở một bên, chấp tay nói: “Tân ma ma.”

Tân ma ma gật gật đầu, khom người đáp lễ.

Nhìn bộ dáng khuất phục của hai ca ca, Từ Man thực không nghĩa khí lên cười thầm. Tân ma ma này là ma ma giáo dưỡng trong nhà, tuy nói bây giờ giáo dưỡng nữ tử, nhưng lúc hai anh em họ ba tuổi, cũng từng dạy bảo qua, sau đó đợi đến lúc Từ Man ba tuổi, mới đến chỗ Từ Man. Anh em sinh đôi họ thì đổi một ông thầy khác đến dạy, nhưng khí thế nghiêm trang không nói cười tùy tiện của Tân ma ma, quả thật là không có mấy ai có khả năng chịu được.

“Hai vị tiểu lang đến đây, nhất định là có chuyện, nô tỳ xin lui xuống trước.” Tân ma ma đi đến bên người Từ Man, khom người nói.

Từ Man gật gật đầu, hơi hạ thấp người, nhìn Tân ma ma xoay người đi ra ngoài.

“Sao thế? Tới tìm muội có việc gì a?” Từ Man uống trà, cẳng chân nho nhỏ đung đưa, thích ý hỏi.

“Mau mau! Trong nhà có người tới!” Hải Thiên là đệ đệ, tính tình không trầm ổn như ca ca, thấy Tân ma ma đã rời đi, bèn vội rút kéo Từ Man.

Từ Man giật mình, thật vất vả mới đặt chén trà xuống bàn an toàn, đoạn giữ lại cánh tay Hải Thiên kêu lên: “Ca làm gì vậy a! Có chuyện gì từ

từ nói!”

Hải Sinh cũng thấy đệ đệ lỗ mãng, tiến lên kéo em ra, lại ôm muội muội vào trong ngực, mới nói: “Hôm nay Nhị nương (Dì hai) đến đây, đang ở trong viện của a nương đó.”

Từ Man hơi ngẩn người, nàng vừa tới nơi này, đối với họ hàng thân thích nhà mình còn chưa quen thuộc lắm, dù sao trong tiểu thuyết cũng chỉ vây quanh nữ chính, nói không chừng nàng đối với thân thích nhà họ Hoàng còn biết rõ hơn thân thích của cha mẹ nhiều.

“Ai nha! Muội không nhớ rõ à, chính là nhị nương đó! Lần trước không phải dì ấy dẫn theo một nam nhân tô mi điểm phấn...” Hải Sinh vừa nói, còn vừa nháy mắt ra hiệu cười nói với Từ Man, nhìn sao cũng trông có điểm đáng khinh.

Từ Man đầu đầy hắc tuyến, nàng mới ba tuổi thôi đó, làm sao mà cái gì cũng muốn nói với nàng chứ! Còn nữa các ca ca mới năm tuổi có biết không, cùng lắm mới sáu tuổi mụ thôi, cũng không cần trưởng thành sớm như vậy chứ!

Hải Sinh hiển nhiên cũng cho là như vậy, vỗ cái bộp lên đệ đệ, sau đó kéo tay Từ Man, quay đầu nhìn Hồng Thước đang chau mày muốn nói lại thôi, nói: “Hồng Thước tỷ tỷ chớ lo, chúng ta mang muội muội đi đến tiền viện, một lát nữa nhớ tới đón là được.”

Nói đoạn, liền kéo Từ Man ra cửa, Từ Man quay đầu nhìn Hồng Thước vẫn còn khom người cúi đầu như cũ, nàng biết nơi này cho dù là đại nha hoàn, cũng không thể can gián trước mặt chủ tử, dù chủ tử vẫn là một đứa bé, cho dù chủ tử có nói ra những lời không nên nói.

Đi theo hai anh em vào viện của mẫu thân, vừa vào cửa chợt nghe thấy tiếng cười sang sảng từ trong truyền ra, một làn hương xông vào mũi, nồng đậm nhưng không khó ngửi.

“Mau vào đây, vào đây!” nhắc thấy bọn nhỏ đến, Đại trưởng công chúa lập tức vui vẻ ra mặt vẫy tay với họ.

Từ Man đi sau các ca ca, tò mò nhìn nữ tử ngồi đối diện mẫu thân, một thân gấm Vân Nam hồng nhạt, bên trên thêu tiên hạc tường vân, đều dùng kim tuyến từng lớp từng lớp thêu viền, làm nổi bật lên màu đỏ, kim chói mắt.

“Tiểu nha đầu, thật đáng yêu a?” nhìn nữ tử kia chỉ có 3 phần tương tự mẫu thân, mẫu thân là mắt xếch, mà người này lại là một đôi mắt hạnh, trên mặt trang điểm nhẹ, cả đầu toàn trang sức bảo thạch chói mắt, làm cho Từ Man nhất thời thất thần.

“A Man, lại đây, chào Nhị nương đi.” Đại trưởng công chúa kéo Từ Man qua, yêu thương vuốt hai búi tóc nhỏ nhắn như hai chiếc bánh bao của nàng.

“Chào Nhị nương ạ.” Thanh âm có vẻ không có sức, Từ Man cũng thừa nhận tính cách của mình có chút vấn đề, đừng thấy nàng ngày thường dường như không hề để ý thứ gì, lãnh đạm bình tĩnh, kỳ thật đối với việc ở chung với người lạ, nàng một chút cũng không quen.

“Đã lâu không gặp, con bé đã lớn thế này rồi à?” Nàng ta sáp lại gần, kéo bàn tay nhỏ của Từ Man, mặt đầy ý cười nói.

Đại trưởng công chúa nhìn vẻ yêu thích không cách nào che dấu được của muội muội, ý cười càng sâu vài phần, lại ra vẻ không vui nói: “Đó là đương nhiên, lần trước muội đến phủ ta, đã là năm trước rồi.”

“Ai nha, không phải là do muội bận rộn quá sao?” Nàng xấu hổ xoay người, từ trong tay nha hoàn đi theo, cầm lấy một cái hộp đưa tới, cố ý lái đề tài nói: “Đây là tặng A Man, quà của Hải Sinh Hải Thiên, muội đã sai người đưa đến chuồng rồi.”

“Chuồng?” hai anh em sinh đôi kích động hai mắt tỏa sáng, sau khi liếc nhau một cái, đồng thanh nói: “Là ngựa ạ?”

Nữ tử kia mím môi, đắc ý cười nói: “Đúng vậy, là Hồ mã thượng đẳng đấy.”

“Thật á!!!” Cặp sinh đôi vỗ tay nhảy lên thật cao, hưng phấn ôm nhau thành đoàn, lại còn không quên chấp tay hành lễ với nữ tử kia.

Đại trưởng công chúa lười xem dáng vẻ háo hức như khi con, mắt chứa đầy khát vọng của chúng, hiếm khi lòng từ bi trời dậy, bèn cho phép bọn chúng đến chuồng ngựa, đương nhiên cũng không quên gọi vài gia đình hộ vệ đi theo, đề phòng bị thương.

Nguyên bản cặp sinh đôi còn muốn dẫn Từ Man đi theo, nhưng Đại trưởng công chúa yêu thương đứa con gái này, hơn nữa Từ Man vẫn còn nhỏ, bản thân nàng cũng không ham thích gì ngựa, liền ở lại cạnh mẫu thân, mấy con vật kia làm sao kể được chuyện bát quái thú vị như nhị nương được, nàng cũng không quên ban này lời Hải Thiên ca ca nói vậy mà nghe rất ái muội.

“Xuân Nha, người đến phòng bếp lấy cho quận chúa một chén đậu hủ lao, nhớ cho một chút nước tương.” Đại trưởng công chúa đặt con gái lên sập, quay đầu dặn dò.

Từ Man nhin nhin vẫn là nhin không được nói: “Cho nhiều rau cải muối ớt!” Kỳ thật nàng muốn nói, cho chút satế không có vấn đề gì a!

Đại trưởng công chúa nhéo nhéo cái mũi của Từ Man, lấy một cái cửu liên hoàn nhét vào tay nữ nhi.

Từ Man cầm cửu liên hoàn mà khóc không ra nước mắt, nàng vốn đầu óc đã không lanh lẹ, loại đồ chơi đòi hỏi kỹ thuật cao này, từ lúc biết chơi

đến giờ vẫn chưa gỡ ra được a, cũng khó trách trong khuê các không có thứ gì chơi vui, thứ này cũng có thể chơi đến si rồi.

“Hòa Húc, lần này trở về, muội đã vào cung chưa?” Đại trưởng công chúa ước chừng không nghe thấy con gái oán thầm, dù sao đứa bé còn nhỏ như vậy, nhiều lắm là chơi thắt dây, bao cát linh tinh, hiện tại cũng không thể chơi chung với con được, có được cái cữu liên hoàn để cho con gái im lặng được một lúc, cũng sẽ không thất lễ.

Công chúa Hòa Húc nhìn Từ Man cúi đầu lẩm nhẩm, thản nhiên cười nói: “Đã vào rồi, a nương muội còn gởi lời hỏi thăm đến tỷ tỷ nữa ấy.”

Đại trưởng công chúa gật gật đầu, có chút hoài niệm nói: “Thật sự đã lâu không gặp Tần thái mỹ nhân rồi, cũng may là có muội đi, chứ lúc chúng ta vào cung, bà đều khó gặp chúng ta một lần.”

“A nương tuổi đã lớn, không thường đi lại, nhưng cũng không quên dặn muội truyền lời lại với tỷ tỷ, bảo tỷ tỷ khuyên thánh nhân* nhiều một chút, chú ý thân thể một chút. Mặc dù thánh nhân tuổi còn trẻ, nhưng cũng không nên lao lực quá độ.” công chúa Hòa Húc nhớ tới mẫu thân mình, vẻ mặt càng trở nên ôn nhu, mẫu thân của nàng là Tần thái mỹ nhân – từng là bạn tốt của tiên Hoàng hậu, về sau, sau khi tiên Hoàng hậu qua đời, lại cực kỳ chăm sóc Đại trưởng công chúa và cả đương kim Hoàng đế. Mặc dù Tần thái mỹ nhân không có con trai, nhưng thánh nhân lại rất thân thiết với bà, thậm chí còn đặc biệt quan tâm, nếu Tần thái mỹ nhân nguyện ý ở cùng nữ nhi công chúa Hòa Húc, thì tức khắc sẽ được xuất cung, so với các phu nhân khác của tiên đế sống trong cung, hoàn toàn là khác nhau một trời một vực. Tuy nhiên Tần thái mỹ nhân không yên lòng về thánh nhân, nên vẫn ở lại trong cung không đi. (Thánh nhân: cách gọi Hoàng đế thời xưa)

Đại trưởng công chúa nghe vậy có chút không vui, kéo tay công chúa Hòa Húc nói: “Lời này, đừng để tỷ nói nữa, Tần thái mỹ nhân là ai, cũng

giống như mẹ của chúng ta, nói cái gì mà không thể nói trước mặt a đệ (em trai), cũng đã bao nhiêu năm rồi, câu nệ là có ý gì.”

Từ Man nép ở một bên, vụng trộm nhìn hai người phụ nữ trước mặt, khó trách bộ dạng không giống nhau, thì ra không phải do cùng một mẹ sinh.

“Tính tình a nương muội thế nào, tỷ còn không biết sao?” công chúa Hòa Húc cười xùy~, không hề để ý khoát tay nói, “Bà nay tuổi đã lớn, chỉ nghĩ đến sức khỏe của thánh nhân thôi, ngay cả muội là con gái ruột cũng ném ra sau ốt rồi.”

“Nhìn muội nhạy cảm quá kìa, mùi dấm chua cũng bay đầy mấy con phở rồi.” Đại trưởng công chúa làm bộ che mũi, cười to nói.

Công chúa Hòa Húc hất đầu lên cao, liếc mắt tỷ tỷ một cái.

Thấy công chúa Hòa Húc không nói gì, Đại trưởng công chúa lại nghĩ tới hôn sự của nàng ta, không khỏi dè dặt hỏi: “Muội cũng đã trưởng thành rồi, sao còn chưa thấy tin tức gì?”

Công chúa Hòa Húc nhú mào, ngay sau đó giãn ra, liếc mắt nhìn Từ Man, thấy con bé ngây ngốc ngồi chỗ đó cúi đầu đờ đờ chơi, liền thấp giọng nói: “Tỷ tỷ cũng biết tính muội rồi đó, ai còn dám lấy muội chứ.”

“Nói bậy!” Đại trưởng công chúa lập tức không tán thành nói: “Chúng ta là công chúa Ngô quốc, ai dám chướng mắt chúng ta.”

Công chúa Hòa Húc cười tự giễu nói: “Nếu chỉ mỗi tính tình không tốt thì thôi đi, chuyện muội nuôi trai lơ, ai mà chẳng biết.”

Đại trưởng công chúa nhìn vào mắt nàng, thở dài, vỗ vỗ mu bàn tay muội muội nói: “Muội thật sự thích Liêu Đan Dương kia sao?”

“Muội không chỉ có mỗi hắc.” Rõ ràng là nói dối. Từ Man nhìn về mặt Nhị nương sáng lấp lánh, âm thầm bĩu môi.

“Nếu muội thích hắc, thì gả cho hắc đi, bảo a đệ (Hoàng đế) thoát tịch cho hắc.” Đại trưởng công chúa như nhìn thấu nói.

(*tịch: một loại phân biệt giai cấp, ví dụ người hầu là nô tịch, những người bị bán thân là tiện tịch, vân vân, tùy theo mỗi trường hợp. Ai đọc Yên Chi Thượng Hoa mình edit, thì mình cũng có giải thích rõ điều này, thời cổ đại có rất nhiều tầng lớp giai cấp, thay đổi theo từng triều đại.)

Nhưng ngoài dự liệu, nụ cười của công chúa Hòa Húc dần tắt ngúm, lắc đầu nói: “Không cần, hát hí khúc quan trọng hơn muội nhiều.”

Lỗi tai Từ Man lập tức dựng thẳng lên, thì ra ‘người tình’ của Nhị nương là một con hát, khó trách muốn thoát tịch.

“Muội đó, làm gì phải mang khẩu khí như vậy.” Đại trưởng công chúa chỉ nói một câu như vậy, bèn không nói nữa.

Công chúa Hòa Húc lại kéo tay tỷ tỷ qua, cười hì hì nói: “Hòa Húc sao được may mắn như tỷ tỷ chớ, tỷ phu đối với tỷ tỷ thật tốt.

Cái này thì đến phiên mặt Đại trưởng công chúa đỏ rần.

“Đậu hủ lao!!” Nghe mùi đậu hủ mà Xuân Nha đang để cho nguội, Từ Man quả thật không tiếp tục chơi cừu liên hoàn được nữa rồi.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Lần Đầu Đến Từ Phủ

Từ Man ngồi trong xe ngựa, oán hận cắn khấn tay, không phải chỉ trở về nhà cũ thôi sao, làm gì đến mức trời chưa sáng bảnh mắt đã phải rời giường, loay hoay bận rộn, làm gì mà huy động lực lượng lớn như vậy, còn không để nàng được ngủ yên ổn một giấc, đến giờ đầu óc còn đang mơ mơ màng màng. Nhưng Từ Man nghiêng đầu nhìn mẫu thân, lại âm thầm thở dài, cho dù ở mặt ngoài thoát nhìn không để bụng, kỳ thật trong lòng nàng cũng có chút bất an, cũng không phải là mẫu thân chờ đợi cái gì từ người nhà họ Từ, mà dù sao bọn họ vẫn là người thân của phụ thân.

“A Man, buồn ngủ sao?” Từ Man thấy mẫu thân quay người lại, vươn tay về phía mình, nàng cũng thực tự nhiên vươn tay ra, chui vào lòng mẫu thân, đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong khuỷu tay mẫu thân, mùi hương quen thuộc kia, bất luận đi đến thời không nào, đều không thay đổi.

“Hai đứa con cũng nhanh chớp mắt một chút đi, còn phải một lúc nữa mới tới nơi.” Đại trưởng công chúa lại nhìn cặp sinh đôi chen chúc bên cửa sổ, tò mò lộ đầu ra bên ngoài nhìn.

“Dạ!” Ngoài miệng vâng dạ, nhưng thân mình hai tiểu hài tử lại không hề nhúc nhích, vẫn chụm đầu lại một chỗ nhỏ giọng thầm thì.

Từ Man ngáp một cái, dựa vào thân thể mềm mại của mẫu thân, cảm thụ xe ngựa chạy lắc lư, bất tri bất giác mí mắt bắt đầu rũ xuống, nàng cũng không thèm quan tâm đến hai xú tiểu tử kia, không bằng nhân lúc này mà đánh một giấc, ai biết đến Từ phủ sẽ là tình huống gì.

Từ Man mơ mơ màng màng, lúc xe ngựa dừng lại, cũng tỉnh lại một lần, nhưng nhìn các ca ca đều được ôm trong lòng nhũ mầu, ngủ ngon lành, chính mình cũng lười biếng tựa vào lòng Niên ma ma, tiếp tục ngoẹo đầu qua, ngủ đến quên cả trời đất.

Đợi đến khi Từ Man nhập nhèm tỉnh dậy, trở mình mới phát hiện chính mình đang nằm trên giường, giường lớn nhưng có hơi cũ, khung giường khắc hoa ngọc lan nở rộ, tấm chăn đắp trên người cũng không phải mới, là chăn bông gấm màu xanh ngọc, mặt trên thêu hoa văn ‘ngũ phúc nạp tài’, nhìn sao cũng giống như là đồ dùng của nam tử. (ngũ phúc nạp tài: loại hoa văn phúc tài hình tròn chuyên được vẽ hoặc khắc trên đĩa)

Dụi dụi mắt, Từ Man từ trên giường bò dậy, vừa định chìa tay kéo chiếc áo khoác đỏ thắm của mình, lại nhớ tới gương mặt nghiêm túc của ma ma giáo dưỡng, không khỏi rút tay về, khẽ ho một tiếng.

Quả nhiên, Hồng Thuộc cùng Niên ma ma từ bên ngoài đi vào, thấy Từ Man đang ngồi ở trên giường, còn là dáng vẻ nhập nhèm đáng yêu, không nhịn được cười nói: “Quận chúa ngủ thật say, mắt thấy đã sắp đến giờ cơm trưa rồi.”

“Các ca ca đâu?” Vươn tay phối hợp mặc áo vào, Từ Man sức nhớ tới ca ca của mình, liền mở miệng hỏi.

Niên ma ma vừa lấy đôi giày thêu mang vào chân cho Từ Man, vừa cầm quần bông qua, vừa nói: “Hai vị tiểu lang đã chạy đi chơi rồi ạ, Tam lang của Từ gia vừa mới đến.”

Từ Man mặc quần vào, ngồi ở cạnh giường, đầu đảo một vòng mới nhớ được người Niên ma ma nói chính là tiểu thúc thứ xuất** của mình, bởi vì mẫu thân là Đại trưởng công chúa, những người còn lại, bao gồm cả phụ thân trong đó, đều xem như là người hầu của mẫu thân, cho nên người

của Phủ trưởng công chúa ngoài miệng sẽ không cho rằng người Từ gia là họ hàng thân thích, chỉ biết dựa theo đối ngoại mà xưng hô.

“Tổ mẫu có hỏi ta không?” Từ Man mang giày bước trên mặt đất cọ cọ vài cái, thấy mang vào chắc rồi mới nhận lấy chén trà súc miệng từ Hồng Thước.

Niên ma ma dọn chăn đệm, bị Từ Man hỏi, trên mặt có chút không được tự nhiên, Từ Man vừa nhìn liền biết tại sao, thân phận của mình như thế, mặc dù không đến mức phải kêu tổ mẫu hành lễ với mình, nhưng nói thế nào tốt xấu cũng phải hỏi thăm con cháu một tiếng, không ngờ lại lãnh đạm đến mức này.

“A nương đâu?” làm biếng quan tâm đến mấy người lạ đó, Từ Man buông chén trà hỏi.

Niên ma ma dọn chăn đệm xong, đi đến sửa sang lại góc áo cho Từ Man, thuận miệng nói: “Đang cùng Từ gia Đại phu nhân uống trà ở phía trước ạ.”

“Quận chúa từ lần trước bị cảm xong, trưởng thành lên rất nhiều, cũng đã biết quan tâm người khác.” Màn cửa vừa được nhắc lên, từ bên ngoài đi vào một cô nương, Từ Man biết nàng ta chỉ là nhanh mồm nhanh miệng, cũng không khỏi có chút sững sốt, tự mình kiểm điểm lại.

“Hồng Quế, nếu người còn không biết giữ mồm giữ miệng nữa, cẩn thận ta nói cho chủ mẫu nương nương.” Hồng Thước vẫn luôn ôn trọng, rất coi trọng quy củ, vừa nghe lời này liền không vui.

Hồng Quế cầm hộp đựng thức ăn, le lưỡi, lại không dám nói lời nào, đi đến cạnh Từ Man, thi lễ rồi nói: “Nghĩ chắc quận chúa đã đói bụng rồi, bữa sáng cũng chưa dùng, vẫn nên dùng chút điểm tâm lót dạ đi ạ.”

Mở hộp đựng thức ăn, Hồng Quế vừa muốn dọn thức ăn ra, lại bị Từ Man cản lại, nàng giương đôi mắt to ngây thơ, bĩu môi nói: “Người đi gọi các ca ca đi, chúng ta cùng ăn.”

Hồng Quế khó xử nhìn nhìn Hồng Thước, Hồng Thước tiếp nhận hộp đựng cơm gạt gạt đầu, Hồng Quế liền đi ra ngoài.

Từ Man theo Hồng Thước từ buồng trong đi ra, ngồi ở phòng ngoài, tùy tiện quét mắt đánh giá xung quanh, dần dần xác định dự đoán trong lòng, nơi này quả nhiên không phải nơi Từ gia dùng tiếp khách, ngược lại rất giống phòng của phụ thân lúc chưa thành thân với mẫu thân. Cũng không biết tổ mẫu mình nghĩ gì, mặc dù nàng còn nhỏ, nhưng dù sao mang theo nhiều nha hoàn ma ma như vậy, sao có thể nghênh ngang ở trong tiền viện như vậy được chứ. (nữ quyến ở tại hậu viện)

“Muội muội!! Muội đã dậy chưa?”

“Muội muội!! Huynh đói bụng!!”

Màn được hất lên, từ ngoài lủi vào vài cái bóng đen, đi đâu không cần nhìn cũng biết là ca ca của mình, sau đó màn lại được vén lên, là mấy nhũ mẫu, đại nha hoàn bên người cùng đi vào.

“Tiểu tử tông của tôi ời!” Đúng lúc Niên mama thu dọn xong rồi đi ra, nhắc thấy bộ dáng của cặp sinh đôi, sợ tới mức vỗ đùi một cái, vội kêu đại nha hoàn múc nước, tìm xiêm y, may mà Đại trưởng công chúa cũng biết con trai mình nghịch ngợm cỡ nào, nên cũng chuẩn bị vài bộ quần áo.

Từ Man chờ các ca ca đi vào, mới phát hiện đi theo bên cạnh ca ca còn có một bé trai vẻ mặt cười hiền hòa, so với các ca ca nhìn có hơi lớn hơn một chút, có điều lại hơi gầy yếu, áo mặc vải dệt cũng không bằng các ca ca.

“Quận chúa muội muội vậy mà không nhớ huynh sao?” đứa bé kia đi tới, như khuôn như dạng mà chấp tay thi lễ với Từ Man, ngữ khí lộ vẻ thân thiết.

Từ Man nghiêng đầu, thấp mắt nhìn Hồng Thước bên cạnh.

Nhưng đứa nhỏ kia cũng không cần phiên người khác, tự mình nói: “Huynh là đích tử của Từ gia Tam lang, là Nhị đường ca của quận chúa muội muội.”

Từ Man nghĩ ngợi, hình như thực sự có một người như thế, lão đại và lão nhị nhà họ Từ đều do tổ mẫu sinh ra, duy nhất một thứ tử bởi vì không được tổ mẫu ưa thích, mà đã sớm dọn ra ngoài ở, cũng chính là tiểu thúc thúc mà nhũ mẫu vừa nhắc tới, mà bởi vì tiểu thúc và tiểu thẩm trước đó mãi không có con, cho nên năm đó tổ mẫu nhúng tay vào chuyện trong nhà của tiểu thúc, về sau liền có một thứ nữ – con gái đầu tiên của tiểu thúc ra đời, chỉ là không nhớ rõ do cô nha hoàn được tổ mẫu đưa tới sinh ra, hay là do nha hoàn hồi môn đi theo tiểu thẩm sinh ra, dù sao chuyện này cũng đã qua hơn một năm, đích tử* của tiểu thúc mới sinh ra.

* Đích xuất/ đích tử/ đích nữ: con cái do chính thê sinh ra.

** Thứ xuất/ thứ tử/ thứ nữ: con cái do thiếp thất sinh ra.

“Nhị đường ca.” Thanh âm mềm mại, mang theo vẻ non nớt dễ thương đặc hữu của hài đồng, Từ Man không chút nào keo kiệt lộ ra đôi má lúm đồng tiền của mình, ngọt ngào chào hỏi.

“A!” Từ Hải Phong sờ sờ túi tiền, có chút xấu hổ, nhưng thấy đường muội đáng yêu như vậy, cắn răng một cái từ trên tay lột xuống một chiếc vòng đeo tay được xâu thành chuỗi từ Mặc ngọc châu (trân châu đen), đoạn nhét vào tay Từ Man.

Nhìn ánh mắt có chút luyến tiếc của Từ Hải Phong, Từ Man cũng biết đây là vật yêu thích trong lòng người ta, vội đẩy trở về nói: “Như vậy không được đâu, a nương muội nói, không thể tùy tiện nhận đồ của người khác.”

Từ Hải Phong bị dáng vẻ bà cụ non của nàng chọc cười, tâm tình luyến tiếc vừa rồi dường như tiêu tán đi một chút, lại đem vòng đeo tay kia nhét lại vào tay Từ Man, nói: “Đây không phải là tùy tiện cho, đây là lễ gặp mặt đường ca tặng muội.”

Bị hăn khẳng khẳng nhét như vậy, Từ Man cũng không còn cách nào, bèn nhận lấy vật nọ, mặc dù có hơi lớn, nhưng vẫn đeo vào tay mình, thực hiển nhiên, nhị đường ca thấy vậy thật cao hứng, vì thế, trong lòng nàng không khỏi thầm nhủ, đợi lát nữa gặp mẫu thân, phải kêu mẫu thân giúp mình trả một phần trọng lễ mới được, miễn cho tiểu thẩm trong lòng không thoải mái.

“Các người sao không tự ăn trước đi!” cặp sinh đôi từ trong phòng vọt ra, lao thẳng tới đĩa điểm tâm, bộ dạng ăn như hổ đói vô mồi, khiến Từ Man thấy mà mất mặt.

“Eo ôi! Muội còn phần này...” Từ Man ra hiệu cho Hồng Thước bế mình từ trên ghế xuống, đi đến cạnh Từ Hải Phong, vẻ mặt ghét bỏ nhìn hai ca ca.

Cặp sinh đôi quay đầu nhìn em gái mình cứ nhiên mới đây còn chung phe với mình, chẳng bao lâu đã đứng chung chỗ với đường ca mới quen, ghen tuông trong đáy lòng rốt cuộc không che dấu được, bỏ điểm tâm xuống bèn đi tới, muốn ngăn Từ Man và Từ Hải Phong ra, đem muội muội kẹp giữa hai người bọn chúng.

Từ Man bị bọn họ chen vào chịu không được, thân thể nhỏ bé rút lui khỏi hai người họ, một phen kéo Từ Hải Phong còn đang buồn cười ở một

bên qua, ngoảnh đầu về phía các ca ca, khinh thường nói: “Các huynh thật hẹp hòi, lại còn khi dễ người thành thật nữa.”

Bị muội muội nhìn như vậy, cặp sinh đôi cũng thấy hành vi của mình có chút ngây thơ đáng xấu hổ, liền buông thông hai tay, đầu cúi gằm. Lúc này Hồng Quế cùng nha hoàn Trân Châu của Hải Sinh từ bên ngoài đi vào, đoán là sợ đám trẻ đông, điểm tâm không đủ ăn. Vì thế đối mặt với mỹ thực trước mặt, tất cả ân oán đều là mây bay, bọn chúng ngồi lên bàn, được nha hoàn hầu hạ, ăn uống ngon lành, thỉnh thoảng còn nói đôi câu, cười vài tiếng, không khí trầm thấp vừa rồi như chưa từng xuất hiện.

Cắn miếng bánh hoa mai, Từ Man vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, theo lý mà nói, nơi này là nhà của Từ gia đại bá, tuy nói con trai lớn của Từ gia đại bá đã gần 10 tuổi, sẽ không cùng chơi với đám trẻ đầu củ cải bọn họ, nhưng đại bá còn có một thứ tử năm nay 7 tuổi, vừa vặn chỉ nhỏ hơn Từ Hải Phong vài tháng, hoàn toàn có thể chơi cùng với bọn họ, lại nói, dù thế nào đại tỷ tỷ nhà đại bá cùng nhị tỷ tỷ nhà tiểu thúc cũng có thể lộ diện mà, thế nhưng chỉ có đích tử nhà tiểu thúc là cùng chơi với bọn họ, xem ra tình huống ở Từ gia, còn rối rắm hơn so với nàng nghĩ.

Đám trẻ đang ăn uống, bên ngoài một ma ma đi vào, vị ma ma này Từ Man đã gặp qua, là một ma ma thân cận bên người mẫu thân, ngoài Trần ma ma ra, thì vị Trương ma ma này cũng có mặt mũi.

Niên ma ma cùng ba ma ma bên người ba vị ca ca đều đi ra, sau khi hành lễ hàn huyên xong, mới biết được là một lát nữa lão phu nhân Từ gia (tổ mẫu) sẽ cho người đến gọi, đoán chừng là muốn đi gặp mặt.

Đợi kêu người dọn bàn ăn xong, vài nhũ mẫu mang theo một nhóm đại nha hoàn, vây quanh ba đứa bé, người thì bế người thì dắt, đi đến nội viện. Từ Man cẩn thận quan sát, quả nhiên nhị đường ca khác với bọn họ, nàng và hai ca ca, mỗi người hai nhũ mẫu, hai đại nha hoàn, mặc dù lần này đến Từ phủ, chỉ mang theo một nhũ mẫu, nhưng mỗi người họ cũng có ba

người hầu hạ, còn bên người nhị đường ca, cũng chỉ có hai người, một nữ mẫu, một nha hoàn, hơn nữa trông cũng không quý củ danh giá như người hầu bên cạnh họ.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Nữ Quyển Từ Phủ

Được Niên ma ma ôm vào trong ngực, vừa bước vào cổng lớn chính phòng, Từ Man được thả xuống dưới, Niên ma ma nắm tay nàng dắt vào phòng, các ca ca cũng chỉ chờ lại một vị nữ mẫu đi cùng, đám nha hoàn ma ma còn lại dừng trước cửa phòng. Từ Man được Niên ma ma nắm tay, đầu nhỏ hơi nghiêng nghiêng, nhìn trong phòng tuy nói là tráng lệ, nhưng rõ ràng số lượng ngọc khí cùng đồ sơn mài ít hơn so với phòng mẫu thân, hơn nữa những vật dụng bằng gỗ, làm từ cây tử đàn cũng không nhiều, phần lớn là gỗ lim, còn có một vài loại gỗ Từ Man không nhận ra được, bởi vì Phủ trưởng công chúa không có loại gia cụ từ chất liệu gỗ như vậy.

“Chao ôi! Đây là hai vị tiểu lang và quận chúa nhà Đại trưởng công chúa sao.”

Từ Man còn chưa đứng vững, chợt nghe phía trước có người nhiệt tình khách sáo nói, Từ Man lén nhìn lướt qua, ngay trên vị trí chủ tọa có một vị phu nhân đang ngồi trên chiếc trường kỷ lớn nhìn chừng bốn mươi tuổi, ngồi bên tay trái bà là mẫu thân mình, người vừa mới lên tiếng lại ngồi bên tay phải vị phu nhân kia, tuổi thoát nhìn lớn hơn mẫu thân, ăn mặc hoa lệ, một thân áo khoác bằng gấm tứ xuyên thêu chỉ vàng, mặt trên thêu những con chim cát tường đủ màu sắc, viền áo khoác còn dùng bảo thạch đính lên, lại phối hợp với một đầu trang sức vàng lóng lánh của bà, so với mẫu thân mình còn trông rực rỡ hơn, chẳng qua, càng giống những người nhà giàu mới nổi.

“Lại đây, Hải Sinh, Hải Thiên, A Man, lại đây thỉnh an tổ mẫu các con đi.” Đại trưởng công chúa không thèm nhìn người phụ nữ vừa lên tiếng, nhẹ nhàng vẫy tay gọi bọn nhỏ bước qua.

Từ Man vừa đi vừa nhìn, thấy người phụ nữ được xếp ngồi ở vị thứ hai bên dưới mẫu thân dường như có chút khấn trương nhìn về phía sau lưng Từ Man. Từ Man thầm đoán, đoán là người này chính là mẫu thân của nhị đường ca, chính là tiểu thẩm của mình. Chỉ không biết quy củ của Từ gia ra sao, lại cho con dâu ngồi ở vị trí này, chứ không phải là ngồi sát mẫu thân.

Cùng các ca ca đứng ở trước mặt vị phụ nhân kia, nàng so với vị “Nhà giàu mới nổi” kia hiển nhiên mộc mạc thuần khiết hơn nhiều, một thân gấm Tô Châu màu xanh thẫm, nổi lên từng đóa cúc lớn, phối hợp với những đóa hoa li ti màu vàng, cùng tôn nhau lên với trâm cài ngọc bích trên đầu nàng, hiện ra vẻ tôn quý khiêm tốn.

Từ Man nhìn một ma ma đứng sau phụ nhân kia lấy đến một cái nệm bồ đoàn, vốn là có chút nhíu mày, sau nghĩ lại dù sao mình cũng là văn bối, quỳ cũng là lẽ thường, bèn chuẩn bị đợi các ca ca quỳ xuống, mình lại theo sau. Nào ngờ, nệm bồ đoàn vừa được đặt xuống, chỉ mỗi nhị đường ca đi đến quỳ xuống dập đầu lạy tổ mẫu, các ca ca đều chỉ chấp tay vái lễ, lúc này Từ Man mới nhớ ma ma giáo dưỡng lúc trước có dặn, con cái của Đại trưởng công chúa, ngoại trừ lạy trời lạy đất, lạy quân vương, lạy phụ mẫu, còn lại chỉ vạn phúc và vái lễ như nhau hết.

“Thỉnh an tổ mẫu.” Nhớ được, Từ Man đương nhiên sẽ không để mất mặt mũi, thành thành thật thật đi qua, hành lễ vạn phúc.

“Không hổ là con nhà Đại trưởng công chúa...” Lại là tiếng cười của người quấy nhiễu kia, Từ Man hơi ngẩng đầu, quả nhiên sắc mặt tổ mẫu khó coi, tuy nói hành lễ đều là quy chế, nhưng có bà mẹ chồng nào lại thích con dâu mình cao hơn mình một cái đầu, càng đừng nói tới cháu nội mình.

Từ gia lão phu nhân thoạt nhìn thật sự đối với những đứa cháu này không có tình cảm gì, tùy tùy tiện tiện liền phát vài cái bao lì xì, Từ Man nhìn cũng không thèm nhìn, đưa cho Niên ma ma, hai vị ca ca còn lại cũng làm thế.

“Nếu đã đến đây rồi, vậy các người cũng làm quen lẫn nhau một chút đi, miễn cho trưởng thành rồi, ngay cả người trong nhà cũng không quen mặt.” Những lời mang ý trào phúng này, ngay cả thần kinh thô như Từ Man cũng nghe hiểu, nhưng nàng liếc nhìn mẫu thân, lại phát hiện mẹ không có một chút phản ứng nào.

Lại là nhị đường ca đi đầu, trước tiên bắt đầu từ Đại trưởng công chúa, Từ Man còn chưa kịp nói với mẫu thân nhị đường ca tặng vòng tay cho mình, nhưng nhìn thấy Đại trưởng công chúa đưa tặng văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên), nhị đường ca thấy được vô cùng kính hỉ, nàng liền yên lòng, mẫu thân quả nhiên suy nghĩ chu đáo hơn mình.

“Thỉnh an đại bá mẫu.” Nói thật, Từ Man đối với người đàn bà vừa tiến vào đã bô bô mở miệng này, ấn tượng đầu tiên không tốt, đặc biệt nhìn cách ăn mặc cùng với vẻ mặt sắc sảo của bà ta. Cha mẹ kiếp này của nàng mặc dù vẫn là cha mẹ của nàng, nhưng rõ ràng thân thích không giống những thân thích kiếp trước. Kiếp trước Từ Man chỉ có một ông chú, tuy thím là dân buôn bán, không giống với các vị ở kiếp này, ăn nói cong cong vẹo vẹo như vậy, không có giây phút nào mà không châm chọc người khác, rõ ràng là tâm tính không tốt.

“Chắc chắc, trông đứa bé này, bộ dạng...” Lý thị cười khanh khách, dùng khăn tay làm bộ che miệng, nhưng kiểu nào Từ Man cũng không thấy được nửa phần ấm áp từ trong mắt bà ta, chỉ thành thành thật thật thi lễ, nhận bao lì xì.

Tiếp theo, chính là vị trí ngồi bên dưới đại trưởng công chúa, cũng là vị trí đầu tiên của hàng tiểu thẩm, người phụ nữ kia vẻ mặt nghiêm túc,

diện mạo có vài phần tương tự tổ mẫu, lúc này đang bưng chén trà uống, trên người trên đầu không khoa trương giống đại bá mẫu, một thân áo cẩm bào thêu mặc lan sắc tía, trên đầu điểm tuyết qua loa, nhưng vẫn hiển lộ lên vẻ cao quý đoan trang.

“Thỉnh an Đại cô.”

Từ Man đi theo các ca ca hành lễ, kìm lòng không đậu nhìn Đại cô thêm vài lần, lúc này mới biết vị đó là Đại cô của Từ gia, cũng chính là mẹ ruột của vị biểu ca thâm tình trong sách kia. Phải biết rằng, trong sách, quan hệ của vị quận chúa kia cùng Đại cô kém cực kỳ, mà vị Đại cô này cũng thích nữ chính Hoàng Tú Oánh trong truyện hơn, đến nỗi sau khi Hoàng Tú Oánh trọng sinh, nàng trở thành một trong những hậu thuẫn giúp Hoàng Tú Oánh đối phó với cả nhà trưởng công chúa.

Từ Man âm thầm hít vào, lúc trước nàng còn ôm tâm tình được ngày nào hay ngày nấy, viện cớ thời gian vẫn còn sớm mà sống, còn bởi vì bộ dáng cha mẹ vẫn như kiếp trước, nên sinh ra nghi hoặc có lẽ nơi này không phải là trong tiểu thuyết, nhưng hôm nay, dưới hoàn cảnh này, lại hư hư thực thực gặp được mẫu thân của biểu ca Hoàng Tú Oánh, tình huống này không thể không nói, thật sự đã gõ một tiếng cảnh báo chói tai cho nàng. Thời gian tuy còn sớm, nhưng không phải vĩnh viễn sẽ không đến. Từ Man không biết rõ mình đã xuyên vào truyện trước lúc Hoàng Tú Oánh sống lại, hay là sau khi sống lại, chỉ hy vọng kiếp này, mình không đi tìm vị nữ chính kia làm phiền, vị nữ chính kia cũng đừng tìm đến nàng gây chuyện. Còn về phần vị biểu ca kia, người nào thích, thì cứ lấy đi!

Nhận bao lì xì từ Từ gia Đại cô, lại hành lễ với tiểu thẩm, sau đó Từ Man trở lại bên người mẫu thân, thề từ tối nay trở đi, nhất định phải cẩn thận nhớ lại tình tiết trong truyện, bất luận là sau hay trước khi nữ chính sống lại, nàng cũng không thể mặc kệ cho họ đem mình ra nắn bóp trong tay được.

“A Văn, hôm nay sao không dắt Ấu Liêm và Ấu Thanh cùng đến, lão bà ta đây đã lâu không gặp chúng nó rồi.” Sau khi thấy mọi người đã ngồi vào chỗ của mình, Từ gia lão phu nhân vẻ mặt ôn hoà cười nói với nữ nhi.

Từ gia Đại cô nâng nâng tóc, buông chén trà xuống, hơi khom người, cười đáp lời: “Bọn chúng đều đang ở Tộc học đến chiều mới rảnh rồi trở về.”

Từ gia lão phu nhân gật gật đầu, biết hôm nay là ngày hội nguyên tiêu, sao có thể cho cháu ngoại đến Từ gia được, hơn nữa nữ nhi qua bữa trưa là phải trở về nhà chồng, dù sao nó cũng là con dâu trưởng, phải phụ trách quản lý việc nhà, hơn nữa buổi chiều em trai chồng của nữ nhi cũng trở về nhà, e là phải bận rộn một hồi rồi.

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài một nha hoàn vén rèm đi vào, nói là Đại cô nương đã học xong được nghỉ, muốn lại đây thỉnh an. Từ gia lão phu nhân vừa nghe vậy, cười híp mắt, vẫy vẫy tay nói: “Quý nha đầu này, thế nào mà ngày thường ngay cả chào hỏi cũng không có, cứ thế chạy vào, lần này đúng là đã học được quy củ rồi.”

Từ Man nép bên người mẫu thân, khó tránh khỏi có chút tò mò, nàng nghe nói đại bá mẫu chỉ sinh một đứa con trai là đại đường ca, cũng không có con gái, như vậy vị đại đường tỷ này hẳn là thứ xuất rồi, nhưng trông bộ dạng tổ mẫu như vậy, tựa hồ tình cảm với vị đại đường tỷ kia cũng không tệ, như vậy, nếu không phải vị đại đường tỷ này tính tình lạnh lợi, thì chính là mẹ đẻ của vị đại đường tỷ này rất được tổ mẫu yêu thích.

Theo tiếng vang nhỏ của ngọc bội, rất nhanh, Từ Man đã bắt gặp được sắc mặt không tốt lắm của đại bá mẫu.

“A Ni xin thỉnh an tổ mẫu, công chúa nương nương, mẫu thân, đại cô, tiểu thẩm thẩm.” Giọng trẻ con mềm mại, Đại cô nương một thân áo quây ‘song ngư đùa sen’ màu đỏ, thêm vào chiếc áo khoác cài cúc cùng màu, sợi

dây lụa hồng buộc lại trước ngực, trên mặt lụa rũ xuống một chuỗi trân châu hồng mã não, rũ thẳng xuống đến vạt áo, trông vừa lạnh lợi vừa đáng yêu.

Tổ mẫu nhìn trên đầu Đại cô nương mang theo trang sức hồng mã não phối hợp với áo váy, thì gật gật đầu, hiền hòa vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh cười nói: “Khi con, còn không lại đây.”

Từ Ni cười gật gật đầu, nhưng không đi qua thật, ngược lại đi đến trước mặt các vị trưởng bối, hành lễ. Tổ mẫu nhìn nàng càng thêm vừa lòng, dáng vẻ hoàn toàn khác hẳn với lúc này nhìn Từ Man.

“Đây là A Man muội muội đúng không.” Từ Ni hành lễ xong, đi đến cạnh trưởng công chúa, kéo tay Từ Man, thái độ thân thiện cười nói.

Từ Man làm bộ ngây thơ nhìn nhìn mẫu thân mình, liền cung kính khom người nói: “Đại tỷ tỷ.”

Từ Ni thấy Từ Man không hành lễ vạn phúc với mình, khóe miệng cứng đờ, ngay sau đó liền dấu lại, vẫn hòa khí như trước nói: “Đây là lần thứ hai chúng ta gặp nhau đấy, đáng tiếc lần trước muội muội còn đang nằm trong lòng nhũ mẫu.”

Từ Man cười đáp trả, thật sự không biết nên nói gì, thậm chí đối mặt với những người xa lạ trong phòng này, nàng cũng không biết nói gì. Không nói đến việc trong sách Từ Ni là bạn thân của Hoàng Tú Oánh, mà nói đến chuyện Đại cô mình cũng có thể là mẹ chồng tương lai của Hoàng Tú Oánh, tổ mẫu và đại bá mẫu tuy rằng không trực tiếp lui tới cùng Hoàng Tú Oánh, nhưng rõ ràng bọn họ đối với mình cũng không có hảo cảm gì.

Ban đầu vốn trước khi tới Từ phủ, Từ Man còn tưởng rằng Từ phủ cho dù không thích mẫu thân cùng phụ thân, ít nhất còn quan hệ huyết thống, đối với những đứa cháu trực hệ như mình cùng các ca ca, tốt xấu gì cũng có thể lộ ra vài phần thiệt tình, đến lúc đó nàng lại làm nũng một chút, làm dịu

đi đôi chút, không nói có thể trở thành người khéo ăn nói bình tĩnh ôn nhu như nữ chính trong truyện, ít nhất cũng có thể làm cho mọi người không cần ngưỡng ngấp như vậy. Đáng tiếc, chuyện tới trước mắt, Từ Man mới phát hiện, tổ mẫu cùng thân thích Từ gia chẳng những không thích mẫu thân và phụ thân, mà ngay cả những đứa cháu như họ, cũng đừng mơ lấy được một tí ti quan tâm từ họ.

Trong lúc nhất thời, Từ Man có chút chán nản, nếu cứ tiếp tục như vậy, Từ gia cùng phủ Đại trưởng công chúa sẽ trở mặt, như vậy say này nếu quả thực xảy ra chuyện gì, sẽ không ai giúp được họ. Hơn nữa ý định muốn đi cùng lộ tuyến với nữ chính của nàng, phỏng chừng cũng không có khả năng thực hiện được, như vậy, nàng phải lấy gì để ngăn cản thế công, đồng thời lấy lòng của Hoàng Tú Oánh đây.

Bỗng nhiên trên lộ tai thấy ầm ập, Từ Man nghiêng đầu qua, nhìn thấy là mẫu thân đang sờ đầu mình, mà Từ Ni đã sớm buông tay nàng ra, đi đến trước mặt tổ mẫu. Nhìn Từ Ni liên tục nhõng nhẽo cười trước mặt tổ mẫu, Từ Man thở dài, quả thật nàng đi con đường như vậy không được a, việc này so với việc ôm tảng đá to vào trong lòng chờ sưởi ấm, còn khó khăn hơn.

“A Man, buổi tối trên đường về nhà, chúng ta đi ngắm đèn lồng, được không?”

Cảm giác được mẫu thân ôm vào trong ngực, Từ Man ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười ngọt ngào gật gật đầu nói: “Được ạ!”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Con Dâu Khó Làm

Bữa trưa ăn chung cũng không có gì mới, bởi vì bọn nhỏ không lớn lắm, cho nên cũng không cần tuân theo quy củ ‘7 tuổi không được ngồi ăn chung’, đám trẻ con được phân ra ngồi một bàn, ai nấy đều có nhũ mẫu chăm sóc, lớn thì tự mình ăn, nhỏ như Từ Man thì được Niên ma ma hầu hạ, thỉnh thoảng sẽ giúp gấp chút thức ăn.

Con cháu của thế gia ở thời đại này hiển nhiên hoàn toàn bất đồng với kiếp trước, lấy Từ Man mà nói, tuy chỉ mới ba tuổi, nhưng không những phải học tự mình ăn cơm, còn phải học một ít lễ nghi cơ bản, mặc dù chưa học chữ, nhưng mẫu thân đã ngầm huấn luyện nhãn lực của nàng rồi. Càng đừng nói đến hai ông anh song sinh đã sắp sáu tuổi của nàng, phụ thân đã sớm dạy vỡ lòng, chỉ còn chờ qua năm mới liền tiến cung nhập học cùng con cháu Hoàng Gia.

Cho nên, đây cũng là điều Từ Man không thể lý giải vì sao trong sách, chính nàng lại biến thành một quận chúa ngang ngược, về phần nữ chính sau khi sống lại còn có thể nói là do nữ chính cố ý dẫn dắt đưa lối, nhưng còn trước lúc nữ chính sống lại thì sao? Với sự giáo dục của mẫu thân, cho dù nàng không trở thành thực nữ quý cô gì đó, nhưng cũng có thể thành một tiểu thư khuê các biết tiến lui chứ.

Miệng nhai từng chút một, lén nhìn mẫu thân bàn bên cũng không có gì náo nhiệt, mọi người đều theo thói quen ‘ăn không nói’, lạnh tanh gấp đồ ăn, mẫu thân lại động đũa vài cái liền đặt xuống, chỉ chậm rãi húp canh. Từ Man thầm than, lễ tết thế này còn không bằng như mọi ngày ở nhà, ít nhất

mọi người đều vui vui vẻ vẻ, chứ không giống như hiện tại, người nào người nấy đều cảm thấy ngọt ngọt khó chịu.

Từ Man lại ăn vài miếng, thật sự không có khẩu vị, đồ ăn của Từ phủ quá đầy dầu mỡ, lại không thích bỏ ớt, so với đồ ăn bà nội làm kiếp trước, chỉ là thứ cặn bã, thậm chí còn ăn không ngon bằng món khoai tây sợi xào ớt xanh kiếp trước mẹ làm nữa. Lại vừa giương mắt phát hiện các ca ca cũng đang ăn canh, bọn họ thấy Từ Man lén nhìn lại đây, liền tinh nghịch nháy mắt vài cái với nàng. Từ Man không tiếng động lộ ra đôi má lúm đáng yêu của mình, sau lại đem ánh mắt dời đến trên người Từ Ni còn đang cúi đầu ăn cơm, cũng không biết nàng ta sao có thể ăn ngon lành như thế, nhiều dầu mỡ như vậy, nàng ta không sợ béo phì sao.

Lay lắt hết một hồi, chén canh gà đầy dầu mỡ béo ngậy kia cũng uống no bụng rồi, tổ mẫu rốt cục cũng buông đôi đũa trong tay, đám người Đại trưởng công chúa tất nhiên cũng buông đũa theo, Từ Man thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm, nàng nghĩ bụng chắc chắn một thời gian dài sau này không muốn ăn canh gà nữa.

“Các người đi nghỉ trưa một chút đi, một lát nữa lão gia chắc cũng sẽ cho gọi các người và mấy đứa nhỏ đến gặp mặt, mấy lão già chân yếu mắt mờ như chúng ta đều đi ngủ sớm, hôm nay náo nhiệt cũng không chịu nổi rồi, buổi chiều nhân lúc trời chưa tối, các người liền sớm trở về đi.” Đợi cơm thừa rượu cặn trên bàn ăn được dọn đi xong, Từ gia lão phu nhân lại lên tiếng, nhưng Từ Man nghe ra, kỳ thật “Các người” trong lời bà nói bất quá là chỉ nhà bọn họ và nhà tiểu thúc, bởi vì Từ gia đại bá ở đây, mà Từ gia Đại cô lập tức phải đi trở về nhà chồng.

Đại trưởng công chúa ra chiều không thèm để bụng, đứng dậy hơi cúi người một cái, đoạn dẫn đám anh em Từ Man ra khỏi chính phòng, mà đại bá mẫu Lý thị cũng đúng lúc dẫn Từ Ni đi ra, chỉ còn Từ gia Đại cô lưu lại tâm sự riêng với tổ mẫu.

“Aizz... nếu không tại sao nói, người hoàng gia đúng là tôn quý chứ, nhìn bọn chúng còn nhỏ tuổi thế kia, mà đáng người này, bộ đáng này... Chậc chậc.”

Đại trưởng công chúa vừa sai người đưa cặp song sinh đang nô đùa ầm ĩ về tiền viện trước, liền nghe được tiếng của Lý thị từ sau lưng truyền đến, Từ Man được mẫu thân dắt tay, có chút nghi hoặc ngẩng đầu nhìn mẫu thân.

Nói thật, nàng thật sự không thể hiểu, vì sao đại bá mẫu phải thường xuyên nhằm vào mẫu thân và người nhà mình, rõ ràng bọn họ cũng không ở trong phủ, càng đừng nói là ngày thường có mâu thuẫn chuyện gì. Mà nếu nói đại bá mẫu là vì nhà họ Hoàng mà không thích mẫu thân thì lại càng không thể, nàng còn nhớ rõ ở trong cốt truyện nói, đại bá mẫu là người duy nhất trong phủ không thích Hoàng Tú Oánh, thậm chí còn cho rằng nhà họ Hoàng là nhà đã sa cơ thất thế, về sau lúc nhà họ Hoàng ngã đổ, ngay cả thứ nữ nhà mình cũng không làm cho phép kết giao với họ.

“Nào có, đứa bé nhà đại tẩu trông mới khiến cho người ta yêu thương đó.” Đại trưởng công chúa khẽ mỉm cười, quay đầu đáp lại một câu, sau đó như có như không quét mắt nhìn về phía cửa chính phòng.

Từ Man theo tầm mắt nhìn qua, một nữ tử áo váy màu lục nhạt đang đứng nơi đó, đang cùng nam tử đi cùng bên cạnh nàng nhỏ giọng nói chuyện, thỉnh thoảng còn nhoẻn miệng cười, sau đó còn mang theo chút chờ đợi ngóng qua đây.

Từ Man liếc mắt cực nhanh nhìn đại bá mẫu, quả nhiên, mặt bà ta đen thui, khăn nằm trong tay tức thì bị xoắn thành một đoàn, mà Từ Ni đi theo sau bà lại hoàn toàn tương phản, đáng vẻ muốn cười mà không dám cười. Từ Man ngầm đoán, trông đáng vẻ thế kia, nhất định là mẹ đẻ của Đại cô nương Từ Ni rồi.

Từ Man từng đọc trong truyện nên có biết một chút, nhà đại bá mẫu chẳng những có một vị đích tử, mà còn có một vị thứ tử. Thứ tử là do Hoa di nương – vốn là nha hoàn hồi môn của đại bá mẫu sinh ra, bởi vì Hoa di nương diện mạo bình thường, nên không được đại bá phụ sủng ái, ngược lại mẹ đẻ của Từ Ni – Liễu thị là do tổ mẫu tặng cho đại bá phụ, chẳng những dụ dỗ được tổ mẫu, mà càng làm cho đại bá phụ trường sủng không suy. Chỉ tiếc Liễu di nương vận khí không bằng Hoa di nương, từ khi sinh được mỗi Từ Ni, đến nay chưa sinh thêm được mụn con trai.

Có điều, Từ Man đứng cạnh mẫu thân, vụng trộm nhìn dáng vẻ đặc ý của Từ Ni, tổ mẫu thật sự yêu thương đứa cháu gái thứ xuất này sao? Thích, quả thật là có, yêu, thì chưa chắc. Tổ mẫu tính cách hiếu thắng, đừng nói không thích mẫu thân cao quý của mình, mà đối với đại bá mẫu với thân phận bình thường, là loại người dùng tiền là có thể ổn định được này, cũng tỏ ra không mấy ưng ý. Từ Ni cùng với Liễu thị mẹ nàng ta, chỉ sợ chính là thủ đoạn tổ mẫu dùng để kích thích và nhắc nhở đại bá mẫu, thuận tiện cũng làm cho mẫu thân nàng – Đại trưởng công chúa trong lòng chán ghét, ai lại muốn trường bối thà rằng đi sủng ái một đứa con thứ, mà thờ ơ với con gái đích xuất của mình chứ.

Từ Man thầm dè bĩu, trong lòng đối với cách làm của tổ mẫu cực kỳ chướng mắt, nếu lão phu nhân này đầu óc tỉnh táo chút, liền biết đối với một đứa con dâu dễ bắt nạt có thể nắn bóp chơi đùa sao cũng được, thì phải giao hảo cùng với một vị con dâu khác là công chúa hoàng gia, mới là điều chính xác nhất. Thiên hạ này là của ai? Là của Tôn gia, là của hoàng gia, mặc dù công chúa đã thành con dâu của người, nhưng người cũng không thể thật sự xem nàng là con dâu được, phải biết rằng, thiên hạ này, ngoại trừ hoàng gia ra, những người khác đều là nô tài của họ, từ xưa tới nay hoàng quyền có bao nhiêu tối cao, mặc dù ngay cả Từ Man là cố nhân ‘rơm’ cũng cảm nhận được điều đó ở ngay tại cuộc sống thường ngày. Mà tổ mẫu cư nhiên lại còn có tâm tư dám gây khó dễ cho người ta, chẳng phải buồn cười đến rụng răng sao?

Cũng may mà mẫu thân là người có lòng nhân hậu, phải như một công chúa kiêu căng khác á, chỉ gán cho người một cái tội đại bất kính còn xem là nhẹ đấy. Từ Man nghe ma ma giáo dưỡng kể, năm đó có một vị cô cô của mẫu thân, cũng bởi vì mẹ chồng không hành lễ với mình còn châm chích vài câu, bèn đi vào cung dâng tấu, định tội cho nhà chồng nàng một tội lớn xét nhà, kết quả công chúa người ta vô cùng cao hứng mà đi tái giá, nhà chồng trước của nàng ngược lại lâm vào tình cảnh cửa nát nhà tan, còn bị người khác thóa mạ, nói họ dám khinh thường hoàng quyền. Bởi vậy có thể thấy được, cô nương hoàng gia kiêu ngạo nhường nào.

Trông dáng vẻ Từ Ni giống như tìm được một cái cây đờ cột sống, cùng với điệu bộ đại bá mẫu ngay cả chào một câu cũng quên bém, vội vã mang theo nha hoàn ma ma thứ nữ thẳng hướng đến nam tử kia. Từ Man nhiều chuyện rướn cổ nhìn, xấu xa hy vọng mấy người kia nếu có thể đánh lộn giống kiếp trước thì thú vị cỡ nào, chắc chắn, vợ cả đánh tiểu tam mặt sưng như quả táo, ông chồng đánh lại bà vợ một cái tát choáng váng mặt mày, tiểu tam lã chã rơi lệ không giải thích, mấy truyện ngắn xuyên không cũng không có tình tiết cầu huyết như vậy a!

Bất quá, thực đáng tiếc, đây là hiện thực, còn là một gia tộc phong kiến, YY cái quái gì chỉ có thể tồn tại để bổ não thôi. Cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của mẫu thân, Từ Man tâm tình vui vẻ ngẩng khuôn mặt tươi cười lên, không biết xấu hổ mà ra vẻ dễ thương.

“Công chúa nương nương...” Vừa được mẫu thân dắt tay, chợt nghe phía sau có một thanh âm yếu ớt, Từ Man vội quay đầu lại nhìn, bên cạnh nữ nhân kia không phải chính là đường ca Từ Hải Phong của mình sao.

Đại trưởng công chúa cũng lập tức xoay người, thấy họ, ánh mắt cũng nhu hòa vài phần, mở miệng nói: “Không cần khách khí như vậy, lang quân nhà ta cũng là nhị ca người, ta cũng là nhị tẩu của người.”

Nữ tử kia có chút e lệ mỉm cười, Từ Man mở to hai mắt nhìn, thâm nghĩ khó trách tình cảm của tiểu thúc và tiểu thẩm tốt như vậy, trông bộ mặt tiểu thẩm chỉ thanh tú thể thôi, nhưng lúc nở nụ cười, cứ nhiên lại khiến người có cảm giác gió mát lướt qua, nụ thương sen hồng, chắc chắn không có nam nhân nào sẽ không thích loại cảm giác thanh tân tươi mát này.

“Công chúa... Nhị tẩu, có thể cùng đi không?” Tiểu thẩm như cố lấy dũng khí thật lớn, đỏ mặt nói, Từ Hải Phong kéo kéo tay mẫu thân, vụng trộm nháy mắt vài cái với Từ Man.

Dĩ nhiên Đại trưởng công chúa sẽ không từ chối, gật gật đầu, dẫn theo Từ Man đi đến tiền viện, tiểu thẩm Giang thị do dự một chút liền lập tức đi theo sau. Trông dáng vẻ do dự của tiểu thẩm, Từ Man cũng có vài phần hiểu rõ, nhà tiểu thẩm họ Giang, mà đầu quả tim (người trong lòng) của chồng trước mẹ mình – mẹ đẻ của nữ chính trong sách, cũng chính là tộc muội của tiểu thẩm, hai người tuổi tác xấp xỉ không nói, lúc trước khi lấy chồng cũng từng ở chung, giao tình xem như cũng không tệ. Nhưng đổi lại ở trong Từ phủ, tiểu thẩm bởi vì là con dâu thứ xuất, vốn không được tổ mẫu xem trọng, nếu còn vì quan hệ cùng Giang di nương kia mà đắc tội mẫu thân, thì càng mất nhiều hơn được rồi.

“Hôm nay, sao Từ Thiên không tới?” Đại trưởng công chúa cũng nhìn ra Giang thị mất tự nhiên, liền chủ động gọi chuyện nói.

Giang thị kéo kéo vạt áo, cúi đầu dè dặt đáp: “Hôm kia trời đổ tuyết, A Thiên bị bệnh ạ.”

Đại trưởng công chúa gật gật đầu, cũng nói: “Cũng đúng, A Man cũng bị bệnh, sốt đến đỏ bừng cả mặt, thiếu chút nữa dọa cho ta và cha nó sợ đến bay cả hồn vía.”

“Nha, sao muội không nghe nói gì?” Giang thị đầu tiên là sững sốt, sau đó ngẩng đầu cả kinh nói.

Đại trưởng công chúa cười cười, đương nhiên biết Giang thị không hề nghe nói thật, bao gồm cả những người khác ở Từ phủ, nàng cũng không cho người báo, bất quá cho dù có nói, người Từ gia cùng lắm chỉ hỏi han qua loa vài câu, không có ý nghĩa thực tế gì.

Giang thị đương nhiên cũng hiểu rõ, cho nên sau khi hỏi liên hồi, thần sắc hơi chật vật nhìn Từ Man, lấp bắp nói: “Quận chúa, hiện, hiện tại thoát nhìn, tốt hơn nhiều rồi.”

Từ Man nể mặt Từ Hải Phong, thật sự không muốn làm Giang thị khó xử, liền chủ động ngừng đầu, ngọt ngào cười nói: “Đa tạ tiểu thẩm thẩm, A Man đã khỏe lắm rồi ạ.”

Giang thị nhất thời lại đỏ cả mặt mày, ấp úng gật gật đầu.

Rồi sau đó, cho dù Đại trưởng công chúa tùy tiện hàn huyên vài câu nhàn thoai cùng Giang thị, Giang thị ngoài trả lời ra, thì nói chuyện cũng không được vài câu. Bất tri bất giác, mấy người họ đã đi đến tiền viện, lúc này Từ Man mới phát hiện, tiểu thẩm cũng được sắp xếp ở tiền viện, so với các nàng còn chênh về đẳng trước hơn. (nữ tử trong nhà phải ở hậu viện, ở đây biểu thị là không được quan tâm)

“Nhị tẩu, cái kia...” Mắt thấy Đại trưởng công chúa muốn dẫn A Man đi vào, Giang thị quýnh lên, vội rặn ra một câu.

Đại trưởng công chúa sớm biết nàng ta có chuyện muốn nói, liền ngừng lại, cũng không nói lời nào, ngược lại nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp.

“Cái kia...” Giang thị cầm tay con trai, môi mấp máy, đầu tiên là không lên tiếng, sau nâng mắt lên, nhìn Đại trưởng công chúa nói: “Phương nghiên mực kia thật sự quá quý giá, muội nghe A Phong nói...”

Đại trưởng công chúa hiểu ra, bèn lắc đầu nói: “Có quý cách mấy cũng phải sử dụng thôi, vật phải được xài cho đúng tác dụng của nó mới là

việc nên làm, muội không cần cùng người trong nhà so đo.”

“Nhưng mà...” Giang thị không khéo ăn nói, bỗng chốc bị chặn lời, gắp đến độ sắc mặt càng đỏ.

Từ Man nhìn vẻ mặt mất mát của Từ Hải Phong, có chút không đành lòng, vội kéo tay mẫu thân, non nớt như hiến vật quý nói: “A nương, đây là Phong ca ca tặng cho A Man đấy.”

Đại trưởng công chúa lúc này mới chú ý tới chuỗi hạt đen trên cổ tay con gái, Giang thị cũng sửng sốt, nàng cũng đồng dạng không để ý tới vật trang sức ngày thường con mình hay đeo sớm đã không có.

“Xem ra, nghiên mực kia quả thật đưa tặng là đúng rồi.” Đại trưởng công chúa cười càng ấm áp, lại nhìn Từ Hải Phong nói: “Ngày sau, huynh muội các con nên thân cận nhiều hơn một chút.”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Nam Nhân Từ Gia

Tổ phụ là một người kỳ lạ, lần đầu tiên A Man gặp ông chính là có suy nghĩ này, thân cao xấp xỉ phụ thân, diện mạo cũng rất giống nhau, nhưng so với phụ thân tuần lãng đề bạt, ông hiển nhiên đã đến ngưỡng tứ tuần, thân thể có hơi béo phì, trên gương có ít nếp nhăn, đầy nghiêm túc. Nhưng không biết sao, từ trên gương mặt nghiêm nghị của ông, A Man nhìn ra tổ phụ đối với phụ thân có một phần yêu thích. Mặc dù là lơ đãng yêu thích, nhưng hành động bên ngoài của tổ phụ hoàn toàn không biểu hiện ra, ngược lại còn tỏ ra rất lạnh nhạt với phụ thân, như thể đó không phải là con trai ông, mà là một đứa con cháu nào đó trong tộc.

Từ Man quay đầu, nhìn đại bá phụ bên cạnh phụ thân, vóc dáng trông thấp hơn phụ thân, hai má gầy yếu, đôi mắt hẹp dài giống như tổ mẫu, có hơi xệ xuống, làm sao cũng không che đậy được bông mắt sừng phòng kia, không biết có phải dạo gần đây ‘miệt mài’ quá độ hay không, Từ Man quan sát xong, liền cúi đầu xấu xa nghĩ.

“Thỉnh an tổ phụ.” Lúc này, đều không có ai quỳ, Từ Man đứng cạnh các ca ca, hành lễ vạn phúc.

“Ừm.” Từ lão thái gia chấp tay sau lưng, đảo qua bọn nhỏ hành lễ trước mặt, gật gật đầu, sau đó chòm râu rung rung nhìn về phía đại nhi tử (Con trai lớn), nói: “Hôm nay lễ nguyên tiêu, chẳng phải Tộc học đã tan từ giữa trưa sao?”

Từ Văn Thành rút cái cổ xương xương, hăn luôn sợ nhất chính là phụ thân nghiêm khắc này, luôn cảm thấy bất luận có trả lời thế nào, cũng đối lấy một trận trách mắng, song lại không dám trả lời qua loa, đành phải toát mồ hôi hột trả lời: “A Ba chắc là đang trên đường về, có lẽ một lát sẽ về đến thôi ạ.”

Từ lão thái gia dường như không thèm để ý, mắt liếc nhìn Từ Văn Thành, Từ Văn Thành như phản xạ có điều kiện run lên một cái, đáy mắt Từ lão thái gia hiện lên một tia thất vọng khó thấy rõ.

“Thỉnh an đại bá.” Thấy tổ phụ không hỏi gì, bọn nhỏ đều đi đến trước, hành lễ với hai huynh đệ Từ Văn Thành và Từ Văn Bân, Từ Man nhìn quanh một chút, không thấy tiểu thúc Từ Văn Phú.

Từ Văn Thành trước nay không giỏi giao tiếp cùng lũ trẻ, chỉ cứng nhắc cười cười, rồi bảo nha hoàn đi theo hầu hạ đưa cho mỗi đứa một con cá vàng, để trợ trụi (bình thường lễ vật được bỏ trong hà bao, tức bao lì xì), Từ Man nắm con cá vàng mỏng manh nhỏ gầy, lại nhìn nhìn đóa hoa sen vàng phụ thân tặng đi, âm thầm bĩu môi, đại bá mẫu quả nhiên là kiệt xín.

Hành lễ chào hỏi xong, bé trai đứng một bên, bé gái đứng một bên, tổ phụ cũng không quen nói chuyện với đám cháu gái, hơn nữa hôm nay chỉ có hai chị em Từ Man và Từ Ni đến, một đứa ngày nào cũng gặp, một đứa còn nhỏ ngây ngô, cũng chả có gì để mà hỏi han. Bất quá, ông vậy mà rất có hứng thú với hai ông anh song sinh của Từ Man, ngoắc tay một cái, liền vuốt râu hỏi: “Hải Sinh và Hải Thiên, nghe nói đã bắt đầu học đứng tấn rồi?”

Từ Hải Sinh và Từ Hải Thiên luôn giỏi nhất việc ‘nhìn người mà chia đồ ăn’, vừa thấy tổ phụ không lạnh lùng như tổ mẫu, bèn lộ ra một cái mặt cười thật to, vẻ mặt lấy lòng nói: “Đã tập được vài ngày rồi ạ.”

Khóe miệng Tổ phụ có hơi nhếch lên, lập tức liền biến mất, chỉ gật gật đầu, lại tóm lấy nhị đường ca Từ Hải Phong nói: “Hải Phong lớn tuổi hơn các con, cũng tập đứng tấn lâu hơn, sau này có gì không hiểu, các con có thể học hỏi một chút.”

Mấy nam nhân trong phòng, ngoại trừ đại bá, đều đứng dậy khom người thưa vâng, tuy nhiên không biết có phải ảo giác hay không, Từ Man cảm thấy đầu đại bá càng thấp hơn.

Đám nam nhân không mặn không nhạt nói chuyện vài câu, tổ phụ thật giống như lãnh đạo vậy, giáo huấn không ít lời. Từ Man nhìn phụ thân thành thật cúi đầu nghe dạy, thấy thực thú vị, bèn tựa vào các ca ca bên cạnh, thỉnh thoảng liếc qua nhìn thêm vài cái, nhưng ai ngờ phụ thân đột nhiên quay đầu, đúng lúc bắt được ánh mắt nàng, đương lúc trong lòng nàng giật bắn, phụ thân bỗng nhiên trừng mắt với nàng một cái, Từ Man nín cười không xong thiếu chút nữa bật cười ra tiếng, cũng may tiếng cười nhỏ xíu này bị tiếng màn cửa được người vén lên che lấp đi.

“Thỉnh an phụ thân.”

“Thỉnh an tổ phụ.”

Từ Man nín cười đến đỏ cả mặt, nhìn về phía người tới, một lớn một nhỏ, lớn một thân thâm y* bằng gấm tứ xuyên màu xanh ngọc, búi tóc bó chặt, một dải đai lưng đồng màu với áo quần chặt hông, trông có vẻ rất lạnh lợi lưu loát. Người nhỏ một thân áo đỏ, lại hiện ra 7 phần bộ dáng thiếu niên, khuôn mặt tròn, mũi rộng, đôi mắt nhỏ hẹp bị mớ thịt trên mặt chen trông càng nhỏ hơn, thân mình lại mập mạp trông vụng về, mới đi chưa được vài bước đã có chút thở hổn hển.

*Thâm y: y phục dài toàn thân, đa số dành cho các sĩ tử

“Sao bây giờ mới về a?” Đợi cho đám Từ Man hành lễ với Từ Văn Phú xong, Từ lão thái gia khẽ nhíu mày nhìn thiếu niên đến sau hỏi.

Từ Hải Ba đầu đầy mồ hôi, ngay cả động tác rút cổ đều giống với phụ thân, ngón tay beo béo vừa vân vê viền áo, vừa lẩm bẩm nói: “Lâm giáo tịch giữ lại lâu hơn một chút ạ...”

“Thật không?” Từ lão thái gia hơi rũ mắt xuống, nhìn không ra là có tin hay không, không hề nhìn hẵn.

Từ Man đối với Từ đại thiếu gia này có chút tò mò, ở trong sách sau khi nữ chính trọng sinh, vị đại thiếu gia này vì ái mộ Hoàng Tú Oánh, mà dám làm dáng người nguyên bản béo mập của mình, gầy thành thiếu niên lang phong lưu văn nhã, chỉ tiếc hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, nữ chính trong truyện vẫn giữ rõ mục tiêu cũ, vẫn muốn bù lại tiếc nuối của kiếp trước, cho nên căn bản không hề cho hẵn cơ hội nào. Sau đó hình như hẵn lấy một trong những người bạn thân của Hoàng Tú Oánh, sau đó, trong sách không còn nhắc tới nữa, cũng không biết, hiện tại là trước khi sống lại hay là sau khi sống lại. Tuy nhiên, đối với việc có thể gặp một trong những cái đuôi của nữ chính trong sách mà còn là lúc tuổi nhỏ mập mập, Từ Man lại cảm thấy rất thú vị.

“Hải Sinh, Hải Thiên là được vào Tộc học hay là Cung học?” Từ lão thái gia nhìn Từ Văn Bân hỏi.

Từ Văn Bân lập tức đứng lên, như có hơi chần chờ nói: “Thánh nhân yêu mến, là được vào Cung học ạ.”

Tổ chức giáo dục ở nơi này, bình thường được chia làm bốn loại: loại thứ nhất là Tư thực, giống như học quán (trường tư) ở nông thôn hoặc thị trấn tự mình mở ra, thu tiền trả công cho thầy giáo. Loại thứ hai là Huyện học, loại này là học quán quốc gia mở ra, có tư cách đề cử thí sinh, lại còn có thể miễn học phí cho một vài người có thành tích tốt mà gia cảnh bần hàn. Tuy rằng hai loại trước, một tư nhân một công lập, nhưng nếu thầy giáo tư thực trên triều đình có địa vị nhất định, thì cũng có tư cách đề cử đệ tử, mà Huyện học nếu tìm một giáo tịch (thầy giáo) bình thường, như vậy

tỷ lệ thi đậu nói không chừng còn không bằng tư thực. Cho nên, ở những vùng địa phương nghèo khó, phần lớn trẻ em đều vào trường tư thực trong thôn học, học phí không cao, nhưng lão sư cũng bình thường, đến lúc cần đi thi, thì sẽ đến Huyện học để lấy danh nghĩa, đóng một phần học phí trên danh nghĩa, người nhà có tiền, thì sẽ tìm được lão sư gia có tư cách đề cử thí sinh đến trường, sau đó sẽ không còn cần rắc rối như trước nữa.

Đương nhiên, ngoài hai loại kể trên, còn có loại thứ ba là Tộc học. Trong một gia tộc hưng thịnh, Tộc học đích xác là loại rất tốt, thầy giáo có tài hoa không nói, còn thỉnh thoảng có người thành công, ngoại lệ được mời đến tọa đường trước trường bồi, dạy bảo kinh nghiệm, cho nên từng thế hệ trong đó tất sẽ sản sinh ra nhân tài. Bất quá, ngược lại, nếu Tộc học của một gia tộc trở thành bộ máy kiếm tiền trong tộc, hoặc rõ ràng là thùng rỗng kêu to, như vậy rất nhanh gia tộc đó sẽ xuống dốc, cho dù mặt ngoài oai phong, cũng không qua được hai đời.

Cuối cùng, còn có một loại, tên là Cung học, đây là hình thức do con trai của Ngô Thái Tổ – Ngô Hãn để thiết lập nên. Phần đông công chúa, hoàng tử trong cung cũng cần giáo dục. Cung học cũng tương đương với Thượng thư phòng của nhà Thanh, là nơi hoàng gia bồi dưỡng thế hệ kế tiếp, về sau cháu của Ngô Hãn đế là Ngô Diệu đế vì con nối dòng khan hiếm, luôn cảm thấy những đứa bé trong Cung học thật thừa thớt, thiếu thốn hoàn cảnh cạnh tranh, bèn đặc biệt cho phép những đứa con của tỷ tỷ mình vào Cung học học tập. Từ đó về sau, lại gia nhập thêm đám con cháu trong tôn thất. Chẳng qua, Cung học đến năm thứ hai sẽ phân ban, các hoàng tử thì học giáo dục của hoàng tử, mà đám con cháu tôn thất học giáo dục của vi thần.

Hiện tại, Hoàng đế chỉ có hai hoàng tử và bốn công chúa, Hoàng hậu Lỗ thị sau khi vào cung vẫn chưa có con, hơn nữa vì màn tranh vị của hoàng gia trước đó, mà những huynh trưởng của hoàng đế phần lớn đều đã chết, con trai của sủng phi của tiên hoàng cũng bị đương kim Hoàng đế ban

lệnh giam cầm đến chết, con cháu đều hạ làm thứ dân, hoàng gia trừ bỏ một vị hoàng thúc Chiêu Vương ra, cư nhiên không còn ai. Nhưng vị Chiêu Vương này đối với chuyện triều chính lại không quan tâm, ngay cả con cháu ông ta cũng không có hứng thú. Hơn nữa, con trai ông đã trưởng thành, cháu trai ông vừa mới bốn tuổi, cũng chưa đến tuổi vào Cung học. Cho nên đương kim Hoàng đế không thể không đem ánh mắt phóng tới trong nhà mấy vị công chúa của tiên hoàng, chỉ tiếc, trừ bỏ cặp sinh đôi trong nhà Đại trưởng công chúa Hòa Quỳnh ra, hai vị công chúa khác căn bản là chưa thành thân, Lục công chúa Hòa Phong là vì tuổi còn nhỏ, Nhị công chúa Hòa Húc thì đến nay cũng chưa muốn gả. Bất đắc dĩ, Từ Văn Bản đành phải đưa con trai vào Cung học, thậm chí đợi đến lúc Từ Man sáu tuổi, cũng phải đến Cung học.

“Như thế cũng tốt, hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, chúng ta phải tự thấy cảm kích.” mặc dù trong lòng Từ lão thái gia tiếc nuối, nhưng cũng không dám oán giận, còn phải ôm quyền cảm kích một phen. Mà ánh mắt Từ Văn Thành nhìn đệ đệ, hoàn toàn giống như đang nhìn một nam tử ở rể vậy, là khinh thường dè dặt.

Quyết định xong chuyện trong lòng, Từ lão thái gia lại nhìn về phía con trai út của mình, cũng là thứ tử Từ Văn Phú, hơi quan tâm hỏi: “Đã tế bái chưa?”

Lúc này, Từ Man mới để ý hốc mắt tiểu thúc thúc có hơi hồng hồng.

“Dạ rồi, thưa phụ thân.” Từ Văn Phú nhớ tới tấm bài vị nhỏ bé đặt trong gian phòng đơn sơ kia, trong lòng khó chịu một trận, mẫu thân là di nương, không có tư cách tiến vào từ đường, phụ thân còn tại thế, di nương không thể rời phủ đi cùng hân, ngày lễ ngày tết đành phải trở về tế bái một hai.

Từ lão thái gia khẽ thở dài hỏi: “Hiện tại người còn làm ở vị trí Tán Hưởng* không?”

(* Tán hưởng: một chức quan chuyên lo những việc tế thần, chúc tụng)

Từ Văn Phú chớp chớp hai mắt ẩm ướt, lộ ra một nụ cười không quan tâm, nhún nhún vai hồi đáp: “Cũng không tệ, vừa thanh tịnh lại không phiền lụy.”

“Tiểu tử thúì!” Từ lão thái gia bỗng nhiên giận tím mặt, từ trên ghế đứng dậy, chỉ vào Từ Văn Phú nói: “Một chút tiền đồ đó đã thỏa mãn ư? Người muốn ở Thái thường tự* đợi cho chết già hử!”

(*Thái thường tự: là cơ quan hành chánh cao nhất chưởng quản ban lễ nhạc trong XH phong kiến, đời tần gọi là Phụng Thường, đến thời Hán đổi tên thành Thái Thường Tự)

Từ Văn Phú vội vàng cúi đầu, ra chiều ngoan ngoãn, không dám hé răng.

Từ lão thái gia nhìn con trai tuy nhận sai, nhưng trông đáng vẻ thế kia liền biết hẳn chỉ làm cho có lệ, không khỏi tức giận đến mắng to nói: “Người đương tuổi thanh niên trai tráng không học được một chút điểm tốt nào cả, nhị ca người đó là không còn cách nào khác, đi làm một chức thị lang không muốn làm, còn người thì sao! Người nói người có cơ hội tiến vào Binh tào, vì sao lại không đi!”

* Binh tào: quan binh, giống như Binh bộ vậy, “Tào” là một cơ quan chuyên ngành của nhà nước thời xưa.

Từ Văn Phú lẩm nhẩm một hồi, mới gãi đầu ngượng ngùng nói với Từ lão thái gia: “A đa, võ con không đánh lại người ta, văn thì sách sử thi thư con xem không hiểu, đi Binh tào, không phải là để cho người ta chê cười sao?”

“Nói bậy!” Từ lão thái gia vỗ bàn, tức giận mắng: “Người tên chết dẫm này còn giở thủ đoạn với ta, người là lão tử ta dạy dỗ nên, ta còn không biết người sao, người...”

Từ Văn Bản thấy phụ thân thật sự phát hỏa, vội bước lên trước đỡ lấy lão gia tử, sau đó nháy mắt ra hiệu cho Từ Văn Phú, Từ Văn Phú hiểu ý, lập tức mang theo con trai quỳ xuống. Từ Văn Bản lại nường theo nói vài câu tốt, dỗ lại dỗ, lão gia tử lúc này mới ngừng nổi giận, ngồi xuống trở lại. Nhưng mà, trước tình cảnh này, lão đại Từ Văn Thành chỉ đứng yên một bên nhìn náo nhiệt, không có chút ý nào là muốn tiến lên khuyên bảo.

Trải qua chuyện này, lão già như ông cũng mệt mỏi, chỉ dặn dò thêm vài câu, rồi phất tay cho mọi người ra ngoài. Từ Man xen lẫn trong đám người, nhìn Từ lão thái gia, kỳ thật tổ phụ không phải không biết rõ thái độ của tổ mẫu đối với đám nhi tử này, mà ông cũng không đối đãi có thành kiến với nhị nhi tử giống tổ mẫu, cũng không biết tại sao, tổ phụ cũng không có hành động gì muốn thay đổi tình hình hiện tại.

“Thôi, đại ca, chúng đệ cáo từ.” Vừa bước ra cửa không bao lâu, Từ Văn Bản liền chào từ giã với Từ Văn Thành.

Nhưng Từ Văn Thành lại sâu thâm nhìn Từ Văn Bản, nói: “Chúng ta mới là huynh đệ ruột đúng không.”

Từ Văn Bản sửng sốt, tự nhiên gật đầu.

Từ Văn Thành tiếp tục nói: “Như vậy ngày sau người cùng với tiểu tử nhà Gia Cát kia cách xa một chút, ta nhìn không được cái dạng đó!”

Nói đoạn, cũng không để ý Từ Văn Bản trả lời thế nào, trực tiếp xoay người rời đi, ngay cả lúc đi lướt qua Từ Văn Phú, cũng không bố thí lấy một cái liếc mắt.

“Nhị ca?” Từ Văn Phú nhìn Từ Văn Thành đi xa, bĩu môi, vỗ Từ Văn Bân gọi.

Hai người liếc nhau, đều cười khố, sau đó mang theo bọn nhỏ rời đi.

CUỘC CHIẾN THƯƠNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Công Chúa Dạy Con

Ngồi trên xe ngựa trở về, không khí có chút nặng nề. Lúc này, phụ thân cũng không cưỡi ngựa, thay vào đó ngồi vào trong xe ngựa, kề sát người mẫu thân, nhỏ giọng lấy lòng, cặp sinh đôi thì chụm đầu vào một chỗ, cảm xúc ỉu xiu. Từ Man tựa vào bên người mẫu thân, trong lòng khó tránh khỏi phiền muộn, nàng chỉ mới tới đây, đối với mọi thứ còn mông lung, nhưng hôm nay, thái độ của tổ mẫu và Đại cô làm cho nàng cảm thấy có chút vô lực, tuy rằng không đến mức thương tâm vì những người thân chỉ gặp qua một lần đó, nhưng cũng cảm thấy uất ức thay mẫu thân mình, cũng cảm thấy đau lòng thay cho phụ thân khi có những người thân thiện cận, nhưng lại không cách nào bỏ được kia.

“A Man, con thấy không thoải mái sao?” Phụ thân cùng mẫu thân dừng câu chuyện lại, vươn tay sờ đầu Từ Man, ôn nhu hỏi.

Từ Man trong lòng đau xót, nhăn cái mũi nhỏ ngẩng đầu nói: “Tổ mẫu không thích chúng con sao ạ?”

Tay phụ thân khựng lại, nụ cười chưa rút đi, ngược lại rất thông suốt nói: “Trên đời này không ai có nghĩa vụ phải thích ai, cũng không có nghĩa người thân của con nhất định phải thích con, A Man, con còn nhỏ... chờ con trưởng thành, sẽ hiểu được.”

Từ Man khẽ gật đầu, xem ra phụ thân đã sớm hiểu ra và cũng đã chấp nhận rồi, có điều, ngẫm lại quá trình chấp nhận kia... Từ Man không nhận được mà đau lòng thay phụ thân.

“A Man chỉ muốn là người được mọi người yêu thích.” Trong sách không phải nữ chính là loại người như thế sao? Bằng không nàng ta sao có thể bày kế lật đổ quận chúa và phủ Đại trưởng công chúa, để cho nữ phụ bị người người hận đến chết, chết oan chết uổng.

Đại trưởng công chúa tò mò, kéo bàn tay nhỏ của nữ nhi, hỏi: “Vì sao A Man muốn tất cả mọi người đều thích con? Có a đa a nương và cả các ca ca không đủ sao?”

Từ Man bĩu bĩu làn môi vênh, hùng hồn nói: “Chỉ cần mọi người đều thích A Man, thì sẽ không có người xấu nào có thể khi dễ a đa a nương và các ca ca nữa.”

Phụ thân Từ Văn Bản nghe vậy, chỉ cho là lời nói ngây thơ của con trẻ, không khỏi bật cười ha ha, nhưng Đại trưởng công chúa lại thu lại nụ cười, vịn lên vai nữ nhi, nghiêm túc nói: “A Man, con phải nhớ kỹ, con không giống với những bé gái khác.”

Từ Man nghi hoặc nhìn mẫu thân, có chút mờ mịt.

“Đúng, có lẽ con nói rất đúng, làm một cô bé khôn khéo hiểu chuyện, làm một cô bé rất biết tâm kế, có lẽ mọi người đều thích, cũng đều nguyện ý tới gần, nhưng cuộc sống như vậy chẳng lẽ không mệt sao?” Đại trưởng công chúa nhìn nữ nhi, cũng không quan tâm nàng có thể nghe hiểu hay không, vẫn nói tiếp: “Có thể nắm giữ hết thảy mọi thứ trong tay, ai mà chẳng muốn, nhưng a nương lại hy vọng A Man của ta, ngây thơ hồn nhiên, trong lòng không cần bận tâm thứ gì. A Man là quận chúa, là thiên chi kiêu nữ, ngay cả công chúa thứ xuất của tiểu cữu con cũng so ra kém hơn con. Tâm nguyện của A nương là muốn con sống tự do tự tại, cho dù ngang ngược, thì cũng tốt hơn so với việc cứ phải dè dặt thăm dò đoán ý người khác, ghen ghét chính mình.”

Từ Man trong lòng chấn động, nàng chưa từng nghĩ tới, sự thật cứ nhiên là như vậy, trong truyện A Man rất ngang ngược, quả thật sống bừa bãi, nếu không phải nữ chính sống lại, có thể A Man đã sống khoái hoạt cho đến chết.

“A nương...” Từ Man ngập ngừng không biết nên nói thế nào.

“A Man, con nhìn đi...” Thoáng kéo ra một góc rèm cửa sổ xe ngựa, Đại trưởng công chúa chỉ ra bên ngoài nói: “Trên đời này có rất nhiều người, nữ nhân đã chiếm một nửa, có vài người, vì sinh tồn, vì đủ loại mục đích mà không thể không bôn ba trong cuộc sống, không thể không trăm phương ngàn kế. Thế nhưng, A Man, con thì không cần, trên thế gian này, chỉ cần con muốn, trừ giang sơn và hoàng vị của tiểu cữu cữu con ra, bất cứ thứ gì, con đều có thể có được! Cho nên... con không cần mọi người phải thích con.”

Bàn tay nhỏ bé của Từ Man run run, hai mắt mở to.

“Bởi vì! Nơi con đứng, cao hơn họ rất nhiều. Con... sẽ luôn nhìn xuống bọn họ.” Đại trưởng công chúa yêu thương vuốt ve hai má nữ nhi, rốt cục cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười.

“A Man, con phải nhớ kỹ, con! Là quận chúa! Là quận chúa của phủ Đại trưởng công chúa!”

Những lời này, giống như một con dấu, ấn thật sâu vào trong lòng Từ Man, cũng đánh vỡ hết tất cả thiết tưởng của nàng. Trước khi xuyên không nàng đã từng đọc không ít tiểu thuyết xuyên không, trong tiểu thuyết nữ nhân vật chính phần lớn đều là những cô gái trầm ổn có trí tuệ có tâm kế, mỗi người họ cầu sinh tồn, vạch đủ mọi kế hoạch tính toán, có vài người là vì được gả vào nhà tốt, có vài người là vì cải thiện hoàn cảnh thậm chí cải tạo cả phu quân, còn vài người thậm chí có thể nắm được mạch máu kinh tế

của quốc gia, mà sống vui vẻ thịnh vượng, cũng có người trong hoàng cung bước từng bước một lên vị trí tôn quý nhất.

Cho nên, sau khi đến nơi này, nàng vẫn luôn muốn mình hướng tới những phương hướng đó mà phát triển. Nàng không rành tâm kế, không biết tính kế, nhưng nàng còn nhỏ, nàng có thể học. Nàng thiếu kiên nhẫn, lá gan lại nhỏ, nhưng nàng có thể rèn luyện nhiều hơn, để cho chính mình hỉ nộ không hiện ra mặt. Đến lúc đó, cho dù Hoàng Tú Oánh xuất hiện, nàng cũng cao quý hơn nàng ta, cũng được lòng người hơn nàng ta, và cả việc nàng biết được hầu hết chuyện sẽ xảy ra, nàng không nhất định sẽ thua Hoàng Tú Oánh. Huống chi, chỉ cần nàng có thay đổi, chỉ cần nàng không cần biểu ca của nàng ta, nói không chừng với tính cách của Hoàng Tú Oánh, không nói có thể trở thành bằng hữu, cũng ít nhất có thể không xâm phạm lẫn nhau.

Đáng tiếc, nàng đã xem nhẹ thân phận quận chúa của mình, cũng xem nhẹ tình yêu sâu đậm của mẫu thân đối với nàng. Có lẽ, kiếp thứ nhất Từ Man đúng là ác độc, kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng đó chẳng qua là do những người khác nói mà thôi. Ngược lại đối với mẫu thân Từ Man và với hoàng gia mà nói, nói không chừng bọn họ thấy như vậy mới chân chính là một vị quận chúa. Cả thiên hạ này đều là của hoàng gia, cùng lắm chỉ giành một nam nhân nhỏ nhoi, trả thù một nữ nhân, còn là nữ nhân thuộc gia tộc mà Hoàng đế chán ghét, thì chuyện này có gì không đúng. Sợ là ý tưởng muốn trở thành một đứa bé khôn khéo hiểu chuyện của Từ Man, mới có thể bị mẫu thân không đồng ý, nữ nhân của hoàng gia các nàng trừ phi cần thiết, còn lại tuyệt đối không tự ủy khuất mình!

Từ Man chậm rãi cúi đầu, nhìn hai tay tuy nhỏ, nhưng lại được bảo dưỡng cẩn thận, dần dần như đã rõ ràng. Trong sách, ở kiếp sau khi sống lại, A Man chẳng qua là không biết mục đích của Hoàng Tú Oánh, mới có thể bị nàng ta làm cho nghiêng lệch, nếu mà là quận chúa của kiếp trước, tất nhiên đấu không lại Hoàng Tú Oánh, cứ xem kết cục chết thảm của

Hoàng Tú Oánh ở kiếp trước là có thể biết được. Lại nói sau khi sống lại, Hoàng Tú Oánh nơm nớp lo sợ cỡ nào, mãi đến khi gả cho biểu ca nàng ta mới xem như yên hài lòng, Từ Văn Bân đã đọc qua truyện, biết rõ nhất điểm ấy.

Nhưng hiện tại thì khác, nàng cũng đồng dạng biết được cốt truyện, mà thân phận cao quý của nàng còn sờ sờ ra đó, nàng không cần thiết phải cẩn trọng từng bước giống như Hoàng Tú Oánh, cái gọi là ‘dưới cường quyền hết thấy âm mưu quỷ kế đều không có chỗ nào che giấu được’, cho nên, một kiếp này, chỉ cần nàng nắm giữ được tình tiết truyện, kỳ thật, nàng căn bản không cần sợ Hoàng Tú Oánh nữa, chỉ cần không cùng đối nghịch với nàng ta là được rồi.

Quận chúa là phải sống cho ra một quận chúa kiêu ngạo!

“Được rồi, nàng nói nhiều như vậy con nó nghe có thể hiểu được sao, nó chỉ mới có 3 tuổi thôi.” Từ Văn Bân nhìn tiểu nữ nhi cúi đầu cụp tai, nhìn như không có tinh thần, đau lòng vội vươn tay ôm vào trong ngực, bất mãn nói.

Đại trưởng công chúa lờm trượng phu một cái, mặc dù không nói gì, nhưng cũng hôn lên mặt con gái một cái.

“Nếu tối nay muốn đi xem đèn nguyên tiêu, bây giờ trở về dùng bữa tối cũng thật phiền toái, chi bằng bây giờ chúng ta đến Lục Liễu Cư một chuyến đi, ăn vịt muối*, thế nào?” Từ Văn Bân ôm nữ nhi, lại nhìn nhìn hai đứa con trai buồn bã ỉu xiu, nghĩ lại bữa trưa hôm nay thực sự quá đầy dầu mỡ, bèn mở miệng đề nghị.

(*Người Nam Kinh (Đại Minh) cho rằng từ khi Chu Minh lập thủ phủ tại Nam Kinh, thì Nam Kinh đã nổi tiếng bởi các món vịt muối, vịt giòn, vịt sấy, vịt nướng, vịt trăm vị... Khi thủ phủ được chuyển đến Bắc Kinh thì các món vịt của Nam Kinh cũng được lưu truyền đến đó, do đó món vịt nướng Bắc Kinh có nguồn gốc từ Nam Kinh.)

“Thật á! A đa là tốt nhất!!”

“A...!! Con muốn ăn đùi vịt!!! Con muốn ăn măng thập cẩm!”

Quả nhiên, cặp sinh đôi phản ứng thật lớn, thiếu chút nữa nhảy cẫng lên, đụng phải đầu. Từ Man nhớ tới món vịt muối Nam Kinh, cũng chậm chậm lộ ra nụ cười, lúm đồng tiền lúm càng sâu vào, hiển lộ ra ngọt ngào.

Lục Liễu Cư, kỳ thật nổi tiếng chân chính là thực phẩm tươi sạch, cùng với những món chay mặn, chẳng qua vì món vịt muối ở nơi này và những món rau thập cẩm làm vô cùng ngon, hơn nữa còn tọa lạc tại một địa điểm khó cầu, cho nên không ít quan lại quyền quý trong thành Kiến Khang đều thích đặt bàn trước, thậm chí còn bao phòng thường niên. Từ Văn Bân ngày thường làm trong Thượng thư đài, cũng có một vài bạn tốt, cũng coi như khách quen của Lục Liễu Cư, tự nhiên cũng quen biết với ông chủ nơi đây, bèn gọi tên tùy tùng bên người đến Lục Liễu Cư trước một bước, đặt bàn.

Bởi nguyên nhân ‘Tử khí đông lai’*, mà hoàng cung ở nơi này được xây ở hướng đông nam thành Kiến Khang, nối liền bao quanh là dòng họ hoàng thất tập trung tại một mảng. Mà Tử phủ thì thuộc thần tử, trong nhà chức quan lại không thấp, cho nên tọa lạc tại khu phía nam cũng xem như là hiển quý, ở phía tây thành bình thường đều là những quan chức nhỏ hoặc là những gia đình phú thương giàu có, chỉ có phía bắc cách bờ sông gần nhất, đường thủy phát đạt, nơi này dĩ nhiên trở thành khu vực thương mại đi thuyền nhộn nhịp nhất. Nhưng đáng tiếc có đủ mọi loại người tới lui, nên bình thường những người nhà cao cửa rộng rất ít đến đây. Cho nên, một vài những cửa hiệu buôn bán lâu đời thường mở ở phía tây hoặc là phía nam, Lục Liễu Cư chính là một trong số đó, mở tại phía tây.

(*Tử khí đông lai: tử khí: làn khí tím, mang ý nghĩa may mắn. Vầng khí mây màu tím từ hướng Đông bay tới. Thường áp dụng trong phong thủy)

Từ phía nam chạy đến tây, xe ngựa phải chạy thêm một đoạn đường, ước chừng sắp đến giờ cơm, cả nhà Từ Man mới đến được Lục Liễu Cư. Lục Liễu Cư là một tòa tiểu lâu ba tầng hình bát giác (tám cạnh), song cửa sổ được khắc phức tạp xa hoa, rất có hương vị của phương nam, trên cổng chính bằng gỗ lim khắc ‘tửu tiên đối nguyệt’ (tiên uống rượu ngắm trăng), lại phối hợp với rừng sơn trà rậm rạp ở viền cạnh, thoát nhìn trông lịch sự tao nhã hơn so với hình ‘phúc lộc thọ’.

Đoàn nghi thức của Đại trưởng công chúa, tất nhiên sẽ không đến đầy đủ, nếu chỉ là ra ngoài dạo chơi thì giữa đường sẽ cho vài người hồi phủ trước, bọn họ sẽ ngồi xe ngựa đơn giản hơn đi đến tửu lâu, sau đó được người quen dẫn đường, đi đến gian phòng đã đặt trước.

Từ Man ngồi trong phòng, nhìn bức ‘Tuế hàn tam hữu’[1] trên tường, cùng với cành hoa mai cắm trong bình thật ứng cảnh, nặng nề thở ra một hơi, lại nhìn thẻ trúc khéo léo mẫu thân cầm trong tay, không khỏi tò mò ló đầu qua.

“A Man muốn ăn cái gì?” Đại trưởng công chúa cầm thẻ trúc vẽ hình ‘La Hán quan trai’ (các vị la hán ngồi trước bàn chay) ném vào trong chiếc khay tiểu nhị bưng vào, nhìn về phía nữ nhi hỏi.

Từ Man sắp lại gần, kinh ngạc phát hiện, tiểu nhị cư nhiên đưa lên một quyển menu vẽ hình thủy mặc, bên trong còn vẽ từng đĩa đồ ăn, còn có cả ghi chú bên cạnh, xem ra đây chính là phúc lợi mà người từng xuyên không mang đến.

“Hồi bẩm quận chúa, đây là Tam đình bao*, thịt bò thái hạt lựu, củ cải thái hạt lựu, măng thái lát lựu. Cam đoan không có thịt heo.” Tiểu nhị dường như đã quen tiếp đãi những đại nhân vật thế này, nên không hề rụt rè, ngược lại lưu loát cười giải thích nói.

(*Tam đình bao: món điểm tâm nổi tiếng của Dương Châu, tương tự như bánh bao ở VN mình, nhưng bánh bao được nhồi bằng ba loại nhân được xắt hình hạt lựu, bình thường là một loại thịt, hai loại rau; “đình” là thái hạt lựu.)

Từ Man nuốt nuốt nước miếng, gật gật đầu, chỉ vào hình cái bánh bao kia, nói: “Lấy một cái.”

Cặp sinh đôi lập tức cũng nhao nhao, chỉ chỗ nói: “Còn món thập cẩm nữa, cả hoành thánh nhân thịt bò nữa.”

Đại trưởng công chúa cùng Từ Văn Bản nhìn nhau cười, lại chọn món vịt muối, xiu mại, bánh bao chay cùng một ít cháo trắng rau dưa, mới phất tay cho tiểu nhị lui xuống chuẩn bị.

Từ Man ngồi tại chỗ, nghe tên đồ ăn mà bụng kêu ọt ọt, nghĩ bụng lát nữa được ăn món vịt muối Nam Kinh chính tông, nước miếng rào rào tràn ra, ngay cả tâm tư đùa cùng hai ông anh cũng biến mất, thầm nghĩ, thời gian... nhanh nhanh một chút thì hay biết mấy.

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Lỡ Tay Cứu Người

Vì bánh bao thật sự ăn rất ngon, Từ Man sờ sờ cái bụng nhỏ đã hơi phình ra, có chút uể oải, nàng còn muốn đến miếu Phu Tử xem hội hoa đăng nguyên tiêu, nơi đó vốn làm món chè đậu đỏ nguyên tiêu* nổi tiếng, muốn thử một chút. Nhưng bây giờ vì quá tham ăn, cũng không biết lát nữa có ăn nổi không nữa. Nhưng quét mắt nhìn tới đĩa vịt bóng nhẫy ngon lành kia, nước miếng lại nhịn không được tràn ra.

*chè đậu đỏ nguyên tiêu: chè thường ăn vào ngày lễ nguyên tiêu, có đậu đỏ, củ sen, củ năng...

Vì không muốn cho mình tiếp tục ăn uống quá độ, Từ Man ngồi bên cửa sổ, cẩn thận đẩy hé ra, nhìn ra bên ngoài, ngoài cửa sổ là một con hẻm nhỏ sau Lục Liễu Cư, xa xa là một con đường lớn đèn đuốc sáng choang. Hôm nay là ngày hội nguyên tiêu, sắc trời cũng đã tối, không ít hoa đăng đều được treo lên, trang trí dọc con đường, còn có không ít người bán hàng rong cũng đã sớm giành chỗ bày hàng, tiếng rao hàng cũng vang đến lầu hai Lục Liễu Cư.

Vì bên ngoài con hẻm treo hoa đăng rực rỡ, càng làm nổi bật lên bóng tối u ám sâu thẳm trong con hẻm, Từ Man nhòai người lên cửa sổ, phóng tầm mắt nhìn ra xa xa, lại lơ đãng nhìn thấy một bóng đen lấp ló trong con hẻm, hình như trong lòng còn ôm thứ gì đó, lén lén lút lút.

Kiếp trước tính tình Từ Man còn có chút sợ phiền phức, tuy nói mỗi lần nhìn thấy tin tức linh tinh gì làm người ta tức giận, nàng cùng bạn bè

phần nộ mắng to, thậm chí còn lớn tiếng tức giận hơn người khác, nhưng nếu chân chính gặp phải chuyện, nàng cùng lắm chỉ lui vào một bên, làm hình dáng con chim cú, muốn nàng xông lên trước là chuyện tuyệt đối không thể.

Nhìn bóng đen kia tới tới lui lui thám thính chung quanh, vật trong lòng hình như còn đang cựa quậy, không biết sao Từ Man sức nhớ kiếp trước từng nghe bần bè nói, ở Nam Kinh vào dịp hội đèn lồng nguyên tiêu, bất kể là cổ đại hay hiện đại, đều có bọn buôn người thừa dịp náo nhiệt lừa bắt cóc trẻ em. Hương Lăng trong Hồng Lâu Mộng lúc đó chẳng phải xuất môn du ngoạn, bị người bắt đi sao. Có điều, rủi như mình nhầm thì sao, Từ Man lại sợ đến mặt mũi tối sầm, làm cho người ta thấy nàng chuyện bé xé ra to.

“Muội muội, làm sao vậy? Không ăn sao?” Hải Thiên hoạt bát hơn so với Hải Sinh, bởi vì là đệ đệ nên thẳng bẻ thân thiết với muội muội hơn chút, mà cũng là đùa nhiều mách khéo nhất.

Từ Man vừa thấy là hấn, con người đảo một vòng, ngoắc tay nói: “Nhị ca, lại đây, lại đây.”

“Gì thế? Thần thần bí bí như vậy.” Miệng tuy nói như thế, nhưng hấn vẫn đi tới, chiều ý muội muội ló đầu ra ngoài nhìn, đồng dạng, thẳng bẻ cũng thấy được người kia đi tới đi lui, vội kinh ngạc nói: “A! Kia là người nào a, thoạt nhìn không giống người tốt a.”

“Huynh cũng thấy vậy sao, muội cũng thấy vậy, nhưng sợ là nghĩ nhầm...” Từ Man bấu lấy song cửa sổ, nhỏ giọng nói.

Từ Hải Thiên lại không thềm quan tâm, quay đầu lại, hướng về phía đại nha hoàn Xuân Nha bên người mẫu thân nói: “Người, đi ra ngoài tìm người, xách cái tên lăm la lăm lét kia lên cho ta.”

Từ Man mặt đỏ lên, không ngờ Từ Hải Thiên lại trực tiếp như vậy, nhưng nào ngờ, những người đang ngồi đây không có một ai tỏ vẻ khác thường, Xuân Nha lại hành lễ, rồi trực tiếp đi ra ngoài. Chỉ có Từ Văn Bản còn hỏi sơ hai câu, sau cũng không nói gì nữa.

Từ Man nhìn nhìn mẫu thân, vân vê góc áo, mẫu thân lại nhìn ra được, cười xoa đầu nàng nói: “Không cần dè chừng như vậy, nếu quả thật là người xấu, chỉ cần bắt tới là có thể hỏi ra được, nếu không phải thì cùng lắm là để tùy tùng của phụ thân con hỏi vài câu, lại thưởng chút bạc vụn là được, cũng sẽ không làm A Man chúng ta khó xử đâu.”

Từ Man thầm thở phào một hơi, nàng lại quên nơi này là cổ đại, nhà nàng lại thân phận bất phàm, nếu là ở hiện đại, tự dưng bắt người ta đến hỏi, người ta không cho người ăn đòn là không tệ lắm rồi. Nhưng đây là ở cổ đại, cho dù người này chỉ là đi ngang qua, nhưng được nô tài của phủ Đại trưởng công chúa bắt đến hỏi, còn thưởng tiền, hẳn là chuyện được nở mặt nhất, cho nên việc này về tình về lý, Từ Man cũng không sợ mang đến cho người khác phiền toái.

Lại chờ một lúc, tùy tùng đứng ngoài cửa tiến vào đáp lời, nói là đã bắt được người nọ, chẳng những bắt được người nọ, còn bắt được một tên khác chuẩn bị đến thương lượng, nghe nói bọn chúng đều là mẹ mìn, trùng hợp gặp được tiểu lang nhà ai đi lạc, nhìn đứa bé kia dung mạo xinh đẹp, liền bắt cóc, chuẩn bị chuyển cho đồng lõa, đưa đến một nơi khác.

Từ Man rất cục nhẹ nhàng thở ra, may mắn nàng không làm việc thừa, quả thật là cứu được một người.

Đại trưởng công chúa sắc mặt rất không tốt, nàng cũng là người mẹ có con nhỏ, hận nhất chính là đám mẹ mìn buôn người chia rẽ cốt nhục, nếu hôm nay đi dạo chơi nguyên tiêu, con của nàng gặp phải chuyện này, đó còn không phải như cắt mất da thịt của nàng sao, chuyện này tuyệt đối không thể nhân nhượng được.

“Cầm thiếp mời của ta, đưa đến Kinh Triệu Doãn (quản lý trị an trong kinh), ta muốn biết, kẻ nào to gan đến vậy, cứ nhiên dám bắt cóc buôn người trong thành Kiến Khang này!”

Từ Văn Bản hiển nhiên cũng rất không vui, nghiêm mặt ngồi ở một bên, đặt nữ nhi ngồi trên đùi, thấy thê tử tức giận cũng không khuyên can, hẳn là có cùng ý tứ.

Tên tùy tùng vâng dạ, đoạn lui xuống.

“Hồi bẩm chủ mẫu nương nương, đứa bé được cứu kia đã tỉnh lại, có muốn gặp một chút không ạ?” Xuân Nha bởi vì xuất môn tìm người làm việc, còn đứng ở cửa chờ tin tức, cho nên gặp được đứa bé kia trước, còn bởi vì đứa bé kia bộ dạng thật sự xinh đẹp, lại ăn mặc bất phàm, nàng mới đánh bạo đề cập trước mặt Đại trưởng công chúa.

Đại trưởng công chúa nhấp một ngụm trà, bình khí lại một chút, mới điềm nhiên gật gật đầu nói: “Dẫn thẳng bé vào đi.”

Từ Man có chút tò mò nhìn về phía cửa, chiếu theo hiểu biết của nàng đối với bọn nha hoàn trong phủ, đặc biệt là những đại nha hoàn bên người mẫu thân, bọn họ chưa bao giờ dám tự chủ trương việc gì, như vậy đứa bé được cứu lần này, khẳng định không phải bình thường, nàng bèn cất tâm tư, chăm chú nhìn nhìn.

Cửa phòng mở ra, từ bên ngoài đi vào một nha hoàn, trong lòng ôm một tiểu lang nhỏ tuổi, trông cái đầu cũng không kém so với huynh đệ sinh đôi, một thân áo bông ngắn tay bằng gấm tứ xuyên màu phỉ thúy lưu hà, trên trán tóc mái ngang buông rũ xuống, mớ tóc đen còn lại đều được bó chặt trong chiếc ngọc quan phỉ thúy trên đầu, dưới hàng tóc mái kia, là đôi con ngươi lấp lánh ánh nước, trong veo không chút gợn sóng, đôi sóng nước kia tản mát dưới hàng mi nhưng, theo hàng mi có chút rung động mà như ẩn như hiện. Sắc mặt tiểu lang nọ có chút trắng bệch, cũng không biết

có phải bị dọa hay không, mà đôi môi trơn bóng kia cũng trắng tái theo, nhưng lại có vài phần đằm đằm đáng yêu.

Từ Man chớp mắt mấy cái, mặc dù gốc như nàng, cũng biết loại vải màu phi thúy kia dệt cực kỳ khó, xem ra không phải là con cái nhà bình thường.

“Tiểu tử thỉnh an Đại trưởng công chúa, phò mã gia, thế tử, nhị lang, quận chúa.” Giấy dựa từ trong lòng nha hoàn đứng xuống đất, đứa bé kia hơi lung lay một chút, đoạn lộ ra một nụ cười đằm tĩnh, chấp tay hành lễ, không kém một chút nào.

“Thằng bé này, vừa mới gặp họa lớn như vậy, còn hành lễ làm gì?” Đại trưởng công chúa nhìn một cái liền biết là con cái nhà gia giáo, còn biết lễ nghĩa như thế, tâm thoáng mềm nhũn, vội kêu Xuân Nha dẫn thằng bé vào ngồi cùng, còn kêu người làm một chén trà gừng để an ủi xoa hàn khí.

Đứa bé kia trước khi ngồi xuống lại thi lễ nói: “May mà có Đại trưởng công chúa cứu trợ, bằng không tiểu tử hôm nay sợ là khó thoát khỏi vận rủi.”

“Xem thằng bé mới bảy lớn đã già dặn kìa...” Đại trưởng công chúa cũng không chút mảy may để ý.

Từ Hải Thiên lại cướp lời kêu lên: “Người nếu muốn tạ ơn, thì phải tạ ơn muội muội của ta kìa, nếu không nhờ muội ấy thấy có người lén lút sau con hẻm, cảm thấy có điều kỳ quái, sợ là người đã sớm đã không còn thấy bóng dáng rồi.”

Từ Man vừa nghe vậy, sợ nhất là những chuyện gặp gỡ như vậy, lỡ tai cũng đổ lên, liên tục chui vào trong lòng phụ thân, sau đó lén trừng mắt ca ca, lại đổi lấy một nụ cười đắc ý của hắn.

Tiểu lang kia tự nhiên đứng dậy, thi lễ với Từ Man một cái, Từ Man nào dám nhận, liên tục xua tay nói: “Tiểu ca ca không cần đa lễ, chỉ là âm kém dương sai thôi, huynh đừng bận tâm.”

Tiểu lang kia ôn ôn nhu nhu cười, có chút ngại ngùng, lại vẫn nhìn Từ Man thêm vài lần.

Biết nữ nhi da mặt mỏng, Từ Văn Bản cười tiếp lời hỏi: “Con là con nhà ai, đi đâu mà gặp phải chuyện này?”

Tiểu lang kia lập tức thu hồi ánh mắt, cung kính đứng vững, chấp tay trả lời: “Tiểu tử là người nhà họ Gia Cát ở Tần Hoài, vốn là đang cùng người nhà đến miếu Phu tử du ngoạn, chuẩn bị ngắm hoa đăng, nào ngờ người đông chen chúc, nhất thời rẽ phải ngõ khác, liền bị bắt đi.”

“Miếu Phu Tử cũng cách nơi này khá xa, e là trên đường đã bị qua tay một lần.” Từ Văn Bản chau mày, sau lại nhãn tình sáng lên nói: “Con nói con là người nhà Tần Hoài Gia Cát gia*, tổ phụ con có phải là Gia Cát Tư Thành không?”

(*Tần Hoài Gia Cát gia: Tần Hoài là tên một vùng đất, có thể hiểu là: nhà Gia Cát của đất Tần Hoài)

Tiểu lang kia lại lộ ra ý cười, nâng tay nói: “Thưa cữu cữu, cháu ngoại trai Gia Cát Sơ Thanh xin hữu lễ.”

“Ô trời! Quả nhiên là ‘nước lớn trôi miếu Long Vương*’, nguyên lai là con trai thứ hai của nhà đại tử, thật sự là... thật sự là... quá trùng hợp.” Từ Văn Bản vỗ đùi một cái, cười ha ha, sau đó đứng lên đi đến trước mặt tiểu lang kia, kéo thẳng bé tới nhìn ngó một lát, đoạn thở dài nói: “Thân thể của con, đã tìm thái y xem qua chưa.”

(*Lũ lụt trôi long vương miếu: là một câu nói bỏ lửng, trích từ câu: “Đại thủy trùng liễu Long Vương miếu, tự gia nhân đả tự gia nhân”: tạm

dịch: lũ lụt lên trôi miếu Long Vương, người nhà mình đánh người nhà mình. So sánh cho tình cảnh người cùng một nhà, không quen biết nhau mà xảy ra hiểu lầm.)

Gia Cát Sơ Thanh gật gật đầu, tuổi tuy nhỏ lại cực kỳ khoáng đạt nói: “Tạ cữu cữu quan tâm, đã tốt rồi ạ.”

“Chàng mau để cho thằng bé yên ổn nghỉ ngơi một chút, vừa gặp tai họa lớn như vậy, hỏi nhiều như vậy làm chi.” nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Gia Cát Sơ Thanh, Đại trưởng công chúa nhin không được mở miệng nói, mặc dù nàng và mẹ của Gia Cát Sơ Thanh không mấy hợp nhau, nhưng trông thằng bé đáng thương cũng không nên giận chó đánh mèo.

“Đúng, đúng, nhanh nhanh, sai người chạy đến Gia Cát gia báo tin.” Đã biết là con trai của đại tể, Từ Văn Bản liền vội sai người đi truyền lời, miễn cho đại tể lo lắng.

“Sau này, cũng không nên xa lạ như vậy nữa, đây là biểu đệ và biểu muội của con, ta là cữu mẫu (mợ) của con.” Đại trưởng công chúa vẫn luôn như thế, ai đối với nàng thân thiết tự nhiên cũng dễ nói chuyện, còn nếu mà ở không đi gây sự, nàng cũng không phải là quả hồng mềm, hơn nữa nàng vẫn luôn đối xử có lễ độ với người Từ gia, đây cũng là một trong những nguyên nhân Từ Văn Bản yêu thương tôn trọng nàng.

“Biểu đệ.” Gia Cát Sơ Thanh gật gật đầu với cặp sinh đôi, lại nhìn về phía quận chúa còn đang bần thần ở kia, cười đến càng ôn hòa nói: “Biểu muội!”

Biểu muội? Biểu muội cái đầu người ấy! Từ Man lần đầu tiên muốn đá chết mình cho rồi, cho mi xen vào việc của người khác này!! Ta nói làm việc tốt cũng không phải là chuyện tốt gì mà, nhìn đi, tuy nói không gặp được một bà cố nội lừa tiền giả té xỉu, nhưng mà gặp phải ông anh biểu ca

bị trời của nữ chính, đây là chuyện to cỡ trời đó có biết không. Nàng nhớ rõ ở trong sách, biểu ca của nữ chính xác thực là lúc nhỏ từng bị người ta bắt cóc, ở kiếp đầu nữ chính không biết, nhưng về sau cha của nữ chính dẫn người đi tìm được, mà ở kiếp sau nữ chính đặc biệt mang theo gia đình đến nơi biểu ca bị đám người mẹ mình trao tay chờ trước, sau cứu được biểu ca, miễn cho hắn bị bắt nhất.

Nhưng bây giờ sao vẫn đề lại trở thành thế này? Biểu ca, người không phải đáng lý ra được nữ chính ‘biết trước tình tiết’ cứu đi sao? Sao lại xuất hiện ở trước mặt nữ phụ ác độc là nàng đây chứ, còn vẻ mặt thân thiết kia nữa là sao, ai da, cái này mà để nữ chính trọng sinh nhìn thấy, nàng có còn được nhìn thấy ánh mặt trời của N năm sau hay không? Làm ơn đi, biểu ca trông như cục xí quách này, ai mà thèm giành, còn không nhường cho nữ chính gặm đi? Thời đại này không có vắc-xin chó dại có biết không? Thân!

Từ Man cảm thấy suy nghĩ của mình hỗn độn, u ám giống như người vừa bị vạch tội vậy...

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Biểu Ca Sơ Thanh

Kỳ thật Từ Man đối với Gia Cát Sơ Thanh cũng không có ác cảm, không nói đến việc nàng vốn không phải cô nàng Từ Man trong truyện kia, vả lại nàng đọc trong quyển truyện trọng sinh kia, ở kiếp thứ nhất, mặc dù Gia Cát Sơ Thanh ái mộ Hoàng Tú Oánh, nhưng sau khi lấy Từ Man, cũng từng nghĩ tới việc buông tha cho mối tình đầu kia, muốn cùng quận chúa sống yên ổn những ngày tháng còn lại. Nhưng tiếc là Từ Man tâm tính không tốt, sau khi đoạt được Gia Cát Sơ Thanh, cảm thấy trong lòng bức rút, hơn nữa Gia Cát Sơ Thanh thấy nhà họ Hoàng sa sút không đành lòng, sau vài lần cầu tình, quận chúa sao có thể không tức giận cho được, liền hành hạ người đến không còn.

Sau đến kiếp thứ hai, trong sách, dưới sự an bài của Hoàng Tú Oánh, Gia Cát Sơ Thanh và Từ Man chưa từng gặp mặt, thay vào đó Từ Man bị thiết kế ở cùng một chỗ với với tra nam của Hoàng Tú Oánh trong kiếp thứ nhất. Tuy nói lúc phủ Đại trưởng công chúa bị sụp đổ, Gia Cát Sơ Thanh không ra tay tương trợ, nhưng theo như trong sách nói, hắn cũng ngại vì quan hệ thông gia với Từ gia, không trợ giúp cũng không bỏ đá xuống giếng.

Nhưng quan trọng nhất là, dù sao Từ Man cũng là người hiện đại, căn bản không phải là nữ phụ trong sách kia, cho nên Gia Cát Sơ Thanh đối với nàng mà nói, cùng lắm chỉ là một người xa lạ, cho dù nàng biết không ít chuyện của hắn, nhưng cái vòng ân oán tình thù luẩn quẩn là hoàn toàn không có khả năng. Có điều, Từ Man vẫn muốn cách xa hắn một chút thì

hơn, nàng biết Hoàng Tú Oánh đối với Gia Cát Sơ Thanh có chấp niệm sâu bao nhiêu, có thể nói, dựa theo tư tưởng trung tâm của truyện, sau khi Hoàng Tú Oánh sống lại, nguyện vọng lớn nhất chính là bù lại tình ý mà Gia Cát Sơ Thanh đối với nàng kiếp trước, muốn cùng hãh bạch đầu giai lão. Cho nên, nàng đối với việc chia duyên rẽ thúy là hoàn toàn không có hứng thú.

Nơi này, Từ Man đang cúi đầu kịch liệt tiến hành đấu tranh tư tưởng, nơi đó Gia Cát Sơ Thanh lại đang lơ đãng vụng trộm quan sát vị biểu muội nho nhỏ này. Đây là lần đầu tiên hãh gặp vị quận chúa biểu muội của mình. Đừng thấy vóc người hãh nhỏ mà lầm, thật ra hãh còn lớn hơn cặp sinh đôi hai ba tuổi, nhưng do thân thể không khoẻ, hàng năm lại ở lý trong phủ Gia Cát, ngay cả tiên sinh cũng được mời vào trong phủ dạy học, chưa từng đến Tộc học bao giờ, cơ hội được gặp người thân cũng rất ít, cho nên lần gặp mặt này, tiểu cữu cữu Từ Văn Bân dĩ nhiên không nhận ra được hãh.

Gia Cát Sơ Thanh biết tổ mẫu và mẫu thân vốn không ưa vị Đại trưởng công chúa này. Tổ mẫu và cha của Tả tướng quân – cố Đại Đô Đốc là anh em bên nội, lúc còn ở nhà mẹ đẻ, tình cảm rất tốt, sau khi xuất giá cũng không cắt đứt liên lạc. (bà nội Sơ Thanh là em gái bên nội của ông nội Hoàng Tú Oánh).

Cho nên, sau khi tổ phụ nhà họ Hoàng vừa chết, chuyện Đại trưởng công chúa không chút do dự mà tái giá, dưới con mắt của tổ mẫu là bất nghĩa đối với nhà họ Hoàng, lại tổn hại đến lòng liêm sỉ của nữ tử, đối với chuyện này rất phản cảm. Mà chính mẫu thân hãh – Từ gia Đại cô nương, đương nhiên cũng đứng trên lập trường của Từ lão phu nhân mà suy nghĩ. Có nhà nào lại đi thích một người con dâu thân phận quá mức cao quý chứ. Vì thế tổ mẫu và mẫu thân mặc dù ở trong phủ có chút xây sát về việc bếp núc, nhưng ở phương diện đối với Đại trưởng công chúa, cư nhiên lại thần kỳ có chung một thái độ thống nhất.

Tuy Gia Cát Sơ Thanh vẫn còn bé, nhưng hấn vốn thông minh từ nhỏ, đối với sự việc cũng hiểu thấu triệt, hơn nữa nam nhân nhà Gia Cát cũng không phải toàn người hồ đồ, có đôi khi tán gẫu vài câu cũng không kiêng dè Gia Cát Sơ Thanh, cho nên, hấn đối với nhà Đại trưởng công chúa vẫn rất hảo cảm. Lần này, vị tiểu biểu muội kia lại cứu hấn, càng khiến cho hấn có cảm giác thân thiết hơn. Nhìn đôi bím tóc nho nhỏ đáng yêu của tiểu biểu muội, khuôn mặt hồng hào, cánh môi có hơi cong cong, tựa như trái anh đào ngày hè, tuy rằng đôi con người rũ xuống, nhưng lúc hấn vừa bước vào lều bắt gặp đôi mắt vừa to vừa sáng kia của nàng, linh động lại thiên chân, đây là lần đầu tiên hấn được gặp một bé gái đáng yêu đẹp mắt như vậy.

“Con của ta... Con của ta a...”

Cửa phòng lại được mở ra, một người phụ nữ vọt vào nhanh như cơn gió, ôm chầm lấy Gia Cát Sơ Thanh còn đang thừ người, sau đó gào khóc, làm cho Từ Man thấy mà trợn mắt há hốc mồm. Đó... đó có phải là cái vị quý phu nhân lạnh băng ban ngày vừa gặp không, nhìn bà ấy đầu bù tóc rối, trâm sai nghiêng lệch, quần áo cũng nhăn nhiu giắt ngang trên người, hiển nhiên là vội vã ngồi xe ngựa đến, với tính cách mạnh mẽ kia của bà, cư nhiên lại thất thố ở trước mặt mẫu thân, thật sự là đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

“Thỉnh an Đại trưởng công chúa, phò mã, thỉnh tha thứ cho chuyết kinh (cách gọi vợ thời xưa) nhất thời thất thố, vạn mong thứ tội.” Đi theo Từ gia Đại cô cô vào phòng là một người đàn ông trung niên, cùng Gia Cát Sơ Thanh có sáu phần tương tự, thâm y sắc huyền, cộng thêm áo lông chồn, một đôi giày gấm ‘đại bàng giương cánh’ như ẩn như hiện dưới vạt áo thâm y, vóc người hơi gầy, lại cực có sức sống, giơ tay nhắc chân đều mang theo khí thế kiệt xuất, mười phần nho nhã điềm đạm.

Từ Văn Bân vội thả Từ Man xuống, đi ra nghênh đón, chấp tay nói: “Sao lại nói như vậy, tỷ phu lời này thật quá xa lạ rồi.”

Gia Cát Tòng Hưng mỉm cười, vỗ vỗ bả vai Từ Văn Bản, biểu tình nhu hòa hơn vừa rồi rất nhiều: “Đa tạ, Hoài Căn (tên tự), nếu không có đệ, đứa con trai này của ta...”

Từ Văn Bản dừng một chút, muốn nói lại thôi, nhìn nhìn tỷ phu mình, có mấy lời hăn muốn hỏi lại không biết mở miệng thế nào.

Gia Cát Tòng Hưng vừa nhìn liền biết, không khỏi thở dài nói: “Phái Bảo Thủ gần đây càng trở nên...”

Từ Văn Bản đầu tiên là sửng sốt, sau đó cắn răng một cái nói: “Huynh chẳng qua chỉ là một Thái Thường (chức quan trong Thái thường tự).”

Gia Cát Tòng Hưng cười khở xua tay nói: “Đó cũng đã là một trong Cửu khanh rồi, huống chi em trai ta... Hàizz...”

Từ Văn Bản bất đắc dĩ, cũng trầm mặc, lúc này, Từ thị rốt cuộc khóc đã đủ, chậm rãi lấy khăn tay lau nước mắt, lại thấy trong phòng nhiều người như vậy, nhất thời ngượng ngùng, đành phải lôi kéo tay con trai, đi đến thi lễ với Đại trưởng công chúa.

Đại trưởng công chúa cũng bị hành động này của nàng làm cho hoảng sợ, phải biết rằng bà chị chồng này của nàng ngày thường mồm mép lợi hại thì không phải bàn tới, còn ý vào mình là đại tỷ của chồng mình, gặp mặt đừng nói hành lễ, ngay cả một cái cúi đầu cũng chưa từng có, nay điệu bộ này của nàng ta, ngược lại làm cho nàng không được tự nhiên. Cho nên liền vội vàng bước lên đỡ Từ thị, ngoài miệng không vui nói: “Đại tỷ sao lại làm thế, đều là người một nhà, tỷ làm vậy không phải xem như người lạ sao.”

Từ thị nguyên bản vì con mà cúi đầu, tuy nói nàng ngày thường chung đụng với cô em dâu này cũng không tốt, nhưng tốt xấu gì người ta cũng đã cứu con trai mình, không nói trong lòng nghĩ thế nào, mặt ngoài cũng phải đi qua chứ, dù sao nhà Gia Cát là gia tộc thư hương, tuyệt đối không thể

không hiểu quy củ được. Lại nói, nàng cúi đầu như thế, nếu đệ muội (em dâu) nhân cơ hội này mà châm chích nàng, cũng biểu lộ ra đệ muội không phải là người có khí độ, nàng nhẫn nhịn một chút cũng vượt qua được, ngày sau phần ơn cứu mạng nàng đi qua tặng một chút tục vật, là không cần phải nói thêm nữa. Nhưng nàng vụn vụn không ngờ tới, cô em dâu tự cao tự đại không biết quy củ, không biết liêm sỉ trong miệng mẹ chồng và mẫu thân kia, cứ nhiên lại thật tâm thật lòng đi tới đỡ nàng, chẳng những không nhân cơ hội trả thù, ngược lại còn nói tình chân ý thiết, điều này làm cho nàng có cảm giác ‘lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử’, khiến nàng xấu hổ nóng cả hai gò má, không biết nên làm sao cho phải.

Kỳ thật, Từ gia Đại cô cũng không phải là người xấu, lúc trước nàng như vậy, cũng là lẽ thường tình, ai lại không thân thiết với mẫu thân mình chứ, ai lại sẽ thích một kẻ ngoại lai thân phận cao quý tiến vào nhà mình như thế chứ. Hơn nữa đệ đệ mình trở thành phò mã, cực ít có cơ hội tận hiếu ở trước mặt mẫu thân, điều này khiến cho một nữ tử truyền thống như nàng đây rất không hài lòng, cứ cảm giác dường như đệ đệ đi ở rể vậy. Cho nên, đầy lỗ tai nàng đều là những lời nói xấu công chúa của mẹ chồng và mẫu thân, lại chưa từng chân chính tìm hiểu qua hoặc là tận mắt nhìn thấy vị công chúa tôn quý nhất Ngô quốc hiện nay này. Tuy nhiên, tình cảnh tiếp xúc hiện tại như vậy, bởi vì tương phản thật lớn, cho nên lòng Từ thị cũng rối loạn theo.

“Thỉnh an Đại cô cô.” Ba đứa bé khác trong phòng hiếu chuyện đi tới, cũng coi như giải vây cho không khí lúng túng giữa họ, ngược lại khiến cho Từ thị càng thêm tâm thần bất định, nàng từng nghe mẫu thân nói ba đứa bé này cũng không ngoan.

“Đa tạ Đại trưởng công chúa, nếu không nhờ các người...” Từ thị ngẫm lại những đứa bé bị bắt đi, không phải đi ăn xin cũng đi ăn cắp, còn có đứa bị bán cho những tên nhà giàu có sở thích biến thái, hoặc bị bán vào chốn thanh lâu phố hoa, cho dù bị bán làm con người khác, cũng chắc chắn

sẽ không được sống hoàn cảnh tốt hơn hiện tại được, hơn nữa thân thể con trai có bệnh, nói không chừng không đến vài năm đã bị hành hạ đến chết rồi, vừa nghĩ đến đây, nàng không khỏi cảm thấy đau đớn như bị cắt da xẻo thịt vậy.

Đại trưởng công chúa cũng không phải người thiên chân không rành thế sự, cho nên thở dài, liền cầm khăn tay chấm nước mắt cho vị chị chồng này, bất luận như thế nào, trẻ con luôn vô tội, lỡ như thật xảy ra chuyện, nhà ai mà không đau lòng chứ.

“Sau này nên để ý một chút, con trẻ không thể so với ai khác, trăm ngàn lần phải cẩn thận.”

Nghe những lời thành tâm này, Từ thị vừa thẹn vừa đau lòng, nước mắt càng rơi nhiều hơn, ngoài miệng lại cực ác độc nói: “Lũ khốn kiếp kia, chờ ta bắt được bọn chúng, không lột da chúng nó là không được.”

Từ Man trốn ở một bên, nàng nghe được phụ thân và Đại cô phụ (dượng cả) nói chuyện, có thể thấy được chuyện biểu ca bị bắt cóc cũng không phải đơn giản, nói không chừng những nha hoàn thị vệ bên người biểu ca hiện tại dĩ nhiên đã bị hạ độc thủ.

“A nương, Sơ Thanh không sao, mẹ đừng khóc.” kéo tay Từ thị, Gia Cát Sơ Thanh hiểu chuyện ngửa đầu nói.

Từ Man bĩu môi, chỉ trách trong sách nói, nam tử đệ nhất ôn nhu là vị này, thật sự là từ nhỏ đã khéo hiểu lòng người, ngày sau lại càng là quân tử như ngọc, nếu không thì sao có thể làm cho nữ chính qua hai đời vẫn còn nhớ mãi không quên chứ. Có điều, thân thể hần...

“Đại cô, tiểu ca ca thân mình thoát nhìn không được dễ chịu cho lắm, có lẽ đã mệt rồi, để cho huynh ấy nghỉ ngơi một chút đi ạ.” Từ Man quyết định lỡ tốt thì tốt đến cùng, nhìn hần như vậy, không biết có phát bệnh ở

đây không, còn không bằng tiền đi sớm một chút, đỡ phải xảy ra chuyện, đến lúc đó Gia Cát lão phu nhân còn không giận chó đánh mèo mới là lạ.

Đám người lớn lúc này mới phản ứng, thời gian dài như vậy, thằng bé lại vừa bị kinh hách, nếu không nghỉ ngơi cho tốt, sợ là sẽ xảy ra chuyện, huống chi thân mình Gia Cát Sơ Thanh thật sự không tốt, còn cần phải mời đại phu đến.

“Xuân Nha, người bảo Linh Nhất cầm bài thiệp của ta đi mời Hầu thái y, đi một chuyến đến phủ Gia Cát.” Đại trưởng công chúa không một chút hẹp hòi mà đứng lên, nói với nha hoàn.

Lúc này, hai vợ chồng Gia Cát nhất thời lộ ra ý cười xúc động, dù sao Hầu thái y có y thuật cao siêu, lại chỉ chịu xem bệnh cho hoàng thất, nếu không phải có đặc chiếu (chiếu chỉ đặc biệt), thì có mời thế nào lão cũng không ra tay. Như vậy, nói không chừng, bệnh tình của Gia Cát Sơ Thanh có thể thêm vài phần hy vọng.

“Đệ muội, người...” Từ thị lau nước mắt, lần đầu xúc động nhìn Đại trưởng công chúa, trong lòng đầy cảm kích.

“Người cũng đã gọi ta là đệ muội người, người một nhà không nói lời khách sáo, nhanh chân trở về đi.” Đại trưởng công chúa điềm đạm cười nói.

Cả nhà Gia Cát thật tâm thật ý hành lễ rồi đi về, trước khi đi, Gia Cát Sơ Thanh lại đi đến trước mặt Từ Man, nhẹ nhàng cười, ‘tấn công bất ngờ’ mà nắm tay Từ Man, lắc lắc nói: “Tiểu biểu muội, hôm nay ca ca cảm ơn muội, sau này muội nhất định phải tới phủ ca chơi đó, biểu ca sẽ chiêu đãi muội thật tốt.”

Dứt lời, cũng không chờ Từ Man đáp lời, liền đi theo cha mẹ ra ngoài.

Từ Man như bị sét đánh nhìn nhìn bàn tay bị Gia Cát Sơ Thanh nắm, trong lòng run rẩy, may mắn không có nữ chính ở đây, bằng không bàn tay

này của mình sẽ bị chém đứt mất, có hay không có? Ông anh à, ta đầu gì cũng đã cứu người, người đừng có lấy oán trả ơn chứ!

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Nô Tài Phạm Lỗi

Từ Man, ta sẽ không bỏ qua cho người, người đã hại cả nhà ta, hủy cả đời của ta... Ta sẽ không bỏ qua cho người!!!” Trong làn sương mù, tựa hồ như có ai đứng ở xa xa không ngừng lặp lại, thanh âm kia trầm thấp uyển chuyển, lại bao hàm vô hạn hận ý, giống như không đè nén được mà phun trào ra. Chỉ tiếc Từ Man đứng ở bên ngoài sương mù, không thấy rõ người nọ, chỉ có thể vô thố đợi tại chỗ.

Bỗng nhiên, từ xa người nọ chậm rãi đi tới, động tác có hơi chậm chạp, bước chân lê lết, khuôn mặt không nhìn thấy rõ, nhưng thanh âm oán hận lại càng ngày càng vang, kích thích thần kinh vốn không được mạnh mẽ lắm của Từ Man, nàng muốn lui về phía sau, nàng muốn chạy trốn, nhưng tiếc rằng thân thể giống như bị vây kẹt lại, chỉ có thể đứng đờ tại chỗ, mắt nhìn người nọ tới gần.

“Trả lại biểu ca cho ta... trả lại biểu ca cho ta...”

Thanh âm u oán đổi lời, lại làm cho Từ Man càng thêm rợn cả tóc gáy, nàng nhìn quanh, xem có ai hay không, lại muốn cầm lấy thứ gì để phòng thân, chỉ tiếc xung quanh là một mảng trống không, không hề có bất cứ thứ gì.

“Từ Man! Từ Man!!!”

Động tác của người nọ vốn chậm chạp không biết vì sao đột nhiên linh hoạt hẳn lên, vọt thẳng tới Từ Man, Từ Man vừa ngẩng đầu nhìn, toàn thân

liền run bắn, chỉ thấy người nọ tóc tai bù xù, cả khuôn mặt máu thịt lẫn lộn, há ra cái miệng to như chậu máu, lộ ra răng nanh sắc bén, giống như muốn cắn Từ Man, lại nhìn hai cánh tay khô như khúc gỗ kia vươn ra, móng tay đen nhọn từ từ biến dài ra, da thịt trên người theo từng động tác bay nhanh của nàng, mà tróc ra từng mảng, máu chảy lênh láng đầy đất.

“A a a a a!!!!”

Từ Man sợ tới mức lập tức hét ầm lên, nhắm tịt mắt lại, không biết từ chỗ nào thuận tay quơ được một cây súng máy, dùng dùng dùng bắn loạn xạ ngẫu, mãi đến khi người nọ bị bắn văng ra thật xa, mới chậm rãi ngừng lại...

Vừa mở mắt ra, người nọ dường như đã nằm bất động, nhưng tim Từ Man đập càng ngày càng vang, hô hấp cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

Đột nhiên, trong nháy mắt Từ Man buông cây súng kia xuống, người nọ bất thành linh từ trên đất nhảy dựng lên, phóng tới chiếc lưới dài sắc như móc câu, con người treo tòng teng ở bên ngoài hốc mắt, gào rú lao thẳng tới trước mặt Từ Man. Từ Man phản xạ có điều kiện giơ súng lên, chỉ nghe đoàn một tiếng, một mùi máu nồng đặc bắn thẳng lên mặt Từ Man, mà người nọ giống như bị đâm vào thủy tinh vậy, cả một khuôn mặt phóng đại trước mắt ở Từ Man...

“A a a a!!”

Từ Man vùng tay lên, ngồi bật dậy từ trên giường, Niên ma ma trực đêm nhanh chóng đi tới, kéo màn che ra, thắp đèn lên.

“Quận chúa gặp ác mộng sao?” bên ngoài phòng, đại nha hoàn Hồng Quế cũng bừng nước đi vào, lo lắng hỏi.

Từ Man lắc đầu, sờ cái trán đầy mồ hôi, toàn thân xụi lơ không có khí lực, mục nội nó chứ, cư nhiên lại mơ phải Hoàng Tú Oánh phiên bản

Resident Evil*, nhớ lại trường hợp khủng bố kia, nàng vẫn không nhận được mà lạnh run.

(*Resident Evil: ai không biết film này về lòng coi đi nha :X, mình coi cả 5 phần lun rầu, hay lém)

“Người đi đến phòng bếp nhỏ nấu cho quận chúa bát canh an thần đi.”
Niên ma ma cầm khăn tay lau cho Từ Man, lại sờ sờ trán nàng rồi nói.

Hồng Quế đưa nước lên, sau khi cúi người hành lễ liền đi ra ngoài.

Niên ma ma ôm Từ Man, dứt cho nàng ít nước, miệng lại thao thao nói: “Thật sự là nghiệp chướng mà, quận chúa đừng sợ, bọn mẹ mìn kia sẽ không đến phủ chúng ta đâu, bọn chúng mà dám đến, không cho chúng xuống địa ngục là không được.”

Từ Man biết đây là Niên ma ma hiểu lầm, cho là nàng bị chuyện Gia Cát Sơ Thanh bị mẹ mìn bắt cóc dọa sợ mất hồn. Bất quá nàng cũng không tiện giải thích, bèn cứ thế cam chịu. Nhưng cơn ác mộng vừa rồi thật quá mức kinh người, cũng không phải liên quan đến Gia Cát Sơ Thanh, chắc là nàng thật sự quá sợ nữ chính trong sách rồi, lại gặp gỡ nam chính trong truyện, mới có thể đột phát cơn mộng này. Lúc này, Từ Man không khỏi có chút hối hận, lúc ấy đáng ra nên nghĩ cách đi xem thử nữ chính rốt cuộc có dẫn người đi đến con hẻm đó hay không, như vậy thì mới có thể xác định được, thời điểm hiện tại, rốt cuộc là trước hay sau khi nữ chính trọng sinh chứ.

“Ma ma, ta buồn ngủ.” uống xong bát canh an thần Hồng Quế bưng tới, tuy Từ Man không hề buồn ngủ, nhưng vẫn không nỡ để mọi người thức cùng nàng, bèn dụi dụi mắt, giả vờ buồn ngủ.

Niên ma ma quả nhiên hưởng ứng, chỉ quan tâm nói vài câu, liền thôi tắt đèn, kéo màn che lại.

Từ Man nằm trên giường, đến khi nghe thấy ma ma nằm xuống, Hồng Quế đi ra ngoài, mới dám vụng trộm thở dài một hơi. Sự tình hôm nay, thật sự đã khiến nàng có quá nhiều chấn động, đầu tiên là mẫu thân cho nàng một đòn cảnh tỉnh, sau đó lại gặp Gia Cát Sơ Thanh, thấy hãn tuy tuổi không lớn, nhưng đã có phong quang nguyệt tế y như trong sách viết, bộ dáng lại thanh tú tinh xảo, không hổ là nam tử được ví như vàng trắng ngọc. Cũng khó trách mặc dù diện mạo hãn không phải đẹp nhất trong truyện, nhưng vẫn là một trong những đệ nhất mỹ nam tử có khí chất đẹp nhất của cả truyện.

Trở mình, Từ Man thấy đầu mình có chút nhức nhối, nàng thấy chính mình đáng lý ra phải hảo hảo nhìn thẳng vào con đường tương lai, chứ không phải ngày ngày cứ nơm nớp lo sợ, ngay cả năm mơ cũng sợ Hoàng Tú Oánh đến lấy mạng, huống chi, trong sách, kiếp trước của Hoàng Tú Oánh cũng không phải do nàng gây nên, nàng ta dựa vào cái gì mà muốn người khác trả giá cho sai lầm của mình chứ. Mình muốn thay đổi vận mệnh của Từ Man trong sách, nhưng chỉ có trốn tránh, là vô dụng. Theo như lời mẫu thân nói vậy, mình là quận chúa, mình cùng bọn họ không hề giống nhau, mình phải sống một cuộc sống đầy tôn nghiêm.

Lần đầu tiên, con ốc sên nho nhỏ trong lòng Từ Man, rốt cuộc cũng lộ ra cái râu mềm của mình.

Mãi đến khi sao mai mọc lên, Từ Man mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, Niên ma ma biết ban đêm nàng ngủ không ngon, nên cũng không gọi nàng dậy, tự mình mang theo nha hoàn gác đêm tiến đến chính phòng của Đại trưởng công chúa thỉnh tội, dù sao tiểu chủ tử bị chấn kinh, người bên cạnh cư nhiên lại không phát hiện ra, mãi đến nửa đêm mới phát hiện, lỡ có gì không hay, có thể sẽ làm bị thương thân mình đấy.

Vì thế, ngay lúc Từ Man mơ mơ màng màng tỉnh dậy, đã bắt gặp vẻ mặt lo lắng của mẫu thân ngồi ở bên giường, sau lưng nàng còn có một ông lão râu trắng đứng đó, đang cùng mẫu thân nói gì đó.

“A Man, con cảm thấy sao rồi?” Đại trưởng công chúa thấy nữ nhi đã tỉnh, thái y nọ cũng căn bản đã dặn dò xong rồi, bèn sai người đưa thái y đi viết đơn thuốc, còn mình thì ở lại sờ trán nữ nhi, lo lắng nói.

Từ Man vươn vai uốn người, mỉm cười ngọt ngào nói: “A nương, A Man ngủ đủ rồi.”

Thấy nữ nhi còn cười được, lại không có gì khác thường, Đại trưởng công chúa mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng tự tay mặc quần áo cho con gái. Từ Man thấy không khí trong phòng có chút không đúng, nhưng vẫn thành thành thật thật để cho mẫu thân sửa soạn cho mình, chỉ chốc lát sau đã chỉnh trang xong. Tiếp theo Xuân Nha bưng chậu nước từ ngoài phòng tiến vào, cẩn thận lau chùi cho Từ Man từ trên xuống dưới một lần, còn chải cho Từ Man hai bím tóc đôi xinh xắn, mà trong cả quá trình, Từ Man vẫn không thấy nha hoàn hoặc ma ma trong phòng mình, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

“A nương...” Nghẹn nửa ngày, ngay lúc ăn điểm tâm, Từ Man cũng vẫn không thấy người đâu, bèn không nhịn được hỏi.

Nhưng Đại trưởng công chúa lại né tránh, nói: “Con trước ăn chút điểm tâm lót dạ thôi, qua một canh giờ nữa là đến bữa trưa rồi, đừng đến lúc đó lại ăn không vô.”

Từ Man cắn một ngụm điểm tâm, muốn nói cũng không dám nói.

Mãi đến khi Từ Man ăn xong, lại sau một phen sửa soạn xong, lúc Đại trưởng công chúa dẫn mình đến chính phòng, Từ Man mới nhìn thấy người trong phòng mình, ngay cả Niên ma ma cũng ở trong đó, hai đại nha hoàn Hồng Thước Hồng Quế, còn lại vài nhị đẳng nha hoàn không nhớ rõ tên, vài tam đẳng nha hoàn, cư nhiên tất cả đều quỳ ở trong sân, không nói một câu.

“Để cho họ quỳ, đợi dùng xong bữa trưa, lại bảo họ lại đây.” Đại trưởng công chúa không cho Từ Man có cơ hội nói chuyện, trực tiếp phân phó Xuân Nha.

Từ Man được Đại trưởng công chúa nắm tay, lại nhìn nhìn những người quỳ trong sân, không hiểu là thế nào, trong lòng có chút áy náy.

Nhìn nữ nhi trầm mặc cúi đầu, Đại trưởng công chúa trong mắt chứa ý cười, cũng không nhiều lời, liền giả vờ như không biết gì, dắt nữ nhi đi vào chính phòng. Chính phòng vẫn ấm áp như xuân, tuy rằng Kiến Khang không có giường sưởi giống như phương nam, nhưng phủ Đại trưởng công chúa hàng năm có vô số ngân than, hương than dùng không hết, thậm chí còn có loại không bụi không khói nữa. Cho nên, từ lúc xuyên không đến đây, Từ Man cảm thấy cuộc sống tốt hơn so với kiếp trước rất nhiều, ít nhất sáng sớm thức dậy, trong cơn gió lạnh xuyên thấu đến cắt da cắt thịt, nàng không cần phải tự bao mình thành cái bánh chưng để chạy tới công ty, hay là tiếc tiền mở máy điều hòa sưởi ấm nữa.

“Lại đây nào, A Man, con nhìn xem, bộ đồ này đẹp không?” Vừa ngồi xuống, Đại trưởng công chúa liền sai người bưng một chiếc khay sơn mài tiến vào, trên khay là một bộ quần áo nhỏ được xếp gọn gàng chỉnh tề, mặt áo là vải gấm bảy sắc cầu vồng, loại gấm này ở Ngô quốc rất hiếm gặp, nghe nói là do loại băng tuyết nào đó ở trên núi tuyết nhả tơ ra, đông ẩm hạ lạnh, nhìn từ mọi góc độ, đều có hiệu ứng giống như cầu vồng, đủ màu sắc lưu động, sóng sánh rọi người. Bên cạnh gấm Vân Nam, đây cũng là loại gấm được hoàng gia ưa thích nhất mấy năm gần đây.

Từ Man nhìn chiếc áo nhỏ thêu ‘chuồn chuồn đậu trên hoa sen’, cùng với chiếc quần bông thêu bông sen, yêu thích gật gật đầu, trả lời: “Thích ạ.”

Đại trưởng công chúa càng tươi cười hơn, cầm quần áo ướm thử lên người Từ Man, nói: “Đây là tiểu cừu cừu đặc biệt sai người làm cho con

đó, hai ngày nữa tiến cung, con sẽ mặc cái này, vừa vặn Nhị nương con có đưa tới một bộ trang sức hoa sen, vừa khéo hợp với bộ này luôn.”

Tiểu cữu cữu? Tiến cung? Từ Man ngây ra một lúc, trân trân nhìn mẫu thân, cái nơi chỉ tồn tại trong sách hoặc trong miệng của mẫu thân, nàng vậy mà lại sắp đến đó sao? Nàng không khỏi khẩn trương rút tay về, đời trước cả đời làm một tiểu thị dân như nàng, cư nhiên cũng có được may mắn đến được đỉnh kim tự tháp kia sao? Lúc này, nàng đối với thân phận quận chúa trong truyện của mình, tựa hồ có cảm giác không đồng dạng.

“A Man...” Nhìn nữ nhi có chút ngẩn người, Đại trưởng công chúa chột thở dài, sờ lên trán con gọi.

Từ Man ngẩng đầu lên nhìn mẫu thân.

Đại trưởng công chúa sai người dọn quần áo đi, lại cho đám nha hoàn trong phòng lui hết, lúc này mới ôm nữ nhi ôm vào trong ngực nói: “Con là muốn trách a nương sao?”

Từ Man khựng lại, lắc đầu, nếu là lúc vừa xuyên đến, còn có thể oán giận vài câu không có nhân quyền quá đáng, nhưng nhiều ngày tới nay, tuy nói không thể xem như là hoàn toàn hiểu rõ xã hội này, nhưng cũng tính là đã biết chút da lông. Quan niệm giai cấp ở nơi này là tuyệt đối không có khả năng dao động.

“Cao thấp tôn ti, A Man con có biết không?” Đại trưởng công chúa nắm tay nữ nhi, ôn nhu hỏi.

Từ Man gật gật đầu, lại không biết nói sao, nàng biết, nhưng nàng lại không biết đối mặt như thế nào, nàng có thể lý giải đặc quyền của thế giới này, bởi vì cho dù ở hiện đại cũng tồn tại loại đặc quyền giống vậy, nhưng ở đời trước một người công dân bình thường như nàng, lại không biết sử dụng đặc quyền đó ở thế giới này như thế nào. Nói cho cùng, nàng cũng chỉ là một công dân bé nhỏ của một xã hội được cai trị bởi pháp luật mà thôi,

cái cảm giác giai cấp tôn quý này, còn chưa khắc sâu vào máu xương của nàng được.

“A Man, con phải nhớ kỹ, mỗi người đều phải có vị trí của mình, mặc dù con cảm thấy hiện tại thân mình không có việc gì, cho nên sẽ không trừng phạt những hạ nhân kia, nhưng mọi chuyện đều không có thuốc hối hận, đã sai lầm thì là sai lầm, họ là hạ nhân, là phải làm tốt chuyện của hạ nhân, chức trách của họ là chăm sóc con, nghe con sai sử, thế mà con bị ác mộng, trước đó bọn họ lại không chút nào phát hiện. A Man, nỗi sợ của con, hoảng hốt của con, bọn họ lại một chút cũng không phát hiện? Như vậy đó là thất trách của bọn họ, họ sẽ phải trả giá lớn, cho dù con không có một chút tổn hao gì.”

Nhìn biểu tình nghiêm túc của mẫu thân, Từ Man lại một lần nữa ngây ngẩn cả người, nàng thật sự không nghĩ nhiều như vậy, nàng nghĩ chỉ cần mình không có gì thương tổn, như vậy đám người hầu sẽ không có lỗi lầm nặng gì lắm, lại quên mất chức trách của những tỳ nữ như họ, mẫu thân trừng phạt họ không phải là vì mình gặp ác mộng, mà là trước đó, bọn họ không phát hiện mình sợ hãi... điều này thế nhưng không hề giống với suy nghĩ của nàng.

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Hoàng Hậu Lỗ Thị

Kể từ ngày ấy, Từ Man phát hiện nha hoàn ma ma bên người, chẳng những không hề sinh lòng oán giận, ngược lại còn đối đãi với nàng càng thêm cẩn thận khiêm tốn, cẩn thận đến mức nàng có chút không được tự nhiên. Cho nên, nàng đang chậm rãi thích ứng, đem thân phận hèn mọn của người khác, dần dần biến thành chuyện đương nhiên. Mặc dù trong lòng có đôi phần mâu thuẫn, mặc dù nàng cũng sợ hãi nàng sẽ mất đi bản tâm của người hiện đại, nhưng nàng vẫn kiên trì muốn dung nhập vào thế giới này, chỉ lưu lại cho chính mình một ranh giới cuối cùng.

Trải qua việc này, Từ Man bỗng nhiên nhớ tới một quyển tiểu thuyết từng xem, kể về một người nào đó xem người hầu hạ bên cạnh thân thiết như chị em, cuối cùng lại bị người đó phản bội thật đau, nếu nói lúc trước đọc truyện, nàng còn bán tín bán nghi, nhưng hôm nay đã tin chắc không còn nghi ngờ. Trong lòng ai cũng đều có dự vọng muốn trèo lên, quý tộc cũng vậy, hạ nhân cũng thế. Nếu hạ nhân trước giờ vẫn an phận thủ thường ở vị trí hạ nhân, cấp cho họ một ít chỗ tốt thích hợp trong phạm vi có thể, như vậy họ sẽ mang ơn, sẽ máu chảy đầu rơi vì người, chỉ khi nào người cho các nàng thứ ảo tưởng không thực tế, hơn nữa còn làm cho nô tính của họ biến mất, rất có thể họ sẽ có được suy nghĩ của chính mình, thậm chí còn âm thầm cười nhạo chủ nhân. Họ sẽ không cảm ơn người, bởi vì người đã đi ngược lại xã hội này, trở thành ngoại tộc, họ không chừng còn có thể ruồng bỏ chủ nhân, bởi vì người ở trong lòng họ, đã mất đi lực kinh sợ, cũng đồng dạng mất đi lòng trung thành của họ. Nhân tính là như thế,

không phải tất cả đều là lương thiện, cũng không phải mỗi người trời sinh đều trung thành.

Từ Man thấy chính mình không đánh cuộc được, cũng không có bản lĩnh đùa giỡn nhân tâm trong lòng bàn tay, càng không thể nghĩ cách đấu tranh tư tưởng với những người có suy nghĩ thâm căn cố đế đã lưu truyền hơn một ngàn năm nay, cho nên nàng cũng không nghi ngờ quyết định của mẫu thân. Theo như so sánh, mẫu thân so với nàng càng hiểu được cách làm một quý tộc như thế nào hơn, làm sao để khống chế nô bộc trong nhà hơn. Việc Từ Man phải làm bây giờ, là học tập kinh nghiệm của mẫu thân, dưới thông lệ cũ được cho phép của thế giới này, thỉnh thoảng phóng thích một chút thiện ý cho những nô bộc bị áp bức kia.

Bởi vì phải vào cung, mặc dù trước đó mẫu thân đã nói với Từ Man một ít tình huống trong cung, nhưng nàng sợ Từ Man còn nhỏ, sẽ sớm quên, bèn gọi nữ nhi tới, trịnh trọng nói lại một lần. Hiện tại, Hoàng đế trong cung là em trai ruột của Đại trưởng công chúa, hai người là chị em cùng một mẹ sinh ra, nghe nói nhỏ hơn Đại trưởng công chúa 5 – 6 tuổi, vậy hẳn là đã tầm hơn 20 tuổi. Bởi vì tiên hoàng qua đời sớm, vị Hoàng đế trẻ này, hầu như do một tay Đại trưởng công chúa nuôi dạy lên, thậm chí vì để hẳn có thể ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, Đại trưởng công chúa còn hy sinh cuộc hôn nhân thứ nhất của mình, cho nên có thể thấy được tình cảm của Hoàng đế đối với Đại trưởng công chúa rất sâu đậm.

Đương kim Hoàng đế hiện tại có một Hoàng hậu Lỗ thị, ba mỹ nhân, bốn lương nhân, cùng với nhiều bát tử thất tử. Trong đó Hoàng mỹ nhân, Trần mỹ nhân còn có Đào lương nhân là những nữ quyến được tuyển vào trong cung đầu tiên. Trong số đông tần phi, Hoàng mỹ nhân sinh được Trưởng hoàng tử và Nhị công chúa, Trần mỹ nhân sinh được Đại công chúa, An mỹ nhân có Tam công chúa, Điền mỹ nhân có Tam hoàng tử, chỉ tiếc vừa sinh hoàng tử ra, Điền mỹ nhân đã mất, không bao lâu Tam hoàng

tử cũng không qua được liền chết non, còn lại Đào lương nhân có Nhị hoàng tử, Giang lương nhân có Tứ công chúa.

Đối với chuyện tiểu cữu cữu có mấy đứa con, Từ Man cũng không có hứng thú gì, ngược lại lúc nghe nói đến Hoàng hậu Lỗ thị và Hoàng mỹ nhân, thì có một chút động dung. Hoàng hậu Lỗ thị xuất thân từ Lỗ gia ở Đan Dương, là chị em ruột với vợ của nhị lang nhà Gia Cát, trước khi gả cho Hoàng đế cũng có quen biết với Đại trưởng công chúa. Hoàng đế vì chờ Hoàng hậu đến tuổi cập kê, mà thậm chí lúc vừa mới đăng cơ cũng không lập Hoàng hậu, ngược lại chờ qua vài năm sau mới lấy Lỗ thị về làm Hoàng hậu, có thể thấy được hai người có tình ý.

Mà vị Hoàng mỹ nhân kia, Từ Man cũng không xa lạ, nàng ta xuất thân từ nhà họ Hoàng ở Lư Giang, cũng chính là cô mẫu (cô) của nữ chính trong sách – Hoàng Tú Oánh, cũng là em gái ruột của chồng trước của Đại trưởng công chúa. Lúc trước vì ngôi vị Hoàng đế, chẳng những Đại trưởng công chúa phải ra thỏa hiệp, ngay cả Hoàng đế cũng phải ở đợt tuyển nữ quyền đầu tiên, mà chọn nàng ta vào trong trung. Cũng chính là nàng, ở trong truyện là hậu thuận lớn nhất của Hoàng Tú Oánh, cũng chính là nàng, ở đoạn kết cuối cùng trong sách, ngồi lên vị trí thái hậu, Đại hoàng tử của nàng cũng trở thành vị Hoàng đế tiếp theo.

(Hoàng mỹ nhân là cô ruột của Hoàng Tú Oánh)

Từ Man cúi đầu, chơi đùa với ngón tay, nghe mẫu thân tiếp tục nói, suy nghĩ dần bay xa.

Đối với người của phủ Đại trưởng công chúa, vào cung cũng không cần rườm rà, thậm chí ngay cả thông báo cũng không cần, chỉ cần ăn mặc xong, ngồi lên xe ngựa, mang theo đoàn nghi trượng của trưởng công chúa, là có thể chậm rãi nghênh nghênh ngang ngang tiến vào hoàng cung.

Tại thời không này, lịch sử đã hoàn toàn mất quyền lực của nó, vị trí hoàng cung tuy còn tọa lạc tại hướng đông nam, nhưng kiến trúc cung điện không còn giống Cố Cung (tên gọi khác của Tử Cấm Thành) của đời nhà Minh nữa.

Từ Man ngồi trên xe ngựa, đã hoàn toàn thích ứng với xe ngựa xóc nảy của thời đại này, lại đối với việc sắp sửa đối mặt với người lãnh đạo cao nhất của đất nước này, thì ẩn ẩn có chút kích động và khẩn trương.

Đoàn nghi thức của Đại trưởng công chúa luôn luôn có đặc quyền, không cần bẩm báo, chỉ cần đưa lệnh bài ra là có thể tiến thẳng vào Đông Hoa Môn, thậm chí ra vào hậu cung đều có thể ngồi kiệu mà đi, có thể thấy ở trong cung được vinh sủng như thế nào.

Trong hậu cung, thái hậu đã mất, bởi vì mẹ ruột của Hoàng đế là đích mẫu, lại là tiên Hoàng hậu, cho nên từ khi Hoàng đế đăng cơ tới nay, vị trí thái hậu vẫn luôn bỏ không, mà thái hoàng thái hậu đã sớm qua đời, cho nên trong cái hậu cung lớn như thế, quyền thế lớn nhất hiện nay chính là Hoàng hậu Lỗ thị cùng với Hoàng mỹ nhân – mẹ của Trưởng hoàng tử. Tuy nhiên hai người này so với địa vị của Đại trưởng công chúa, cũng phải ít nhiều kiêng kỵ, chỉ vì Đại trưởng công chúa là công chúa duy nhất của cả Ngô quốc, lại là ruột thịt duy nhất của Hoàng đế, còn vì ngôi vị Hoàng đế mà hy sinh lớn lao.

“A Man đừng căng thẳng quá, đó là cữu mẫu (mợ) của con.” Đại trưởng công chúa xuống kiệu, nhìn nữ nhi bên cạnh nín lấy váy mình mà buồn cười, sờ đầu nhỏ của nàng, an ủi nói.

Từ Man dạ một tiếng, trong lòng lại không cho là đúng, nàng đã từng đọc qua không ít truyện cung đấu, thân thích cái gì, nếu đã là vì ích lợi gì đó rồi, thì cho dù có là cha cũng không còn là cha, con cũng không còn là con, cữu mẫu thì có là gì, nàng ta đầu tiên là Hoàng hậu, sau mới là mợ đúng không.

Đại trưởng công chúa không hề biết nữ nhi rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, cũng không để ý nữa, chỉ nắm tay nàng, mang theo đại nha hoàn bên người bước lên bậc thang.

Phượng Tê Cung của Hoàng hậu vì chiêu hiền địa vị, mà bậc thang trước điện làm bằng cẩm thạch tổng cộng có bốn bậc, bốn phía dựng cột son, tất cả đều khắc ‘phượng hoàng phi thiên’ giống nhau như đúc, trên thân phượng dùng sơn vàng quét lên, lấy đông châu làm mắt, ánh mặt trời chiếu xuống rơi lên lấp lánh, lại trông rất nghiêm trang.

Từ Man theo mẫu thân bước lên bậc thang, cảm thụ được không khí hoàn toàn không giống như Cố Cung của kiếp trước, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi. Đồng dạng là hoàng cung, hoàn cảnh lại khác nhau, thì ý nghĩa tượng trưng cũng không giống nhau, kiếp trước (hiện đại), vì nguyên nhân chiến loạn mà Cố cung ở Nam Kinh chỉ còn lại có số lượng cung điện không nhiều lắm, dĩ nhiên đã trở thành nơi để cho các du khách tham quan, một nơi như vậy khiến Từ Man không sinh ra một tia kính sợ nào, cho dù nàng đi Cố Cung ở Bắc Kinh, nhìn thấy cũng là dòng người đông đảo, hoàng quyền gì đó, nàng một chút cũng không thể nghiệm được, một nơi như thế, chỉ xem là danh lam thắng cảnh mà thôi.

Nhưng hiện tại lại khác, những tòa cung điện ở nơi này vẫn còn rất tốt, thậm chí rất nhiều nơi còn trông như mới được tu sửa, song Từ Man lại có cảm giác ngọt ngào áp bức chưa bao giờ có, nơi này thật sự có người ở, nơi giai cấp phân biệt nghiêm trọng nhất này, họ là những người tôn quý nhất của quốc gia này, là đại diện cho hoàng gia.

“Thỉnh an Đại trưởng công chúa, quận chúa.” Vừa lên cầu thang, nữ quan ngoài cửa đã đi tới, vẻ mặt tươi cười, tuổi không lớn lắm nhưng cử chỉ có chuẩn mực, theo sau nàng còn có hai tiểu thái giám, hình như là đặc biệt chờ ở đây.

“Đệ muội có đây không?” Bởi vì không thông bẩm, cho nên Đại trưởng công chúa cũng không thể chắc chắn Hoàng hậu có trong điện, mà Từ Man còn càng kinh ngạc hơn khi thấy mẫu thân gọi Hoàng hậu như vậy.

“Nương nương vẫn còn ở trong ạ, biết được công chúa đến, vốn là muốn đích thân tới đón, chỉ là có chút nguyên nhân, còn thỉnh công chúa thứ tội.” nữ quan kia trả lời, cũng không ngăn được nụ cười, mặt mày đều lộ ra kiêu ngạo và vui vẻ.

Đại trưởng công chúa nhướn mày, đầu tiên là một tia kinh ngạc, ngay sau đó cũng hân hoan nói: “Ai cần muội ấy tới đón ta, toàn là người một nhà, cũng quá xa lạ rồi.”

Hai người nói chuyện, rồi dẫn theo Từ Man vào cung điện, trong điện cũng đặt chậu than, trong không khí có mùi hương nhàn nhạt. Vòng qua tấm bình phong, đi đến tấm điện phía sau. Vừa vào cửa, Từ Man liền bắt gặp một nữ tử thân vận áo gấm thêu mẫu đơn, nửa nằm trên tháp, trên đầu búi lông vân kế*, một con Cửu thiên phượng hoàng nằm trên búi tóc, cổ phượng ngẩng cao, ngậm một hạt châu đỏ rũ xuống trước trán, gương mặt nàng mướt mà, đôi mắt to tròn như quả nho có hơi khép hờ, khóe miệng hơi mỉm cười, không biết là đang nghĩ gì.

Lăng vân kế:

“Thỉnh an Đại trưởng công chúa, quận chúa.” Đám nô tỳ trong phòng vừa thấy công chúa tiến vào, đều nhao nhao hành lễ, làm cho nàng ta bừng tỉnh, ngay sau đó lộ ra nụ cười tươi hơn nữa, từ trên sập đứng lên.

“Đại tỷ tỷ.” Hoàng hậu rảo bước đi tới, giơ tay nắm lấy tay Đại trưởng công chúa, có chút làm nũng kêu.

Đại trưởng công chúa cũng tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn nàng, mãi đến khi nàng bị nhìn đến hơi đỏ mặt mới hỏi: “Có tin vui phải không?”

Hoàng hậu chu miện, không vui nhìn nữ quan ở phía sau Đại trưởng công chúa, Đại trưởng công chúa lại cười nói: “Người chớ nên trách nàng, nàng ta cũng không nói gì cả, là ta cực ít thấy nàng ta vui vẻ đến như hôm nay vậy, lại thấy mọi người không đi ra nghênh đón ta, mới có thể đoán được vài phần.”

“Hôm nay thái y đến bắt mạch bình an, nói mới có ít ngày... Bất quá, đã nắm chắc 8 phần rồi.” Hoàng hậu cứ nhiên thoải mái lộ ra vẻ mặt then thùng như cô gái mới lớn, ở trước mặt Đại trưởng công chúa không hề có một chút kiêu ngạo không nói, còn xem như là trưởng bối thân cận vậy.

“Vậy là có thật rồi, một khi đã như vậy, mọi người cũng không thể lơ ngơ lơ ngó được, phải cố kỵ thân thể mình nhiều hơn, hiểu không?” kéo tay Hoàng hậu, Đại trưởng công chúa một lần nữa cúi về trên sập, lúc này mới liếc nhìn Từ Man một cái.

Từ Man vội vàng sửa sang lại bộ cánh mới xinh đẹp trên người, tiến lên hành lễ vạn phúc nói: “A Man thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

Lúc này Hoàng hậu mới phát hiện công chúa có dẫn theo nữ nhi đến, chính mình vừa rồi nhất thời hưng phấn, cứ nhiên quên mất việc này, mặt mày không khỏi càng hồng, áy náy nói: “Xem ta này, quên mất cháu gái, thật là đáng đánh đòn, mau lại đây lại đây, để mẹ nhìn xem, cũng lâu lắm rồi chưa gặp con đó.”

Từ Man chậm rãi đi qua, bị Hoàng hậu giữ chặt lại, nàng cẩn thận quan sát ánh mắt Hoàng hậu, trong mắt đọng đầy yêu thương và vui sướng, lại không phát hiện một chút nào lạnh lùng cùng xa lạ, điều này thật sự là hoàn toàn tương phản với những truyện cung đấu kia, nàng thực không ngờ tới, hoàng gia cứ nhiên cũng sẽ ấm áp giống như dân chúng bình thường, mọi người giống như người bình dân vậy, nương tựa lẫn nhau, thật lòng đối đãi nhau.

Từ Man nghĩ, nàng có chút thích Hoàng hậu cứu mẫu thoát nhìn không hề có một chút nghiêm trang này rồi.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Xả Thân Trong Cung

“Muội đó, sắp làm mẹ rồi mà còn như tiểu cô nương.” Đại trưởng công chúa ngồi trên sập, uống trà hoa nhài, cười nhìn Hoàng hậu lôi kéo Từ Man không buông tay, nói.

Hoàng hậu nóng mặt, nhăn nhăn nhí nhí buông Từ Man ra, lại còn không quên bảo nữ quan bên người đem đến cho nàng chiếc hộp gỗ đã chuẩn bị từ sáng sớm, cũng không mở ra, chỉ nhét vào trong tay Từ Man, tùy ý nói: “A Man con cầm chơi đi.”

Từ Man cúi đầu nhìn chiếc hộp trong tay, hình dạng vuông vắn, kích thước có hơi nhỏ, ngay đứa bé ba tuổi là nàng cầm lấy cũng không tốn nhiều sức, cả chiếc hộp được làm bằng gỗ tử đàn, mặt trên cùng lại dùng một tấm vàng lá che miệng hộp, từng viên trân châu hồng nhạt được khảm trên mặt những con chim được chạm trổ tinh mỹ trên hộp, vừa tinh xảo lại đáng yêu, cho dù không mở ra, Từ Man cũng cực thích chiếc hộp này.

Không tiện mở hộp ra ngay trước mắt, Từ Man cảm ơn xong, liền giao cho Xuân Nha bên người mẫu thân, mình thì ngoan ngoãn ngồi cạnh mẫu thân, nghe hai chị em họ nói chút việc nhà.

“A đệ đã biết chưa?” Đại trưởng công chúa biết đệ đệ và đệ muội hy vọng có đứa bé này từ rất lâu rồi, nếu a đệ biết được chuyện này, sợ là sẽ mừng như điên.

Hoàng hậu thỏa mãn sờ sờ phần bụng còn chưa lộ rõ, lắc lắc đầu nói: “Chưa đâu, muội cứ sợ chuyện này lỡ như không chính xác... chàng cũng sẽ không thất vọng.”

“Thật là hồ đồ mà, thái y trong cung này, ta còn không biết sao? Năm chắc 10 phần, cũng chỉ có thể nói thành tám phần, chỉ sợ nói nhầm, phải chịu trách nhiệm. Muội đó, đem quả tim đặt lại vào bụng đi, lập tức sai người đi báo với a đệ đi thôi.” Cùng là phận nữ nhi với nhau, Đại trưởng công chúa tất nhiên hiểu được tâm tư của nàng, nhưng tin tức Hoàng hậu mang thai này rất quan trọng, bọn họ vậy mà không chờ được tin chính xác.

“Dạ, đại tỷ tỷ.”

Từ Man đang cầm chén nước mật, uống vào từng ngụm nhỏ, trong lòng cứ cảm thấy là lạ, trong truyện có nói Hoàng hậu không có con nối dõi, bởi vì ở trong sách, ở kiếp trước khi nữ chính sống lại, Hoàng hậu bởi vì sinh sản không thuận lợi, hơn nữa có người tố cáo Hoàng mỹ nhân hạ độc hại Hoàng hậu, cho nên khó sinh mà chết, nhưng đó là chuyện sau khi nữ chính lập gia đình, còn trước đó, Hoàng hậu chưa bao giờ có thai. Mà ở kiếp sau khi nữ chính sống lại thì...

Tay Từ Man run lên, thiếu chút nữa làm rớt cái chén, đúng vậy, sau khi nữ chính sống lại, không biết vì nguyên nhân gì, rất nhiều chuyện đã từng xảy ra lại thay đổi. Nguyên bản Hoàng hậu đáng lẽ ra là “Trai già nhà ngọc” (về già mới có con), lại mang thai ngay lúc nữ chính còn nhỏ, chỉ tiếc, thai không giữ được, thân thể còn bị mắc bệnh, chẳng những không thể mang thai nữa, mà ngay cả ngày thường cũng rất ít ra khỏi cửa cung, hàng năm đều triển miên trên giường bệnh. Bằng không, về sau làm sao có thể có chuyện Hoàng mỹ nhân đắc thủ được.

Mặc dù trong sách nói đây chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, nhưng Từ Man luôn cảm thấy chuyện tình không đơn giản như vậy. Thế lực lớn nhất hiện nay trong cung, ngoài Hoàng hậu ra thì chính là Hoàng mỹ nhân đã

sinh được Đại hoàng tử, nếu Hoàng hậu không có con trai, như vậy con trai của Hoàng mỹ nhân chính là trưởng tử, hoàng gia không có đích tử thì lập trưởng tử*, đó là chuyện xưa nay đều có. Cho nên muốn Từ Man tin tưởng tay Hoàng mỹ nhân sạch sẽ, còn khó hơn tin chuyện ‘heo biết leo cây’.

* đích tử: con trai dòng chính, do chính thê sinh ra./ trưởng tử: con trai cả, không nhất thiết là đích tử, cũng có thể là thứ tử, cái này phải phân biệt rõ nha mọi người.

Mặc dù, trong truyện, kiếp thứ nhất, Hoàng mỹ nhân cuối cùng bởi vì bị vu hãm hạ độc Hoàng hậu mà chết, nhưng đứng trên lập trường của Từ Man, nàng thật sự đối với hai chữ “Vu hãm” này, có hoài nghi rất lớn. Huống chi... Từ Man nhìn hai tay mình run rẩy, đúng là ‘sợ cái gì thì cái đó sẽ đến’, Hoàng hậu mang thai vào lúc này, như vậy, rất có thể hàm ý là, nàng đến thế giới này, đã là thời điểm sau khi Hoàng Tú Oánh sống lại.

“A Man, A Man?”

Từ Man ngẩng đầu, mờ mịt nhìn mẫu thân, không biết mẹ hỏi gì.

“Con bé này, cũng không biết đang nghĩ cái gì mà mê mết đến vậy.” Đại trưởng công chúa chậm rãi đứng lên, vuốt đầu nữ nhi nói: “Chúng ta còn phải đi gặp Tần thái mỹ nhân nữa, có lẽ lâu rồi bà không gặp con, sợ là sẽ nói nhiều một chút, chúng ta đi trước, một lát còn phải trở về dùng cơm trưa cùng cữu cữu con nữa.”

Từ Man máy móc gật gật đầu, theo mẫu thân đứng lên, hành lễ với Hoàng hậu xong, nhưng Hoàng hậu lại khẳng khẳng không chịu ở lại trong phòng, ngược lại muốn tiễn hai mẹ con nàng ra điện, Đại trưởng công chúa nói không lại đành phải đồng ý, kêu nữ quan bên cạnh Hoàng hậu cẩn thận đỡ, không được có một chút sơ xuất.

Từ Man nhìn dáng vẻ hạnh phúc của Hoàng hậu, mở mồm lại không biết nên nói gì, cũng không thể nói: “có người muốn hại mẹ, mẹ vẫn nên ở

trong phòng thôi” ư. Không nói người ta nghĩ nàng có bệnh, lỡ như người kia chính là hại người ngay tại trong phòng, nàng không phải là ‘hảo tâm làm chuyện xấu’ sao?

Rầu rĩ không vui đi theo mẫu thân và Hoàng hậu ra ngoài, nàng cố gắng nhớ lại trong sách có miêu tả sơ qua đoạn này, bởi vì trong sách miêu tả đoạn này, là lúc mẫu thân của Hoàng Tú Oánh – Giang di nương biết được tin tức, thuận miệng nói chuyện với ma ma bên người, khi đó Hoàng Tú Oánh còn chưa đến 10 tuổi, vừa đúng lúc ở trong phòng mẫu thân nên nghe được, lúc ấy còn cực kì kinh ngạc, bởi vì khác hẳn với kiếp trước.

Còn về phần Hoàng hậu đến tột cùng là làm sao mà sảy thai...

Từ Man ngẩng đầu, nhìn về bậc thang cẩm thạch ngoài điện kia, hình như trong sách có nói, ngày Hoàng hậu sảy thai, đúng lúc Đại trưởng công chúa cũng có ở trong cung.

“Thánh nhân giá lâm! Lẽ!”

Tại cửa cung, đương lúc Hoàng hậu nắm tay Đại trưởng công chúa toan nói lời tạm biệt, bỗng nhiên từ xa xa đi tới một đội minh hoàng loan giá, trong lòng Từ Man căng thẳng, quay đầu lại, quả nhiên Hoàng hậu về mặt kinh hỉ, bèn muốn đi xuống bậc thang, ngay cả Đại trưởng công chúa cũng lộ ra sắc mặt vui mừng, theo sau bước xuống dưới. Từ Man đi theo bên người mẫu thân, cúi đầu nhìn trái phải, nơi này là ngự hoa viên trước cửa Phượng Tê Cung, dọc đường được lát đủ loại đá vũ hoa, màu sắc rực rỡ, hình dạng khác nhau, trong đó thậm chí cũng có không ít loại đá vũ hoa trân phẩm (phẩm chất quý giá), nhất là những viên đá lớn được lót hai bên rìa đường, nhìn sát vào, phảng phất trông như một vài bức tranh thủy mặc trên đá, có nhân vật, có phong cảnh, còn có các loại động vật. Theo như mẫu thân nói, đây là năm đó tiên hoàng vừa lấy tiên Hoàng hậu, vì muốn bà vui vẻ, đã đặc biệt sai người rải thành, chỉ vì sau cơn mưa trời lại sáng, là

lúc tiên Hoàng hậu có thể thưởng thức phong cảnh đá vũ hoa được tẩy sạch, hơn nữa từ hoa văn đặc biệt của đá vũ hoa, còn có cả món quà từ trái tim.

Lúc đến, Từ Man ngồi kiệu, nên vẫn chưa được thưởng thức phong cảnh dưới chân, nhưng lúc này, nàng cũng không kịp nhìn đã mắt, ngược lại mở to hai mắt nhìn một dải đá được lát thành đường trải thật dài.

Dưới ánh mặt trời, tảng đá trong suốt lóe sáng...

Từ Man hơi híp mắt lại, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười ngây thơ, nhắm về phía mình hoàng loan giá kia, miệng hô: “Cữu cữu!! Tiểu cữu cữu!”

Đại trưởng công chúa đầu tiên là sủng sất, tính tình con gái nhà mình trước giờ nàng vẫn luôn biết rõ, lúc trước cho dù thân cận với a đệ, nó cũng sẽ không biểu hiện ngay trước mặt mọi người như vậy, huống chi từ lần trước đổ bệnh, tính tình con bé càng trầm tĩnh hơn trước kia, lúc này sao lại như thế...

Không đợi Đại trưởng công chúa chuyển kiệu loan đến, chỉ thấy Từ Man hăng hái chạy ra ngoài, Đại trưởng công chúa vừa định quát lớn, thì một chuyện xảy ra khiến cho mọi người kinh hãi, chỉ thấy không biết Từ Man giẫm lên cái gì, chân bị trượt một cái, cả người cứ nhiên bay tới trước, chỉ thấy thân mình nho nhỏ kia khựng lại trên không một chút, sau đó một tiếng kèm theo, giống như búa tạ đập lên mặt vậy, rồi sau đó không hề nhúc nhích mà dán trên mặt đất.

“A Man!!!”

Yên lặng trong một chớp mắt, Đại trưởng công chúa thét lên một tiếng thê lương, cả người thoáng chấn động, rồi loạng choạng chạy tới trước, loan giá phía trước cũng có một người hùng hực chạy ào ra, áo vàng mào vàng lại thêm đôi giày ủng minh hoàng lấp lánh bảo châu 7 sắc, tuổi ước chừng hơn 20, trông có năm phần tương tự giống Đại trưởng công chúa, chỉ có cái miệng là khác với Đại trưởng công chúa, ngược lại giống Từ Man

đến 9 phần. Chỉ thấy hắn vội vội vàng vàng một bước chạy đến bên người Từ Man, cũng không dám hành động lung tung, chỉ quay đầu gầm lên một câu: “Mau! Truyền thái y! Mau lên!”

Thái giám tổng quản phía sau hắn lập tức tự mình quay đầu chạy ra bên ngoài, lúc này, Đại trưởng công chúa cũng đã tới cạnh con gái, vuốt đầu con, đau lòng không ngừng rơi nước mắt, Hoàng hậu lại đứng ở một bên được nữ quan dìu đỡ, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, không dám lộn xộn.

“Người đâu, đi xem thử cho trẫm, tại sao quận chúa đang êm đẹp lại ngã nặng như vậy!”

Hoàng đế không hổ là Hoàng đế, thoáng cái đã nghĩ tới điểm mấu chốt, hắn căn dặn bọn nha hoàn phía sau Hoàng hậu cẩn thận đỡ Hoàng hậu, lại gọi đám tiểu thái giám đến bên cạnh, ra lệnh cho bọn họ quỳ rạp xuống mặt đất cẩn thận xem xét. Chỉ chốc lát sau, quả nhiên có một tiểu thái giám ngẩng đầu, thất kinh quỳ trên mặt đất, chỉ vào một viên đá, run rẩy nói: “Hồi bẩm thánh nhân, viên này... viên này không phải là đá vũ hoa, đây là đá cuội, lại... lại không những được mài bóng loáng, còn... còn bôi một lớp dầu trơn, là loại dầu vừa cực trơn vừa khó tan, có lẽ quận chúa vì vậy nên mới ngã sắp xuống.”

Hoàng đế nghe vậy phần nộ, đá ở nơi này mỗi một viên là do tiên hoàng đặc biệt sai người chọn lựa, mặc dù hoa văn của từng viên không đồng đều, màu sắc lại diễm lệ, nhưng mỗi một viên đều được trải qua sàng chọn, chỉ lưu lại những viên hơi thô ráp, không dễ làm cho người trượt chân, hơn nữa bởi vì chúng là đá vũ hoa, cũng là vật năm đó tiên đế lưu lại cho tiên Hoàng hậu, cho nên Hoàng đế rất quý trọng, mỗi ngày đều sai người đếm kỹ những viên đá này, lại không nghĩ rằng, hôm nay chẳng những thiếu còn không nói, còn bị người cố ý thay vào đó để hại người.

Hoàng đế ngẩng đầu, vừa vặn đối mặt cùng với Hoàng hậu đang toàn thân phát run, trong lòng hai người một trận hoảng sợ, chuyện này khẳng định sẽ không nhằm vào quận chúa tuổi còn quá nhỏ, ngược lại càng giống như nhằm vào người vừa mới hay tin là có thai: Hoàng hậu. Thậm chí ván bài này còn xếp đặt rất tốt, tính đúng các mốc thời gian, hôm nay nếu Đại trưởng công chúa không đến, Hoàng hậu cũng sẽ không đưa tiễn ra khỏi cung, mà nếu Hoàng đế không phải cũng muốn cùng Đại trưởng công chúa đi thăm Tần thái mỹ nhân, Hoàng hậu cũng sẽ không ở cửa cung nhìn thấy Hoàng đế, xuất phát từ quy củ, Hoàng hậu đương nhiên phải ra cung điện, đi đến ngự hoa viên tiếp giá, điều này có thể tưởng tượng được, Hoàng hậu bình thường đều phải đi lên trước tiên, nếu không có Từ Man nghịch ngợm chạy ra trước, như vậy người bị trượt chân rất có thể chính là Đại trưởng công chúa và Hoàng hậu, trong tình cảnh hỗn loạn như thế, bào thai trong bụng Hoàng hậu sẽ không xong, kết cục sẽ như thế nào, xem tình trạng bi thảm của Từ Man sẽ biết.

“Tra ra cho trẫm, điều tra triệt để cho trẫm!!” Hoàng đế lửa giận ngút trời, mọi người xung quanh kinh hồn bạt vía, đồng loạt nhao nhao quỳ xuống, thỉnh xin bớt giận, nhưng Hoàng đế sao có thể bớt giận được, hôm nay tuy Hoàng hậu không sao, nhưng đứa cháu gái hãn yêu thương nhất lại ngã hôn mê bất tỉnh, hãn sao có thể bỏ qua như vậy được?

“Nhất định là phải tra, xem kẻ lòng dạ thối nát nào dám làm cái chuyện xấu xa này.” Đại trưởng công chúa lau nước mắt, phẫn nộ ngẩng đầu nói: “Lúc chúng ta đến, đều là ngồi kiệu, lại không có một tia dị thường, nói vậy chuyện này không phải vừa mới làm ra, ngay cả tên kiệu phu kia cũng có vấn đề!”

Hoàng đế mặt âm trầm, lần này ngay cả nói cũng không nói, chỉ phát phát tay, thái giám phía sau dẫn thị vệ lập tức chạy ra ngoài.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Thân Tình Ấm Áp

Từ Man cảm thấy, mình chính là một con heo, còn là loại heo nuôi lớn để lấy thịt, bằng không sao nàng có thể nghĩ ra một cái chủ ý cùi bắp như vậy được, dù nàng giả vờ ngây thơ chỉ vào viên đá nũng nịu cũng được vậy, so với bây giờ đang nằm bẹp dí trong tấm cung Hoàng hậu, cái chân gãy treo lên, mỗi ngày ngấn người đếm hoa văn trên đỉnh màn che thì tốt hơn nhiều.

Kỳ thật, cho tới bây giờ Từ Man đều cho rằng, chuyện lần này là do mình may mắn, bởi vì đã biết trước là Hoàng hậu sẽ vì ngã mà sảy thai, hơn nữa chắc chắn còn có trưởng công chúa ở đây, Từ Man mới có thể nghiêm túc đi quan sát những thứ mà ngày thường người khác không để ý.

Đối với Từ Man vốn từng xem qua truyện cung đấu mà nói, bình thường tình huống có thể khiến cho Hoàng hậu ngã đại khái chia làm 2 loại, một loại là vật sống, một loại là vật chết. Vật sống là gì, Từ Man tạm thời chưa nhìn thấy, như vậy nàng có thể chú ý, chỉ có thể là vật chết, vì thế, viên đá cuội nguyên bản không nhìn thấy được kia, vừa vụn ở dưới ánh mặt trời, lại âm thầm lộ ra ánh sáng bóng loáng không được bình thường, lại thêm dầu trơn lấp lánh, là đã tập trung đầy đủ lý do, khiến cho Từ Man muốn đánh cược một phen. Mặc dù cũng có thể viên đá kia chỉ là bị người đi tới đi lui lâu ngày mà mài nhẵn, chứ không phải là hại người gì, thì cùng lắm là Từ Man bị mẫu thân thuyết giáo một phen, nhưng sự thật chứng minh, tính cẩn thận của Từ Man, đã có chỗ trọng dụng.

Từ Man nhắm mắt, nàng lười suy nghĩ, hiện tại vì một cú ngã kia, bên ngoài sẽ có bao nhiêu người gặp họa, trong đó lại có bao nhiêu người vô tội, bởi vì nếu hôm nay không phải nàng ngã gãy chân, sẽ là Hoàng hậu ngã mất đứa bé, thậm chí nửa đời sau nằm liệt trên giường bệnh, ngày sau nhường lại quyền thế cho Hoàng mỹ nhân, cũng mới có thể gia tốc tiến độ báo thù của nữ chính trong tương lai. Lại nói tiếp, nàng chẳng qua chỉ là một người ích kỷ thôi.

“Tĩnh cũng không gọi xi một tiếng.” Màn che được kéo ra, ngoài trời đã sáng choang, mẫu thân vẻ mặt có chút tiêu tụy, hẳn là đã nhiều ngày không ngủ ngon, ban đầu đáng lẽ Từ Man được đưa đến tẩm cung của mẫu thân trước lúc chưa lấy chồng, nhưng thái y có dặn, Từ Man dù sao cũng bị gãy xương, không thể di chuyển lâu, ngược lại tẩm cung của Hoàng hậu ở gần đây càng tiện dưỡng thương, cho nên, Từ Man và mẫu thân bèn tá túc tại thiên điện của tẩm cung.

Từ Man đáng yêu chớp mắt mấy cái, nhoẻn miệng cười lộ ra đôi má lúm đồng tiền với mẫu thân, dấu môi trên nói: “Xiiii ——.”

Đại trưởng công chúa đầu tiên là sững người, lập tức dờ khóc dờ cười vỗ nữ nhi một phen nói: “Nghịch ngợm!”

Từ Man cong cong mắt, có một loại cảm giác đặc ý.

Đại trưởng công chúa thở dài, trước tiên xem xét chân Từ Man, sau đó gọi hạ nhân tới, tự mình động tay rửa mặt chải đầu cho con, lúc này nàng cũng không thêm để ý đến chuyện tôn ti cao thấp, người nào việc nấy nữa.

Từ Man húp một ngụm cháo, nhúu mày, nàng hiện tại chỉ có thể ăn chút đồ ăn bổ dưỡng thanh đạm, càng đừng nói gì là thịt cá, ngay cả những món có vị hơi kích thích cũng không được ăn. Nhưng cũng may thế giới này đã có lều ấm lớn gì gì đó, mùa đông muốn ăn chút rau dưa cũng coi như là có.

“A nương, chúng ta khi nào thì về nhà?”

Đại trưởng công chúa gấp một gấp đồ ăn vào trong bát cho Từ Man, sau đó ngẩng đầu nhìn nàng, hỏi: “Ở trong cung không tốt sao?”

Từ Man chu miệng, hạ thấp giọng, lí nhí nói: “Trong cung không có a đa, không có các ca ca.”

“Con đó...” Đại trưởng công chúa nhéo nhéo mũi nhỏ của con, cười nói: “Con nói như vậy, không sợ tiểu cữu cữu con đau lòng sao?”

Từ Man nuốt xuống một ngụm cháo cuối cùng, khó mà nói, lời này của mẫu thân cũng không hề giả, ông cậu Hoàng đế kia của nàng đối xử với nàng thật sự không tệ, không nói đến chuyện nàng vì Hoàng hậu mà ngã gãy chân, mà nói khối thân thể này của nàng từ nhỏ đã thân thiết với Hoàng đế, Hoàng đế quả thực đã xem cô bé này yêu thương như con gái ruột. Trong khoảng thời gian này, bởi vì nàng bị thương, long sủng quả thực có điểm càng nặng thêm, đừng nói đồ ăn ngon, đồ chơi đẹp, mà ngay cả từng rương quần áo, hộp trân bảo, phòng chường dùng mấy năm cũng không hết. Còn chưa hết, tiểu cữu cữu mỗi lần đến đây, trông thấy dáng vẻ ủy khuất của nàng, có đôi khi thậm chí còn hốc mắt ươn ướt hỏi nàng, có phải không thích quà tiểu cữu cữu đưa đến hay không.

Có trời mới biết, người tâm tính dân đen như nàng, đôi khi vận may nhiều quá, nàng sẽ cảm thấy không thực, rủi như lỡ giảm thọ thì phải làm sao, hơn nữa nàng lại thích khổ trước sướng sau hơn, chứ không phải là sướng trước khổ sau, cho nên bất luận kiếp trước hay là kiếp này, nàng đối với cuộc sống đều đặc biệt quý trọng.

Nói đơn giản, chẳng qua là Hoàng đế tiểu cữu đối với Từ Man quá tốt, cho nên một kẻ dân đen như Từ Man thực không có tiền đồ mà sợ hãi.

“Thật sự phải nằm ở đây ba tháng sao ạ?” bây giờ mới được nửa tháng, mộng nàng đã muốn mọc gai rồi.

Đại trưởng công chúa cúi đầu trầm mặc một chút, mới nói: “Hôm nay Lưu thái y đến, trước hỏi thử một chút xem.”

Hai mắt Từ Man sáng lên, như vậy xem như là mẫu thân đồng ý rồi?

Kỳ thật dựa theo ‘thương gân động cốt 100 ngày’ Từ Man không nên về phủ Đại trưởng công chúa vào lúc này, nhưng dạo gần đây, trong cung vì chuyện Từ Man bị ngã, khiến Hoàng đế giận dữ, lại liên lụy đến chuyện Hoàng hậu bị người mưu hại thiếu chút nữa sảy thai, mặc dù đã nửa tháng trôi qua, nhưng sự tình tiến triển vẫn làm cho người ta không điều tra ra được, kết quả cuối cùng chỉ xử tử một bát tử nho nhỏ, cùng với vài cung tỳ thái giám không chút quan trọng trong cung Hoàng hậu, những nhân tố mẫu chốt chân chính, không bị người phát hiện thi thể, thì cũng biến mất tăm hơi. Thấy vậy, Hoàng đế cực kỳ đau đầu, Hoàng hậu lại mỗi ngày nơm nớp lo sợ, thanh lý lại người bên cạnh, Đại trưởng công chúa cảm thấy hoàn cảnh như vậy thật sự bất lợi cho Từ Man dưỡng thương, lỡ như lại bị người ngộ thương hoặc cố ý trả thù, nàng có khóc cũng không khóc nổi.

Qua bữa trưa, Lưu thái y am hiểu nổi xương đúng hẹn đến xem vết thương, sau một hồi hỏi han, Đại trưởng công chúa dứt khoát chuẩn bị giờ Tỵ ngày mai đưa con gái hồi phủ, mấy loại chuyện chương khí mù mịt trong cung này, vẫn nên giao cho a đệ đau đầu thì hơn.

Hay tin Từ Man muốn về phủ dưỡng thương, tiểu cữu cữu buông chính vụ trong tay, chạy tới tẩm cung của Hoàng hậu, Hoàng hậu lại được người đỡ, nước mắt lưng tròng nhìn Từ Man, hy vọng nàng thay đổi ý kiến, tiếp tục ở lại trong cung.

“A tỷ, tỷ thật muốn mang A Man hồi phủ sao?” Hoàng đế ngồi cạnh tỷ tỷ, vẻ mặt không hài lòng, tuy nói trước mặt người khác, hắn luôn luôn là hình tượng cao quý khó lường, nhưng ở trước mặt vị tỷ tỷ đã chăm sóc mình từ nhỏ tới lớn, hắn lại không che dấu được cảm xúc của mình.

Hoàng hậu đứng sau lưng Hoàng đế, mặc dù không mở miệng, nhưng ánh mắt cũng lộ vẻ không đồng ý.

“A Man đã ở trong cung nửa tháng rồi, chuyện trong phủ không người xử lý, tỷ cũng lo lắng, huống chi cha A Man xót con gái cỡ nào, các người cũng biết, trong phủ còn có hai con khỉ con, không ai quản thúc, e là cũng sắp sập nhà rồi.” Buông chén trà, Đại trưởng công chúa khẽ mỉm cười, đem tất cả chuyện tình đều đẩy về mặt thân tình.

Hoàng đế ghen hòng, trông dáng vẻ của tỷ tỷ là hiểu được việc này khó mà thay đổi, hăn cắn cắn cánh môi giống Từ Man, nhìn về phía A Man ngồi trên giường cũng trưng ra vẻ mặt cầu xin, hăn rũ con ngươi mắt xuống. Sau đó, từ trên ghế đứng lên, đi đến cạnh giường, ngồi xuống bên người Từ Man, vươn tay xoa mái đầu mềm mượt của cháu gái, ánh mắt ôn nhu nói: “A Man lần này đến đây, còn chưa gặp các biểu ca biểu tỷ đâu đó, ngay cả Tần thái mỹ nhân cũng chưa gặp được một lần, vốn dĩ Hòa Phong nương nương (dì) của con cũng thấy nhớ con đó, chỉ tiếc trước khi con tới, dì ấy đã cùng với Hòa Húc xuất ngoại ngắm cảnh rồi, chờ đến tháng sau mới về, đến lúc đó nhất định sẽ đến nhà thăm con.”

Nhìn bộ dáng luyện tiếc của hăn, trong lòng Từ Man cũng có chút khổ sở, tuy chỉ mới ở chung nửa tháng, nhưng dù sao mỗi ngày đều gặp, còn đối với nàng yêu thương như vậy, lại nhớ hăn đăng cơ từ nhỏ, một đường đi đến bây giờ, nhất định đầy cô độc và gian nguy, hiện tại chẳng những phải đối phó với đám lão thần trong triều, còn phải tranh thủ tinh thần đối phó với đám yêu ma ở hậu cung này, không khỏi mềm lòng ba phần, đưa tay giữ chặt ống tay áo Hoàng đế nói: “Con cũng không phải không đến nữa, chờ A Man khỏe rồi, nhất định còn muốn đến nơi này của tiểu cữu cữu, đến lúc đó đồ ăn ngon đồ chơi đẹp, tiểu cữu cữu phải trợ cấp cho con, lại để cho các biểu ca biểu tỷ chơi với con nữa.”

“Đệ có mong nó không vào cung? Nó cũng sẽ không chịu đâu đấy.” Đại trưởng công chúa dùng khăn tay che khóe miệng, đe nạt liếc mắt một

cái.

Có lẽ bộ dáng nũng nịu lại nhìn như tùy ý của Từ Man, rất được lòng Hoàng đế, không nhịn được mà bật cười lớn, lại xoa xoa đầu Từ Man, gật đầu nói: “Được rồi, đến lúc đó cữu cữu sẽ kê mấy biểu ca biểu tỹ của con ra hết, cho con lần lượt chọn, thích ai, thì chơi cùng người đó.”

Từ Man cúi đầu, khóe miệng co giật, nàng cũng không phải chán sống a, dám đi lựa chọn con nhà thiên gia.

“Thật là, ăn nói bậy bạ gì thế.” Đại trưởng công chúa ngoài miệng nói vậy, nhưng trong mắt rõ ràng không có ý trách cứ, đúng là đồng ý.

“A Man, con khỏe rồi lại đến nha, mợ ở trong cung chờ con, con muốn ăn gì, trước hết phái người vào cung báo một tiếng, mợ sẽ chuẩn bị cho con.” Hoàng hậu xem ra cũng rất luyện tiếc, sau đó vuốt bụng đùa nói: “Đáng tiếc con của mợ còn chưa thể cùng con chơi đùa, đành chờ sang năm thôi.”

“Dạ, chờ biểu đệ sinh ra, con sẽ đến thăm biểu đệ.” Từ Man ngẩng đầu lên, chân thành nói.

Hoàng hậu sững sốt, tiếp theo vội nói: “Biết đâu là một biểu muội.”

Nhưng ai ngờ Từ Man cực kỳ cố chấp nói: “Nhất định là biểu đệ.”

Khóe mắt Hoàng hậu chậm rãi tràn ra lệ, quay đầu che dấu dùng khăn tay chấm chấm, giọng mũi sụt sịt gật đầu nói: “Ừ, vậy như A Man nói.”

Nhìn dáng vẻ của Hoàng hậu, Đại trưởng công chúa cũng biết gần đây nàng ta chịu nhiều áp lực, đừng nói trong cung nguy cơ tứ phía này, có bao nhiêu người không muốn cho đứa bé này sinh ra, mà dù sinh ra rồi, vạn nhất nếu là một bé gái, Hoàng hậu sợ là cũng không sống dễ chịu được, tuy Hoàng hậu tuổi không lớn, nhưng qua năm sau, cũng đã hai mươi, mấy

năm nay không thấy sinh đẻ gì, không riêng gì Lỗ gia, mà cả đám triều thần lòng dạ khó lường trên triều, cũng sẽ không để yên cho nàng, nỗi khổ tâm này, cũng chỉ có người trong cung mới hiểu rõ được.

“Muội yên tâm, đều nói trẻ con có thông thiên nhãn, A Man mới 3 tuổi, nói vậy chắc chắn một lời thành sáu.” Đại trưởng công chúa đưa tay đặt lên vai Hoàng hậu, nhẹ nhàng nói.

Từ Man biết Đại trưởng công chúa nghĩ là mình nói lung tung, tùy hứng, nhưng trong lòng nàng rất rõ ràng, ở kiếp thứ nhất trong sách, mặc dù Hoàng hậu khó sinh mà chết, một xác hai mạng, nhưng đứa bé trong bụng nàng chính là bé trai. Nàng nghĩ cho dù nữ chính trong sách sống lại, đã thay đổi thời điểm đứa bé này đến, cũng không nhất định sẽ thay đổi giới tính của nó, vậy tại sao nàng không cho Hoàng hậu một ít hy vọng, nàng cũng thật lòng hy vọng Hoàng hậu có thể sinh hạ đích tử, như vậy, lợi thế của Hoàng mỹ nhân sẽ tương đối giảm bớt, áp lực của Hoàng đế cữu cữu cũng đồng dạng được giảm bớt.

Từ Man nhìn ba người thân yêu trong phòng, ánh mắt không khỏi trở nên kiên định, cho dù sợ hãi, cho dù nàng không nắm chắc tương lai, cho dù trên đầu nữ chính có treo vầng hào quang, nàng cũng muốn thử một lần, ít nhất, cho dù có một ngày nàng có thể sẽ thất bại, nhưng nàng đã làm hết sức mình, như vậy cũng sẽ không hối hận.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Sơ Thanh Thăm Bệnh

Về nhà được đãi ngộ tất nhiên là không cần phải nói, Từ Man và mẫu thân vừa bước ra cửa cung, phụ thân Từ Văn Bản biết được tin, sáng sớm đã mang theo gia bộc tự mình đến chờ ngay cửa cung, đợi đến khi về phủ, còn chưa hoàn toàn dàn xếp xong, hai ca ca đã sớm ngóng trông, dưới ánh mắt không vui của phụ thân, dưới vẻ mặt bất đắc dĩ của mẫu thân, mà trốn học, vô liêm sỉ ở lại khuê phòng của Từ Man, dường như không thèm để ý đến hình phạt của cha mẹ giành cho sau đó.

Từ Man tựa vào đầu giường, nhìn tấm màn che vừa quen thuộc lại xa lạ, vuốt tấm chăn gấm màu đỏ, ngửi mùi hoa sen thoang thoảng như có như không trong phòng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thoáng có chút phiền muộn nhìn hoa đào xinh đẹp bên song cửa sổ. Nàng đến thế giới này cũng chưa bao lâu, nhưng ở trong hoàng cung nửa tháng, cũng đã bắt đầu thấy nhớ mọi thứ của phủ Đại trưởng công chúa rồi. Nhớ nhung chiếc giường của nàng đã lâu không nằm, nhớ mùi hương trong phòng nàng, nhớ đám tỳ nữ tới lui trong phòng, còn có ánh mắt nhìn như nghiêm khắc, thật ra là sủng nịnh của ma ma giáo dưỡng. Nàng cũng lần đầu tiên nhận ra, trong bất tri bất giác, nàng đã xem nơi này là nhà của mình, cũng xem vợ chồng Đại trưởng công chúa với diện mạo giống cha mẹ ở kiếp trước như cha mẹ ruột của mình, cũng xem hai ông anh trai nghịch ngợm phá phách, luôn thích chọc ghẹo mình, trở thành anh ruột của mình, người thân của mình...

Đã đến nơi này, thì an ổn mà ở thôi, nói thì dễ, nhìn thì thoải mái, kỳ thật trong đó rốt cuộc chứa đựng bao nhiêu nước mắt chua xót của người

xuyên không, không ai có thể biết hết được, căn bản không thể tưởng tượng được. Nỗi nhớ giống như con dao cùn nhỏ, không có lúc nào mà không cắt xẻ linh hồn mình, từng thứ một của kiếp trước lại như đèn kéo quân, thường xuyên xoay tròn trong đầu, trong mộng, và trong lòng mình. Có lẽ, thời gian là liều thuốc chữa thương tốt nhất, nhưng ai có thể biết được, tất cả những vết thương trước khi được thời gian mài mòn kia, có bao nhiêu đau xót.

Có một số việc, không thể quên, nhưng cũng có một số việc nhất định phải đặt xuống, Từ Man yêu quý cuộc sống, nàng cảm thấy hai đời trước sau của mình đều không sinh ra ở thời chiến loạn, không trở thành ăn mày, làm gái, làm trộm cắp... không phải mỗi ngày sống trong thấp thỏm lo âu, không có bệnh tật và tai nạn, đã là ông trời thương xót rồi. Hơn nữa nàng thậm chí còn có gia đình hoàn mỹ, cha mẹ yêu thương, cùng với một công việc lương không cao nhưng cũng đủ sống, nàng có thể có thời gian dư dả, làm một ít việc nàng muốn làm, trên đời này còn có thứ gì hạnh phúc hơn chứ?

Kiếp trước nàng từng xem tin tức, lên mạng, thường xuyên thấy nào là chiến tranh, bệnh tật, còn có thiên tai nhân họa. Lâu lâu, nàng thường tưởng tượng bản thân mình ở trong đó, lại phát hiện căn bản không thể nào tưởng tượng được, nàng không thể tưởng tượng được nếu như chính mình bị tên côn đồ nào đó cắt xẻ thân thể, hoặc mặc sức mà bị xxx; nàng cũng không thể tưởng tượng được khi xảy ra thiên tai, nếu mình bị chôn sống dưới đất, chờ đợi cứu viện từng ngày. Cho nên, mặc dù thu nhập của nàng không cao, mặc dù nàng thật ra cũng chỉ là một đứa ích kỷ, nhưng nàng cũng sẽ quyên góp một số tiền trong khả năng của mình, có lẽ có đồng tình, có lẽ hơn cả là cảm giác may mắn, may mắn không phải là chính mình, may mắn là mình có thể ở trong hoàn cảnh hạnh phúc mà cứu trợ người khác, chứ không phải để cho người khác cứu trợ mình.

Từ Man cảm thấy, nàng thật sự rất biết ơn, cảm tạ cuộc sống trong một chút lơ đãng cũng làm cho nàng cảm thấy cuộc sống tốt đẹp, nàng hy vọng cuộc sống tốt đẹp như vậy sẽ tiếp tục kéo dài nữa, cho dù hiện tại nàng đã xuyên không đến nơi này, cho dù nơi đây, chỉ là không gian trong một quyển sách, một câu chuyện xưa, nhưng nàng vẫn hy vọng, hạnh phúc này, cuộc sống vui vẻ này, có thể trường trường cửu cửu mà lưu lại trong sinh mệnh nàng, mãi cho đến khi nàng rời khỏi thế giới này.

Có đôi khi, nếu lui không thể lui, vậy thì cứ đón đầu mà tiến lên thôi, Từ Man tự nhủ, nếu đại khái đã xác định đây là thời điểm sau khi nữ chính sống lại, như vậy, đối với nàng mà nói, con đường tốt nhất là trở thành một vị quận chúa chân chính, con người, chỉ có đứng trên độ cao nhất định, mới sẽ không e ngại tương lai.

“A Man, muội đang nghĩ gì vậy?” nằm úp sấp bên giường, nhị ca Từ Hải Thiên đang mở to đôi mắt tròn xoe nhìn nàng, Từ Man thật muốn đỡ trán, nàng thật sự không cần người khác tới làm bạn, cũng thật sự không sợ buồn, thật ra mấy ca ca chỉ là lười học, cho nên mới thay phiên xin phép tới đây thôi.

Từ Man hơi nhướn mày, buồn bã ỉu xiu thuận miệng nói: “Mười sáu tháng giêng năm nay, nhà chúng ta không đi leo tường thành* được rồi.”

(* Leo tường thành: dân tộc Nam Kinh, ngày 16 tháng giêng thường đi leo tường thành, ngắm cảnh Nam Kinh. Thật ra ý tứ là đi du ngoạn ở ngoại thành)

“Cái đó chỉ có dân thường thích đi thôi, A Man cũng có hứng thú sao?” Từ Hải Thiên ngoài miệng ra vẻ không quan tâm, kỳ thật trong mắt đã sớm lóe lên vẻ tiếc nuối, Từ Man liếc mắt một cái đã nhìn ra.

“Còn hơn là buồn chán ở mãi trong nhà.” Từ Man bĩu môi, tựa vào thành giường nói.

Con người Từ Hải Thiên đảo tròn, cười hì hì vuốt đầu Từ Man nói: “Được rồi được rồi, sang năm, sang năm ca ca dẫn muội đi, được không?”

Từ Man thấy nụ cười của Từ Hải Thiên có chút kỳ quái, lại nhắc đầu lên, hình như trên đầu bị Từ Hải Thiên cầm thứ gì đó. Từ Man nghi ngờ sờ sờ đầu, quả nhiên trên búi tóc bị hắc cầm vào một cọng cỏ, không khỏi nổi giận, một phen kéo xuống, cầm trong tay toan ném ra ngoài, lại liếc mắt nhìn đến cọng cỏ kia, sững sờ nói: “Á? Hoa tề thái?”

Từ Hải Thiên khó có thể tin được, hỏi: “A Man làm sao biết?”

Tay Từ Man dừng lại một chút, lại thu trở về, nàng cũng không dám nói là đời trước thường hay ăn, cũng chỉ có thể nói: “Thấy đám nô tỳ thường chơi.”

“Đúng rồi, đúng rồi, chính là sắp đến tết Thượng Tị* rồi, huynh nghe mấy ma ma có nói, mang hoa tề thái xua khí xui, bây giờ cây tề thái trưởng thành còn ít, chờ đến tiết Thượng Tị huynh sẽ bảo bọn hạ nhân chọn thêm một ít cho muội treo trên giường, như vậy bách bệnh sẽ biến mất, vết thương cũng sẽ nhanh lành, muội muội lại có thể chơi cùng bọn huynh.” Dứt lời, lại lấy hoa tề thái trong tay Từ Man ra, một lần nữa cài lên tóc nàng, hơi có chút nghiêm túc nói: “Không cho muội tháo xuống, kéo mất linh.”

(*tiết Thượng Tị ngày mừng 3 tháng 3, mỗi nhà sẽ đi hái cây tề thái, dùng tề thái luộc trứng gà, còn đem cây tề thái đặt ở đầu giường, hoặc treo trên cửa, để trừ tà tiêu tai)

Từ Man vừa thấy buồn cười lại ảm áp, buồn cười là ca ca ngây thơ, còn thật sự cho là hoa tề thái xua tà khí, ảm áp là tấm lòng ca ca đối với mình, tuy hắc còn nhỏ tuổi, nhưng đã nghĩ đến chuyện bảo vệ muội muội, muốn yêu thương muội muội.

Từ Man gật gật đầu, vừa muốn nói gì đó, liền thấy Hồng Thước đứng ở ngoài cửa phòng, không tiến vào, cũng không ngẩng đầu, chỉ khom người đáp lời: “Hồi bẩm quận chúa và nhị lang, bên ngoài có nhị lang nhà Gia Cát tới thăm quận chúa, chủ mẫu nương nương vừa cử người đến đây thông bẩm, nói là người đã đến nhị môn.” (nhị môn: cửa bên trong đại môn, đại môn là cổng lớn nối ra ngoài đường)

Tay Từ Man có hơi run run, mắt rũ xuống, ra chiều rất bình tĩnh hỏi: “Là biểu ca nhà Từ gia Đại cô sao?”

Hồng Thước có chút kỳ quái nói phải, hình như quận chúa nhà mình cũng không quen biết tiểu lang nhà họ Gia Cát nào khác.

“Đã biết, mời vào đi.” Từ Man thăm hít sâu một hơi, một lần nữa ngẩng đầu lên, đã là nụ cười mỉm ngọt ngào, hai mắt cong cong, đôi má lúm thật sâu kia quét tới làm Từ Hải Thiên nghi hoặc trong lòng, vừa rồi Từ Hải Thiên còn tưởng rằng Từ Man thực sự không vui.

“Nhị ca trước kia đã từng gặp qua vị biểu ca Cát gia này sao?” Từ Man nghiêng đầu, nhìn ra cửa phòng hỏi.

Từ Hải Thiên ngồi trở lại trên giường thấp, dựa vào giường nói: “Từ xa đã thấy qua, cũng không quen biết, Đại cô trông nom huynh ấy có thể nói là sít sao, nghe nói là từ nhỏ đã mang bệnh, còn bệnh lâu không dứt, nhìn vóc người huynh ấy là biết, rõ ràng tuổi lớn hơn huynh và đại ca, lại không cao hơn bao nhiêu, thoạt nhìn còn nhỏ hơn, nghe nói ngay cả Tộc học cũng chưa từng đến, mời tiên sinh về nhà.”

Từ Man chớp mắt mấy cái ra chiều suy nghĩ, lại bị Từ Hải Thiên cho là cái hiểu cái không, hắc cười, bẹo hai má Từ Man nói: “Dù sao người ta tới thăm muội là có lòng tốt, muội muội đừng nghĩ nhiều, không quen cũng không sao, có ca ca ở đây mà.”

Từ Man buồn cười, cũng không giải thích, bởi vì nàng đã nhìn thấy người nọ một thân quần áo gấm màu trúc diệp bước vào rồi.

Gia Cát Sơ Thanh không biết vì sao mình lại đích thân tiến đến, kể từ lần trước bị người ta bắt cóc, thân mình hẳn còn kém hơn trước ba phần, thật không dễ dàng được Đại trưởng công chúa tương trợ, cho Hầu thái y trong cung đến cứu trị, bệnh tình của hẳn mới xem như ổn định lại. Nhưng cũng đồng thời làm cho mẫu thân càng thêm dụng tâm coi chừng mình, ngay cả cơ hội mọi ngày ra cửa cũng giảm bớt. Hẳn vẫn luôn biết rằng e là mình bị bệnh về tim phổi, theo như lời Hầu thái y có nói, tim phổi hẳn có khả năng bởi vì lúc mang thai không dưỡng cho tốt, cho nên trưởng thành không được khỏe mạnh lắm, nếu sau này dưỡng tốt, e là còn có thể sống thêm vài năm, nhưng nếu trên đường gặp biến cố gì, chỉ sợ ngay cả thái dương ngày mai, hẳn cũng không nhất định nhìn thấy được.

Nhưng mà, hẳn vẫn đến đây, có thể nói, sau khi biết được Từ Man ở trong cung ngã gãy chân, hẳn đã muốn đến thăm cô bé, nhưng ngặt nỗi cô bé vẫn luôn ở lại trong cung dưỡng thương, chưa hề xuất cung, hẳn lại không thể đi vào, cho nên lúc nghe tin cô bé đã hồi phủ, hẳn đã bắt đầu chuẩn bị đến thăm hỏi. Đây là một cảm giác rất kỳ quái, có hưng phấn, có tò mò, Từ Man cũng giống như đôi má lúm đồng tiền xinh xắn trên mặt cô bé vậy, luôn khiến cho hẳn khó có thể quên, thậm chí giữa đêm khuya tỉnh mộng, hẳn sẽ nghe thấy tiếng cô bé ngọt ngào gọi mình: tiểu ca ca. (má ơi, anh bị bệnh tim đó nha)

Đó là một cô bé có thể làm cho người ta ngọt đến đáy lòng, cũng không phải do nàng cứu hẳn, mà là nàng làm cho hẳn nhớ kỹ nàng.

“A Man muội muội, đã lâu không gặp.” Hẳn cất bước đi vào, bình ổn lại trái tim đập có hơi nhanh, nhìn cô bé trên giường kia, kìm lòng không đậu mà toát ra nụ cười vui sướng.

Mà thực hiển nhiên, nụ cười này lóe sáng như hợp kim nhôm làm lóa mắt Từ Man.

Gia Cát Sơ Thanh, còn chưa được gọi là thiếu niên, vóc người hẳn chưa phát triển đầy đủ, chỉ mới là một đứa trẻ, nhưng nụ cười kia nhìn sao cũng làm cho người ta thấy dễ chịu, tựa như một tấm lụa đột nhiên hiển lộ ra dưới ánh trăng, nở rộ ra vầng sáng mê người của nó, hấp dẫn người bên cạnh không nhìn được mà muốn tới gần hơn chút, muốn làm cho vầng sáng kia chỉ vì mình mà tỏa sáng.

“Biểu ca, sao ca lại đến đây?” Từ Hải Thiên cũng chưa kịp nghĩ gì đã đi tới, vỗ nhẹ Gia Cát Sơ Thanh, cười nói.

Gia Cát Sơ Thanh nhìn thoáng qua Từ Man, gập gập cổ tay áo, thân thiết nói: “Mấy ngày trước nghe nói A Man ngã bị thương, nên muốn tới thăm muội ấy, lại không ngờ muội ấy đang ở trong cung, cho nên, muội ấy vừa trở về, huynh liền muốn tới đây.”

“Tiểu ca ca...” Từ Man không biết mở miệng gọi thế nào, thẳng bẻ này đối với nàng mà nói, quả thật là nhỏ, nhưng nếu gọi biểu ca gì đó, nàng sẽ lại nhớ tới Hoàng Tú Oánh, không còn cách nào, nàng chỉ có thể dờ dờ ương ương mà kêu như vậy.

Nhưng Gia Cát Sơ Thanh nghe xong, lại lộ vẻ mặt tươi cười, sau đó đi đến cạnh giường Từ Man, kề sát vào bên giường, kéo bàn tay nhỏ bé của nàng lại, thấp giọng nói: “Ừ!”

Từ Man nhìn hai bàn tay nhỏ giao nhau, thật sự là muốn khóc cũng khóc không được, người này, người này làm sao mà thích kéo tay nàng như vậy chứ?

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Lời Mời Của Biểu Ca

Nhìn Từ Man khẽ nhíu mày, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên, Gia Cát Sơ Thanh kéo tay nàng, thân thiết hỏi: “A Man hiện tại thấy sao rồi?”

A Man nhăn mũi một cái, nghĩ có nên rút tay về không, nhưng lại cảm thấy như vậy có quá mức sĩ diện, liền hơi cứng ngắt cười nói: “Cám ơn tiểu ca ca quan tâm, A Man tốt hơn nhiều rồi.”

Gia Cát Sơ Thanh quan sát sắc mặt Từ Man, tuy rằng còn có hơi tái nhợt, nhưng trông tinh thần có khá hơn, đôi má phúng phính tròn tròn như cuộn len, hai mắt to tròn đen lúng liếng như lấp lánh ánh nước, khiến người nhìn thấy liền yêu thích.

“Thái y có nói, khi nào thì có thể xuống giường không?” Lời này là hỏi Từ Hải Thiên.

Từ Hải Thiên nhường chỗ mình vừa ngồi cho Gia Cát Sơ Thanh, mình thì dời đến một chiếc ghế tròn cũng ngồi cạnh Gia Cát Sơ Thanh.

“Lưu thái y nói A Man còn nhỏ tuổi, đang là thời điểm phát triển, khôi phục cũng nhanh, đại khái còn cần một tháng mới có thể xuống giường đi lại.”

Gia Cát Sơ Thanh gật gật đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không dấu được vẻ ai oán của Từ Man, nhìn không được phì~ cười một tiếng, tiểu nha đầu này, thật sự là càng nhìn càng thấy đáng yêu.

“A Man có thấy buồn không? Muội muốn cái gì, tiểu ca ca tặng cho muội.” Gia Cát Sơ Thanh xoa đầu Từ Man, đáy lòng một mảnh mềm mại, trong nhà chỉ có hần là nhỏ tuổi nhất, lại kém hơn huynh trưởng nhiều tuổi, hơn nữa thân thể không tốt, cha mẹ mặc dù yêu thương cũng không thể bồi bên cạnh mãi được, hần luôn cảm thấy có chút cô đơn, cho nên từ lần trước nhìn thấy bộ dáng nha đầu kia làm nũng với hai huynh trưởng thì không tài nào quên được, thầm nghĩ nếu nhà mình cũng có một muội muội như vậy thì thật tốt.

Muốn cái gì á? Từ Man thầm bĩu môi, nàng muốn máy tính, tivi, điện tử, hần có thể cho nàng sao, nếu mà đưa nàng mấy trò xếp hình, cừu liên hoàn, bao cát, búp bê linh tinh gì đó, chi bằng khỏi đưa thì hơn.

Gia Cát Sơ Thanh thấy Từ Man không nói lời nào, cũng không có cảm xúc phấn khởi gì, bèn nói tiếp: “A Man, muội thích đèn lồng không? Lần trước qua tiết nguyên tiêu, trong nhà có làm một chiếc đèn xoay, có kể lại một câu chuyện về con thỏ trong 12 con giáp, chơi rất vui.”

Từ Man ngẩng đầu lên, lộ ra vài phần tò mò. Đèn xoay, nhớ rõ là một loại đèn lợi dụng sức gió mà chuyển động ở cổ đại, bên trong là tranh vẽ xoay tròn, thông thường đều thuật lại một câu chuyện xưa đơn giản. Tuy kiếp trước A Man cầm tinh con tuất, nhưng kiếp này lại tuổi thỏ, cho nên đối với những vật liên quan đến thỏ, cũng có chút hứng thú.

Gia Cát Sơ Thanh vẫn luôn quan sát Từ Man, đương nhiên thấy rõ ý động trong mắt nàng, kỳ thật sau khi về nhà thấy chiếc đèn kia, hần liền nghĩ tới Từ Man, bởi vì con thỏ con ngậy ngô trên hình vẽ kia, trông thật giống như bộ dáng lúc Từ Man phồng má, vừa dịu ngoan vừa đáng yêu. Hơn nữa ngày hôm đó bởi vì chuyện của mình, mà liên lụy khiến Từ Man không thể đi ngắm hoa đăng. Gia Cát Sơ Thanh trong lòng có chút áy náy, bèn hạ chiếc đèn kia xuống, đợi thân thể tốt rồi, sẽ đưa cho Từ Man.

“Ngày mai, ca sẽ phái người đưa lại đây.” Gia Cát Sơ Thanh không đợi Từ Man mở miệng, liền lập tức nói.

Từ Hải Thiên ngồi một bên, trông bộ dáng ân cần của Gia Cát Sơ Thanh, bỗng nhiên không biết tại sao, trong lòng có chút khó chịu, Gia Cát Sơ Thanh tuy là khách, nhưng hắn ta lôi kéo là muội muội mình, lấy lòng cũng chính là muội muội mình, chính là, muội muội là của hắn và của đại ca, vị biểu ca tự đứng từ đâu chui ra này cứ nhiên bỏ qua bọn họ, điều này làm cho nhị ca hắn vốn có chút tính chiếm hữu, lần đầu tiên có cảm giác ghen tị.

“Ai, biểu ca, hôm nay sao huynh đến đây được vậy, Đại cô chịu thả huynh đi sao?” Từ Hải Thiên chua lè nói.

Lúc này Gia Cát Sơ Thanh mới buông tay Từ Man ra, quay đầu trả lời: “Ta đã nói với a nương là đến thăm A Man muội muội, thuận tiện cũng đi ra hít thở khí trời một chút, cứ ru rú mãi trong phủ cũng không tốt, a nương liền đồng ý.”

Từ Hải Thiên sờ sờ cái mũi, xem bộ dáng người ta bình tĩnh thản nhiên mà mình lại trông có vẻ keo kiệt, vì thế ngữ khí dịu đi rất nhiều, lại hỏi: “Thân thể huynh sao rồi? Đệ nghe a nương nói, sau khi huynh trở về liền phát sốt, hiện tại đã khá hơn chưa?”

Gia Cát Sơ Thanh sắc mặt ửng đỏ, lại nhìn ánh mắt cũng đồng dạng nghi vấn của Từ Man, cảm thấy có chút ngượng ngùng, trong lòng hắn không muốn Từ Man cũng đối xử với hắn như những người khác, không muốn làm cho một muội muội đáng yêu như vậy, thấy mình thân thể yếu ớt nhiều bệnh, không đủ đảm đương được việc gì. Hắn càng hy vọng Từ Man có thể đối đãi với mình giống như hai anh em sinh đôi kia, sẽ làm nũng với hắn, dựa vào hắn. Đây là một loại cảm giác rất kỳ diệu.

“Huynh đã tốt hơn nhiều rồi, cơn sốt mấy ngày trước đã lui rồi, Hầu thái y có nói, chỉ cần huynh đừng kích động quá mức, ngày thường chú ý nghỉ ngơi, thì cũng sẽ như người bình thường.” Gia Cát Sơ Thanh bất giác nhấn mạnh những chữ cuối.

Từ Man nhìn vành tai hơi phiểm hồng của Gia Cát Sơ Thanh, bỗng dừng cảm thấy hắn cũng mới chỉ là một đứa bé, hiện tại vẫn có tính trẻ con, nhưng thật ra hắn đối với nàng quả thật rất tốt, đôi mắt chân thành không trộn lẫn giả dối kia, làm cho Từ Man vốn bị vây trong trạng thái cảnh giác xa cách, bắt đầu sinh lòng xấu hổ, mềm lòng nói: “Tiểu ca ca thân mình nhất định sẽ khá lên.”

Gia Cát Sơ Thanh ánh mắt lóe sáng quay đầu lại, nhìn Từ Man trịnh trọng gật đầu một cái.

Từ Man thấy hắn thật buồn cười, cũng không nói nhiều nữa, bệnh tình của Gia Cát Sơ Thanh ở trong sách cũng có miêu tả, kiếp thứ nhất là hắn bị nữ phụ giày vò mà chết, kiếp thứ hai lại bởi vì tác giả mở ‘bàn tay vàng’, làm cho Hoàng Tú Oánh tìm được một vị danh y ẩn sĩ, cũng không biết uống vào loại thuốc gì, liền tốt lên bảy tám phần, chỉ cần không vận động quá kịch liệt, nghe nói hắn sống đến bảy tám chục tuổi cũng không có vấn đề. Kiếp này, có lẽ là kiếp mà Hoàng Tú Oánh đã sống lại, cho nên Gia Cát Sơ Thanh thể nào cũng sẽ không chết sớm.

Mắt thấy thời gian trôi qua nhanh, canh giờ mà Gia Cát Sơ Thanh hứa với mẫu thân cũng sắp đến, hắn quay đầu nhìn gã sai vặt ngoài cửa đang thấp thỏm lại không dám bước vào, trầm mặc trong chốc lát, lại vươn tay nắm tay Từ Man, im lặng một lúc, đoạn cẩn thận hỏi: “Trung tuần tháng tư, A Man có xuất môn không?”

Từ Man khó hiểu, mình vẫn còn là một đứa bé, có được xuất môn hay không, cũng không phải chuyện nàng có thể quyết được.

Hiển nhiên Gia Cát Sơ Thanh vừa hỏi ra miệng liền hối hận, xấu hổ sắc mặt càng ửng đỏ, đành gượng cười hai tiếng, lại quay đầu nhìn Từ Hải Thiên giải thích nói: “Hai mươi tháng tư là ngày mừng thọ tổ mẫu huynh, hai người nếu rảnh nhớ đến phủ huynh chơi, được không?”

Từ Hải Thiên tất nhiên là gật đầu, khoác vai Gia Cát Sơ Thanh, thân thiết nói: “Biểu ca đã mời, tất nhiên không thể từ chối, nhưng việc này còn phải xin phép a nương, muội muội nhà đệ nhỏ tuổi, không thể đi theo đám nhi lang chúng đệ xuất môn được.”

Gia Cát Sơ Thanh lập tức quay người lại, cười nói: “Đó là dĩ nhiên, a nương nhà huynh chắc chắn sẽ gọi thiệp mời công chúa nương nương nể mặt di giá, chắc chắn tổ mẫu sẽ rất vui.”

Từ Man chỉ ngậy ngốc nhìn hai anh em họ, nếu không phải kiếp trước nàng đầu gù cũng là một người trưởng thành, lại đã đọc qua nguyên tác, thì đã không hiểu hai người họ đang nói cái gì, cái gì mà kêu là mời a nương nàng nể mặt di giá, kỳ thật là nếu a nương không đi, nàng cũng không được đi, cái gì mà kêu tổ mẫu sẽ rất vui vẻ, lão bà kia ghét a nương còn không kịp, làm sao mà sẽ vui vẻ cho được, cũng không phải tự tìm ngược, lại nói ngày mừng thọ của Gia Cát lão phu nhân, nói vậy đám họ hàng thân thích nhà họ Hoàng kia ắt hẳn đều đến dự, nếu mẹ nàng cũng đi, phỏng chừng sẽ không được tự nhiên.

Nghĩ như vậy, Từ Man sinh ra vài phần không muốn, vả lại, nàng còn nghi ngờ, bởi vì sau khi Hoàng Tú Oánh sống lại, lần đầu tiên gặp Từ Man, là khi Từ Man năm tuổi, thời điểm đã qua sinh nhật của Gia Cát lão phu nhân, nhưng hiện tại nàng mới ba tuổi, đây rốt cuộc là nội dung cốt truyện lại một lần nữa không khống chế được, hay là đến tháng tư, nàng có việc không thể đến phủ Gia Cát?

“A Man muội muội, muội dưỡng thương cho tốt nhé, không còn sớm nữa, huynh phải trở về rồi.” Gia Cát Sơ Thanh lưu luyến cuối cùng cầm tay

Từ Man, đứng lên, lại nói tiếp: “Đèn xoay kia, ngày mai huynh sẽ cho người đưa tới.”

Từ Man ngửa đầu nhìn hăn, lại bất giác lộ ra đôi má lúm, chớp chớp mắt cười nói: “Cảm ơn tiểu ca ca, tiểu ca ca đi thông thả.”

Gia Cát Sơ Thanh liền cẩn thận từng bước rời đi, xuất phát từ đạo đãi khách nên Từ Hải Thiên cũng đi theo tiễn khách. Từ Man nhìn căn phòng trống trơn, thở phào một hơi, lúc này xem như người đã đi hết rồi, nàng mới cảm thấy mình sắp chết đói.

Liếc nhìn Hồng Thuộc ở bên ngoài không dám vào, Từ Man khoát tay nói: “Bưng cháo trắng lên cho ta, lại kêu người làm chút rau, đúng rồi, ta muốn ăn ngải lau xào khô.” (ngải lau: cây họ ngải, có thân dài như lau, giống như cần đước á)

Nằm mãi trên giường thấy thời gian trôi qua thật chậm, ngay tại lúc Từ Man thiếu chút nữa đem tóc ra đếm từng cọng thì rốt cuộc đã đến cuối tháng 2, mắt thấy ý xuân lan tỏa ấm áp, đã là đầu tháng ba, Từ Man đi đứng cũng đã tốt hơn nhiều, chỉ tiếc thái y vẫn không cho phép nàng xuống giường, nói ít nhất phải đợi hơn nửa tháng nữa, bức Từ Man khổ không biết làm sao, đành phải kêu người khiêng giường nhỏ đặt ngay cửa sổ, rồi kêu tỳ nữ bế nàng lên giường ngồi, ngắm nhìn cảnh xuân muôn hoa khoe sắc ở bên ngoài đỡ ghiền.

Một cơn gió xuân khe khẽ thổi vào, Từ Man hơi nheo mắt, quay đầu lơ đãng nhìn chiếc đèn lồng xoay treo trên đầu giường. Chiếc đèn xoay kia có tám mặt, mỗi mặt là một con thú nhỏ, hoặc ngồi hoặc nhảy, có con cầm cà rốt gặm ngon lành, mỗi một hình đều sinh động, đều cực đáng yêu, làm cho Từ Man vốn thích những thứ dễ thương, càng luyện tiếc cất đi, mới kêu người treo lên đầu giường, mỗi ngày có thể nhìn thấy, cũng làm cho hai vị ca ca có cảm giác nguy cơ, trong khoảng thời gian này, cư nhiên có thứ đồ

chơi nào bên ngoài có hình thỏ liền thâu gom về hết, chỉ vì muốn đổi lại ánh mắt vui sướng và sùng bái của muội muội nhà mình.

Hồng Quế từ bên ngoài tiến vào, trông thấy dáng vẻ thích thú của quận chúa nhà mình, bèn hì hì cười, khom người nói: “Thưa quận chúa, Quan ma ma đã trở lại.”

Ngón tay Từ Man đặt trên giường khẽ động một cái, cảm giác vốn thư thả thoáng chốc bị đánh tan, nếu nàng chỉ là một tiểu nha đầu không biết trước cốt truyện, vừa mới xuyên không đến đây, như vậy nàng chỉ biết chờ đợi hoặc nghi hoặc. Nhưng Từ Man chẳng những biết được đại khái nội dung trong sách, cũng đồng dạng biết được những vai chính và vai phụ ở tương lai cùng với vài ý định của họ.

Vị Quan ma ma này tuy nói là người của phủ công chúa, nhưng bà ta chính là người do Từ phủ lão phu nhân cố ý đưa cho Từ Văn Bản mang theo vào phủ trưởng công chúa, nói cho hay là tìm một lão nhân quen thuộc mà chăm sóc, mới có thể yên tâm, trên thực tế, là con mắt của Từ gia lão phu nhân.

Quan ma ma lần này lấy danh nghĩa về thăm người thân, mà nghỉ phép về nhà, kì thực chỉ là về Từ phủ tìm lão phu nhân báo cáo chuyện tình, người khác không biết, nhưng sao Từ Man có thể không biết được? Con trai duy nhất của Quan ma ma năm đó được giao cho lão ma ma Sở thị bên người lão phu nhân làm con, hiện tại đang làm người hầu bên cạnh Từ gia đại bá. Mụ Quan ma ma này chẳng những tâm tư nhiều, lại còn xảo quyệt, năm đó Đại trưởng công chúa không cho bà ta nhúng tay vào chuyện ở chính phòng, bà ta liền ỷ vào phần tình cũ ngày xưa từng chăm sóc Từ Văn Bản lúc còn nhỏ ở Từ phủ, mà tự động đến chỗ Từ Man làm ma ma. Ở trong viện của Từ Man, địa vị của bà ta thậm chí còn vượt qua cả nhũ mẫu Niên thị của Từ Man.

Từ Man thoát nhìn không thềm để bụng, nhìn ra ngoài cửa sổ, thân thể này của nàng, nhưng với trái tim được gọi là Từ Mẫn, nàng mới không quên, trong sách, mục Quan ma ma kia cấu kết cùng Hoàng Tú Oánh, vậy mà gây ra không ít chuyện ở trong phủ, ngay cả cách giáo dục tiểu Từ Man từ nhỏ cũng có liên quan đến mục ta.

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Cựu Nô Của Từ Phủ

Dùng xong bữa trưa, Từ Man lau miệng, lại rửa sạch tay trong chậu nước rải hoa khô, rồi mới tựa trên giường êm quay đầu về phía Hồng Quế khẽ gật đầu.

Hồng Quế khom người cúi đầu, thối lui đến cạnh cửa, mới hướng ra ngoài liếc mắt một cái.

Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa đi vào một lão phụ nhân, một thân áo khoác ngắn bằng gấm Tứ Xuyên thêu hoa màu lam tối viền vàng, mái tóc bóng mượt vẫn thành búi tóc, chỉ có vài sợi tóc trắng bên tóc mai không thấy rõ, lại nhìn đến cây trâm ngọc nạm vàng trên búi tóc bà ta kia, tỉ lệ sợ là không kém mấy so với những lão phu nhân gia đình phú quý.

“Thỉnh an quận chúa, lão nô đã trở lại.” Quan ma ma khom mình hành lễ, nụ cười thân thiết làm cho nếp nhăn nơi khóe mắt hiện ra không ít, trông mặt mũi quả thật là một cụ bà hiền lành.

Từ Man nhoẻn miệng cười, ngoẹo đầu nói: “Ma ma sao đi lâu như vậy.”

Quan ma ma khóe miệng cứng đờ, cũng hơi có chút xấu hổ, thời gian bà đi quả thật quá dài, chỉ ít lúc quận chúa bị thương, bà ta cũng không gấp gáp chạy về. Nhưng lời này cũng không thể nói, chỉ có thể thở dài: “Quê nhà xa xôi, xe ngựa quá chậm, đợi lão nô nghe được tin quận chúa bị

thương chân, ngày đêm thương nhớ, vội vội vàng vàng chạy trở về, nhưng vẫn đã muộn, còn mong quận chúa thứ tội.”

Từ Man nhìn Quan ma ma, trong lòng hờ lạnh, lời này nói cho người khác nghe, người khác phỏng chừng sẽ không nói gì, dù sao đây là cổ đại, phương tiện giao thông không phát triển, nếu nói là hồi hương, thời gian chắc chắn là không ít, nhưng Từ Man nàng lại biết lão Quan ma ma này căn bản không rời khỏi thành Kiến Khang, ngược lại trốn ở nhà trong thành mà lão phu nhân thưởng cho, thanh thanh nhàn nhàn mà sống cuộc sống thoải mái, đợi cho đến khi thấy thương thế của mình tốt rồi, mới trở về giành công lao.

“Ma ma đi đường có gặp chuyện gì thú vị không, mau kể A Man nghe đi.” Có mấy lời, Từ Man hiện tại đương nhiên không thể nói, cũng không thể để lộ ra, dù sao nàng mới ba tuổi, hơn nữa lúc trước bởi vì Quan ma ma quen thói khẩu phật tâm xà, dụ dỗ lấy lòng được Từ Man vốn không hiểu chuyện. Cho nên hiện tại nàng không dám chuyển biến quá nhanh, nhiều lắm là bởi thấy Quan ma ma ra ngoài quá lâu, nên hơi lấy làm lạ hỏi thôi.

Quan ma ma nhìn Từ Man tuy không đối với mình thân thiết như trước, nhưng cũng không tỏ ý bài xích, trong lòng khó tránh khỏi đắc ý, nếp cười nơi khóe mắt càng sâu hơn, rảo bước đi tới, cũng không giữ lễ tiết, trực tiếp ngồi xuống cạnh Từ Man, kéo tay Từ Man, kể cho nàng nghe chút chuyện quê nhà, sắc mặt đám nha hoàn chung quanh cũng không có gì dị nghị, Từ Man cúi đầu xuống, làm như nghiêm túc nghe, nhưng trong lòng cũng đã sáng tỏ.

“Aizz, chuyện này lão nô trên đường đi, cũng nhìn thấy không ít chuyện đau lòng, vì tiền bán con cái... Chậc chậc, xem cái mồm lão nô này, loại chuyện này sao có thể nói trước mặt quận chúa chứ.” Quan ma ma vừa nói vừa dò xét sắc mặt Từ Man, cũng rất thất vọng khi không phát hiện được trên mặt nàng có xúc động nghi hoặc hoặc muốn giải thích gì.

Từ Man khóe miệng chứa ý cười, lúm đồng tiền lộ ra nông nông sâu sâu, nàng mới sẽ không chủ động hỏi việc này, hơn nữa nàng còn biết nguyên do mẹ ta nói chuyện này, tuy tạm thời nàng không khống chế được kết quả chuyện này, nhưng nàng cũng không để cho lão nô này quá đắc ý như vậy được.

“Lão nô có lỗi, còn thỉnh quận chúa trách phạt.” Quan ma ma biết Từ Man sẽ không chủ động hỏi chuyện, cư nhiên trước mặt nhiều nha hoàn trong phòng như vậy, mà quỳ gối cạnh giường êm, cúi đầu buông mắt rất là cung kính.

Từ Man lập tức không vui, đây chính là muốn bức nàng sao? Lại còn trước mặt nhiều người như vậy.

“Ma ma...” Từ Man nói không nên lời nổi bực trong lòng, nhưng nàng cũng không thể không nói gì được, như vậy rất không phù hợp với quan hệ hài hòa giữa Từ Man khi còn nhỏ cùng Quan ma ma.

“Quận chúa, lão nô tự ý nhận một đứa bé từ bên ngoài về, nhưng đứa bé kia rất đáng thương, tuổi còn nhỏ đã bị cha mẹ bán vào kỹ viện...”

Mới nói đến đây, vẻ mặt của Quan ma ma đã đau thương, trong phòng, đại nha hoàn Hồng Thước cuối cùng cũng không nhịn được nữa, mở miệng vượt qua nói: “Quận chúa còn nhỏ, ma ma ăn nói cẩn thận.”

Từ Man trong lòng hừ lạnh, mẹ Quan ma ma này căn bản không có lòng tốt gì, mở miệng trước mặt nàng nghe mà phát tởm, nàng mới có ba tuổi đó có biết không, cư nhiên ngay cả kỹ viện cũng thốt ra miệng cho được. Từ Man lại nhìn cửa chính khuê phòng mình, mẹ già này đúng là bắt đúng cơ hội, vú nuôi và cả ma ma giáo dưỡng của nàng hiện tại không có đây, bằng không sao có thể cho phép mẹ ta một bụng xấu xa ở đây nói bậy được.

“Là lão nô lỡ lời.” Quan ma ma làm như xấu hổ cúi đầu, nhưng Từ Man cũng không nhìn lắm, bàn tay mù đang nắm siết tại vạt áo, xem ra, mình cũng phải chú ý nhiều một chút, trong sách Hồng Thước chết một cách không rõ ràng, không biết có quan hệ gì đến Quan ma ma hay không.

Từ Man không muốn làm cho quan hệ giữa Hồng Thước cùng Quan ma ma hiện tại quá gay gắt, nàng lập tức làm cho nụ cười trông càng sáng hơn, vươn tay khẽ kéo áo Quan ma ma, ngây thơ nói: “Ma ma, bà mau đứng lên, kể cho ta nghe kỹ một chút, bà nói sau đó đứa bé kia thế nào?”

Quan ma ma lúc này mới ngẩng đầu, hốc mắt cũng đỏ lên, bà ta đứng lên, ngồi trở lại bên cạnh Từ Man, cầm khăn tay chấm chấm khóe mắt, ra vẻ đáng thương nói: “Quận chúa thiện lương như tiên đồng vậy, lão nô thấy vậy trong lòng rất vui mừng, ấy thế mà có vài người lòng gang dạ sắt, tuy nói quận chúa nhà ta còn nhỏ tuổi, nhưng lại biết nhìn rõ ràng.”

Từ Man ngoài ý muốn hơi trợn tròn mắt, đây, đây là ‘thêm mắm thêm muối’ nói xấu trắng trợn sao? Nàng vẫn còn nhỏ như vậy.

Nhìn lại Hồng Thước quả nhiên hai má đỏ lên, nhưng chỉ mở miệng, không nói gì, chỉ chốc lát sau liền quay lưng đi, không biết có phải rơi lệ hay không.

“Quận chúa, quận chúa đang tuổi này đúng là cần một người bầu bạn chơi cùng, chờ một lát ma ma gọi nó lại đây, đập đầu với quận chúa.” Quan ma ma cũng không che dấu nữa, nhanh chóng liền tự quyết định.

Từ Man cũng không nói nhiều, chỉ hướng về phía Hồng Quế đang lén nhìn mình, ngáp một cái.

Hồng Quế liền phấn khởi lên, lập tức sửa sang lại quần áo bèn đi tới, tìm lời hay nói với Quan ma ma: “Ma ma, bà xem, giờ giấc cũng không còn sớm nữa, quận chúa cũng nên đến giờ nghỉ trưa rồi.”

“Ai da, xem lão nô này, quận chúa tất nhiên phải nghỉ ngơi cho tốt rồi, chờ quận chúa tỉnh lại, lão nô sẽ mang nó đến, quận chúa xem rồi mà thích, thì giữ con bé lại đi.” Quan ma ma vén tóc một cái, buông tay Từ Man ra, lắc lắc mông đứng lên, hơi khom người chào một cái, đoạn đắc ý lượn ra ngoài.

Hồng Quế bế Từ Man lên, đi đến giường, lại nhìn đến dáng vẻ vẫn cúi đầu của Hồng Thước, giận không có chỗ phát tiết, nói: “Người hà tất phải làm vậy, người còn không biết mục ta sao, mục ý là tới từ bên kia, lúc nào mà không làm chúng ta ấm ức, người có việc thì cứ nói trước mặt quận chúa, đứng chết trân ở đó, ai có thể hiểu được.”

Hồng Thước nghe vậy, xoay người qua, mắt đỏ cả giận nói: “Người nha đầu chết tiết này, lại nói càn nói bậy, quận chúa còn nhỏ, chúng ta không thể bớt chút chuyện cho quận chúa sao?”

Cúi đầu nhìn Từ Man đang dùng đôi mắt to nhìn mình, làm như ngây thơ không biết, Hồng Quế thở dài, cũng không đáp lời, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, Hồng Thước cũng đi tới, tự tay thay quần áo cho Từ Man.

“Các người về sau không cần để ý tới bà ta nữa.” Đầu vừa tựa lên gối mềm, Từ Man bất chợt mở miệng nói.

Hồng Thước cùng Hồng Quế thoáng chốc sững người, nhưng Hồng Quế là người phản ứng đầu tiên, huých Hồng Thước một cái, cười hì hì nói: “Nhìn đi, ta đã nói quận chúa chúng ta thông minh trưởng thành sớm, người còn cứ sợ này sợ nọ.”

“Nhưng dù sao mục ta cũng đến từ phủ bên kia, ngay cả chủ mẫu nương nương cũng...” Hồng Thước nghĩ thực tế hơn Hồng Quế nhiều, Quan ma ma tuy rằng không phải vú nuôi của phò mã, nhưng ở trong Từ phủ từng có lúc chăm nom phò mã khi còn nhỏ, cho nên mới được đưa đến phủ công chúa, ngay cả Đại trưởng công chúa mặc dù không thích điệu bộ

tùy tiện của mẹ ta, cũng không thể không giữ lại trong phủ. Mà mẹ bà kia cũng biết luân củi, thấy mình không xơ múi được gì ở chỗ Đại trưởng công chúa, bèn dời tâm tư lên hai vị tiểu lang, tiếc rằng Đại trưởng công chúa giám sát chặt chẽ quá, cuối cùng không có cách nào khác, đành phải mò mẫm đến chỗ này của quận chúa.

“A đa có hay đến gặp Quan ma ma không?”

Điểm ấy rất trọng yếu, cũng là điều trong lòng Từ Man muốn biết, lấy tính cách của Đại trưởng công chúa, cùng với bộ dáng phủ công chúa gọn gàng ngăn nắp, là biết mẫu thân không phải một quả hồng mềm, như vậy khả năng Quan ma ma đến nay vẫn được giữ lại đây, trừ bỏ là được ban thưởng, không dám từ chối ra, còn lại chính là thái độ của phụ thân Từ Văn Bân.

Một người phụ nữ, đặc biệt là một người phụ nữ đã qua hai lần đò, một khi lâm vào tình yêu, tất nhiên sẽ lo được lo mất, cho dù Quan ma ma không tốt đẹp gì mấy, nhưng cũng đã từng hầu hạ phụ thân, cho nên, mẫu thân đương nhiên sẽ không đi hỏi ý kiến phụ thân, chỉ có thể giữ lại, lại sợ dụ dỗ làm hư con trai, cuối cùng bởi vì con gái còn nhỏ, mới thả lão nô này vào. Từ Man nghĩ, mẫu thân nhất định không dự đoán được rằng, lão nô này thủ đoạn rất cao, cho dù sau này, a nương còn muốn trừ bỏ lão nô này, lại bởi vì quan hệ với Từ Man trong sách (Từ Man cũ), mới nhẫn nhịn không cho mẹ đi.

Từ Man còn nhớ rõ trong sách có nói, đời thứ nhất, bởi vì không có liên quan đến Hoàng Tú Oánh, tính cách ương ngạnh của Từ Man, trong đó không thể bỏ qua công lao dạy dỗ của Quan ma ma, hơn nữa trong sách cũng nhắc tới, lúc trước Hoàng Tú Oánh cùng vị tra nam trong sách kia gặp nhau, cũng là Quan ma ma ra chủ ý cho quận chúa, hồng đạt được Gia Cát Sơ Thanh, nhưng sau khi thành hôn, Quan ma ma vì củng cố địa vị của mình, trước mặt quận chúa còn xúi giục, nói xấu Gia Cát Sơ Thanh, dẫn đến Gia Cát Sơ Thanh bị giày vò mà chết sớm, về sau đám trai lơ gì đó,

cũng do Quan ma ma lén tìm đến. Đến đời thứ hai, Hoàng Tú Oánh thông minh hơn rất nhiều, biết người từ nhỏ ảnh hưởng đến Từ Man, cũng biết người bên cạnh Từ Man có thể thao túng nàng nhất là ai, cho nên tên hạ nhân đầu tiên được lôi kéo liên thủ, dĩ nhiên là mẹ Quan ma ma ‘hám tài mê quyền’ này.

Hai kiếp người, làm hư Từ Man, đều là mẹ Quan ma ma này. Từ Man nghiêng rãnh, cho dù nàng tính tình mềm mỏng, luôn sợ gây chuyện, nhưng bên người mình có một quả bom hẹn giờ này, cũng sẽ làm cho nàng ăn ngủ không yên.

“Không nhiều lắm, toàn là Quan ma ma đi đến chỗ phò mã nhiều hơn.” Hồng Quế chường mắt nhất mẹ già kia, ở trước mặt đám hạ nhân các nàng, bà ta toàn bày ra dáng vẻ cao cao tại thượng, còn tự cho mình là ma ma của phò mã, ai chẳng biết mẹ ta luôn chạy tới trước mặt phò mã, làm bộ như thực ủy khuất, lại rất biết đạo lý vậy, cũng không biết mẹ ta đã lén lút nói xấu trưởng công chúa bao nhiêu lần rồi.

Chuyện này Từ Man đã có tính toán trong lòng, nàng khép hờ mắt, cũng thật tình đã buồn ngủ rồi, sau khi ngáp một cái thật dài, đoạn lúi vào chăn, nàng định bụng đến tối phụ thân về, đi thăm dò ý tứ thử một chút, thăm nhủ nhanh chóng tiễn mẹ bà này đi, về phần đứa bé buổi chiều sẽ đến kia, nàng căn bản không muốn lưu lại, trong sách, đứa nhỏ kia là đại nha hoàn bên cạnh Từ Man, luôn ‘thành sự không có bại sự có thừa’, còn trương cái mặt ý thể hiếp người, cùng Quan ma ma có cùng ý tưởng đen tối, hiện tại nàng còn nhỏ, một người làm phiền muộn là đủ rồi.

Hồng Quế cùng Hồng Thước nhìn Từ Man mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, liếc nhìn nhau một cái, đoạn mỉm cười buông màn che xuống, yên lặng lui ra ngoài.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Xử Trí Nha Hoàn

Ngủ trưa dậy, Từ Man rửa mặt xong, không đợi nàng uống cho xong chén nước mật, Quan ma ma đã dẫn theo một tiểu nha hoàn mặc quần áo cũ từ bên ngoài tiến vào, ngay cả kêu người thông bẩm cũng không, tiểu nha hoàn kia ước chừng 4-5 tuổi, hai mắt to tròn lấp lóe tò mò, nhưng lúc nhìn đến những nha hoàn khác trong phòng, thì lại lơ đãng toát ra một loại tự tin vô hình.

Từ Man nhấp chén nước mật, thật sự cảm thấy buồn cười, Quan ma ma này, ngay cả làm giả đều làm có lệ như thế, đó cũng chỉ để lừa gạt Từ Man 3 tuổi trong sách thôi, bằng không trông bé kia mặt mày nhỏ nhắn trắng nõn, quai hàm bụ bẫm, và cả móng tay được cắt tỉa sạch sẽ, cùng đôi nhãn thần trông đầy ưu việt kia, nói là đứa bé gặp nạn, có ma nó mới tin.

“Mau, mau dập đầu quận chúa, cảm ơn quận chúa thu lưu con đi.”

Quan ma ma còn không chờ Từ Man nói chuyện, liền vỗ cái bộp lên lưng đứa bé kia, tiểu nha đầu kia lão đảo một cái, quỳ gối trước mặt Từ Man, lanh lợi nói: “Nô tỳ thỉnh an quận chúa, đa tạ quận chúa thu lưu.”

Từ Man tức giận thiếu chút nữa bật cười, bản lĩnh tự quyết của hai người này, thực làm cho nàng mở rộng tầm mắt, ấy vậy mà còn hoàn toàn chắc chắn rằng nàng sẽ giữ lại nha đầu này, tuy nàng không biết nha đầu này là ai, nhưng theo như trong sách, Quan ma ma đều có quan hệ với Từ phủ, như vậy nha đầu này khẳng định cũng đến từ Từ phủ, còn sợ là không

phải con cái nhà bình thường, Từ gia lão phu nhân kia, quả nhiên là không muốn bọn họ sống tốt, cũng sẵn lòng bỏ vốn đẩy chứ.

“Đứng lên đi, đứng lên đi.” Từ Man cố tình không quan tâm, nói, sau đó cũng không để ý đến tiểu nha đầu còn đang quỳ nữa, chỉ vươn tay kéo tay áo Quan ma ma qua, có chút vội vàng hỏi: “Ma ma, lúc trưa, mấy chuyện thú vị ở thôn dã còn chưa kể xong, bà kể tiếp cho ta nghe đi.”

Quan ma ma chỉ cho là nàng tâm tính đứa trẻ, lại sợ Từ Man đổi ý, liền cười gượng hai tiếng, xoa xoa tay nói: “Quận chúa người xem, đứa bé này...”

“Đều lưu lại đi, Hồng Quế, người dẫn nó đi thay quần áo đi.” Từ Man nâng mắt lên, nũng nịu nói, Hồng Quế đầu tiên là cả kinh, vừa định mở miệng, lại bắt gặp ánh mắt như có như không của Từ Man, liền đem lời muốn nói nuốt trở lại, cúi người hành lễ, rồi thành thật dẫn nha đầu đang đảo mắt tứ tung kia.

Quan ma ma nghe thế, lúc này mới thở phào một cái, vỗ vỗ ngực cười nói: “Lão nô biết ngay là quận chúa tâm tính cao thượng mà, ngày sau chắc chắn sẽ trở thành người hiền hậu nhất của thành Kiến Khang chúng ta.”

Từ Man hất cằm lên, kiêu ngạo nói: “Đương nhiên.”

Quan ma ma cười đến càng tươi, nếp nhăn cũng càng hằn sâu.

Từ Man hất cằm còn chưa kiên trì được vài giây, đã quẫn quít lấy Quan ma ma đòi kể chuyện. Quan ma ma thấy thế, liền nghĩ mình đã nắm được Từ Man vào trong tay, đầu tiên là dương dương tự đắc quét mắt nhìn một loạt bọn nha hoàn trong phòng, sau mới nắm tay Từ Man, thân thân thiết thiết mà nói.

Thoáng chốc nửa canh giờ qua đi, đợi đến lúc Quan ma ma khát nước, thì nhũ mẫu của Từ Man – Niên thị và cả ma ma giáo đường Tân thị cùng

sóng đôi trở về, hai người họ vừa vào cửa, ba người sáu mắt đối nhau, Từ Man thấy Tân ma ma bất động thanh sắc nhú nhú đầu mày.

“Chắc chắc, dạo này cuộc sống rõ thật là nhàn rồi, hơn nửa ngày không thấy đâu, nếu mà không có ta trở về, bằng không quận chúa đã chịu cô đơn rồi.” Quay đầu, Quan ma ma đưa lưng về phía hai vị ma ma kia, đầu môi nói.

Dù sao Niên thị tuổi cũng nhỏ hơn, tư lịch ngắn, cũng khó mà nói cái gì, nhưng Tân ma ma dù sao cũng từ trong cung đi ra, sao có thể chịu thiệt thòi, chỉ lạnh mặt nói: “Là chủ mẫu nương nương có việc gọi đến, cũng đã làm phiền Quan ma ma rồi, nhiều ngày nhàn rồi như thế, hôm nay đến bận rộn giúp chúng ta.”

Quan ma ma đỏ cả mặt già, xấu hổ quay đầu lại, nhưng bắt gặp gương mặt lạnh như băng hàng năm không đổi của Tân ma ma, cư nhiên cũng ghen hòng, chỉ hừ mũi một cái, lại lần nữa đưa lưng qua.

Từ Man ngoài mặt ngu ngơ, nhưng trong lòng rõ ràng, Quan ma ma này quen thói không biết nhẫn nhịn, e là chiều nay sẽ nói xấu Tân ma ma trước mặt mình đây.

Tân ma ma lại chẳng buồn quan tâm đến lòng dạ hẹp hòi của Quan ma ma, bà chỉ đi đến đứng sau người Từ Man, quy củ nhìn chăm chăm Từ Man, ngược lại Niên ma ma có hơi do dự, cuối cùng vẫn tiến lên, khom người giữ lễ nói: “Hồi bẩm quận chúa, vừa rồi chủ mẫu nương nương truyền triệu chúng nô tỳ, là vì tiết Thượng Tị mấy ngày sau, hiện tại cây tề thái đã ra hoa, cũng là dấu hiệu tốt. Vừa rồi chủ mẫu nương nương cũng phân phó bọn nô tỳ, ngày thường đưa quận chúa ra sân ngồi phơi nắng nhiều hơn.”

Từ Man vui mừng ra mặt, thẳng người lên nói: “A nương cho phép ta ra khỏi phòng ư?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ của Từ Man sáng lên, vẻ mặt Niên ma ma càng nhu hòa, gật đầu nói: “Thái y cũng có nói phơi nắng nhiều một chút, dễ dàng khôi phục hơn.”

Từ Man hài lòng tựa trên giường êm, lão nương nàng rốt cục cho nàng ra khỏi phòng rồi, tuy chân vẫn không thể bước xuống được, nhưng cũng phải phơi nắng chứ, nàng đã sắp mốc meo đến nơi rồi, với cả kiếp trước còn nói phơi nắng bổ can-xi thì sao, nàng còn nhỏ, cứ buồn chán như vậy thế nào cũng phải buồn chết mất thôi.

Đám nha hoàn trong phòng cũng bị lây từ Từ Man, hoạt bát hơn vài phần, đặc biệt tiết Thượng Tị sắp đến, bên ngoài cây tề thái cũng vừa ra hoa, đợi đến ngày đó, mọi người còn có thể hái tề thái làm mỹ thực, vừa nghĩ đến đây đã thấy khoái trá cỡ nào thì miễn nói rồi, ngay cả không khí áp lực vừa rồi trong phòng cũng phai nhạt không ít.

Quan ma ma nhìn mọi người trong phòng đều có sắc mặt vui mừng, chỉ mỗi bà cảm thấy vừa rồi bị Tân ma ma làm mất mặt trước quận chúa, tâm tình khó chịu, một cỗ oán độc ghen ghét tự nhiên sinh ra, lại bị bà giữa đường chặn lại, cố nén vào đáy lòng.

“Ai, ma ma già rồi, mới ngồi một lúc đã không chịu nổi, còn xin quận chúa thứ tội, lão nô lần này từ bên ngoài trở về, nhưng mang về cho quận chúa không ít thứ hay, bây giờ còn phải đi thu dọn lại.” Quan ma ma lộ ra nụ cười hiền lành, vỗ vỗ tay Từ Man, giống như Từ Man là cháu gái ruột của mình vậy.

Từ Man sững sốt, cúi đầu làm như có chút luyến tiếc, nhưng vẫn gật đầu nói: “Vậy ma ma phải đem đồ chơi đến cho A Man đó.”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Quan ma ma chớp mắt, từ trên giường nhỏ đứng lên, sau khi khom mình hành lễ, rồi đi ra ngoài, ngay cả một cái bắt chuyện với hai vị ma ma còn lại cũng không.

Chờ Quan ma ma đi ra ngoài, Tân ma ma sắc mặt lạnh hơn, mà Niên ma ma lại hiện ra vài phần ưu sầu.

Từ Man thấy bóng dáng của Quan ma ma đã đi khuất, lúc này mới vẫy tay một cái, gọi Hồng Thước đi đến cạnh giường, bảo nàng khom người xuống kề sát lỗ tai nhỏ giọng nói: “Người bảo Hồng Quế dàn xếp cho tiểu nha đầu kia xong, liền mang nó đi đến viện của nhị ca ta, chắc hẳn giờ này huynh ấy đang còn ở trong viện, người bảo huynh ấy giúp ta một tay tùy tiện sắp xếp cho nó ở tại một chỗ hoang vắng nào là được, không được để nó lảng vảng trước mặt chúng ta.”

Hồng Thước gật đầu, lại còn chần chờ nói: “Vậy nếu Quan ma ma hỏi...”

Từ Man nhếch môi, giả hoạt nói: “Người là ca ca ta nhìn trúng, đưa đi nơi nào, ta không quản được.”

Hồng Thước ần ần lộ ra ý cười, lập tức lại nén xuống, liền khom người cáo lui.

Từ Man đã sớm nghĩ kỹ, không thể để cho nha đầu kia ở lại trong viện mình được, kẻ sau này nàng ta sẽ thông đồng với Quan ma ma, lợi dụng lợi lộc gì từ chỗ nàng, nhưng trông dáng vẻ ung dung của Quan ma ma, Từ Man lại không muốn làm cho bà ta hoài nghi, bèn thuận thế lưu lại nha đầu kia, chẳng qua ngày sau nó có thể nào, cũng không phải là điều Quan ma ma có thể nắm trong tay. Vậy dựa theo ý tưởng của Từ Man, qua một thời gian, nàng tìm một cơ hội đuổi nha đầu kia ra phủ, dù sao chắc chắn là nó sẽ không phải không có nơi để đi. Chính là tình huống trước mắt, vẫn để cho nhị ca làm tấm bia đỡ đạn cho mình đi, ai bảo nhị ca mọi ngày thường ăn hiếp mình nhiều nhất chứ.

Từ Man giải quyết được một chuyện phiền muộn trong lòng, mặc dù buổi chiều, vì phụ thân gần đây bận rộn công vụ, tạm thời không đến thăm

mình, mà nàng lại vì đi đứng không tiện, cũng không thể đi chính phòng thính an, cho nên không thể hỏi chuyện về Quan ma ma mà có hơi tiếc nuối, nhưng tâm tình cũng vô cùng tốt, thì giấc ngủ tự nhiên sẽ không kém, Từ Man gần như vừa chạm vào gối đầu, liền hạnh phúc ngủ đi.

Nam Kinh có câu ca dao: “Mồng ba tháng ba, hoa tề thái độ sắc mầu đơn, nữ nhân không mang không có tiền dùng, nữ nhân mang theo lương thực đầy kho.” Câu ca dao này là nói tiết Thượng Tị, ngày đó, nữ nhân trên đầu cài hoa tề thái, dùng cây tề thái nấu với trứng gà, có đôi khi còn dùng cây tề thái làm nhân thịt nhồi hoành thánh, cùng với rau tề thái trộn rất ngon, ngoài ra, cây tề thái còn được hái treo lên cửa, đặt trong phòng, trên giường, còn có cạnh bếp, nghe nói có thể tiêu tai trừ bệnh.

Yên lặng ợ một cái thật no, Từ Man xoa bụng, tiếc nuối ăn không nổi nữa, nhưng nàng cảm thấy vẫn còn chưa ăn đủ, liền lôi kéo nhũ mẫu Niên thị, làm nũng nói: “Ma ma, ăn ngon thật.”

Niên thị nhìn nàng cười như con mèo tham ăn, trong lòng mềm nhũn, nhưng lại sợ nàng ăn nhiều đầy bụng bèn nói: “Quận chúa hôm nay cũng không thể ăn thêm được nữa, không bằng ngày mai ma ma làm bánh chèo rán nhân tề thái thịt heo được không?”

Nhị ca đã hứa hẹn, thì vào ngày đó nhất định sẽ thực hiện, Từ Man dờ khóc dờ cười nhìn đầy giường là hoa tề thái, cùng với một nắm cây tề thái to giắt ngay đầu giường, cảm thấy giường của mình như biến thành một cái tổ thỏ, nhưng không chỉ có thế, nhiệt tình với em gái của nhị ca Từ Hải Thiên tăng vọt vẫn chưa giảm bớt, hẳn thậm chí còn cân nhắc đến chuyện đem đầu mọii mọii gắn đầy hoa tề thái, để Từ Man giảm bớt ốm đau, cuối cùng vẫn là đại ca Từ Hải Sinh cho Từ Hải Thiên một quyền, mới hoàn toàn giải quyết được thống khổ ngọt ngào của Từ Man.

Bởi vì ngày này phải ăn thức ăn từ cây tề thái, phủ Đại trưởng công chúa cũng không ngoại lệ, Từ Man cắn quả trứng gà luộc tề thái thơm lừng,

mùi vị dân dã tươi ngon kia, làm cho trứng gà vốn không có bao nhiêu tư vị, càng ngon miệng hơn. Dựa theo truyền thuyết bên ngoài, loại cây tề thái này nấu với trứng gà còn có thể trị bệnh đau đầu, cũng không biết là thật hay giả. Từ Man lại húp một ngụm nước canh đầy tôm khô nấu hoành thánh nhân thịt băm tề thái, dường như tất cả u uất trong khoảng thời gian dưỡng thương này đều ‘rẽ mây nhìn thấy ánh mặt trời’, mùi thơm kia mãi cho đến khi nàng ăn xong một hồi lâu, vẫn còn lưu luyến trong miệng, chưa đã ghiền.

Từ Man đương nhiên là gật đầu liên tục, ngay cả hai vị ca ca bên người nàng cũng lộ ra ánh mắt khát vọng, Niên thị khẽ cười, vuốt ve búi tóc Từ Man, liền cho người thu dọn bàn, bản thân thì mang theo vài nha hoàn đi chuẩn bị những bó rau tề thái vừa được hái kia, tránh cho chúng để qua đêm bị héo.

Chờ bọn nha hoàn đi gần hết, bởi vì Đại trưởng công chúa ở bên kia bày bàn tiệc tề thái, cho nên Quan ma ma cũng cùng Tân ma ma đi qua đó dùng, không ở lại trong phòng, Từ Man mới hạ giọng, kể sát người nhị ca, có chút ngượng ngùng nói: “Cảm ơn nhị ca, chuyện đó...”

“Cũng không phải chuyện lớn gì, cần gì phải để bụng.” Từ Hải Thiên trong lòng giống như nổi bọt khí, chỉ cần nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ của muội muội, là cả người tựa như muốn bay lên, lồng ngực cuộn trào một cổ hăng hái mãnh liệt.

Mặc dù Từ Hải Thiên nói như vậy, nhưng Từ Man vẫn thấy băn khoăn, dù sao khi Quan ma ma biết được Từ Hải Thiên đem nha đầu kia đi rồi, vậy mà cái mặt thúi hết mất mấy ngày, trước mặt mình còn thọc mạch nói xấu các ca ca không ít, chắc chắn, nếu không phải phụ thân dạo gần đây bận quá, không có trong phủ, mẹ ta có thể nháo đến chỗ phụ thân.

“Nha đầu kia, hiện tại an trí ở đâu?” Từ Man nhấp một ngụm nước, thẩm giọng hỏi.

Từ Hải Thiên không cần suy nghĩ nói: “Bảo nó ký khế ước bán thân, hôm kia tìm người môi giới bán đi rồi.”

Xoạch, cái chén trong tay Từ Man trượt lăn trên bàn, nước từ từ chảy ra, càng chảy càng nhiều...

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Công Chúa Hòa Phong

Ánh trăng mờ lung, dưới ánh trăng, những cành cây tựa như hình ảnh kịch bóng chiếu lên song cửa sổ, bên ngoài gió đêm kéo theo lá cây phát ra âm thanh xào xạc. Từ Man vụng trộm vén tấm màn lên, qua khe hở chỉ có thể nhìn thấy được ngọn đèn mập mờ ngoài cửa sổ, trong bóng đêm chập chờn thoát sáng thoát tối, khiến cho mảnh sân không người càng trở nên tịch liêu.

Yên lặng buông màn che xuống, Từ Man ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, nàng biết Niên ma ma đang ngủ trên chiếc giường nhỏ trong phòng, chỉ cần nàng thoáng có chút động tác, Niên ma ma sẽ bừng tỉnh, nàng cũng không muốn đang lúc phiền lòng, còn phải tìm lời ứng phó.

Từ Man lui vào trong ổ chăn, nghe hương hoa sen khoan khoái trong chăn, nhớ đến lời giải thích nhẹ nhàng băng quơ của ca ca hôm nay, đáy lòng dấy lên nỗi phiền muộn không tên. Kỳ thật nàng cũng biết, nhị ca làm như vậy mới là người ở thời đại này nên làm, ở kiếp trước nàng cũng từng đọc không ít tiểu thuyết, trong tiểu thuyết cũng có tình tiết buôn bán gia nô, thường xuyên như cơm bữa, nhưng đó đều là trong truyện, đều được xem như là bố cảnh để làm nổi bật lên nét đặc sắc của nhân vật chính, chứ không phải tự mình trải qua như nàng hiện tại.

Ngày hôm ấy, nha đầu được Quan ma ma đưa tới kia có bộ dạng gì, Từ Man đã không còn nhớ rõ lắm, ấn tượng duy nhất nàng còn giữ lại, lại là đại nha hoàn kiều ngạo ương ngạnh được sủng ái trong sách kia, nhớ rõ nàng ta ý thế hiếp người thế nào, nhớ rõ nàng ta bị người thu mua, nhớ rõ

nàng cuối cùng trở tráo, càng nhớ rõ chuyện nàng ta giúp nữ chính “Thiện lương” đẩy ngã quận chúa, kết cục, ngược lại là nha hoàn duy nhất bên người quận chúa được chết già. Nhưng đó dù sao cũng là trong truyện, là trí nhớ, chứ không phải đã xảy ra.

Từ Man cọ cọ vào trong chăn, cảm thấy chính mình có chút già mồm cãi láo, nàng biết rõ mình biết những người trong sách sẽ gây bất lợi cho mình, tuy chưa ra tay, nhưng nàng vẫn nên làm những chuyện đề phòng rắc rối có thể xuất hiện. Nha đầu kia, bao gồm cả Quan ma ma, nàng tuyệt đối không thể giữ lại, chẳng qua... chẳng qua là mạng người tựa như gia súc, mua qua bán lại, nàng có chút chưa thích ứng được thôi.

“Cũng may, may mà mình không phải mệnh nha hoàn.” Từ Man nhắm mắt lại, cánh môi mấp máy, nhưng không phát ra âm thanh, xem ra, nàng còn có rất nhiều chuyện cần phải thích ứng.

Tháng ba đã tới, phủ Đại trưởng công chúa bận rộn qua tiết Thượng Tị, lại phải bắt đầu chuẩn bị cho tiết Thanh Minh. Tiết Thanh minh trời mưa liên miên, trong khoảng thời gian này, trong thành Kiến Khang hai ba ngày lại đổ mưa phùn một lần, mưa không lớn, lại bay bay giăng giăng, cho nên trong phủ chẳng những phải chuẩn bị tiền giấy linh tinh để viếng mồ mả, còn phải phơi nắng trước mấy ngày, bằng không đợi đến ngày đó, cũng đừng mong trời đẹp.

Ngày Thanh minh, người trong phủ Đại trưởng công chúa và Từ phủ bình thường sẽ không cúng tế cùng nhau, bởi vì Đại trưởng công chúa sẽ mang theo phò mã cùng Hoàng đế đi đến Quốc tự hoàng gia cầu phúc, cúng bái tổ tiên Tôn gia, quỳ cầu xin tổ tông phù hộ cho giang sơn Ngô quốc. Tuy nhiên, nếu chuyện này ở trong mắt các thế gia khác, giống như là chuyện làm rạng rỡ tổ tông, thì đặt vào trong mắt Từ phủ lão phu nhân, lại trở thành tội bất hiếu với tổ tông.

Mùng mười tháng ba, thái y kiểm tra cho chân Từ Man, xác định nàng đã khôi phục không tệ, xương cốt dài ra cũng không bị nghiêng lệch, nhưng cũng dặn dò nàng phơi nắng nhiều một chút, rồi để lại đơn thuốc mới, nghênh ngang rời đi. Từ Man ngồi trên giường êm kê trong sân, hít thở không khí trong lành đã lâu không thấy, nhìn hoa cỏ đã sớm khoác chiếc áo màu xanh, tâm tình giống như một con chim nhỏ, còn thiếu điều hát vang đậu trên cành nữa thôi. Trước đó tuy mẫu thân cũng cho phép nàng ra ngoài sân, nhưng dù sao mỗi lần đều rất ngắn, hơn nữa thời tiết cũng sáng sủa, dù sao cũng không sánh bằng xuân về hoa nở, hưởng thụ cơn gió ấm khoan khoái dễ chịu.

“Nghe nói, Gia Cát gia biểu ca lại bị bệnh?” Hôm nay Cung học tan sớm, Từ Hải Thiên vừa về đến nhà liền chạy đến chơi với muội muội, ngay cả Từ Hải Sinh vẫn luôn chăm chỉ hiếu học cũng đi theo tới đây.

Từ Hải Sinh nhìn Từ Man, gật đầu nói: “Nói là mấy hôm nay khí trời chợt giảm đột ngột, nên bị phong hàn, lại đổ bệnh.”

Từ Man nhớ tới chiếc đèn xoay trong phòng, còn có vài con tượng đất, lược gỗ nhỏ hắt liên tục phái người đưa tới, có chút áy náy nói: “Cũng không biết hiện tại thế nào rồi? Có cần phái người đến phủ hỏi thăm một chút không?”

Từ Hải Thiên lại cười xấu xa lên giường ôm Từ Man, kèm theo nỗi vui sướng không biết từ chỗ nào dâng lên, nói: “A nương đã sai người đến hỏi thăm, bất quá, người ta bây giờ có muội muội hỏi han ân cần, sợ là sẽ không quan tâm tới chúng ta rồi.”

“Muội muội?” Từ Man nghi hoặc nhìn hắn, nàng không nhớ rõ mẫu thân của Gia Cát Sơ Thanh sẽ mang thai a.

“Muội đừng nghe đệ ấy nói bậy, đó không phải muội muội ruột của huynh ấy, là cháu gái của đường huynh Gia Cát lão phu nhân, xét về vai vế,

xem như là biểu muội mà thôi.” Từ Hải Sinh trách cứ nhìn bào đệ, nhưng lời này nói ra, nghe sao cũng thấy có chút không được tự nhiên.

Từ Man nhất thời hiểu ra, muội muội kia, chẳng phải chính là Hoàng Tú Oánh hay sao? Xem ra, quả nhiên hiện tại là thời điểm sau khi sống lại rồi, bằng không Hoàng Tú Oánh làm sao lại chủ động như vậy? Bất quá, trông điệu bộ khinh thường của nhị ca cùng vẻ mặt xấu hổ của đại ca, đừng nói là, hai người họ đã biết chuyện mẫu thân từng gả vào nhà họ Hoàng? Như thế cũng thật là trưởng thành sớm quá đi chứ.

“Biểu muội cái gì, là muội muội (em họ), chứ không phải là muội tử (gọi chung người con gái nhỏ hơn mình), như vậy cũng tốt, huynh ấy đã có muội muội rồi, cũng đừng hòng muốn cướp muội muội nhà người ta.” Từ Hải Thiên ý cười càng sâu, không ngừng ôm Từ Man bảo nàng gọi mình ca ca.

Từ Man thuận miệng gọi vài câu, không để ý đến nụ cười ngọt ngào của ca ca, nàng nhất thời đắm chìm trong suy tư của mình. Nói thật, nàng đối với Hoàng Tú Oánh không có gì gọi là yêu ghét cả. Kiếp thứ nhất, kết cục của Hoàng Tú Oánh, nàng cũng rất đồng tình, nhưng là đó là tình cảm hình thành dưới tình huống nàng là độc giả, chứ không phải là nàng hiện đang ‘thân lâm kỳ cảnh’ (người lạc vào cảnh giới kỳ lạ), trở thành quận chúa nữ phụ mà nàng ta muốn công kích.

Nàng đã đọc qua nguyên tác, đời thứ nhất, sau khi Hoàng Tú Oánh thành thân, Hoàng mỹ nhân rơi đài, huynh trưởng của Hoàng Tú Oánh cũng bởi vì đi nhậm quan ở ngoại thành đúng lúc gặp phải ôn dịch mà chết, cho nên, sau khi Hoàng Tú Oánh sống lại, liền thiết kế cho nhị ca của Từ Man hứng lấy chuyện này, kết quả thực hiện nhiên, nhị ca của Từ Man không còn sống trở về.

Vươn bàn tay nhỏ bé cầm tay nhị ca, là ấm áp, không phải là mặt giấy lạnh như băng kia, không phải là con chữ màu đen, mà sống sờ sờ là một

con người, nhìn nụ cười kia, sáng lạn như vầng thái dương, trong mắt toàn bộ đều là sủng ái đối với mình, Từ Man cúi đầu, nắm thật chặt tay ca ca, nàng tuyệt đối sẽ không để cho chuyện trong sách xảy ra.

“Làm sao vậy? Muội muội sẽ không thật sự thích tên biểu ca kia chứ? Vậy cũng không được, nếu thế các ca ca làm sao bây giờ?” thấy Từ Man cúi đầu, Từ Hải Thiên liền hoảng hốt, khom người vẽ mặt buồn cười bĩu môi với Từ Man, bất mãn nói: “Nhị ca thật đáng thương, A Man phải thương nhị ca thật nhiều, nhị ca sẽ mua thật nhiều đồ cho A Man.”

Phụt~, Từ Man nâng bàn tay nhỏ bé vỗ lên ót Từ Hải Thiên, xoay qua đại ca nhà mình, oán giận nói: “Đại ca, huynh xem huynh ấy kìa...”

Vì thế, Từ Hải Thiên rất hiển nhiên mà nhận được một tràng vật lộn.

“Các con đang ồn ào cái gì đó? Thật là một đám quỷ con, từ thật xa đã nghe thấy rồi.” Kèm theo tiếng cười từ bên ngoài truyền đến, ba anh em Từ Man vừa ngẩng đầu lên, đều bị chiếc áo gấm hoa sen sắc kim chói lóa kia chiếu cho xém bị mù, càng miễn bàn đến một đầu ánh vàng rực rỡ kia, trực tiếp chiêu hiển địa vị của người tới.

“Nhị nương!” Ba đứa lớn tiếng kêu.

Công chúa Hòa Húc vừa mới dừng lại, ba anh em Từ Man bấy giờ mới phát hiện thì ra phía sau nhị nương còn đứng một người, đang cầm khăn tay che miệng cười trộm, chỉ bận một thân gấm Vân Nam tối màu thêu thủy tiên thanh nhã, thoáng chốc đã bị quang huy của công chúa Hòa Húc phủ lên.

“Sao vậy? Nhanh như vậy đã không nhận ra ai sao?” công chúa Hòa Húc bước nhanh tới, nhanh chóng chen ngang vào Từ Hải Thiên, vươn tay ôm Từ Man lên, chỉ vào cô gái xa lạ kia, nói: “Đó là tam nương (dì ba) của con, con nhớ chưa?”

Từ Man bấy giờ mới bừng tỉnh đại ngộ, người tới đúng là người hôm nọ được Hoàng đế nhắc tới ở trong cung – công chúa Hòa Phong.

Lại nói, gien hoàng gia xem như cũng cực tốt, không nói Hoàng đế tuần tú tiêu sái, mà mẫu thân của Từ Man, Đại trưởng công chúa cũng ung dung đẹp dễ quý giá, công chúa Hòa Húc lại diễm lệ bắn ra tứ phía, nhưng Từ Man nhìn bóng dáng thanh nhã kia, lại hơi nghi hoặc, không nói nàng ta vừa mới cùng một đường đi tới đã cảm thấy như trong suốt rồi, nói đến diện mạo của nàng cũng thật sự bình thường, ít nhất, ba đứa nhỏ trong phòng này nhìn còn chói mắt hơn nàng. Nhưng nàng ta một mình đứng ở nơi đó, mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn lâu, cứ nhiên có một loại hương vị thuần hậu, thực khiến cho người ta thoải mái, không có một chút cảm giác xa lạ nào, giống như một người bạn cũ, không nhịn được khiến người khác muốn thân cận.

“Tam nương.” Từ Man nhen nã nở nụ cười, lại có chút ngượng ngùng.

“A Man.” Hòa Phong cũng cười, tiến lên xoa đầu Từ Man, sợi tóc mềm trơn mượt, mang theo mùi thơm thoang thoảng.

“Ôi chao, làm gì xa lạ như vậy, lại đây, Hòa Phong, mọi người ở đây.” Hòa Húc tính tình luôn hấp tấp, một phen kéo Hòa Phong qua để nàng ngồi bên cạnh Từ Man, Từ Hải Phong bĩu môi, tiếc nuối nhích lại cạnh đại ca, ỨC MÀ KHÔNG DÁM NÓI GÌ.

Từ Man lại ngẩng đầu nhìn về phía cửa viện, phát hiện cũng chỉ có hai dì đến đây, không có những người khác.

“A nương của con đang bận việc rồi, vừa cùng chúng ta ra khỏi cung, đã về chính phòng xử lý công việc, hai chị em chúng ta thuận đường đến thăm con, thấy sao rồi? Còn đau không?” Hòa Húc véo hai má phấn nộn trắng nõn của Từ Man một cái, quan tâm nói.

“Dạ, tốt hơn nhiều rồi...” Từ Man bị bẹo má, khó khăn nói.

“A tử...” Hòa Phong thật sự không nỡ nhìn bộ dáng ủy khuất của Từ Man, đuổi bàn tay ra, ngăn trở màn “hung ác” của Hòa Húc.

Hòa Húc bẹo chưa đã tay nhìn Từ Man, lại thật sự luyến tiếc cúi đầu hung hăng hôn Từ Man một ngụm, làm khuôn mặt nhỏ nhắn đều bị hôn đến đỏ ửng.

“A tử thích đến thế, không bằng sớm tìm một phò mã đi, kiểu nào cũng không có ai dám nói gì tử.” Hòa Phong nhìn dấu hôn hồng hồng kia, nhin không được nói.

Hòa Húc mi gian tối sầm lại, lập tức ái muội cười nói: “Tử tử ta là tạm thời không có khả năng, muội lại xem như nhanh hơn ấy.”

Hòa Phong vừa nghe vậy liền đỏ mặt, trừng mắt liếc tử tử một cái, quay đầu đi, vênh môi lên.

Từ Man tò mò nhìn công chúa Hòa Húc, chẳng lẽ là Hòa Phong công chúa đã tuyển được phò mã?

Chỉ tiếc, Hòa Húc thấy chung quanh đều là bọn trẻ, không nên tiếp tục đùa giỡn nữa, cũng không nhiều lời, chỉ quay đầu nhìn Từ Hải Sinh hỏi: “Đại lang, tháng tư các con cần phải đến phủ Gia Cát chúc thọ sao?”

Từ Hải Sinh vẫn luôn trầm ổn trước mặt người ngoài, quy củ cũng tốt, liền đứng lên đáp lời: “Dạ, nhị nương cũng muốn đi sao ạ?”

Công chúa Hòa Húc hất cằm lên, mang theo vài phần ngạo khí nói: “Nhà hắc vốn không xứng, chỉ là tam nương các con muốn đi, ta tất nhiên phải đi cùng rồi, đây quả thật là cho bọn họ thể diện cỡ trời rồi, ba vị công chúa đều đến, sợ là ngày sinh nhật của bà già kia cũng không trôi qua yên ổn rồi.”

Từ Man bỗng nhiên vỡ lẽ nhìn sắc mặt Hòa Phong càng trở nên hồng nhuận, nói vậy ngày ấy gia quyến của vị phò mã mà Hòa Phong công chúa nhìn trúng cũng sẽ tham dự...

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Tiết Thanh Minh

Thanh minh hoa lê bay trong gió, lãng tử tầm xuân du ngoại thành.

(*Nguyên văn: Lê hoa phong khởi chính thanh minh, du tử tầm xuân bán xuất thành)

Tiết Thanh minh cũng đồng thời là ngày đạp thanh, chỉ tiếc Từ Man còn nhỏ, đi đứng tạm thời cũng không thuận tiện, hơn nữa cha mẹ Từ Man có thân phận đặc thù, càng không có thời gian dẫn người nhà đi du ngoạn, cho nên, Từ Man cũng chỉ có thể buồn bực núp trong nhà, cùng các ca ca nhìn mưa rơi tí tách ngoài hiên mà than vãn thở dài.

“Nhị ca, sang năm các huynh vào Cung học, là cùng học với các hoàng tử sao?” Từ Man dùng cánh tay nhỏ chống cằm, tò mò hỏi.

Từ Hải Thiên đang cầm một chiếc thuyền gỗ lắp ráp, chơi đến mê say, chỉ sau khi nghe muội muội gọi mới đáp: “Đúng vậy, tất nhiên là học chung rồi.”

“Thật sự chỉ có Đại hoàng tử cùng học với các huynh sao?” Từ Man nhớ tới người nam nhân cuối cùng ngồi lên chiếc ngai vàng Hoàng đế trong sách kia, hiện tại đã 6, 7 tuổi, không khỏi cảm thấy hứng thú nói.

“Đó là đương nhiên, ngoài Đại hoàng tử ra, cũng không có hoàng tử nào cùng độ tuổi đến trường với chúng ta, nhưng mà ba năm sau thì tốt rồi, đến lúc đó Nhị hoàng tử cùng biểu đệ nhà hoàng thúc gia cũng đến tuổi vào

Cung học đó.” Hôm nay đại ca Từ Hải Sinh cũng không ở trong phòng đọc sách, ngược lại đến viện của muội muội, cùng trải qua tết Thanh minh.

“Còn phải qua hai năm nữa a...” ngẫm lại hoàng gia nhân khẩu rất thừa thớt, Từ Man liền không nhịn được bĩu môi, đợi cho hai tên tiểu quý kia đến tuổi vào Cung học, các ca ca đều đã 7 tuổi rồi.

Từ Hải Sinh cười sấp qua, véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Man nói: “Muội còn chê người khác, đợi bọn họ đến Cung học, muội cũng không sai biệt lắm chờ thêm 1 năm, cũng phải đến phiên muội rồi.”

Từ Man lúc này mới nghĩ đến, nàng còn nhỏ hơn hai tiểu quý kia một tuổi. Bất quá, nói đến vào Cung học, Từ Man lại nhớ trong nguyên tác có nói, hình như ngày đầu tiên nhập học, Từ Man sẽ dùng roi quất thứ nữ của Hoàng đế, trong sách chỉ nói, công chúa kia nói vài câu Từ Man không thích nghe, thế thì những lời kia rốt cuộc có bao nhiêu khó nghe, mới khiến cho Từ Man động roi đây?

“Đại ca, các huynh đã gặp qua Đại hoàng tử chưa?” Từ Man biết mình tuổi còn nhỏ, cho dù từng gặp qua, cũng không nhất định sẽ nhớ rõ, cho nên mới lớn mật hỏi.

“Dĩ nhiên là gặp rồi, chỉ là A Man không nhớ rõ thôi.”

Gương mặt trắng nõn của Từ Hải Sinh, cứ nhiên tản mát ra một loại ánh sáng yêu thương, Từ Man thấy thế nào cũng cảm thấy vắn vẹo.

“Con bé làm sao nhớ rõ được, lần trước gặp đại biểu ca, nó còn đang bú sữa đấy!” Từ Hải Thiên rốt cục ngẩng đầu, đáng đánh đòn cười nhạo nói.

Từ Man khinh thường liếc nhìn ca một cái, lại níu tay áo đại ca hỏi: “Hắn là người thế nào ạ?”

Từ Hải Sinh lại không biết nên trả lời muội muội như thế nào, đành phải nói: “Không giống tiểu cữu cữu, tựa hồ giống Hoàng mỹ nhân hơn, cao hơn chúng ta một cái đầu, nghe nói rất thông minh.”

“Cái gì chứ, tên kia á, vừa nhìn liền biết là người nham hiểm!” Từ Hải Thiên còn chưa nói xong, đã bị ca ca gõ đầu một cái.

Từ Man nhìn đại ca bị nhị ca phá đám, hai người lập tức liền chuyển qua đề tài ngày hôm qua ăn sủi cỏ hấp, phần của đại ca bị nhị ca ăn hơn một cái, còn nàng thì tự quay đầu, tiếp tục ngắm hạt mưa như những viên chân trâu lăn từ trên mái hiên xuống, có vài viên tròn vành vạnh, có vài viên lại bị dính chút tuyết...

Đại hoàng tử, tựa hồ cũng không dễ dàng đối phó a...

Buổi chiều, Đại trưởng công chúa cùng phò mã trở về, tuy Từ Man rất dễ nhìn thấy dấu vết mệt mỏi trên mặt mẫu thân, nhưng mẫu thân vẫn xốc lên tinh thần, gọi đám ma ma trong phủ sắp lại đồ cúng, kiểm tra số lượng tiền giấy và chủng loại lại vài lần, có thể thấy được đối với việc Thanh minh đi tảo mộ rất xem trọng.

“Nàng nghỉ một lát đi, trông sắc mặt không được tốt lắm kìa.” Vẫn luôn đau lòng thê tử, Từ Văn Bân đỡ bả vai Đại trưởng công chúa, nhíu mày nói.

Đại trưởng công chúa lại lắc đầu nói: “Không sao cả, một lát chúng ta còn phải đi ra ngoài, không chuẩn bị tốt, trong lòng không an tâm được.”

Từ Văn Bân biết có khuyên thế nào thê tử cũng sẽ không nghe, bèn đi tới ngồi xuống cạnh nữ nhi, cúi đầu hôn một cái hỏi: “A Man, hôm nay thế nào? Có buồn không?”

Từ Man nhìn mẫu thân, trong lòng cười thầm phụ thân làm vậy là đang dời đi lực chú ý của mẫu thân, bèn cũng phối hợp nói: “Bên ngoài trời

mưa, không có gì vui hết. A đa a nương đi chơi, không dẫn A Man theo.”

“Quý nha đầu, sao lại là đi chơi, là đi làm công việc, con bé này, đợi lớn hơn một chút là sẽ được đi.” Đại trưởng công chúa quả nhiên gõ gõ đầu Từ Man, lại không còn hỏi số lượng tiền giấy nữa.

“Không có đâu, con nghe các ca ca nói, rất nhiều người hôm nay có thể đi đến Ngưu Thủ Sơn, còn có thể đi núi Hoa Mai sơn ngắm hoa mai nữa cơ!” Từ Man bĩu môi, cự nự cọ trong lòng phụ thân.

Trong lòng ôm nữ nhi mềm mại, lão cha Từ Văn Bản vẫn luôn sủng ái vô cực hạn, không đợi Đại trưởng công chúa lên tiếng, đã lập tức cam đoan nói: “Năm nay A Man bị đau chân, tất nhiên không nên đi ra ngoài, sang năm, A đa hứa sang năm sẽ dẫn A Man đi Ngưu Thủ Sơn, đi núi Hoa Mai ngắm hoa mai, đến lúc đó lại hái hoa mai về cắm vào bình, được không.”

“Chàng lại đồng ý lung tung đi, núi Hoa Mai là hoàng lăng, sao có thể tùy tiện đến được.” Đại trưởng công chúa cũng không cười nổi, lại vỗ tay nữ nhi nói: “Nhất định là hai ca ca dụ con đúng không.”

Từ Man nuốt ngụm nước miếng, tròn con ngươi mắt đắm sương mờ mịt, ra vẻ như không tin nổi, nhưng trong lòng đã sớm hối hận muốn chết, mấy ca ca căn bản còn chưa nhắc đến chuyện này, là nàng tùy tiện tìm đề tài nói, lại xuất hiện một sai lầm lớn nhất, mộ của Tôn Quyền ở núi Hoa Mai, thời hiện đại còn có thể tùy tiện đi đập thanh, nhưng bây giờ dù sao cũng là cổ đại, địa phương kia đừng nói là đi du ngoạn, chỉ tới gần thôi cũng bị bắt rồi, may mắn nàng là quận chúa, chứ nếu là gia đình bình thường, muốn đi hoàng lăng ngắt hoa mai, không phải tự tìm chết sao.

“Con ngoan, nếu thích hoa mai, đến lúc đó kêu tiểu cữu cữu con ngắt một cành từ trong cung cho con, bất quá sang năm mới có thể đi Ngưu Thủ Sơn chơi được, tiện thể đi Hồng Giác Tự dâng hương luôn.” nhìn đôi mắt

to của con gái, Đại trưởng công chúa nhất thời mềm lòng đến rồi tỉnh rồi mù, trực tiếp nhẹ giọng thêm vài phần, cam đoan nói.

Nhắc tới Hồng Giác Tự, Từ Man muốn tìm khối đậu hủ đập đầu chết cho rồi, đó cũng không phải là nơi dân chúng có thể đến a, núi Ngưu Thủ Sơn kia còn được gọi là Thiên Khuyết Sơn, tuy lịch sử nơi này đã bị người từng xuyên không cải biến thay đổi hoàn toàn, nhưng cái tên Thiên Khuyết này vẫn xuất hiện, thì càng miễn bàn đến Đại Miếu Tự bắt đầu từ thời Nam triều trên chính sử, chắc chắn hiện nay chỉ có quan lại quyền quý mới có thể đến gần.

Nói một câu sai một câu, Từ Man buồn bực ừ ừ.

Thấy con gái không nói không rằng, Đại trưởng công chúa cho là con gái mất mát vì nguyện vọng không thể lập tức được thỏa mãn, cho nên vội vàng nói: “A Man nếu thật thích hoa mai, vậy ngày mai a nương sai người vào cung lấy, lại xin cứu cứu con vài người tía hoa giỏi, ở trong phủ chúng ta chăm cây nhé.”

“Vừa vặn Vân Nam bên kia có dâng lên vài cây anh đào, nếu A Man thích, cũng có thể muốn vài cây.” thê tử vừa dứt lời, Từ Văn Bản liền lập tức tiếp lời, sợ nữ nhi không hài lòng.

Loại cây anh đào xuất xứ từ dãy núi Himalaya cũng có cùng cách nói là khu vực Vân Nam, kiếp trước Từ Man đã từng nghe nói qua, ngay cả người Nhật cũng từng khẳng định, chỉ là không biết lúc này hoa anh đào là cánh đơn hay cánh kép. Kỳ thật, so sánh với hoa anh đào chưa biết chủng loại, nàng càng có hứng thú với hoa mai hơn, đặc biệt là mai đỏ và mai Chiếu thủy, nếu thật sự gặp được một vườn trồng đầy mai đỏ, vậy vào mùa đông chẳng phải càng thú vị hơn sao.

“A nương, A Man muốn hoa mai đỏ.” Từ Man lại tựa vào lòng phụ thân, làm nũng với mẫu thân.

Nghe lời con gái, như nghe thấy thánh chỉ, vợ chồng Đại trưởng công chúa lập tức gặt đầu hứa hẹn, chỉ cần nữ nhi vui vẻ, đừng nói là hoa mai, mà có chuyển cả ngự hoa viên về nhà cũng đáng.

“Chủ mẫu nương nương, sắp đến giờ rồi ạ.” mãi bận việc bên ngoài, Trương ma ma và Trần ma ma từ bên ngoài đi vào.

Không khí trong phòng nhất thời lạnh xuống, Từ Man nghi hoặc nhìn túi giấy âm phủ* vừa rồi mẫu thân tự tay đặt lên bàn, mặt trên có viết tên tuổi và năm sinh năm mất, cùng với danh hào thờ cúng, cũng chỉ có vài tấm là viết mỗi năm sinh năm mất, mà không có tên tuổi, ngay cả phụng hào (tên tự để thờ cúng) cũng không có.

Thay quần áo xong, Đại trưởng công chúa trên mặt không thấy ý cười, cũng từ trên bàn cầm lấy vài túi giấy âm phủ không đề tên kia đưa cho Trương ma ma, còn lại thì bảo Xuân Nha thu vào.

“Đi thôi, giờ này cũng vừa vặn rồi, lúc này người đi tảo mộ không nhiều, chắc hẳn cũng không có nhiều người.” Từ Văn Bân lại nựng nựng nữ nhi rồi đứng lên, cười nhợt nhạt vươn tay với Đại trưởng công chúa.

Từ Man ánh mắt càng thêm khó hiểu nhìn mẫu thân đang ngẩng đầu dùng ánh mắt quan tâm nhìn phụ thân, cũng không biết trong đó có chuyện gì mà nàng không biết.

“Xe ngựa đã chuẩn bị xong chưa?” Đại trưởng công chúa không nhìn ra cảm xúc gì trên mặt trượng phu, cũng thuận theo vươn tay nắm tay trượng phu.

“Đã chuẩn bị xong rồi ạ.” Trương ma ma cúi đầu nói.

Đại trưởng công chúa đứng cạnh trượng phu, vẫn có chút lo lắng hỏi: “Có đúng là chiếc không có huy hiệu không?”

“Đúng vậy ạ, chủ mẫu nương nương yên tâm.”

Đại trưởng công chúa như thổi phào một cái, lại đến cạnh giường từ ái nhìn Từ Man nói: “A đa a nương đi có việc, trễ một chút sẽ trở về, một lát gọi hai ca ca đến ăn tối cùng con, nhớ đi ngủ sớm một chút, ngày mai a đa a nương đến thăm con.”

Từ Man luôn thấy kỳ quái, nhưng lại không thể hỏi nhiều, chỉ vươn tay giữ lại tay mẫu thân nói: “A nương a đa đi đường cẩn thận.”

“A Man còn nhỏ mà thật hiểu chuyện, thật sự là A Man ngoan của a đa.” Nụ cười Từ Văn Bản yếu ớt mang theo ấm áp, lại sờ hai má nữ nhi xong, liền dẫn Đại trưởng công chúa đi ra ngoài.

“Ma ma, cha mẹ đi đâu vậy?”

Bởi vì Trần ma ma là ma ma tổng quản trong nhà, Đại trưởng công chúa không có ở trong phủ, lại lo lắng về Quan ma ma, hơn nữa bọn trẻ còn nhỏ, cho nên để Trần ma ma ở lại trong viện con gái, chờ bọn họ trở về.

“Đi viếng mộ ạ.” Trần ma ma ở bên ngoài hành lễ tiễn đưa, rồi tiến vào, ngồi xuống cạnh chiếc bàn kê Từ Man, lấy chiếc khay đựng kim chỉ ra, neho mắt bắt đầu may giày.

“Viếng mộ ai?” Từ Man qua song cửa sổ nhìn theo góc áo của cha mẹ biến mất ở cuối sân.

“Là người quen cũ trước kia.” Tay cầm kim của Trần ma ma khựng lại một chút, sau lại bắt đầu thoăn thoắt lên xuống.

Từ Man tựa vào cạnh cửa sổ, nỗi nghi ngờ trong lòng càng lúc càng lớn, túi giấy không viết tên, cố nhân không thể nói ra, người khác đều tạo mộ lúc sáng sớm, nhưng cha mẹ lại nhắm lúc xế chiều đêm hôm mới lén lút đi.

“Ma ma đang làm gì vậy?” có nghĩ nát óc cũng không ra, Từ Man quyết định tạm thời bỏ qua, chắc hẳn chờ nàng lớn hơn chút, cha mẹ sẽ dẫn theo nàng đi viếng mộ.

Trần ma ma cầm đế giày, cười hiền hòa nói: “Đóng đế giày.”

Từ Man kinh ngạc nói: “Chớ không phải trong phủ có ma ma chuẩn bị sao?”

“Bé ngốc.” Nếp nhăn nơi khóe mắt của Trần ma ma hiện rõ lên, tiếng cười cũng có chút khàn khàn, nhưng vẫn đầy vẻ ấm áp không nói nên lời, nói: “Là làm cho chủ mẫu nương nương, nàng a, thích nhất là giày lão nô làm.”

Từ Man nheo mắt lại, cũng nhoẻn miệng cười, nàng nhớ tới Quan ma ma, cũng nhớ tới nữ mẫu Niên thị ngày thường cũng làm giày cho mình giống Trần ma ma, ai tốt ai xấu, vừa nhìn sẽ hiểu ngay.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Lại Vào Cung

Từ Man thực may mắn khi mình vẫn còn nhỏ, ít nhất tốc độ phát triển xương cốt nhanh hơn nhiều so với người trưởng thành, hơn nữa trong phủ thuốc thang cũng đầy đủ, ngày thường tẩm bổ cũng không ít, cho nên mặc dù Ly thái y quy định ba tháng, còn kém thời gian nửa tháng, cũng đã phát triển không sai biệt lắm, ít nhất không xuất hiện hiện tượng sưng thũng hoặc héo rút, xương cốt nối liền cũng rất ngay ngắn, không có khuynh hướng bị mọc xiêu vẹo.

Nhưng mặc dù xương đùi mọc ra rất tốt, thời gian xuống đất mỗi ngày của Từ Man vẫn bị mẫu thân khống chế chỉ trong nửa canh giờ, chỉ sợ nàng động loạn, lại làm bị thương thân thể, nhưng mà nửa canh giờ này, đối với Từ Man đã sớm thấy mình sắp mọc mốt mà nói, nhiều đó thời gian cũng cực kỳ quý giá.

Sáng sớm hôm nay, tiểu cữu cữu trong cung đã phái thái giám tổng quản đích thân đến đây, chỉ vì thực hiện lời hứa trước đó, đợi Từ Man có thể bước xuống giường, lại đến cung, làm quen với tất cả biểu ca biểu tỷ của nhà cữu cữu, thuận tiện cũng cảm tạ tiểu cữu cữu trước đó vài ngày cố ý đặc biệt đưa tới tặng vài chậu mai đỏ và mấy thợ tỉa hoa rất có tay nghề. Bây giờ tiểu viện của nàng trồng đầy mai đỏ, tuy rằng năm nay vẫn chưa có mai để ngắm, nhưng Từ Man có thể mừng tượng được, sang năm cả sân rực đỏ thì hút người cỡ nào.

“A Man, chuẩn bị xong chưa?” vì thấy nữ nhi chậm rãi bình phục mà sắc mặt Đại trưởng công chúa cũng vui mừng, hôm nay nàng mặc một thân

váy quây màu tím ngang ngực, một đường đi tới, bay bay bông bành, trông rất đẹp mắt.

Trả lời tất nhiên sẽ không là Từ Man, nhũ mẫu Niên thị vốn trông coi tất cả việc lật vạt của nàng, vừa định bước lên một bước, Quan ma ma bên người nàng đã ngang ngạnh chen lên trước, khom người lấy lòng cười nói: “Hồi bẩm chủ mẫu nương nương, tất cả đều đã chuẩn bị xong ạ.”

Đại trưởng công chúa liếc nhìn Quan ma ma, mặt không chút thay đổi, chỉ hơi khẽ gật đầu, coi như đã nghe thấy, sau đó đi đến bên người nữ nhi, cầm vạt áo thêu màu kia, nhẹ giọng nói: “A Man có nhớ, hôm nay tiến cung, phải nói gì với cữu cữu nào?”

Từ Man ngoẹo đầu, ra vẻ đáng yêu nói: “Đa tạ cữu cữu đã ban thưởng ạ.”

Đại trưởng công chúa rút cuộc cũng vừa lòng, hôn nữ nhi một cái, liền bảo Niên thị tiến lên bế vào lòng.

Hôm nay xe ngựa xuất môn là hoàng thượng đặc biệt đưa đến, so với loan giá của Đại trưởng công chúa còn xa hoa hơn, thái giám tổng quản lại chờ ở thiên sảnh, chỉ còn chờ công chúa ra lệnh một tiếng là nâng đoàn nghi thức mang theo bốn vị chủ tử tôn quý vào cung.

“Các ca ca cũng đi sao ạ?” nằm trong lòng Niên thị, Từ Man chợt nhìn thấy cặp sinh đôi ăn mặc phá lệ tinh xảo, cũng có chút kinh ngạc, nàng còn tưởng lần này chỉ có mình và mẫu thân đi.

Đại trưởng công chúa sửa sang lại mũ ngọc của hai con trai, cười nói: “Các ca ca sang năm phải vào Cung học, cữu cữu con tất nhiên muốn kiểm tra bọn chúng một chút, miễn cho sang năm làm mất mặt mũi nhà chúng ta.”

“Xùy~.” Từ Man che miệng phì cười, tránh trong đầu vai ma ma, cười vui sướng khi người gặp họa.

Trái lại, cặp sinh đôi vẻ mặt cứng ngắc, trông như có chút hối hận, đến cả hai vai cũng rũ xuống, vốn còn tưởng được vào cung chơi, ai ngờ cư nhiên còn có một cái hố thật to đang chờ.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Đại trưởng công chúa nhéo nhéo lỗ tai hai con, khóe miệng nín cười đi tới trước.

Nhưng bọn họ còn chưa đi xa mấy, đã thấy từ xa xa một ma ma thở hổn hển chạy tới.

Đại trưởng công chúa dừng chân lại, nhíu mày.

“Hồi... hồi bẩm chủ mẫu nương nương, phu nhân Lý thị của nhà đại lang Từ phủ dẫn theo hai vị cô nương lại đây, nói là, muốn tới thăm bệnh quận chúa nhà ta.” Vị ma ma kia gấp không kịp thở, nghẹn đến đỏ mặt nói.

Từ Man vừa nghe liền biết không phải là chuyện tốt gì, ngấm lại từ lúc nàng bị thương về nhà đến giờ, trong Từ phủ, ngoại trừ nhà tam thúc có đến tặng lễ vật an ủi ra, còn lại cũng chỉ có Từ gia tổ phụ phái quản gia đến đây hỏi han một chút, về phần Từ gia tổ mẫu cùng đại bá lại càng làm như là không biết, nhìn mà khiến cho lòng người lạnh ngắt.

Quả nhiên, Đại trưởng công chúa lộ ra một tia không vui nói: “Hai vị cô nương nào?”

“Là Đại cô nương nhà đại lang và Nhị cô nương nhà tam lang ạ.” thấy sắc mặt Đại trưởng công chúa càng trở nên khó coi, ma ma không biết tên kia đầu càng cúi thấp.

Từ Man nhìn sắc mặt khó nén trào phúng của mẫu thân, có chút không hiểu.

Cũng là nhị ca nhà nàg nhanh mồm nhanh miệng giải thích nghi hoặc nói: “Chẳng qua là hai thứ nữ, sợ là bò đến đây muốn vào cung cùng chúng ta, tiện cho họ chứ sao.”

Từ Man lúc này mới giật mình, kiếp trước từng nghe nói quá giang ăn chức, không nghĩ tới kiếp này cư nhiên còn có vụ đi kè vào cung? Nhưng... nhưng mang theo hai bé gái vào cung? Sẽ không phải như nàg nghĩ chứ? Các nàg chỉ vừa mới 7,8 tuổi thôi mà.

“Đừng để ý tới họ, đưa họ vào trong phủ, hầu hạ trà bánh đi, chờ xe chúng ta đi rồi, lại nói Trần ma ma tiễn họ về.” Đại trưởng công chúa vân vê khuyên tai thủy tinh của mình, cười khẩy nói.

Từ Man nằm trong lòng Niên thị, cũng không biết phải nói gì, nàg thật sự không ngờ, hóa ra con gái nơi này đã suy nghĩ cho tương lai sớm như vậy.

Lần này mấy mẹ con Từ Man không còn bị ngăn trở nữa, thẳng đường lên loan giá, Từ Man nhìn màn che màu vàng kim kia, thật đúng là cữu cữu ban thưởng đến, bằng không ai dám tùy tiện dùng a, lại nhìn nước trà trái cây trong xe, cho dù là ở trong phủ trưởng công chúa cũng không thường thấy, bên trong xe lại cất giấu không ít vật nhỏ dễ thương, không cần nhìn cũng biết, đều là chuẩn bị cho Từ Man chơi, có thể xem như là tri kỷ rồi.

Đương lúc Từ Man còn đang cảm thấy ấm áp vì sự chuẩn bị chu đáo của cữu cữu, thì nhị ca Từ Hải Thiên vừa ngồi xuống đã không nhịn được, đầu mày nho nhỏ chau lại một cái nói tiếp: “Sợ là tự thân đại bá mẫu không dám trắng trợn chẳng kiêng nể gì mà làm thế đâu, nhất định là tổ mẫu... đúng thật là không chịu yên ổn.”

“A Thiên, không được nói bậy.” Đại ca Từ Hải Sinh vốn luôn cẩn thận, vừa nhìn mẫu thân liền quát lớn.

Nào ngờ, mẫu thân chỉ nhướn mày lên, ngược lại nói với Từ Hải Sinh: “Lời này mặc dù không nên nói lung tung, nhưng vậy cũng không có nghĩa là chúng ta phải sợ bọn họ. A Sinh, con là trưởng tử của phủ Đại trưởng công chúa, thì càng không cần thiết phải dè dặt như vậy, tương lai con sẽ là người kế thừa tước hiệu đấy.”

“Nhưng trong sách có nói, trên đời này ‘chữ hiếu đi đầu’...” dù sao Từ Hải Sinh vẫn còn là một đứa bé, mặt ngoài ra vẻ thâm trầm, kỳ thật đáng lý ra, cái đáng nháo cũng cùng nháo, lúc tác quái thì cũng không thiếu nó, cho nên thẳng bé nhất thời không nghĩ ra, liền không phục nói.

Đại trưởng công chúa lại tựa vào vách xe, khinh thường cười nói: “Con thấy mẫu thân nhún nhường bọn họ ba phần, con liền cho là mẫu thân sợ họ sao?”

Từ Hải Sinh không lên tiếng, giống như là thầm chấp nhận.

“Ngốc ạ, con thật sự đã sai càng thêm sai, mặc dù mẫu thân gả vào làm dâu nhà họ Từ, nhưng chúng ta vẫn là người của thiên gia, Từ gia bọn họ bất quá chỉ là nhà nô tài của chúng ta. Ngày thường mẫu thân hòa hòa khí khí, chẳng qua là nhìn vào mặt mũi của phụ thân con, nhưng có một số việc, nếu bọn họ đã làm quá đáng, thì chúng ta cũng không cần khách khí.” Đại trưởng công chúa khéo mắt hếch lên, phá lệ sắc bén, khí tức đường hoàng kia, lần đầu tiên làm cho Từ Man cảm nhận được, thì ra cái kiêu ngạo mà mẫu thân từng nói đến, cũng không phải chỉ là lời nói suông bên miệng, đó là một loại khí thế ngạo nghễ dung nhập vào tận xương cốt, không thể trừ tận gốc, không thể vùi lấp đi.

Từ Hải Sinh cùng Từ Hải Thiên nghiêm mặt lại, cùng chấp tay nói: “Dạ.”

Đây, cũng không phải là bình thường vui đùa nữa, mà là dạy dỗ nghiêm túc, bọn chúng đương nhiên cũng không dám khinh suất.

“Được rồi, lúc về a nương sẽ nói chuyện này với a đa các con.” Đại trưởng công chúa vỗ trán nhiti tử, lại giãn mặt ra nói: “Chỉ bằng hai đứa thứ nữ, tổ mẫu con làm ăn cũng thật hồ đồ.”

Không nói đến ba người của Từ phủ bị Đại trưởng công chúa cho leo cây, mà nói đến Từ Man một lần nữa vào cung, dĩ nhiên không còn cảm giác xa lạ như trước, mà càng ít đi cái loại cảm giác kính sợ lúc mới đến, thay vào đó là càng nhiều hơn một loại cảm giác thân nhiên hân hoan, mặc dù chỉ ở chung với tiểu cữu cữu và cữu mẫu một khoảng thời gian ngắn, nhưng bọn họ đối với nàng rất tốt, thật sự không thể xem nhẹ được.

“Tiểu cữu cữu!” bọn họ vừa mới xuống kiệu, Từ Man liền nhìn thấy một bóng dáng màu minh hoàng (vàng sáng) đứng trên bậc thang cao, nàng không nhìn được ngẩng đầu, duỗi tay vẫy vẫy gọi.

Hoàng đế trên mặt liền vui lên, cư nhiên đích thân bước xuống bậc thang, không đợi những người còn lại hành lễ, liền đón lấy Từ Man từ trong lòng Niên ma ma, cứng nựng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nói: “A Man có nhớ cữu cữu không?”

Từ Man đầu tiên là thoáng xấu hổ, sau đó liền bỏ luôn da mặt, hai cánh tay nhỏ vòng lên cổ Hoàng đế, thân thiết nói: “Nhớ! Nhớ đồ ăn ngon cữu cữu cho A Man.”

Hoàng đế lập tức cười phá lên, yêu thương sờ hai má Từ Man, xoay người, cười chào: “A tỷ.”

Cặp sinh đôi không tùy ý giống như Từ Man, ngược lại quy củ chấp tay tiến lên, trăm miệng một lời nói: “Cháu thỉnh an Hoàng đế cữu cữu.”

Hoàng đế nhìn hai anh em sinh đôi giống nhau như hai giọt nước kia, hơi thăm oán nhìn về phía thân tỷ nhà mình nói: “Làm gì câu nệ như vậy, chúng ta đều là người một nhà cả.”

Nhưng Đại trưởng công chúa chỉ hài lòng nhìn hai đứa con trai, thản nhiên nói: “Con trai là phải biết chút quy củ.”

“A tỷ...” Hoàng đế cũng biết tỷ tỷ mình rất khó thay đổi, cuối cùng tất cả lời muốn nói đều biến thành một tiếng thở dài.

Từ Man vui trong lòng cữu cữu, nhìn mẫu thân cùng ca ca, nàng tựa hồ cũng có thể lý giải vì sao quan hệ giữa cữu cữu và mẫu thân tốt như vậy, trong đó chẳng những có loại tình cảm tỷ tỷ dưỡng dục giống như mẹ ruột, còn có tình nghĩa Đại trưởng công chúa đã vì đệ đệ xả thân, cũng có sau khi tất cả ‘bụi trần lắng đọng’, Đại trưởng công chúa trở nên lãnh đạm với quyền thế, cùng với việc vĩnh viễn bảo vệ cho bờ tuyến bên đệ đệ, không thể không nói rằng, Đại trưởng công chúa vẫn luôn là một người phụ nữ thông minh, nàng hiểu được điều mình muốn, cũng hiểu được nên lấy hay bỏ, bằng không, cho dù tình cảm có thâm hậu cỡ nào cũng không chịu nổi những yêu cầu và khao khát quyền lực kia.

Giống như Từ gia dường như vĩnh viễn cũng không thể hâm nóng kia, cũng không biết phụ thân đã từng cố gắng biết bao nhiêu, đã từng thất vọng bao nhiêu, mới có thể trở nên rộng rãi và vô vị của ngày hôm nay, chỉ cần không quan tâm tới, như vậy cũng sẽ không so đo thêm làm gì.

Từ Man ngẩng đầu nhìn gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của mẫu thân, nhớ lại lời dạy dỗ các ca ca của mẫu thân lúc trên xe, lại nhớ tới một người bạn của nàng ở kiếp trước từng kết hôn có nói: vĩnh viễn đừng cự nự với mẹ chồng ở trước mặt chồng bạn, bạn phải cho chồng bạn cảm thấy, bạn luôn vì hắn mà ở trước mặt mẹ chồng chịu tủi thân, như vậy, hắn sẽ càng thêm thương bạn, bảo vệ bạn, sẽ luôn thiên vị nghiêng về phía bạn, người bạn phải sống cùng cả đời là chồng, chứ không phải mẹ chồng.

Từ Man nghĩ, mẫu thân thật sự đã lĩnh ngộ được điều này.

“Mau... mau bảo bọn nhỏ tiến vào điện, trời cũng sắp đến trưa rồi.”

Từng mùi hương thơm ngát, Từ Man vén đóa hoa hồng nhạt trên mũi lên, hơi mờ mịt nhìn lên trên, chỉ thấy gương mặt tròn tròn, cùng với ánh mắt yêu thương của cữu mẫu. Từ Man lại nhìn về phía cữu cữu cũng đang nhìn Hoàng hậu cữu mẫu, không khỏi cười thầm, cữu mẫu cũng là một người thông minh.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: BẠN CHƠI TRONG CUNG

Vừa bước vào tẩm cung của Hoàng hậu, đã thấy trong điện Phượng Tê Cung, có mấy đứa nhỏ đang đứng, có lớn có nhỏ, đứng đầu là hai bé trai, tuổi tác trông cũng xêm xêm cặp sinh đôi kia, đứa nhỏ nhất không kém hơn Từ Man là bao, còn đang được nhũ mẫu dắt đi. Hai đứa trẻ đang mặc quần áo ngắn màu vàng kia, chắc chắn chính là hai đứa con trai của cữu cữu rồi. Có điều, Từ Man kinh ngạc nhìn đến một góc, sao người kia cũng ở đây?

“Lại đây nào, A Man, cữu cữu cho con làm quen một chút.” Hoàng đế ôm Từ Man, đi đến trước mặt hai hoàng tử kia, chỉ đứa lớn nói: “Đây là đại biểu ca của con.”

Từ Man tự nhiên biết nghe lời bèn nói: “Chào đại biểu ca.”

Tôn Mẫn Tiêu luôn quen biểu hiện ở trước mặt phụ thân, từ lúc phụ thân ôm Từ Man tiến vào, trong lòng nhỏ nhỏ đã có tính toán rồi, mặc dù có chút cảm giác chua chua dấy lên khó áp chế, nhưng hắn vẫn giả vờ bộ dáng như hưng phấn, vươn tay ra nói: “A Man biểu muội.”

Mặc dù Từ Man không biết nhìn người lắm, nhưng chỉ với thân phận của Tôn Mẫn Tiêu là con trai của Hoàng đế, nàng cũng đã lập tức mang lòng đề phòng, chứ đừng nói gì đến chuyện sinh lòng hảo cảm. Cho nên Từ Man vờ ngượng ngùng quay đầu đi, trốn trong lòng Hoàng đế, dù sao nàng vẫn còn nhỏ mà, nhỉ!

Tay của Tôn Mẫn Tiêu cứ như vậy khựng giữa không trung, sau đó ngượng ngùng thu về, đầu cúi gằm thoát nhìn có chút tủi thân, chỉ có đôi con ngươi giấu dưới hàng lông mi kia lại lộ ra một tia cảm xúc phức tạp.

Hoàng đế không hề cảm thấy gì, lại chỉ vào một đứa bé đang được nhũ mẫu bế: “Đây là nhị biểu ca của con, lớn hơn con một tuổi.”

Nhị hoàng tử tuổi còn nhỏ, đang mở to đôi mắt thuần khiết tò mò nhìn Từ Man, khi thấy Từ Man cũng nhìn tới, lập tức lộ ra một khuôn mặt tươi cười sáng lạn, làm cho người ta thoáng chốc mềm lòng đến tràn ra nước.

“A Man biểu muội.”

Từ Man càng nhìn càng thấy nhị biểu ca thật đáng yêu, đặc biệt là hai má phúng phính kia, khi nói chuyện lộ ra mấy cái răng bé tí, khiến cho nàng không nhịn được được mà sinh ra hảo cảm.

“Nhị biểu ca!”

Ngay lúc Từ Man đang cảm thấy thú vị nhìn nhị biểu ca Tôn Mẫn Trác, chợt nghe một thanh âm cực dễ nghe bên cạnh vang lên: “A Man biểu muội, tỷ là Thục Thận, là đại biểu tỷ của muội.”

Từ Man quay đầu, chỉ thấy người nọ tuổi còn nhỏ, đã ép làm điệu bộ đoan trang, tươi cười tao nhã, cũng giống như Tôn Mẫn Tiêu, đều mang theo ánh mắt lỗi đời, chỉ là cô nương này có hơn một chút chân thành.

“Đại biểu tỷ.” Từ Man không phải là một đứa bé không hiểu chuyện, đương nhiên sẽ không làm mất mặt mũi công chúa Thục Thận, cũng trả lời lại một câu.

Thực rõ ràng, công chúa Thục Thận nghe vậy, nụ cười sâu thêm vài phần, không đợi Hoàng đế tiếp tục giới thiệu, nàng vươn tay kéo một bé gái qua, nói: “Đây là nhị biểu tỷ của muội – Thục Viện.”

Lòng Từ Man trầm xuống, lại nhìn qua cô bé tương lai luôn thích so đo dung mạo với mình, thật đúng là có vài phần tương tự với ca ca ruột của nàng – Đại hoàng tử Tôn Mẫn Tiêu, trong tương lai vị này chính là bạn khuê mật tốt nhất của Hoàng Tú Oánh, hiện tại dường như cũng chỉ là một đứa bé bốn tuổi không giấu được ghen tỵ mà thôi.

“Nhị biểu tỷ.” Đôi lúm đồng tiền không sâu, nhưng cũng không bối móc ra được lỗi lầm gì.

“A, kỳ quái, Thục Mẫn đâu rồi? Vừa mới còn đây mà...” Thục Thận lại nghiêng người qua, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó càng lăm nhăm, càng không dám nhìn mặt Hoàng đế.

Ai ngờ Hoàng đế chỉ thản nhiên quét mắt nhìn công chúa Thục Thận một cái, liền xoay qua, cười nói với Từ Man: “Con còn có một vị tiểu biểu tỷ, gọi là Thục Gia, vài ngày trước bị cảm lạnh, nên không đến, sợ lây bệnh cho con, sẽ gặp sau.”

Từ Man gật đầu, trong lòng kinh ngạc, nàng cho là Hoàng đế đối với những công chúa thứ nữ này, không có hảo cảm gì lắm, nhưng Hoàng đế cư nhiên nguyện ý nói với nàng vài câu giúp đỡ con gái út, biểu tình còn nhu hòa vài phần, xem ra vị đường tỷ bà con xa bên nhà mẹ đẻ của Hoàng Tú Oánh này, cũng có chút bản lĩnh.

“Đúng rồi.” Hoàng đế nhắc đầu lên, nhìn đến một bé gái đứng trong góc, đang vui vẻ tán gẫu cùng hai bé trai, nhú mào, gọi: “Phi Nghiên, con lại đây.”

Từ Man cũng nhìn lại theo, quả nhiên, nàng vừa rồi không nhìn lầm, người trốn trong góc phòng trò chuyện cùng Tôn Phi Nghiên kia, chính là Gia Cát Sơ Thanh rất nhiều ngày trước mới gặp qua, không ngờ hắn cũng tới hoàng cung, không phải nói hôm kia bị bệnh sao.

Tôn Phi Nghiên không tình nguyện đi tới, bữu môi, vẻ mặt mất hứng một cách thật thà, lúc đáp lời cũng không có khí lực nói: “Hoàng thúc thúc.”

“Đây là biểu muội A Man của con.” Hoàng đế làm như không nhìn thấy, kéo tay Từ Man nói: “Đây là cháu gái của nhà hoàng thúc gia gia, con phải gọi là Nghiên biểu tỷ.”

Từ Man cảm thấy huyết thái dương đều muốn nhảy tung ra, nàng nhấm nháp một chút, ngoại trừ người Từ gia, nàng có một đồng biểu tỷ biểu huynh, nghĩ đến việc phải nhớ kỹ tất cả những người này, nàng cảm thấy tế bào não mình sắp khô kiệt đến nơi...

“Nghiên biểu tỷ.” Từ Man tận lực làm cho chính mình trông thật ngọt ngào đáng yêu.

Nhưng thực bất hạnh, Tôn Phi Nghiên đối với nàng không hề có một chút hứng thú nào, chỉ ừ một tiếng, liền quay đầu chạy đi, nín chặt tay áo của Gia Cát Sơ Thanh, vẻ mặt hưng phấn kia, hoàn toàn khác hẳn với vừa rồi đối diện với nàng.

Nhìn bóng dáng Tôn Phi Nghiên rời đi, cùng với vẻ mặt ngượng ngùng của Gia Cát Sơ Thanh, Từ Man lại nhìn tiểu cữu cữu, chỉ thấy tiểu cữu cữu cũng nhìn Tôn Phi Nghiên, có điều, vẻ mặt không biểu hiện một chút gì, hơn nữa gần như trong chớp mắt, Từ Man thế nhưng bất giác cảm thấy một loại cảm giác âm hàn.

“Được rồi, A Man vẫn là đứa nhỏ, chàng đế con bé nhận biết nhiều người như vậy, một lát có thể nhớ kỹ sao.” Hoàng hậu đã sớm không vui, nhìn Hoàng đế không nói gì, bèn đi tới, vuốt đầu Từ Man nói: “Hôm nay trong cung còn những nhà khác nữa, nhưng mà A Man cũng có quen đó nha, là hai vị biểu ca nhà Gia Cát.”

Lúc này Từ Man mới biết, thì ra đứa bé trai đang đứng bên cạnh Gia Cát Sơ Thanh, lại trông có vẻ lớn hơn kia, là Gia Cát Sơ Liêm, huynh trưởng của Gia Cát Sơ Thanh.

Từ Man cũng không nhìn Gia Cát Sơ Thanh nữa, ngược lại cười tủm tỉm nhìn Hoàng hậu nói: “Thỉnh an cữu mẫu ạ, hôm nay cữu mẫu thật xinh đẹp.”

Hoàng hậu bỗng chốc liền vui vẻ, nếu không phải nàng đang mang thai, thật muốn ôm đứa bé đáng yêu này một cái, cho nên tuy rằng tiếc nuối, nàng vẫn đi tới gần, hôn Từ Man một cái nói: “A Man quả là đứa bé ngoan nhất.”

“Cữu mẫu, tiểu đệ đệ cũng ngoan giống A Man a.” Từ Man cũng không ngốc, cái gì dễ nghe, đương nhiên sẽ biết nói.

Không ngoài dự liệu, nghe vậy ngay cả Hoàng đế cữu cữu cũng bật cười.

Nhìn mọi người đã làm quen khá rồi, Đại trưởng công chúa đi tới, vừa rồi bởi vì mọi người không muốn đánh tan nhã hứng của Hoàng đế, lúc này Hoàng đế không nói lời nào, bọn nhỏ trên điện đường tụ tập lại với nhau, hành lễ với Đại trưởng công chúa, đôi anh em sinh đôi cũng hành lễ lại với Hoàng hậu, rồi hành bình lễ với đám biểu huynh biểu tỷ. Từ Man còn nhỏ, Hoàng đế lại không chịu buông tay, tất nhiên không cần phải hành lễ với người khác.

“A Man, lần trước con ở trong cung, cữu cữu đã nói cho con tới chọn, con muốn chơi với ai thì chọn người đó, bất luận là ai.” Hoàng đế cẩn thận đặt cháu gái xuống, chỉ vào mọi người, ngênh ngang nói.

Từ Man thầm than, không cần nhìn vào vẻ mặt bọn chúng đã biết là khó coi rồi, nơi này có đứa nào mà không là bảo bối được nâng niu ở nhà chứ, mặc dù cữu cữu không để ý đến, nhưng những thứ nữ thứ tử này cũng

là con cháu hoàng gia, nay lại xem như củ cải rau xanh cho nàng chọn lựa, nếu không phải nàng biết rõ tấm lòng yêu thương của cữu cữu đối với mình, không chừng nàng đã nghĩ cữu cữu đây là đang muốn hại nàng rồi.

Cái này... chọn ai cũng không thích hợp, chọn rồi, người đây là kén chọn, không chọn, người đây là miệt thị, đặc biệt nếu chọn người hoàng gia, vậy không phải càng ‘minh tranh ám đấu’ lợi hại hơn sao? Hiện tại nàng cũng không thật sự xem bọn họ chỉ là những đứa trẻ, ở trong sách, ở kiếp sau khi Hoàng Tú Oánh sống lại, trong cung còn thiếu chuyện xấu sao? Từng đứa nhỏ đều biết cách tranh giành tình cảm, thủ đoạn vừa đa dạng cũng không trùng lặp.

Từ Man đứng yên, quay đầu mang theo e dè nhìn về phía mẫu thân cầu cứu, nhưng tiếc rằng mẫu thân chỉ ôn nhu nhìn nàng, không có ý định ra tay, cũng giống như cữu cữu, chờ nàng lựa chọn. Lại nhìn qua hai ca ca bên cạnh mẫu thân, ặc... cư nhiên còn lè lưỡi nhăm nhăm với nàng.

Quét mắt qua đám nhỏ trong đại điện, Từ Man có ý định muốn tìm đám biểu tỹ cùng chơi, nhưng nàng dòm lại đại biểu tỹ Thục Thận, nhị biểu tỹ Thục Viện, lập tức có chút đau đầu, nàng cảm thấy chỉ số IQ của mình, trước mắt còn chưa đạt đến trình độ chu toàn được.

“A Man, hôm nọ huynh đưa chiếc xe đẩy nhỏ kia đến cho muội, có thích không?” Ngay tại lúc Từ Man do dự, liền thấy Gia Cát Sơ Thanh mỉm cười đi tới, làm như tán gẫu hỏi.

Từ Man thầm than biểu ca này ‘tâm tinh như tóc’ (thận trọng, kỹ tính, thông minh), cư nhiên nhìn ra khó xử của nàng.

Từ Man không ngốc, đương nhiên sẽ không ở lúc nguy khốn này giả vờ tự trọng, đả thương lòng tốt của người khác nữa, nàng loạng choạng đi qua, một phen kéo lấy ống tay áo Gia Cát Sơ Thanh, ngọng nghịu quay đầu nói với Hoàng đế: “A Man muốn cùng chơi với biểu ca.”

Trong phút chốc, Từ Man cư nhiên bắt gặp nỗi thất vọng trong một loáng trong mắt cữu cữu, còn có vẻ kinh ngạc không che giấu được của đại biểu tỹ và đại biểu ca. Từ Man cúi đầu, nắm tay áo Gia Cát Sơ Thanh càng chặt hơn.

“A đệ, A Man và Sơ Thanh có quen biết.” Đại trưởng công chúa chậm rãi đi tới bên người Hoàng đế, vỗ vỗ bờ vai của hắn, ôn hòa nói, lại không có một tia nóng vội.

“A tỹ...” Hoàng đế cảm thấy vành tai nóng lên, xấu hổ kêu.

Đại trưởng công chúa liếc liếc hắn, tiến lên đỡ Hoàng hậu, hai người vừa nói vừa cười đi vào nội thất. Hoàng đế bất đắc dĩ, nhìn Từ Man cùng Gia Cát Sơ Thanh một lúc, đoạn xoay người đuổi theo.

“Tiểu ca ca, huynh không sợ tiểu cữu cữu muội trách tội à?” Nhìn hai vị công chúa và hai vị hoàng tử đi ở phía trước, Từ Man đứng cạnh Gia Cát Sơ Thanh, nhỏ giọng hỏi.

Gia Cát Sơ Thanh kéo tay áo từ trong tay Từ Man ra, rất tự nhiên vươn tay nắm bàn tay nhỏ của nàng, sau đó không buồn quan tâm, lắc đầu nói: “Không phải muội không muốn chọn sao?”

“Này, biểu ca, đó là muội muội của nhà chúng ta đó có biết không?” giọng điệu chua ngoắt không cần hỏi cũng biết là của nhị ca Từ Hải Thiên, ngay cả đại ca Từ Hải Sinh cũng đi theo ho khan một tiếng, tiếp theo lại thuận thế kéo Từ Man trở lại bên người.

“Sơ Thanh, chúng ta không thèm chơi với họ! Hai con khỉ con!” Gia Cát Sơ Thanh cũng bị một người khác kéo qua, Từ Man nhìn một cái, vui rồi, đây không phải là Tôn Phỉ Nghiên của nhà hoàng thúc gia gia sao? Ngay từ lúc đọc truyện, nàng đã cảm thấy cô nương nhìn trúng Gia Cát Sơ Thanh này, cũng không biết tại sao Tôn Phỉ Nghiên và Hoàng Tú Oánh có

thể trở thành bạn tốt được, chẳng lẽ, đây chính là vầng ánh sáng của nữ chính? Đức mẹ Mary triệu hồi ư?

“Người nói ai con khỉ! Người cũng là một dã nha đầu thì sao.” Nhị ca trước nay chưa từng thiếu tài võ mồm.

“Người, người thì có! Vô lại, không thèm chơi với người!!”

“Ai muốn chơi với người, nha đầu xấu xí!”

“Người chờ đó cho ta!”

Từ Man tránh sau lưng ca ca, nhìn Gia Cát Sơ Thanh không dấu vết tách ra một khoảng với Tôn Phỉ Nghiên, rồi đứng sau Gia Cát Sơ Liêm, lại xem Gia Cát Sơ Liêm vẫn khẽ mỉm cười, không nói một câu. Hai huynh đệ họ thật thú vị.

Bỗng nhiên, Từ Man cảm thấy một ánh mắt lợi hại, đâm thẳng vào lưng mình. Từ Man quay đầu lại, liền thấy trong một góc điện, có một cây cột, sau cây cột lấp ló một đứa bé tầm 4,5 tuổi, đang dùng một loại ánh mắt thù hận nhìn mình, ánh mắt lạnh như băng kia, làm lòng người lạnh ngắt.

“Đó là công chúa Thục Mẫn.” Từ Man nghe thấy đại ca nói bên tai mình.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Như Thật Như Mơ

“A Man, chúng ta từ từ nói chuyện, được không?”

“Láo xược, ai cho phép người gọi tên của bản quận chúa.”

“Vâng... thưa quận chúa.”

Hai người đưa lưng về phía Từ Man, tựa như đang đứng trên một hành lang dài, không nhìn rõ mặt, nhưng Từ Man lại biết rất rõ hai người họ là ai.

“Quận chúa, chúng ta đã thành hôn rồi, không thể bắt đầu lại từ đầu sao?” nam tử kia đứng ở một bên, dường như có chút sốt ruột.

“Bắt đầu lại? Không phải trong lòng người chỉ có mỗi tiểu tiện nhân kia sao? Còn muốn cùng ta bắt đầu cái gì?” nữ tử kia quật cường hừ lạnh nói.

“Muội ấy đã lập gia đình, mà ta cũng đã cưới nàng, A Man, ta và muội ấy căn bản là không có khả năng.” Nam tử kia nói xong, chợt ho khan vài tiếng, vịn lên cây cột hành lang.

Nhưng nữ tử kia lại không hề nhúc nhích, cười lạnh nói: “Thật sao? Ta cũng không quên lúc trước người lấy ta là duyên cớ gì.”

“Đúng, ta thừa nhận, lúc trước ta lấy nàng, là vì muốn nàng buông tha muội ấy, còn có duyên cớ bởi Thánh nhân tứ hôn, nhưng hôm nay chúng ta

đã thành vợ chồng, ta cũng đã muốn buông xuống, vì sao... vì sao nàng lại không nguyện buông.” Nam tử thở hổn hển một hồi, thân thể loạng choạng thở dài nói.

“Buông xuống? Nực cười! Người thật sự nghĩ rằng ta yêu thương người sao? Cùng lắm ta chỉ không thích nhìn cái dáng vẻ kia của nàng ta, ta không muốn nàng ta sống tốt. Người nàng ta thích, ta đều phải cướp được.” Nữ tử kia cười điên cuồng, bước đi trên hành lang gấp khúc, ống tay áo tinh xảo vung vẩy.

Nam tử kia như bị những lời nói này đả thương, cánh tay đỡ lấy cột trụ cũng bắt đầu rũ xuống, nhưng vẫn kiên trì nhìn nàng, đầy đau thương nói: “A Man, nàng không phải nữ tử như thế, ta biết.”

Nhưng trả lời lại hắn, chỉ là bóng lưng nữ tử càng xa dần.

Cảnh tượng thay đổi, dường như ở bên trong khuê các của ai đó, bóng dáng tương tự nữ tử kia ngồi bên cửa sổ, bên người là một lão ma ma.

“Quận chúa, ngài đừng nghe hắn ta dụ dỗ a, tên nam nhân này ấy à, ăn trong bát nhìn trong nồi, không phải hắn thích tiện nhân kia sao, nào thật sự muốn sống cùng ngài, nhất định là muốn lừa gạt ngài rồi.”

Nữ tử kia dường như cực kỳ buồn bực, phát phát tay, không kiên nhẫn nói: “Biết rồi, biết rồi, bà đã nói rất nhiều lần rồi.”

“Dạ dạ, lão nô lại nhiều miệng, chính là, Phương Thảo lâu gần đây có một tiểu quan (kỹ nam) mới đến, bộ dạng mi thanh mục tú, nghe nói còn là con trai của một tội thần, chắc chắn, da dẻ trắng nõn, quận chúa, có muốn ném thử chút không?” lão ma ma kia xoa xoa tay, con người mắt đảo tròn nói.

Nhưng nữ tử kia chỉ gật gật đầu, không nhìn thấy có vẻ gì là kích động.

Khung cảnh lại chuyển, dường như nữ tử kia đang uống rượu cùng người nào đó, chén tạc chén thù, sau đó cửa lớn bị người mở ra, một gã sai vặt vọt vào, nói gì đó, nàng ta một phen đẩy người bên cạnh ra, túm váy bỏ chạy ra ngoài, tốc độ cực nhanh.

Lại chuyển cảnh, tại bên giường, một nam tử gầy như que củi nằm nơi đó, không thấy rõ mặt, hắn giống như đang gồng mình cố gắng chống đỡ, như đang chờ đợi ai, chỉ chờ đến khi nữ tử kia bổ nhào vào bên giường hắn, thân mình hắn mới mềm nhũn xuống, nâng cánh tay lên.

“Ai cho phép người chết, bản quận chúa nói không được chính là không được!!”

“A Man, đừng tự hành hạ bản thân mình nữa, được không?” tay nàng bị hắn cầm, mà bàn tay hắn cũng đã không khép lại được.

“Chỉ cần người không chết, cái gì ta cũng đáp ứng người...” thanh âm nghẹn ngào, mang theo yếu ớt.

“A Man, ta vẫn luôn biết, nàng là một cô nương tốt, vẫn luôn biết...” thanh âm yếu dần, lại mang theo ý cười.

“Xin người... đừng chết...” thanh âm của giọt nước mắt nhỏ xuống, không biết có sao, bỗng trở nên càng lớn tiếng hơn, tựa như đang gõ lên phiến đá.

“Thật xin lỗi, ta không có cách nào làm cho nàng buông bỏ chấp niệm trong lòng, cũng không có cách nào sưởi ấm trái tim nàng, ta vốn nghĩ là có thể...” Nam tử nghỉ ngơi một lúc, lại nói tiếp: “Đừng tùy hứng nữa, được không, về sau hãy tìm một nam nhân đối đãi với nàng thật tốt, cùng nàng mùa xuân ngắm hoa, mùa đông thưởng tuyết, rồi sinh một đám trẻ.”

“Người...” Nữ tử kia nức nở, muốn hỏi cái gì, lại đột nhiên thay đổi, hỏi: “Kiếp sau, liệu người có thể thích ta không? Chỉ thích một mình ta

thôi.”

Nam tử kia nhẹ nhàng nở nụ cười, lại vươn tay, vén những sợi tóc lòa xòa bên tai nàng lên, sau đó tinh nghịch nói: “Ta sẽ thử thích thê tử của ta, kiếp sau cũng sẽ vậy.”

“Vậy... vậy ta...” Không đợi nữ tử nói xong, cánh tay của nam tử kia đột nhiên mềm nhũn, từ trên má nàng chậm rãi tuột xuống.

“Về sau, đừng khóc nữa...”

Hình ảnh đột nhiên bị một tầng mây mù ngăn trở, lại giống như một bức tranh thủy mặc, dần dần tiêu tán.

“Quận chúa... Quận chúa đã tỉnh chưa?” thanh âm phảng phất như đã cách mấy đời vang lên, Từ Man mở choàng mắt, một cảm giác phần nộ không biết từ đâu ập tới, thiếu chút nữa làm cho lồng ngực nhỏ của nàng nổ tung, nhưng nước mắt từ trong khóe mắt lăn dài xuống tai, xúc cảm ấm áp kia, lại nóng rát giống như nước sôi vậy, khiến nàng bình tĩnh.

Từ Man giơ hai tay lên, dùng sức lau thật mạnh đôi mắt đầy lệ, sau đó hít sâu một hơi, nàng không biết cố sao lại nằm mơ thấy giấc mộng vừa chân thật lại vừa hoang đường đến vậy, trong mộng rõ ràng chính là Gia Cát Sơ Thanh cùng quận chúa Từ Man đã trưởng thành, những cảnh tượng kia, những câu đối thoại kia, Từ Man càng không sao quên được. Đây là một đoạn cuối cùng trong truyện, một ngoại truyện nhỏ về Gia Cát Sơ Thanh và Từ Man ở kiếp thứ nhất, chỉ để nhấn mạnh rằng Từ Man là một nữ tử xấu xa, không biết quý trọng, tùy hứng đến mức chỉ vì nhìn Hoàng Tú Oánh không vừa mắt, lại còn thích biểu ca Gia Cát Sơ Thanh của nàng, bèn tính kế hãm hại Hoàng Tú Oánh, đến mức làm cho nàng ta gả cho một người đàn ông xấu xa, cuối cùng còn cấu kết với người đàn ông kia, làm cho Gia Cát Sơ Thanh cam tâm tình nguyện cưới mình.

Nhưng mà, sau khi kết hôn, dưới sự xúi giục của Quan ma ma, tính cách của Từ Man càng trở nên quái đản và vụn vặt, chẳng những cự tuyệt thiện ý của Gia Cát Sơ Thanh, còn cả ngày nghi thần nghi quỷ, lòng ghen tuông lại càng trở nên tăng vọt. Chỉ cần nàng nhìn thấy Gia Cát Sơ Thanh, là sẽ nghĩ đến chuyện hắt trước kia thích Hoàng Tú Oánh, vì thế đủ loại ngược tâm, đủ loại mâu thuẫn, từng chút từng chút làm hao mòn dần lòng kỳ vọng vào cuộc sống mới của Gia Cát Sơ Thanh, cũng chầm chậm đẩy Gia Cát Sơ Thanh hướng càng gần về con đường chết.

Còn nhớ rõ, lúc nàng còn là Từ Mẫn, ngồi trong tiệm sách cổ quái kia đọc hết đoạn ngoại truyện này, đối với Từ Man mang đầy tố chất của người bị thần kinh kia, nàng tràn ngập khinh thường. Nếu đã thích người ta, vì sao sau khi kết hôn, còn phải tra tấn nhau, rõ ràng bản thân mình cũng không muốn sống phóng đảng như thế, nhưng vì để tra tấn Gia Cát Sơ Thanh, mà tìm đến nhiều trai bao để chọc tức hắt. Một Từ Man như vậy, chỉ làm nền cho nữ chính Hoàng Tú Oánh trọng sinh thiện lương luôn bị tính kế kia thôi, cũng dán lên đầy người Từ Man những cái nhãn ti bỉ, xấu xa, cao ngạo, vụn vặt, bị độc giả phỉ nhổ.

Nay, nàng nằm mơ thấy Từ Man cùng Gia Cát Sơ Thanh trong sách, lại bất ngờ khi mình hoàn toàn không còn nghĩ như vậy nữa, nàng sâu sắc cảm nhận được loại cảm giác bị ai từ trên người Từ Man, cái loại cố chấp và điên cuồng đối với tình yêu. Tính cách tùy hứng của nàng được tạo nên từ sự kiêu ngạo và thân phận của chính mình cùng với sự tự ti trong tình yêu. Nếu nàng không làm như vậy, thì dường như chắc chắn nàng có tình cảm với Gia Cát Sơ Thanh. Nàng không thể dễ dàng tha thứ, cũng không bỏ xuống được sự tự tôn của mình, nên đành mặc kệ tất cả thiện ý mà Gia Cát Sơ Thanh mang đến. Thậm chí nàng còn cho rằng, Gia Cát Sơ Thanh đối tốt với nàng, tất cả chỉ vì muốn nàng che chở cho Hoàng Tú Oánh, là vì có mục đích, chứ không phải vì nàng là thê tử của hắt.

Hơn nữa bên người còn có một ‘cây gậy’ Quan ma ma chuyên ‘quấy phân heo’ (có thể hiểu là: thọc bánh xe), thì quan hệ căng thẳng là chuyện không thể tránh khỏi. Thế nhưng, nỗi tuyệt vọng với tình yêu và nỗi áy náy với Gia Cát Sơ Thanh kia, không biết tại sao, đều đồng thời đông tụ trong lòng Từ Man, thật lâu thật lâu mới từ từ tiêu tán đi được.

“Quận chúa ngoan của lão nô, nên dậy rồi, một lát nữa còn phải đi đến nhà Gia Cát chúc thọ đó, dù sao vẫn không nên đến trễ.” MÀN che bị người mở ra từ bên ngoài, lộ ra bản mặt già nua của Quan ma ma, đang híp mắt cười nói.

Nhìn thấy khuôn mặt kia, tim Từ Man đánh thót một cái, sau đó vội nghiêng người qua, chui vào trong ổ chăn, giống như nàng lại muốn nằm ỳ trên giường.

“Ta chưa từng yêu Gia Cát Sơ Thanh, ta chỉ là vì chán ghét người, mới giành lấy hắn, người xem hiện tại ta có bao nhiêu trai lơ sẽ biết.”

Lúc nói những lời này, A Man... trái tim của cô, liệu có đau không, có muốn khóc không...

Đợi cho Từ Man rửa mặt, lại thất thần ăn sáng xong, mãi đến khi nàng ngồi trên xe ngựa, mới hậu tri hậu giác hồi thần, nàng sắp phải đến nhà Gia Cát chúc thọ, vậy... vậy người kia nhất định sẽ đến.

Yên lặng rúc vào trong lòng mẫu thân, hai mắt nhắm nghiền, chỉ làm cho người khác nghĩ là nàng vì dậy sớm nên vẫn buồn ngủ, nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy rệu rã, làm sao cũng không nói thành lời, giấc mộng đêm qua rất chân thật, cũng rất chấn động, làm cho nàng bị động mà thừa nhận một tình cảm sâu nặng, làm cho lòng nàng tràn ngập bi phẫn và thống khổ, mặc dù trước đó cũng đã lặng yên tan đi, nhưng nỗi chua xót kia vẫn còn lưu lại trong tận đáy lòng.

Mình là Từ Mẫn, không phải Từ Man, Từ Man thâm nhủ.

Bước xuống xe ngựa, Từ Man còn có chút thảng thốt, vừa rồi ngồi trên xe ngựa, nhìn thấy hai con sư tử đá uy vũ trước cánh cổng lớn, lần đầu tiên nàng mới hiểu rõ về dòng họ Gia Cát vốn được xem là thế gia này.

“Lão thần cùng gia quyến, thỉnh an Đại trưởng công chúa, công chúa nương nường vạn phúc.”

Từ Man nép trong lòng Niên thị, nhìn một đám người đông đúc trước xe, dẫn đầu là hai vị lão nhân, một nam một nữ, đầu đầy tóc bạc, trông quần áo của bọn họ, áo gấm đỏ thẫm, hoa văn đoàn phúc tự (chữ Phúc tròn), trên đầu lão phu nhân còn cắm một bông hoa đỏ bằng nhung, không cần đoán cũng biết, hai người này là đương gia và phu nhân nhà Gia Cát, cũng chính là chủ nhân của thọ yến hôm nay.

Lại nhìn phía sau hai vị lão nhân, là hai cặp vợ chồng, trong đó có một cặp Từ Man đã gặp qua, chính là Đại cô cô và Đại cô phụ của nàng, còn có hai đứa trẻ đang cúi đầu, không nhìn rõ mặt lắm. Bọn họ và con cái, bởi vì nam nhân có chức quan trong người, nên đều đứng hành lễ, mà nữ mẫu sau bọn trẻ, cùng với những nô bộc trong nhà, chỉ có thể quỳ thỉnh an. Từ Man liếc trộm một vòng, quả nhiên không có một thiệp thất, nói vậy điều trên sách nói nhà Gia Cát có gia quy: “nam tử chưa đến 40, không con trai, không được nạp thiếp” là sự thật.

“Đứng lên đi, đều là thân thích, không cần khách khí.” Đại trưởng công chúa đợi bọn họ hoàn lễ, mới cười cho ma ma bên người đi qua, đỡ Gia Cát lão phu nhân dậy.

Sau khi mọi người đứng dậy, đám đàn ông đương nhiên là có chuyện giữa đàn ông, phụ thân Từ Văn Bân rất nhanh cùng đại cô phụ xáp vào một chỗ, bọn họ cùng Gia Cát lão thái gia hàn huyên vài câu, sau đó cùng nhau đi đến thư phòng.

Lúc này, Đại trưởng công chúa có thân phận cao nhất, nàng mang theo cặp sinh đôi và Từ Man bồi bên cạnh Gia Cát lão phu nhân, hai người từng câu từng chữ, tuyệt không nhìn ra nửa điểm dị thường. Nếu không phải Từ Man đã từng đọc qua truyện, nàng căn bản sẽ không tin thật ra Gia Cát lão phu nhân trong lòng không hề thích mẫu thân mình, có thể thấy được công phu mặt ngoài của họ thật tài, ít nhất so với tổ mẫu nàng mạnh hơn nhiều.

“A Man?”

Một giọng nói mà A Man thật sự không muốn nghe nhất, rất vui mừng kêu lên.

Từ Man hất mặt qua, chôn ở trong lòng Niên thị, làm như không nghe thấy, Gia Cát Sơ Thanh lại gọi hai tiếng, thấy Từ Man vẫn không quay đầu, bất giác mất mát cúi mắt xuống.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Nhất Kiến Ghi Thù

Kỳ thật trong phủ còn có những vị khách khác, nhưng bởi vì thân phận cũng không thấp, lại do nhà Gia Cát mời đến, cho nên đám nữ quyến đều đợi ở phòng khách khom người đón chào, còn nam tử chỉ có thể ở ngoài phòng khách chấp tay hành lễ, rồi được quản gia mời đến tiền viện.

Từ Man trốn trong lòng Niên ma ma, tạm thời không muốn để ý tới Gia Cát Sơ Thanh, nàng tiến vào phòng khách liền nhìn thấy một mảng ‘hoa hồng liễu lục’, trên đầu họ đội đủ loại trang sức, thực khiến cho người quê mùa như Từ Man được mở rộng tầm mắt một lần. Thêm cả những loại vải dệt, phối sức ngày thường hiếm thấy, cũng làm cho người ta hoa cả mắt, khó trách người ta nói, ở cổ đại, màn tụ hội của các quý nhân giống như một màn trình diễn thời trang thời thượng quy mô nhỏ vậy, các quý nhân đều vắt hết óc suy nghĩ, chỉ để làm cho chính mình tỏa sáng, hiển lộ ra phẩm vị tôn quý của mình.

Nhìn quanh một vòng, Từ Man kinh ngạc phát hiện, Đại bá mẫu Lý thị cư nhiên vắng mặt trong một dịp được lộ diện rạng rỡ thế này? Mà tiểu thẩm thẩm của nàng lại lui vào một góc trong cùng, bên cạnh còn đứng một cô nương 7-8 tuổi.

“Thỉnh an Đại trưởng công chúa.”

Đại trưởng công chúa đợi mọi người đứng ngay ngắn xong, mới dẫn đầu đi đến trước mặt một người phụ nữ trung niên gần đó, tươi cười khéo léo hàn huyên: “Trần phu nhân, gần đây tất cả vẫn tốt chứ?”

Vị phu nhân trung niên có gương mặt tròn mập kia, cười ha ha, thân thiết kéo tay Đại trưởng công chúa, gật gật đầu nói: “Nhờ phúc của thánh nhân và công chúa, tất cả đều tốt, chỉ là đứa con gái không nên thân của ta, đã làm cho Hoàng hậu nương nương cùng công chúa điện hạ lo lắng rồi.”

“Đâu có đâu có, Trần mỹ nhân vẫn luôn biết đại thế, Thục Thận Đại công chúa lại ngoan ngoãn đáng yêu, Hoàng hậu nương nương và ta thương yêu còn không kịp nữa là.” Nụ cười của Đại trưởng công chúa không đổi, nhưng Từ Man luôn cảm thấy nụ cười hôm nay của mẫu thân vẫn chỉ ở mặt ngoài.

“Đây... đây là hai vị tiểu lang cùng quận chúa phải không, chao ôi, thời gian trôi qua nhanh thật đấy, mới đây đã lớn như vậy rồi.” Con mắt không được lớn lắm của Trần phu nhân nhìn về phía Từ Man, giật mình và tán thưởng một cách đúng mức, làm cho Từ Man thấy người này thân phận nhất định không thấp.

Đại trưởng công chúa tự nhiên cảm khái một phen, sau nghiêng người, mời Gia Cát lão phu nhân đi ra, cười nói: “Hôm nay là ngày vui của Gia Cát lão phu nhân, chúng ta cần phải tận tình vui mừng một bữa.”

Gia Cát lão phu nhân không hề tỏ ra một chút nào là cáu giận vì bị ‘khách đoạt chủ’, ngược lại đi lên trước vui cười hớn hở nói: “Mọi người cùng vui vẻ nhé.”

Đám người nhất thời cùng nở nụ cười, mời Gia Cát lão phu nhân vào trong phòng khách, lúc đi qua Đại trưởng công chúa luôn phải nhún nhường, Gia Cát lão phu nhân hơi thoáng dè dặt ngồi trên chủ vị, bắt đầu tiếp đãi mọi người uống trà ăn trái cây.

Từ Man cũng theo Niên ma ma ngồi xuống cạnh mẫu thân, nàng nhìn Đại cô cô của mình ra ra vào vào trong phòng khách, dáng vẻ thập phần đảm đang giỏi giang, ngoại trừ lúc này có hỏi han vài câu cùng Đại trưởng

công chúa ra, còn lại gần như không có tiếp xúc gì với bọn họ, mà con dâu thứ hai của nhà Gia Cát lại trông như chỉ đi theo Đại cô cô trợ giúp

Lại ngồi trong chốc lát, phu nhân nào đó của Tả tư mã Hữu tư mã* đi đến nói đôi câu, hoặc là các vị phu nhân của Cửu khanh lại đây nói chuyện phiếm, Từ Man bị mùi hương son phấn nồng nặc của họ làm cho đau đầu, nhưng đành phải cố gắng chịu đựng, dựa người vào ở một bên, khép hờ mắt.

* Tư mã: một chức quan trông coi về quân sự

Bởi vì là thọ yến của Gia Cát lão phu nhân, nên lần này đến dự chẳng những nhiều phu nhân, mà các phu nhân mang theo con nhỏ cũng nhiều, như thăm thăm của Từ Man thì dẫn theo thứ nữ của nàng, nhưng tính tình thăm thăm vốn yếu đuối, cho nên chưa nói mấy câu, đã dẫn thứ nữ kia đi. Từ Man chỉ kịp nhìn vài lần, sau đó rất là thất vọng, nàng còn tưởng rằng người mà tổ mẫu muốn đưa vào cung, sẽ là hạng mỹ nhân gì chứ, thì ra chỉ là một cây đồ đậu ẻo oặt, vẫn còn là một nhóc con.

Buồn ngủ, Từ Man tựa đầu trên vai Niên thị, nhưng trong một thoáng lơ đãng ngẩng đầu kia, xa xa giữa một đám bé gái, có một bóng dáng phá lệ làm cho người khác chú ý, thoáng chốc hấp dẫn chú ý của Từ Man. Cô bé kia không lớn lắm so với cặp sinh đôi, nhưng từ cử chỉ đến biểu tình nhìn sao cũng không giống với một tiểu cô nương, tựa hồ mỗi một động tác một cái biểu tình đều đã được thiết kế sẵn, lưu loát mà tao nhã, nhưng phối hợp với khuôn mặt trẻ con kia, nhìn sao cũng thấy quái dị.

Lúc này, nàng ta đang nói chuyện cùng với một cô bé khác có hơi lớn tuổi hơn, hai người càng nói càng ăn ý, mặt mày đều đầy ý cười, vui vẻ giống như người truyền bá vậy, các cô bé chung quanh mặc dù không tham dự, nhưng cũng theo đó mà tâm tình thư sướng hẳn lên.

Từ Man nhìn hồi lâu, nhưng suy nghĩ ban đầu trong lòng lại đang chậm rãi nổ sụp, cái loại sợ hãi không biết tên, lại không khống chế được này, trong bất tri bất giác đã dễ dàng giảm nhạt đi.

A... Thì ra nàng ta lớn lên trông như vậy a, Từ Man dường như nghe thấy tim mình đang nói chuyện.

Một cảm giác bình tĩnh không giải thích được, Từ Man nhìn gương mặt bình thường lại sinh động kia, rất có thể lúc đang viết quyển sách này, truyện xuyên không đang lưu hành một “nữ chính diện mạo bình thường điềm tĩnh đấu với nữ phụ xinh đẹp nào phẳng”, cho nên, nàng ta nhìn qua cũng không xinh đẹp, nhưng giống y như trong sách miêu tả: đôi mắt hai mí của nàng phi thường sáng, tựa như tập trung rất nhiều năng lượng, bao hàm cả một câu chuyện xưa, làm cho người ta vừa liếc mắt một cái, liền muốn không ngừng tìm hiểu, mà dẫn tới hăm sâu trong đó.

“Thì ra, đây là chính là nữ nhân vật chính mờ nhạt điềm tĩnh a.” Từ Man nhìn không được thắm cảm thán, nhìn khí tức an tường hài hòa vờn quanh thân nàng ta, nhìn cử chỉ không có lúc nào là không vượt xa bản mẫu của nàng ta, lại nhìn đến nụ cười mỉm vừa đúng mức của nàng ta. Từ Man rốt cục hiểu được, vì sao mẫu thân không cho nàng học thành như vậy. Làm như thế kia thật sự quá mệt mỏi, hơn nữa phỏng chừng có học cỡ nào, nàng cũng không đạt đến cảnh giới như vậy được.

Từ Man hoàn toàn khác hẳn Hoàng Tú Oánh, nàng không phải người bản thổ, đối với xã hội này nàng còn đang tiếp nhận dần dần, suy nghĩ và cử chỉ thâm căn cố đế của người hiện đại, không phải nói muốn sửa là có thể sửa được, giống như những quy củ, lễ tiết mà nàng được học vậy, nàng cũng không thể học nhanh được như người bản thổ được.

Mà ngược lại, Hoàng Tú Oánh đã sống qua một kiếp, so với Từ Man, nàng ta càng hiểu được quy tắc của thế giới này hơn, cũng biết rõ hơn làm thế nào mới có thể có lợi cho chính mình, cho dù Từ Man có được cái lợi là

biết trước được cốt truyện, nhưng dù sao trang sách cũng chỉ là một mặt phẳng, nơi này sớm đã không chỉ giới hạn trong một quyển sách nữa rồi. Đây là một thế giới chân thật, nơi này mỗi người đều đang sinh hoạt chân thật, bao gồm cả những gia đình, phu xe, người làm vườn, thậm chí là gã ăn xin đầu đường mà trong sách chưa từng đề cập tới. Nhưng bọn họ không phải là những vai diễn quần chúng, bọn họ cũng là một phần trụ cột của thế giới này, là một thế giới ngoài sách vở, là số nhân khẩu đông nhất. Lòng người, không phải văn tự, cũng không phải trình tự, nó vĩnh viễn đều rất khó đoán.

Từ Man hít sâu một hơi, cũng không biết vì sao, ngay lúc nàng tận mắt nhìn thấy Hoàng Tú Oánh, lòng sợ hãi đã tan đi hơn phân nửa, nàng ta là con người, mình cũng là con người, mà con người trí nhớ vốn có hạn, chính mình chưa chắc sẽ chịu thiệt thòi. Huống chi, cho dù Hoàng Tú Oánh có thông minh cách mấy, từ kiếp trước đến kiếp này nàng ta cùng lắm cũng chỉ là một nữ tử sống trong hậu trạch, cho dù Từ Man nàng không được thông minh lắm, nhưng nàng còn có ca ca, còn có cha mẹ, còn có cữu cữu.

Có lẽ, bàn tay vàng cũng không nhất định sẽ tồn tại vĩnh viễn, dù sao, chính bản thân nàng đã là một minh chứng thay đổi lớn nhất đó thôi.

“Có phải thấy khó chịu không, A Man, hay là con đến sương phòng nghỉ ngơi một chút đi, Xuân Nha đã đi qua đó trước, chắc đã thu dọn xong rồi.” Đại trưởng công chúa thành thạo trò chuyện cùng người khác, phát hiện sắc mặt con gái có chút trắng bệch, tinh thần cũng không được tốt, liền vuốt trán con hỏi.

Niên thị đã sớm cảm thấy nơi này không khí không tốt, nhưng bà là một hạ nhân, không tiện nhiều lời, lúc này chủ mẫu nhà mình đã nói vậy, bà đương nhiên vừa lòng mang theo quận chúa đi ra ngoài.

Sau khi xin phép với Gia Cát lão phu nhân xong, Niên ma ma mang theo Từ Man đi theo nha hoàn mà Gia Cát lão phu nhân phái tới dẫn đường,

chậm rãi đi ra khỏi phòng khách. Từ Man nằm trên vai Niên thị, lúc quay người vừa vặn đối mặt với một cô nương trong đám đông kia đã chú ý đến mình từ lâu. Từ Man mở to đôi mắt tròn, thản nhiên nhìn Hoàng Tú Oánh một cái, ngay sau đó hai người rất tự nhiên tách ra, không còn nhìn nhau nữa.

Đôi theo thân ảnh của Niên ma ma biến mất trong phòng khách, một cô nương áo xanh lá vừa rồi còn trò chuyện vui vẻ với Hoàng Tú Oánh, khinh thường bĩu môi, kéo kéo Hoàng Tú Oánh hỏi: “Tú Oánh, nha đầu kia là ai? Phái đoàn thật rầm rộ a, còn sớm đã đi nghỉ ngơi rồi.”

“Ái Liên, người vừa từ biên cương trở về nên không biết, nàng ta là con gái út nhà Đại trưởng công chúa.” Không đợi Hoàng Tú Oánh lên tiếng, một cô nương áo lam khác tựa hồ có chút sợ phiền phức vội nói.

Có được đáp án, Hà Ái Liên lại không một tia sợ hãi, ngược lại cười khẩy nói: “Bất quá chỉ là một quận chúa thôi, làm sao tôn quý bằng biểu tỷ của ta ở trong cung được, trưởng công chúa là do tỷ ấy sinh ra a, huống chi dưỡng ta là đương kim Hữu tướng, cha ta lại trấn thủ biên quan nhiều năm như vậy.”

Người chung quanh tuy rằng phụ họa theo, cũng không dám nhiều lời, dù sao người người đều biết địa vị đang ngồi của Đại trưởng công chúa, cũng chỉ có vị đại tiểu thư vừa từ biên quan trở về này mới không chút nào cảm kích thôi.

Hoàng Tú Oánh cúi đầu, không lên tiếng trả lời, cũng không phản bác, nàng gắt gao siết chặt tay áo của mình, run nhè nhẹ, đúng vậy, chính là ả ta, ả có hóa thành tro mình cũng nhận ra được, tuy rằng không biết tại sao lại gặp nhau trước thời hạn, nhưng nàng đã trọng sinh rồi, tiến trình trong tương lai đương nhiên sẽ không bất biến. Nàng cắn chặt môi, mới có thể đè nén được lửa giận trong lòng đến từ kiếp trước, chính ả nữ nhân ác độc kia đã giết chết biểu ca, chính là ả ta đã thiết kế một màn gặp gỡ tình cờ cho

nàng cùng người nọ, nếu không phải ả đàn bà ác độc kia một lòng muốn giành lấy biểu ca, thì chính mình sao có thể bị lừa, mặc kệ người nhà phản đối mà gả cho tên khốn kiếp kia. Nếu không... Nếu không, nàng chắc chắn đã gả cho biểu ca, cả đời bình thản hạnh phúc, chứ không phải là cô phụ tấm chân tình của biểu ca.

Nhưng, điều càng đáng giận là, ả ta còn tính kế đến huynh trưởng của mình, vụ án gian lận trường thi kia, tuyệt đối không phải lỗi của huynh trưởng, dựa vào đâu mà cả nhà mình bị sung quân, để dẫn đến cả nhà trên đường bị sung quân gặp phải trận ôn dịch kia, cuối cùng tất cả thân nhân ngay cả thi thể cũng không được chuyển về, hàng năm nàng chỉ có thể quỳ trước mộ chôn quần áo và di vật người thân mà rơi nước mắt hối hận.

“Ta chưa từng yêu Gia Cát Sơ Thanh, ta chỉ là vì ghét người, mới giành lấy hắn, người xem ta hiện tại có bao nhiêu tình nhân sẽ biết.”

Những lời này, bất luận Hoàng Tú Oánh có sống lại hay không, đều khắc sâu vào trong đầu nàng, đó là thời điểm trước khi nàng bị tên khốn kiếp kia hạ độc chết, gặp mặt nữ nhân kia lần cuối cùng, ả ta tựa như một con rắn độc, phun ra một câu nói ghê tởm nhất thế giới này, khiến nàng ngay cả chết cũng không nhắm mắt được.

“Tú Oánh, hình như Đại trưởng công chúa từng là mẹ cả của người đúng không?” Không biết là ai bỗng nhiên lên tiếng.

“Ừ, Đại trưởng công chúa là một người cao quý...” Hoàng Tú Oánh ngẩng đầu, cười một cách hàm súc, nhưng cũng có chút phiền muộn.

Biểu ca, kiếp này, mọi tuyệt đối sẽ không để cho ả đàn bà ác độc kia thương tổn huynh.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Bữa Tiệc Xui Xẻo

Dọc đường đi đến sương phòng nghỉ ngơi, Từ Man hít sâu mấy hơi, liền cảm thấy trọc khí trong phổi loáng cái đã bị bài xuất ra hết, ngay cả tinh thần cũng tốt lên không ít, thật không biết những thứ hương phấn cổ đại đó có gì tốt, cần gì phải trảy trét lên người nhiều như vậy, không sợ bị trúng độc chì sao. Như mẫu thân chỉ thích thoa một ít nước hoa hoặc tinh dầu linh tinh, mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái nhiều hơn.

Vòng qua hành lang gấp khúc, Từ Man chớp chớp mắt nhìn về phía ngoài hành lang, cây cối xanh um tươi tốt, sắc sỡ đủ loại hoa, tuy Từ Man không thể nói rõ tên mỗi loại, nhưng nhìn cũng thích. Hơi ngửa đầu, Từ Man nhìn lên nóc cột trụ, hoa văn tường vôi được tô xanh kia, không biết vì sao lại khiến nàng gợi nhớ đến giấc mơ đêm qua, mặc dù Từ Man biết rõ những đoạn trong sách kia xảy ra trong phủ quận chúa mà Hoàng đế ngự ban, nhưng nàng vẫn không nhận được mà nhìn thêm vài lần. Thì ra, Gia Cát Sơ Thanh sống tại một nơi như vậy.

“Ai nha, vào nhanh một chút, đang vào hè, thời tiết càng ngày càng nóng.” Đứng tại cửa là tỳ nữ bên người của Đại trưởng công chúa – Xuân Nha, nàng sớm đã theo Vương ma ma đến đây thu dọn phòng, vì nàng đi theo Đại trưởng công chúa lâu nhất, nên cũng là người hiểu tâm tư công chúa nhất.

“Đúng vậy, sợ là qua hạ chí* liền càng nóng hơn.” Niên ma ma ôm Từ Man vào phòng, quả thật so với bên ngoài mát mẻ hơn.

* Tiết hạ chí: theo lịch Trung Quốc cổ đại, là tiết khí khởi đầu từ điểm giữa của mùa hè, nó là một trong hai mươi tư tiết khí trong nông lịch.

Xuân Nha bưng nước vào, đút cho Từ Man một ít, lại phân phó một tiểu nha hoàn bên cạnh chuẩn bị một ít bánh đậu hà lan* để một lát cho Từ Man ăn.

* Bánh đậu hà lan

Niên thị sửa sang lại quần áo cho Từ Man, đặt nàng lên một chiếc ghế dựa, lại nhìn thấy một tiểu nha hoàn lạ mắt, liền hỏi Xuân Nha: “Người của phủ chúng ta hả?”

Xuân Nha gật gật đầu, cười nói: “Là mới tới, họ hàng của Thẩm gia ở nhị môn, chủ mẫu nương nương đặt tên cho nàng là Xuân Duãn.”

“À, là đến đảm đương chức vị trống của người a?” Niên thị vỗ tay một cái, ái muội cười nói.

Mặt Xuân Nha có chút đỏ, nhưng vẫn hào phóng đáp: “Còn không phải sao, hôm nay ta dẫn nàng theo, chỉ đợi đến cuối năm nàng có được chút công dụng, cũng may là một đứa hiếu chuyện, học hành cũng mau.”

“Hãy, một khi đã như vậy, người cũng buông bỏ công chuyện trong tay đi, chủ mẫu nương nương đã làm mai cho người, lại còn chuẩn bị đồ cưới thật dày cho người nữa.” Niên ma ma cũng mừng thay cho nàng, dù sao cũng đều là đầy tớ trong nhà, dính thân qua lại, mọi ngày gặp nhau cũng thường xuyên hơn.

Nói đến đồ cưới, Xuân Nha mới đỏ chín mặt, ngại ngùng một hồi mới lí nhí nói: “Dù sao cũng chưa đến lúc, với cả chờ sau khi ta thành thân rồi, còn muốn trở về làm quản sự nương tử, chủ mẫu nương nương đã đồng ý rồi.”

Niên ma ma cười lớn, vỗ vai Xuân Nha, lắc đầu nói: “Người nha đầu này, còn muốn trở về làm quản sự nương tử, chồng tương lai của người, có thể nói là qua năm được đi ra cửa hàng bên ngoài làm chương quây, e là người không về phủ được rồi, ở bên ngoài an phận làm vợ chương quây đi!”

Xuân Nha trừng đôi mắt tròn, cũng bất chấp xấu hổ, giường cổ nói: “Không thể được, nếu quản sự không có vị trí của ta, ta đến làm ma ma của quận chúa.”

Niên thị cố ý trừng mặt hù, ôm lấy A Man, cánh tay nắm thật chặt nói: “Ta vậy mà là nhũ mẫu của quận chúa đó, người a, vẫn nên đi ra ngoài làm chủ mẫu đi.”

Mắt thấy Niên thị ôm Từ Man vào buồng trong, Xuân Nha phồng má, lớn tiếng nói: “Ta không giành với người là được chứ gì? Chờ chủ mẫu nương nương lại có một vị tiểu chủ tử, ta liền xin vào làm ma ma.”

Từ Man nằm trong lòng nhũ mẫu, không khỏi kinh ngạc, trông bộ dáng của Xuân Nha, không hơn 16 – 17 tuổi là mấy, cư nhiên lại sắp gả ra ngoài, lại nghĩ đến Hồng Thước Hồng Quế bên cạnh mình, nói vậy cũng không thể giữ được bao nhiêu năm nữa rồi.

Vào buồng trong, ngồi trên giường mềm, Từ Man ăn bánh đậu hà lan, cảm giác mệt mỏi vì không khí hỗn loạn vừa rồi thoáng chốc bị đánh tan hơn phân nửa, chỉ nhìn mấy trái anh đào đỏ bóng bẩy trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường, miệng đã thấy chua chua.

“Lập hạ thường tam tiên*, quận chúa ném thử đi.” Niên thị nhìn vẻ mặt thèm thuồng của Từ Man, có chút buồn cười ngắt một quả bỏ vào miệng Từ Man, còn dặn dò: “Phải nhớ nhổ hột ra nha.”

(*lập hạ thường tam tiên: là một loại tập tục của dân gian TQ, tức là vào mùa hạ thường sẽ ném thử 3 món ăn đầu mùa (tam tiên). Nếu nói cụ

thể những món đầu mùa nào thì tùy thuộc vào từng địa phương. Nhưng bình thường có thể chia làm 3 loại: Địa tam tiên (đậu tằm, rau dền, dưa chuột), Thụ tam tiên (quả anh đào, quả sơn tra, quả hạnh), và Thủy tam tiên (ốc biển, cá nóc, cá chim))

Từ Man cắn lớp vỏ thơm mềm mọng nước kia, một dòng nước chua chua ngọt ngọt trào ra, làm cho nàng nuốt nước miếng, thoăn thoắt nhai vài cái phun hột ra, còn chưa kịp nuốt, đã nhìn chăm chăm số anh đào còn lại trên mâm. Niên ma ma thấy nàng thích, lại biết nhả hạt ra, bèn đưa mâm trái cây tới, để nàng thuận tiện với tay. Từ Man thích thú ăn, càng ăn càng thấy ngọt, chỉ chốc lát sau liền ăn non nửa mâm, khiến Niên ma ma sợ tới mức thu mâm lại, không dám cho nàng ăn thêm nữa.

Từ Man làm nũng vùi, lại nghe ngoài cửa truyền đến giọng các ca ca, quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy hai vị ca ca sinh đôi và đường huynh nhà thúc thúc, và cả một vị ở phía sau, nàng tạm thời không muốn gặp.

“Làm sao vậy? Vừa mới vào cửa đã nghe thấy muội mệt mỏi rồi.” Nhị ca đặt hông ngồi xuống cạnh Từ Man, xoa đầu nàng cười nói.

Từ Man bĩu môi, thoáng liếc nhìn mâm anh đào kia, không lên tiếng trả lời.

Gia Cát Sơ Thanh đứng sau cặp anh em sinh đôi, nhìn Từ Man, lại sợ nàng tức giận, nhưng lại là người duy nhất ở đây nhận thấy được ánh mắt liếc trộm anh đào của Từ Man.

“Vừa nghe a nương nói, thân mình muội không thoải mái, bây giờ khá hơn chưa?” Đại ca Từ Hải Sinh quan tâm hỏi.

Từ Man liếm liếm cánh môi còn mang theo vị ngọt, tựa vào trong lòng Từ Hải Thiên, thành thật nói: “Khá hơn rồi, mới này một đám người thật thối.”

“Phụt.” Mấy đứa trẻ đều bị lời nói của Từ Man chọc cho bật cười, lời này thật sự, bọn họ khó mà nói lại.

Bọn chúng lại nói chuyện một hồi, con trai thì khẳng định không chịu ở yên trong phòng rồi, bọn chúng liền nhao nhao rủ nhau ra ngoài chơi đùa, Niên ma ma là nữ mẫu bên cạnh quận chúa, ngày thường cũng hiểu biết hai vị tiểu lang, cho nên thực tự nhiên dặn dò vài câu, dù sao khí trời cũng dần trở nóng, ngộ nhờ say nắng sẽ không hay lắm.

Nhân lúc Niên ma ma nói chuyện, Gia Cát Sơ Thanh nhanh tay chộp một cái, sau đó tại lúc mọi người đứng dậy rời đi, Niên ma ma ra đưa tiễn, loáng một cái từ trong tay áo xuất ra một gói đồ nhét vào tay Từ Man. Từ Man bị giật mình, còn chưa phản ứng kịp, mọi người đã đi ra ngoài, Từ Man sờ sờ gói nhỏ trong tay, bèn len lén cúi đầu nhìn, cư nhiên là một mảnh khăn tay, mà bên trong gói vài trái anh đào, tuy không nhiều lắm, nhưng được giấu rất kín.

Từ Man giấu gói anh đào sau tấm đệm lót giường, chờ Niên ma ma trở về, liền lấy cớ nói mình thấy mệt, muốn nằm nghỉ một chút, Niên ma ma đương nhiên sẽ không quấy rầy, chỉ lấy đến một tấm chăn mỏng, nhẹ nhàng đắp lên người Từ Man, rồi ngồi xuống một chiếc sập nhỏ ở xa xa, lấy ra một mảnh khăn tay, ngồi thêu. Từ Man nghiêng người qua, vụng trộm lấy gói anh đào kia ra, nhìn hoa văn trên khăn, nàng đột nhiên cảm thấy buồn cười, tên nhóc này cư nhiên lại vì nàng mà trộm đồ ở địa bàn nhà mình, chẳng lẽ thực sự đã xem mình là em gái ruột? (MTY: ờ... chắc dị (• ε •))

Từ Man lấy ra một quả anh đào bỏ vào miệng, cẩn thận cắn, mà khi hương vị chua chua ngọt ngọt kia lại tràn ra, nàng lại nhớ tới giấc mơ đêm qua, nhất thời cảm thấy có chút đắng, rồi sau đó không ăn thêm một quả nào nữa.

Nghỉ một lúc, Từ Man được Đại trưởng công chúa gọi qua, bởi vì hôm nay khách khứa đến rất nhiều, Gia Cát gia không thể không mở phòng

khách lớn nhất trong nhà ra, còn phải sắp xếp bàn ghế dựa theo thân phận, Đại trưởng công chúa thuộc hàng thân phận tôn quý, đương nhiên sẽ ngồi cùng bàn với Gia Cát lão phu nhân. Bất quá trước đó, Gia Cát gia đặc biệt mời Đại trưởng công chúa vào phòng trong, dù sao công chúa đến nhà, hai nhà lại là quan hệ thông gia, phải cho văn bồi đặc biệt ra bái kiến một phen.

Lúc này, đại cô cô Từ thị đã chuẩn bị thỏa đáng xong, đang cùng nói chuyện với lão phu nhân, mà con dâu thứ hai của Gia Cát lão phu nhân – Lỗ thị, ngồi cạnh Đại trưởng công chúa, vẻ mặt đều đều ý cười.

Từ Man dẫn đầu Niên ma ma cùng Xuân Nha đi vào, thấy mẫu thân bèn đi qua, nàng có chút tò mò nhìn qua Lỗ thị, bởi vì vị này ở trong sách thật sự là một nhân vật không nổi bật mấy, tuy nói chị ruột của Lỗ thị là đương kim Hoàng hậu, mà phu quân của Lỗ thị cũng là sủng thần của hoàng thượng, nhưng bởi vì vợ chồng Lỗ thị chỉ sinh được ba đứa con gái, nên không được Gia Cát lão phu nhân ưa thích lắm, hơn nữa nhị lang của nhà Gia Cát này lại có qua hệ vô cùng tốt với phò mã (cha Từ Man), cho nên dựa trên tình tiết cơ bản, đã bị làm mờ đi, đợi đến kiếp trọng sinh kia, càng vì chuyện nữ chính trong sách quật khởi, mà bị định nghĩa thành nhân vật phản diện, sau bị đưa đi đến nơi khác.

Thật ra Lỗ thị cũng là một người nóng nảy, kể từ khi biết lão phu nhân không chào đón đám con gái của mình, cho nên trừ bỏ ngày lễ ngày tết, căn bản sẽ không dẫn con gái về Gia Cát gia, đây cũng là chân tướng vì sao Cát Sơ Thanh xem như không có muội muội, bởi vì căn bản là không thấy được mặt. Đương nhiên, nhà thúc thúc Gia Cát còn có một nhân vật đặc biệt khiến Từ Man nhớ kỹ, chính là người bạn khuê mật vô cùng thân thiết với Từ Man – Gia Cát nhị cô nương – Gia Cát Mỹ Yên. Đó là người duy nhất mà ngay cả vầng sáng của nữ chính không thể “cảm hóa” được, một vai nữ phụ trong sách cũng giống như Từ Man vậy.

Từ Man nhìn chung quanh, quả nhiên, trừ bỏ cô nương Từ gia, không có các cô nương khác ở đây, hơn nữa hẳn là vì sợ Đại trưởng công chúa

mất tự nhiên, nên Hoàng Tú Oánh cũng không có ở đây.

“Lại đây, cho mợ nhìn một cái nào.” Đại trưởng công chúa ôn hòa nhìn vài đứa bé trước mặt, ngoắc tay gọi.

Đại cô cô cũng không còn lạnh băng như trước đây, ngược lại lộ ra vài phần ý cười, dắt hai đứa bé trai đi tới, giới thiệu: “Lúc trước đã gặp qua, nhưng e là quận chúa chưa gặp con trai lớn nhà chúng ta.”

Đại trưởng công chúa đương nhiên sẽ không lãnh đạm, cũng kéo Từ Man qua, bảo nàng chào Sơ Liêm biểu ca, sau đó là Gia Cát Sơ Thanh đã gặp qua, đương nhiên cũng chào hỏi. Từ gia tiểu thẩm cũng nhân cơ hội này gọi thứ nữ Từ Thiên tới, mọi người xem như ra mắt nhau. Đám con trai thì càng không cần phải nói, ngay lúc Từ Man nghỉ ngơi đã sớm rủ nhau đi chơi, xưng huynh gọi đệ rồi.

Thế là, không khí trở nên hoàn toàn hòa hợp, khiến cho Gia Cát lão phu nhân cau mày nhìn đại cô cô thêm vài lần, sau nghĩ tới đứa cháu trai nhà mình là được Đại trưởng công chúa giúp đỡ cứu trở về, bèn nuốt xuống cơn tức này, không nói gì cả.

“Hôm nay Đại trưởng công chúa hạ cố quang lâm, lão phu nhân nhà chúng nô tỳ vậy mà mừng như điên, nói là lúc trước chưa từng gặp qua quận chúa, hôm nay coi như là nhận biết được một chút.” Một đại nha hoàn đứng sau lưng lão phu nhân đột nhiên lên tiếng, khiến tầm mắt của mọi người đều thu tới.

Từ Man nghi hoặc nhìn cô nương dung mạo không tệ kia, nghĩ bụng, có thể được làm một đại nha hoàn bên người Gia Cát lão phu nhân, sợ là cũng có vài phần thủ đoạn, nhưng nàng ta lên tiếng vượt qua gia chủ, có vẻ không hiểu chuyện lắm.

Quả nhiên, Gia Cát lão phu nhân không vui lờm nha hoàn kia, nhưng vì sĩ diện, nâng chung trà lên nhấp một ngụm.

Chỉ tiếc, cũng không biết nha hoàn kia hôm nay bị làm sao, không thèm để tâm đến cái liếc mắt của lão phu nhân, lại từ trong tay áo xuất ra một chiếc hộp gỗ đàn hương, cười đến tươi rói như hoa mùa hạ, nói: “Lão phu nhân chúng ta còn muốn tặng lễ gặp mặt cho quận chúa đây.”

Gia Cát lão phu nhân ho khan hai tiếng, rốt cuộc không trách mắng, ngược lại lấp liếm nói: “Đúng vậy, đúng vậy, vừa gặp quận chúa đúng là một đứa bé đáng yêu động lòng người, đây chỉ là một chút tâm ý của thần phụ, còn mong trăm ngàn lần đừng từ chối.”

Đại trưởng công chúa tuy cảm thấy hai chủ tớ họ có chút kỳ quái, nhưng nếu đã là tấm lòng của lão phu nhân, thì cũng vui lòng nhận.

Nha hoàn kia cầm vật nọ, từng bước đi tới Đại trưởng công chúa, nhưng không biết vì sao, tim Từ Man bất chợt treo lên thật cao.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Mạng Treo Sợi Tóc

“Đây là lão phu nhân chúng ta vài ngày trước biết được quận chúa sẽ đến, bèn cố ý... chọn cho quận chúa, quận chúa nhất định sẽ thích.” nha hoàn kia một thân váy quây mây thủy bích, li ti nhiều đóa hoa như rơi trên mặt hồ, khiến người cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, mái tóc đen dài chải thành hai búi tóc vọng nguyệt (ngắm trăng) vài cặp trâm thoa nhỏ bằng bảo thạch vụn, khiến nàng trông như một tiểu thư nhà giàu.

Nhìn đôi mắt to tròn long lanh ánh nước, sống mũi thẳng tắp, cùng với chiếc cằm đầy đặn kia của nàng, Đại trưởng công chúa thật không ngờ bên người Gia Cát lão phu nhân lại có một mỹ nhân như vậy.

Nha hoàn kia bước tới, vươn tay đưa hộp gỗ kia cho Xuân Nha, Xuân Nha tự nhiên vươn tay ra nhận. Trong một nhịp thở, Từ Man bỗng phát hiện dưới chiếc hộp nhá lên tia sáng, đợi đến lúc nàng muốn kêu lên, cũng đã không còn kịp.

Chỉ thấy nha hoàn kia thu lại nụ cười, thay vào đó là vẻ mặt tàn ác, tia sáng Từ Man vừa nhìn thấy kia không phải cái gì khác, chính là một thanh đoản kiếm cực kỳ sắc bén. Nha hoàn kia rút thanh đoản kiếm ra, nhằm thẳng hướng Đại trưởng công chúa đâm tới. Xuân Nha bên cạnh thấy tình thế không ổn, thuận thế ném chiếc hộp vừa cầm trong tay, tay nha hoàn kia bị chiếc hộp ném mạnh chệch ra, mặc dù không làm bị thương Đại trưởng công chúa, nhưng cũng xệt qua ống tay áo của Đại trưởng công chúa, cũng không biết do thanh đoản kiếm kia quá mức sắc bén, hay là vì thời tiết chuyển ấm, Đại trưởng công chúa trên người thay quần áo mỏng hơn, liền

nhìn thấy máu tươi đỏ thẫm từ trên cánh tay của Đại trưởng công chúa, từng dòng từng dòng chảy ra. Đại trưởng công chúa ôm miêng vết thương, vẫn còn khá bình tĩnh xoay người né tránh.

Thích khách thấy một kích không trúng, nhất thời nổi giận, một cước đá văng chiếc hộp bên chân, xông lên chiếc ghế dựa mà Đại trưởng công chúa vừa ngồi, vươn tay lại muốn đâm lần nữa. Lúc này mắt thấy Đại trưởng công chúa lại không có chỗ để trốn, nghĩ sắp bị đâm trúng chỗ hiểm, chỉ thấy nhá lên một dải phấn y phiêu phiêu, một bóng người trẻ tuổi gắt gao chắn trước mặt Đại trưởng công chúa.

“A!!!”

Từ Man một phen bưng kín hai mắt, Niên ma ma và cả cặp song sinh cũng không nhìn được hết lên, Gia Cát Sơ Liêm cùng Gia Cát Sơ Thanh, Từ Hải Phong muốn tiến lên dĩ nhiên không còn kịp rồi.

“A...! Mau lên! Chủ mẫu... Mau... Chạy mau...”

Máu tươi theo lưỡi dao một đường chảy ra, dính đầy tay thích khách kia, thân thể trẻ tuổi kia dường như dùng hết sức bình sinh, ôm chặt lấy thích khách kia, cho dù môi nàng đã trắng bệch, ánh mắt rời rạc, toàn thân đau đớn đến phát run, cho dù thích khách cắn răng, ngoan độc xoay thanh đoản kiếm trong tay, xoáy đứt ruột nàng, dạ dày nàng.

“Xuân Nha!!”

Cửa phòng đột nhiên mở tung, thân vệ của Đại trưởng công chúa cùng với thị vệ phủ Gia Cát nghe thấy tiếng kêu thất thanh trong phòng, tất nhiên không dám chậm trễ, cũng không quanh co thừa hỏi, trực tiếp xông vào. Bọn họ nhanh chân xông vào, người tập võ thị lực vốn tốt, lại thấy tình cảnh máu me cách đó không xa, bọn họ nhất thời sắc mặt trắng bệch, bước chân hơi khựng lại, trong một hơi thở, bọn họ vọt lên, ba chân bốn cẳng bắt

giữ thích khách kia, chỉ còn Xuân Nha bởi vì thần trí đã tan rã, vẫn ôm gắt gao không dám buông tay.

“Xuân Nha, không sao rồi... đã không sao rồi, người buông tay đi, Xuân Nha.” Đại trưởng công chúa mắt đong đầy lệ, loạng choạng lao đến cạnh Xuân Nha, vượt cánh tay đã cứng ngắt của nàng, nghẹn ngào nói.

“Chủ... Chủ mẫu nương nương...” Đại trưởng công chúa lại gọi vài tiếng, Xuân Nha mới dường như hồi thần lại, dứt quãng nói: “Ngài, ngài không sao chứ...”

“Ta không sao, người buông tay ra đi, đã bắt được người rồi... Không sao rồi.” Đại trưởng công chúa ra hiệu Niên ma ma đến đỡ Xuân Nha, từng chút một cạy tay nàng ra, lúc này thích khách kia đã bị bắt, tay cầm đoản kiếm cũng bị người cường hất ra.

Xuân Nha vừa thả lỏng liền ngã vào trong lòng Niên ma ma, nghiêng đầu, khẽ thở hỗn hển vài cái, nhưng bộ dáng kia vừa nhìn là biết, thở vào thì ít, thở ra thì nhiều.

“Đi, tìm đại phu, bắt kể nơi nào, trước tìm đến đã!!” Đại trưởng công chúa cũng không đếm xỉa gì đến Gia Cát lão phu nhân đã sớm xụi lơ tại chỗ ngồi, nàng trực tiếp quay đầu ra lệnh cho thân vệ của mình.

“Vâng, nhưng công chúa điện hạ ngài...” thân vệ kia nhìn ống tay áo đầy máu của Đại trưởng công chúa do dự nói.

“Ta không sao, nhanh đi tìm người!” Đại trưởng công chúa nhú mày giận dữ hét.

Tức thì, người trước mắt lập tức chạy ra ngoài.

“Công chúa nương nương... Nô... Nô tỳ sợ là... Sợ là...” Xuân Nha ngay cả tay cũng không nâng dậy nổi, khóe miệng cũng bắt đầu trào máu

ra, vừa run rẩy vừa cố nói.

“Người đừng lo, đại phu lập tức sẽ tới ngay, nhất định có thể trị khỏi cho người.” Đại trưởng công chúa ngồi xuống, nắm tay Xuân Nha, mặt đầy lệ nói.

“Mẹ... mẹ nô tỳ... cầu xin...” Xuân Nha trừng lớn đôi mắt tựa như không còn tiêu cự, lắc đầu khê khàng nói.

Đại trưởng công chúa cầm chặt tay Xuân Nha, che miệng gật gật đầu nói: “Trương ma ma ta sẽ chiêu cố, người yên tâm.”

Xuân Nha thả lỏng một chút, như có chút ngọt ngào, lại mang tiếng nuối thấp giọng nói: “Niên... Niên ma ma, giúp... giúp ta nói với Tiểu Khương ca... sau... sau này hãy tìm một... cô nương tốt...”

Sau đó thanh âm ngày một thấp, vị trí Từ Man đứng đã nghe không rõ ràng lắm, nàng không thể hiểu được, vì sao thợ yếm đang yên đang lành, cùng lắm chỉ thân thích nhà mình âm thầm gặp mặt, vì sao có người muốn giết mẫu thân nhà mình, vì sao Xuân Nha vừa rồi còn đầy côi lòng khát khao với cuộc sống hôn nhân tương lai, như thế nào cứ như vậy mà nằm trong vũng máu, sinh mệnh trôi qua từng chút một, mặc dù Từ Man cũng muốn lừa gạt chính mình, nhưng trong lòng nàng rõ ràng, Xuân Nha, đã không thể sống được nữa.

“A Man, đừng nhìn.” Một vòng tay mang theo mùi thuốc, một lồng ngực vẫn còn non nớt, Từ Man bị người ôm vào trong lòng, người này khi nói chuyện, trong điệu dàng mang theo nồng đậm đau xót cùng với nỗi niềm tuyệt vọng không hợp với độ tuổi của hân.

Trong lồng ngực kia, Từ Man nháy mắt cảm thấy bình tĩnh, tiếp theo cảnh tượng trong mơ kia lại nhắc nhở nàng, khiến Từ Man cứng rắn cách xa vòng tay này ra, nàng nhẹ nhàng đẩy người trước mặt ra, quay đầu, không hề nhìn đến vẻ mặt bi thương của người nọ, sà vào vòng tay ôm ấp

của đại ca Từ Hải Sinh, lớn tiếng òa khóc, nước mắt tựa như cơn mưa lớn, lại làm cách nào cũng không dập được lửa giận trong lòng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” cùng theo đại phu chạy đến, đám nam nhân ở tiền viện cũng mặt mày ngưng trọng đi đến, liếc mắt một cái liền nhìn thấy tình cảnh đáng sợ kia.

“Chúng thần có tội!” Gia Cát gia chủ cùng đám con cháu, quỳ gối trên mặt đất lạnh như băng.

Đại trưởng công chúa ngay cả một cái liếc mắt cũng không bố thí qua, chỉ kêu đại phu kia xem vết thương cho Xuân Nha, nhưng có thể nghĩ, thương tích của Xuân Nha quá nặng, cho dù Hoa Đà tái thế cũng không có cách nào xoay chuyển được.

Từ Man vô thức lộ đầu ra từ trong lòng ca ca, nhìn Xuân Nha dường như đã không còn hơi thở, lại quét mắt đến Gia Cát Sơ Thanh đang quỳ gối sau Gia Cát gia chủ. Giờ phút này, nàng hoàn toàn bị người đánh vỡ chiếc vỏ ốc sên ‘trốn tránh hiện thực’ khoắc trên lưng, mặc dù nàng không biết rốt cuộc là ai muốn giết mẫu thân, nhưng nàng sâu sắc phát hiện, sau chuyện ngày hôm nay, cốt truyện nàng vốn nhớ kỹ trong lòng sẽ có cái biến long trời lở đất.

Đây là một thế giới thật sự có thể đưa người bị vây trong đàm tiếu vào chỗ chết, đây là một thế giới mà bất luận thân phận người cao thấp thế nào, đều có thể vứt bỏ tánh mạng; đây là một thế giới không hề nói đạo lý, pháp luật là hư không. Từ Man che miệng lại, nước mắt rơi vào mu bàn tay, tình tiết diễm văn mà nàng muốn, e là cả đời đều không thể thực hiện được rồi.

“Gia Cát Tả tướng, bản cung muốn biết, hôm nay đến tột cùng sao lại thế này?” bước chân tiến dần vào, Từ Man vừa quay đầu lại, nước mắt lại muốn rơi xuống, người tới không phải người ngoài, chính là hai người dì đang khoan thai đến chậm của nàng.

Gia Cát gia chủ sắc mặt xám trắng, run run môi, liếc nhìn lão thê còn đang khó thở ngồi phịch trên ghế, thở dài, đập đầu nói: “Là vì thần có lỗi, vì thần trị gia không nghiêm, thế cho nên mới làm cho thích khách có cơ hội lợi dụng.”

“Không! Nô tỳ là do Gia Cát lão phu nhân sai sử, lão phu nhân bà ấy trước nay không thích Đại trưởng công chúa, vì Đại trưởng công chúa không tuân thủ nữ tắc, cứ nhiên dám hòa ly với đường chất (cháu trai) của lão phu nhân, còn tái giá với người khác, làm tổn hại đến mặt mũi nhà họ Hoàng, càng thực có lỗi với liệt tổ liệt tông nhà họ Hoàng. Lão phu nhân sai nô tỳ ám sát Đại trưởng công chúa tại ngày thọ yến, nơi này mỗi một người nhà họ Gia Cát đều cùng phạm tội, đến lúc đó giết hết cả nhà Đại trưởng công chúa, lại hủy thi diệt tích!!” Không đợi Gia Cát gia chủ nói xong, nô tỳ thích khách vừa bị chế trụ luôn im lặng kia, đột nhiên hét to nói, sau đó lại bi thương nhìn Gia Cát lão phu nhân nói: “Nô tỳ đã cô phụ kỳ vọng của lão phu nhân, còn xin lão phu nhân niệm tình mẫu thân nô tỳ là nha hoàn hồi môn của ngài, buông tha cho cả nhà nô tỳ đi.”

“Người!!!” Gia Cát lão phu nhân được hai con dâu đỡ, vốn cũng đã đau đầu muốn nứt ra, lại nghe những lời nói kia, một luồng tà khí trong ngực trào thẳng lên, trong miệng phát lên mùi vị ngai ngái, ngửa đầu phun ra một ngụm máu đặc, bắn tung tóe lên người đại cô cô Từ thị đứng bên cạnh.

“Tiện tỳ! Người ăn nói bậy bạ!!” con dâu thứ hai, Lỗ thị hoang mang rối loạn rút khăn tay ra, lau máu cho lão phu nhân trước, rồi sau đó chửi ầm lên.

Nhưng ả thích khách kia, lại mỉm cười quỷ dị, nhìn quanh toàn bộ phòng, tựa hồ nhìn qua mỗi người, sau đó...

“Không tốt!”

Một thân vệ của Đại trưởng công chúa, vừa nhìn đã hiểu lai lịch của người này, đưa tay toan muốn cạy hàm nàng ta ra đã không còn kịp, chỉ thấy thích khách kia, đầu không tự nhiên ngoẹo qua bên trái, một vết hắc tuyến từ khóe miệng ả chảy xuống dưới, hai mắt của ả trợn to, vẫn còn hữu thần như trước, khóe miệng còn cố định nụ cười mỉm vừa rồi, nhưng trái tim ả đã ngừng đập, cánh tay đã rũ xuống, mọi người không cần nói cũng biết, ả ta đã cắn thuốc độc tự sát.

“Chắc chắn là tử sĩ.” Nữ thân vệ của Đại trưởng công chúa nhỏ giọng bẩm với nàng.

Hai mắt Đại trưởng công chúa tối sầm lại, ôm miệng vết thương chậm rãi đứng lên, rốt cục cũng để cho đại phu bên cạnh bắt đầu băng bó cho nàng.

“Chuyện ngày hôm nay, bản cung nhất định phải bẩm báo rõ với đương kim hoàng thượng.” Đại trưởng công chúa vì thiếu máu, thân mình loạng choạng được nữ thân vệ dìu đi qua thi thể của Xuân Nha, mặt không chút thay đổi đảo qua mọi người, đi đến chỗ Từ Man.

“Oan uổng a, oan uổng a, Đại trưởng công chúa!” Gia Cát lão phu nhân nhìn Đại trưởng công chúa mang theo nữ nhi, ma ma và thân vệ đi ra ngoài, những người còn lại đang thu dọn thi thể, mà đám nam nhân nhà Gia Cát lại như mất sạch ngôn ngữ, không nói được một câu, bà gấp đến đầu đầy sao vàng năm cánh, ngã bò trên mặt đất, lớn tiếng khóc hô, hai đứa con dâu bên cạnh bà, cũng quỳ xuống.

Đại trưởng công chúa không nói gì, chỉ dùng cánh tay không bị thương, sờ đầu Từ Man. Mùi máu tanh nồng đậm kia lại không khiến Từ Man muốn tránh đi, nàng tròn mắt vẫn luôn nhìn mẫu thân, dường như muốn từ trên người mẫu thân, nhìn đến thứ gì đó mà nàng không có.

“Gia Cát Tả tướng, người chuẩn bị chờ hoàng huynh bản cung gọi đến đi.” Ngay cả Hòa Phong công chúa trước nay vốn luôn hòa khí, cũng phẩy tay áo, mặt lạnh quay đầu theo hai vị tỷ tỷ đi ra ngoài.

Mãi thật lâu, người trong phòng, mặc dù khóc lóc, lại không có ai động dậy, ngoại trừ tam phu nhân Từ phủ Giang thị cùng với thứ nữ của nàng tránh trong một góc không biết làm thế nào cho phải.

“Không, chuyện này không có khả năng... đây không phải sự thật, kiếp trước không hề xảy ra chuyện này, Đại trưởng công chúa sao có thể bị đâm được, làm sao có thể được?” không một ai chú ý, trốn sau một ụ núi giả ngoài phòng, có một tiểu cô nương đang ôm ngực, trong mắt là vẻ không tin và sợ hãi.

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Thời Gian Thấm Thoát

Sương khói lượn lờ, hương hoa thoang thoảng, ao nước trong vắt, ẩn giấu chút hình bóng mờ nhạt trong đó.

“Giờ nào rồi?” giữa ao, giọng nói non nớt rõ ràng, lại thêm vài phần lão thành.

Một thiếu nữ áo hồng chạy tới, khom người trả lời: “Hồi bẩm quận chúa, đã giờ Dần* rồi ạ.” (3 – 5 giờ sáng)

“Thay quần áo đi.” Theo tiếng ra lệnh, cô bé ẩn trong làn nước đứng lên, nước ao ầm áp theo sóng lưng trắng nõn của nàng lướt qua đùi, một lần nữa trở về trong ao.

Sột soạt tiếng vải vang lên, từ bên ngoài lại chạy vào một thiếu nữ áo hồng và hai thiếu nữ áo lục nhạt khác, hai cô gái áo lục trực tiếp bước xuống ao, cầm chiếc khăn vải bông dùng loại tơ mới của năm nay dệt thành, bao cô bé kia lại, một người trong đó lại dùng một chiếc khăn rộng cùng chất liệu bao tóc cô bé lại, sau đó một người đỡ, một người bế lên, đem cô bé đến cạnh ao.

Bên cạnh ao có một gian nhỏ, dùng bình phong ngăn ra một khoảng nhỏ có thể đặt vừa một chiếc giường êm, ngoài bình phong có đặt một lò sưởi, làm cho trong phòng phá lệ ấm áp.

Bốn nha hoàn hầu hạ bé gái ngồi lên giường, hai đại nha hoàn áo hồng bắt đầu lau tóc cho nàng, còn hai nha hoàn áo lục thì mang quần áo lót sạch

sẽ đến, thật cẩn thận mặc vào cho bé gái.

Mặc áo lót xong, mái tóc thật dài cũng được lau khô hơn phân nửa, một nha hoàn áo lục lại nâng đến một khay đồ, một người khác lập tức cầm đồ trên khay, từng chút một sửa móng tay cho cô bé.

“A nương đã dậy chưa?” cô bé nhắm mắt lại để họ lau khô tóc.

“Chủ mẫu nương nương đã dậy rồi ạ, vừa rồi còn phải ma ma đến hỏi quận chúa.” Nha hoàn áo hồng vào sau cùng hoạt bát nói.

Cô bé gật gật đầu, lại ngửi ngửi mùi hương trên người mình, vừa lòng nở nụ cười.

Xử lý toàn thân xong, cô bé mặc chiếc áo ngoài màu hạnh hoàng vào (màu vàng hơi đỏ), tóc cũng được chải thành búi tóc đôi, lại cố định vài viên bảo thạch nhiều màu, lúc này mới mang vớ vào xuống giường êm, đi tới một tấm gương đồng, mắt lộ vẻ tán thưởng.

“Đi thôi, trước đi thỉnh an a nương, một lát còn phải vào cung nữa.” Cô bé mang giày vào, giơ tay cho một nha hoàn vẫn luôn hầu hạ tại bên cạnh ao, để nàng nắm tay mình, đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng tắm, hai nha hoàn áo lục rất tự giác đứng yên khom người, mà cô bé chỉ đưa mắt một cái, liền đi vào sương phòng.

“Quan ma ma dạo này thế nào rồi?” cô bé nhìn bốn phía chung quanh, mới hạ giọng hỏi.

Nha hoàn nắm tay nàng, cúi đầu trả lời: “Bà ta vẫn thường xuyên đi đến con hẻm Tiễn Tử.”

“Có thấy bà ta tiếp xúc với ai không?” cô bé ngẩng đầu hỏi.

Nha hoàn kia hơi nghi hoặc trả lời: “Vẫn là nhị tẩu nhà mẹ đẻ bà ta ạ.”

“Ta biết rồi.” Cô bé mang theo hai nha hoàn ra sân, quen thuộc đi đến hướng chính phòng.

Chính phòng vẫn giữ bộ dáng như trước, có điều Trần ma ma đi ra đón chào, tuổi càng ngày càng lớn, mà từ một năm trước, đám đại nha hoàn trong phòng đã được đổi qua một lần, cô bé nhìn thân ảnh quen thuộc nơi cửa, nhin không được nhoén miệng cười nói: “Xuân Duãn tỷ tỷ.”

Xuân Duãn đã sớm không còn là một tiểu nha hoàn non nớt của ba năm trước, nàng cười khẽ tiến lên khom người, cung kính nói: “Thỉnh an quận chúa, chủ mẫu nương nương đã dậy rồi, còn đang chờ quận chúa đấy ạ.”

Cô bé gật gật đầu, đi vào. Đi được một bước, cô bé bỗng quay đầu lại, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trên quần áo Xuân Duãn, lại chỉ có thể thầm than một tiếng, người kia đã mất được 3 năm rồi.

Đi qua chiếc cổng vòm hoa, cô bé bỗng nghe thấy mẫu thân đang nói chuyện với ai đó, do dự mãi, nàng ra hiệu cho người bên cạnh lui xuống, mình thì tựa sát vào màn che trên cửa, động tai cẩn thận nghe.

“Nghe nói, Đình úy Chiếu ngục* giam Tả tướng được a đệ đề xuất?”
Đại trưởng công chúa vuốt phẳng vạt áo cho trượng phu, hỏi.

(* Đình úy Chiếu ngục: người canh ngục, nhưng chỉ nhà ngục chuyên giam cầm những đại thần.)

Từ Văn Bân thở dài, nhưng cũng mang chút may mắn gật đầu nói: “Hai năm nay, thánh nhân càng trở nên lão luyện, dần dần Hữu tướng cũng không kiềm kẹp được nữa.”

Đại trưởng công chúa dừng lại một chút, không nói chuyện.

“Tả tướng ông ta...” Từ Văn Bản cẩn thận liếc nhìn thê tử, lại vuốt lên cánh tay nhẵn bóng của nàng, thấp giọng nói: “Ông ấy không được khỏe lắm, Đình úy là người của Hữu tướng, nếu không phải thánh nhân, ông ấy chỉ sợ... không đến được hôm nay.”

Đại trưởng công chúa cup mi xuống, chỉ lãnh đạm trả lời: “Thánh nhân tự có chủ trương.”

Từ Văn Bản vươn tay ra, ôm thê tử vào lòng, vỗ về lưng nàng, ôn nhu nói: “Ta biết nàng còn tức giận, nhưng cũng đã ba năm rồi, phủ Tả tướng cũng đã thành ra như vậy, vả lại nàng cũng biết chuyện kia nhà Gia Cát bị oan uổng.”

“Thiếp đương nhiên biết đó là kế một hòn đá trúng hai con chim, mặc kệ thiếp có bị đâm vào tay hay không, Tả tướng đều phải là kẻ đứng mũi chịu sào chịu tội thay mà bị cách chức, bằng không những cuốn sổ buộc tội kia làm sao dâng lên long án của a đệ nhanh như vậy được?” gương mặt Đại trưởng công chúa như kết một tầng sương, một phen đẩy trượng phu ra, chua xót nói: “Thiếp tức giận không phải là cho chính mình, cũng không phải vì tôn nghiêm của hoàng gia, thiếp tức giận là cảnh tượng máu tanh thế kia, cứ nhiên lại để cho A Man thấy được, con bé còn nhỏ như vậy... chàng xem, chàng xem gần ba năm nay, con bé càng trở nên...”

Từ Văn Bản trong lòng đau đớn, vội ôm lấy thê tử đã bật khóc, nhẹ nhàng an ủi, nguyên bản chút thương tiếc đối với nhà Gia Cát cũng coi như bay đi.

“Thiếp vốn còn muốn dạy dỗ con bé, để cho nó không cần phải gò bó bản thân quá, chỉ cần bản thân mình vui vẻ là tốt rồi, nhưng... con bé trở mặt nhìn mẫu thân nó bị ám sát, lại thấy cảnh nha hoàn bên người chết oan chết uổng, nó còn bé như vậy, nhỏ như vậy...” Đại trưởng công chúa càng nói càng đau lòng, từng giọt nước mắt càng lăn ra nhiều, rơi vào trong lồng ngực trượng phu, nước nở không thôi.

Từ Man nép sau tấm màn che, trầm mặc một lúc, liền lặng lẽ lui ra ngoài, nàng muốn cho cha mẹ chút riêng tư.

Chuyện trôi qua đã ba năm, năm nay nàng đã 6 tuổi, hôm nay là ngày chuẩn bị vào Cung học. Màn ám sát của ba năm trước, làm cho lòng chắc chắn với nội dung truyện của Từ Man, hoàn toàn sụp đổ, mà phủ Tả tướng vốn đứng bên phái trung lập, luôn đứng vững sừng sững không ngã cho đến tận cuối truyện, lại bởi vì chuyện Đại trưởng công chúa bị đâm, dưới sự buộc tội của Phái Bảo Thủ, mà ngoại trừ tiểu nhi tử Gia Cát Tòng Dung đã chia phủ ở riêng ra, từ Tả tướng bên trên đến nô tài bên dưới của Tướng phủ, toàn bộ đều bị nhốt vào Đình úy chiếu ngục.

Nhưng cũng may thánh nhân không phải người hồ đồ, sau một tràng thịnh nộ, lập tức trở lại dáng vẻ cũ, liền lấy danh nghĩa “trẻ con vô tội”, sai người thả con cháu Gia Cát gia khỏi Chiếu ngục, sau lại trải qua một năm, mới thả vợ chồng nhà trưởng tử Gia Cát gia – Gia Cát Tòng Hưng cùng với Gia Cát lão phu nhân, chỉ biếm làm thứ dân.

Nhưng dù sao Hoàng đế cũng còn trẻ, đăng cơ từ khi còn nhỏ, phần lớn triều chính đã bị đám bộ hạ cũ của Đại Đô Đốc nắm trong tay, Hoàng đế muốn đoạt lại quyền lực, bước đầu tiên phải làm đó là “nhẫn”.

Nay đã qua ba năm, lấy chuyện Tả tướng được đề xuất ra làm tín hiệu, sợ là Hoàng đế rốt cuộc không “nhẫn” nổi nữa.

Từ Man chậm rãi bước ra, đứng ở cửa chính phòng, nhìn những hoa văn được khắc trên mái hiên, hít sâu một hơi. Ba năm, nàng cũng đã thay đổi...

Nếu nói ba năm trước đây, cảnh tượng máu me kia, mạng người rõ mồn một trước mắt kia, không hề có ảnh hưởng đến nàng, ngay cả chính nàng cũng không tin. Mà sau đó chuyện phủ Tả tướng đột nhiên bị sụp đổ,

toàn gia bị bắt đi, đó mới chính là điều cứng rắn ép Từ Man đối mặt với sự thật.

Thế giới này, đã sớm không còn là quyển tiểu thuyết trạch đấu mà nàng từng đọc nữa, đối với quy tắc biến hóa của thế giới này, đối với sự đấu tranh giành giật giữa các phe phái, và cả sự an toàn của sinh mệnh, thì chuyện nữ chính sống lại quả thực không còn đáng nhắc tới nữa. Trong bất tri bất giác, đối thủ của nàng, đã sớm không gói gọn trong một mình Hoàng Tú Oánh nho nhỏ nữa.

Hơn nữa, trải qua một phen biến cố kia, Từ Man hoài nghi sâu sắc, ở trong sách sau khi sống lại, chuyện Hoàng Tú Oánh có thể thành công, tuyệt đối không chỉ đơn giản như mê hoặc quận chúa, xúi giục Hoàng mỹ nhân, thiết kế được gả cho Gia Cát Sơ Thanh là được. Ngay cả thiết kế chuyện nhị ca gặp phải ôn dịch, còn có chuyện phụ thân và đại ca vô duyên vô cớ bị ám sát, mẫu thân bị đả kích, cuối cùng đổ bệnh không dậy nổi, rồi sớm mất. Một loạt biến cố kia, cũng tuyệt đối không phải dùng sự trùng hợp hoặc bàn tay vàng là có thể giải thích được.

Trong đó, nếu không có sự trợ giúp của Phái Bảo Thủ, Hoàng Tú Oánh cùng lắm chỉ là một khuê nữ quanh năm suốt tháng sống trong nội trạch, miễn cưỡng dừ lắm thì là nàng ta còn có một người cha là Tả tướng quân không có thực quyền, và cả một cô mẫu trong cung không được sủng ái lắm, nhưng chỉ vèn vện nhiều đó, thì không thể nào đoạt được ngôi vị Hoàng đế, để cho nàng ta tâm tưởng sự thành được. Bởi vì dù nói thế nào, Từ Man cũng là một vị quận chúa, mẫu thân của nàng lại là Đại trưởng công chúa tôn quý nhất Ngô quốc, há có thể bị một thứ nữ nho nhỏ kia đẩy ngã.

Lại nói, so sánh trước và sau khi Hoàng Tú Oánh sống lại, địa vị một nhà tiểu thúc thúc Gia Cát, tuy rằng miêu tả không nhiều lắm, nhưng đã chênh lệch trời vực, mà mặc dù Gia Cát Tả tướng không được miêu tả tại kiếp đầu tiên của Hoàng Tú Oánh, nhưng ở kiếp thứ hai, trước khi Hoàng

Tú Oánh được gả vào cửa, ông ta đã về nhà nghỉ hưu hưởng vinh dưỡng, lại thêm phụ thân của Gia Cát Sơ Thanh ở trong triều làm một chức quan Thái thường không mặn không nhạt, mặc dù Gia Cát Sơ Thanh cùng với anh trai hẳn là người thông minh, nhưng vì chọn ủng hộ Đại hoàng tử của Hoàng mỹ nhân, mới dần dần đi lên con đường làm quan, đương nhiên, quá trình này, được tác giả thuật lại cực kỳ mỹ hóa, giống như thiên lý mã ẩn núp chờ Bá Nhạc* vậy.

(*Bá Nhạc hoặc Bá Lạc: người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Nhạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể)

Câu chuyện trọng sinh này, kết thúc tại lúc Đại hoàng tử đăng cơ, Hoàng Tú Oánh sống một cuộc sống hạnh phúc, quận chúa buồn khổ chết đi, tra nam cũng bị trừng trị không ngóc đầu lên được. Nhưng Từ Man không hề quên, vị tra nam Đinh Hạo Nhiên trong sách kia, ở cả hai kiếp, tuy về phương diện tác phong sinh hoạt cùng với dã tâm không thể gọi là người tốt, nhưng phụ thân hẳn vốn xuất thân hàn vi. Vì nhà nghèo, nên để có thể dựa dẫm và nhanh chóng trèo lên, chỉ còn cách gia nhập Phái Cách Tân, làm việc cho Hoàng đế, đối kháng lại đám lão thần.

Hai đời của Hoàng Tú Oánh, giống như biểu thị cho ván cờ giữa Phái Bảo Thủ và Phái Cách Tân vậy. Nếu Phái Cách Tân thắng, như vậy quận chúa sẽ thắng, nếu Phái Bảo Thủ thắng... như vậy Hoàng Tú Oánh liền thành công.

Sự tình, đã đi quá xa so với Từ Man nghĩ...

“Hoàng Tú Oánh, không phải người muốn ‘lấy đạo của người, trả lại cho người’ sao? Ta chờ người!” Từ Man cup mắt xoay người, thầm nhủ, có lẽ nàng nên tìm cơ hội gặp tra nam kia một chút, sợ là sẽ có hiệu quả không

ngờ tới đấy. (lấy đạo của người, trả lại cho người :có thể hiểu là “Lấy gậy ông đập lưng ông”)

“Muội muội, sao còn chưa đi vào?” Xa xa có hai bóng người, rõ ràng cao khỏe hơn những đứa bé cùng lứa, Từ Man hơi nhoẻn miệng cười, đi đến nghênh đón.

“Các huynh luyện công về rồi?”

Hai người với khuôn mặt giống nhau như đúc, nhưng rất quen thuộc đến liếc mắt một cái có thể nhìn ra bất đồng, tính cách cũng chênh lệch rất nhiều, mặc dù tập võ, đại ca lại để tâm đến sách vở nhiều hơn, mà nhị ca lại càng ngày càng lộ rõ cái đuôi khi, thay vì đọc sách, vung đao mua kiếm mới là đầu quả tim của hắn.

“Muội muội, hôm nay muội làm biếng nha, dám không đến đứng tấn?” Nhị ca Từ Hải Thiên vỗ vai muội muội, cười đùa nói.

Từ Man không thèm để ý đến hắn, chỉ quay đầu nói với đại ca: “Đại ca, huynh nói nhập học, sẽ cho muội một cây roi, muội chưa quên đâu đó.”

Từ Hải Sinh nhất thời cười khố, cũng không dám để muội muội thất vọng, đành quan tâm hỏi: “Đợi lát nữa huynh sẽ kêu người đem sang, nhưng mà... muội thật sự muốn đem roi vào cung à?”

Đáy mắt Từ Man quét lên ánh lạnh băng, ra sức gật đầu.

Nếu nàng đã không phải là người thông minh, như vậy nàng sẽ tham khảo từ trong sách ở kiếp đầu tiên của Hoàng Tú Oánh, nếu chỉ có làm một quận chúa nữ phụ kiêu ngạo ương ngạnh, mới có thể có được thắng lợi cuối cùng, vậy nàng không ngại cho những người lòng dạ khó lường kia, thấy được sự kiêu ngạo của hoàng gia là thế nào.

Thượng vị không chỉ mỗi việc muốn sống mà thôi...

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 29: Người Cũ Chuyện Mới

Một bữa sáng thật ấm áp.

Có lẽ Đại trưởng công chúa vẫn luôn đè nén tâm sự trong lòng, nên sau khi khóc xong một hồi, đã thoải mái hơn rất nhiều. Có lẽ bởi vì Từ Man áy náy vì ba năm nay, nàng quá mức muốn trưởng thành, mà đã bỏ qua cảm thụ của cha mẹ, cho nên hôm nay ra sức vờ dễ thương, làm nũng. Cũng có thể là mọi người đều biết hôm nay là ngày đầu tiên vào Cung học của Từ Man, mà cố ý dựng nên một hoàn cảnh thoải mái cho nàng.

“A Man, chuyện tập võ, con luyện qua loa chút thôi là được, dù sao cũng là con gái mà.” Đại trưởng công chúa buông đũa, bắn khoản mãi, thấy không khí vui vẻ, thật sự nhịn không được nói.

Từ Man chỉ dựa vào người Đại trưởng công chúa làm nũng một lát là đã trực tiếp làm cho trong lòng Đại trưởng công chúa sướng rơn rỗi, nhưng thực chất, cũng không hề đáp ứng bất cứ gì.

Còn lại ba người đàn ông trong nhà, cũng không phá đám, chỉ vụng trộm cười, trong lòng lại thật sự đau lòng Từ Man.

Từ khi lên bốn, Từ Man đã khẳng khái đòi học võ, vóc người nàng vốn nhỏ, hơn nữa cũng là con gái, Từ Văn Bản và Đại trưởng công chúa đều không muốn, lại thấy đứa con gái dịu dàng ít nói, vậy mà lại thích vung đao múa kiếm, dù đã rất cẩn thận bảo vệ rồi, nhưng vẫn rất sợ hãi, sau này

mặc dù không đến độ khó tìm chồng, nhưng trong lòng nhà trai sợ là cũng sẽ không thích ứng.

Nhưng người như Từ Man, đừng thấy bình thường ít cố chấp, tính tình mềm mỏng, nhưng một khi đã hạ quyết tâm, thì vĩnh viễn không thay đổi. Nàng luôn cảm thấy thế giới này không được an toàn cho lắm, lại nói ở kiếp đầu của Hoàng Tú Oánh, vị Từ Man quận chúa kia, ấy vậy mà có thể dùng roi quất người ở trên đường, nói vậy võ nghệ cũng không kém, nàng không đòi hỏi học được mười trên mười, chỉ muốn tại thời điểm quan trọng có chút tác dụng cũng tốt.

Vì thế, song phương bắt đầu giảng co, trong lòng Đại trưởng công chúa, con gái là phải xinh đẹp dịu dàng, không nói đến chuyện làm những thứ tao nhã gì đó, nhưng cũng phải biết những thứ cơ bản con gái nhà người ta hay làm, ví dụ như viết chữ vẽ tranh này, hay là tìm một vài người bạn dạo chơi, cùng mua chút trang sức, quần áo hợp một linh tinh. Nhưng biết làm sao được, nàng thật sự không chịu nổi Từ Man lăn lộn gào khóc đầy đất (o.o, chị 30t rồi đó nha), hơn nữa còn tuyên bố sẽ tuyệt thực... con cái đều là cục thịt trong lòng người mẹ, cho dù người mẹ có tâm địa cứng rắn cỡ nào, ở trước mặt con mình, cũng sẽ trở nên vô cùng mềm mại. Kết quả có thể đoán được, Từ Man bắt đầu tập võ cùng các ca ca.

Đứng tấn luyện quyền, mọi người vốn tưởng rằng Từ Man chỉ là nhất thời tò mò, hết thấy mới mẻ rồi, sẽ chịu đầu hàng. Nhưng nước mắt cũng có, mệt nhọc cũng có, chua xót cũng có, thứ duy nhất không có, chính là sự đầu hàng của Từ Man, nàng vẫn kiên trì, cho tới hôm nay...

Sau khi luyện võ, tính tình của Từ Man dường như đã có thay đổi kỳ diệu. Nàng vốn sống theo kiểu được chăng hay chớ, dần dần dựa theo lời dạy của mẫu thân mà bắt đầu học cách quan sát nô bộc, thử nô bộc, một nô bộc tốt bên người có bao nhiêu tầm quan trọng, chuyện Xuân Nha, Từ Man thấy nhất rõ ràng. Nàng cũng không dám lơ là thêm nữa, càng không bao giờ dám dùng ánh mắt của người hiện đại nhìn họ nữa, cái gọi là ‘có phúc

cùng hưởng, có họa cùng chịu’, nàng cũng chỉ là một cô gái muốn được sống hạnh phúc, nàng không có năng lực thay đổi thế giới này, cho nên, đồng hóa là điều bắt buộc.

Ba năm cũng có thể thay đổi rất nhiều người, Hoàng Tú Oánh bởi vì không có Gia Cát gia làm cầu nối, nàng căn bản không có khả năng tiếp cận Từ Man, cho nên nàng chỉ có thể nghĩ cách thu mua người bên cạnh Từ Man, quả không ngoài dự đoán của Từ Man, Quan ma ma là nhân tuyển tốt nhất. Có điều Từ Man thật nghi hoặc, Hoàng Tú Oánh cùng lắm chỉ là một thứ nữ, nàng ta rốt cuộc đã dùng cách gì móc nối được với Quan ma ma, trong đó liệu có người cố ý giật dây bắc cầu hay không?

Ngặt nổi, người trong tay Từ Man cũng có hạn, trước khi Hoàng Tú Oánh còn chưa gây ra chuyện gì quá quắt, nàng không có cách nào giải thích và xin giúp đỡ từ cha mẹ, huống chi Hoàng Tú Oánh cũng là độc nữ (con gái một) của Tả tướng quân, mà nhà họ Giang (nhà mẹ Tú Oánh) còn có một vị lương nhân trong cung nữa.

“Nè, tặng cho muội, thích không?” Ăn sáng xong, thời gian còn sớm, Từ Man cùng cặp sinh đôi từ biệt cha mẹ, trở về phòng thu thập đồ đạc, hôm nay là ngày đầu tiên Từ Man vào Cung học, chẳng những đi cùng với các ca ca, Đại trưởng công chúa cũng sẽ đích thân đưa đi.

Đón lấy chiếc hộp dài từ tay ca ca, Từ Man mở ra nhìn, cư nhiên là một đoạn trường tiên ngân bạch (roi dài màu trắng bạc), cả chuôi roi là một màu đỏ tươi, bên trên còn khảm những hạt bảo thạch nhỏ đủ màu, chuyên dùng để phòng vệ. Từ Man lấy cây roi từ trong hộp ra, sờ lên đầu roi, cư nhiên lại cùn, không khỏi nghi hoặc nhìn về phía đại ca.

Trông dáng vẻ bất mãn của muội muội, Từ Hải Sinh cười sờ sờ búi tóc của nàng nói: “Muội còn nhỏ, roi cũng không nghịch được, đầu cây roi này vốn gắn mũi nhọn bằng bạc, nhưng chúng ta sợ muội không quen tay sẽ tự

làm thương mình, nên chờ sau này muối đã thành thạo rồi, lại lắp vào cho muối.”

Từ Man trề môi, né khỏi tay ca ca, lui lại vài bước, giương tay một cái, cây roi kia liền bay lên trời, vì được đặc biệt làm cho Từ Man, nên ngắn hơn so với những loại thường, cũng nhỏ hơn chút, chỉ thấy sợi roi kia giống như con rắn nhỏ màu bạc, vụt một cái trên không trung, lại vòng ngược lại, hung hăng vụt vang. Lúc này Từ Man mới hài lòng, cổ tay lật lại một cái, roi tự động từ cánh tay cuốn lại quanh hông mình, lại dùng tay móc một cái, cây roi liền giống như một sợi đai lưng bình thường, trông nổi bật hẳn lên.

“Chắc chắc, không hơn mấy ngày, công phu tay của muối lại tiến bộ rồi.” Nhị ca Từ Hải Thiên đã 8 tuổi, vóc người lại cao hơn so với chúng bạn đồng lứa, cư nhiên còn mơ hồ đáng vẻ thiếu niên. Hẳn cùng với đại ca Từ Hải Sinh, cũng từ từ phát triển theo khuynh hướng bất đồng, tính cách của hẳn vội vàng hấp tấp, hễ là việc gì thì càng thích dùng quả đấm nói chuyện. Tình cảnh ba năm trước đây chẳng những kích thích đến Từ Man, cũng đồng dạng khắc sâu trên người hai ca ca.

Đại ca vốn thích mưu tính, sau càng đem tâm tư đặt trên chính sự học nghiệp hơn, hẳn nhận thức rằng tất cả uy hiếp đều đến từ triều đình, hẳn càng muốn sử dụng phương thức mặt ngoài không cần đổ máu, mà giải quyết phiến toái. Mà nhị ca lại càng có khuynh hướng thích nắm binh quyền, lấy vũ lực tuyệt đối trấn áp đám lòng dạ bất chính kia.

Hai phương hướng bất đồng, tạo nên hai người một văn một võ của mai sau.

“Hừ, nhị ca lại trốn tập rồi, chờ muối lớn thêm một tuổi, huynh không đánh lại muối được.” Thu roi vào, Từ Man tâm tình rất tốt, ôm cánh tay đại ca, cười nhạo nhị ca.

“Đúng, A Man lợi hại nhất, hiện tại ca ca đã không đánh lại muội.” Từ Hải Thiên vẫn luôn nuông chiều em gái không có giới hạn, cũng may đấu võ mồm, hẳn xem như là lạc thú, chỉ khi nào nói đến luận võ, hẳn thà rằng giả vờ nể sợ, cũng tuyệt không tỷ thí với muội muội, nếu không cẩn thận mà làm muội muội bị thương, thì đừng nói đến ai khác, hẳn có thể tự chặt tay mình luôn.

Từ Man không nói gì, nàng đã sớm biết sẽ có kết quả như vậy, ôm cánh tay đại ca, cảm thụ được tình thương của các ca ca đối với mình, mặc dù trong thâm tâm nàng đã là một người trưởng thành, nhưng hoàn cảnh biến hóa, cùng với việc lâu ngày ở chung, cho dù là tảng đá cũng sẽ thấy ấm áp, huống chi nàng vốn là một người mềm lòng.

“Cái kia...” Từ Hải Thiên thấy có chút ngượng ngùng, gãi gãi đầu, đi đến trước mặt Từ Man úp úp mở mở.

“Sao thế ạ?” Từ Man quay đầu ra hiệu nha hoàn đi thu thập đồ rồi trực tiếp đưa đến xe ngựa đậu bên ngoài.

Nhìn đám nha hoàn đã đi ra ngoài, Từ Hải Thiên mới thấp giọng nói: “Hôm nay tan học, muội có thể nói giúp với mẫu thân, nói chúng mình tạm thời chưa về nhà, muốn đi một chuyến đến chỗ khác không?”

Từ Man dương cằm lên, nheo mắt lại, nghi ngờ quan sát nhị ca mình từ trên xuống dưới, đoạn sáp qua, ra vẻ thần bí nói: “Huynh sẽ không... có mục đích gì chứ?”

“Cái gì a!” bị nàng tập kích, Từ Hải Thiên lập tức không giấu làm gì, thuận miệng nói: “Gia Cát đại biểu ca sắp nhập ngũ rồi, huynh muốn tiễn huynh ấy một đoạn đường.”

Từ Man hơi ngẩn ra, thật không ngờ lại là đáp án này, nhưng sau đó nhìn vào mắt nhị ca, liền biết nhị ca không nói dối, đương nhiên sau khi thờ dài liền đáp ứng.

Mặc dù sau khi mẫu thân gặp chuyện, không có làm gì chỉ trích nhà Gia Cát, đối với những người nhà Gia Cát đi ra từ nhà lao, chẳng qua chỉ hờ hững nhìn tới, không hề làm chuyện gì bỏ đá xuống giếng, nhưng ba đứa bọn chúng đều cùng có một suy nghĩ là không muốn cho mẫu thân biết bọn chúng vẫn còn lưu tới cùng nhà Gia Cát

Cặp sinh đôi còn qua lại với Gia Cát gia, là vì Từ Văn Bản, cho dù Gia Cát gia trị gia không nghiêm, nhưng xét cho cùng con dâu cả nhà Gia Cát cũng là chị cả của hắn, nếu vì gặp chuyện rủi ro mà không quan tâm tới nhau nữa, đối với bên ngoài cũng không biết nói sao, huống chi trong đó còn lẫn lộn một cái Từ phủ cùng với lão phu nhân Từ phủ.

Gia Cát Sơ Liêm cùng Từ Hải Thiên cứ như vậy mà tiếp xúc với đối phương, mặc dù Gia Cát Sơ Liêm lớn hơn Từ Hải Thiên những 5 tuổi, nhưng bởi vì sự kiện kia, mà Gia Cát Sơ Liêm rất hận chính mình không biết võ nghệ, nếu ngày ấy hắn có thể ngăn thích khách lại, thì nếu có bị trị tội, cũng sẽ không nghiêm trọng như tình cảnh hiện tại. Vì thế Từ Hải Thiên vốn nhiệt tình hướng ngoại, liền trở thành sư phụ của Gia Cát Sơ Liêm, hai người mặc dù một người hoạt bát, một người trầm ổn, nhưng đều có tính cách ngay thẳng, hơn nữa cũng vừa là thầy vừa là bạn, mối quan hệ bằng hữu tốt này liền được hình thành.

Mặc dù Gia Cát Sơ Liêm học võ quá trễ, nhưng dẫu sao cũng chăm chỉ chịu khó, Từ Văn Bản thấy vậy, cũng sẽ chỉ điểm một hai, dần dà lâu ngày, cư nhiên làm cho một thiếu niên vốn chuẩn bị đi thi làm quan, lại hạ một quyết định, muốn đi phương bắc nhập ngũ.

“Huynh ấy chừng nào thì đi? Gia Cát nhị biểu ca thân mình đã khá hơn chưa?” Từ Hải Sinh đã một thời gian không qua đó, cho nên vẫn có chút không yên tâm.

“Ừm, vẫn còn đang điều dưỡng, nghe đại phu nói, từ từ sẽ khá hơn.” Bởi vì thái y trong cung không có khả năng đi xem bệnh cho thứ dân, Đại

trưởng công chúa lại càng không còn phân phó nữa, cho nên nhà Gia Cát tìm một vị đại phu có chút tiếng tăm ở thành Kiến Khang, cũng là nhờ vả người ta. Hiện tại Gia Cát gia ngã đổ, ngay cả chi phí thuốc men, đều do Gia Cát tiểu thúc cung ứng, Từ Văn Bản có khi cũng sẽ đưa qua chút tiền.

Từ Man vờ như như không thèm để ý gọi nha hoàn nhị đẳng Bích Lan tới, hôm nay nguyên bản là muốn Hồng Thước cùng Hồng Quế đi, nhưng Hồng Thước đầu năm đã được định gả cho người ta, Từ Man dự định chọn một trong hai nha hoàn nhị đẳng đi lên, Bích Lan chính là một nhân tuyển trong đó.

“Huynh nghe nói, nhị biểu ca muốn mở cửa tiệm?” Từ Hải Sinh tựa hồ nghe phụ thân nói qua, nhưng Gia Cát lão phu nhân rất không đồng ý, thương gia vốn bị xem là ti tiện, mặc dù Gia Cát gia đã đổ, nhưng cũng là thế gia, không thể làm nhục thanh danh được.

“Còn không phải sao, ngày đó gặp huynh ấy, huynh ấy cư nhiên còn có thể cười nói chuyện với đệ, một mình tự chơi cờ với chính mình, đầu óc thế kia, nói không chừng chính là người rất giỏi buôn bán.” Từ Hải Thiên quệt miệng, xem như rất tán phục.

Từ Man quay đầu lại, nhìn chiếc đèn xoay còn mới tinh trong hộp tủ, trầm mặc một hồi. Nàng vốn tưởng rằng, sau khi trải qua chuyện kia, Gia Cát Sơ Thanh sẽ không còn liên quan đến nàng nữa, sẽ giống như người dưng, nhưng lễ hoa đăng hàng năm, Từ Man luôn nhận được từ trong tay nhị ca một chiếc đèn xoay mới tinh. Bắt đầu từ một chiếc đèn xoay thực thô ráp từ năm nàng bốn tuổi, mỗi một chiếc sau đều trở nên càng tinh xảo hẳn lên, mãi đến năm nay, nàng đã 6 tuổi, chiếc đèn đặt trong ngăn tủ kia, so với chiếc đầu tiên Gia Cát Sơ Thanh tặng nàng, càng thêm tinh xảo.

Nhị ca nói với nàng, Gia Cát Sơ Thanh vốn năn nỉ nhị ca giấu giếm lai lịch của đèn xoay với nàng, chỉ nói đây là mua được, mà chiếc đèn xoay kia

thật sự rất bắt mắt, nhị ca vì để chứng tỏ mình không phải là người quá tình mắt, liền bán đứng Gia Cát Sơ Thanh.

Gia Cát Sơ Thanh, rốt cuộc muốn làm gì? Nay quỹ đạo đã khác hẳn với ban đầu. Trong sách, Gia Cát Sơ Thanh vì thân thể, mãi đến khi xác định tình cảm với Hoàng Tú Oánh, mới chậm rãi bước lên con đường khoa cử, sau đó vào triều làm quan. Nhưng mà, Tả tướng hiện tại là tội thần, Gia Cát gia lại bị tịch biên, theo lý mà nói, nếu không phải bán mạng trong quân đội, thì con đường vào triều làm quan của hắn sẽ chấm dứt.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30: Ngày Đầu Vào Cung Học

Ba năm qua, vào cung đã thành quen, nhưng bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên Từ Man nhập học, cho nên Đại trưởng công rất coi trọng, cũng đi cùng. Trong ba năm qua, hoàng cung cơ bản không có gì biến hóa, ngoài chuyện An mỹ nhân bị biếm thành bát tử bởi vì liên lụy đến vụ án viên đá cuội khiến Từ Man té gãy chân ra, Hoàng hậu cũng sinh được đích tử mà trong sách chưa từng xuất hiện, khiến cho hai người đế – hậu vui không kiềm được. Hoàng mỹ nhân vẫn luôn khiêm tốn mà làm người, nhưng dù thế, thời điểm Hoàng đế đến đó cũng dần dần ít đi, ngược lại trừ bỏ nơi của Hoàng hậu ra, càng thích đi đến chỗ của một vài nữ tử hàn môn mới tiến cung hơn, coi như là một cách mượn sức Phái Cách Tân mới được tiến cử.

Ba năm nay, ngoại trừ Hoàng hậu sinh hạ đích tử ra, còn có hai vị Thất tử cũng sinh hạ công chúa, chỉ tiếc trong đó có một đứa bé còn chưa đầy tháng đã chết non, một đứa còn lại bởi vì địa vị mẹ đẻ rất thấp, bé gái lại quá nhỏ, Từ Man cũng chưa từng gặp qua.

Hiện tại vừa đúng đầu thu, Kiến Khang không nóng như Nam Kinh trong hiện đại, bất ngờ rằng cái nắng gắt cuối thu năm nay không bày ra thực lực của nó nữa, mùa hè giống như đứa bé vội vàng trở về nhà, đã sớm vì cơn mưa mấy ngày liền, mà nắng thu đã khôi phục lại khí trời sau khi lập thu, trở nên âm lãnh hẳn lên.

Còn không phải sao, chờ đám người Từ Man vừa mới lên xe, thời tiết vốn đang sáng sủa, cứ nhiên nhỏ giọt đổ mưa lất phất, may mà Từ Man có

mặc thêm một chiếc áo dày, cho dù ngồi ở cửa sổ cũng không cảm nhận được khí lạnh từ mưa.

Nghiêng đầu nhìn con đường quen thuộc, thời gian ba năm nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, cũng đủ cho Từ Man quen thuộc với những con đường quanh nhà mình, ít nhất con đường thông đến hoàng cung này, là lộ tuyến mà nàng nhất định phải đi.

“A nương, tan lớp, con muốn cùng các ca ca đến tiệm sách mua ít sách.” Từ Man nhớ tới lời hẹn với ca ca, quay đầu cười ngọt ngào lộ ra lúm đồng tiền, nũng nịu nói.

Đại trưởng công chúa như nhìn thấy rõ tâm tư, liếc nhìn nhị ca Từ Hải Thiên một cái, mãi đến khi hần bị nhìn đến cần cổ nổi da gà, mới quay đầu ôm nữ nhi nói: “Đi cũng được, nhưng phải dẫn theo thân vệ của a nương, đi sớm về sớm.”

Từ Man đơng đưa tay, ánh mắt sáng long lanh nhìn mẫu thân nói: “Không phải tiểu cữu cữu đã nói, sẽ chọn thân vệ cho con sao? Khi nào thì đưa người đến ạ?”

“Quý nha đầu, tiểu cữu cữu đã đồng ý với con thì có khi nào thất hứa không? Con cứ chờ đi, chuyện của con a, cữu cữu vốn là để tâm nhất.” Đại trưởng công chúa vươn ngón tay chọt chọt lên mũi Từ Man, cười nói.

Lời này cũng không phải là giả, trong cung trừ bỏ đích hoàng tử của chính cung ra, Hoàng đế thương yêu nhất chính là Từ Man, ngay cả trưởng công chúa Thục Thận cũng bị gác sang một bên, cũng không biết có phải bởi do mẫu thân sau lưng những công chúa, hoặc là do lão thần đưa cho hần, hoặc chính là không đáng kể hay không, cho nên hần căn bản không để trong lòng, thậm chí cố ý xem nhẹ chèn ép, để bày tỏ bất mãn của hần với Phái Bảo Thủ.

Từ Man vượt cây roi bên hông, ngày đầu tiên vào Cung học hôm nay, sẽ không giống như trong sách viết ấy chứ, nếu vậy thì đừng trách nàng.

Xe ngựa rất nhanh đã thông qua cửa cung, phu xe vốn ra vào thường xuyên nơi đây, gật đầu với một thị vệ thay ca trực bên cạnh, trao đổi một ánh mắt thiện ý, liền cẩn thận đánh xe đưa chủ tử vào trong cung.

Quen cửa quen nẻo đi đến Phượng Tê Cung thỉnh an Hoàng Hậu cữu mẫu, liền thấy trong cung, mấy biểu ca biểu tỳ giống như đã có hẹn trước, vào điện thỉnh an trước nhà Từ Man một bước, lúc này đang tụ tập một chỗ trò chuyện.

“Biểu muội, muội tới rồi?” Đại biểu tỳ – công chúa Thục Thận vĩnh viễn là bộ dáng khéo hiểu lòng người, chẳng những quý củ không có chỗ nào kém cạnh, mà bất luận đối với mình hay với các huynh muội, ngay cả đối với cung nô trong cung cũng khá là dễ gần, chỉ cần không phải chân chính làm sai chuyện, nàng sẽ luôn luôn khoan dung.

Song, trực giác không đáng tin cậy lắm của Từ Man, lại luôn khiến nàng không thích đại biểu tỳ này, nhưng cũng không tỏ ra mặt, bèn cười nói: “Thục Thận biểu tỳ.”

“Đến rõ sớm, làm cho nhiều người chúng ta chờ lâu như vậy.” Từ Man quét mắt qua, không hề bất ngờ, dẫn đầu chua loét thích đâm chọc nàng, vĩnh viễn là Nhị công chúa Thục Viện – con của Hoàng mỹ nhân, cũng không biết có phải bất tự của hai người họ không hợp hay không, mà công chúa Thục Viện cùng với Đại hoàng tử anh mình hoàn toàn là hai người đối lập. Có lẽ là Hoàng mỹ nhân đã nói gì đó với Đại hoàng tử, chỉ cần A Man vào cung, nơi nơi đối xử ân cần nhất chính là hân. Đại khái là muội muội hân bị bộ dạng lấy lòng của huynh trưởng nhà mình làm cho kích thích, nên mặc dù không đến mức làm ra chuyện gì thương tổn đến nàng, cùng lắm chỉ là thích xỏ xiên, ăn dấm chua mà thôi, nhưng dù sao cũng là đứa nhỏ, đám người lớn cười cười cũng bèn bỏ qua.

“Nàng ta không đến, không phải rất tốt sao?”

Một câu, các trưởng bối đều đen mặt, chỉ có Đại công chúa Thục Thận xấu hổ cười cười hai tiếng giảng hòa nói: “Thục Mẫn, có lẽ muối ấy ngủ không ngon.”

Từ Man khẽ nhíu mày, nhìn về phía Thục Mẫn công chúa đang vẻ mặt âm u ngồi ở trong góc, nàng quả thật thấy chính mình nằm mà cũng trúng đạn, chuyện bị té trên đường đá vũ hoa năm đó, cũng không phải là nàng cáo mật, lại càng không phải là nàng vu hãm ai. Dựa vào cái gì phải đem chuyện An mỹ nhân mẹ đẻ của Thục Mẫn công chúa bị Hoàng đế cưỡng bức thành An bát tử, gán trên người nàng, khi đó nàng mới có 3 tuổi thôi đó, có biết không. Hơn nữa nàng là bị ngã gãy chân, nàng mới là người bị hại, có biết không hả?

Nàng mới mặc kệ An mỹ nhân có phải bị oan uổng hay không, nàng chỉ biết là nếu lúc đó không phải An mỹ nhân âm mưu, thì An mỹ nhân đoán chừng cũng là người chịu tội thay. Nhớ trong sách, An mỹ nhân vậy mà từ trước đến nay vốn quan hệ mật thiết với Hoàng mỹ nhân, cuối cùng Đại hoàng tử đăng cơ, An mỹ nhân cũng được phong làm An thái mỹ nhân. Đã vậy trước khi Hoàng đế cưỡng bức bằng hà, còn sinh được một đứa con trai, tương lai nếu chờ con lớn lên, vậy ra cũng không phải là chuyện chắc chắn rồi sao. Quả nhiên, những người thân cận cùng nữ chính, cuối cùng đều có kết quả viên mãn.

Tuy nhiên, Từ Man đảo mắt, không thèm nhìn tiếp cô bé đầy âm u đậm tới oán khí kia nữa, An mỹ nhân đời này là không còn đất diễn rồi, chờ ở trong cung cô đơn đến già đi, hơn nữa trông trạng thái hiện tại của Thục Mẫn, sau này nàng ta cũng sẽ không được trọng dụng gì.

Từ Man hơi cúi đầu, khóe miệng khẽ nhếch, thật sự là ‘vô tâm cảm liễu, liễu thành rừng’. Trong cung, An mỹ nhân nguyên là trợ thủ giỏi nhất

của Hoàng mỹ nhân, cứ nhiên tự dưng rơi đài như vậy, cũng là một chuyện tốt, không phải sao?

“A Man, một lát nữa người ngồi cạnh ta đi?” Bên người bỗng nhiên chen vào một cô nương beo béo, mềm mềm, cười rộ lên hai mắt híp híp, trong tay còn cầm gì đó, đang nhét vào miệng.

Từ Man nhìn vụn bánh bên khóe miệng nàng, thờ dài nói: “Thục Gia, người có thể để miệng ngừng một lát hay không.”

Thục Gia nhìn nhìn điểm tâm trên tay, lại sờ sờ miệng, đôi mắt không được to lắm cứ nhiên ngập nước, cực kỳ tủi thân nhìn Từ Man.

Từ Man rũ vai xuống, nàng quả thật vô lực, lại nói, Thục Gia là đứa con gái lần trước Hoàng đế cứu cứu cố ý nhắc tới trước mặt nàng. Lần đầu tiên nàng gặp Thục Gia, chỉ cảm thấy nàng ta đặc biệt nhỏ gầy lại ốm yếu, giống như gió thổi qua sẽ bị ngã bệnh vậy, ngay cả thái y cũng nói, bởi vì Thục Gia sinh non, lại mang bệnh từ trong thai, điều đó rất có thể khiến nàng không sống đến được trưởng thành.

Xiu! Lão thái y kia mắt có vấn đề à, cô bé ục ịch thăm ăn trước mặt này nhìn rất giống không sống được đến lúc trưởng thành sao? Đem đôi mắt nai con Bambi kia trở về đi!

“A Man tỷ tỷ! A Man tỷ tỷ ôm một cái!!”

Nghe được thanh âm non nớt kia, tóc gáy Từ Man đều muốn dựng thẳng lên, nàng nhìn khắp một vòng, mông rất tự nhiên rời khỏi ghế dựa, toan kéo Thục Gia lẫn ra ngoài. Nhưng không đợi Từ Man cất bước, cách đó không xa, một cục pháo thịt người đã mạnh mẽ đâm thẳng vào lòng nàng, trực tiếp đẩy nàng ngồi phịch lại trên ghế, một ngụm máu mém chút nữa phun ra.

“A Man tử tử...” cánh tay nhỏ béo ôm chặt thắt lưng Từ Man, hết cựa lại xoa, hận không thể mọc trên người nàng.

“Mẫn Hi, không được làm càn!” Nhìn Từ Man bí đến đỏ cả mặt, Hoàng hậu lập tức nóng nảy, trừng mắt với con trai, mở miệng quát.

Tiểu gia hỏa mới hơn 2 tuổi kia, nói chuyện cũng mới trơn tru, Hoàng hậu luôn nghiêm khắc với nó, ngược lại càng yêu thương Từ Man hơn, nếu là người bên ngoài sợ là sẽ sinh lòng đổ kỵ. Nhưng ngược lại, Tứ hoàng tử Tôn Mẫn Hi này lại thích dính Từ Man, không biết có phải trong côi U Minh đã có sắp xếp hay không, bởi vì Từ Man xuyên qua, đã làm cho rất nhiều chuyện đều lệch khỏi quỹ đạo của nó, Tôn Mẫn Hi chính là một trong số đó.

Tôn Mẫn Hi lẽ mà lẽ mề buông Từ Man ra, đầu tiu ngiử cúi xuống còn muốn dựa sát vào Từ Man, thực làm cho Từ Man dở khóc dở cười.

“Mẫn Hi, tử tử phải đi Cung học, hôm nay không thể chơi với Mẫn Hi được, để lần sau nha?” Từ Man bất đắc dĩ, đành phải dỗ nó, bằng không với tính tình quậy phá của thằng nhóc này, có thể sẽ bị cữu mẫu cho ăn đòn.

“Tỷ gạt người! Lần trước tử nói, ngày hôm sau ngủ với Mẫn Hi, nhưng ngày hôm sau đã không thấy đâu!” Tiểu tử kia vóc dáng không cao, nhưng nói sao cũng rất có điệu bộ của hoàng tử, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, hốc mắt đảo lệ, nghiêm túc lên án hành vi ti bỉ của nữ tử lừa đảo trước mắt.

Từ Man hận không thể che mặt, lời này nói trước mặt nhiều người như vậy, chẳng phải xấu hổ chết sao? Hơn nữa chuyện này rõ ràng đã qua 1 năm, tiểu tử thúi này thế nào vẫn còn nhớ rõ? Nàng lừa hẳn hoàn toàn là vì tướng ngử của mình không được tốt lắm, rủi như làm bị thương đích hoàng tử, nàng còn lăn lộn được sao. Lại nói, trong cung nam nữ ngủ chung, mặc

dù tuổi còn nhỏ, cũng không phải chuyện tốt, lúc nào cũng có đám người thích khua môi múa mép buôn dưa lê.

Nhìn ra Từ Man xấu hổ, đại ca Từ Hải Sinh ho khan một tiếng, lại kéo bào đệ đã sớm không có hình tượng cười nghiêng ngả trên ghế, chấp tay nói: “Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, giờ giấc đã gần đến rồi ạ.”

Hoàng hậu trừng mắt nhìn con trai mình, lại cho người bế tiểu hoàng tử trở về, mặc xác hắc đang cự nự lải nhải, vung tay lên nói: “Đi thôi kéo muện.”

Những người còn lại tự nhiên đứng dậy hành lễ, cung kính đi ra ngoài. Từ Man đi theo sau Thục Gia, thở phào một hơi thật dài, thật sự là rất .

“A Man!”

Trong cung nam nữ bất đồng, Từ Man cùng các ca ca vừa chào hỏi xong, chợt nghe thấy phía sau có người gọi nàng, vừa quay đầu lại, lòng có chút không kiên nhẫn.

“Đại biểu ca, có chuyện gì sao?” Từ Man vươn tay giữ chặt Thục Gia toan muốn chạy trốn, nặn ra nụ cười nói.

Tôn Mẫn Tiêu liếc nhìn muội muội béo, ngửa đầu nở một nụ cười rục rờ như thái dương bắn thẳng đến mắt Từ Man.

“Hôm nay là ngày đầu tiên, sư phụ hắc sẽ không khó khăn quá đâu, nhưng nếu có gì, nhất định nhớ tới tìm huynh, bài tập không hiểu, cũng cứ tới hỏi huynh nha!”

Từ Man cực kỳ không chịu nổi bộ dáng ra vẻ sẵn sàng của hắc, giống như cả hoàng cung đều là phạm vi quản lý của hắc vậy, nhưng cũng không tiện từ chối, bèn nói: “Đa tạ đại biểu ca, nếu có gì không hiểu, chắc chắn sẽ lãnh giáo.”

Tôn Mẫn Tiêu gật gật đầu, vươn tay muốn sờ sờ đầu Từ Man, nhưng tay vừa vươn ra, đã bị công chúa Thục Viện từ sau đi tới một phen hất ra, miệng còn nói: “Được rồi đó, người ta mới không thèm đâu, hai vị huynh trưởng của nàng không phải nói nàng ta đã bắt đầu nhận biết mặt chữ từ sớm rồi sao?”

“Thục Viện, sao muội lại tùy hứng như thế, muội...”

Từ Man lười xem bọn họ diễn trò, gật đầu cười nói: “Giờ giấc cũng không còn sớm nữa, A Man đi trước một bước.” Nói đoạn, cũng không quay đầu lại, lôi kéo Thục Gia đang còn ngây ngốc bước nhanh đi.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 31: Tỷ Muội Xung Đột

Trong cung, chỗ học của những quý nữ thật ra cách Phượng Tê cung không xa lắm, là một nơi tên là Linh Tước Lâu, trong đó phần lớn đồ trang trí đều là khổng tước màu lam, ngay cả bình phong cũng khắc khổng tước đuôi dài thật dài. Trên những tấm màn che treo trên cột, còn thêu rất nhiều chủng loại chim tước khác nhau, thậm chí trên xà ngang cũng vẽ đôi phượng hoàng và khổng tước, giống như một tòa lạc viên bách điều (vườn chim) vậy, làm cho người ta vừa vào liền sinh cảm giác vui vẻ thích thú. Nghe nói, năm đó tòa lâu này là tổ phụ của đương kim Hoàng đế, kiến tạo nên vì một vị hậu phi nào đó yêu thích chim tước, tính sơ sơ đến nay cũng đã có lịch sử trăm năm.

Nơi các quý nữ học ở lầu hai sương phòng, cửa sổ được mở rất lớn, gần như chạm xuống đất, bên cửa sổ có bệ cửa cao, để ngăn có người vô ý té xuống, lại nhìn đến khung cửa sổ tuy niên đại đã khá lâu, màu sắc đã biến thâm, nhưng chất gỗ trơn bóng cùng với hoa văn điêu khắc tinh mỹ, vẫn có thể giữ lại vẻ xa hoa và tao nhã của nó lúc trước.

Trong sương phòng, bên cạnh bình phong đặt vài chiếc bàn thấp, trên bàn thấp đặt văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên), kiểu dáng đều giống nhau, có lẽ trong hoàng cung chuẩn bị đồng loạt, không phân chia xấu đẹp.

Từ Man dắt Thục Gia vào sương phòng, lúc này Thục Thận, Thục Mẫn đều đã ngồi xuống bàn, thỉnh thoảng còn trò chuyện đôi câu, đến khi nhìn thấy hai người Từ Man tiến vào, ngoài Thục Thận là có cười tiếp đón

hai câu ra, Thục Mẫn chỉ biết âm ngoan trừng mắt, ngay cả một câu cũng không nói.

Từ Man cùng Thục Gia chọn hai chiếc bàn còn lại, chia ra ngồi xuống. Sáng nay, sẽ học tập viết và toán học, cũng không phức tạp, cho nên trong lòng Từ Man cũng không e ngại, đến giờ học thêu buổi chiều, nàng mới sợ hãi.

Kỳ thật, lại nói tiếp, Cung học cũng không nhất định phải học cái gì, chỉ là gom đám quý nữ trong cung lại, học về những thứ khuê các như cầm kỳ thư họa, thêu thùa, quản gia, ngoài ra còn kiêm cả lễ nghi cùng giám thường (giám định và thưởng thức), cũng không khác mấy với chuyện giáo dục trong nhà. Mấy hạng mục đầu cũng như lớp dạy nữ công vậy, có học giỏi hay tệ, những quý nữ này cũng không sợ không gả ra được. Nhưng lễ nghi và giám thường lại là quan trọng nhất, lễ nghi lịch sự là đại biểu cho khí độ và tu dưỡng của hoàng thất, mà giám thường lại biểu hiện cho nhân giới và khí độ của nữ tử hoàng gia, nữ tử có thể không có tài, nhưng không thể không có đức, càng không thể làm tổn hại đến thể diện hoàng gia.

Những cái khác Từ Man đều hoàn hảo, nhưng đối với chuyện thêu thùa, quả thật là phát sầu, tính cách của nàng, trong mềm mại mang theo bướng bỉnh, nhưng làm việc luôn luôn tùy tiện, cũng không chuyên tâm, chứ đừng nói gì đến chịu được trong 3 phút. Về võ nghệ, nếu không phải chuyện cũ kích thích, nàng căn bản đã không thêm quan tâm tới. Cho nên trước khi vào Cung học, lúc mẫu thân cố ý cho ma ma dạy nàng vài điểm căn bản, khi đó thống khổ thật sự là không thể nói bằng lời, đã vậy còn bị nhị ca cười nhạo nữa chứ, tâm đều sầu đến thành tro tàn luôn rầu.

Tuy nói mẫu thân vẫn luôn bảo nàng không cần để bụng làm gì, dù sao máy công chúa quận chúa chân chính biết thêu thùa đẹp ấy, không có được mấy người, cho dù thêu không tệ, cũng chỉ là chút sở thích, nàng chỉ cần hiểu biết một hai là được, dù sao cũng không có người nào trông cậy vào những nàng quý nữ sẽ tự tay trang trí thêu phẩm. Nhưng Từ Man lần này

không muốn ‘đục nước béo cò’, mặc dù nàng biết chính mình không phải là một viên ngọc thô, nhưng nàng cũng muốn làm tốt việc này. Còn nhớ rõ sư phụ dạy võ của nàng từng có nói, trên con đường võ học, tâm tính là quan trọng nhất, nếu trước tiên không mài dũa được tâm tính của mình, như vậy con đường võ học, sẽ càng đi càng hẹp, càng đi càng nóng vội mất bình tĩnh.

Thêu, là một việc luyện tập tâm tính cực hiệu quả, Từ Man nàng nhất định phải học được.

Bởi vì trước đó phỏng chừng có người xuyên qua tham dự vào lịch sử, cho nên những đứa bé như Từ Man được học trước hết, đó là Tam Tự Kinh, Thiên tự văn, Bách gia tính đã được cải biên, nội dung tiếp theo, chủ yếu nhận biết chữ và thư pháp, Từ Man vốn đã biết chữ, nay cũng có thể gọi là “ôn cố nhi tri tân” rồi.

(* Ôn cố nhi tri tân: ôn lại tri thức cũ, nghiệm ra được lĩnh hội mới)

Dạy chữ cho đám quý nữ, giống như Dư sư phụ, đều là nữ quan trong cung, những nữ quan này, đều đã được tuyển chọn qua, chuyên môn dùng để dạy quý nữ đã nhiều thế hệ, trước không nói các nàng đầy kiên nhẫn và cẩn thận, mà nói các nàng là những người không sợ quyền thế, thẳng thắn, thậm chí ra tay khiển trách cũng thẳng thừng, không phải là điều mà các khuê nữ bên ngoài có thể có được.

Từ Man nghe mẫu thân từng nói, ma ma giáo dưỡng bên người nàng từng làm nữ quan trong cung, cho nên đối với Từ Man đặc biệt nghiêm khắc.

Hôm nay đến dạy, Lại sư phụ mặc dù hoàn toàn tương phản với Tân ma ma, là một người điềm đạm dễ gần, nhưng đến lúc tập viết, lại cẩn thận tỉ mỉ, chỗ nên hất nhẹ thì phải nhẹ, chỗ nên nhấn mạnh là phải mạnh, ép buộc Thục Gia đến mèm mếu máo khóc.

“A Man, người... Người có thể viết giúp ta không?” Nhìn Lại sư phụ đi đến đứng trước kiểm tra bài tập của người khác, Thục Gia lập tức quay đầu hướng Từ Man cầu cứu.

Từ Man quét mắt nhìn lên mặt giấy tuyên thành của Thục Gia, một cục mực kia căn bản nhìn không là chữ gì, các nàng mới vào Cung học, trình độ tất nhiên là không bằng với mấy biểu tỹ, Lại sư phó tất nhiên sẽ không dạy đồng bộ, ngược lại cho vài bài tập khác nhau. Vì Từ Man lần đầu đến, chỉ học viết một hai ba (一二三), nét bút rất đơn giản. Mà Thục Gia bởi vì trước đó đã vào học được mấy ngày, đã bắt đầu học viết thiên địa nhân rồi (天地人), có điều... quả thật viết không được tốt lắm.

“Ta còn có mấy chữ chưa viết xong.” Từ Man lén nhìn Lại sư phó, nàng có dự cảm, nếu nàng viết giúp Thục Gia, nàng nhất định sẽ chết rất thảm, đây là giáo huấn đầy máu me mà Tân ma ma đã dạy nàng.

Thục Gia trề môi, chân mày cau lại, đành phải cam chịu mà bắt đầu viết, thật không biết phải viết tới trình độ nào sư phụ mới vừa lòng đây, nàng lại bắt đầu đói bụng nữa rồi...

Bởi vì đã sớm tập viết chữ bằng bút lông, cho nên Từ Man đặc ý hạ hê nhìn Thục Gia, tỏ vẻ chính mình hoàn toàn không có áp lực.

Một buổi sáng, cứ như vậy mà thoáng vụt qua, bởi vì lớp học buổi sáng Từ Man xem như cũng đạt yêu cầu, hai vị sư phụ đều không làm khó, ngược lại còn khen vài câu, nhưng tương phản là, Thục Gia chẳng những không có kiên nhẫn với tập viết, ngay cả đối với toán học cũng không có thiên phú, cuối cùng nếu không phải Từ Man mách nước bảo nàng đem con số đổi thành bánh táo, nàng sợ là Thục Gia đến bây giờ cũng không có cách nào tan lớp, nhưng cho dù vậy, Thục Gia vẫn bị giao không ít bài tập về nhà. Một đường lo lắng, nàng không ngừng xoắn đến mém rách cả khăn tay.

“Thảm rồi, lần này a nương mà biết ta học không tốt, chắc chắn buổi tối sẽ không cho ta ăn điểm tâm.” Bữa trưa, Thục Gia mặt mày đau khổ nói với Từ Man.

Từ Man quay đầu, nhìn ma ma lễ nghi trong cung đang đi ra ngoài, ngậm thở dài một hơi, gõ Thục Gia một cái, thấp giọng nói: “Ăn không nói, nói không ngủ, người muốn chết đừng lồi theo ta.”

Thục Gia vuốt ót, sợ đến vã mồ hôi lạnh.

Một ngày Cung học, bình thường giữa trưa sẽ giành một canh giờ nghỉ ngơi, Từ Man chuẩn bị về Phượng Tê cung tìm mẫu thân, thuận tiện kể cho các ca ca mấy chuyện mới mẻ hôm nay, bèn cùng Thục Gia ra khỏi Linh Tước Lâu, chuẩn bị dọc theo hành lang gấp khúc trở về.

Ai ngờ đi được nửa đường, Thục Gia đột nhiên thấy đau bụng, gấp đến độ luýnh quýnh chạy quanh, Từ Man bất đắc dĩ, lại thấy thân mình mập mạp của Thục Gia, dựa vào hai cung nữ thị tỳ cùng tuổi với Thục Gia, thật sự là quá chịu tội rồi, bèn cho Hồng Quế đi cùng, chỉ chữa Bích Lan tại bên mình, chờ họ trở về.

Từ Man tựa vào hành lang gấp khúc, nhìn sắc thu trong ngự hoa viên, tuy lá cây đã thoáng nhuộm vàng, nhưng sắc màu ấm áp kia không làm cho Từ Man cảm giác được một tia hiu quạnh, vả lại trong cung có không ít những thực vật xanh tươi quanh năm, kia màu sắc trong vàng mang theo đỏ, trong vàng mang theo lục, rực rỡ lộng lẫy, cực kỳ bắt mắt.

Nhìn đến thích thú, Từ Man vừa quay đầu muốn tìm người chia sẻ, nhưng vừa thấy Bích Lan đứng cúi đầu phía sau, bộ dáng không dám nói gì, liền thầm thở dài, không phải nói Bích Lan không tốt, nhưng chung quy so với Hồng Thước Hồng Quế thì kém không ít, nàng ta chịu khó có khả năng, nhưng năng lực giao tiếp quá kém, trầm mặc ít lời còn chưa tính, cái tính xấu không có chút chủ kiến kia cũng là chuyện lớn.

Không phải nói mỗi nô tỳ bên người phải có chủ kiến, nhưng ít nhất về mặt tính cách cũng phải có chút hăng hái, vừa trung thành, vừa phải nghĩ cho chủ tử ở mọi mặt, cứ như Bích Lan này, quá mềm yếu rồi.

Vốn định nhắc nhở việc này với Bích Lan, đúng lúc phía sau truyền đến tiếng ngọc bội đình đang, Từ Man xoay người qua nhìn, chính là hai người không muốn gặp nhất.

“Ây da, đây không phải là quận chúa của chúng ta sao?” chiếc quạt tròn vẽ ‘trời thu’ phe phẩy, cũng chỉ có nha đầu Thục Viện kia là có thể nghĩ ra được.

“Như thế nào? Hai vị biểu tỳ cũng đang trở về ư?” Từ Man né tránh ánh mắt căm tức của Thục Mẫn, thản nhiên trả lời.

Thục Viện lớn hơn Từ Man một tuổi, lại cố tình luôn thích ra vẻ người lớn hơn, thích mặc váy quây không nói, ngay cả giơ tay nhắc chân đều muốn biểu hiện ra vẻ thành thục đến buồn cười. Nàng ta phe phẩy quạt tròn đi đến bên người Từ Man, đánh giá từ trên xuống dưới, vẻ mặt khinh khỉnh nói: “Cũng không biết ca ca ta coi trọng người cái gì, một con nhóc.” (Từ Man còn nhỏ, vẫn đang mặc quần áo ngắn, chưa mặc váy)

Ba năm nay, Từ Man cũng đã quen với đối chọi gay gắt của nàng ta, ngay cả lời hay cũng lười ứng phó, chỉ hừ lạnh nói: “Ít ra tóc ta cũng chẳng vàng như ngươi.”

“Ngươi!!!” Thục Viện không nghĩ tới chính mình cứ nhiên lại bưng đá đến đập chân mình, khí giận xông lên đầu, bất quá Từ Man cũng không nói sai, có thể Thục Viện vì sinh non, rõ ràng dinh dưỡng không bằng đại ca nàng, tóc đến bây giờ đều còn hơi mảnh lại còn biến vàng, hiện tại đều phải uống thuốc, đây có lẽ là một trong những nguyên nhân Hoàng mỹ nhân dung túng cho tính tình kiêu căng của nàng ta.

“Người thật lớn mật! Ngay cả công chúa cũng dám vũ nhục, người đâu, vả miệng cho bản cung!” Thục Viện còn chưa mở miệng, Thục Mẫn bên cạnh nàng đã không nhịn được, cứ nhiên chẳng thèm màng gì nữa, lộ ra ý cười tàn nhẫn, ắt là muốn ở nơi hẻo lánh này, sai cung nữ thi hành chương hình.

Nhìn ánh mắt do dự của cung nữ kia, trong lòng Từ Man phần hận, hét lớn một tiếng nói: “Người dám!”

“Vì sao bản cung không dám? Cho dù bản cung đánh người, có Thục Viện tỷ tỷ làm chứng, cũng chỉ có thể nói người vu cáo!” Thục Mẫn càng nghĩ càng thấy đúng, nàng ta còn nhỏ tuổi, mặc kệ Đại trưởng công chúa ở trong cung có địa vị gì, nàng hiện tại chỉ muốn cào nát khuôn mặt nhỏ nhắn của người trước mắt, để trút hết nỗi hận trong lòng nàng.

“Thục Mẫn, ta lại không thù oán gì với người, người điên rồi phải không!” Từ Man liếc mắt thấy Bích Lan bên người sợ tới mức cả người phát run, gần như đã muốn quỳ xuống, lại căn bản không có một tự giác nào của nô tỳ thiếp thân, lúc này, không phải nàng ta lẽ ra nên ngăn ở trước người mình, dùng lời nói áp chế sao? Tốt xấu gì nàng ta cũng đã là một cô nương 10 tuổi đầu rồi, cứ nhiên còn bị mấy đứa nhóc con dọa sợ, quả thật là quá vô dụng!

Thục Mẫn lại cười mỉa nói: “Không thù, nếu không do người, a nương ta cố gì lại bị biếm, nếu không phải người, ta làm sao có thể từ con gái của mỹ nhân, biến thành con gái của bát tử chứ, nếu không phải người...”

Còn chưa nói hết, nàng ta lại đột nhiên rút lại một cái, cẩn thận nhìn Thục Viện đang cười đến đặc ý, khẽ cắn môi tiếp tục oán hận nói: “Tóm lại, hôm nay bản cung tuyệt đối không buông tha cho người!”

Nói xong, đẩy cung nữ bên người ra, lại làm một cái động tác âm ngoan, cung nữ kia sợ tới mức sắp khóc, nhưng vẫn không còn cách nào

khác, bước tới gần Từ Man.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 32: A Man Phản Kích

Từ Man mắt lạnh nhìn cung nữ kia đi đến trước mặt mình, hốc mắt nàng ta đỏ ửng, từ từ giơ tay lên. Từ Man không muốn làm khó người bị bức ép, nhưng không có nghĩa là nàng có thể dễ dàng tha thứ người làm gì bất lợi cho mình. Từ ba năm trước tận mắt nhìn Xuân Nha chết đi, nàng đã sớm không còn là cô nương hòa khí dễ dàng tha thứ kia nữa, những gì của thời hiện đại, dường như cũng dần dần bị sự thật thay thế vào.

“Nếu người dám, kết cục như thế nào, người cũng rõ ràng, đúng không?” cung nữ chưa đến 10 tuổi kia, vẻ mặt non nớt, nhưng rõ ràng e dè sợ sệt, làm cung nữ của Thục Mẫn quả thật đáng thương.

Cung nữ kia gục đầu xuống, cố nén nước mắt, ngay sau đó chợt nhắm chặt mắt lại, vung tay đến. Từ Man biết có khuyên nữa cũng vô dụng, liền trực diện mà lên, một phen ngăn lại bàn tay nhỏ bé yếu ớt kia, lại chỉ dùng lực để đẩy, cung nữ kia vốn bị Thục Mẫn ăn hiếp nên thân thể yếu ớt, hơn nữa Từ Man những năm nay chăm chỉ luyện võ cường thân kiện thể, há có thể bị một cung nữ như thế đánh vào mặt. Cung nữ kia bị Từ Man đẩy một cái, cả người ngã nhào ngồi bệt ra đất, nửa ngày không đứng lên được.

“Từ Man! Người thật to gan.” Thấy cung nữ mình mới nhất kích đã không thành, bị đẩy ngã, Thục Mẫn rốt cuộc không nhịn được nữa, rảo bước tiến lên muốn tự mình động thủ, Thục Viện thì chỉ nhướn mi, đứng một bên phe phẩy quạt tròn xem kịch vui.

Từ Man nheo mắt, nhanh chóng nhìn lướt qua hai người này, trong lòng nhất thời bốc hỏa, đám cổ nhân này thật sự là ăn no không có gì làm, sống cũng quá nhàn rồi rồi!

Nghiêng người lách qua, Từ Man không thèm lưu tình, cánh tay nhỏ vung lên, chặn lại tay Thục Mẫn, tay còn lại hung hăng cho nàng ta một cái bạt tai, tiếng ‘Bốp’ kia, nhất thời làm cho cả hành lang im bật.

“Người... Người dám đánh ta?” Thục Mẫn không để ý tới cánh tay đau do bị giữ lại, bưng kín gò má sưng đỏ, dùng ánh mắt không dám tin nhìn Từ Man.

Chỉ thấy Từ Man cười lạnh nói: “Chỉ là một đứa thứ nữ nhỏ nhoi, mà cũng dám làm càn ở trước mặt ta, khi dễ ta là quả hồng mềm chứ gì!”

“Từ Man, người thật to gan, cư nhiên dám đánh công chúa!” Thục Viện đầu tiên là cả kinh, tiếp theo chạy đến bên người Thục Mẫn, chặc chặc thở dài một tiếng, mới không mặn không nhạt chất vấn Từ Man.

Từ Man chống lại con người oán hận của Thục Mẫn, không chút hoang mang từ bên hông rút roi ra, dùng sức đánh vang một cái trên không, ngay sau đó căn răng một cái, cây roi giống như có linh hồn vậy, thẳng hướng Thục Mẫn Thục Viện mà đi, làm cho hai người họ sợ đến hồn vía lên mây, sợ hãi la hét tránh qua hai bên.

Chờ các nàng nơm nớp lo sợ quay đầu lại, mới phát hiện cây roi căn bản không quất lên người các nàng, ngược lại quất lên cây cột ở hành lang, quất thành hai vết mờ, nhưng nước sơn hai bên dấu vết đã nứt ra.

“Không có việc gì, chớ có chọc đến ta, bằng không, ta không ngại quất hoa lên mặt các người đâu.” Nói xong câu này, Từ Man lập tức xoay người, đưa tay giữ chặt Bích Lan đang cả người phát run, không thèm quay đầu lại lấy một cái, thẳng hướng bước đi.

Chỉ để lại hai vị công chúa, còn ngân tò te đứng tại chỗ chưa tỉnh hồn.

Từ Man phi thường tức giận, đầu tiên là tức thị nữ Bích Lan bên người thật sự quá mức vô dụng, trong chốn hoàng cung ‘nâng cao đạp thấp’ này (nâng kẻ cao, giẫm kẻ thấp), nói là tranh đấu giữa các chủ tử, kỳ thật đấu đá của đám thị nữ bên người là nhiều. Ngay cả đứa bé gái thích đấu đá tàn nhẫn như Thục Mẫn, còn biết sai cung nữ đi vả miệng. Mà một quận chúa như Từ Man nàng đây, cư nhiên không có lấy một người hữu dụng bên người. Nếu nàng không chọc giận Thục Mẫn tự động thủ với mình, chuyện này truyền ra ngoài, đừng nói nàng không còn mặt mũi, ngay cả mẫu thân nàng Đại trưởng công chúa cũng phải mất mặt.

Tiếp theo, lại nghĩ đến những công chúa trong cung này, ngoại trừ Thục Gia đơn thuần thăm ăn ra, đám biểu tử nhà cữu cữu người nào người nấy không bớt lo được. Đại biểu tử nhìn như đoan trang hiền thực, nhưng nàng luôn cảm thấy có chút cảm giác xa cách, Nhị biểu tử là con của Hoàng mỹ nhân, tựa hồ rất hận nàng đoạt đi chú ý của Đại hoàng tử, liệu không biết nàng ta có phải bị mắc bệnh yêu anh trai không nữa, cuối cùng là Thục Mẫn, quả đúng là cái đứa bệnh thần kinh ưa giận chó đánh mèo, bởi vì thân phận của mình bị giáng xuống mà muốn tìm một mục tiêu để trút giận.

Từ Man lại một lần nữa cảm thấy, kỳ thật quận chúa trong sách tuy bị miêu tả là rất xấu rất thần kinh, nhưng so sánh với đám biểu tử của nàng, lại thiện lương giống như bạch liên hoa (đóa sen trắng, trong trắng, thuần khiết).

Hơn nữa, có vẻ như trong sách có viết, công chúa thứ xuất lần đầu tiên vào Cung học bị quất roi chính là Thục Mẫn, trong sách không giải thích rõ, nên Từ Man từng cho rằng quận chúa thấy nàng ta không vừa mắt, mới có biểu hiện ngang ngược càn rỡ. Nhưng bây giờ nàng mới cảm giác sâu sắc là mình sai lầm rồi, nàng không nên võ đoán như vậy. Cho dù trong sách, mẹ của Thục Mẫn không bị biếm thấp xuống, nhưng cứ nhìn vào cái

đức hạnh hiện tại của nàng ta thì biết, căn bản chính là tâm lý vốn đã có bệnh, mà cái bệnh này thì phải là ‘đáng quất’!

Mắt nhìn Từ Man nổi giận đùng đùng đi đến trước, Bích Lan bị nàng lôi kéo mờ mịt thất thố, căn môi dưới, cổ họng sục sùi một tiếng, mới khép nép nói: “Quận chúa, nô tỳ...”

Từ Man hít sâu một hơi, nhìn cỏ xanh xanh, trời trong trong, lá rụng bay bay, nàng thấy cho dù ba năm trước đây, Xuân Nha không xảy ra việc gì, thời gian dài như vậy, nàng cùng đám công chúa vật lộn võ mồm, cùng đám nô tỳ được dạy chịu khinh bỉ, nàng tuyệt đối cũng sẽ vứt bỏ hết thầy dạy dỗ của hiện đại. Cái gì mà nhân quyền, cái gì mà làm việc thiện giúp người, cái gì mà nhân nhượng, những thứ ấy không áp dụng được trong thời đại này. Bởi vì đầu cho người có móc tim móc phổi ra đối tốt với người khác, ở hiện đại, tốt bụng bị xem là lòng lang dạ thú thì không nói, nhưng ở cổ đại, thế nào cũng bị chèn ép mà phun ra một chậu máu.

“Tự mình trở về lĩnh phạt đi.” Từ Man cũng không muốn nói gì tại trong cung này, nàng đã quan sát đám cung nữ thái giám đi tới đi lui, chuyện dạy dỗ nô tỳ, về nhà đóng cửa lại mới không bị bề mặt.

“Dạ.” Bích Lan thanh âm run rẩy, rụt cổ ủy khuất nói.

Từ Man ở trong lòng tự mắng mình một câu, bản lĩnh nhận biết người của mình, vẫn phải luyện tập thêm!

Hai người trở về Phượng Tê cung, Từ Man chỉnh lại cây roi bên hông, liền rào bước vào, Hoàng hậu vừa kêu nhũ mẫu bế Tứ hoàng tử Tôn Mẫn Hi đi dỗ ngủ, rồi mới rảnh rang tán gẫu với Đại trưởng công chúa, đang trò chuyện cao hứng, liền thấy Từ Man chạy vào, đầu đầy mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đánh lại, dường như rất không vui.

“Làm sao vậy?” Đại trưởng công chúa còn chưa lên tiếng, Hoàng hậu đã đứng lên trước, đi tới cầm tay Từ Man, mặt cũng nghiêm lại hỏi: “Là nữ

quan khi dễ con hả?”

Trông bộ dáng ‘nếu nữ quan nào dám khi dễ con, thì lập tức thay người khác’ của cữu mẫu, trong lòng Từ Man vừa uất ức lại bất đắc dĩ, cữu mẫu luôn tốt với nàng, hơn hẳn cả những công chúa trong cung, cái gì mà mẹ cả yêu mến thứ nữ, Hoàng hậu căn bản cũng chỉ giữ thể diện bên ngoài mà thôi, ngoại trừ thỉnh an trong ngày thường ra, trên cơ bản cũng không thường lui tới, Hoàng đế cữu cữu cũng tùy ý cữu mẫu, bởi vì cữu cữu đối với những thứ nữ này cũng không có cảm giác gì, nói vậy cũng không quá. So với đám công chúa kia, Từ Man càng giống như là con gái Hoàng đế hơn, là đế cơ của Ngô quốc hơn. (đế cơ: nữ hoàng)

“Cữu mẫu, nữ quan không có làm khó con, ngược lại còn khen con học giỏi, tiếp thu nhanh nữa cơ.” Từ Man bĩu môi, kéo tay Hoàng hậu đi đến cạnh giường mềm, để nàng ngồi xuống.

“Vậy sao mặt mày lại nhăn nhó vậy?” Đại trưởng công chúa cười nói: “Cái mỏ vĩnh kia có thể treo được bình dầu rồi.”

Từ Man khẽ liếc Bích Lan một cái, nhìn bộ dạng vô dụng như muốn đem mình giấu đi của nàng, trong lòng lại thầm thở dài.

Đại trưởng công chúa đương nhiên không bỏ qua động tác của Từ Man, mặt cũng lạnh tanh, hỏi thẳng: “Hồng Quế đâu, sao chỉ có mỗi Bích Lan?”

Từ Man vội trả lời: “Thục Gia bị đau bụng, nhưng nàng ta quá béo, hai tiểu cung nữ của nàng lại gầy như hai con khỉ con, tuổi lại nhỏ, con bèn bảo Hồng Quế đi cùng rồi.”

Đại trưởng công chúa gật gật đầu, nhìn về phía Bích Lan nói: “Vậy quận chúa vì sao mà mất hứng, Bích Lan, người tới nói!”

Từ Man kinh hãi nhắc đầu lên, mẫu thân không hổ là mẫu thân mà.

Bích Lan run run, đầu gối mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống, quỳ sấp trên mặt đất, còn chưa nói lời nào, nước mắt đã tuôn ra trước.

Từ Man thực muốn che mắt, sao trước đây nàng lại không nhìn ra Bích Lan này còn có khí chất làm nữ chính của Quỳnh Dao chứ, lần này thì hay rồi, về nhà chẳng những Bích Lan không xong, mà mình cũng toi đời theo, mẫu thân thể nào cũng có một màn giáo huấn đây.

“Xác láo! Quy củ trong cung, người chưa từng học qua sao?” Đại trưởng công chúa quát một tiếng chói tai, Bích Lan sợ gần như té xỉu, nhưng nàng vẫn lập tức lau khô nước mắt, nín khóc đến nín thở.

“Là lỗi của nô tỳ, đều là lỗi của nô tỳ.” Bích Lan không dám chậm trễ thêm, ấp úng kể lại chuyện xung đột vừa rồi giữa quận chúa và hai vị công chúa, đương nhiên, thất trách của nàng cũng không giấu diếm, chính là sau khi kể xong, cả người đều xụi lơ, tuyệt vọng ở đó.

“Đây, đây quả thực là hồ nháo mà!” Hoàng hậu vỗ lên giường mềm, tức đến đỏ cả mặt, lại kéo Từ Man qua quan sát từ đầu đến chân, nói: “Có làm con bị thương không?”

Từ Man cam chịu Hoàng hậu kéo qua kéo lại, chỉ có thể thấp giọng nói: “Không sao cả, cữu mẫu đừng lo lắng.”

“Sao không lo lắng được, con thiếu chút nữa bị người ta đánh, sao chúng ta không lo lắng được?” Đại trưởng công chúa nghiêng người qua, gõ đầu Từ Man, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cắn răng nói.

“Con có học võ mà, các nàng đánh không lại con đâu.” Chuyện Từ Man học võ, trừ bỏ người nhà và cậu mợ ra, vẫn không nói với ai khác, nếu không Thục Viện Thục Mẫn sao dám chặn đường đánh nàng ở nơi không người chứ, có điều, làm cho các nàng càng không ngờ được là, Từ Man cư nhiên lại chạy về đi cáo trạng trước.

Cũng không biết có phải hay không, ba năm nay Từ Man luôn cho các nàng ăn tượng quá mức kiêu ngạo và khinh thường, bởi vì đều là trẻ con, hơn nữa quan hệ lại không quá hòa thuận, cho nên va va chạm chạm, cãi cọ xích mích, thậm chí thả một vài con sâu, ve sầu linh tinh, là chuyện thường tình, thỉnh thoảng Từ Man thấy không có gì hại mấy, toàn bỏ qua cho xong chuyện. Có đôi khi nếu quá đáng, nàng cũng sẽ đánh trả, nhưng mà mấy chuyện vụn vặt lẻ tẻ đó, Từ Man chưa bao giờ mách lại với mẫu thân và Hoàng hậu Hoàng đế, cho nên dần dà, cư nhiên gián tiếp làm cho hai vị công chúa kia càng ngày càng không biết giới hạn.

Nhưng, hiện tại thì không giống vậy, đây là trên lớp Cung học, nàng cũng không muốn lưu lại ấn tượng không tốt với mấy nữ quan, vả lại, nàng thật sự thấy phiền...

“Nói vậy, đó cũng không thể là lý do bọn chúng muốn đánh con được!” Hoàng hậu dứt lời, cũng không bàn bạc với Đại trưởng công chúa, trực tiếp đứng lên nói: “Người đâu, truyền Hoàng mỹ nhân cùng An bát tử tới cho bản cung, bảo họ đem nữ nhi của mình về, dạy dỗ lại cho tốt, cấm túc một tháng, phạt bổng nửa năm. Đây mà còn gọi là công chúa hoàng gia ư, quả thực là hạng đàn bà chanh chua dưỡn ra mới đúng!”

Từ Man đứng sau Hoàng hậu, cúi đầu, khước miệng câu lên, cấm túc a, tuy rằng có thể một tháng không phải gặp các nàng, nàng cũng thực vui vẻ, nhưng An bát tử vốn đã bị biếm, bổng lộc lại thiếu, ở trong cung này cái gì mà không cần tiền, phạt nửa năm bổng lộc như thế, xem Thục Mẫn còn muốn đặc ý đến đâu. Dù sao thù kia cũng đã không giải được rồi, dứt khoát thù mới hận cũ cùng tính gộp luôn đi.

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 33: Tiểu Viện Hảo Lánh

Bởi vì hai công chúa kia bị phạt, trong lòng Từ Man cảm thấy thống khoái, ngay cả việc thù thù phiền não nhất mọi ngày, cũng thoát nhìn đáng yêu hơn ngày thường, hơn nữa nàng sớm đã có quyết tâm học giỏi, nên càng thêm dụng tâm. Thành thử, dù Từ Man không được khéo tay cho lắm, nhưng thấy nàng chăm chỉ như thế, nữ quan dạy thêu cũng nhiệt tình nguyện ý hướng dẫn cho nàng.

Cứ thế từng đường kim mũi đi mũi về, thời gian cực nhanh, trong lơ đãng một buổi chiều đã trôi qua.

Đứng dậy nhìn nữ quan rời đi, Từ Man để Hồng Quế thu thập đồ đạc, rồi chuẩn bị cùng Thục Gia trở về, nàng vẫn chưa quên lời hẹn với các ca ca, hiện tại thời gian còn sớm, đi đi về về cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

“A Man.” Trưởng công chúa Thục Thận thấy Từ Man muốn đi, nhin rồi lại nhin mới đi lại, do dự nói: “Muội cũng biết Thục Mẫn cùng Thục Viện các muội ấy...”

“Sợ là thân mình không khỏe, nên chắc không tới.” Từ Man đem một chiếc khăn tay thêu rồi nùi cất vào tay áo, vật như vậy nên ‘nhân đạo hủy diệt’ thì hơn, nàng dám khẳng định, ông anh nhị ca đáng ghét kia của mình tuyệt đối sẽ đi lục lọi bao kim chỉ Hồng Quế mang về, nếu để cho huynh ấy lục được mảnh khăn này, thế nào cũng bị cười một trận.

(*nhân đạo hủy diệt: hủy diệt với mục đích nhân đạo, thường dùng cho những con vật, giống như một cách giải thoát cho những con vật bị bệnh không thể cứu chữa)

Thục Thận bị lời của nàng chặn nghẹn, trong lòng cũng có chút không chắc, lại nói: “Nhưng buổi sáng, nhìn không giống a...”

“Cũng có thể ăn cái gì hỏng bị đau bụng a.” Từ Man vẻ mặt thản nhiên, lại giương giương cằm về phía Thục Gia: “Thục Gia, người giữa trưa không phải cũng la làng bị đau bụng đó sao?”

Thục Gia dĩ nhiên lập tức gật gù, xoa xoa cái bụng thịt của mình, vẻ mặt đau khổ nói: “Đúng vậy, hại ta cả buổi chiều còn rất nhiều điểm tâm chưa kịp ăn.”

Thục Thận ngượng ngùng nở nụ cười một chút, thấy cũng không hỏi được gì, bèn lấy lý do thăm bệnh, đi trước.

Từ Man nhìn chăm chăm bóng dáng nàng xa dần, đáy lòng một mảnh phức tạp, công chúa Thục Thận bây giờ còn là đứa nhỏ, tâm cơ cũng đã không kém, chuyện giữa trưa nhìn như không có liên quan đến nàng, nhưng lấy tính cách ngày thường ỷ lại nàng ta của Thục Mẫn, trong đó nhất định sẽ không đơn giản như vậy. Lúc ấy sao lại có thể vừa khéo đến vậy, ngay giữa trưa, trên hành lang gấp khúc chỉ có Thục Mẫn cùng Thục Viện, Thục Thận đi đâu? Chẳng lẽ nàng ta một mình ở lại Linh Tước Lâu? Chuyện này cũng rất kỳ quái.

“A Man, cùng ta trở về Thúy Duyên cung đi, a nương ta mà biết người tới nhất định sẽ rất vui.” Thục Gia đôi mắt nhỏ đảo quanh, lôi kéo tay Từ Man nói.

Từ Man quay đầu, dùng sức bẹo hai má núc ních của Thục Gia, cắn răng nói: “Người bớt làm trò đi, khẳng định là người sợ Giang lương nhân

phát hiện người hôm nay học hành không tốt, muốn kéo ta đi làm thuyết khách, nghĩ hay nhỉ, hôm nay ta đã có hẹn với các ca ca rồi, phải trở về.”

“Người àm ao à bík (làm sao mà biết)?” Bị Từ Man bẹo má biến dạng, Thục Gia vất vả nói.

Từ Man cười, buông tay ra, cũng không chờ Thục Gia, mang theo Hồng Quế liền đi ra ngoài, Thục Gia đành phải thở hắt hắt chạy theo sau, chỉ chốc lát sau, hai người lại riu ra riu rít.

Đến Phượng Tê cung, Thục Gia thỉnh an Hoàng hậu, thấy Từ Man thật sự không đi cùng mình, đành lưu luyến không rời, trở về. Tiếp theo Từ Man lại cùng Hoàng hậu và cả Tứ hoàng tử Tôn Mẫn Hi nói chuyện phiếm một hồi, mới thấy cặp sinh đôi tan học, nhị ca Từ Hải Thiên khẩn cấp chạy vào trong cung, đưa mắt ra hiệu cho Từ Man.

“Hôm nay trời còn sớm mà.” Hoàng hậu biết bọn họ sắp rời cung, trong lòng luyến tiếc, bèn uyển chuyển nói.

Đại trưởng công chúa tự nhiên biết nhĩ tử tính tình hấp tấp, cho nên cũng không tiện ở lại, bèn nói: “Huynh đệ bọn chúng đã sớm bàn trước rồi, đợi lát nữa ra cung, không chừng sẽ đi chỗ nào chơi, muội ấy à, dù có giữ được người, cũng không giữ được tâm.”

Từ Man nhéo nhị ca sớm đã ngượng chín mặt, tự mình tiến lên ôm cánh tay Hoàng hậu làm nũng nói: “Cửu mẫu, mợ cháu ta còn nhiều thời gian, con cũng không phải mỗi ngày đều không vào cung, nhưng xuất môn là rất khó được a.”

Nếu Từ Man cũng đã nói vậy, Hoàng hậu đương nhiên cũng không nên ngăn cản, chỉ nói với nàng hai câu liền thả đi, nhưng lúc Từ Man sắp đi, Tứ hoàng tử Tôn Mẫn Hi không chịu, một phen ôm chầm lấy Từ Man, khóc đến nước mắt nước mũi, ai khuyên cũng không được. Từ Man bất đắc dĩ, dùng khăn tay lau nước mắt nước mũi cho nó, mới ghé vào lỗ tai nó thì

thâm, thế mới dễ được tiểu tổ tông này trở về, bọn họ mới thuận lợi ra cung.

Mãi đến khi ngồi trên xe ngựa, Từ Hải Thiên tò mò hỏi: “A Man, muội nói gì với tiểu tử bướng bỉnh kia, mà làm cho nó chịu thả chúng ta về vậy?”

Từ Man sắc mặt cổ quái, nhưng vẫn đúng lý hợp tình mà nói: “Muội nói, nếu nó ngoan ngoãn ăn cơm cho lớn, lúc cao bằng muội, muội liền dẫn nó ra ngoài cùng chơi.”

“Phụt.” Đại ca Từ Hải Sinh cũng nhin không được bật cười, chỉ Từ Man nói: “Muội nha đầu này, bụng dạ thật xấu, tiểu tử kia sao có thể một ngày ăn lớn lên được.”

Từ Man bĩu môi, nguýt ca ca một cái, liền dựa vào mẫu thân nhõng nhẽo.

Xe ngựa chạy thẳng đến lân cận Tần Hoài, mới ngừng lại, Đại trưởng công chúa lại phân phó vài câu, mới làm bộ như không biết, để cho bọn nhỏ đổi xe ngựa, mình thì mang theo người quay đầu trở về phủ Đại trưởng công chúa.

Từ Man xuống xe ngựa của mẫu thân, nhìn theo xe ngựa mẫu thân dần dần đi xa, nhin không được gọi lên khoe miệng.

Chờ Từ Man lên xe rồi, đi được một đoạn mới phát hiện, con đường này không phải con đường thông đạo của quan lại, sau khi giật mình, mới hậu tri hậu giác nhớ ra, nhà Gia Cát đã không còn ở phủ Gia Cát nữa.

“Muội muội, một lát vào cửa, chúng ta cũng chỉ gặp đại cô và các biểu ca thôi, Gia Cát lão phu nhân bà ta... thân mình không tốt lắm.” Từ Hải Sinh nghĩ rất nhiều, ngày trước vốn cũng tốt, địa vị mọi người mặc dù có khác biệt, nhưng dù sao Tả tướng thực quyền vẫn còn đó. Nhưng hôm nay

Gia Cát gia đã là bạch đình (người không còn chức tước), Gia Cát tiểu thúc lại không ở cùng họ, nếu thực sự để cho mấy vị trưởng bối đó khom mình hành lễ, quả là trong lòng có chút áy náy.

Từ Man liếc mắt nhìn đại ca một cái, ngẫm nghĩ một lúc cũng hiểu được.

Bởi vì mang theo thân vệ, nên nhân số không ít, đại ca Từ Hải Sinh đầu tiên là bảo những người dư thừa nghỉ ngơi trong quán trà chung quanh ngõ nhỏ, còn lại chỉ mang theo vài người tài giỏi, rồi cùng vào ngõ.

Từ Man xuống xe ngựa, ngẩng đầu nhìn cây cối cao lớn chung quanh, mùa thu đã đem chúng nhuộm thành màu vàng kim, vệt sáng loang lổ xuyên thấu qua, rơi trên mặt đất và trên người, nàng bỗng nhiên có chút hoảng hốt, tựa như thấy được những con đường ở Nam Kinh thời hiện đại, kia một hàng cây ngô đồng nước Pháp rậm rạp thô chắc, mặc dù gió thổi lên rải rác khiến nhiều người chán ghét, chỉ khi nào đến mùa hè, mới giống như những tán ô thiên nhiên, che phủ lên mặt đường nóng đến tan chảy, khiến người ta từ tinh thần đến thân thể đều cảm thấy sáng khoái mát mẻ.

“Muội muội, nơi này không thể so với trước đây, cẩn thận dưới chân.” Từ Hải Sinh thấy muội muội nhìn quanh quất, không khỏi nhắc nhở nói.

Từ Man vươn tay nắm chặt tay ca ca, vừa đi vừa nhìn, nơi này quả nhiên không bằng phủ đệ lúc trước của Gia Cát gia, không nói diện tích và khí thế, mà đến hoàn cảnh cũng hạ cấp rất nhiều, lại nhìn từ đầu ngõ, dọc đường đi lại đây, đám trẻ con lấp ló trốn sau gốc cây, quần áo vải dầy, màu vải cũng không sáng rõ, chắc hẳn đều là con cái nhà bình dân phổ thông.

Càng đi vào trong, nhà cửa cũng càng cũ, đám người Từ Man cuối cùng dừng trước một cánh cổng như vừa được sơn mới, Từ Man ngẩng đầu, phát hiện trên bảng, không hề đề chữ gì.

Từ Hải Thiên tựa hồ là khách quen, quen cửa quen nẻo đi lên kêu cửa, chỉ chốc lát sau bên trong thò đầu ra một lão nô, vừa thấy đám người Từ Man, đầu tiên là vẻ mặt cảnh giác, sau đó nhận ra Từ Hải Thiên, lúc này mới vẻ mặt vui mừng mở cửa.

“Từ gia tiểu lang sao đến hôm nay?” Lão nô kia tóc hoa râu, cước bộ cũng có chút nặng nề, thoạt nhìn tuổi không nhỏ, thấy người tiến vào, vội khom mình hành lễ.

Từ Hải Sinh lên tiếng chào, mới nói với Từ Man: “Bà ta là ma ma hầu hạ Gia Cát lão phu nhân, trước đây đã chuẩn bị ra ngoài vinh dưỡng, nhưng Gia Cát gia gặp nạn, gia nô đều bị tịch thu đi rồi, bà ta tuổi quá lớn nên được lưu lại, hiện tại làm công việc giữ cửa.”

Từ Man âm thầm nhớ kỹ, chỉ đi theo phía sau huynh trưởng, không nói một lời.

“Sáng sớm hôm nay phu nhân đã đến phủ nhà nhị lang quân chúng ta rồi, bây giờ vẫn chưa trở về.” Bà lão hơi khom người, cười nhe ra mấy cái răng thiếu, tựa hồ đối với cuộc sống hiện tại cũng không có lời oán thán gì.

“Lão phu nhân có khỏe không?” Từ Hải Sinh lễ phép hỏi.

Bà già trông cửa kia thu cười, buồn phiền nói: “Lão gia chúng ta nay vẫn chưa biết thế nào, sao có thể khỏe được... Aizz...”

Mọi người cũng không biết nói gì nữa, dù sao việc này cũng có liên quan đến Đại trưởng công chúa, nhưng Gia Cát lão phu nhân trị gia không nghiêm, cũng là thật.

Từ Man đi theo phía sau, đột nhiên tâm sinh cảm thán, bên người mẫu thân cũng là một nha hoàn, mà bên người Gia Cát lão phu nhân cũng đồng dạng là một nha hoàn. Nha hoàn của mẫu thân có thể sử dụng tính mạng bảo vệ chủ nhân, nhưng nha hoàn bên người của Gia Cát lão phu nhân, lại

là người rước họa cho toàn phủ. Tương lai, nếu bản lĩnh nhận biết người học không tốt, quả thật vô cùng nguy hiểm.

Bà lão trông cửa tìm một gã sai vặt, bảo hắn đi gọi các tiểu lang trong nhà, còn bà thì mời mọi người đến một chỗ đặt bàn ghế đá sạch sẽ. Từ Man nhìn ra phía trước, mảnh sân này, chỉ là một tiểu viện nhị tiến* (hai sân), so với phủ công chúa, quả thực còn nhỏ hơn sân viện của hạ nhân.

Cũng vì sân nhỏ, cho nên mấy người Từ Man vừa ngồi xuống, hai huynh đệ Gia Cát đã đi tới. Trông Gia Cát Sơ Liêm có cao khỏe hơn so với trước kia, mà Gia Cát Sơ Thanh tuy cũng cao lên không ít, nhưng nhìn qua vẫn gầy yếu hơn so với bạn đồng trang lứa, có điều phong thái trên người kia, Từ Man không thể nói rõ được, tựa như vàng trắng vốn đã nở rộ, bỗng chốc giấu sau mây đen, chỉ chừa một bên vàng sáng, lộ ra vô hạn thần bí.

“Đại biểu ca!” Từ Hải Thiên đứng lên chạy qua, nện Gia Cát Sơ Liêm một quyền, hai người nhìn nhau cười, Từ Man cũng cong khóe môi. Rõ ràng nhìn ra, Từ Hải Thiên thích hai người nhà Gia Cát hơn, còn đối với mấy vị biểu ca đứng đắn nghiêm chỉnh của nhà cữu cữu trong hoàng cung, ngược lại không quan tâm mấy.

“Ta biết ngay hôm nay đệ sẽ đến mà.” Gia Cát Sơ Liêm vỗ vai Từ Hải Thiên, cao hứng nói.

“Đương nhiên, huynh sắp phải nhập ngũ rồi, sao đệ không đến đưa tiễn được chứ?” Từ Hải Thiên dáng vẻ ngỗ khí, vỗ ngực nói.

Gia Cát Sơ Liêm vỗ hân một cái, mới ôm quyền chu toàn lễ nghĩa với những người khác. Khi thấy hắn đến, Từ Man cũng đứng ở một bên, tầm mắt không tự chủ được nhìn về phía Gia Cát Sơ Thanh bên cạnh.

Gia Cát Sơ Thanh không để ý đến, ngược lại tự nhiên hào phóng ôm quyền nói: “Đa tạ các vị đã đến tiễn đại ca ta.”

Từ Hải Sinh đi đến trước, cao thấp đánh giá hăn một phen, mới quan tâm nói: “Huynh khách khí làm gì, gần đây thân mình thế nào rồi?”

Gia Cát Sơ Thanh khoe miệng nhu hòa, đôi con ngươi đen tựa như càng thêm thâm sâu hơn so với ba năm trước đây, hăn rũ mắt trả lời: “Cảm thấy đã khá hơn nhiều, hứng thú cũng lớn theo tuổi, sau này có lẽ sẽ càng dễ chịu hơn.”

“Ta cũng có nghe người ta nói như vậy.” Từ Hải Sinh gật gật đầu, hăn rất vừa lòng khi không nhìn thấy vẻ tịch liêu và oán giận từ đáy mắt Gia Cát Sơ Thanh. Phải biết rằng, những đứa trẻ thế gia như bọn chúng, nếu còn nhỏ tâm tính đã bất định, như vậy lớn lên cũng không nên kết giao.

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 34: Gặp Lại Người Cũ

Từ Man ngồi xuống cạnh ca ca, thật sự không có chuyện gì để tán gẫu với đám thiếu niên họ, Gia Cát Sơ Liêm lớn tuổi nhất, đã qua mười tuổi, tính tình cũng trầm ổn, hơn nữa lúc trước hẳn lập chí muốn đi con đường làm quan, cho nên ở phương diện khoa cử cũng có chút hiểu biết, Từ Hải Sinh vừa vặn cũng có chí hướng này, bèn liên tục lãnh giáo nhau, làm cho Từ Hải Thiên bị gạt qua một bên, buồn bực chen miệng vào.

Gia Cát Sơ Thanh lại không nói lời nào, như đang lắng nghe, thỉnh thoảng châm thêm trà cho mọi người, thế mà trông cả người lại khoan thai hẳn lên.

Nhìn bộ thâm y bằng vải thường trên người hẳn, Từ Man nhớ lại năm đó lần đầu tiên nàng gặp hẳn, hẳn vận một thân quần áo ngắn bằng gấm màu phỉ thúy, vậy mà phảng phất đã như cách một đời.

Nghe bọn họ trò chuyện rôm rả, nội dung bên trong không ít các cải cách tân chính (chính sách mới), tuy rằng ngôn ngữ non nớt, nhưng Từ Man không thể không thừa nhận, những đứa trẻ của thời cổ đại, không thể so sánh với trẻ em hiện đại được, thật sự đã trưởng thành sớm quá mức, có vài thứ, ngay cả nàng cũng phải quay người qua mới có thể nghe hiểu, thực cảm thán cho những tâm can linh lung này, không biết đã trưởng thành như thế nào.

“Thấy chán sao?” Trà thơm nước ấm, mây mù lượn lờ, Từ Man dùng khuỷu tay chống cằm, mơ màng thiếu chút nữa ngủ mất, chợt nghe bên

cạnh có tiếng người trong trẻo, tựa như ngọc châu chạm vào nhau, qua một hồi lâu, Từ Man mới ý thức được, giọng nói này rất quen tai.

“Sơ Thanh biểu ca” Từ Man ngồi ngay ngắn lại, theo bản năng sờ sờ khóe miệng.

Trong mắt Gia Cát Sơ Thanh mang ý cười, buông ấm trà trong tay, lại nói: “Huynh vẫn thích muội gọi là tiểu ca ca hơn.”

Từ Man hơi ngạc nhiên, nhưng không nói gì, chỉ cúi đầu.

Bên tai vang lên một tiếng thở dài, sau đó dường như cố nén thấp thỏm hỏi nàng: “Đèn xoay... có thích không?”

Từ Man không muốn trả lời, nhưng luôn thấy không được tự nhiên, sau nghĩ lại mình và hẳn đều là đứa nhỏ, đến sang năm Gia Cát Sơ Thanh mới 10 tuổi, nếu mình cứ giở tính tình ra thì có vẻ thật hẹp hòi, huống chi người ta cũng không đắc tội với mình, ngược lại trước đó còn trân trọng nhiều hơn, liền thoải mái nói: “Sao huynh biết ca ca sẽ nói thật với muội?”

Gia Cát Sơ Thanh cười, ống tay áo rộng bằng vải lướt qua đầu gối, dường như muốn sờ đầu Từ Man, nhưng cuối cùng lại dừng ở không trung, sau dừng trên ấm trà, hẳn nói: “Biểu đệ A Thiên tính cách vốn sang sảng, khẳng định không giữ bí mật được, lại nói, chiếc đèn kia quả thật...”

Từ Man lúng túng, ở mặt ngoài Gia Cát Sơ Thanh không nhìn ra cái gì, nhưng lỗ tai hẳn đã đỏ ửng, chẳng lẽ hẳn cũng cảm thấy chiếc đèn xoay kia thật sự chói mắt cầm ra ngoài không được?

“Khụ khụ, muội gần đây thế nào? Huynh nghe A Thiên nói, muội đã vào Cung học rồi.” Có lẽ do ánh mắt Từ Man quá lộ liễu, Gia Cát Sơ Thanh ho khan một tiếng, quay đầu lại, lái đề tài.

Từ Man buồn cười, cũng không dám lộ ra, chỉ nói: “Hôm nay mới đi, học xong liền đến đây.”

“Trong cung nhiều thị phi, muội... phải lưu tâm nhiều chút.” Tựa hồ nói ra miệng mới phát giác không ổn, Gia Cát Sơ Thanh càng nói càng thấp giọng.

Từ Man chỉ có thể gật đầu, lại không tìm được chuyện gì nói với hần, tính ra bọn họ vốn cũng không quen thân lắm, trong đó lại còn có huyết án của 3 năm trước, hơn nữa thời gian dài không qua lại, Gia Cát Sơ Thanh đối với nàng mà nói, trừ bỏ từng xuất hiện ở trong sách ra, cơ hồ chỉ là một người xa lạ có nhớ tên và diện mạo. (Ôi... tội nghiệp anh)

Chính là, Gia Cát gia nay đã sụp đổ, trên người Gia Cát Sơ Thanh dường như cũng có gì đó thay đổi.

“Muội nghe nhị ca nói, huynh muốn làm buôn bán?” Từ Man tìm một đề tài nàng tò mò nhất để hỏi, ở Ngô quốc, con cháu nhà quan đều rất cao ngạo, bình thường những công việc con con tùy tiện không để dính vào người, đa số đều duy trì tổ nghiệp trong nhà, hoặc là đàn bà con gái trong nội trạch kinh doanh. Nếu Gia Cát Sơ Thanh buôn bán, sợ là sẽ bị rất nhiều người chê cười, người trong tộc hần nhất định cũng sẽ không giúp đỡ, tiền đồ rất là kham ưu.

“Tiểu nha đầu cũng biết cũng không ít nha.” Gia Cát Sơ Thanh cười khê, hơi thở có chút yếu ớt, nhưng thân mình vẫn thẳng như cán bút.

Từ Man nhìn hần một cái, âm thầm phỉ nhổ, người này cũng đâu có lớn hơn mình bao nhiêu.

Thấy Từ Man không trả lời, Gia Cát Sơ Thanh liền với lấy một quả hồ trăn, dùng cái kiếm nhỏ tách vỏ ra, sau đó đem thịt hồ trăn đặt lên chiếc đĩa nhỏ trước mặt Từ Man.

“Tình cảnh trong nhà, muội cũng biết rồi đó, nếu cứ tiếp tục thế này, sợ là lại liên lụy đến tiểu thúc thúc. Đại ca muốn nhập ngũ cũng là chuyện tốt, huynh ấy vẫn luôn có chí hướng vươn xa, vốn là muốn đi con đường làm quan, bây giờ không được, huynh ấy đã có thể nghĩ thông suốt, tìm con đường khác, cũng là chuyện tốt.” Gia Cát Sơ Thanh lại cầm một quả hồ trăn khác lên, nói: “Về phần huynh, huynh vốn thân thể không tốt, có thể sống được bao nhiêu năm còn không rõ ràng, nhà này chẳng những cần đại ca chấn hưng lại gia nghiệp, mà còn cần có tiền tài chống đỡ, dù sao...”

Nói là xét nhà, cũng không phải là nói quá.

“Nhưng tổ mẫu huynh nhất định sẽ không đồng ý.” Từ Man nghe nhị ca nói, Gia Cát lão phu nhân phản đối mãnh liệt.

Nụ cười của Gia Cát Sơ Thanh nhạt đi một ít, nhưng vẫn chớp mắt, ánh mắt hơi sâu, nói: “Muội có biết, thái tổ mẫu huynh, là người thế nào không?” (thái tổ mẫu: bà sơ)

Từ Man lắc đầu, nàng chưa từng tò mò về hẳn.

Gia Cát Sơ Thanh cúi đầu, lắc lắc thịt quả hồ trăn rơi trên chiếc đĩa nhỏ, chậm rãi nói: “Thái tổ mẫu huynh là con gái đồ tể.”

Từ Man tròn mắt, không thể tin được nhìn Gia Cát Sơ Thanh, đùa sao, mấy đời nhà Gia Cát không phải văn nhân thì cũng là tướng quân, thế tử sao có thể là con gái đồ tể được?

Có lẽ biểu tình của Từ Man làm cho Gia Cát Sơ Thanh vui vẻ, hẳn cười giòn, tâm tình tốt hơn vài phần nói: “Người ngoài đều biết, Gia Cát gia có tổ huấn, nam tử 40 không có con trai mới được nạp thiếp, mà còn có một điều, cũng chưa chắc người ngoài biết hết, đó chính là phải cưới vợ hiền, không xét thân phận.”

Từ Man chỉ cảm thấy thật mù mờ, chẳng lẽ tổ tiên Gia Cát gia có nhân tài xuyên không? Bằng không sao có thể có khẩu vị thích hợp với người hiện đại như thế chứ? Khó trách ở trong sách, Hoàng Tú Oánh dễ dàng gả cho hắn, nàng còn tưởng nguyên nhân là Gia Cát lão phu nhân yêu mến thân nhân, lại không nghĩ còn có duyên cớ này, như vậy chi thứ nữ của Tả tướng quân, nhắc tới cũng không tính là quá tệ. (MTY: Gớm, người đâu mà xuyên không lắm thế, làm như xuyên không dễ lắm ị)

“Tổ tiên nhà huynh, có con gái thương nhân, có con gái nô tỳ, còn có con gái nhà thế gia của nước ngoài, đều là những hiền thê tông phụ (chủ mẫu), tuy mấy đời nay bắt đầu chuyển thành con gái nhà quan, nhưng chuyện của những thế hệ trước, tổ phụ và phụ thân đều biết, bọn họ đều là những người khai thông, chuyện huynh buôn bán cũng không có gì là không ổn cả.” Gia Cát Sơ Thanh đẩy chiếc đĩa nhỏ đến trước mặt Từ Man, thấy nàng cầm một viên bỏ vào miệng, nhắm nuốt giống một con sóc, trong lòng thiếu chút nữa khắc chế không được, muốn sờ đầu nàng.

Từ Man ăn hạt hồ trăn ngon lành, không khỏi thầm than, Gia Cát Sơ Thanh nói chuyện rất có trình độ, hắn hàm ý là không phải các nam nhân là trong nhà đều đồng ý rồi sao, Gia Cát lão phu nhân có phản đối mấy nữa cũng không có nghĩa gì? Lại nói chuyện lúc trước là do lão phu nhân gây ra, lúc này phỏng chừng cũng không có lập trường phản đối.

Bất tri bất giác, Từ Man đã ăn quá nhiều hạt hồ trăn, mà trước mặt Gia Cát Sơ Thanh, chông chất một đống vỏ, ba ông anh thiếu niên bên cạnh thì vui vẻ hợp nhau, cuối cùng thấy sắc trời không còn sớm, bèn đứng dậy cáo từ.

Từ Man xoa bụng, chẹp chẹp cái miệng nhỏ nhắn lưu đầy hương, trong một thoáng đứng lên, phát hiện ngón tay Gia Cát Sơ Thanh ửng đỏ (do bóc quá nhiều hồ trăn), nhưng cũng không nói gì, quay đầu nhìn về phía đại ca.

Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, mọi người đều biết chuyện Gia Cát Sơ Liêm lần này nhập ngũ, trong đó cũng có vài phần do Hoàng đế bày mưu đặt kế, bằng không hãn sớm đã đi vài năm trước rồi, cần gì đợi cho tổ phụ được Hoàng đế đề xuất với Đình úy chiếu ngục. Nhưng chung quy tiền đồ cũng nguy hiểm, không biết năm nào mới được gặp lại, ngay cả Từ Man không quen thân với hãn, cũng có thể nhàn nhạt cảm nhận được nỗi buồn ly biệt.

“Không nói nhiều nữa, Sơ Liêm biểu ca, đi đường cẩn thận.” Từ Hải Sinh ôm quyền, trịnh trọng nói: “Đợi ngày sau, biểu ca nhất định có thể công thành danh toại.”

Từ Hải Thiên lại càng trực tiếp hơn, nện Gia Cát Sơ Liêm một quyền, nhẹ rặng nói: “Đại biểu ca nhất định phải làm gương cho đệ đấy, yên tâm, tiểu đệ qua vài năm nữa sẽ đi tìm huynh.”

Gia Cát Sơ Liêm xoa xoa ngực, ánh mắt có chút ươn ướt, nhưng vẫn nhếch miệng cười nói: “Đệ á, coi như hết, ở nhà xách lồng chim đi dạo đi.”

Hai người quần đả một chỗ, tiếng cười tràn ngập.

Đùa giỡn xong, liền thật sự phải đi, Từ Hải Sinh còn đáp ứng sẽ chiếu cố đại cô và dưỡng. Từ Man còn nhỏ tuổi, cúi người một cái, nói một câu bảo trọng, liền rời đi.

Gia Cát Sơ Liêm cùng Gia Cát Sơ Thanh đi theo sau, đưa đến tận cửa.

Nhìn theo đám người Từ Man đi xa, tay Gia Cát Sơ Thanh giấu trong tay áo hơi xiết lại, chỉ nhẹ nhàng nói: “Nếu nàng là muội muội đệ thì thật tốt.”

Gia Cát Sơ Liêm hơi cau khóe miệng, vỗ vỗ vai đệ đệ nói: “Sao lại muốn nàng là muội muội của đệ, Tú Oánh và cả mấy muội muội nhà thúc thúc, không phải đều là muội muội của đệ sao.”

Gia Cát Sơ Thanh sững sốt, không trả lời, Gia Cát Sơ Liêm chỉ cho là hăn tính tình trẻ con, bèn cười xoay người trở vô.

“Nhưng họ không phải là A Man.” Gia Cát Sơ Thanh đứng tại chỗ, trong lòng phức tạp, nhưng không biết sao những lời này không hề chướng ngại mà phun ra khỏi miệng, bỗng chốc, hăn càng sững sốt hơn.

Từ Man và các ca ca ngồi trên xe ngựa trở về, những chuyện trước đó không còn để trong lòng, ngược lại còn muốn đợi lát nữa đi ngang qua quán ăn, có thể trốn mẫu thân, ăn chút bánh đúc đậu hoành thánh linh tinh rồi mới trở về.

“A Man, chúng ta nghe nói, muội lấy roi ra hù dọa Thục Mẫn hả?” Từ Hải Sinh tựa trên vách xe, đột nhiên hỏi.

Từ Man chớp mắt mấy cái, không ngờ tin tức của ca ca cũng nhanh nhạy như vậy, trả lời: “Nó muốn đánh vào mặt muội, muội liền đánh nó, còn dùng roi hù dọa nó nữa, đỡ cho nó ta cứ lải nhải tìm muội gây sự hoài.”

“Lần sau nếu nó không thành thật, muội cứ dùng bộ quyền hay luyện với huynh, đánh nó mạnh vào, đánh cho nó không xuống giường được, xem còn dám đối nghịch với muội không.” Từ Hải Thiên bất chấp mọi thứ, cái gì hăn còn có thể nhẫn nhịn, có thể cân nhắc, nhưng nếu muốn ăn hiếp em gái hăn, liều mạng cũng có thể làm được.

Từ Man bật cười lớn, cười đến hai má đều ửng đỏ.

“A Man, riêng chuyện này chỉ mới trị phần ngọn không trị được gốc.” Từ Hải Sinh đề lại Từ Hải Thiên, kề sát đến bên người Từ Man nói: “Thục Mẫn là đứa không có đầu óc, nhưng mấy công chúa khác thì không hăn thể, nếu ngại phiền, còn không bằng ‘nhất lao vĩnh dật’*, ngay cả những người đứng sau nàng cũng đánh luôn một thể.”

* nhất lao vĩnh dật: một lần mệt mỏi để đổi lấy cả đời không lo lắng.

Từ Man nhìn tia sáng giao hoạt trong mắt đại ca, đôi mắt cong càng thêm đáng yêu.

“Hồi thế tử, bên ngoài có người ngăn xe lại, nói là có quen biết phủ chúng ta.” Xe ngựa dần dần dừng lại, phu xe quay đầu bấm báo.

Từ Hải Sinh ngồi thẳng người lên, vén màn xe nói: “Là nhà nào, có báo danh hào không?”

Phu xe kia lập tức bấm báo: “Nói là đại cô nương của phủ Tả tướng quân ạ.”

Từ Man loay hoay sửa lại tóc mái trước trán mình, nhìn về phía đại ca, không ngờ lại gặp phải Hoàng Tú Oánh.

“Sao mấy thứ thối tha, đều thích bu vào chúng ta thế.” Từ Hải Thiên luôn ghét nhất người nhà họ Hoàng, ngoài miệng tất nhiên sẽ không lưu đức.

Nhưng Từ Hải Sinh lại cân nhắc kỹ hơn, tuy nói nhà họ Hoàng đã suy thoái, nhưng trong triều bộ hạ cũ của Đại đô đốc cũng không ít, vẫn không nên gây thêm phiền phức vụn vặt cho cữu cữu thì hơn. Nghĩ đến đây hẳn bèn hướng về phía bên ngoài, hô: “Hiện tại đang ở bên ngoài không thuận tiện, nam nữ lại khác biệt, có chuyện gì, nhân Hoàng gia đại cô nương phái người đến chuyển lời là được.”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 35: Nha Hoàn Và Ma Ma

Anh em Từ Man chờ trong xe ngựa, chỉ chốc lát sau từ đối diện chạy đến một tiểu nha hoàn, cúi mi thuận mắt đáp lời: “Tiểu thư nhà nô tỳ cùng với quận chúa từng gặp mặt một lần, chẳng hay có thể gặp mặt một chút không ạ.”

Từ Man buồn cười, mấy năm nay, mình đến cả nói chuyện cũng chưa từng nói với nàng ta, bây giờ lại làm như thân thiết lắm, chứ không phải là Hoàng Tú Oánh thấy Quan ma ma không có tác dụng, nên muốn đích thân nghiệm xem sao?

Trong lòng Từ Man khinh thường, thấy các ca ca đều đang nhìn mình, chỉ chờ mình quyết định, bèn cho Hồng Quế cách tấm màn hô ra ngoài: “Đây chính là đại cô nương cầu kiến quận chúa chúng ta sao?”

Tiểu nha hoàn kia rõ ràng ngệt cả mặt ra, quả thực không ngờ quận chúa vậy mà giữa đường giữa xá không nể mặt mũi tiểu thư nhà mình chút nào.

“Nếu là cầu kiến, vậy thì đến phủ Đại trưởng công chúa đưa bái thiếp đi, quận chúa và thế tử, tiểu lang nhà chúng ta còn phải vội trở về nữa.” tính tình Hồng Quế mạnh mẽ hơn Hồng Thước, chuyện như vậy giao cho nàng ta làm thì không thể tốt hơn.

Hồng Quế nói xong, cũng không chờ tiểu nha hoàn kia kịp phản ứng, phu xe thông minh liền đánh xe ngựa trực tiếp vượt qua xe ngựa Hoàng Tú

Oánh đập kể bên. Từ Man ngồi ở trong xe, có thể nghe thấy trên chiếc xe đối diện, lại một nha hoàn hướng về phía xe các nàng hô: “Đại cô nương của phủ chúng ta, hôm nay đi làm thư đồng của Nhị công chúa, nếu hôm nay không gặp, sau này luôn có thể gặp mặt.”

Thư đồng? Từ Man cười lạnh, Hoàng Tú Oánh xem ra là quyết tâm muốn tiếp cận mình đây. Như vậy mình sẽ rửa mắt chờ, xem thử nàng ta muốn làm thế nào để câu dẫn mình. Có điều, nàng thật sự rất muốn nhìn thấy lúc Hoàng Tú Oánh biết được chuyện Thục Viện bị cấm túc, sẽ có biểu tình gì nhỉ.

Bức màn mở hé ra, Hoàng Tú Oánh nhìn theo chiếc xe ngựa của Từ Man rời đi không thềm dừng lại, ánh mắt không cảm xúc, tựa hồ không hề tức giận.

“Tiểu thư, quận chúa kia thật quá mức phách lối.” Tiểu nha hoàn vừa lên tiếng vừa rồi, bữu môi bất mãn nói.

Hoàng Tú Oánh buông rèm cửa sổ, bưng chén trà từ trên chiếc bàn nhỏ lên, chẳng để tâm nói: “Nàng ta là quận chúa, tất nhiên có tư cách đó.”

“Nhưng Đại trưởng công chúa tốt xấu gì cũng từng là con dâu nhà họ Hoàng...” Tiểu nha hoàn kia buồn bực phản bác, nhưng lúc bắt gặp ánh mắt của Hoàng Tú Oánh, cả người run bắn lên, thanh âm nhỏ dần.

“Lần này bỏ qua, lần sau, người tự lĩnh phạt đi.” Hoàng Tú Oánh nhìn nha hoàn bên ngoài kia chui vào xe, không nhắc đến đề tài vừa rồi.

Nha hoàn vừa đi vào, chính là nha hoàn ban nãy vừa hỏi Từ Man, nàng tuổi còn nhỏ, lại bị Hồng Quế chặn họng một hơi, cho nên lúc đi lên, sắc mặt có chút buồn bực, nhưng vẫn cứng rắn nói: “Tiểu thư, chúng ta có trở về không ạ?”

Hoàng Tú Oánh dùng khăn tay chấm khóe miệng, thở dài, do dự một lát mới chậm rãi nói: “Đi đến phủ biểu ca đi, không biết gần đây thế nào rồi.”

“Có tiểu thư lo lắng sẵn sóc như vậy, hai vị tiểu lang nhà cô lão phu nhân nhất định rất cảm kích.” Tiểu nha hoàn vừa nói sai ban nãy nhanh chóng bổ cứu, lấy lòng nói.

Hoàng Tú Oánh không nói gì, chỉ nhắm mắt lại tựa vào bàn. Kiếp này, hoàn toàn không giống với kiếp trước, đầu tiên là Hoàng hậu sinh hạ được đích tử, nay đã được hai tuổi, lại đến chuyện cả nhà Sơ Thanh biểu ca cư nhiên vì chuyện Đại trưởng công chúa bị ám sát mà bị xét nhà. Mặc dù cả nhà biểu ca được phóng xuất, nhưng cũng không còn chức vị gì, thật sự là chênh lệch trời vực cùng kiếp trước.

Rốt cuộc đã sai sót chỗ nào? Nàng rõ ràng đã điều tra qua, Từ Man đối với Quan ma ma bên cạnh cực kỳ tín nhiệm, nhưng sao đến bây giờ tính tình của Từ Man còn chưa làm ra chuyện gì sai lầm? Hay là Quan ma ma âm phụng dương vi (nói một đường làm một nẻo)? Không, không có khả năng, trong tay nàng có năm nhược điểm lớn nhất của mục ta mà.

Có điều, chẳng hề gì, đợi đến ngày mai nàng vào cung, chỉ cần tới gần được Từ Man, còn sợ không nắm được một tiểu nha đầu sao?

Trở về Phủ Đại trưởng công chúa, Từ Man rất nhanh đã đem Gia Cát Sơ Thanh và Hoàng Tú Oánh ném ra sau đầu, bởi vì sau khi dùng xong bữa tối, Đại trưởng công chúa giữ lại một mình nàng ở chính phòng.

Từ Man ngồi trên ghế, ăn trái cây vụ mùa thu, thi thoảng liếc mắt nhìn lén mẫu thân, không dám lên tiếng.

Đại trưởng công chúa cũng không để ý tới nàng, mãi đến lúc uống xong chén trà tiêu thực, mới đưa mắt ra hiệu cho Xuân Duãn bên cạnh, Xuân Duãn khom người, rồi xoay người đi ra ngoài. Chỉ chốc lát sau, từ

bên ngoài tiến vào hai ma ma thô sử áp tải theo một người, đầu cúi gằm, vai buông thõng, cả người run lẩy bẩy.

Từ Man giương mắt lên, người nọ quả nhiên là Bích Lan.

Hai ma ma ném Bích Lan xuống đất, đoạn cúi đầu khom mình hành lễ rồi đi ra ngoài, Xuân Duẩn cũng rất tự giác trở về phía sau Đại trưởng công chúa.

“Nói đi, con muốn xử trí nàng ta thế nào?” Đại trưởng công chúa tựa người ra sau, không nhìn Từ Man, nhưng Từ Man biết, mẫu thân là đang hỏi nàng.

Từ Man cúi đầu nhìn về phía Bích Lan đã xụi lơ, nghĩ một lúc, dò xét trả lời: “Nàng vốn là nha hoàn nhị đẳng, không bằng... phạt nàng trở về làm nha hoàn nhị đẳng, dù sao vốn dĩ nàng ta cũng không làm gì sai...”

Đại trưởng công chúa nhướn mày, bàn tay đập lên bàn một cái, thanh âm không lớn, lại làm cho Từ Man giật thót.

“A Man, con biết nàng phạm vào lỗi gì không?”

Từ Man cắn cắn môi, đáp: “Tính cách yếu đuối, không bảo vệ được chủ tử.”

“A Man cho rằng đây là việc nhỏ sao?” âm điệu của Đại trưởng công chúa lên cao từng chút, Bích Lan quỳ trên mặt đất, sớm đã lệ rơi đầy mặt, lại không dám khóc thành tiếng.

Từ Man lúng túng xoắn vạt áo, trong lòng cảm thán, xem ra mẫu thân không cho phép nàng dễ dàng bỏ qua rồi.

“Làm nô tỳ! Bảo vệ chủ tử là điều thứ nhất, cũng là trọng yếu nhất, cho dù người có sợ hãi thế nào, trong lòng người, chủ tử phải quan trọng

hơn tính mạng của người. Bích Lan, mẫu thân người không dạy người điều này, chẳng lẽ ma ma huấn đạo không dạy qua sao?” Đại trưởng công chúa ngồi thẳng người lên, chỉ thẳng vào Bích Lan, quát lớn.

Bích Lan thân mình co rúm, quỳ rạp trên đất, nước mắt không thôi.

“Còn A Man nữa, con biết rõ nàng tính cách yếu đuối, còn vọng tưởng có thể đỡ được nàng lên sao, con đây là không biết nhìn người!” Đại trưởng công chúa lại quay đầu, nghiêm túc nói với Từ Man.

Từ Man vội vàng đứng lên, đi đến trước người mẫu thân, cúi người, tự kiểm điểm nói: “Đều là nữ nhi không phải, mẫu thân chớ vì vậy mà tức giận, dẫu sao cũng là quá ít kinh nghiệm, cứ tưởng thành thật là được rồi, nhưng đã quên mất con người tính tình vốn trời sinh.”

Đại trưởng công chúa lúc này mới vừa lòng lộ ra nụ cười, vẫy tay gọi Từ Man đến bên mình, cầm khăn chấm mồ hôi trên trán cho nàng, mềm giọng nói: “Con đừng trách a nương răn dạy quá lời, chuyện tuyển nô này, ấy vậy mà không được qua loa, tuyển tốt, đó là đại trợ lực, nếu tuyển không tốt, mất mặt là nhỏ, giống như chuyện trưa nay, lỡ như làm con bị thương, a nương còn không đau lòng chết sao.”

Từ Man ở trong lòng mẫu thân cọ cọ vài cái, mới gật đầu nói: “Đều nghe lời a nương, hôm nay là A Man sai rồi.”

Đại trưởng công chúa véo cái mũi nhỏ của nàng, sáng giọng: “Con đúng là không bớt lo được.”

Lại nhìn đến Bích Lan trước mặt, trong mắt chứa một tia không kiên nhẫn nói: “Thôi, ta cũng không phạt nàng, gọi mẫu thân nàng đến, đón về nhà đi.”

Từ Man âm thầm vỗ ngực, may mắn may mắn, may mà nàng không cầu tình cho Bích Lan, bằng không vài hèo khăng định là không thiếu được.

Như vậy cũng tốt, không chừng nàng ta về nhà làm chút việc, còn có thể đến thiên viện làm một nha hoàn cấp thấp tạp dịch vẩy nước quét nhà, còn tốt hơn là đi theo bên người chủ tử xông xáo, tính tình nàng ta như vậy, giống hệt kim bạc xiên đậu hủ, kiểu gì cũng không xiên lên được.

Bích Lan nghe vậy, tựa hồ cũng thở phào nhẹ nhõm, không ngừng dập đầu tạ ơn Đại trưởng công chúa. Nàng cũng biết rõ, chuyện này nếu đổi lại là nhà khác, những đầy tớ phạm lỗi như nàng, đánh chết chưa đủ, còn liên lụy đến cha mẹ, nay chỉ bị đuổi về nhà, cũng không bị đuổi khỏi phủ, luôn có cơ hội để làm việc lại, đây thật sự là trừng phạt nhẹ nhất rồi.

“Được rồi, dẫn đi đi.” Mặc dù nể mặt Từ Man không nghiêm trị Bích Lan, nhưng Đại trưởng công chúa vẫn rất chướng mắt nàng ta.

Đợi Bích Lan đi ra ngoài, Đại trưởng công chúa mới nắm tay nữ nhi nói: “Hong Thuộc sang năm sẽ xuất giá, Hong Quế đoán chừng cũng không sai biệt lắm, thời gian này, con cần thận nhìn xem, cũng tìm Tân ma ma giúp con tuyển một chút, đại nha hoàn bên người không thể qua loa được.”

Từ Man nghiêm túc lắng nghe, ba năm nay, chẳng những bộ dạng đã lớn lên mấy tuổi, mà trong đầu nàng, những lỗ hổng về thế giới này cũng đã được bổ sung trọn vẹn. Rất nhiều quan niệm giai cấp cần thay đổi, rất nhiều đạo lý đối nhân xử thế cũng không thể dùng cách nhìn của kiếp trước. Còn nhớ từng đọc qua một quyển sách có nói, muốn tự do, thì phải nắm trong tay quy tắc xã hội, chỉ có nắm thấu được quy tắc vô hình đó, mới có thể ở dưới những quy tắc đó mà có được tự do chân chính.

Thân phận của Từ Man lúc này, mặc dù không cần thiết sợ hãi quy tắc gì, cho dù nàng có ngênh ngang hơn cũng sẽ có người thu dọn cục diện cho nàng, nhưng đó không phải là những điều nàng muốn, chỉ bắt người khác không ngừng trả giá, mà chính mình còn cố tình không hiểu không có chừng mực, như vậy một ngày nào đó, sẽ càng làm cho người khác mệt

mỏi, tất cả những điều tốt đẹp của ban đầu, đều sẽ bị lãng phí sạch sẽ, Từ Man không muốn biến thành người như vậy.

Sau khi từ biệt mẫu thân, Từ Man mang theo Hồng Quế trở về phòng, đọc sách một lúc, mới phát hiện Quan ma ma mới từ bên ngoài trở về, nàng dẫn đo một chút, liền buông sách, đi qua vờ thơ ngây hỏi: “Ma ma sao về trễ vậy?”

Quan ma ma lấy ra một cây kẹo hồ lô từ trong túi đồ, nhét vào tay Từ Man, hiền hòa cười nói: “Lão tử muội trong nhà bị bệnh, chủ mẫu nương nương thiện tâm mới cho phép trở về xem sao, trên đường về thấy bán cái này, nghĩ bụng quận chúa sẽ thích, nhưng quận chúa đừng nói cho ai biết nhé, nếu không lần sau lão nô không dám mua về nữa đâu.”

Từ Man cầm cây kẹo hồ lô, kỳ thật bởi vì cơm chiều đã ăn no, không muốn ăn nữa, nhưng nàng vẫn liếm liếm, cười tủm tỉm nói: “Là trở về phủ tổ phụ sao?”

Quan ma ma khó hiểu ý nàng, thu thập đồ đạc, đáp: “Đương nhiên rồi.”

Từ Man xoay người, cầm kẹo hồ lô, liếc nhìn Hồng Thước đứng trong góc một cái, Hồng Thước tức khắc liền lạng lẽ đi ra ngoài.

Lại cùng Quan ma ma tán dóc một lúc, nghe bà ta tán dương mình thế nào, lại gièm pha người khác ra sao, lại thêm mắt dạm muối ai đó trong phủ một lúc, rồi mới lấy cớ buồn ngủ, tiễn Quan ma ma ra ngoài, hôm nay vừa vặn cũng không phải ca trực của bà ta.

“Thế nào?” Từ Man nằm ở trên giường, nghe tiếng cửa phòng mở, liền lập tức kéo màn che ra, nhỏ giọng hỏi.

Hồng Thước rón rén đi đến, nhũ mẫu Niên thị đang ngủ ở bên ngoài, không muốn kinh động đến bà.

“Nô tỳ đã đi hỏi Tiểu Tam Tử, bà ta không về Từ phủ, cũng không đi đến hẻm Tiễn Tử.” Hồng Thước chui vào màn che, ngồi bên giường, thấp giọng nói.

“Vậy bà ta đi đâu?” Từ Man nổi hứng tò mò, mấy năm nay, nàng lưu lại Quan ma ma vì muốn biết Từ gia lão phu nhân đến tột cùng phái bà ta đến phủ Đại trưởng công chúa có mục đích gì, nếu chỉ là giám thị bình thường, còn dễ nói, nhưng Quan ma ma bình thường vài tháng lại đi ra ngoài một lần, thần thần bí bí, trừ bỏ Hoàng Tú Oánh có tiếp xúc với bà ta ra, nàng không nghĩ ra còn có ai tiếp xúc với Quan ma ma nữa.

“Tại con hẻm cách không xa phủ chúng ta, là chỗ đông người, Tiểu Tam Tử không dám theo, nhưng đi đến đầu ngõ, thấy bà ta tán gẫu vài câu với một người trên một chiếc xe ngựa, xe ngựa kia còn mới lại không có ký hiệu, nhưng Tiểu Tam Tử nhận ra được phu xe, là người của nhà Tả tướng quân.” Hồng Thước kề sát vào Từ Man, nói.

Trong lòng Từ Man căng thẳng, càng cảm thấy chuyện này không đơn giản, Hoàng Tú Oánh biết lựa thời gian tiếp xúc với Quan ma ma, là chuyện nàng không thấy lạ, chắc đơn giản là hỏi một chút tình huống thôi. Nhưng Quan ma ma lại đi tới con ngõ nhỏ ở gần đây, là muốn làm cái gì? Vì sao trong lòng nàng luôn cảm thấy bất an?

“Người bảo Tiểu Tam Tử cùng những người còn lại không cần đi theo nữa, còn người nữa, gần nhất đừng tới gần Quan ma ma, cũng đừng xuất hành một mình.” Từ Man luôn nhớ đến trong nguyên tác, Hồng Thước chết, chuyện này lộ ra điều cổ quái, nàng không thể mạo hiểm, e là phải tìm một cơ hội bàn riêng cùng các ca ca rồi.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 36: Tần Thái Mỹ Nhân

Đi đôi với việc cấm túc của hai vị công chúa, thời tiết cũng trở nên ngày càng lạnh, trong khoảng thời gian này nghe nói Tần thái mỹ nhân bị mắc bệnh ho. Vào một buổi sáng sớm, tại một ngày nghỉ học hàng tháng của Từ Man, Đại trưởng công chúa liền mang theo A Man đích thân tiến đến vấn an thăm hỏi.

Vị Tần thái mỹ nhân này là mẹ đẻ của công chúa Hòa Húc, lúc trước cũng là bạn tốt của tiên hoàng hậu. Lúc ấy, sau khi tiên Hoàng hậu qua đời, bà vẫn luôn chiều cố Đại trưởng công chúa và đương kim Hoàng đế, hơn nữa sau khi đương kim Hoàng đế đăng cơ, bà lại tránh ở trong cung đóng cửa không ra, ngay cả công chúa Hòa Húc muốn bà chuyển ra hoàng cung, bà cũng không đồng ý, muốn ở lại trông nom Hoàng đế, nhìn hãnh con cháu đề huề, thân thể khỏe mạnh. Có thể nói là tấm lòng của từ mẫu. Hoàng đế cùng Đại trưởng công chúa đều thập phần cảm kích, cũng kính trọng bà, xem bà là trưởng bối.

Từ Man đã từng gặp vị Tần thái mỹ nhân này, tuy rằng số lần cũng không nhiều, bà cũng rất ít nguyện tiếp kiến đám văn bối nàng, ngay cả con cái của Hoàng đế, ngoại trừ Tôn Mẫn Hi là đích tử do Hoàng hậu sinh ra, còn lại nhiều lắm thì chỉ gặp mặt vào ngày lễ ngày tết, ngược lại, số lần chịu gặp Từ Man xem như cũng có phần nhỉnh hơn.

Tần thái mỹ nhân đã tầm bốn mươi tuổi, nhưng thoát nhìn rất giống ba mươi, tướng mạo bình thường, cũng không phải nữ tử diễm lệ, công chúa Hòa Húc không có mấy điểm tương tự bà lắm. Nhưng bình tĩnh mà xem

xét, khí chất quanh thân bà và ngữ khí nói chuyện, có thể làm cho người ta có cảm giác cực kỳ ấm áp, quả thực như tắm trong gió xuân, hoàn toàn không có phú quý bức người như những nữ nhân hậu cung khác, ngược lại rất giống những người phụ nữ tài trí Từ Man từng gặp ở kiếp trước. Lúc tán gẫu, rất thoải mái, cách nói năng văn nhã, cử chỉ đoan trang, lại ‘ngôn chi hữu vật’, còn để ý đến mọi phương diện của bạn, khó trách trước đây trở thành bạn tốt của tiên hoàng hậu.

(* Ngôn chi hữu vật: thành ngữ, chỉ những văn chương, giảng thoại có nội dung vừa cụ thể vừa phong phú)

Thật lòng mà nói, Từ Man rất thích nghe vị trưởng bối này nói chuyện, có đôi khi chỉ là một đoạn chuyện cũ, có đôi khi chỉ xem qua một quyển sách, chút trà xanh, chẳng mấy chốc, một buổi sáng liền trôi qua, lúc trở về, trong lòng vẫn còn dư vị ấm áp.

Từ lúc Tần thái mỹ nhân trở thành chủ của một cung, đến bây giờ bà vẫn còn ở tại Vĩnh Xuân Cung, sau khi Hoàng đế đăng cơ, lại càng không cho bà chuyển đi, ngược lại đem những cung phi trước đây không an phận trong cung bà, toàn bộ đều dời đi. Ai không có con nối dòng, thì đưa đi tổ miếu, làm bạn với thanh đăng, sau còn xây dựng thêm lầu các thiên điện ở Vĩnh Xuân Cung. Mắt thấy đây vốn là hành động hiếu kính với vị trí Thái hậu, cho nên trong cung bất luận là nữ nhân nào được sủng ái, cũng không dám xem thường vị Thái mỹ nhân của tiên hoàng này, ngược lại càng nhiều là muốn nịnh bợ, lại nịnh bợ không được.

Từ Man đi theo mẫu thân vào Vĩnh Xuân Cung, vốn tưởng Tần thái mỹ nhân thân mình không khoẻ, sợ là còn đang nằm, lại không nghĩ rằng, bà đã sớm ngồi ở trong phòng, chờ họ đến.

“Tần nương nương, nương nương đây là...” Đại trưởng công chúa vừa vào cửa liền oán trách nói.

Tần thái mỹ nhân môi kiều mắt cong, kéo Từ Man từ sau Đại trưởng công chúa qua, liền nói: “Ta nghĩ các người sẽ đến, năm cũng không còn hứng thú.”

“Bà dì.” Từ Man tựa vào trong lòng Tần thái mỹ nhân, lộ ra hai cái lúm đồng tiền, ánh mắt sáng lấp lánh, khiến Tần thái mỹ nhân yêu thích không thôi.

“A Man quả thật càng xinh hơn rồi, lớn lên thể nào cũng vượt qua cả mẫu thân con.” Tần thái mỹ nhân vươn bàn tay mềm mại, nhẹ nhàng xoa xoa hai má Từ Man, ấm áp, nộn nộn.

Đại trưởng công chúa hiển nhiên cũng thấy con gái mình xinh đẹp, trong bụng đầy tự hào, nhưng ngoài miệng lại nói: “Tần nương nương quá khen nó rồi, con nít con nôi, đẹp cái gì?”

Tần thái mỹ nhân lại tức tối nói: “Thế nào mà còn nhỏ, qua năm liền 7 tuổi rồi, người cũng nên chuẩn bị cho con bé váy quây đi, người nhìn Thục Viện đi, mới bây lớn đã mặc rồi, A Man lại cứ như một thằng nhóc.” (A Man còn đang mặc quần áo ngắn)

Từ Man chột dạ, nàng thật lòng không muốn mặc váy lắm, vốn muốn kéo dài được ngày nào hay ngày đó, mặc thứ kia thật sự hành động rất bất tiện, nhưng xem ra, rất nhanh mẫu thân sẽ không còn dung túng nàng nữa.

“Là con sơ sẩy, trở về sẽ tìm tú nương chuẩn bị ạ.” Đại trưởng công chúa nhìn một thân quần áo ngắn của nữ nhi, vốn chỉ thấy thú vị, một cục tròn tròn như đứa trẻ, nhưng sau khi nghe Tần thái mỹ nhân nói, thấy con gái ngày một lớn, có một số việc cũng nên suy nghĩ, thời gian vậy mà trôi thật nhanh.

“Bà dì, A Man nghe nói bà bị ho, hiện tại đã khỏe chưa ạ?” Từ Man không dám để cho đề tài này tiếp tục, bằng không đồ trang sức gì đó, đều phiền chết nàng, nàng nhưng mà kéo dài đến bây giờ vẫn chưa xỏ lỗ tai, lúc

trước mẫu thân thấy nàng vẫn còn nhỏ, hiện tại phỏng chừng đã ý thức được, nàng sắp 7 tuổi.

Tần thái mỹ nhân bị nàng chen vào một cái, liền quên luôn lời muốn nói, ngược lại an ủi nàng: “Chỉ là mùa thu thời tiết khô hanh bị ho thôi, uống chút thuốc là tốt rồi.”

“A Man nghe nói ăn lê sẽ hết ho đó ạ, bà dì ăn vào sẽ hết liền.” Từ Man ôm lấy cánh tay Tần thái mỹ nhân, đang đưa nói.

Tần thái mỹ nhân bị dỗ vui vẻ hẳn lên, tâm tình dần tốt hơn nhiều.

Trông vẻ mặt đầy ý cười của bà, Đại trưởng công chúa liền nói: “Tối hôm qua mới nhận được một tin tốt, không biết Tần nương nương đã hay tin chưa?”

Tần thái mỹ nhân rõ ràng rất nghi hoặc, nhìn Đại trưởng công chúa đầy nghi vấn.

Đại trưởng công chúa không dám thừa nước đục thả câu, vội nói: “Nha đầu Hòa Phong kia, đã có thai.”

Tần thái mỹ nhân hai mắt sáng lên, vui mừng nói: “Thật sao? Vậy là chuyện vui rồi, lão bà ta còn đang ngóng trông đây.”

Đại trưởng công chúa che miệng cũng vui vẻ cười nói: “Còn không phải sao, phò mã nhà nàng ta xem ra cũng mừng đến điên rồi, đêm hôm khuya khoắt, không cần biết gì cả, cứ nhiên đích thân chạy thẳng đến phủ con, làm cho Văn Bân buồn cười hẳn một lúc lâu.”

Bởi vì hôm qua Từ Man ngủ sớm, đương nhiên cũng không biết tin này, nhưng nàng thật lòng mừng cho công chúa Hòa Phong. Công chúa Hòa Phong hai năm trước đã gả cho vị Trịnh phò mã này, gia đình phò mã cũng không thuộc loại hiển quý gì, phụ thân phò mã ở trong triều đảm

nhiệm chức Quang lộc đại phu, phò mã vì trước đó làm thủ hạ dưới quyền Chinh bắc tướng quân có công, được phong làm Việt kỵ tướng quân, cũng xem như một người trẻ tuổi đầy hứa hẹn, tính cách hào phóng sang sảng, lại không phải là trưởng tử của tộc, nhìn ra được, Hoàng đế và Hoàng hậu là thật lòng chọn chồng cho Hòa Phong.

Bất quá lại nói tiếp, vị Trịnh phò mã kia coi như cũng là người của mình, Chinh bắc tướng quân họ Triệu, vốn xuất thân hàn môn, nhưng vì trung tâm với chủ, lại từng làm lính dưới trướng của cậu ruột Hoàng đế, từ khi cậu ruột Hoàng đế trở về triều làm Vệ úy, liền đem con gái của huyện chủ huyện Lâm Xuyên gả cho vị Triệu tướng quân kia làm vợ, nay đã có ba đứa con trai, lại không có một mụn con gái nào. Triệu tướng quân rất tán thưởng vị Trịnh tiểu tướng quân kia, cho nên cũng từng nói đùa, nếu có một đứa con gái sẽ gả cho hắn làm vợ, chỉ tiếc mãi không thực hiện được, đến lúc được Hoàng đế nhìn trúng, bèn đem công chúa Hòa Phong gả cho hắn.

Cái ngày của ba năm trước, Hòa Phong công chúa cũng vì muốn nhìn thấy phu nhân của Quang lộc đại phu và bào muội của Trịnh tiểu tướng quân mới có mặt tại đó.

Từ Man dựa vào lòng Tần thái mỹ nhân, nghe mẫu thân cùng bà dì trò chuyện, trong lòng lại đang suy nghĩ. Xem ra, Hoàng đế cứu cứu thích đề bạt những quân thần hàn môn hơn, mà những thế gia kia, sợ là rất chướng mắt cứu cứu, cũng là đám lão già mắt kèm nhèm tự xưng là trọng thần đặc lực kia, còn muốn lấy công lao phò tá đế vương lúc trước, lại hoàn toàn quên rằng, năm đó, sở dĩ bọn họ ủng hộ tân hoàng, tất cả đều là vì cố Đại đô đốc nhà họ Hoàng, mà vị Đại đô đốc kia, cho dù đã chết, cũng vẫn cái gai trong thịt, cái ác trong tim tân hoàng đế.

“Hàiizz... Cũng không biết nha đầu Hòa Húc kia, rốt cuộc nghĩ gì.” Tần thái mỹ nhân cảm thán, lại thở dài.

Nụ cười của Đại trưởng công chúa cũng không duy trì được nữa, cũng phải thôi, Hòa Phong đã thành gia lập thất, nay lại đang mang thai, mà Hòa Húc cư nhiên đến từng tuổi này vẫn chưa thành hôn. Năm đó quả thực không nên nghe lời nó, bảo a đệ hạ chỉ cho phép nó tự chủ chuyện hôn sự, kết quả kéo dài đến ngày nay.

“Hòa Húc nó... luôn có chủ kiến.”

Con người Tần thái mỹ nhân thoáng lóe lên, lắc đầu nói: “Tính tình nó rất bướng bỉnh, các người đừng cho là lão bà ta ở trong cung nên không biết gì, chỉ là ta không muốn nhiều lời trước mặt nó, khiến nó khó chịu thôi, nhưng mà người kia... quả thật không xứng đôi.”

Đại trưởng công chúa cũng không kinh ngạc, sau khi tiên hoàng hậu qua đời, Tần thái mỹ nhân có thể vẫn sừng sững không ngã, lại còn có thể bảo vệ hai đứa con của tiên hoàng hậu, tuyệt không phải là người đơn giản không biết đấu tranh, hiểu được tiến lùi.

“Con sẽ lựa lời khuyên nhủ nó.” Đại trưởng công chúa trầm tư một lát, hứa hẹn nói.

Tiếc rằng, Tần thái mỹ nhân lại vỗ vỗ tay nàng, thấp giọng nói: “Không cần, tính tình nó ta còn không biết sao? Nó ấy à, không đụng phải tường nam thì không quay đầu lại, con khuyên cũng vô dụng, thôi thôi, cứ để cho nó chịu khổ một thời gian đi.”

Từ Man lo lắng nhìn Tần thái mỹ nhân cầm khăn tay che miệng, dùng sức ho khan, chuyện của công chúa Hòa Húc, chẳng những Tần thái mỹ nhân lo lắng, ngay cả mẫu thân mình cũng thường xuyên nhắc đến việc này với phụ thân. Kỳ thật, đối với chuyện Hoàng đế cữu cữu cho phép công chúa Hòa Húc tự chủ hôn sự, nàng sẽ thích loại người gì, muốn gả cho người nào, hoàn toàn không phải là vấn đề, cho dù công chúa Hòa Húc thích một thường dân, Hoàng đế cữu cữu cũng sẽ ân chỉ ban cho một chức

quan không có thực quyền, hoàn thành chuyện tốt này. Cho dù hiện tại dĩ thích kẻ mang nhạc tịch kia, hay là con hát nào đó, nhưng mẫu thân cũng có nói, muốn thoát tịch, đổi một thân phận thể diện khác cũng không có người dám chắc chắn.

Nhưng ngặt nỗi là chuyện dễ dàng như vậy, đến giờ này vẫn chưa hoàn thành được, nguyên nhân tất nhiên không tại công chúa Hòa Húc, mà là tại tên nam tử kia.

Nam tử kia, Từ Man cũng từng gặp qua, công chúa Hòa Húc chưa bao giờ để ý đến con mắt của người khác, cho nên bình thường chỉ cần nam nhân kia nguyện ý, công chúa Hòa Húc đều mang gã theo bên cạnh. Nhưng theo Từ Man thấy, tuy bộ dạng gã rất đẹp, nhưng khí chất sâu muợn, đứng cạnh công chúa Hòa Húc cũng không vui vẻ, thậm chí còn có thật sâu mệt mỏi và chán ghét. Như thế hoàn toàn không giống như một đôi tình nhân tình cảm nồng nhiệt, ngược lại càng giống như công chúa Hòa Húc bức bách hơn. Chả trách bên ngoài người ta nói công chúa Hòa Húc xấu xa, nói nàng cường đoạt nam nhân, nuôi làm trai lơ.

Việc này khiến Từ Man vô cùng khinh thường nam nhân kia, nếu gã đã hưởng thụ tiền tài từ phủ công chúa, lại là công chúa Hòa Húc giúp gã loại bỏ những ánh nhìn thèm muốn, bụng dạ khó lường khác. Phải biết rằng trên thế giới này, con hát chỉ giống như thứ đồ chơi, không do các quý nữ sở hữu, thì đám người có quyền cũng sẽ không bỏ qua. Vậy gã dựa vào cái gì mà không hồi báo lại, gã có bản lĩnh thì đem mọi chuyện nói cho rõ ràng đi, làm gì cứ mập mập mờ mờ đeo theo công chúa Hòa Húc. Từ Man tin tưởng, chỉ cần gã mở miệng nói rõ ràng, công chúa Hòa Húc tuyệt đối không phải người thích dây dưa, hai người đã đến với nhau được thì chia tay được, không tốt sao? So với hiện tại gã cứ bày ra cái vẻ thanh cao bị bức bách, còn dây dưa hại công chúa Hòa Húc không lập gia đình được, thì tốt hơn nhiều.

Đàn ông, có đôi khi cũng sĩ diện khiến người ta phát tởm.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37: Chọn Thư Đồng

Sau một tháng bị cấm túc tự kiểm điểm, Thục Mẫn và Thục Viện rốt cục cũng được thả ra, lúc gặp lại Từ Man tuy rằng hận ý trong mắt càng nhiều hơn, nhưng cũng không dễ dàng động thủ, nhiều nhất chỉ là ngoài miệng chiếm chút tiện nghi, đôi khi còn bị Từ Man chặn nghẹn chết khiếp, tình huống như thế khiến Từ Man cực kỳ vừa lòng, dù sao cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ bắt tay giảng hòa cùng hai vị công chúa này, không nói tính cách của hai bên không hợp, mà nói đến hai nhà phía sau đại biểu cho lợi ích đoàn thể, nhất định ở tương lai trưởng thành, sẽ có một phen tranh đấu.

Cuộc sống cứ chậm rãi trôi qua, cuối thu lá rụng, gió đông cũng bắt đầu nổi lên, bởi vì mấy vị công chúa tuổi dần lớn lên, hơn nữa Hoàng hậu cùng mấy mẹ đẻ của các công chúa trong cung đều nghĩ bây giờ Cung học của nữ tử quá ít ỏi, bèn thương lượng, chuẩn bị tìm thư đồng cho các vị công chúa, đương nhiên, Từ Man cũng muốn chọn một vị làm bạn học cùng mình.

Kỳ thật, Từ Man rất bội phục Hoàng mỹ nhân, ban đầu bà ta chính là muốn đưa Hoàng Tú Oánh vào Cung học, dưỡng tại bên người, sau Thục Viện công chúa bị phạt, hẳn là bà ta không muốn gây chú ý quá mức, bèn dứt khoát liên lạc với mẹ đẻ của mấy vị công chúa, cho mọi người đều tuyển một vị thư đồng, như thế Hoàng Tú Oánh vào cung, nhất định danh chính ngôn thuận hơn nhiều so với lúc trước. Thật không biết Hoàng mỹ

nhân là người thông minh như vậy, Hoàng Tú Oánh đã cho bà ta bao nhiêu mê hồn dược, mới có thể tận tâm cất nhắc một thứ nữ như nàng ta.

Tiếp theo, hay tin nhóm công chúa tìm kiếm thư đồng, Hoàng đế hưng trí, ngay cả đám hoàng tử cũng không buông tha, toàn bộ đều yêu cầu tuyển ra một thư đồng. Nhưng ở trong mắt đám trẻ bọn chúng, thư đồng chính là người tương lai làm bạn cùng học cùng chơi, nhưng ở trong mắt những người có ý đồ, sau lưng những thư đồng này, mang đến thế lực và ảnh hưởng, sợ là sẽ hoặc gián tiếp hoặc trực tiếp quyết định đến tương lai của đứa nhỏ sau khi lớn lên, nghiêm túc mà nói, thư đồng rất có thể là thành viên nòng cốt ban đầu của phe hoàng tử, không thể nói là không quan trọng.

Ngược lại, Từ Man cùng cặp sinh đôi lại thoải mái rất nhiều, bọn họ chỉ đại biểu cho phủ Đại trưởng công chúa cùng với đích tử của Từ gia, không liên quan đến chuyện triều chính. Cho nên, Đại trưởng công chúa và Từ Văn Bản vẫn hy vọng, cặp sinh đôi có thể lựa chọn con cái nhà xuất thân hàn môn, hoặc là thế gia có gia đạo sa sút, không cần quá thông minh, nhưng nhân phẩm nhất định phải ngay thẳng, miễn cho liên lụy phá hỏng thanh danh phủ Đại trưởng công chúa. Về phần Từ Man, yêu cầu của cha mẹ đối với nàng chính là, thích là được rồi, không có gì khác.

“Ta nói hôm nay sao mà vừa nói lạnh cái cái lạnh liền thế.” thân mình Thục Gia đã tròn như trái cầu, hiện tại mặc thành một trái cầu còn lớn hơn nữa, rụt cổ đứng sau Từ Man, miệng còn đang nhai đồ ăn nhóp nhép.

Từ Man cầm trái huân cầu* từ trong tay Thanh Mai, cúi đầu người người, vừa lòng gật đầu với Thanh Mai. Từ sau khi Bích Lan bị đuổi về nhà, nàng quan sát mấy ngày, còn cùng Hồng Thước và Niên ma ma thương lượng xong, mới quyết định chọn nha hoàn tam đẳng Thanh Mai này, thay vào vị trí nhị đẳng của Bích Lan, lại để cho mẫu thân đưa đến một nha hoàn tam đẳng bổ khuyết vào.

(* huân cầu: lư hương hình cầu, là một vật dụng tinh xảo dùng để đốt hương thời cổ đại, như cái tên của nó, hình cầu. Bên trong gắn hai vòng tròn đồng tâm, ở giữa gắn một cái chén nhỏ, lợi dụng công năng của hai trục vòng tròn đồng tâm bên trong, mà bất luận huân cầu chuyển động như thế nào, hai vòng tròn cũng chuyển động theo, do đó chiếc chén nhỏ ở giữa có thể duy trì trạng thái cân bằng, không bị đổ hương đốt ra ngoài)

Tính cách của Thanh Mai cùng Bích Lan hoàn toàn bất đồng, Bích Lan không giỏi ăn nói, mà Thanh Mai lại dám giảng dám nói, lúc trước Từ Man rất sợ loại nô tỳ khéo ăn khéo nói này, bởi vì chính nàng cũng không giỏi ăn nói, luôn sợ loại nô tỳ léo mép này không giữ mồm giữ miệng, lại rước họa đến, nhưng chuyện của Bích Lan đã cảnh tỉnh Từ Man, bản thân nàng có thể thiếu ngôn quả ngữ (ít nói), nhưng bên người nàng nhất định phải có một tỳ nữ miệng lưỡi linh hoạt, ít nhất, lá gan của Thanh Mai lớn hơn Bích Lan nhiều, trước mắt xem chừng cũng biết làm việc, rất nhiều việc Từ Man còn chưa kịp nghĩ tới, nàng ta đã chuẩn bị trước một bước. Điều này làm cho việc dạy dỗ chuẩn bị lui thân của Hồng Thước thành công và tự hào, Từ Man sai sử cũng thuận tiện hơn hẳn.

“Hương huân cầu của người thật đặc biệt.” Nuốt xuống một miếng đồ ăn, Thục Gia ghé sát lại háo hức nói.

Từ Man cười, xoay tròn quả huân cầu chạm rỗng bằng bạc trong tay, trả lời: “Đây là bằng hữu của A đa ta tặng, nói là miêu ngân.” (đồ bạc của dân tộc Miêu)

“Miêu ngân?” trừ bỏ ăn ra, những cái khác Thục Gia cũng không hiểu biết nhiều lắm.

“Nghe nói là ở Miêu Cương, nơi đó mấy cô nương ăn mặc khác xa với chúng ta, hoa văn trên quần áo rất đẹp, váy cũng ngắn hơn so với chúng ta, từ đầu đến chân, trang sức bằng bạc đếm không xuể, đặc biệt quan mao linh tinh, còn hoa lệ lộng lẫy hơn so với mũ phượng thành hôn của chúng ta

đấy.” Từ Man không biết tộc Miêu nơi này cùng kiếp trước có điểm gì khác nhau, chỉ lựa mấy chuyện mà mình nhớ, bắt quả quả hương huân cầu miêu ngân này, quả thật nàng rất thích.

“Lần trước không phải mẫu hậu đã tặng người một cái gì bác... Cái gì lô đó sao?” Thục Gia vỗ vỗ vụn bánh trong tay, lại để cho cung nữ lau tay, rồi mới cầm qua chiếc hương huân lô kia nói.

“Là Bác sơn lô*.” Từ Man gõ đầu nàng, từ dạo có lần nàng chăm chú ngắm nghía một quả lư hương hình cầu, Hoàng hậu liền biết nàng thích mấy thứ lư hương linh tinh này, bèn đặc biệt sai người vào kho tìm một chiếc Bác sơn lô đầy bụi, và cả nhựa cây Tô hợp hương** phối hợp cho nàng.

(* Bác Sơn lô: một loại lư hương thời Hán – TQ, thường được làm từ đồng thau hoặc gốm sứ, bên trên có nắp, nắp hình nhọn, chạm rồng, bên ngoài chạm khắc hình núi non trùng điệp, là núi Bác Sơn (một trong 3 tòa tiên sơn trên biển – theo tương truyền đời Hán))

Thục Gia lắc đầu, đem hương huân cầu thả lại trong tay Từ Man, kéo nàng đi về hướng Túy Đan Viên của thiên điện Phượng Tê cung, miệng còn nói: “Người từ lúc nào lại muốn làm mấy chuyện phong nhã này thế?”

Từ Man cười khẽ, đuổi theo cước bộ của nàng, tự giễu nói: “Bác sơn lô đốt hàng chân hương (thơ của Tiết Phùng), ta ngay cả hương gì cũng không phân rõ, chẳng phải là học đòi văn vẻ sao?”

Hai người vội vàng vào Túy Đan viên, nơi này vốn là một vườn hoa mẫu đơn, bởi vì trồng đủ loại hoa mẫu đơn, đế vương thấy như say, liền đặt tên là Mẫu Đơn Viên, sau triều đại thay đổi, mẫu đơn không còn, nhưng tên vẫn còn, chẳng qua tăng thêm không ít cây cỏ khác, trong đó Từ Man thích nhất là hoa hồng, cũng chính là loại hoa nở rộ đẹp nhất ở đây.

“Sao đến trễ vậy? Thời tiết lạnh như thế, lần sau không được chạy lung tung nữa.” Thục Thận công chúa vẫn là bộ dáng trưởng tử, qua năm nàng đã mười tuổi, rất nhiều thứ cũng phải học khác họ, đặc biệt là lễ nghi của công chúa thì không thể tùy tiện được. Nàng ta thế nhưng luôn luôn xem trọng cái danh trưởng công chúa kia.

Thục Gia lấp ló sau lưng Thục Thận, lén làm mặt quỷ với Từ Man. Từ Man nín cười, qua loa trả lời Thục Thận, rồi dẫn Thục Gia đi lên lầu các trong viên, chắc chắn lúc này Hoàng hậu và Đại trưởng công chúa còn có vài vị trưởng bối đều đang ở đó.

Vào trong lâu, huân hương phiêu tán, bên trong tiếng nói tiếng cười, quả nhiên đã đến không ít người. Cởi áo choàng dày, Từ Man cùng Thục Gia đi vào phòng khách, nhất thời, thanh âm trong phòng khách nhỏ đi nhiều.

“Thỉnh an Hoàng hậu cữu mẫu/ mẫu hậu.” Hai đứa bé không lớn mấy, quy củ hành lễ vạn phúc, bất luận ngày thường thế nào, hôm nay có người ngoài ở đây, sao có thể phá hư quy củ.

“Nhanh lại đây, sao muộn thế, cữu mẫu có bảo Thục Thận ra cửa đón, có chạm mặt không?” hôm nay Hoàng hậu ăn mặc rõ ràng phú quý hơn ngày thường, tuy nói hôm nay Tứ hoàng tử không chọn thư đồng, nhưng nàng vẫn muốn kiểm tra thái độ của những quan gia này, phái Cách Tân cùng phái Bảo Thủ gần đây càng trở nên lục đục.

Từ Man cười nín tay áo Hoàng hậu, làm nũng nói: “Thấy bên ngoài lá khô rơi đầy, giẫm lên kêu lạo xạo, thấy vui vui, vừa đúng lúc gặp đại biểu tử.”

Từ Man vừa dứt lời, Thục Thận liền đi vào phòng khách, thi lễ với Hoàng hậu, rồi ngồi vào chỗ của mình, Thục Mẫn bên cạnh lập tức sáp lại, hai người thăm thì to nhỏ.

“Lá khô có gì đẹp mà xem, quả là con nít.” Hoàng hậu cùng Đại trưởng công chúa nhìn nhau, đều lộ ra nụ cười sùng sục.

Đại trưởng công chúa vươn tay kéo vạt áo Từ Man, lại sửa sang mép búi tóc cho nàng nói: “Đi ngồi xuống đi, một lát nếu có vài người đến thỉnh an, con chớ có tùy hứng đấy.”

Từ Man ngoan ngoãn đáp lời, lại lôi Thục Gia ở một bên làm chim cút đi đến một vị trí trống ngồi xuống. Thục Gia nhìn trái nhìn phải, phát hiện mẹ đẻ của mình – Giang lương nhân đang ngồi ở trong góc thỉnh thoảng còn nói vài câu với Đào lương nhân bên cạnh, chỉ ngẫu nhiên nhìn tới nàng, Thục Gia nhẹ nhàng thở hắt ra, lại đem ánh mắt chăm chú vào mớ điểm tâm trên bàn.

Không để ý đến Thục Gia lại bắt đầu len lén nuốt nước miếng, Từ Man tựa lưng ra sau, nhìn những phu nhân đối diện và cả các cô nương bên cạnh họ, có lớn có nhỏ. Vì đám thư đồng của hoàng tử đều đang do Hoàng đế cùng các hoàng tử tuyển chọn, lại tuyển ở Thừa Càn cung, phi tử hậu cung không thể triệu kiến, cũng đi không được, cho nên những phi tử có con trai vào Cung học, liền ở lại chỗ Hoàng hậu, xem như xem chút náo nhiệt, thuận tiện nhìn ngắm những cô nương kia.

Dĩ nhiên, Hoàng Tú Oánh cũng có ở đây, nhưng mẫu thân của nàng ta thân phận rất thấp, cho nên cũng không có người dẫn dắt, chỉ phải dựa vào Hoàng mỹ nhân, nên nã khéo léo tán gẫu cùng các phu nhân tò mò bên cạnh, nom vẻ mặt của mấy phu nhân kia, xác nhận cực hưởng thụ.

Lại nói, có lẽ là bản nguyên tác muốn biểu đạt quá trình làm thế nào một tiểu thư nữ với bộ dạng bình thường đánh đổ được quận chúa tôn quý mỹ mạo ngọc ngà. Cho nên Từ Man thấy, dung mạo của Hoàng Tú Oánh thật bình thường. Mặc dù trong lơ đãng cũng thấy có nét giống như trong sách viết, con người bao hàm trí tuệ vô tận kia, sẽ thoáng hiện lên ánh tự tin. Nhưng xét về tổng thể, bộ dạng khí chất của Hoàng Tú Oánh không

có một chút lực công kích nào, có thể là để làm cho người xung quanh thực dễ dàng thổ lộ tình cảm với nàng ta.

Nhưng dung mạo của Từ Man lại hoàn toàn tương phản, mới 6 tuổi, dung mạo đã có khuynh hướng diễm lệ, điều này có thể tưởng tượng được, lớn lên sẽ trở thành nữ tử như thế nào, trong sách cũng có nói, quận chúa là một mỹ nhân kiều ngạo.

Từ Man vô thức bĩu môi, ngực to nào phẳng gì chứ, nay đổi thành nàng rồi, ngực to nàng không sợ, ngực nghếch gì đó đã đổi linh hồn rồi, hẳn là không đến mức nào đâu.

“Quận chúa thật hăng hái a.”

Lại là giọng điệu khiêu khích, Từ Man giương mắt lên, trong bụng nín cười, nếu nói ngực to nào phẳng, sợ là trước mặt cũng có một vị.

“Này, ta đang nói chuyện với người đó!” dấu sao cũng không dám càn rỡ, cô bé kia thấp giọng vài phần.

Từ Man ngược lại ngạo mạn nói: “Ta không thèm nói chuyện với đứa vô lễ.”

“Ta vô lễ chỗ nào?”

Từ Man nhìn gương mặt Hà Ái Liên đối diện, ba năm quả nhiên cũng lớn lên không ít, có điều tính khí không bớt đi chút nào, tuy nói không còn duy ngã độc tôn (chỉ có ta là tôn quý nhất) như ba năm trước ở bữa tiệc mừng thọ của Gia Cát lão phu nhân, nhưng cảm giác ưu việt khiến cho người ta chán ghét, vẫn làm nàng buồn nôn.

Cha của Hà Ái Liên là một trong bốn đại tướng quân trấn thủ biên cảnh Ngô quốc, mà cô bà (cô của cha) của nàng lại là chính thê của Hữu thừa tướng có quyền thế nhất hiện nay, mẫu thân của Đại công chúa Thực

Thận – Trần mỹ nhân chính là đích nữ của cô bà Hà Ái Liên, nói cách khác, Đại công chúa Thục Thận và Hà Ái Liên là chị em cô cậu, không thể không nói, nàng ta quả thật có vài phần vốn liếng để kiêu ngạo.

“Cùng lắm chỉ là một đứa con gái của tướng quân, gặp công chúa và quận chúa, đã không hành lễ, còn dương cầm lên, đây chẳng phải là khinh thường hoàng gia sao?” Từ Man kéo Thục Gia bên cạnh qua, nhếch môi, chất vấn nói.

Thục Gia ngay cả nghe cũng chưa kịp nghe, liền thẳng thừng nói: “Đúng thật là lớn mật!”

Từ Man thiếu chút nữa phì cười.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 38: Mặc Kệ Mâu Thuẫn

Hà Ái Liên luôn chường mắt vị quận chúa này, tuy nói là con gái của Đại trưởng công chúa, nhưng dù sao Đại trưởng công chúa cũng đã gả ra ngoài, quận chúa cũng không mang họ Tôn, phụ thân nàng ta bất quá chỉ là một thị lang nho nhỏ, một chức quan bé tý trong hoàng gia thôi, sao có thể bì kịp với phụ thân mình – đường đường là Chinh nam tướng quân (tướng quân trấn thủ biển giới phía nam), tuy rằng thực cấp không cao, nhưng trong tay có nắm giữ thực quyền, ngay cả thánh nhân (hoàng đế) còn phải kiêng kị vài phần, bằng không sao lại muốn đem mẫu thân và mình lưu lại Kiến Khang. Nàng thế nhưng là đích nữ duy nhất của phụ thân, tương lai ắt hẳn có đại tạo hóa đấy. Lại nói cô mẫu Trần mỹ nhân của nàng, tuy nói hiện tại chỉ có một vị trưởng công chúa, nhưng cũng không có nghĩa là sau này không thể sinh thêm a? Đứa đích tử kia vẫn còn nhỏ, cô mẫu nàng sao có thể không sinh hạ được một vị thánh chủ chứ?

Nhìn Hà Ái Liên bất giác lại dương cằm cao lên vài phần, Từ Man thập phần nghi hoặc, thật không biết Hà Ái Liên này tự tin ở chỗ nào, dám ở trước mặt công chúa và quận chúa dương dương tự đắc, làm như muốn rêu rao thân phận cao quý không giống người thường của mình vậy. Mặc dù ở trong sách, tại phần sau khi trọng sinh, Hà Ái Liên cuối cùng trở thành vị mỹ nhân đệ nhất của Đại hoàng tử sau khi đăng cơ, mà Trần mỹ nhân bởi vì không có con trai không thể không lệ thuộc vào Hoàng mỹ nhân, bao gồm cả Hữu tướng đều lôi kéo qua, điều đó có thể thấy được thủ đoạn của Hoàng mỹ nhân và Hoàng Tú Oánh.

Chẳng qua, hiện tại không phải là còn chưa xảy ra sao... Hà Ái Liên ăn no rồi việc, cứ nhiên chạy tới khiêu khích mình. Từ Man khoe mắt hơi nhú, nhìn Hoàng Tú Oánh ngồi kia mỉm cười, tựa hồ đang kể chuyện tiêu lâm gì với Hoàng mỹ nhân, trông hai người cực kỳ thăm thiết.

“Ta thấy quận chúa mới gọi là lớn mật á.” Hà Ái Liên nghiêng người sang, cười mỉa nói: “Nghe nói, mấy tháng trước quận chúa ngay cả tát công chúa còn dám làm, còn lấy roi ra điều võ dương oai? Giờ sao? Hôm nay trước mặt nhiều người như vậy, quận chúa cũng muốn quất ta chẳng?”

Từ Man hứng thú nhìn Hà Ái Liên, đây là muốn báo thù cho em chồng tương lai đây ư? Tát Thục Mẫn chẳng qua chỉ là nhân tiện mà nói thôi.

“Thì thế nào, liên quan gì đến cô nương người?” Từ Man ra vẻ kiêu ngạo hỏi, nơi này nói thế nào cũng là hoàng cung, ngồi trên thượng vị chính là cữu mẫu và mẫu thân mình, nàng không tin, Hà Ái Liên thật sự ngốc đến mức nháo căng lên.

“Người! Người rõ ràng là lừa điêu ngoa không phân rõ phải trái!” Hà Ái Liên thoáng chốc sững sốt, không ngờ Từ Man sẽ có thái độ này, trước đó nàng có nghe Thục Viện nói Từ Man này lộng hành bá đạo ở trong cung, ngay cả những công chúa hoàng thất đứng đắn cũng không để vào mắt, lúc ấy còn có chút không tin, lại không ngờ rằng, người này cứ nhiên thoải mái thừa nhận, ngay cả một chút ý tứ che lấp cũng không có.

Từ Man cũng chả thèm đếm xỉa tới, dứt khoát xoay người lấy quả huân cầu nho nhỏ làm bằng Miêu ngân ra chơi tiếp, mặc dù cha nàng ta là Chinh nam tướng quân, nhưng đồng thời cũng bị Hoàng đế cữu cữu đề phòng, cả nhà bọn họ đều dựa vào Hữu tướng, cũng hoàn toàn mất đi khả năng trở thành phái Cách Tân.

“Người!”

Hà Ái Liên không nhin được hơi lớn tiếng, khiến các phu nhân cô nương ở cạnh đó tò mò ló đầu qua. Thục Viện đang nói gì đó với Hoàng Tú Oánh, liền thấy vài vị cô nương có quen biết cùng Hà Ái Liên không rõ nguyên do đi tới, khoe miệng nhếch lên, sau đó bỗng nhiên giả vờ lộ ra sợ hãi, cũng theo đi qua. Hoàng Tú Oánh ngồi ở xa xa, cúi đầu, không hề có biểu tình gì.

“Ái Liên, sao muội lại ở đây.” Thục Viện công chúa sắc mặt có chút tái nhợt, hướng về vài vị bạn tốt của Hà Ái Liên đang tụ tập lại gần, gật gật đầu với họ, sau đó chạy thẳng đến cạnh Ái Liên, giữ chặt cánh tay Hà Ái Liên.

“Thục Viện, tỷ đâu gì cũng là công chúa, nàng ta bắt quá chỉ là một quận chúa!” Hà Ái Liên vừa thấy Thục Viện lại đây, lập tức muốn tìm một người tâm phúc, cầm ngược lại tay nàng, vênh váo tự đắc nói.

Nhưng tiếc rằng Thục Viện đến đây không phải làm chỗ dựa cho nàng, ngược lại xấu hổ cười nói với Từ Man: “A Man, đây đều là hiểu lầm, Ái Liên tính tình khá thẳng thắn, con bé biết ta ngày đó... muội đừng so đo với nó.”

Từ Man xoay xoay hương huân cầu, có chút hứng thú nhìn các nàng tự mình trình diễn, đây là tính tạo dư luận sao? Ở trong sách, Hoàng Tú Oánh bởi vì tuổi còn nhỏ không làm được gì, cho nên chuyện có thể nghĩ đến chính là căn cứ vào tính cách của Từ Man, bèn chế tạo một hoàn cảnh khá ác liệt cho Từ Man, để cho mọi người chán ghét nàng, cô lập nàng, cuối cùng chỉ có một mình Hoàng Tú Oánh giả mù sa mưa ở bên bầu bạn, còn được tác giả miêu tả nội tâm vô cùng phức tạp: Hoàng Tú Oánh vừa mang theo hận ý với Từ Man, vừa chịu sự quấy phá của cái thứ lương tâm nực cười kia, lại thấy thực có lỗi với Từ Man vốn còn đang nhỏ tuổi chưa biết gì, tóm lại là đủ loại nước mắt cá sấu. Chẳng qua, cuối cùng trái tim lo lắng cho biểu ca, vẫn chiếm thượng phong, quả là miêu tả hết như bị bắt buộc không còn cách nào khác vậy.

“Chuyện kia, Hoàng hậu cứu mẫu đã có kết luận, cứu cứu cũng ngầm đồng ý, ai đúng ai sai, không cần ta giải thích ở trước mặt mọi người.” Từ Man nhìn những ánh mắt không tán thành chung quanh, bất quá đều là đám con gái nhà quan phụ thuộc vào Hữu tướng, nàng không phải là thánh mẫu, muốn đi cảm hóa người khác á, đó là việc của Hoàng Tú Oánh.

Lời vừa nói ra, Thục Viện ngược lại khó mà nói gì, nghi ngờ quyết định của đế hậu, sợ sống quá thoải mái rồi sao. Có điều nàng thật không ngờ, Từ Man mọi ngày không nói không rằng, đôi khi mở miệng nói chuyện lại sắc bén thành thực đến thế.

Mắt thấy không khí trở nên gay gắt, Hà Ái Liên phồng lên một hơi, mắt trừng Từ Man, dường như sắp mở miệng phun ra lời khó nghe, chợt nghe thấy một giọng nói ôn hòa phía sau: “Đều tập trung ở đây, có chuyện gì thú vị sao?”

Từ Man nắm hương huân cầu, con người chớp một cái, quả nhiên đã mò qua đây rồi.

“Tú Oánh, sao người lại đến đây?” Chợt có một người hớn hờ kêu lên, mọi người tránh ra một lối, ngay sau đó lại bu lại, có thể thấy được Hoàng Tú Oánh đã có được lòng của đám người họ rồi.

“Còn nói ta, ta vừa rồi còn đang tán gẫu vui vẻ cùng biểu tỹ, ai ngờ trong nháy mắt, mọi người đều tụ tập lại đây rồi, chắc là ta nói chuyện không thú vị, mọi người lại không dám nói thẳng ra, bèn tìm cách né ta chứ gì?” Hoàng Tú Oánh nói với giọng giống như vui đùa lại giống như hờn dỗi, chẳng những không khiến người thấy chán ghét, ngược lại còn bất giác làm cho người ta cảm thấy tri kỷ.

Trông vẻ mặt không chút thay đổi của Từ Man cùng vẻ mặt ngờ nghệch nhìn quanh của Thục Gia, Thục Viện trong lòng hừ lạnh, làm bộ

như khăn cấp đi qua, cầm tay Hoàng Tú Oánh nói: “Người chỉ giỏi khéo mồm khéo miệng, nói cứ như thật ấy.”

Hoàng Tú Oánh cười đùa hai câu, cũng không trở về, ngược lại đi đến gần Từ Man, quy củ hành lễ một cái: “Thỉnh an Tứ công chúa, đại quận chúa.”

Nếu thật sự là đứa trẻ bình thường, ở trong nhóm người mang theo bất mãn không rõ nguyên do này, đột nhiên xuất hiện một vị cô nương điềm đạm, chuyện trò vui vẻ, cử chỉ thanh nhã, cả người ôn hòa, lại còn lễ nghi chu đáo với mình, sợ là muốn sinh ác cảm cũng không dễ.

“Không cần đa lễ.” Đáng tiếc Từ Man không phải là con nít, và lại còn từng đọc qua nguyên tác.

Hoàng Tú Oánh chỉ cảm thấy biểu tình của Từ Man thân nhiên, còn thoải mái tỏ rõ tính nết của mình, bèn nói thêm: “Mấy tháng trước, Tú Oánh ở trên đường vừa vặn gặp được quận chúa, chẳng hay quận chúa còn nhớ chăng?”

Đúng là lời mở đầu tốt cho một cuộc trò chuyện, chỉ tiếc, Từ Man chưa bao giờ biết cái gì gọi là “phá hư phong cảnh”, vì thế không may mắn để ý nói: “Không nhớ.”

Hoàng Tú Oánh bị chặn nghẹn họng, ngay cả nàng đã sống qua một kiếp người, cũng cảm thấy Từ Man thật sự rất không hiểu đạo lý, thái độ lại ngạo mạn, tuy nói đây là điều nàng mong muốn, nhưng cũng đang chống lại chính mình, không khỏi khiến nàng buồn bực.

“Sau này ở trong cung, e là phải cần quận chúa chăm sóc nhiều hơn rồi.” Không mẫn không nhạt nói một câu này, Hoàng Tú Oánh cố hết sức lộ ra vẻ mặt khiến người cảm thấy ấm áp, hy vọng có thể vớt vát chút cảm xúc thân cận của Từ Man, chỉ tiếc nàng ‘liếc mắt đưa tình cho người mù xem’, Từ Man căn bản chỉ cúi đầu, chả thèm quan tâm.

Hoàng Tú Oánh làm một người ‘dĩ hòa vi quý’, dẫn tất cả mọi người đi, nàng thầm nghĩ ngày tháng còn dài, sau này ắt sẽ có cơ hội khiến Từ Man mắc câu. Còn Từ Man lại nghĩ, đầu óc mình không cong cong vẹo vẹo bằng Hoàng Tú Oánh được, chi bằng từ nay về sau, bứt dây dưa với người này, đỡ cho nàng ta bò ngược lên cây, vung mãi không ra. (xuất xứ từ câu: “đánh rắn bằng gậy, rắn bò ngược lên”, ý chỉ những người thừa nước đục thả câu)

Hai người ôm mỗi tâm tư an vị tại chỗ của mình, Hoàng Tú Oánh muốn lôi kéo tất cả lực lượng có thể lôi, tìm một cô nương gia thế trác tuyệt, xưng bạn gọi bè, thành thạo có thừa. Mà Từ Man chỉ ngồi tại chỗ, nhìn người chung quanh, tìm kiếm mục tiêu hôm nay của nàng.

Ở trong sách, sau khi sống lại, Hoàng Tú Oánh trở thành thư đồng của Thục Viện, đây vốn là chuyện ván đã đóng thuyền, mà quận chúa Từ Man bởi vì tính cách không tốt, đa số đám con cháu thế gia đều tránh không kịp, cũng chỉ có con gái thứ hai của tiểu thúc nhà họ Gia Cát – Gia Cát Mỹ Yên là nguyện ý cùng kết giao, chỉ tiếc cuối cùng bởi vì Từ Man nhẹ dạ cả tin vào Hoàng Tú Oánh, mà dần dần xa lạ, không trở thành bạn khuê mật tốt nhất như kiếp thứ nhất ở trong truyện.

Nay nội dung đã cải biên, nhà Gia Cát tiểu thúc tuy không bị gì, nhưng chức quan của hắn là Đô úy Điện nông, nữ nhi không đủ tư cách được chọn làm thư đồng, Từ Man cũng không thể đạt được sở nguyện muốn gặp vị “bằng hữu đáng tin của quận chúa” kia một lần, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến chuyện nàng tìm kiếm một vị bằng hữu khác của Từ Man trong sách – con gái của Chinh đông tướng quân – Chu Hoàn.

Phải nói rằng, ban đầu kỳ thật Chu Hoàn là bằng hữu của Gia Cát Mỹ Yên, Chinh đông tướng quân không giống Chinh nam tướng quân, ngoại trừ một đứa con gái dòng chính là Hà Ái Liên ra, ông ta còn có rất nhiều thứ nữ. Còn cha của Chu Hoàn mặc dù hàng năm đều trấn thủ biên quan, nhưng trong nhà chỉ có một thê tử, con nối dòng cũng chỉ có một mình Chu

Hoàn, từ nhỏ đã yêu thương như con người trong mắt, muốn học võ liền cho học võ, muốn cưỡi ngựa dạo phố cũng tuyệt đối không cấm cản. Trong sách đời thứ nhất, Chu Hoàn cùng quận chúa Từ Man chỉ là ‘bèo nước gặp nhau’, kết quả ra sao vẫn chưa nói rõ hết, dù sao cũng là hồi ức của Hoàng Tú Oánh. Mà sau khi Hoàng Tú Oánh sống lại, Chu Hoàn cũng theo Gia Cát Mỹ Yên rời đi, cùng trở nên xa lạ với Từ Man, sau đó Chinh đông tướng quân bị tước quân quyền, liền mang theo vợ con từ quan hồi hương, xem như chỉ là một nhân vật ‘mắm muối’ rắc vào cho thêm chút màu sắc.

Tuy nhiên, Từ Man không muốn cứ như vậy mà bỏ qua quan hệ vai kề vai cùng Chu Hoàn. Hoàng Tú Oánh qua lại thân thiết với một cô nương không có đầu óc như Hà Ái Liên, cũng chỉ vì thấy phụ thân nàng ta là Chinh nam tướng quân, ngày sau càng có thể lôi kéo nhiều lợi thế giúp Đại hoàng tử hơn, như vậy có gì Từ Man không mượn sức của người cũng đồng dạng có quyền binh – Chinh đông tướng quân, miễn cho sau này lộ ra sơ hở gì, để cho Hoàng Tú Oánh chiếm được trước.

Phải biết rằng, Chinh đông tướng quân là cha của Chu Hoàn, Chinh nam tướng quân là cha của Hà Ái Liên, Chinh bắc tướng quân là đích hệ (chi trưởng) của Hoàng đế, mà Chinh tây tướng quân luôn luôn bảo trì trung lập, mắt lạnh nhìn gió nổi mây vần trong triều đình Kiến Khang, chỉ chờ ủng hộ người giành được thắng lợi cuối cùng. Trông con gái Lưu Kim Thoa của hãn cũng biết, ngồi giữa đông đảo quý phu nhân, cười đến khéo léo vừa đúng mực thế kia, kỳ thật đã tâm bưng bưng, mục đích cuối cùng, đó là ngồi lên vị trí hoàng phi, trong sách, sau khi Hoàng Tú Oánh sống lại, trong hậu cung của Đại hoàng tử, cũng có bóng dáng của nàng ta.

Nhìn cô nương quần áo ngấn màu cây quýt, an an tĩnh tĩnh ngồi đối diện trong một góc xa, Từ Man nhếch khóe môi lên, kéo Thục Gia qua rỉ tai, ánh mắt Thục Gia sáng lên gật gật đầu, tùy tay chộp đến một cung nữ, nói vài câu, liền sáp vào cạnh Từ Man đắc ý cười he he.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39: Thư Đồng Của Quận Chúa

Chu Hoàn cảm thấy thật vô vị, đây vốn là yến hội của đám nữ nhân, nàng không thích tham dự, mẫu thân bình thường cũng rất ít tham dự, nhưng lần này lại khác, hoàng gia tuyển thư đồng cho các vị công chúa quận chúa, mặc dù nàng biết chữ, nhưng không chịu nổi quản thúc, cho nên hôm nay đến, hoàn toàn chỉ là đi cho có lệ, chắc có tuyển kiểu nào cũng không đến phiên mình.

Chung quanh ồn ào náo nhiệt, các cô nương lạ mặt làm quen với nhau, hương khí trong phòng ấm áp khiến nàng buồn ngủ, nàng nắm khăn tay, nghĩ bụng có nên ngồi lui vào trong một chút, núp cạnh người mẫu thân, hoặc là tựa vào tỷ nữ trên người ngủ một hồi không nhỉ.

Nhưng không đợi nàng nhắm mắt lại, một cung nữ lạ mặt bước đến gần, sau khi hơi khom người, nhỏ giọng nói với nàng: “Chu cô nương, tứ công chúa nhà chúng ta thỉnh cô nương đi qua một chút ạ.”

Chu Hoàn sửng sốt, có chút lúng túng nhìn về phía mẫu thân, Chu phu nhân cúi đầu chỉnh lại cổ tay áo, liền ngẩng đầu, trấn an nữ nhi: “Con cứ đi đi, tứ công chúa là người ôn hòa.”

Chu Hoàn gật đầu, tất nhiên nàng không thể không đi được, liền đứng dậy vụng trộm kéo kéo vạt áo, rồi theo qua.

Hoàng Tú Oánh vừa nói cười cùng Thục Viện xong, lơ đãng liền nhìn thấy Chu Hoàn đang đi về hướng Từ Man, nhíu mày, làm bộ như tò mò hỏi:

“Cô nương kia trông thật lạ mắt, không biết là tiểu thư nhà nào?”

Hà Ái Liên đã từng gặp qua Chu Hoàn, nhưng trên mặt cực kỳ khinh thường nói: “Chỉ là một người sa cơ thất thế, còn bị đuổi ra khỏi dòng họ, chẳng qua phụ thân của nàng ta tốt số, nhặt được cái danh hào Chinh đông tướng quân mà thôi.”

Lần này, Hoàng Tú Oánh là kinh ngạc thật sự, cắn răng, dường như không tin.

Hà Ái Liên nào giữ miệng được, không đợi Hoàng Tú Oánh hỏi, đã nhỏ giọng nói: “Phải nói là tổ phụ nàng ta phạm phải lỗi lớn trong tông tộc, bị đuổi ra, tự lập từ đường, cũng là phụ thân nàng ta ‘ninh’ ra được một cái nhân dạng (ý nói rèn luyện thành người có tài), thật không biết là có phải đụng phải đại vận gì hay không. Mẫu thân nàng ta lại là một người chán ngắt, chặc chặc, thoát nhìn trầm mặc ít lời, ngày thường mời đều không đi, nhưng nhà của họ a, ngay cả một đứa thông phòng cũng không có. Chinh đông tướng quân cư nhiên một mình cô đơn ru rú ở biên quan, hơn nữa Chu gia họ ngay cả một đứa con trai nối dõi tông đường cũng không có, có thể thấy được a, sẽ không gọi là chuyện ‘chó cắn người’* đâu.”

(* chó cắn người: thuật ngữ tin tức, “chó cắn người không phải tin mới, người cắn chó mới được xem là tin tức”, ý chỉ những chuyện kỳ lạ, hiếm có)

Hoàng Tú Oánh không để ý tới lời nói mang theo tự đắc và khinh thường của Hà Ái Liên, nàng chỉ nhìn Chu Hoàn hành lễ với Từ Man, suy nghĩ dăm chiêu.

“Người tên là Chu Hoàn?” Từ Man không chút cố kỵ quan sát nàng ta từ trên xuống dưới, ngang ngược hỏi.

Chu Hoàn không được tự nhiên gật gật đầu, xiết chặt khăn tay, nơi này là hoàng cung, không phải biên quan cũng không phải trong nhà mình,

nàng phải nhẫn nhịn, không thể rước thêm phiền toái cho cha mẹ.

“Ta nghe nói, người từng học võ?” Từ Man nắm được Chu Hoàn đôi chút, nhìn phản ứng của nàng, trong lòng thầm cười trộm.

Chu Hoàn trong lòng giật thót, kích động nâng mắt lên, chuyện học võ, trong nhà không hề công khai truyền ra ngoài, sao quận chúa biết được?

Từ Man kéo Thục Gia đang xem náo nhiệt bên cạnh lại, trừng mắt liếc nàng ta, tăng hăng một cái, nói: “Đừng lấy ánh mắt như người bị hại nhìn ta, ta với người cùng đánh cược, được chứ?”

Chu Hoàn cúi đầu nhìn đôi giày thêu của mình, mặt giày thêu thu cúc, vàng nhạt phun hương, trong lòng lại rối như tơ vò.

“Yên tâm, không làm khó dễ người, nếu ta thắng, người làm thư đồng của ta, nếu thua...” Từ Man đảo con người mắt, kéo Thục Gia qua, hắc hắc cười một tiếng nói: “Tứ công chúa có một cây roi ngựa làm từ lông đuôi bò Tây Tạng, sẽ đem ra đánh cược.”

Thục Gia vừa nghe vậy, cân nhắc điểm bất đồng của màn thương lượng này, lập tức trở mặt, nhìn Từ Man toan mở miệng chất vấn, lại bị Từ Man dùng một khối điểm tâm, loáng cái đã bị nhét vào nghẹn họng, không nói được tiếng nào.

Chu Hoàn khó tránh khỏi ngựa ngáy trong lòng, nàng có mấy cây roi, có loại sợi gai, lông bò lông dê, còn có đuôi ngựa, nhưng chưa thấy qua loại làm từ lông bò Tây Tạng bao giờ, nghe nói phần chuôi cầm cũng làm từ da bò Tây Tạng, tính bền dẻo cực tốt, nhưng thứ đó ở tuốt tại Thổ Phiên* mới có, cho dù có tiến cống đến, phần lớn đều bị giữ lại cho hoàng gia dùng, nàng muốn sờ thử cũng không đến phiên. Nhưng nếu nàng thật sự đánh cược với quận chúa, giả sử quận chúa bụng dạ rộng rãi thì còn may, còn nếu là lòng dạ hẹp hòi, đi cáo trạng về mình, cha mẹ sẽ bị liên lụy.

(* Thổ Phiên: dân tộc thiểu số ở cao nguyên Thanh Tạng, Trung Quốc. Thời Đường đã từng xây dựng được chính quyền)

Từ Man cũng biết nỗi băn khoăn của nàng ta, cô bé này kiêu ngạo giống Hà Ái Liên, ở nơi đa phần đều là người kính sợ hoàng gia này thật đúng là hiếm thấy. Song, nàng thật tâm muốn Chu Hoàn làm thư đồng của mình, bởi vì Chu Hoàn là cô gái giữa số ít không có liên lụy lợi ích nhiều nhất. Và lại ở trong sách, còn là người tính tình không tệ, hơn nữa bất luận Gia Cát Mỹ Yên tương lai có thể trở thành bạn khuê mật đáng tin cậy của mình hay không, ít nhất trong tương lai, các nàng tuyệt đối sẽ không có khả năng trở thành đối đầu, cho nên lúc này, khuê mật đương nhiên là phương pháp thỏa đáng nhất.

“Người không cần cố kỵ, nếu người không muốn cùng ta đánh một trận, cũng không sao, ta dùng roi đối người làm thư đồng của ta, như vậy được chứ?” Từ Man ra sức dè dặt lại Thục Gia, ở bên tai nàng nói vài câu, Thục Gia thế mới bình tĩnh xuống, bĩu môi, thật bị bấm rõ đau a.

Chu Hoàn ngẫm nghĩ, nếu không đồng ý, như vậy sẽ phải đánh một trận với quận chúa, kết quả lúc đó mới thực đáng sợ, mà không đánh, thì không lấy được roi, hiện tại không cần đánh, roi cũng có thể vào tay, tựa hồ đã là điều kiện hậu đãi nhất. Thực hiển nhiên, nàng đã hoàn toàn quên mất lời tự cảnh báo của mình: tuyệt đối không thể tham gia vào trong đám thư đồng, mà chỉ chăm chăm nghĩ đến chuyện: không cần phiêu lưu mạo hiểm cũng có được roi ngựa, đúng là có loại cảm giác lời to.

Từ Man quan sát đáng vẻ thờ phào nhẹ nhõm của nàng, không chút nào cảm thấy khái niệm ‘ngầm đối’ là gì, có gì mà đáng xấu hổ, cũng tương tự như buôn bán ở kiếp trước thôi, rõ ràng giá cả rất phù hợp nhưng cũng không nhất định là sẽ có người muốn mua, nhưng nếu nâng giá lên, cho người mua trả giá, ngược lại họ sẽ cảm thấy đã được món hời. Có lẽ so sánh này không thỏa đáng lắm, nhưng “lường hại thủ kỳ khinh” (giữa hai mối hại, chọn cái nhẹ hơn), nàng tin tưởng Chu Hoàn sẽ có lựa chọn thế

nào. Đương nhiên, Từ Man cảm thấy mình luôn lấy đức thu phục lòng người, không uy hiếp áp bức.

“Chu Hoàn cung kính không bằng tuân mệnh.” Chu Hoàn hành lễ khom người, tin tưởng mẫu thân cũng sẽ không trách mình.

“Vậy quyết định thế đi!” Từ Man vui vẻ, một phen kéo Chu Hoàn qua, để nàng ngồi xuống cạnh mình, lại vỗ Thục Gia bên cạnh, quay đầu hỏi Chu Hoàn: “Lần này những cô nương kia đến đây, người nhận biết được bao nhiêu?”

Chu Hoàn cẩn thận nhìn lại, trả lời: “Phần lớn đều nhận biết.”

Từ Man chỉ vào Thục Gia bên cạnh, cũng không khách khí, hỏi: “Liệu có ai có tính nết tham ăn như cô nàng này không?”

Chu Hoàn nín cười, cuối cùng phải khù khụ hai tiếng, mới trả lời: “Tướng Nhị cô nương của nhà Đình úy thừa, tính tình thuần hậu, trường tử nàng lấy chồng sớm, hiện tại nàng là cô nương duy nhất trong nhà, nàng... Ách... thích ăn lại còn am hiểu về thức ăn.” (Đình úy thừa: quan giúp việc của Đình úy, Thừa: là phó)

Từ Man suy nghĩ một phen, Đình Úy tuy là trực hệ của Hữu tướng, nhưng Đình Úy Thừa lại mới được bổ sung vào sau này, cũng không tính là người của Hữu tướng, lại có quan hệ không tệ với cha của Giang lương nhân – ông ngoại của Thục Gia – quan Thái Bộc Thừa họ Giang. Mà nhà họ ngoại Giang gia của Thục Gia, vẫn luôn bất hòa với nhà mẹ đẻ của Hoàng Tú Oánh, cho nên Hoàng Tú Oánh vào cung cũng không đến chỗ Giang lương nhân thỉnh an, ngoài ra, Giang lương nhân cũng không thân với nàng ta. Nếu theo như lời nói, vị Tướng Nhị cô nương kia tính tình không tệ, Thục Gia khờ khạo này, có thể tìm được một thư đồng cùng chung chí hướng rồi. (nhà mẹ đẻ của Giang lương nhân là Giang gia có

xích mích với Giang gia của Giang thị, nói chung là các chi trong tộc mâu thuẫn với nhau ấy mà)

Dường như nhìn ra bản khoản của Từ Man, Chu Hoàn cười chỉ tay về một cô nương mặt tròn ngồi đối diện, Từ Man thiếu chút nữa cười ra tiếng, cô nương kia lúc này còn đang cầm điểm tâm nhét vào miệng nữa kia, có thể thấy được biểu tình say mê trên mặt kia, cực kỳ y chang Thục Gia.

Lại banh hai mắt của Thục Gia ra nhìn tới, quả nhiên, nàng ta cũng chịu.

Từ Man hài lòng tựa lưng vào ghế ngồi, chơi hương huân cầu, hôm nay xem như hoàn thành rồi, cuối cùng cũng không phí một phen công phu của nàng.

Mọi người dùng bữa trưa xong, bèn mang theo nữ nhi của mình trở về, Từ Man đã hẹn với Chu Hoàn ngày mai gặp, lại dắt Thục Gia cam đoan sẽ mang đến cây roi lông bò Tây Tạng kia, rồi mới tạm biệt vị Tường Nhị cô nương vẫn không ngừng nhóp nhép miệng và Chu Hoàn, trở về Phượng Tê cung báo lại.

Phượng Tê cung, các ca ca cũng đã đã trở lại, mỗi người đều chọn thư đồng là con cháu của vài thế gia nhà quan mới nổi lên, thư đồng mà Đại hoàng tử chọn lại giống như cha của Hoàng Tú Oánh, gần như không có thực quyền, nhưng trong quân có tiếng tăm khá cao: đích tử của Hậu tướng quân. Như thế, vừa sẽ không khiến Hoàng đế chú ý, lại có thể mai phục vốn liếng ở trong quân cho ngày sau. Quả nhiên, bất luận ở trong sách hay là hiện thực, Đại hoàng tử đều tìm những người này.

Những người còn lại cần tìm thư đồng chỉ có Nhị hoàng tử Tôn Mẫn Trác và Tôn Mẫn Thụy – cháu trai của hoàng thúc Chiêu Vương, tỷ tỷ Tôn Phi Nghiên của Tôn Mẫn Thụy này vì một năm trước bị bệnh nặng một trận, nên từ lúc Từ Man vào Cung học, vẫn chưa gặp nàng ta.

Tôn Mẫn Thụy tuyển thư đồng, Từ Man không có gì hứng thú, chỉ là một con nhà thế gia bình thường, nhưng Tôn Mẫn Trác lại khác, thư đồng của hắn, mặc dù Từ Man chưa từng gặp qua, nhưng tên tự của người này, quả thực khắc sâu trong lòng Từ Man. Người nọ thế nhưng chính là Đinh Hạo Nhiên a, nhân vật tra nam lớn nhất trong truyện, trượng phu của Hoàng Tú Oánh ở kiếp thứ nhất. Sau khi Hoàng Tú Oánh sống lại, muốn hãm hại Từ Man gả cho thế lực Phượng hoàng nam*. Ở trong sách, hai nữ nhân kia và chuyện xưa của họ, gần như đều phát sinh quanh người đàn ông này, ngay cả nam chính là Gia Cát Sơ Thanh, đều bị hắn làm mờ nhạt đi, có thể thấy được sự cạnh tranh cường đại, sự cạnh tranh khiến người chú ý của hắn.

(* Phượng hoàng nam: chỉ những nam tử đại diện cho một gia tộc, cố gắng đọc sách hơn 10 năm, rốt cuộc trở thành “Kim phượng hoàng bay ra từ vùng núi hẻo lánh”, mang lại hy vọng và vinh quang về cho gia tộc)

Nhưng Từ Man không thể không thừa nhận, Đinh Hạo Nhiên mặc dù cạnh tranh, nhưng tâm ngoan, cùng với đầu óc tinh táo của hắn, còn có cả tầm nhìn xa rộng, đều khiến người ta thán phục. Trong lòng hắn chỉ có quyền lợi, chỉ có gia tộc, bất luận kẻ nào đều có thể lợi dụng, bất luận kẻ nào đều có thể hy sinh, thậm chí bao gồm cả chính bản thân hắn.

Kỳ thật, nếu không phải tác giả mở bàn tay vàng, làm cho sau khi nữ chính sống lại, hắn yêu phải Hoàng Tú Oánh, hắn tuyệt đối sẽ không bại đến rồi tình rồi mù, chẳng lẽ, câu nói “người trong tình yêu, chỉ số IQ chỉ là phụ”, là chân lý?

Từ Man xấu xa nghĩ, có nên đem chuyện Đinh Hạo Nhiên vào cung làm thư đồng tiết lộ cho Hoàng Tú Oánh không nhỉ? Nàng ta có yêu có hận mãnh liệt thế kia, không biết có bị kích thích hay không.

Thư đồng rốt cuộc cũng tuyển xong, chỉ tiếc Từ gia không một ai được chọn, đích tử của chi trưởng Từ Văn Thành – Từ Hải Đào cùng thứ tử Từ

Hải Ba học nghiệp quá kém, căn bản không được vào cung, mà tiểu thúc Từ Văn Phú bởi vì chức quan quá thấp, nên con trai Từ Hải Phong cũng không có tư cách vào cung, cũng coi như là giảm bớt đi được một thân thích cùng nhà, bớt được sự ngượng ngùng giữa một bên là chủ một bên là nô.

Tuy nhiên, ngẫm lại một chút, Từ Man cũng thấy nhà mình cùng Từ gia quá mức lạnh nhạt, mấy năm nay, trừ bỏ ngày lễ ngày tết, thật sự không gặp nhau gì mấy, có tổ phụ là còn hỏi han qua vài câu, tổ mẫu gặp mặt thì không thềm nhìn, không có một tí ti khả năng hòa hoãn. Phụ thân Từ Văn Bản tựa hồ đã sớm không thềm để tâm, hai nhà từ từ hình thành một loại cân bằng quái dị.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 40: Tiệc Mừng Năm Mới Trong Cung

Cuối năm đã đến, năm mới cũng gấp ghé đến gần. Từ cảm xúc hưng phấn mừng năm mới của năm đầu tiên, đến bây giờ Từ Man chỉ cảm thấy ấm áp, dường như ngày một quen dần hơn. Trừ tịch (giao thừa) vẫn như mọi năm, buổi tối đến Từ phủ không mặn không nhạt ăn một chút, song trước đó, phủ Đại trưởng công chúa đã sớm cho hạ nhân trong phủ vẩy nước quét sân, giăng đèn kết hoa, đại ca còn đặc biệt vẽ ra một bức họa gà trống chuẩn bị tại mồng một tết sẽ treo tại cửa ra vào, lấy ý là “Kê nhật tương trường”, phụ thân Từ Văn Bản cũng phụ họa, đề bút một câu đối treo tại trước cửa phủ Đại trưởng công chúa, so với không khí mừng năm mới của Từ phủ quả thực là một trời một vực.

Mấy năm nay, phủ công chúa và người trong bản tộc Từ phủ, ngày càng ít qua lại, cho dù phụ thân Từ Văn Bản trở về, cũng chỉ nhận được gương mặt lạnh lẽo của tổ mẫu cùng với ánh mắt vừa áy náy vừa xa lạ của tổ phụ. Từ Man biết, cho dù tự bản thân Từ gia đại cô không cảm thấy, nhưng tổ mẫu vẫn cố chấp cho rằng, sở dĩ Gia Cát gia bị người mưu hại, là vì trả thù Đại trưởng công chúa, mà cả nhà Gia Cát trưởng tử biến thành bạch đĩnh, ở một ý nghĩa nào đó cũng là vì ém nhẹm lửa giận của Đại trưởng công chúa. Tổ mẫu vốn đã không ưa mẫu thân, nay đối đãi như người xa lạ, chỉ sợ cũng là cực hạn của bà rồi.

Đối lập với chi trưởng Từ gia, tình cảm giữa Từ Văn Bản và tiểu thúc thứ xuất Từ gia không tệ, rảnh rỗi cũng cùng nhau uống chút rượu, hàn huyên chút chuyện, dù sao tiểu thúc vốn cũng không được tổ mẫu chào

đón, chi bằng giao hảo cùng nhị ca đích xuất này tốt hơn chút. Kể từ đó, Từ Man cùng đường huynh Từ Hải Phong cùng với đường thứ tử Từ Thiên, ngược lại tiếp xúc nhiều hơn.

Cá nhân Từ Man cảm thấy, tuy rằng tính cách tiểu thâm thâm quá mềm yếu, cử chỉ cũng có chút câu nệ, nhưng đường huynh Từ Hải Phong được giáo dục rất tốt, dụng tâm đọc sách, là người biết cầu tiến, cho dù là đích tử của con trai thứ xuất, cũng không tự ti ai oán, ngược lại kết giao rất thân cùng với vài con nhà bình dân, cũng rất được hai vị huynh trưởng Từ Man tán thưởng.

Có điều, thứ nữ Từ Thiên suy cho cùng sinh ra cũng có vài phần thấp kém, nghe nói mẹ đẻ của Từ Thiên là nha hoàn hồi môn của tiểu thâm thâm, tính cách hoạt bát cũng coi như trung thành, nhưng dù sao cũng là xuất thân nha hoàn, Từ Thiên bị giáo dục quá mức thích ‘nước chảy bèo trôi’, nói trắng ra chính là cỏ đầu tường (gió chiều nào theo chiều đó), cũng không thể nói bản tính nàng không tốt, nhưng quá mức theo đuổi yên ổn, mất đi bản tâm, về lâu về dài, luôn làm cho người ta phiền chán.

Tương phản, một đích một thứ của nhà đại bá, hai đứa con trai đều không được dạy dỗ tốt, đích tử bị đại bá mẫu nuông chiều vô độ, mà thứ xuất lại bị đại bá mẫu chèn ép đến sợ hãi rụt rè, tính cách yếu đuối, chỉ có vị đại đường tử Từ Ni kia suy cho cùng là có vài phần bản lĩnh, lấy lòng tổ mẫu đến mê mết, lại còn mơ hồ có ý tứ muốn ghép thân với hoàng gia, tuy rằng đã bị tổ phụ nghiêm khắc dạy bảo, nhưng theo Từ Man thấy, tâm tư kia không dụng tường nam là sẽ không chết tâm.

Buồn chán vượt qua giao thừa ở Từ gia, lười để ý tới ánh mắt cổ quái của đại bá mẫu, cả nhà sớm trở về nhà, trong phủ đã nấu canh Phúc Thọ mà Từ Man thích nhất, trong canh có cho táo đỏ, hạt sen và bột mã tề, nấu đến mềm dẻo ngọt ngào, vốn ở Từ phủ không cách nào ăn no được, nàng húp cạn hai chén mới ngừng miệng. Tuy rằng giao thừa không ăn trong phủ,

nhưng mẫu thân vẫn phân phó hạ nhân làm hai con cá trích, hai con cá mè, nói là phải chờ tới tiết nguyên tiêu ăn, lấy dự báo là “Mỗi năm có dư”.

Bận rộn một buổi tối, Từ Man không đợi qua hết năm đã lăn ra ngủ khò, vì mừng hai phải vào cung, trước mừng hai sẽ không đi thăm người thân, cho nên Từ Man lười biếng nướng đến gần giữa trưa mới dậy, ăn trứng nguyên bảo* (thịt trứng kho tàu), chè trôi nước, ngọt ngọt ngào ngào mà vui trong khuê phòng, xem bọn nha hoàn cắt song cửa sổ, chơi bao cát, còn có không ít tiểu nha hoàn không biết đào đâu được đá vũ hoa từ bên ngoài, thả vào trong bát sứ trắng, đổ nước lên, lúu rúu thảo luận hoa văn trên đó, thi đua xem ai tìm được viên đẹp hơn, đặc biệt hơn.

Trước tết, Từ Man đã bị mẫu thân bắt xỏ lỗ tai, bây giờ vết thương còn mới, chỉ đeo bông tai trâm châu sợi bạc, quần áo cũng đã đổi thành váy quây, mặc vào trông càng giống đại cô nương hơn.

Vì là ngày lễ Tết, ngay cả Hoàng đế cũng phong bút, Cung học tất nhiên càng không thể mở, nhưng mỗi ngày Từ Man vẫn kiên trì luyện chữ, thiêu thừa, tập võ, 3 loại này đối với Từ Man mà nói, đều vô cùng quan trọng, cũng càng luyện tâm tính của nàng hơn. Mẫu thân hy vọng nàng sống thoải mái, nàng cũng không thể thật sự tùy tiện buông thả, nàng không muốn làm một nữ tử khôn khéo điềm tĩnh như Hoàng Tú Oánh, nhưng tuyệt đối không thể mất kiên nhẫn, Từ Man hiểu rất rõ, luận về thủ đoạn, nàng vẫn là học sinh tiểu học, so với Hoàng Tú Oánh “sinh viên chính quy” đã tu luyện nhiều năm kia, còn khá non mềm.

Điều nàng có thể dựa vào chỉ là nội dung tiểu thuyết và sự hiểu biết với từng nhân vật, còn có thân phận tôn quý của nàng, nàng tin tưởng, chỉ cần thân phận của mình không lay động, chỉ cần bảo vệ người thân của mình còn đó, như vậy cuối cùng Hoàng Tú Oánh tuyệt đối sẽ không đạt được mục tiêu. Cho nên, Từ Man tính toán sẽ phá hỏng tất cả kế hoạch của Hoàng Tú Oánh có bất lợi đối với phủ công chúa và Hoàng đế cừu cừu, sau đó lại bắt lấy nhược điểm của nàng ta, lựa chọn thời cơ thỏa đáng nhất, một

kích phải trúng tâm. Từ Man rất rõ ràng, Hoàng Tú Oánh có bàn tay vàng, nếu không thể hoàn toàn tiêu diệt, Từ Man sẽ không thể tưởng tượng được sự trả đòn của nàng ta.

Từ Man kéo kéo sợi chỉ xanh biếc, làm cho tấm khăn thêu đẹp đẽ trong tay chẳng còn ra hình ra dạng, thở dài thườn thượt, điều nàng có thể làm bây giờ, chính là xem tình cảnh mà hành động.

“Quận chúa, Chu cô nương đưa bái thiếp tới.” Thanh Mai nay càng có dáng vẻ của một đại nha hoàn hơn, Bích Cúc nguyên là nha hoàn nhị đẳng cùng thời với Bích Lan, nay cũng đi theo Hồng Quế học tập, chỉ chờ hai người họ xuất giá, liền thay thế vị trí nha hoàn nhất đẳng. Nha hoàn tam đẳng Thanh Trúc và tiểu nha hoàn Thanh Hòe mà mẫu thân đưa tới, đều cũng đã được thăng hai bậc, về phần nha hoàn tam đẳng, Niên ma ma và Tân ma ma còn đang xem xét, trước tết, trong phủ vừa mới thu vào một nhóm người tuổi còn nhỏ, dự định tuyển chọn vài người trong đó.

Từ Man có chút vụng về cầm cây kim lên khung thêu, ngẩng đầu hỏi: “Có nói là chuyện gì không?”

“Nói là muốn mời quận chúa ra ngoài.” Thanh Mai kính cẩn đưa bái thiếp lên.

Từ Man đem khăn thêu đã được kéo căng đặt ở một bên, cầm thiếp xem, biết Chu Hoàn muốn đến chúc tết vào mồng năm tháng giêng, thuận tiện cùng nàng ra ngoài đi dạo. Nghe nói dạo gần đây thành Kiến Khang có không ít thương nhân từ Tây Vực và Thổ Phiên đến, chuyên bán mấy thứ tinh xảo thú vị của dị vực (nước khác). Chu Hoàn từng mò được một cái yên ngựa đính ngọc trai đủ sắc, yêu thích phải biết. Hiện tại đoàn thương nhân đến đây, nàng ta chắc chắn sẽ không bỏ qua, hơn nữa trên bái thiếp còn nói sẽ giới thiệu với Từ Man một vị bằng hữu. Từ Man cười khẽ, nếu đoán không nhầm, vị bằng hữu kia ắt hẳn là Gia Cát Mỹ Yên.

Cất thiệp vào, bảo Thanh Mai đi trả lời cho Chu gia, Từ Man lại cầm khung thêu lên, mò mẫm cẩn thận thêu.

Mồng hai vào cung, Từ Man đã mất đi hứng thú với cái gọi là cung yến, cũng tội cho đám cung phi còn cố trưng ra vẻ mặt thích thú dào dạt, nhìn màn ca múa vừa ra đã khiến người buồn ngủ kia, ngẫu nhiên xuất hiện một hai ca cơ vũ cơ dung mạo xinh đẹp, mặt ngoài thì làm như không sao cả, nhưng dưới gầm bàn đã vịn gần đứt hết khăn tay. Cung yến bữa trưa cũng không có gì thú vị, phần lớn nguyên nhân là do thời gian quá dài, đồ ăn gần như nguội lạnh hết. Có mỹ vị nào mà Từ Man chưa từng nếm qua, ngược lại cũng tùy tiện nếm thử, càng mong chờ vào bữa ăn khuya của Niên ma ma sau khi về nhà hơn.

Nhưng tất cả những điều này, đều không bằng với việc Đại hoàng tử lúc nào cũng trưng ra bản mặt giả dối kia, cùng với vẻ mặt vắn vẹo do không kiềm được ghen tuông của Thục Viện, và cả mấy lời móc mỉa câu trước chả ăn rơi với câu sau của Thục Mẫn. Quả thực làm người ta buồn nôn rõ thấu.

“A Man, huynh nghe nói muội thích đồ hải sản vị sông, đây là tôm mới vớt lên từ sông, muội nếm thử xem.” Tôn Mẫn Tiêu ân cần tự tay bóc cho Từ Man một đĩa tôm nhỏ, đưa đến cạnh bát của Từ Man, sau đó dùng ánh mắt chờ mong nhìn nàng.

Từ Man không ưa Tôn Mẫn Tiêu, nhưng cũng không thể lãng phí mớ tôm đã lột vỏ này, dù sao mùa đông mà đưa tới được tôm sông, rất không dễ dàng, không biết phải dùng bao nhiêu công sức của dân chúng a. Nhưng ăn được mấy miếng, lại cảm thấy ăn không ngon bằng mùa hạ, dù sao những thứ gì trái mùa, không thích hợp ăn nhất.

“A Man, muội còn thích ăn cái gì? Đại biểu ca tuyệt đối sẽ không quên.” Tôn Mẫn Tiêu thấy Từ Man ăn, nụ cười càng sâu, liền hỏi.

Từ Man nhìn mẫu thân còn đang nói chuyện với Hoàng hậu, thở dài, quay đầu giả cười nói: “Cái gì muội cũng thích ăn, không kiêng ăn.”

“VẬY...”

Không đợi Tôn Mẫn Tiêu mở miệng kịp hứa hẹn, chợt nghe Thục Viện chen đến ngồi cạnh Tôn Mẫn Tiêu, nói: “Đại ca, muội cũng thích ăn tôm, huynh cũng lột cho muội đi.”

“Nha đầu ngốc, muội bảo cung nữ làm không được sao.” đáy mắt Tôn Mẫn Tiêu hiện lên vẻ không kiên nhẫn, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười yêu thương.

Thục Viện vênh môi không chịu, trừng mắt liếc Từ Man, lại giống như lo lắng Từ Man phát giận, nhỏ giọng nói: “Vậy sao huynh lột cho A Man.”

“A Man còn nhỏ.” Tươi cười của Tôn Mẫn Tiêu nhạt dần, vươn đưa lại gấp đồ ăn cho A Man.

Từ Man tập trung và cơm, không muốn tham gia với đôi huynh muội ‘kỳ quái’ này, hôm nay nếu không phải Hoàng đế cữu cữu có nói người một nhà không cần xa lạ, nàng tội gì đã ngồi chung một bàn? Cũng là mấy ông anh rất không có nghĩa khí, đã sớm ăn xong chạy đi chơi đốt pháo hoa rồi, đáng ra nàng không nên tham ăn mấy món thập cẩm kia, ăn đến lúc này.

Ngon lành ăn xong mấy miếng cuối cùng, Từ Man viện cớ đi xem pháo hoa, không đợi Tôn Mẫn Tiêu mở miệng, đã mang theo nha hoàn chạy biến.

“Nàng ta coi như thức thời.” Thục Viện húp canh, đặc ý nói.

“Câm miệng!” Tôn Mẫn Tiêu khàn khàn quát, thiếu niên vừa mới bước qua 10 tuổi, đã có dấu hiệu đổi giọng, nhưng hàn ý trong lời hằn quá

mức rõ ràng, ngay cả Thục Viện bên cạnh Thục Mẫn cũng rút cổ theo, đời người nhích đi.

“Ca... Ca ca...” từ nhỏ đến lớn chưa từng bị quát như vậy, cho dù Thục Viện đầy bụng tính kế, cũng không chịu nổi ánh mắt lạnh lẽo của người thân, bất giác mắt đỏ ửng, môi run run, khó có thể tin nói.

Tôn Mẫn Tiêu thoáng qua thần trí, cũng cảm giác mình có hơi quá, nhưng ngữ khí của hắn không dịu đi, thuận tiện cho muội muội một giáo huấn: “Ngày sau, đối với Từ Man muội chớ có tùy hứng nữa, bằng không, huynh sẽ còn như ngày hôm nay, sẽ giáo huấn muội một trận.”

“Tại... tại sao chứ...” Thục Viện buông thông vai, trừng lớn đôi mắt tủi thân, quật cường nói.

Tôn Mẫn Tiêu buông đũa, giữ vạt áo thâm y, đứng lên, liếc nhìn Thục Viện một cái nhưng không trả lời. Hắn không muốn cho muội muội biết quyết định của hắn và mẫu thân, muội muội mặc dù có vài phần tâm kế, nhưng dẫu sao cũng bị nuông chiều quá mức, nếu nói cho muội muội biết kế hoạch của họ, sợ sẽ làm hỏng đại sự. Muội muội vốn tuyệt đối không muốn Từ Man trở thành tẩu tử.

Nhưng muội muội cũng không biết, họ nhà Hoàng là Phái Bảo Thủ, dù có làm sao cũng không loại bỏ được Phái Cách Tân, nếu hắn muốn đi lên cái ngai vàng kia, ắt phải mượn sức của thế lực một phương, để phụ hoàng có thể để hắn vào trong mắt, để phụ hoàng có thể hiểu được, chỉ cần cho hắn cơ hội, hắn có thể kế thừa ý nguyện của phụ hoàng, cải cách biến pháp gì đó, hắn đều sẽ duy trì. Cho nên, người vô cùng quan trọng trong lòng Hoàng đế như Đại trưởng công chúa, sẽ là lựa chọn đầu tiên mà hắn và a nương muốn mượn sức, chỉ cần hắn có thể lấy được Từ Man, như vậy hắn đã có thể trực tiếp đứng ra ủng hộ Phái Cách Tân, trở thành đầu lĩnh Phái Cách Tân, về phần họ nhà Hoàng, chờ sau khi hắn đăng cơ, tẩy sạch lại một lần, còn không được sao.

Từ Man, hẳn nhất định phải có được!

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 41: Nhị Cô Tới Nhà

Mùng bốn, phụ thân Từ Văn Bản vốn muốn mang theo bọn trẻ đi đến nhà đại cô cô một chút, lại không ngờ rằng phủ công chúa tiếp một vị khách mà đến cả Từ Văn Bản cũng không ngờ tới.

Trong Từ phủ, ngoại trừ Từ gia đại cô cô là con gái đích xuất ra, còn có một nhị cô cô do một vị di nương sinh ra, nhưng vị nhị cô cô này gả cho một người con trai út thứ xuất của nhà họ Hoàng, Hoàng gia tổ phụ lại qua đời, nay toàn bộ nhà họ Hoàng, đều do Hoàng gia tổ mẫu và cha của Hoàng Tú Oánh – Tả tướng quân nắm giữ, vả lại mẹ của Hoàng Tú Oánh tuy nói là một di nương, nhưng dù sao Hoàng gia tổ mẫu và Tả tướng quân đều sủng bà ta, ấy thế là dựa vào thân phận di nương hèn mọn kia, gánh vác hết nửa nhà, điều này làm cho tiểu thúc nhà họ Hoàng (vốn là thứ tử nên không được Hoàng gia tổ mẫu chào đón) ngày càng khó sống, liên đới đến Từ gia nhị cô cô cũng chịu khổ theo.

(* nhắc lại nhé: đích tử/ đích nữ/ đích xuất: con vợ cả đẻ ra; thứ tử/ thứ nữ/ thứ xuất: con thiếp thất đẻ ra)

Đây vốn là việc xấu trong nhà, Từ gia nhị cô cô cũng không muốn về nhà tổ khổ, nhưng trước lễ mừng năm mới, không biết Hoàng gia tổ mẫu bị ai xúi giục, nổi lên suy nghĩ: dầu gì lão thái gia cũng đã mất, dựa vào cái gì mà phải nuôi thứ tử chung một nhà, để cho lãng vãng trước mặt càng ngứa mắt, bèn nhân cơ hội đêm 30 tết, nói muốn chia nhà ra một phần.

Nếu nói ra ở riêng, gia chủ đã mất, chia nhà cũng là việc nên làm, nhưng Hoàng gia tổ mẫu tâm tư lại quá mức thiên vị, qua loa phân ra một tiểu viện hai sân, kèm theo hơn mười mẫu đất cằn, một cửa hàng sắp sửa đóng cửa đến nơi, dùng để chia cho tiểu thúc thứ tử nhà họ Hoàng. Điều này làm cho cả nhà thứ tử họ vốn đã không có gì tích cóp, lại còn phải nhìn vào sắc mặt của một ả di nương mà sống qua ngày, nhất thời choáng váng như trời sập, nếu tiểu viện kia còn có thể ở được thì thôi đi, nhưng vợ chồng họ đã đi xem qua, quả thật nhà cũ kỹ của mấy chục năm trước, bao nhiêu năm không được tu sửa, giống như nhà hoang vậy. Còn hơn mười mẫu đất cằn kia nữa, không nói toàn cát không trồng được thứ gì, mà nói đến đám tá điền có thể làm ruộng, cũng khó ở chung, rõ là đau đầu.

Một nhà họ, không muốn sốt ruột cũng khó, đã không có chỗ ở, tiền lời cũng không thể thu được trong thời gian ngắn, cho dù Tả tướng quân nhìn vào tình nghĩa huynh đệ, cho mấy trăm lượng bạc làm tiền mặt, cũng căn bản không sống được. Dù sao Hoàng gia tiểu thúc đã kém cỏi, chỉ lĩnh được một chức Nghị lang, ngày thường đút lót tới lui, người nào mà không cần tiền, còn có trong nhà mình nữa, những thứ không mấy hữu dụng kia, không thể ném cho nô bộc được, thêm thêm giảm giảm mấy chục nhân khẩu, dù sao cũng không thể ra đường ở được.

Rơi vào đường cùng, Từ gia nhị cô cô thật sự không còn cách nào khác, buộc phải trở về Từ phủ, tìm Từ lão phu nhân xin chút biện pháp. Ai ngờ Từ lão phu nhân thấy con gái ruột đích xuất của mình trở thành bạch đình (dân thường), mà đứa con gái thứ xuất này, tốt xấu gì cũng được gả cho Nghị lang, còn làm phu nhân nhà quan, trong lòng tất nhiên là thấy không công bằng, bèn thẳng thừng nói mấy câu xua đuổi, còn sai người cống cho hai mươi lượng bạc, làm cho nhị cô cô xấu hổ khóc lóc chạy về nhà.

Nhưng về nhà, chuyện vẫn không giải quyết được, Từ gia nhị cô cô sầu muộn mấy ngày, cuối cùng căn rằng, vẫn là tìm đến chỗ nhị ca của

mình, mặc kệ nói thế nào, lúc còn ở nhà, cũng là nhị ca đích xuất và tam ca thứ xuất là đối xử với nàng không tệ. Nhưng dù sao tam ca cũng là thứ tử, hơn nữa tính tình hấp tấp bộp chộp, không trầm ổn như nhị ca, không chừng nhị ca có thể cho vài ý kiến hay, không nói chuyện mượn tiền, mà cấp cho vài lối thoát cứu mạng cũng tốt.

Đối với nhị cô cô gần như không có cảm giác tồn tại này, Từ Man không có ấn tượng gì đặc biệt, cả nhà họ ở trong sách luôn bị mẹ và tổ mẫu của Hoàng Tú Oánh ức hiếp, gần như là những nhân vật làm nền vậy. Chống đỡ dừ dẫm, Hoàng Tú Lệ con gái út của nhị cô cô mới quen biết được quận chúa, có một đoạn thời gian làm tùy tùng cho quận chúa, đối đầu với Hoàng Tú Oánh, cuối cùng ngay cả cái kết cục, cũng không được miêu tả.

Nhưng đoán chừng là “hiệu ứng cánh bướm”* gây ra, trong sách bất luận ở kiếp nào, cả nhà họ cũng chưa từng bị phân ra ở riêng, cơ bản không cùng xuất hiện với phủ công chúa. Nhưng trước mắt, nàng vừa mới bước vào tuổi thứ 7, cả nhà nhị cô cô cư nhiên đã tìm tới cửa.

(*hiệu ứng cánh bướm: thay đổi hàng loạt khi có một sự thay đổi nào đó)

Lén nhìn vẻ mặt sầu khổ của nhị cô cô ngồi đối diện, dung nhan cũng hiển lộ nét già nua, trong lòng không khỏi cảm thán, lão mẹ của Hoàng Tú Oánh quả là đáng gờm, chẳng những từng chọc tức được lão mẹ mình, ngay cả cô cô này của mình còn phải sống dưới quyền uy của ả.

“Nhị muội, đến tốt cùng là muội có ý gì?” Từ Văn Bân ngồi cạnh thê tử, cũng không muốn gặp người nhà họ Hoàng gì mấy, cho dù là con dâu nhà họ Hoàng, nhưng dẫu sao nàng ta cũng là người thân từ nhỏ cùng nhau lớn lên, trong lòng vẫn còn tình cảm.

Nhị cô cô Từ thị lau khước mắt, sụt sịt mũi, đã bước sang năm mới rồi, mà chỉ có thể mặc tấm áo nửa cũ nửa mới, cười khổ một tiếng nói: “Muội còn có thể có ý gì, chỉ cần cho muội miếng ngói che đầu, có chỗ để ở, là đã cảm thấy mỹ mãn rồi.”

Từ Văn Bản cũng thực lòng thấy muội muội đáng thương, trong lòng tức giận nhà họ Hoàng quá không biết nhân tình, đối với Tả tướng quân lại thù mới thêm hận cũ, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chỗ ấy nếu sửa chữa lại, cần bao nhiêu bạc?” Từ Văn Bản hỏi.

Nhị cô cô Từ thị siết khăn tay, không nói đến còn đỡ, vừa nói đến, nước mắt càng thêm lã chã, miệng còn úp mở nói: “Nói là phải tốn 500 lượng, tiểu viện nhị tiến (hai sân) kia cho dù mua mới cũng không đến 450 lượng, gian nhà đó thật sự là rách nát kinh khủng.”

Vật giá ở Kiến Khang cao hơn so với những thành khác, bình thường một lượng bạc có thể đổi được một xâu tiền, một xâu gồm 1000 văn, 3 văn tiền có thể mua được một cái bánh bao chay, 5 văn một cái bánh bao thịt, tòa nhà hai sân kia, vị trí hẻo lánh ước chừng 400 đến 600 lượng, nếu là ba sân, là phải hơn 1000 lượng, bởi vậy có thể thấy được, Hoàng gia tổ mẫu đối đãi với con vợ bé hà khắc cỡ nào rồi.

“Nếu bán đi, có thể bán được bao nhiêu tiền?” Từ Văn Bản ngẫm nghĩ, lại hỏi.

Nhị cô cô ngẩng đầu, đỏ mắt nói cái giá đã hỏi trước đó: “Chỗ đó cùng lắm chỉ có thể bán được hơn 200 lượng.”

“Vậy tu sửa lại một chút, có thể bán được bao nhiêu?”

Nhị cô cô dùng sức lau mắt, chần chờ nói: “Ý nhị ca là muốn muội bán tòa nhà kia?”

Từ Văn Bản gật đầu, trả lời: “Hơn nữa càng nhanh càng tốt.”

Từ gia nhị cô căn muốn nát môi dưới, trong lòng hoang mang rối bời, rầu rĩ nói: “VẬY... sau này chúng muội biết ở chỗ nào?”

Từ Văn Bản cũng biết ý tứ muội muội, dù sao có một tòa nhà trong tay, coi như cũng có chỗ chui ra chui vào, nếu bán đi, vậy cũng xem như là không còn gì rồi. Nhưng mắt thấy chỗ kia căn bản không thể ở được, còn không bằng bán đi, thêm chút tiền tìm nơi tốt hơn, so với việc nắm khư khư cái căn nhà rách nát kia mà không có chỗ ở thì tốt hơn nhiều.

“Như vậy, huynh sẽ tìm một người đáng tin giúp muội bán căn nhà kia, sau đó muội thêm chút tiền, mua một chỗ có thể ở, chồng muội không phải đang làm Nghị lang cho Quang lộc huân sao, tìm một chỗ gần đó, cũng không tính là đắt lắm. Vả lại Quang lộc huân thường trú trong cung, phu lang nhà muội sợ cũng không thường ở nhà, hẵn chạy thêm vài bước cũng không có gì.” Từ Văn Bản nói ra suy tính.

Từ gia nhị cô tuy là một người phụ nữ chuẩn mực, gặp chuyện cũng sẽ khẩn trương sợ hãi, nhưng ở thời điểm nào đó, chủ kiến của nàng còn mạnh hơn vợ của Từ gia tiểu thúc rất nhiều. Nàng nghe Từ Văn Bản nói như vậy, lại nghĩ tới trượng phu quả thật thường xuyên có công vụ trong người, hơn nữa trượng phu tính tình ôn hậu thành thật, ở chuyện đại sự cũng không phải là người có thể dựa dẫm vào được. Bấy giờ thời gian cấp bách, nếu trước tết nguyên tiêu không giải quyết cho xong chuyện nhà cửa, mẹ chồng tuyệt đối sẽ không dàn xếp. Như thế, suy đi nghĩ lại, chỉ có biện pháp của nhị ca là khả thi.

“Thế thì, nhị ca thấy, còn cần chuẩn bị bao nhiêu ngân lượng?”

Từ Văn Bản vốn tưởng rằng muội muội sẽ muốn đi về cân nhắc một chút, lại bắt gặp ánh mắt cứng cỏi của nàng, cũng thêm vài phần tán

thường, ngay cả Đại trưởng công chúa vốn bàng quang cũng nhìn lại đây, không còn thờ ơ như vừa rồi.

“Nơi đó đại khái có thể bán được 200 lượng, muối lại bỏ ra 300 lượng, tổng cộng đủ 500 lượng, có thể mua được một tòa viện hai sân coi như không tệ, mặc kệ cái khác, trước có một nơi ở đã, những thứ khác có thể nghĩ sau.” Từ Văn Bản cũng không lựa lời, ngược lại càng tính toán thực tế nói ra.

Từ gia nhị cô khẽ cắn môi, tay phải khẽ run với vào trong lòng, rút ra một xấp ngân phiếu, rút ra 3 tờ cùng một tờ địa khế (giấy tờ đất) đặt lên bàn, trịnh trọng nhìn về phía Từ Văn Bản, nói: “Như thế, kính nhờ nhị ca.”

Từ Văn Bản nhìn ngân phiếu và địa khế trên bàn, im lặng đứng lên, thu vào trong lòng, lại vỗ vỗ bả vai thứ muối, xem như đã đồng ý.

Từ gia nhị cô thấy vậy, nước mắt thoáng chốc trào lên, lại ngại người ta thấy, bèn lấy tay áo che mặt, hung hăng lau một phen.

“Đại ân của nhị ca, muối sẽ không quên.” Từ gia nhị cô đứng lên, giữ thẳng xiêm áo, khom người thi lễ, cảm kích nói.

“Đều là huynh muối một nhà, hà tất phải nói vậy.” Đại trưởng công chúa cũng đứng lên, giúp Từ Văn Bản đỡ Từ gia nhị cô lên, nói thật, so sánh với Từ gia đại cô, lần đầu tiên Đại trưởng công chúa phát hiện, vị Từ nhị cô nương thứ xuất này, tính tình hợp với khẩu vị của nàng hơn.

Mặc dù lúc đến đáng vẻ hoảng loạn, nhưng lúc đi, Từ gia nhị cô cũng không quên tặng quà gặp mặt cho Từ Man cùng hai vị tiểu lang, tuy là ngọc trụy không lớn lắm, nhưng lại khiến cho người ta sinh lòng hảo cảm.

“Nhà cô cô còn có một biểu ca một biểu tử, A Man về sau cứ tùy lúc đến nhà cô cô, cùng chơi đùa mới phải.” vừa ra đến cửa, Đại trưởng công chúa và Từ Man tất nhiên không cần đưa tiễn, vì thế nhị cô cô liền ở ngoài

cửa thi lễ với Đại trưởng công chúa, rồi cùng nhị ca thẳng một đường đi ra ngoài.

Dõi theo thân ảnh càng xa dần của nhị cô cô và phụ thân, Từ Man cảm thấy thật may mắn, tuy nói mình xuyên không thành nữ phụ, nhưng dù sao gia thế hùng hậu, bối cảnh bất phạm, nếu chính mình thật sự xuyên đến hoàn cảnh giống nhị cô cô, phu quân thật thà chất phác, lại bị người chỉ chiết cuối cùng cũng bị đuổi ra khỏi nhà tự tìm đường mưu toan cuộc sống, bản thân mình sẽ không mạnh mẽ được như cô cô.

“Nhị cô cô con chia nhà ra ở riêng, cũng là chuyện tốt.” Đại trưởng công chúa vuốt đầu nữ nhi, thấy ánh mắt con gái xa xăm, bèn cười nói.

Còn không tốt sao, không phải chịu đựng mẹ chồng, có nghèo cách mấy cũng là nhà của riêng mình mình, lại nói, nhà cô cô tách biệt cùng nhà Tả tướng quân, thì cho dù phụ thân muốn ra tay trợ giúp một hai, trong lòng cũng không phải lặn tẩn, nói không chừng sau này thường xuyên qua lại, so với trước đây càng thân thiết thoải mái hơn.

Từ Man thấy mẫu thân còn có việc nhà phải giải quyết, bèn cáo từ trở về khuê phòng mình, chỉ chốc lát sau, đại ca cùng nhị ca đi vào, biểu tình thoáng có chút kỳ quái, Từ Man thả đồ thêu xuống, nhích qua một bên, cười nói: “Sao vậy? Nhị cô cô đi rồi sao?”

Nhị ca dẫn đầu ngồi xuống cạnh Từ Man, đoạn kéo đại ca cũng ngồi theo xuống, ngay sau đó xua những người trong phòng ra, chỉ chừa lại ba anh em họ ở trong phòng nói chuyện.

Từ Man thắc mắc nhìn hai vị ca ca, biết họ có chuyện muốn nói.

o0o

Chú thích:

* tòa nhà hai sân (nhị tiến):

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 42: Ngổn Ngang Trăm Mỗi

Từ Man nhìn hai vị ca ca muốn nói lại thôi, đặc biệt là vẻ mặt nhị ca rõ ràng cổ quái nói không nên lời, nàng không tài nào nghĩ được rốt cuộc là chuyện gì có thể làm cho các ca ca xuất hiện vẻ mặt này, rõ ràng buổi sáng còn đang bình thường.

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Mà có đáng vẻ khó nói như vậy.” Từ Man kéo kéo tay áo nhị ca, cười trêu nói.

“Không nên nói, cũng có thể là mình nghe lầm thì sao.” Từ Hải Thiên quay đầu nhìn đại ca Từ Hải Sinh, lưỡng lự nói.

Nhưng đại ca Từ Hải Sinh lại nói: “Không, tuy nói nhĩ lực của huynh không bằng đệ, nhưng huynh cũng nghe thấy một chút.”

Thấy hai ca ca ngồi đó tự đoán già đoán non, Từ Man không nhìn nổi nữa, vỗ vai nhị ca, sáng giọng: “Rốt cuộc là chuyện gì a? Thần thần bí bí.”

Hai huynh đệ đều không muốn trả lời, nhưng trông dáng vẻ khăng khăng của Từ Man, nhị ca Từ Hải Thiên thật sự không nhịn nổi nữa, ôm cằm muội muội, nhỏ giọng rỉ tai nàng: “Muội có biết mộ bia không chữ kia mà hàng năm chúng ta đi tế bái không?”

Từ Man lặng người, ngửa đầu nhìn ca ca, cẩn thận nói: “Ý huynh nói là tiết thanh minh?”

Nhị ca trịnh trọng gật đầu.

Từ Man lại lắc đầu, nàng quả thật không biết ngôi mộ không chữ kia là ai, chỉ biết là, vào tiết Thanh minh, cha mẹ thường sẽ chọn thời điểm ít người, ăn vận đơn giản ngựa xe nhẹ nhàng, thậm chí ngay cả xe ngựa của phủ công chúa cũng không dùng. Cả nhà cải trang làm bình dân bách tính, giống như trộm đạo đi thăm viếng một ngôi mộ không tên, ngôi mộ kia chỉ dựng một tấm bia đá trống trơn, mặt trên không hề viết gì, mà ngay cả đồ cúng này nọ, đều là cha mẹ mang đến, chứ không hề thấy dấu vết còn có ai cúng bái, trừ nhà bọn họ.

Đối với việc này, Từ Man vẫn rất ngạc nhiên, bởi vì trong sách chưa từng nhắc tới đoạn này, mà bản thân nàng lại là đứa nhát gan, những gì mình không nên biết, nàng chưa bao giờ tìm tòi nghiên cứu. Bởi vì nàng thấy cha mẹ giấu bọn họ, ắt có lý do riêng, có thể là chưa đến thời điểm, hoặc cũng có thể là nói cho bọn nàng biết, sẽ không có kết quả gì tốt.

Nhưng hiện tại trông dáng vẻ của các ca ca, dường như đã biết gì đó?

“Là ai? Các huynh có biết không?” Từ Man cắn môi dưới, vô thức vò nắn chỉ trong tay, do dự hỏi.

Đại ca Từ Hải Sinh cẩn thận nhìn ra cửa chính rồi cửa sổ, thấy đám nha hoàn ma ma đã ở rất xa, mới ngồi trở lại cạnh muội muội, hạ thấp cổ họng nói: “Thủ hạ của Tiên hoàng vốn có một võ tướng tên Trang Thành, sau vì tội phản quốc, bị xử trảm.”

Từ Man nhìn yết hầu đại ca giật giật, như có chút khẩn trương.

“Chẳng lẽ các huynh cho rằng ngôi mộ không tên kia là của Trang Thành?” Từ Man đối với người này hoàn toàn không có ấn tượng, có thể thấy được đây tất là một đoạn bí sử không thể nói ở thời tiên hoàng.

“Có khả năng này, năm đó Trục vương Tôn Giản bị giặc bao vây ở Tử Thành, Trang Thành lại vì chậm trễ quân cơ, khiến cho Trục vương bỏ

mạng, hắn không bị xử trảm, còn có ai sẽ bị xử trảm.” Nhị ca Từ Hải Thiên vội vàng nói tiếp.

“Trực vương Tôn Giản? Là ai?” Từ Man có chút mờ mịt, những người này trong sách chưa thấy xuất hiện qua.

“Nhắc tới Trực vương Tôn Giản, coi như là một trang hán tử, có truyền thuyết nói ông ta là đệ đệ của ngoại tổ phụ (ông ngoại) chúng ta, cũng chính là con riêng của Thánh Diệu Tông hoàng đế, cũng có truyền thuyết nói kỳ thật ông ta chỉ là trưởng thị vệ của ngoại tổ phụ, sau gia nhập vào quân đội, vẫn luôn dốc lòng phụng sự cho ngoại tổ phụ, nên được ban ân họ Tôn. Có rất nhiều lập luận, cũng không được khảo chứng, nhưng kể từ khi ông ta chết, những tin tức này giống như bị người cố ý xóa sạch, rất ít người biết.” Rõ ràng Từ Hải Sinh biết nhiều hơn Từ Hải Thiên, nghe ca ca giải thích như vậy, ngay cả Từ Hải Thiên cũng nghe đến mê mẩn. (ngoại tổ phụ: ông ngoại của họ là tiên hoàng đế)

“Vậy chẳng phải ông ta có vũ lực siêu quần sao?” Từ Hải Thiên chỉ quan tâm tới vấn đề này.

Từ Hải Sinh thở dài, gật đầu, chuyện về người này cũng là do hắn ngẫu nhiên biết được trong Cung học ở Bắc Duyệt Lâu, cũng giống như Trang Thành vậy, đoạn lịch sử kia, giống như đến cả hoàng gia đều muốn chôn giấu theo thời gian, không muốn bị lật giở ra.

“Nghe nói ở phương diện võ học, ông ấy rất có thành tựu, đặc biệt ở phương diện binh thư binh pháp, cũng có một bộ của riêng mình, tuổi trẻ chinh chiến nam bắc, hoàn toàn xứng đáng là đại tướng quân, thậm chí có người dùng từ ‘Chiến thần’ ca ngợi ông ta, chỉ tiếc năm đó bị vây khốn tại Tử Thành, nếu không phải Trang Thành cứu viện đến chậm, sợ là hôm nay chúng ta còn có thể nhìn thấy phong thái của ông ta.”

Từ Hải Thiên vỗ đùi mắng một câu: “Tên cầu tặc đáng chết.”

Từ Hải Sinh lắc đầu, vỗ vỗ vai đệ đệ nói: “Tính tình của đệ thật sự phải cọ sát đôi chút rồi, chuyện gì tiền căn hậu quả đều chưa rõ ràng, sao có thể nhập ngũ, ban quân lệnh xuống được. Kỳ thật, người tên Trang Thành này, lúc bấy giờ vẫn luôn được Tôn Giản coi trọng, theo lý mà nói chính là tâm phúc của Tôn Giản, nhưng ngặt nỗi tại một ngày đó, không biết vì lý do gì mà làm lỡ quân cơ, tất cả mọi người đều nói hắn bị người mua chuộc, bán đứng chủ soái, nhưng huynh cảm thấy, sự tình tuyệt đối không đơn giản như vậy.”

Từ Man thành thành thật thật ngồi một bên nghe, nghe đến đây, cũng không thể không tán thành, giống như xã hội hiện tại, sinh tiền tử hậu. Lúc còn sống (sinh tiền) tốt xấu gì còn có thể vì mình mà bác bỏ một hai, nhưng sau khi chết (tử hậu), Hoàng đế phán người tội danh gì, cho dù người có oan khuất lớn cỡ nào đi chăng nữa, cũng rất ít khả năng có thể lật lại bản án.

Về phần Trang Thành có oan uổng thật hay không, Từ Man cũng không để ý. Để thống trị một quốc gia, vì lợi ích, oan khuất một hai người là chuyện rất bình thường, chỉ cần có lợi với hắn, ngay cả con còn có thể giết được, huống chi chỉ là một võ quan. Nhưng nếu ngôi mộ không tên kia thật sự là của Trang Thành, vậy rốt cuộc cha mẹ lại có quan hệ gì với hắn?

“Chuyện ngôi mộ không tên, các huynh từ đâu mà biết?” Từ Man có phần sợ hãi hai vị huynh trưởng bị người cố ý lợi dụng.

Từ Hải Thiên thấy muội muội lo lắng, liền vội nói: “Vừa rồi huynh cùng với đại ca đưa nhị cô cô ra cổng, nhị cô cô cố ý xua chúng ta ra nói chuyện riêng với phụ thân. Muội cũng biết chỗ cổng thùy hoa có một góc hẻo lánh không dễ thấy mà. Huynh vốn tính nghịch ngợm, cố phải tác quái muốn nghe lén, đại ca ngăn không được, đành phải nghe cùng huynh.”

“Nhị cô cô cũng biết chuyện ngôi mộ không tên ư?” Từ Man kinh ngạc nói.

“Hình như suy đoán, cũng không chắc chắn.” Từ Hải Sinh rút chén trà cho Từ Man, mình cũng uống một ngụm mới tiếp tục nói: “Nhị cô cô chỉ nói là người của Trang gia đã trở lại, đang tìm ngôi mộ năm đó của Trang Thành.”

Từ Man buông khung thêu, nhấp vào ngụm nước, tay đang cầm cái chén khựng lại một chút, theo lý mà nói với tội danh của Trang Thành, chắc chắn sẽ là chém cả nhà, nhưng Trang Thành cư nhiên còn có người nhà, lại còn cách nhiều năm như vậy mới đến tìm kiếm mộ của Trang Thành, chẳng lẽ trong đó còn có nguyên do gì khác?

“Vậy cũng không thể chắc chắn rõ ràng rằng ngôi mộ kia chính là của Trang Thành được.” Từ Man lại uống một hớp, cúi mắt nói.

“Nói cũng đúng...” Từ Hải Sinh hiển nhiên cũng có suy nghĩ của chính mình.

Ba người ngồi trong phòng, trầm mặc hồi lâu, mãi đến khi có một gã sai vặt gõ cửa, mới đưa mạch suy nghĩ bay xa của ba người trở về.

Từ Hải Thiên tâm tình không được tốt lắm, nhảy lên đi ra mở cửa phòng, quát ra phía ngoài: “Không phải bảo các người đợi bên ngoài sao, muốn chết hử?”

Gã sai vặt kia vốn đang thở hồng hộc, dường như vừa chạy đi đâu về, bị Từ Hải Thiên quát như vậy, chân mềm nhũn, đặt mông ngồi dưới đất, vẻ mặt cầu xin lắp bắp nói: “Công... Công tử...”

“Công cái rắm! Có chuyện gì nói, nếu người nói không ra nguyên cớ, công tử nhà người hôm nay liền đá chết người.” Từ Hải Thiên khom người một tay tóm lấy gã sai vặt gầy yếu kia lên.

“Có! Có! Có việc ạ.” gã sai vặt kia tuổi tác xấp xỉ Từ Hải Thiên, tầm 8,9 tuổi, lông mao trên mặt còn chưa lột bỏ sạch sẽ.

“Nói!” Từ Hải Thiên đương nhiên không thể cho gã sai vặt vào khuê phòng của muội muội, bèn kéo hẳn ra xa, để hẳn nói nhỏ bên tai mình.

Nhưng càng nghe sắc mặt hẳn càng trở nên khó coi, giống như hũ đựng gia vị bị đổ vỡ vậy, đủ mọi màu sắc cái gì cũng có.

“Người nói thật?” Từ Hải Thiên túm chặt cổ áo gã sai vặt kia, siết cho hẳn thở không được, nước mắt bị nén tràn ra.

“Thật... thật ạ, thiên chân vạn xác, tiểu nhân không dám nói bậy đâu ạ.” gã sai vặt kia sụt sịt mũi, ủy khuất nói.

Cánh mũi Từ Hải Thiên thở phập phồng, vung tay ném gã sai vặt kia ra, chỉ bỏ lại một câu: “Đã biết, nếu người dám tiết lộ phong thanh...”

Gã sai vặt ngã kia quỳ rạp xuống đất, nhìn Từ Hải Thiên đi vào trong phòng, mặc dù không nghe từ cuối cùng, nhưng cơ bắp cả người đã sớm cứng ngắt không thể nhúc nhích.

Chuyện xảy ra bên ngoài, Từ Man chỉ nghe được mở đầu, mắt thấy Từ Hải Thiên vào phòng, liền quan tâm nói: “Có chuyện quan trọng gì sao?”

Từ Hải Thiên đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy một cái chén không rót nước đã lạnh nào, mãnh liệt uống vào mấy hớp, sau đó đập mạnh lên bàn. Từ Man đưa mắt tới xem, lập tức đau lòng, cái chén sứ ‘thải điệp song phi’ (đôi bướm cùng lượn) của nàng đương yên đương lành cư nhiên bị nhấn một cái hiện ra một vết nứt dài, cái này là năm ngoái sinh nhật nàng mẫu thân tìm trong đồng đồ cưới ra tặng nàng, trông thế mà là đồ tốt của hoàng gia đó, giờ lại bị ông anh thô lỗ này làm hỏng, không còn đủ bộ nữa.

“A Man, nếu hiện tại huynh xách đao đi giết Quan ma ma trong viện của muội, muội chớ có ngăn huynh.” Từ Hải Thiên nén lửa giận trong lòng, trừng mắt nói với Từ Man.

Từ Man mờ mịt không hiểu nguyên do.

Mà Từ Hải Sinh lại đứng lên, đi đến cạnh Từ Hải Thiên, đưa tay túm trụ cần cổ đệ đệ, mặt không chút thay đổi nói: “Đệ làm A Man sợ kìa.”

Từ Hải Thiên thấy cổ đau nhức, nghiêng rằng mới không rên rỉ ra tiếng, chỉ cong nửa người xin khoan dung nói: “Là đệ sai rồi, đệ sai rồi, đại ca tốt tha cho đệ lần này đi.”

Lúc này Từ Man mới định thần lại, nhị ca cư nhiên là muốn giết Quan ma ma, chẳng lẽ bà ta lại làm chuyện gì không thành. Trước đó, nàng luôn sợ Quan ma ma sẽ xuống tay với nha hoàn trong phòng mình, lại e sợ nhân thủ trong tay vẫn còn non nớt, bèn cầu hai vị ca ca, muốn dò xét xem mục già kia đến tột cùng là có mục đích gì, nhưng thời gian dần dà, nàng quên bém mất việc này, không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện.

“Nhị ca đừng gấp, mục ta đã làm chuyện gì?”

“Mục già kia không biết ăn phải gan hùm mật gấu gì, cư nhiên dám chỗ mở ở chỗ tổ mẫu, nói là mẫu thân nhiều năm không mang thai được, mà phụ thân mặc dù không thể nạp thiếp, nhưng người trong phòng cũng không thể không có lấy một người.” Từ Hải Thiên vốn còn nén lửa giận, nhưng nói đến chỗ này, hai mắt đều muốn tóe lửa.

Từ Man cũng không hỏi người của nhị ca làm sao có được tin tức từ Từ phủ, nàng chỉ nghĩ, từ sau khi sinh nàng, mẫu thân xác thực không có con, nhưng năm nay Quan ma ma mới nhắc đến việc này, chẳng phải cổ quái sao?

Từ Hải Sinh cũng cảm thấy như vậy, hần kéo đệ đệ qua, rót cho đệ đệ chén nước, mới bình tĩnh nói: “Đi, điều tra một chút, mục già kia gần đây tiếp xúc với ai, sợ là chính mục ta cũng không có đầu óc nghĩ ra những thứ này”

“Ý của đại ca là...”

Từ Hải Sinh cười lạnh nói: “Nếu mà để cho huynh biết được, ai dám ở sau lưng chúng ta tính kế phủ công chúa, huynh nhất định cho hắn biết cái gì gọi là hai chữ ‘tàn khốc’.”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 43: Ước Hẹn Đồng Du

Lá gan của lão nô Quan ma ma kia có lẽ không lớn như vậy, mặc dù tính tình mụ ta giả dối, lại ham lợi, nhưng nô tính còn đó, nếu nói mụ ta dám tính kế Đại trưởng công chúa, đâm thọt gì đó ở trước mặt phò mã vậy còn có người tin, nhưng nếu nói mụ ta dám tìm cơ hội nhét người vào hậu viện của phò mã, trừ phi lão nô kia ăn gan hùm mật gấu, bằng không sao có năng lực lớn như vậy.

Từ Man tựa vào thành xe, đang ngồi trên xe ngựa đến trà lâu đã hẹn với Chu Hoàn, nàng ngẫm nghĩ lại tin tức hôm qua nhị ca mang đến, nàng vốn đã biết Hoàng Tú Oánh liên lạc cùng Quan ma ma, nhưng theo như nàng đoán, với tính cách cẩn thận của Hoàng Tú Oánh, chuyện kia tuyệt đối không phải điều nàng ta có thể nói ra miệng. Không nói đến chuyện bây giờ nàng ta còn nhỏ, Quan ma ma rất có thể sẽ hoài nghi, dù sao cho dù Hoàng Tú Oánh mua chuộc Quan ma ma đi giám thị mình muốn làm hư mình, cũng là lấy cớ muốn nịnh bợ tương giao với quyền quý, mới dùng ngôn ngữ châm ngòi Quan ma ma, đây là một quá trình trường kỳ, không phải trong một đêm là có thể hoàn thành. Cho nên dù Quan ma ma có bị Hoàng Tú Oánh uy hiếp cũng không có gan làm.

Nhưng chuyện nhét người vào phòng phụ thân thì không giống vậy, bất luận thái độ của Từ phủ có bao nhiêu kỳ quái, nhưng cho tới bây giờ bọn họ cũng chưa chân chính gây ra chuyện xấu gì, mẫu thân của nàng nói sao cũng là Đại trưởng công chúa, là bào tử của Hoàng đế, Quan ma ma nếu đã không nắm chắc 100%, sao có thể dám làm chuyện này.

Hay là người đứng sau lưng kia, có thể lực rất lớn, ngay cả thể lực của Đại trưởng công chúa cũng không e dè?

Điều Từ Man có thể nghĩ đến, cũng chỉ có Phái Bảo Thủ, nhưng đến tột cùng đầu lĩnh của Phái Bảo Thủ là Hữu tướng hay là người khác? Chẳng lẽ Quan ma ma không đơn giản chỉ là tai mắt của tổ mẫu?

Không đợi Từ Man nghĩ cho rõ ràng, xe ngựa đã dừng trước trà lâu, vì thời tiên đế, các hoàng tử đấu tranh quá mức gay gắt, cho nên ngoại trừ Hoàng đế cữu cữu ra, những hoàng tử còn lại phần lớn đều là đã chết, còn sót lại không bị giam cầm giam lỏng cũng bị phân đến đất phong ở nơi hoang vắng, chỉ có một chi nhà hoàng thúc là còn ở lại trong hoàng thành.

Trước nay hoàng thúc gia gia luôn không màng đến chính sự, nghe nói thời Thánh Diệu Tông, vốn là nhìn trúng hoàng thúc gia gia thân phận cao quý, ngặt nỗi ông ta không có con nối dõi, cuối cùng mới nhường ngôi cho tiên hoàng. Mà một chi dòng tộc của hoàng thúc gia gia kia vì không đứng vào hàng ngũ tranh giành ngôi vị, mới kéo dài được đến bây giờ.

Phải nói hoàng thúc gia gia Chiêu Vương cũng thật là chịu khổ, nữ nhân trong hậu viện đếm không xuể, ngặt nỗi con nối dõi không có bao nhiêu, tổng cộng chỉ có hai đích tử một thứ tử. Đích trưởng tử* sinh được một đứa cháu đích tôn, đích tử thứ hai sinh được một đứa con gái, lần lượt chính là Tôn Mẫn Thụy đang cùng học chung với các ca ca mà Từ Man đã từng gặp, và Tôn Phỉ Nghiên.

* Đích trưởng tử: con trai cả do chính thê sinh ra.

Cũng bởi do vị hoàng thúc gia gia này không có nhiều con nối dòng, cho nên mặc dù là một thứ tử duy nhất cũng rất được ông ta xem trọng, lại càng được lòng ông ta, có điều vị thứ tử kia cũng là người không thích chính sự, hãn thích các công việc vặt vãnh hơn, chính là kiếm tiền, hãn luôn thích tìm tòi đủ loại biện pháp kiếm tiền, mỗi khi tìm được biện pháp nào,

cho dù buôn bán chỉ lời một văn tiền, cũng có thể khiến hân vui vẻ nửa ngày.

Trong hoàng thành có rất nhiều nơi mang tính phục vụ, đều do vị thứ tử của hoàng thúc gia gia kia mở ra, vì tên hân có một chữ “Tiền”, nên bạn làm ăn buôn bán của hân thường gọi đùa là công tử “Tiền”.

(MTY: thích cái anh công tử Tiền này, người lớn mà diện mạo lúc nào cũng như con nít, lại còn là dân buôn bán lỗi đời nữa chứ... aaa, chờ hệ liệt về anh a, cuối truyện mới thấy anh xuất hiện một chút a — sr editor nói nhiều)

Hôm nay, Từ Man và Chu Hoàn hẹn gặp tại một trà lâu do công tử “Tiền” kia mở, tên quán là “Nhất Phẩm Hương”.

Từ Man là người thô tục, đối với phẩm trà gì đó, chỉ biết trà xanh hồng trà, còn cái trà Phổ Nhĩ gì gì đó, còn không rành bằng tên đồ uống nàng biết. Chỉ có đến nơi này, nàng mới chậm rãi học được cái gì là tỉnh trà, lọc trà, thưởng thức nhấm nháp vài loại trà, có điều phỏng chừng vị giác của nàng sinh ra vì mỹ thực, đối với mấy đồ uống lá cây gì đó, trừ việc xem lá cây có thể nhận ra một hai loại, nếu mà uống vào miệng ấy à, ngoài việc chỉ cảm thấy chan chát đắng đắng ra, quả thật nàng không phân biệt nổi. Phỏng chừng còn cần rất nhiều năm hun đúc, nàng mới có tiến bộ được. Cho nên, ở trong phủ, nàng thích uống nhất vẫn là trà hoa cúc và trà hoa quả, chỉ tiếc hiện giờ đường phèn còn được gọi là “thạch mật nước Tây”, còn chưa truyền vào Ngô quốc.

“Thỉnh an quận chúa, cô nương nhà chúng ta đã chờ ở bên trong ạ.” nha hoàn có chút quen mặt đang đứng canh ngoài cửa, vừa thấy Từ Man, vẻ mặt vui mừng đi lên hành lễ.

“Bên trong chỉ có một mình cô nương nhà người sao?” Từ Man nhận ra đây là đại nha hoàn Hạnh Đào bên cạnh Chu Hoàn.

Hạnh Đào bầm: “Ngoài cô nương nhà chúng nô tỳ ra, còn có nhị cô nương nhà Nghị lang Gia Cát.”

Từ Man mỉm cười, quả nhiên là vậy.

Được người dẫn vào, thấy Chu Hoàn ngồi dựa vào cửa sổ đang nhỏ giọng trò chuyện cùng một vị cô nương cùng tuổi, quần áo mặc trên người Chu Hoàn không còn giống như lúc sáng đến phủ công chúa bá kiến, trông hình dáng như y phục người Hồ, nhưng có phần nghiêm cẩn hơn, cô nương ngồi cạnh nàng lại mặc một thân thâm y màu xanh xám nhạt và váy quây làm nền, viền váy thêu vài hoa văn cây cỏ, trông có chút mộc mạc.

“Thỉnh an quận chúa.” hai người họ đang trò chuyện, chợt thấy Từ Man đi vào, bèn đứng lên hành lễ nói.

Từ Man nhân cơ hội quan sát dung mạo Gia Cát Mỹ Yên, còn chưa hiển lộ rõ, nhưng có đôi phần tương tự Gia Cát Sơ Liêm, lại rất khó tìm được cảm giác của Gia Cát Sơ Thanh, một thân khí chất của Gia Cát Sơ Thanh kia không biết giống ai.

“Làm gì vậy, chỉ ra ngoài chơi thôi mà, sao nhiều quy củ vậy.” Từ Man tùy ý ngồi xuống cạnh bàn, mở to hai mắt cố ý quan sát Gia Cát Mỹ Yên nói: “Vị tỷ tỷ này trông rất quen mắt a.”

Gia Cát Mỹ Yên vậy mà không hề mất tự nhiên, ngược lại hào phóng cười nói: “Ta cùng với quận chúa vẫn chưa từng gặp qua, chắc là quận chúa trước đó từng gặp qua đường ca Gia Cát Sơ Liêm của ta, ta cùng với huynh ấy có vài phần tương tự.”

Quả đúng như Từ Man suy đoán.

Từ Man cũng gật đầu, thừa nhận nói: “Quả nhiên, tỷ tỷ đúng thật giống như em gái ruột của đại biểu ca nhà Gia Cát vậy.”

Chu Hoàn cùng Gia Cát Mỹ Yên lại ngồi về chỗ cũ, Gia Cát Mỹ Yên tinh tế quan sát Từ Man, lại hài hước cười nói: “Làm sao ta giống như em gái ruột của đại đường ca được, cũng là quận chúa ở trong lòng nhị đường ca, mới là em gái ruột ấy.”

Từ Man từ chối cho ý kiến, chỉ cười cười không muốn tiếp tục đề tài này, vì cho đến nay nàng cũng không rõ, vì sao Gia Cát Sơ Thanh lại quan tâm đến mình như vậy. Nếu dựa theo trong sách, Hoàng Tú Oánh tự mình ra trận cứu Gia Cát Sơ Thanh, hẳn còn có thể cảm động đôi chút, chính mình cho dù cứu hẳn, cùng lắm cũng chỉ ngồi cạnh cha mẹ, thuận miệng chào vài câu thôi. Với tính cách thanh lãnh như Gia Cát Sơ Thanh, cho dù thấy có ơn, nhiều lắm là có hảo cảm, sẽ không để tâm nhiều năm như vậy. Nhưng nếu nói hẳn đối với mình có ý tưởng gì, Từ Man tuyệt đối không tin, nàng và hẳn vẫn còn là trẻ nít không nói, với truyền thống không thích liên quan đến hoàng thất của họ nhà Gia Cát, Gia Cát Sơ Thanh sẽ không nung nấu khát khao gì với quận chúa nàng đây.

Lại nói, lấy phẩm hạnh của Gia Cát Sơ Thanh, trước nay đều nghiêm ngặt về thiên hướng lý trí, mượn nội dung trong truyện mà nói, kiếp thứ nhất tuy Gia Cát Sơ Thanh đối với Hoàng Tú Oánh có tình ý, sau khi thành thân tuy vẫn còn quan tâm như cũ, nhưng hẳn lại có thể buông bỏ phần tình cảm kia, nguyện ý thử chấp nhận vị quận chúa điều ngoa trong sách, lấy hôn nhân làm trọng, không nói kết quả cuối cùng như thế nào, Từ Man cảm thấy người đàn ông này ít nhất cũng là người có trách nhiệm.

Cho nên, nhìn lại bây giờ gia thế hai nhà khác biệt, Gia Cát Sơ Thanh sẽ có tâm tư gì mới là lạ.

Gia Cát Mỹ Yên rất tinh mắt phát hiện Từ Man không muốn tiếp nhận đề tài này, bèn cười mập mờ, nói đến phiên chợ ngày hôm nay.

Kiến Khang ngày thường, mừng năm tết sẽ mở cửa khai trương, phiên chợ buổi sáng đa số là người bản địa cùng với những thương nhân ngoại

quốc đã đến chờ từ trước, đặc biệt là khu vực Tây Vực và Thổ Phiên, thậm chí còn có Thiên Trúc đường xá xa xôi cũng đến. Cho nên, đối với những người dư tiền, có hứng thú với hàng hóa ngoại quốc, bình thường sẽ đi dạo chợ vào mùng 5 hôm nay, tìm kiếm thứ đồ mình thích.

Lúc trước, Từ Man cũng từng tới một lần, nhưng bởi vì không có người hướng dẫn, mà mấy ca ca nhà mình cũng không hứng thú với những thứ ấy, cho nên không chọn được thứ gì tốt, tối đa là vài cây đèn bạc và nến đốt Tây Vực, hương liệu linh tinh. Nghĩ bụng hôm nay đi cùng Chu Hoàn, hẳn là có thể chọn được không ít thứ tốt.

“Quận chúa, nghe đâu hôm nay có nhiều người Tây Vực đến hơn mọi năm đó, nghe nói còn có bán ngựa nữa cơ.” Gia Cát Mỹ Yên háo hức nói.

Từ Man cũng lộ ra vài phần tò mò, trong lòng lại thầm nhủ, khó trách kiếp thứ nhất Gia Cát Mỹ Yên trở thành bằng hữu của quận chúa, cô bé này thật sự rất khéo léo, cảm giác lại nhạy bén.

“Nhưng, không phải quận chúa thích huân hương sao? Nghe nói lần này từ Thiên Trúc đưa tới không ít hương liệu và lư hương, một lát chúng ta đi xem đi.” Chu Hoàn tự cho là hợp ý nói.

Từ Man đầu đầy hắc tuyến, rốt cuộc là ai đem sở thích này quy lên người mình? Đã vậy còn để cho mọi người đều biết hết.

Bọn họ rất nhanh đã đem đề tài chuyển qua phiên chợ, một mạch trò chuyện rôm rả, lại dùng chút nước trà cùng điểm tâm, mãi đến khi nha hoàn bên ngoài tiến vào, bẩm báo thương nhân người Hồ năm ngoái bán yên ngựa cho Chu Hoàn đã đến, mới chỉnh trang lại một chút, mang theo đám nha hoàn, rời khỏi trà lâu.

Ba cô nương tuổi tác xấp xỉ nhau, hai người thật là bé gái, một người là loli giả nguyện ý phối hợp, quả thật là tán gẫu rôm rả hăng say, liền cho

bọn nha hoàn lên một xe ngựa khác, chỉ chừa lại Thanh Mai bên người Từ Man cùng ba tiểu cô nương họ ngồi cùng xe, một đường cười nói đến chợ.

Quả nhiên săn hàng là cần phải có kinh nghiệm, trông quầy hàng bày bán ngăn nắp bên ngoài vậy chứ, đồ chân chính đáng giá mua không được mấy thứ, cũng chỉ có Chu Hoàn dẫn dắt, mới tìm được một cửa hàng được thuê tạm không mấy bắt mắt lắm, có một lão già người Hán mặc y phục người Hồ, trắng trắng mập mập, trông đầy hỉ khí.

Chu Hoàn vừa vào trong, liền yêu cầu lão già kia đem mấy thứ binh khí đoản kiếm này nọ lấy ra cho nàng xem thử, mà Gia Cát Mỹ Yên lại muốn tới chỗ vải nhuộm đặc biệt của Tây Vực, vừa xuýt xoa thán phục vừa chọn lựa.

Từ Man dạo quanh cửa hàng, phát hiện trong một góc cứ nhiên có một cái đồng hồ cát thủy tinh, bên trong chứa cát đủ màu, kích cỡ rất nhỏ, hai đầu được bọc bạc, trạm trổ hoa văn đặc hữu của Tây Vực, trông rất tinh xảo đáng yêu.

Mừng rỡ, nàng vừa muốn lên tiếng, liền nghe được một thanh âm của nữ tử, nói: “Hương lang, đó là cái gì, thật xinh đẹp, thiếp muốn.”

Từ Man nhú mày, ngăn Thanh Mai đang muốn lên tiếng quát lớn, nơi này là cửa hàng buôn bán của người Hồ, nàng không muốn gây chuyện không hay, khiến cho bọn Chu Hoàn khó xử.

Quay đầu lại, Từ Man ngạc nhiên, cô gái kia trang điểm xinh đẹp thì không nói, chỉ thấy nam tử trước mắt điểm má tô son, phía sau còn đi theo một người quen, trên mặt mang ý cười đang to nhỏ cùng người còn lại, ấy thế mà không hề có dáng vẻ phiến muộn u uất như từng gặp qua.

Trong lòng lập tức nổi lửa, người khác nàng không biết, nhưng nam tử đang cùng trò chuyện với người quen kia, nàng vậy mà biết rất rõ ràng, kia chính là thứ đệ nhỏ tuổi nhất của Trần mỹ nhân, trong hoàng thành nổi

danh là công tử bột ăn chơi khét tiếng, cực thích nghe diễn chơi con hát, nam nữ đều ăn sạch.

Mặt Từ Man âm lãnh xuống, không nhìn nổi nữa, hơi nghiêng người qua, gương cằm lên nói: “Rõ là khéo nhỉ, Liêu gia lang quân.”

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 44: Trách Mắng Liêu Lang

Liêu Đan Dương không ngờ rằng, hắn lại gặp phải quận chúa của phủ Đại trưởng công chúa ở nơi này. Đầu tiên là bối rối, sắc mặt trắng bệch, không biết làm sao, sau lại thấy mình đường đường là nam tử, cùng bằng hữu kết bạn đồng du là chuyện thường tình, có gì phải sợ một con bé chưa dứt sữa, cho dù việc này nháo đến tai Hòa Húc, hắn cũng không sợ.

Nghĩ như thế, nỗi sợ trong đáy lòng hắn vẫn không thể tiêu tán, thậm chí cảm thấy cuộc sống của mình có lẽ sẽ bắt đầu thay đổi từ ngày hôm nay.

“Đan Dương thỉnh an quận chúa.”

Hai nam một nữ đi cùng hắn, cũng hành lễ theo, nhưng Từ Man vẫn nhìn ra, thái độ của hai nam tử kia đối với nàng không xem là cung kính, chỉ không muốn để người khác bắt bớ mà thôi.

Hừ lạnh một tiếng, Từ Man đảo mắt qua tên “Hương lang” gù đó đang ôm ấp nữ nhân kia, lại nhìn nhìn thứ tử Trần gia bên cạnh Liêu Đan Dương. Hắn quả thật đã tìm được núi dựa, cũng không biết nhị nương đến cùng là nghĩ thế nào, cư nhiên lại thích một tên đàn ông không có đầu óc như vậy.

“Người là thứ tử út của Trần gia?” Từ Man cảm giác Chu Hoàn và Gia Cát Mỹ Yên đang đi tới, ngay cả lão thương nhân người Hồ kia cũng đã lánh vào trong buồng, thật đúng là kẻ có nhãn lực. Như vậy cũng tốt, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nhưng nàng kiều nào cũng phải

cho tên Liêu Đan Dương luôn tự cho mình là đàn ông thanh cao này mất mặt một phen.

Nam tử đi cùng Liêu Đan Dương, chau mày, tựa hồ không thích Từ Man gọi mình như vậy, nhưng vẫn nhẫn nhịn, cúi đầu nói: “Chính là tiểu tử.”

“Người có biết, hửn là người nào không?” Từ Man vốc người không cao, nhưng khí thế lại sờ sờ ra đó, giơ tay chỉ vào Liêu Đan Dương, cười lạnh nói.

Trần gia lang quân kia quét mắt liếc nhìn Liêu Đan Dương, cười có chút ái muội nói: “Thanh y nổi danh thành Kiến Khang chúng ta, ai lại không biết?”

Từ Man tức giận, đây coi như là tránh nặng tìm nhẹ, ai chẳng biết Liêu Đan Dương là ban chủ (bầu gánh) của Sướng Xuân Viện trong thành Kiến Khang, gọi là thanh y cũng không sai. Nhưng đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là bản thân Liêu Đan Dương là người của công chúa Hòa Húc, điều này so với thân phận ca kếp nổi tiếng của hửn có lực kích động hơn nhiều.

“À? Xem ra Trần gia lang quân và Liêu lang quân rất thân quen nhỉ.” Từ Man mở miệng nói, lại chỉ nhìn Liêu Đan Dương, mặc dù thần sắc hửn thoáng có chút bối rối, nhưng diện mạo quả thật mỹ mạo, môi hồng răng trắng, đôi mắt phượng còn ngân ngấn nước, nếu hóa trang vào thật đúng là khó phân biệt trống mái, thực phù hợp với kiểu dáng nam nhân lưu hành hiện tại, khó trách nhị nương bao nhiêu năm nay đều một lòng một dạ với hửn.

Chỉ tiếc, tên đàn ông này là một tên ngốc, hửn tìm ai không được, cứ nhiên lại tìm thứ tử nhà họ Trần. Trước năm mới, trên triều đình, Trần hữu tướng còn bác bỏ chính sách cải cách của Hoàng đế cữu cữu, còn xuất ra

một bộ lý luận đến áp chế chính sách mới, giống như biến pháp (cải cách chính trị) của Hoàng đế là hủy hoại tổ chế, là bất hiếu bất kính, sau này chắc chắn sẽ trở thành tội nhân của Ngô quốc vậy. Khiến cho Hoàng đế cữu cữu tức giận đến phất tay áo bỏ đi, ngay cả lễ mừng năm mới cũng không có sắc mặt tốt.

“Tiểu tử chỉ là khán giả thích xem Đan Dương diễn... Chúng ta bàn luận về hí kịch cũng không phải một ngày.” Trần lang quân cười cợt, lôi kéo ống tay áo Liêu Đan Dương, trông rõ là ngả ngớn.

Liêu Đan Dương xấu hổ, vụng trộm rút tay áo về, lại nghĩ đến quận chúa là cháu của Hòa Húc, trong lòng không biết như thế nào, chỉ có một làn khí không ngừng trào lên, ngay cả sợi tóc đều cảm thấy nóng bừng.

Đầu nóng lên, hăn cư nhiên nói: “Chỉ là diễn viên nghiệp dư, chẳng hay quận chúa có gì chỉ giáo?”

Trần lang quân lại cười to nói: “Quận chúa còn nhỏ, làm sao biết những thứ này, vẫn nên về nhà thuê hoa đọc sách đi, hí kịch gì đó... ngày sau còn dài, sẽ có người dạy quận chúa.”

Lời này đúng là ý vị thâm trường, nếu Từ Man thật sự chỉ là một cô nương 7 tuổi bình thường, sợ cũng sẽ mờ mịt như Chu Hoàn bên cạnh. Nhưng nàng nhìn vẻ mặt tên thứ tử nhà họ Trần kia, liền biết giọng điệu của hăn mang theo ý tứ bần thiêu, ý lớn tuổi hơn mình, hòng dùng lời nói sỉ nhục mình.

Từ Man tức giận trong lòng, vốn chỉ muốn chỉ điểm Liêu Đan Dương vài câu, dù sao nhị nương thích hăn, nếu đầu óc của hăn có thể dài thêm chút, đường tình của nhị nương cũng sẽ không thống khổ đến vậy. Nhưng rõ ràng nói mấy câu ra, Liêu Đan Dương căn bản không muốn đứng về phía nàng, ngược lại gân cổ, giống như cố tìm sức lực vậy, quả khiến người ta vừa bực mình vừa buồn cười.

Cơ tức không giảm, Từ Man chỉ vào Trần lang quân, hô với bên ngoài: “Linh Thập, vả miệng gã vô liêm sỉ này cho ta.”

Thứ tử Trần gia còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một cô gái cao gầy trong nháy mắt xông vào tiệm, giương tay liền quất tới. Thứ tử Trần gia là một nam tử, trong lúc còn đang ngẩn người, vừa vịn bị cô gái kia quất trúng, cả người như mất đi trọng tâm, bị quất quay một vòng ngay tại chỗ, ngay sau đó không thể tin được ôm một bên mặt, môi khê mấp máy, nhưng lời nào cũng không thốt ra được.

Trong cửa hàng, mọi người trừ Từ Man ra, ngay cả thổ mạch cũng không dám, không ai biết tại sao sự tình lại trở nên thế này.

Từ Man chả thèm đếm xỉa đến tên họ Trần kia còn đang đực mặt ra, chỉ là một tên thứ tử nho nhỏ mà cũng dám khiêu chiến trước mặt mình, chỉ dựa vào phụ thân hắc là Hữu thừa tướng, nàng cũng không tin, Hữu tướng có lá gan dám hó hé gì với mình, vả lại cũng là con trai hắc vô lễ trước, cho dù ồn ào đến chỗ cữu cữu, nàng cũng hợp tình hợp lý. Huống chi, nàng quất tên ngốc này, cho dù ở mặt ngoài cữu cữu có trách nàng đôi câu, nhưng trong lòng tuyệt đối là thống khoái, chỉ cần người thân thống khoái, cho dù nàng có ý thể hiếp người, thì thế nào?

Chẳng qua, trông dáng vẻ vô dụng run rẩy của Liêu Đan Dương, còn có ánh mắt kiên cường như hận như tuyệt vọng của hắc, lại nhớ tới lời đồn đại gần đây trong thành, Từ Man quả không nhìn được nữa, nàng thật sự thấy tiếc thay cho nhị nương, vì thế nổi giận quát: “Liêu Đan Dương, người cũng thật có tiền đồ nhỉ.”

Liêu Đan Dương bị nàng quát một tiếng, thân mình run bắn, song lập tức ngoan cường ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Từ Man nói: “Quận chúa còn nhỏ, chỉ biết ra tay đả thương người, thật sự là gia giáo tốt.”

Từ Man giận quá hoá cười: “Gia giáo của hoàng gia, còn không tới phiên một kẻ nhạc tịch như người chết vẫn.”

Mặt Liêu Đan Dương tức thì không còn hột máu, ngay sau đó ngẩng phắt đầu trừng mắt nhìn Từ Man, hai mắt đỏ ngầu.

“Từ Man, người cư nhiên dám đánh ta! Người...” thứ tử Trần gia dường như lúc này mới định thần lại, xanh mặt la ầm lên.

Từ Man chẳng buồn nhìn hăn, tùy ý nói: “Ném hăn ra ngoài cho ta.”

Rồi sau đó, thứ tử Trần gia chưa kịp mở miệng, đã bị Linh Thập thoăn thoắt đánh cho bất tỉnh, ném ra ngoài.

Vị Hương lang và cả cô gái ồng ẹo điệu đà ban nãy, cũng lặng yên không một tiếng động đi theo ra ngoài, chỉ có ánh mắt Hương lang kia nhìn về phía Từ Man, mang theo một tia hứng thú.

Trong tiệm, chỉ còn lại Từ Man, Chu Hoàn, Gia Cát Mỹ Yên cùng với một mình Liêu Đan Dương lẻ loi.

“Quận chúa... người... người chớ có khinh người quá đáng.” Mắt thấy thứ tử Trần gia bị dùng vũ lực tống ra ngoài. Liêu Đan Dương trước đây vốn được Hòa Húc bảo hộ quá cẩn thận, lúc vừa lên sàן diễn bộc lộ tài năng, đã được Hòa Húc nhìn trúng thu vào phủ công chúa, ngay sau đó nâng hăn lên thành đào kép. Lo liệu gánh hát cho hăn, trở thành một gánh hát đứng đầu. Hết thấy thuận lợi làm cho hăn gần như đã quên hết mọi thống khổ hăn gặp trước khi lên sàן. Mà cuối cùng, đến ngày hôm nay, hăn vẫn thấy được cái gì gọi là hoàng quyền, cái gì gọi là giai cấp. Trong cảm nhận của hăn, Hữu tướng thế lực ngập trời, nhưng vừa rồi, đứa con trai út của Hữu tướng cư nhiên bị một bé gái 7 tuổi, sai người dùng thủ đoạn bạo lực đánh cho bất tỉnh, trực tiếp ném ra đường cái. Đứa bé gái kia cũng mới chỉ là con gái của công chúa, mà không phải công chúa.

“Người mới đừng có khinh người quá đáng!” Từ Man chỉ thẳng vào mặt Liêu Đan Dương, nói: “Người mà sĩ diện cái quái gì, người tưởng người là quý nhân gì cao hơn chúng ta sao, cứ nhiên dám dùng khẩu khí này nói chuyện với bản quận chúa, người tưởng rằng vì người mà dì ta sẽ đến trách mắng ta sao?”

Liêu Đan Dương không nghe thấy Hòa Húc liền thôi, vừa nghe đến cái tên Hòa Húc, nhất thời giống như bùng nổ, vẻ mặt đỏ bừng, xoay người liền đi, còn nói: “Quận chúa còn nhỏ, ta không chấp nhặt với người.”

“Ngăn hẳn lại cho ta!” Từ Man thẳng lưng lên, lạnh lùng nhìn Liêu Đan Dương bị người ngăn lại, nói: “Người không chấp nhặt với ta, ta lại muốn hảo hảo hỏi người một chút.”

Liêu Đan Dương đi không được, nói không xong, chỉ có thể cứng rắn đưa lưng về phía Từ Man, đầu ngẩng cao, bộ dáng không sợ quyền quý.

“Người cho là người thanh quý lắm ư, người cho là người luôn luôn chịu ấm ức ư, người nghĩ rằng ta và dì ta là Sơn đại vương gì đó (thổ phi trên núi), không nên bắt người đi làm trai lơ ư.” Từ Man chướng mắt nhất chính lá dướng vẻ kia của hẳn, tiếp tục nói: “Vậy ta hỏi người, Liêu Đan Dương, ở trong lòng của người, nhị nương ta rốt cuộc là gì của người!”

Bả vai Liêu Đan Dương khẽ run lên, nắm chặt quyền tay, hẳn vẫn tự nói với mình nhất định phải nhẫn, nhất định phải nhẫn, nhưng vào lúc này, hẳn bị một đứa con nít nhạo báng, bị một đứa bé chất vấn, hẳn thật sự không nhịn nổi nữa. Đáy mắt hẳn vì tức giận mà từ từ dâng lệ, hẳn vẫn cảm thấy bản thân mình chịu ấm ức, hẳn nhiệt tình đam mê hát hí khúc, hẳn theo đuổi hí khúc, hẳn cũng không lấy chuyện hát hí khúc làm hồ thẹn. Hẳn còn có rất nhiều rất nhiều ý tưởng muốn thực hiện. Nhưng hẳn quả thật không chịu nổi, khi người khác nhắc đến hẳn, điều đầu tiên nói tới không phải là diễn xuất của hẳn, không phải là gánh hát của hẳn, mà là gã trai lơ của công chúa Hòa Húc, là nam sủng của nàng! Hẳn không có tự do, không

có mặt mũi của một người đàn ông. Bất luận hãn cố gắng cỡ nào, hãn đều sống dưới bóng ma của công chúa Ngô quốc, giống như một thứ đồ chơi, cùng mèo chó nuôi trong phủ công chúa không khác là bao.

Hãn rất khát vọng thành công, rất khát vọng được là chính mình, mà không phải phụ thuộc vào người khác. Cho dù công chúa Hòa Húc nói cho hãn thoát tịch thì có thể nào, còn không phải thiếu nợ nàng ta một cái nhân tình, ngày sau trở thành một phần của phủ công chúa, ngày ngày đêm đêm bị nàng khống chế, cuộc sống như thế, vừa nghĩ tới đã khiến hãn muốn nôn mửa!

“Một người giam cầm ta, một người chặt đứt giấc mộng của ta, một người ta hận trên đời này không muốn nhìn thấy nhất.” Liêu Đan Dương nghe thấy chính mình nói như vậy.

Từ Man bỗng thấy mình sai lầm rồi, nàng vốn có đầy bụng lời ngoan ác muốn nói, thậm chí muốn cho người đánh văng hãn đi, nhưng nàng phát hiện như vậy quả thực là đang nâng đỡ Liêu Đan Dương, hãn sẽ tự cho là tất cả mọi người đều cần hãn, tất cả chuyện khổ bức đều có thể làm cho hãn thoát ra cái gọi là hơi thở u buồn, cùng với chuyện hoàn thành mơ tưởng rằng người trong thiên hạ đều phụ hãn.

Từ Man tin tưởng chỉ cần nàng mắng ra miệng, người đàn ông này tuyệt đối sẽ cho rằng, hãn là quan trọng cỡ nào, tất cả mọi người không muốn hãn được sống tốt, hãn kỳ thật có tài năng đầy mình, không cần dựa vào ai cũng có thể thành công, chỉ là các người đều kiềm chế hãn, trói buộc hãn, hãn mới buồn bức thất bại như thế.

“Liêu Đan Dương, ta không muốn nói gì cả, ta chỉ muốn người làm một chuyện.” Từ Man có chút ác ý nói: “Người nếu thật sự là thanh cao, người trở về nói với nhị nương ta, chỉ nói một câu: thả cho người tự do.”

Liêu Đan Dương bất chợt quay đầu, lắc đầu không thể tin nói: “Nàng sẽ không đồng ý, nàng tuyệt đối tuyệt đối sẽ không buông tay.”

Từ Man lại chắc chắn nói: “Dì ấy tuyệt đối tuyệt đối sẽ buông tay, ta đánh cược với ngươi, nếu ta thắng, ngươi không bao giờ được bước vào cổng lớn phủ công chúa nữa.”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 45: Đối Sách Của Huỳnh Muội

Mặc kệ đến dáng vẻ loạng choạng của Liêu Đan Dương, Từ Man quay đầu xin lỗi Chu Hoàn và Gia Cát Mỹ Yên: “Thật có lỗi, việc xấu trong nhà...”

Hai người họ mặc dù không hiểu rõ lắm, song đều có thể hiểu được, nhà ai mà không có chút chuyện xấu, chỉ là không nói ra mà thôi.

Gia Cát Mỹ Yên lại khéo hiểu lòng người, nói: “Ta nghe nói phía đông chợ có tiệm bán bánh đậu đỏ, ăn rất ngon, chúng ta cùng đi xem một chút thế nào?”

Từ Man mỉm cười gật đầu, Chu Hoàn thanh toán tiền cho một thanh đoản kiếm Tây Vực cầm trong lòng trước đó, lại chọn vài tấm khăn thơm Tây Vực, rồi mới tạm biệt lão thương nhân người Hồ kia, cùng bọn Từ Man rời cửa hàng.

Từ Man và Gia Cát Mỹ Yên không mua gì cả, mà Chu Hoàn cũng chỉ mua hai thứ ấy, hiển nhiên không phải dự định ban đầu lúc các nàng đến, Từ Man áy náy, bèn muốn mời hai người họ ra ngoài dùng bữa tối, bù lại một chút, hai người họ tất nhiên sẽ không từ chối, bèn cùng nhau cười cười nói nói đi ra ngoài. Linh Thập vốn là người của Đại trưởng công chúa, vẫn luôn kè kè đi theo bên cạnh Từ Man, một khắc không rời.

Từ Man đứng cạnh xe ngựa, nhìn bốn phía chung quanh, phát hiện tên thứ tử nhà họ Trần kia đã đi rồi, trong lòng nàng mới soạn sẵn bài cáo

trạng, liền chuẩn bị vịn tay Thanh Mai lên xe, lại nghe tiếng Gia Cát Mỹ Yên vui vẻ gọi: “Nhị đường huynh!”

Bước chân Từ Man khựng lại, quay đầu nhìn, quả nhiên ở một góc cách đó không xa, nhìn thấy Gia Cát Sơ Thanh đang nói gì đó với một nam tử, nam tử kia còn có vài phần quen mắt.

Đợi khi Gia Cát Sơ Thanh cùng nam tử kia đến gần, nàng mới giật mình sức nhớ ra, người này vừa mới gặp xong, chính là “Hương lang” ôm cô nương kia, cũng không biết vì sao, Gia Cát Sơ Thanh lại trò chuyện vui vẻ với tên thiếu gia ngả ngớn này.

“A Man!” Gia Cát Sơ Thanh liếc mắt một cái đã từ trong nhóm tiểu cô nương, thấy được cô bé với vóc dáng không cao, mang theo nụ cười yếu ớt kia. Dường như chỉ cần nàng đứng ở nơi đó, khuôn mặt của những người khác liền trở nên mơ hồ, hẳn chỉ có thể rõ mồn một nhìn thấy dung nhan của mỗi mình nàng, cũng thật khiến hấn lấy làm lạ.

“Sơ Thanh biểu ca.” Mặc dù cả nhà Gia Cát Sơ Thanh đã là bạch đình, nhưng dầu gì đại cô cô là mẫu thân của hấn, nàng cũng sẽ không tự dưng mang cái dáng vẻ phách lối.

Gia Cát Mỹ Yên dường như cực kỳ vui vẻ khi nhìn thấy Gia Cát Sơ Thanh, hoàn toàn không có sự xa lạ do lúc trước Gia Cát lão phu nhân không thích nhà mình, cho nên bắt cả nhà tiểu thúc cách ly cùng bốn gia.

Nàng thấy Gia Cát Sơ Thanh cùng Hương lang kia đến gần, rào bước lên nghênh đón, vui mừng nói: “Nhị đường ca sao lại tới đây?”

Trong khoảng thời gian này, Gia Cát Sơ Thanh cũng qua lại gần gũi với tiểu thúc Gia Cát gia, mấy đường muội hấn cũng xem như thân thiết, bèn chậm rãi nói: “Đi ngang qua đây, tiện đường bàn chuyện buôn bán với bằng hữu.”

“Buôn bán?” Gia Cát Mỹ Yên chú ý tới nam tử ăn mặc lờ lợt bên cạnh Gia Cát Sơ Thanh, nụ cười nhạt đi vài phần.

Cũng là nam tử phóng khoáng kia tiến lên thi lễ với Từ Man, báo tên gia môn, người này nguyên là nhân sĩ Dương Châu, họ Đàm tên Hương, quả đúng là Hương lang. Bây giờ Từ Man mới biết, người nam nhân này chỉ trùng hợp vào cùng tiệm với đám người Liêu Đan Dương, chẳng hề quen biết, cũng là một tràng diễn xuất kia của nàng, quấy rối thú vui của người ta.

“Ban này là ta thất lễ, lang quân chớ trách.” Từ Man gật đầu, không muốn nhiều lời.

Gia Cát Mỹ Yên nhìn đường ca lại nhìn Đàm Hương kia, nhỏ giọng do dự hỏi: “Nhị đường ca muốn buôn bán cái gì?”

Gia Cát Sơ Thanh cũng không có ý định giấu diếm, ước lượng nói: “Qua vài ngày nữa sẽ là tiết nguyên tiêu, hội hoa đăng ở miếu Phu Tử nhất định sẽ thiếu hoa đăng. Huynh muốn làm chút hoa đăng đặc biệt, vừa khéo chỗ Đàm huynh có một gian hàng.”

Cũng không biết có phải theo bản năng hay không, lúc Gia Cát Sơ Thanh nói đến hoa đăng, liếc nhìn Từ Man ở đối diện. Mà Từ Man chỉ cúi đầu, làm bộ như không để ý.

Gia Cát Mỹ Yên lại hỏi vài câu, thấy không hỏi được nguyên do gì, bèn vẫy tay cáo biệt, Từ Man từ đầu tới đuôi chỉ phụ họa một hai, lại hỏi thăm tình hình của đại cô cô và đại cô phụ, biết bọn họ thân thể khoẻ mạnh, chuẩn bị tháng sau tậu thêm một ít điền sản, rồi không nói gì nữa.

Gia Cát Sơ Thanh không có cơ hội nói chuyện riêng cùng Từ Man, lại thấy dáng vẻ không thân thiện lắm của nàng, đáy lòng hơi chùng xuống, một nỗi chua xót không biết từ đâu dâng lên tắc trong ngực, nghẹn ngào

khó chịu. Nhưng hắn vẫn khéo léo tạm biệt mọi người, cùng Đoàn Hương đi trở về.

Từ Man lên xe, nhớ đến thân ảnh áo vải kia, khẽ thở dài một hơi, bọn họ vẫn nên ít gặp mặt thì hơn.

Ba người ăn tối cùng nhau, vì sợ thời gian lâu khiến người nhà sốt ruột, cho nên sắc trời vừa nhá nhem tối, liền cáo biệt nhau rời đi. Cung học sẽ khai giảng vào ngày mười lăm, Từ Man có thể gặp Chu Hoàn ở Cung học, mà Gia Cát Mỹ Yên lại mời Từ Man đến nhà mình chơi, bất luận trước đây thế nào, bọn họ cũng xem như là thân thích, cho nên Từ Man cũng đồng ý.

Sau khi Từ Man về nhà, ôn lại chuyện trong lòng, rồi mới bẩm báo trước mặt cha mẹ, quả nhiên, mẫu thân cực kỳ phẫn nộ, nếu không phải phụ thân ngăn cản, sợ là mẫu thân đã xông vào cung tìm a đệ đòi lại công bằng cho nữ nhi. Vì thế, chuyện đánh thứ tử nhà họ Trần, cứ nhiên cứ thế nhẹ nhàng trôi qua. Mà Trần gia quả thực y như Từ Man đoán, đừng nói tới cửa đòi thuyết pháp, ngay cả Hữu tướng gặp Từ phụ cũng phải hỏi han Từ Man đôi câu, một câu khó nghe cũng không nói qua, quả giống như sự tình căn bản chưa hề xảy ra vậy.

Nhưng mà, còn có một việc, vẫn luôn đọng lại trong lòng Từ Man.

“Từ gia có truyền đến tin tức gì không?” Từ Man ngồi trong phòng, nhìn hai vị huynh trưởng vừa mới đi vào còn chưa ngồi ấm nóng.

“Tổ mẫu hình như còn do dự, nhưng mấy ngày nay mục già kia dường như lại tìm người gợi tin qua.” Trải qua nhiều ngày lắng xuống, Từ Hải Sinh đã tỉnh táo lại, hắn cũng nghĩ giống như Từ Man, mục già kia tuyệt đối không phải một gia nô đơn giản bình thường, không nói chuyện mục ta tiếp xúc với Hoàng Tú Oánh, mà nói đến chuyện mục ta thường xuyên đi đi về

về, thoát nhìn bình thường, nhưng cái sân viện nhỏ căn bản không liên can gì kia của mục ta, cũng rất đáng nghi ngờ.

“Huynh còn muốn nhìn mục ta tới khi nào? Không bằng túm tới, tận tình tra khảo, cái gì nên biết cũng sẽ biết.” Từ Hải Thiên không nén giận nổi, vỗ bàn, đứng dậy toan xông ra ngoài.

Lại bị Từ Hải Sinh lạnh băng nói: “Đệ muốn làm mãng phu hử?”

Từ Hải Thiên nhất thời xẹp xuống, ngồi trở lại vị trí, nhưng không được bao lâu, lại bắt đầu vò đầu bứt tai, trông hệt như con khỉ.

“Có phải đại ca cảm thấy sau lưng Quan ma ma còn có một người khác?” Từ Man cũng không nghĩ ra được, dù sao trong sách, Quan ma ma chẳng qua chỉ là một tiểu nhân, nhưng hiện tại nàng lại cảm thấy Quan ma ma cũng có thể là một kẻ rất giỏi nguy trang.

Từ Hải Sinh không trả lời, ngược lại nói: “Trong khoảng thời gian này, mâu thuẫn giữa Phái Bảo Thủ và Phái Cách Tân càng lớn. Ngay cả Cửu Cửu cũng bị chọc giận không nhẹ. Thậm chí có người đồn rằng, Đại đô đốc năm đó có khả năng để lại một hậu thủ, nếu Cửu Cửu làm gì bất lợi với nhà họ Hoàng, thì ngôi vị Hoàng đế của Cửu Cửu khó có thể giữ được.”

“Điều này sao có thể?” Từ Man lập tức lắc đầu nói, nàng đã đọc qua sách, đời thứ nhất, nhà họ Hoàng sụp đổ, vậy mà không thấy một ai ra mặt báo thù thay họ, không phải Cửu Cửu muốn sung quân ai liền sung quân, muốn xử trảm ai liền xử trảm sao.

“Rất khó nói, Đại Đô Đốc lão ta là người trời sanh tính tình giao hoạt, bằng không năm đó mãi cũng không tỏ rõ thái độ, phải đến khi mẫu thân gả vào, Cửu Cửu hứa hẹn sau khi đăng cơ sẽ nghênh rước nữ nhi nhà họ Hoàng, thế mới đứng về phe Cửu Cửu. Nhưng rốt cuộc trong đó có vài phần thật lòng, sợ là thực khó mà nói. Hơn nữa đã cách nhiều năm, tuy Đại đô đốc đã chết, nhưng bộ hạ của ông ta vẫn nắm địa vị không nhỏ trong quân.

Cho dù hiện tại cữu cữu đã tước quyền lực của Tả tướng quân, nhưng huynh dám nói, nếu Tả tướng quân thật sự là người có bản lĩnh, e là cũng khó chơi.” Từ Hải Sinh suy nghĩ cặn kẽ hơn Từ Man nhiều, tuy nói hiện tại thiên hạ là của cữu cữu. Nhưng những vòng vèo phức tạp bên trong đó, Từ Man sẽ không hiểu được, Phái Bảo Thủ cùng Phái Cách Tân tranh đấu, làm sao lại có cảm giác không phải là tranh đấu vì lợi ích giữa bộ hạ cũ của Đại đô đốc cùng nhóm quần thần hàn môn mới của cữu cữu. Lấy phẩm tính của Đại đô đốc, có hậu thủ ở sau hay không, ai cũng không thể kết luận được.

Từ Man hít sâu một hơi, nàng thật sự không biết sao mọi chuyện lại phát triển đến tình trạng không thể tưởng tượng hiện giờ, lúc nàng đọc sách, cảm thấy tình tiết không phức tạp mấy, nếu không phải cách hành văn không tẻ, thì tình tiết kỳ thật cũng có chút gây chán, thậm chí là cũ. Cho nên nàng vẫn cảm thấy, chỉ cần đề phòng Hoàng Tú Oánh động tay động chân, không quan tâm gì là được.

Nhưng màn ám sát của ba năm trước đây, vốn tưởng rằng Quan ma ma chỉ là một mục tiêu nô tham tài lại rất có khả năng sẽ trở thành nữ gián điệp thâm tàng bất lộ thứ hai, lại còn màn giăng co quân lực ở nhiều mặt, cùng với chuyện bỗng nhiên lòi ra một ngôi mộ tướng quân không tên. Tất cả những chuyện này đều giống như một vòng xoáy khổng lồ, chậm rãi cuốn tất cả mọi người của phủ công chúa vào trong đó, mà bọn họ căn bản không biết tìm đâu được căn nguyên.

“Ý đại ca là?” Từ Man sấn lại nhìn Từ Hải Sinh.

Từ Hải Sinh vỗ nhị đệ đang nhao nhao không yên, quay đầu nói với Từ Man: “Dẫn xà xuất động.”

“Có ý tứ gì?” Từ Man không hiểu, bọn họ đã canh chừng nhiều ngày như vậy, cũng không phát hiện Quan ma ma có sơ hở gì. Tựa như mục ta vẫn là một lão nhân đến từ Từ gia, người thân đều ở lại Từ phủ, ngày lễ ngày tết vẫn trở về thăm người nhà, vẫn quá đổi bình thường.

“Huynh nghe nói dạo gần đây phụ thân vào ở Thượng Thư Đài, sợ là phải vài ngày mới có thể trở về.” Từ Hải Sinh trầm tư nói.

Chuyện này Từ Man cũng nghe nói qua, vì bất mãn với chế độ cũ, từ ba năm trước, cữu cữu đã bắt tay vào chuẩn bị bỏ đi Chư Tào, cải lập Lục Bộ*. Thượng Thư Đài ban đầu vốn chỉ để trang trí, cũng bởi vì Bộ Hộ và Bộ Binh dần dần hình thành mà trở nên trọng yếu. Nhất là chức vị của phụ thân, ban đầu phụ thân chỉ là một Lang trung an nhàn, tại chức đủ ba năm rồi trở thành một Thị lang tầm thường, cũng không có thực quyền. Nhưng nếu Lục Bộ thật sự được thành lập, vị trí Thị lang kia tất phải thăng lên không ít, cữu cữu cũng có thể lợi dụng, thuận lợi cho việc thành lập Lục Bộ, triệt tiêu những thế gia lâu đời thâm căn cố đế của Phái Bảo Thủ, thay vào đó là tân quý tộc và các vị quan có xuất thân hàn môn mà chính mình đề bạt. Đến lúc đó, là giống như thay máu rồi.

* Lục bộ: là chỉ sáu cơ quan chức năng cao cấp trong tổ chức triều đình. Bao gồm: Bộ Lại, Bộ Lễ, Bộ Hộ, Bộ Binh, Bộ Hình, Bộ Công. Đứng đầu mỗi bộ là Thượng Thư. Giúp việc cho Thượng Thư là Tả Thị Lang và Hữu Thị Lang.

Do đó, đám lão già Phái Bảo Thủ gần như đều lấy cái chết ra uy hiếp, hy vọng Hoàng đế thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Được Hữu tướng cầm đầu, đám lão thần càng gây áp lực, nói có sách, mách có chứng, gần như trên triều đình muốn cấp cho Hoàng đế tội danh đại bất hiếu vậy, thiếu chút nữa đã đánh nhau rồi, Hoàng đế cũng không thể không tạm thời gác lại không đề cập tới nữa.

Nhưng cữu cữu của Từ Man là loại người nào, là Hoàng đế, tính tình trước nay luôn quật cường, việc hăn muốn làm, không ai có thể ngăn cản. Cho nên hăn liền lén tập trung một vài tâm phúc, tiếp tục âm thầm sửa lập cách quản lý cũng như hạng mục công việc của Lục Bộ. Ở mặt ngoài thì vẫn giăng co trì hoãn cùng Phái Bảo Thủ. Trong chuyện này, phụ thân Từ

Văn Bản của Từ Man chính là một thành viên trong nhóm được Hoàng đế tín nhiệm nhất.

“Huynh là muốn...” Từ Man cảm thấy đại ca quá mức lớn mật.

Từ Hải Sinh lại cười nói: “Tìm một cơ hội để cho mẫu thân cũng ra ngoài mấy ngày đi.”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 46: Hòa Húc Tôn Thương

Cơ hội tới nhanh làm cho Từ Man không thể tin được, ngay tại một đêm trước tiết nguyên tiêu, công chúa Hòa Húc đột nhiên đến phủ Đại trưởng công chúa, đầu tiên không hề nói năng gì, chỉ ngồi xuống giường êm trong khuê phòng của Từ Man, đầu cúi gằm, như đang ngẫm nghĩ. Sau đó, đương lúc Từ Man bắt đầu cảm thấy không yên, công chúa Hòa Húc bỗng nhiên ngẩng đầu, cực kỳ nghiêm túc hỏi một câu: “Ngày đó, hẳn thực sự đi cùng tiểu súc sinh Trần gia kia?”

Từ Man ngây ra một lúc, sau đó theo bản năng gật gật đầu.

Khuôn mặt vốn tiều tụy của công chúa Hòa Húc chợt trắng bệch, ngay cả hốc mắt cũng đỏ lên, nhưng vẫn ngẩng cao đầu, quật cường không cho nước mắt rơi xuống, sau đó nàng không nói gì nữa, đoan trang đứng lên, yêu thương sờ đầu Từ Man, sau đó xoay người bước đi, cũng không nói một lời với Đại trưởng công chúa.

Đại trưởng công chúa nhìn muội muội rời đi, chỉ ôm Từ Man một cái, bèn thở dài trở về phòng.

Sau đó, Từ Man nghe nói Liêu Đan Dương rời khỏi phủ công chúa, công chúa Hòa Húc cũng không hề dây dưa, chỉ giống như một đôi tình nhân chia tay, đường ai nấy đi vậy. Sau đó, Từ Man còn đặc biệt lưu ý đến Liêu Đan Dương, nghe nói hắn ở trong thành Kiến Khang, cũng quả thật nổi tiếng một thời gian, tiếp theo không biết xảy ra chuyện gì, gánh hát bị

đập phá, có người bị thương, sau đó được thứ tử Trần gia kia đón đi, đương nhiên đây là chuyện sau này hãy nói.

Trước mắt chỉ nói đến công chúa Hòa Húc bị đau thương vì tình, nhất thời không muốn ở trong thành Kiến Khang, định bụng ra ngoài du ngoạn một thời gian, Hàng Châu liền trở thành lựa chọn tốt nhất, vì nơi đó không xa, mà Đại trưởng công chúa thật sự lo lắng cho muội muội, bèn báo cho Hoàng đế, cũng thu thập hành trang đi Hàng Châu cùng muội muội, dự định chơi vài ngày sẽ về.

Ban đầu vốn cũng muốn mang theo Từ Man, nhưng Từ Man không yên lòng chuyện Quan ma ma, hơn nữa Cung học cũng sắp khai giảng, nàng không muốn lỡ dở bài vở, bèn từ chối mẫu thân ở lại trong phủ.

Tuy nhiên, sau tiết nguyên tiêu, Đại trưởng công chúa vừa mới đi, Từ Văn Bân liền phụng mật chiếu vào cung, kể từ đó, toàn bộ phủ Đại trưởng công chúa cư nhiên không có lấy một đại chủ tử.

“A nương không phải bảo chúng ta vào cung ở sao?” Từ Man thấy phụ thân vừa mới đi, đại ca liền sai người đem vật đã sắp xếp xong phân ra đặt rải rác, trong lòng còn nghi vấn, không khỏi hỏi.

Từ Hải Sinh lại bí hiểm nói: “Đi vào cung ở, chẳng phải bỏ lỡ trò hay sao?”

Từ Man chớp mắt, nhớ lại hôm qua Từ gia truyền tin đến, tổ mẫu quả thật muốn thay phụ thân tìm một người trong phòng, nhân tuyển xem như đã chọn xong rồi.

“Tổ mẫu sao lại nhắm ngay lúc này?” Từ Man khó hiểu.

“Hiện tại cha mẹ không có nhà, chỉ có mấy anh em chúng ta, bà là trưởng bối tất nhiên có thể vò nắn chúng ta, lấy danh nghĩa khác đưa một

người vào không phải thực bình thường hay sao?” Từ Hải Sinh cầm một con chim nhỏ được khắc từ gỗ hạch đào mà mình yêu thích, cười lạnh nói.

“Bà ta không sợ a đa a nương trở về sẽ tức giận sao?” Từ Man càng cảm thấy tổ mẫu già nên hồ đồ, cũng đã bao nhiêu năm rồi, còn chèn ép con trai mình, cứ nhiên bây giờ còn xây chèn thêm bức tường nữa.

“Chẳng qua chỉ đưa một đĩa nha hoàn đến, bên ngoài cũng không nói gì đâu, sợ là bà ta căn bản không cân nhắc a đa có thu dùng hay không, chỉ cần đưa tới làm chúng ta khó chịu, trong lòng bà liền vui vẻ thôi.” tâm tư Tổ mẫu không ai nghĩ thấu được, tổ phụ nói bà nhiều lần, nhưng bà vẫn làm theo ý mình, giống như là bằng giá nào cũng phải làm vậy. Cũng không biết năm đó mẫu thân gả vào Từ gia, rốt cuộc phát sinh chuyện gì làm tổ mẫu căm thù đến tận xương tuỷ, mới dẫn tới tình trạng hôm nay.

Từ Man quả thật không thể hiểu nổi Từ gia lão phu nhân, loại tính tình cổ chấp này hình như đã hết thuốc chữa.

Có điều, chưa đợi được tin tức của Từ gia, nhị ca Từ Hải Thiên đã xách về một chiếc đèn xoay. Từ Man nhìn chiếc đèn xoay kia, đầu tiên là sửng sốt, sau đó thần sắc phức tạp bảo ca ca đặt lên bàn. Mấy năm nay, nàng đều cố gắng bảo Gia Cát Sơ Thanh không cần tặng đèn đến nữa, nhưng vô luận nàng nói không thích, hay là không muốn nhận, Gia Cát Sơ Thanh đều im lặng mà chống đỡ, tiếp đó, năm sau vẫn là một chiếc đèn xoay, đương nhiên trong chuyện này nếu không có một đồng đội ngu như heo như nhị ca, Từ Man đã sớm cắt đứt liên hệ cùng Gia Cát Sơ Thanh rồi. Mà nhị ca cái người thần kinh thô kia, cũng chỉ cảm thấy muội muội đang cáu kỉnh, cũng không coi là thật, huống chi bọn họ còn nhỏ, lại là thân thích, cho nên không nghĩ gì nhiều lắm.

Bất quá, lần này ngoại trừ chiếc đèn xoay kia, nhị ca còn mang về cho Từ Man một cái hộp nhỏ.

“Đây là cái gì?” Từ Man tưởng Nhị ca đích thân tới tặng quà cho mình.

Nhưng nhị ca lại nói: “Ta cũng không biết, huynh ấy nói ta đưa cho muội.”

Từ Man vươn tay ra cầm, tạm dừng một chút, nhưng vẫn mở ra trước mặt ca ca.

Nhưng sau khi lấy vật trong hộp ra, Từ Man lại trầm mặc. Vật này cực kỳ quen mắt, lớp ngọc lưu ly mỏng bọc quanh, hạt cát màu sắc rực rỡ, cũng không biết nhờ nguyên lý gì, bất luận chuyển động nó thế nào, hạt cát bên trong sẽ luôn dựa theo màu sắc đã được sắp xếp từ trước mà lắng đọng lại thành từng lớp từng lớp. Đây rõ ràng chính là vật mà Từ Man hôm đó đã nhìn trúng trong cửa hàng của người Hồ kia – đồng hồ cát.

Nhất định là Gia Cát Sơ Thanh từ miệng của Đàn Hương biết nàng để ý đến đồng hồ cát này, thật không ngờ, một tên con trai cũng miệng rộng đến thế.

Từ Man tức tối cất đồng hồ cát đi, trực tiếp bảo Thanh Mai đem cất vào rương.

Đêm đó, lúc Từ Man báo cho Quan ma ma biết nàng và các ca ca không muốn vào cung ở, biểu tình Quan ma ma thoáng có chút kỳ quái, nhưng rất nhanh mặt ta đã trở lại như mọi ngày, ở bên người Từ Man nói liên miên cẩn thận, như thể không thèm để ý đến chuyện này.

Cung học khai giảng, Từ Man lại chơi cùng Chu Hoàn, còn có thêm hai người tham ăn Thục Gia và Tưởng Nhị cô nương, ngày ngày cứ nhiên trôi qua thanh thoi hơn thường. Chỉ có mỗi lần đụng phải ánh mắt dò xét như có như không của Hoàng Tú Oánh, khiến cho Từ Man sinh ra bất mãn.

Hoàng Tú Oánh không hổ là trọng sinh, không nói đến thư pháp đàn thanh của nàng mà nói đến tay nghề thêu thùa, ngay cả Từ Man trong lòng có bất hòa, cũng không thể không thầm ngợi khen một tiếng. Nhưng nàng ta tâm kế thâm trầm, lại thích lôi kéo lòng người, chính là Từ Man trong việc học cũng được nàng ta chỉ điểm qua vài lần. Chưa hết, nàng ta còn giỏi về trù nghệ (tay nghề nấu ăn), Thục Gia vốn có lòng phòng ngự cũng càng lúc càng thả lỏng, nhưng dầu gì Thục Gia không thích Thục Viện, cho nên ở trước mặt Hoàng Tú Oánh, vì “nể mặt” điểm tâm mà sẽ cho sắc mặt tốt, nhưng nếu Hoàng Tú Oánh hỏi đến chuyện của Từ Man, nàng đều ậm ừ cho qua, sau đó quay đầu, sẽ lén mách lại với Từ Man.

Từ Man còn phát hiện Hoàng Tú Oánh gần đây bắt đầu lân la thân cận với Hoàng đế cửu cửu, thậm chí muốn tiếp cận con trai của Hoàng hậu – Tôn Mẫn Hi. Đáng tiếc Tôn Mẫn Hi tuy là con nít, nhưng là con nít quý, đối với những nữ nhân khác trong cung, hẳn luôn luôn không ưa. Vẫn là sau khi Hoàng hậu phát hiện việc này, lòng đề phòng với Hoàng đế cửu cửu, càng thêm nặng.

Từ Man trong lòng cười lạnh, Hoàng Tú Oánh kia thật đúng là làm cho bản thân mình trở thành người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, cứ nhiên lung lạc đến chỗ Hoàng đế cửu cửu. Khổ nỗi thành kiến của cửu cửu đối với nhà bọn họ đã sâu, sao có thể dễ dàng bị một tiểu nha đầu lừa đảo thu mua được.

Bất quá cũng chính vì vậy, trong lòng Từ Man có chút lo lắng, trong sách sau khi Hoàng Tú Oánh sống lại, Hoàng đế cửu cửu hình như trên dưới 30 liền bệnh chết, xem như đoán mệnh. Nhưng Từ Man biết, thân thể Hoàng đế cửu cửu rất khỏe mạnh, tuyệt đối không thể có chuyện chết sớm vì bệnh được. Hơn nữa trong sách, Hoàng hậu từ lúc sảy thai thân thể bắt đầu không tốt, căn bản không quản lý được hậu cung, mới có thể để cho Hoàng đế cửu cửu bạo bệnh, đột nhiên nắm toàn cục trong tay, đưa Đại hoàng tử lên ngôi vị Hoàng đế.

Nếu kiếp đầu tiên, Hoàng mỹ nhân là vì độc hại Hoàng hậu mà bị xử tử, như vậy sau khi nữ chính sống lại trong sách, Hoàng đế đột nhiên tử vong, liệu giữa hai người họ có thể có liên hệ gì hay không.

Đột nhiên bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ, Từ Man cảm thấy nhất định là mình đã tưởng tượng thái quá rồi, nhưng suy nghĩ kia vẫn quanh quẩn trong đầu nàng, không sao xua đi được.

“Quận chúa, sao không ở trong phòng?” Nhắc tào tháo, tào tháo đã đến, Từ Man mắt lạnh nhìn Hoàng Tú Oánh từ xa men theo hành lang gấp khúc đến gần, tia nắng ấm của mùa đông chiếu lên áo lông chồn của nàng ta, làm nổi lên một tầng ánh sáng ấm áp nhu hòa.

Từ Man cũng không che dấu biểu hiện không ưa nàng ta, dù sao đời thứ nhất trong sách, Từ Man đúng là xia xoi chèn ép Hoàng Tú Oánh đủ điều. Nàng không muốn làm cho Hoàng Tú Oánh đâm nghi ngờ, hướng chi, càng chung đụng với Hoàng Tú Oánh, nàng càng cảm thấy cô gái này thật đạo đức giả.

“Gần vào xuân, cảnh sắc mùa đông sắp sửa trôi qua, có chút thương tiếc nên muốn ra nhìn một cái thôi.” Từ Man tìm một lời giải thích không thực tế nhất, rõ ràng chính là nói cho có lệ.

Vậy mà Hoàng Tú Oánh còn bày ra vẻ mặt tán đồng, đứng cạnh nàng, nhìn nhánh cây trơ trụi mà cảm thán nói: “Còn không phải sao, bốn mùa biến hóa, luôn luôn phải có lúc trôi qua.”

“Nếu quả thực cái gì cũng có thể trôi qua thì tốt rồi.” Từ Man cúi đầu, hàm ý sâu xa nói.

Hoàng Tú Oánh trong lòng chột động, quay phắt đầu nhìn Từ Man, nhưng thấy nàng chỉ đang vân vê một mảnh lá khô, xé lạo xạo, tính trẻ con như thế, bèn thả lỏng xuống, chỉ cho là mấy lời nói vô tình.

“Quận chúa cảm thấy Đại điện hạ thế nào?” Hoàng Tú Oánh nhìn lá rơi trên đất, làm như lơ đãng hỏi.

“Đại biểu ca? Là một người rất tốt.” Từ Man vỗ vỗ bụi trong tay, xoay người trở về hành lang, Hoàng Tú Oánh nhìn quanh, bèn đi theo sau.

“Đúng vậy, chỉ tiếc Đại điện hạ không thể một mình chơi cùng quận chúa rồi.” Hoàng Tú Oánh không đầu không đuôi cảm thán nói.

Bước chân Từ Man không ngừng, lại nghe ra ý tại ngôn ngoại, không nghĩ tới mình vẫn còn nhỏ như vậy, Hoàng Tú Oánh đã đến dò xét ý tứ của mình. Đối với Hoàng Tú Oánh mà nói, quận chúa là một tai họa, không thể gây tai họa đến Gia Cát Sơ Thanh, đương nhiên cũng không thể gây họa cho Đại hoàng tử, bọn họ là chỗ mà nhà họ Hoàng dựa vào. Xem ra, nàng ta muốn ngấm ngầm dẫn dắt mình đây. Thật không biết, nếu Hoàng mỹ nhân biết đứa cháu gái ruột của mình không đi giúp mình, ngược lại đi cạy góc tường mình, bà ta sẽ thế nào nhỉ?

“Vì sao không thể một mình chơi cùng ta?” bé gái 7 tuổi đối với hôn nhân vẫn chưa có mẫn cảm gì đặc biệt, cũng không có cảm giác xấu hổ gì, bất quá ước chừng qua 9 – 10 tuổi, trong nhà bắt đầu chuẩn bị đồ cưới, những bé gái cũng dần dần tiếp xúc chuyện nhà, thanh xuân nảy mầm, do đó, Từ Man nói vậy cũng không thấy đột ngột.

Hoàng Tú Oánh hơi khó xử liếc nhìn Từ Man, thở dài nói: “Quận chúa thấy nam nhân hoàng gia, người nào tương lai chỉ có một nữ tử chứ. Quận chúa tôn quý, nhất định là muốn tìm một người nguyện ý có một mình mình đúng không.”

“Chẳng qua chơi đùa mà thôi, thêm vài người cũng không sao cả.” Từ Man vờ không hiểu nói.

Hoàng Tú Oánh lại cười nói: “Quận chúa vẫn còn nhỏ.”

Từ Man liếc mắt xem thường, khinh khỉnh bước đi. Xem ra Hoàng Tú Oánh vẫn không buông tha ý đồ dụ dỗ lôi kéo mình, bất luận mình nói cái gì, nàng ta đều trưng ra dáng vẻ tính tình rất tốt, luôn muốn tìm cơ hội giao hảo với mình.

“Ừm, bất quá người nói cũng có đạo lý, nếu đại biểu ca không thể chơi với ta, ta còn có Gia Cát gia Sơ Thanh biểu ca a, huynh ấy nhất định nguyện ý chơi với ta, vả lại huynh ấy giờ là một kẻ bạch đình, khi dễ huynh ấy, a nương cũng sẽ không nói gì ta đâu.” Từ Man bất ngờ dừng bước, quay đầu nhìn Hoàng Tú Oánh, ác ý nói.

Sắc mặt của Hoàng Tú Oánh lập tức trở nên trắng bệch, trong đôi mắt quét qua một nỗi kinh sợ muốn che giấu, lại không giấu được.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 47: Tỳ Nữ San Hô

Đại trưởng công chúa không thể theo lời “mấy ngày liền về” như trước đó đã hứa, vì công chúa Hòa Húc vừa đến Hàng Châu liền ngã bệnh. Đại trưởng công chúa vội vàng điều thái y từ hoàng cung đến, một mạch trông giữ bên cạnh muội muội, còn phải đề phòng không cho người tiết lộ cho Tần thái tử nhân biết, gần như trong lúc nhất thời bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, sao còn bụng dạ quan tâm đến ngày về nhà.

Sau khi biết chuyện, Từ Man ngoại trừ cảm thán “một chữ tình làm khổ người” ra, còn sinh lòng kính ngưỡng và bội phục với tấm lòng của công chúa Hòa Húc – một người, thân là công chúa hoàng gia kiêu ngạo lại biết tự kiềm chế. Bất luận nàng đau khổ vì tình đến cỡ nào, bất luận nàng từng đặt vào bao nhiêu tâm tư cho đoạn tình cảm kia, nhưng một khi tình yêu biến chất, lúc người kia nói những lời cửa sâu vào tim nàng rằng: hẳn không muốn làm phu quân của nàng. Công chúa Hòa Húc liền không chút do dự vung tay đoạn tình, hoàn toàn không có dây dưa dài dòng.

Nếu người đã vô tình ta liền bỏ, Từ Man nghĩ, vô luận cổ kim, đối với tình yêu, sợ là cũng không có được mấy người có thể quả quyết được như công chúa Hòa Húc.

Đại trưởng công chúa chưa về, phò mã cũng bận chuyện cực ít hồi phủ, vốn tưởng rằng tổ mẫu sẽ không bỏ qua cơ hội này nhét người vào, lại không nghĩ rằng, đợi mãi đến 3-4 ngày, bên kia không thấy có động tĩnh gì.

Từ Man cùng các huynh trưởng rất buồn bực, đều hoài nghi phải chăng tổ mẫu đã thay đổi chủ ý, không muốn làm khó mẫu thân nữa.

Nhưng nào ngờ không quá vài ngày, Từ phủ liền cho một ma ma bên người lão phu nhân qua đây, nói là thấy Đại trưởng công chúa không có nhà, phò mã lại bận rộn, bèn phái một nha hoàn thiếp thân bên người lão phu nhân đến trông nom vài ngày, đợi Đại trưởng công chúa trở về, liền về lại phủ, trong lòng lão phu nhân cũng an tâm.

Đây nếu là gia tộc khác, có thể xem như cũng đáng tin, dù sao tổ mẫu đau lòng cháu trai cháu gái, tìm một người đến trông nom một chút, cũng không có chỗ cho người bắt bớ, nhưng ngặt nỗi tổ mẫu Từ gia trước nay không chào đón vợ con của con trai mình, nào sẽ sinh lòng tốt muốn đoái thương đến cháu trai cháu gái, sợ là có tâm tư khác.

Nhưng cho dù mọi người đều biết sự thực, phủ Đại trưởng công chúa vì không có trưởng bối ở nhà, Từ Man cùng các huynh trưởng không thể không nhận “lòng tốt” của tổ mẫu. Cho dù chờ Đại trưởng công chúa trở về, thì người nọ cũng đã ở đây rồi, ở mặt ngoài tổ mẫu lại là có hảo ý, khiến người khác không bắt được nhược điểm.

“Đại ca đã điều tra qua lai lịch của nha đầu kia chưa?” mặc dù ngay từ đầu Từ Man đồng ý với ý tưởng của các huynh trưởng, nhưng hiện tại người đã tới rồi, nàng ngược lại thấy có chỗ nào đó không ổn.

“Đã tra qua, quả thật là người bên cạnh tổ mẫu, tên là San Hô.” Từ Hải Sinh cố gắng muốn ổn định tâm tính, nhưng ngặt nỗi tuổi còn chưa lớn, loại sắc mặt hưng phấn hiện ra rõ ràng.

Từ Hải Thiên thì càng quá hơn, hăn vẻ mặt đỏ bừng, siết quả đấm, trừng to mắt cười lạnh nói: “Nếu người đã vào phủ, công tử ta muốn xem thử là loại mỹ nhân nào, còn muốn giành vị trí của mẫu thân?”

“Hải Thiên, không được làm bậy.” Từ Hải Sinh còn muốn giữ lại nha đầu kia, tìm ra người phía sau Quan ma ma.

“Nếu nàng ta là người bên cạnh tổ mẫu, có thể biết được những chuyện khác không?” Từ Man vuốt sớ tua trên túi thơm, vô thức quần vòng. Quan ma ma không biết bị ai sai sử, xúi giục tổ mẫu đưa người vào, nhưng người này đã rất rõ ràng, có làm gì cũng sẽ không dễ dàng tra được thứ gì từ trên người nàng ta.

Từ Hải Sinh lại tràn đầy tin tưởng nói: “A Man, muội cứ xem vi huynh.”

Từ Man đành phải đặt bất an xuống lại đáy lòng.

Nhưng mà, ngày hôm sau lúc sắp đi Cung học, Từ Man càng xác định suy nghĩ trong lòng, tỳ nữ trước mặt này thật sự xinh đẹp quá mức, trông nàng kia vòng eo nhỏ như dương liễu, khuôn mặt hạt dưa, một đôi mắt như biết nói, ăng ẳng nước khiến người thương yêu, đôi môi hồng mỏng manh, khi nói chuyện giọng nói non nớt làm người ta nổi cả da gà. Từ Man còn hoài nghi người này không phải là “con ngựa gầy”* tổ mẫu vì chọc tức mẫu thân, nên cố ý mua từ Dương Châu chứ.

* ngựa gầy: chỉ kỹ nữ

Nữ tử như vậy, có thể có liên quan đến người sau lưng Quan ma ma ư?

Cuộc sống liền theo chuyện Từ Hải Sinh mỗi ngày giám thị và nổi bất an của Từ Man, mà yên ả trôi qua. San Hô kia dường như thật như tổ mẫu đưa tới chiếu cố ba người họ, từ việc ăn uống sinh hoạt hàng ngày đến việc học, nàng đều chăm lo đủ điều, không phân biệt lớn nhỏ. Tuy nhiên ba huynh muội Từ Hải Sinh cũng không cảm kích nàng ta, ngược lại Từ Hải Thiên còn thường xuyên trêu cợt San Hô, Từ Man thì gài sọt ruột chuyện người bên cạnh, sợ nàng ta âm thầm xuống tay, làm cho San Hô vô cùng khó xử. Từ Man có vài lần bắt gặp nàng ta trốn ở một chỗ, hai mắt đầm lệ.

Có điều, Từ Man phát hiện mỗi lần San Hô khóc, địa điểm đều cách rất gần con đường phụ thân trở về phòng thường phải đi qua, vốn chút lương tâm khó có được, liền lập tức ném lên chín tầng mây.

Trong khoảng thời gian này, San Hô ngoại trừ muốn quyến rũ Từ Văn Bân ra, đều rất thành thật, lại hiếm thấy là Quan ma ma cũng không ra ngoài, làm cho Từ Hải Sinh ngày càng sinh nghi.

Hồng Thước vốn phải sau tết mới xuất giá, nhưng Đại trưởng công chúa lại không có trong phủ, Từ Văn Bân liền làm chủ, bèn cho nàng dập đầu tại nhà chính, rồi hành lễ với Từ Man, xem như là toàn vẹn tình nghĩa chủ tớ, chỉ còn chờ nhà chồng qua tháng giêng đến rước.

Nhà chồng Hồng Thước cũng ở trong phủ Đại trưởng công chúa, cha chồng nàng còn là quản sự ngoại môn trong phủ, trượng phu nàng tuy chỉ là một gã sai vặt chạy việc, nhưng chờ qua thanh minh, là chính thức được đưa đến cửa hàng bên ngoài của công chúa học việc. Tương lai sẽ kế thừa vị trí đại chương quỹ, coi vậy mà cũng là một gia đình tốt. Hồng Thước biết đây là Đại trưởng công chúa thấy nàng trung tâm với quận chúa, nên cấp cho nàng mặt mũi, nên trước lúc chưa gả đi, nàng càng dụng tâm chiều cổ Từ Man hơn. Gần như mọi chuyện đều tự thân đi làm, còn cầu xin Từ Man, ngày sau nếu còn cần nàng, xin cho nàng trở về làm quản sự ma ma bên người. Từ Man tự giác tương lai cũng phải cần xuất giá, người trung thành cũng khó tìm, bèn đồng ý.

Dạo gần đây Hồng Quế vẻ mặt mệt mỏi, sợ là cảm thấy Hồng Thước sắp đi, nàng một mình ở lại bên người Từ Man, có chút cô đơn, vả lại tuổi nàng tuy nhỏ hơn Hồng Thước một ít, nhưng cũng nên tìm một nhà để gả rồi, chỉ là lần trước Đại trưởng công chúa tìm một nhà cho nàng, lại không ngờ con trai nhà họ đã có người thương, bèn thôi, hiện tại sẽ chờ Đại trưởng công chúa hồi phủ, rồi lại tìm cho nàng.

“Quận chúa, ngài biết không, cái ả San Hô kia lại đứng ở trên đường chờ phò mã đấy ạ.” Hồng Quế gần đây tâm tình không tốt, nhìn San Hô kia liền càng thấy phiền, vừa vào cửa liền la ó.

“Người tức giận với nàng ta làm gì, chờ a nương ta trở về, thế nào cũng sẽ thanh lý sạch sẽ.” Hôm nay hiếm khi được tan học sớm, Từ Man trở về đã bắt tay vào thêu, hiện tại nàng đã có thể thêu ra một mảnh lá trúc nguyên vẹn.

Hồng Quế bữu môi, rót cho Từ Man chén trà, đưa tới nói: “Trông dáng vẻ bừa bãi của ả ta, thật đúng là tưởng vào phủ chúng ta làm thông phòng không bằng? Thật không biết hai vị tiểu lang nghĩ thế nào, nếu là nô tỳ đã sớm đánh chết rồi.”

“Cái tính tình này của Hồng Quế người, nếu không sửa đổi cho tốt, chờ chủ mẫu nương nương trở về, nhất định sẽ không tha cho người.” Hồng Thước bưng chậu hũ hoa từ ngoài tiến vào, nghe thấy vậy, không vui nói.

“Là nô tỳ không đúng, quận chúa xin chớ trách tội.” Hồng Quế không tình nguyện đứng dậy thi lễ với Từ Man, xem ra còn có chút ầm ức.

Từ Man cười khê, cầm khung thêu đùa giỡn nói: “Đã có tội là tất phải phạt, sáng sớm mai đi đứng trung bình tấn với ta đi.”

Hồng Quế nhất thời khóc tang cả mặt, xin tha nói: “Quận chúa tha cho nô tỳ đi, ngài cũng biết nô tỳ mở miệng không kiêng kễ, chi bằng, ngài cho người đánh nô tỳ hai cái thôi ạ?”

Từ Man cố ý hằm hằm đánh mặt không nói lời nào, Thanh Mai một bên lại hòa theo cười nói: “Hồng Quế tỷ tỷ nói vậy là bất mãn an bài của quận chúa ư?”

Tim Hồng Quế đánh thót, quan sát mặt Từ Man tuy nghiêm túc, nhưng trong mắt mang theo ý cười, liền biết Từ Man không tức giận thật. Nàng

cũng y theo vẻ mặt khổ sở trước đó, giọng càng lớn hơn, vài bước đi qua vồ nhẹ Thanh Mai vài cái nói: “Nha đầu đáng chết này, ngày thường tỷ đây đối với người không tệ, người cư nhiên không giúp ta, còn bỏ đá xuống giếng!”

Trong phòng nhất thời cười đùa một mảnh, ngay cả Bích Cúc ngày thường câu nệ cũng nở nụ cười.

Cười đùa xong, Hồng Quế thè lưỡi, thận trọng từ trong lòng ngực lấy ra một cây trâm bạc không được đẹp lắm, đưa cho Từ Man nói: “Đây là nữ nhân kia cho nô tỳ, muốn mua chuộc nô tỳ, nô tỳ sao có thể đồng ý, nhưng ả ta cố nài đưa cho bằng được, quận chúa người xem?”

Từ Man nhìn ngắm cây trâm bạc kia, biết đây là lệ thường, dù sao muốn tạo quan hệ tốt với người khác, ở trong phụ đám hạ nhân đưa tiền cho nhau là chuyện thường tình, nhưng nàng lại còn nói: “Giờ sao? Cũng đã nhận rồi, còn chưa nói thật à?”

Hồng Quế nhất thời lộ ra biểu tình đau đớn, lấy trâm bạc ra, cắn răng nói: “VẬY Ể NÔ TỲ TRẢ LẠI NÀNG TA.”

Từ Man phì một tiếng bật cười, không chọc nàng ta nữa, chỉ ghét bỏ nói: “Trông đáng vẻ hám tiền của người kia, làm như mọi ngày bản quận chúa hà khắc với người lắm vậy.”

“Nào có ạ, quận chúa là đỉnh đỉnh đại thiện nhân a.” Hồng Quế lập tức lật mặt, hớn hở nhanh chóng cất trâm bạc vào.

Thanh Mai lúc này lại đi tới, duỗi tay ra đoạt đi cây trâm kia, miệng nói: “Thứ tốt gì, làm cho tỷ tỷ nhớ thương như thế, cho muội muội xem thử một chút.”

Hồng Quế rút cuộc lại không lấy ra nữa, vội vàng thoát khỏi tay Thanh Mai, phốc một cái nhảy đến cạnh cửa, quay đầu nói với Từ Man: “Nô tỳ đi xem bữa tối cho quận chúa.”

Nói xong, cũng không quay đầu lại chạy biến.

Trong phòng lại là một tràng cười rần, nói Hồng Quế rõ là đầu óc mê tiền.

Ngày hôm sau, sáng sớm Từ Man đang chuẩn bị đến Cung học, nàng vừa đi ra sân của mình, trên cửa hành lang gặp khúc liền bắt gặp San Hô một thân váy quây đỏ tươi, trời lạnh thế mà mặc y phục tay lờ mỏng manh đứng ở giao lộ, thật không biết đầu óc của nàng cấu tạo từ gì, biết rõ nàng tuyệt đối không có khả năng làm thông phòng phò mã, còn ra sức biểu diễn như vậy.

“Thỉnh an quận chúa.” San Hô nhu nhược khom mình hành lễ, thấy Từ Man nhú mày, tuy nói đều là nữ tử Giang Nam, nhưng những cô nương của Hoàng thành đều có một cỗ khí chất sáng sủa, nay lại nhìn còn “tiểu bạch hoa” hơn cả Bích Lan, từ đầu đến chân đều không thoải mái.

“Sáng sớm người ở đây làm gì?” Phụ thân đã ba ngày không hồi phủ, Từ Man đoán có lẽ cha bận rộn không có thời gian nghĩ tới nha hoàn tổ mẫu đưa tới này là muốn làm thông phòng cho cha.

San Hô xấu hổ cười trừ, lén liếc nhìn về phía chính phòng, mới nói: “Nghe nói sáng sớm quận chúa phải đi Cung học, mấy ngày trước nô tỳ đến không kịp, hôm nay cố ý nhất định phải theo quy củ đến thỉnh an.”

Từ Man lãnh đạm gật gật đầu, cũng không để ý lý do vụng về của nàng ta, mang theo Hồng Quế cùng Thanh Mai bước lên hành lang.

“Quận chúa xin dừng bước.” mắt thấy Từ Man muốn đi, mấy ngày nay San Hô vẫn chưa chân chính tiếp xúc được với phò mã, nhiều nhất là từ xa liếc mắt một cái, đã bị gã sai vặt bên người phò mã quát đuổi đi rồi. Nàng tự xưng bản thân mình xinh đẹp, cho dù ở Từ phủ cũng đứng đầu một phần, nàng còn là đại nha hoàn bên người lão phu nhân, cho dù đại phu nhân trong phủ cũng không dám xem thường nàng. Lúc còn trong phủ, Đại lang

còn nhiều lần lấy lòng nàng đấy, chẳng qua là nàng khinh thường ủy thân thôi, nhưng phò mã thì khác, khi phò mã còn chưa thành thân, lúc ấy nàng chỉ là một tiểu cô nương trong phủ, nhưng nàng vẫn không sao quên được trong rừng hoa đào kia, nụ cười tươi sáng của phò mã.

Từ Man chậm rãi xoay người, nhìn thiếu nữ dưới hành lang, đợi nói tiếp.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 48: Ước Hẹn Của Nữ Chính

“Nếu nô tỳ đã được lão phu nhân đưa tới đây, tất nhiên cũng nghĩ nên biết một chút tình huống của phò mã...” vốn còn đúng lý hợp tình, nhưng San Hô thấy kỳ lạ là Từ Man không giống như đứa bé ngây thơ không biết gì, ngược lại càng giống như nhìn thấu tâm tư mình, giọng nói thế là càng nhỏ dần, cuối cùng lời lẽ đều biến thành tiếng muỗi kêu, không nghe rõ ràng được.

Từ Man nhìn chăm chăm San Hô, thấy đầu nàng ta từ từ cúi gằm, hai má căng đỏ bừng, trong lòng lại càng không kiên nhẫn. Gần đây nàng càng cảm thấy, chủ ý của đại ca kỳ thật cũng không hoàn thiện, dưới tình hình trong phủ không có người lớn trấn giữ, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Vả lại dạo gần đây lại là thời khắc mấu chốt của phụ thân, ngộ nhờ San Hô này có lai lịch gì đó, lại tiết lộ ra bí mật gì đó, ngược lại làm hại đến phụ thân và cữu cữu. Cho dù nàng ta đích thị là một hạ nhân muốn núp vẫy rồng bám cánh phượng, thủ đoạn này đa phần là bọn nhỏ không hiểu, nhưng rủi như tình cờ xảy ra chuyện gì, Từ Man sẽ cảm thấy bản thân mình tội ác tày trời, rất có lỗi với mẫu thân.

Trầm tư, Từ Man quyết định ra oai một phen, cũng để cho các ca ca để ý chặt chẽ hơn chút.

“San Hô cô nương hẳn nên biết thân phận của chính mình nhỉ.”

San Hô nghe giọng nói non nớt nhưng lại mang theo lớp băng lạnh lùng vô hình, luôn cảm thấy có chút gì đó kỳ lạ nói không nên lời.

“Nô tỳ tất nhiên là lão phu nhân đưa tới hầu hạ ba vị tiểu chủ rồi ạ.”
San Hô mất tự nhiên giật giật cổ họng.

Từ Man cười lạnh, đây là lỗi tổ mẫu ra sao? Khi dễ San Hô chính là đánh vào mặt tổ mẫu? Chỉ tiếc nếu là thế gia khác còn có thể hiệu quả, nhà nàng chính là phủ công chúa, cho dù mẫu thân nhìn vào mặt mũi phụ thân, ngày thường không so đo cùng tổ mẫu, nhưng nếu thật sự có chuyện tới trên đầu, mẫu thân phải thân vệ bao vây Từ phủ còn làm được.

“Người có biết là tốt rồi, cái gì không nên hỏi người không cần hỏi, không nên tiếp xúc không cần tiếp xúc, bằng không đừng trách bản quận chúa không nghĩ đến tình cảm.” Từ Man vung tay áo, một cảm giác về sự ưu việt của người có địa vị cao đột nhiên sinh ra, đây cũng là thứ mà sau vài năm nàng tới nơi này, lĩnh hội được sâu sắc nhất.

San Hô bị nàng lạnh lùng đả kích, đầy bụng ủy khuất, nhưng chút ít chấp niệm trong lòng kia, vẫn chống đỡ nàng, khiến nàng bất giác ngẩng đầu lên, quật cường nói: “Lão phu nhân sai nô tỳ đến đây, cũng là vì quan tâm phò mã.”

Từ Man không ngờ San Hô này cũng là người quật cường, bèn tiến lên vài bước, không ngừng nhìn chăm chăm khiến da đầu San Hô run lên, mới mở miệng nói: “Có một số việc, đừng si tâm vọng tưởng, bằng không sau này có mệnh hưởng phúc hay không còn khó nói.”

San Hô liếc Từ Man một cái, liền lập tức né tránh ra, tìm đập thành thịch, đôi mắt đen kịt sâu kín ấy của Từ Man, khiến nàng thấy mà hoảng hốt.

Từ Man không nói gì nữa, nàng chuẩn bị hôm nay từ Cung học trở về, sẽ bảo đại ca đưa người trở về, đường đường phủ công chúa của nàng còn sợ Từ phủ sao.

“Quận chúa, ả ta thật quá không có chừng mực rồi.” Hồng Quế đi phía sau Từ Man, mãi đến cửa phủ mới cẩn thận nói.

Từ Man vịn tay nàng, lên xe ngựa, mới nói: “Ngày mai sai người đưa nàng ta trở về, chúng ta hầu hạ không nổi.”

Hồng Quế mắt sáng ngời, cười nói: “Đây mới chính là chuyện tốt.”

Thanh Mai cũng gật gật đầu, quy củ trong phủ vốn rất nghiêm ngặt, hiện tại lòi ra mấy thứ này, làm cho người ta trong lòng lo lắng, sẽ làm nghiêng vẹo tâm tư của mấy tiểu nha đầu nhỏ tuổi trong phủ.

Cung học gần đây có vài chương trình học khác nhau, dù sao Đại công chúa và Đại hoàng tử cũng lớn tuổi hơn, Đại hoàng tử đã bắt đầu tiếp xúc với những thứ mà một hoàng tử nên học, còn Đại công chúa thì tiếp tục bồi dưỡng về phương diện lễ nghi tu dưỡng, chờ tiếp qua vài năm, Đại hoàng tử đã có thể nhận các chức vụ trong hoàng gia bắt đầu bước vào hàng lối chư tào. Mà Đại công chúa lại là đương triều đệ nhất công chúa chuẩn bị xuất giá, không thể nói là không quan trọng được, ngay cả Hoàng đế gần đây cũng hỏi han vài câu.

Từ Man cũng coi như nhàn nhã, nàng không phải công chúa, cũng không phải giữ quy củ quá, chỉ cần vượt qua được việc học, mẫu thân sẽ không quản thúc nàng, nhưng đồng thời nàng cũng phát hiện, mặc dù Hoàng Tú Oánh đã sống lại một đời, nhưng trong Cung học nàng ta vẫn học phá lệ nỗ lực, chuyện này không thể không làm cho Từ Man xốc lên tinh thần, không nói vượt qua Hoàng Tú Oánh, ít nhất không thể lơ lửng bị lạc lại quá xa được.

Cùng lúc đó, Hoàng đế cừu cừu đáp ứng tuyển thân vệ cho Từ Man, cũng nhanh chóng tuyển không sai biệt lắm, lớn hơn Từ Man một hai tuổi, còn là hạt giống tốt do hoàng gia tuyển ra, tương lai lớn lên cũng sẽ không

yếu hơn là bao so với linh vệ của Đại trưởng công chúa, chỉ là năng lực thực chiến còn chưa đủ mạnh, vẫn cần tôi luyện.

Vì lần trước làm Chu Hoàn mất vui, Từ Man hứa chờ lần sau người Hồ lại bán ngựa, sẽ đi cùng nàng. Tuy phủ công chúa đã có ngựa, nhưng đều là nhị nương cho hai vị ca ca, nàng đến nay chưa từng có một con của riêng mình, nàng muốn chọn một con ngựa nhỏ tuổi ngoan ngoãn, để mình tập võ lòng.

“Quận chúa, lá hạnh hôm qua sư phụ dạy, theo đến đâu rồi?” Từ Man vừa mới ngồi xuống, đã thấy Hoàng Tú Oánh chậm rãi đi tới, Thục Viện đứng cách đó không xa, vẻ mặt mất hứng.

Từ Man trả lời cho có lệ: “Bình thường, không bằng mấy vị biểu tỹ.”

Hoàng Tú Oánh cụp con người mắt xuống, trong lòng cũng có chút phiền não, nàng không biết sự cố ở điểm mà làm cho Từ Man đối chọi với mình như thế. Cho dù kiếp trước lúc nhỏ Từ Man không thường lui tới, nhưng gặp mặt cũng xem như hòa hoãn, sau lại chờ Từ Man đại khái tầm 10 tuổi, biết được chuyện Đại trưởng công chúa từng gả đến Hoàng phủ, mới trở mặt với mình, Nói như vậy, Từ Man đã biết không ít chuyện rồi ư? Nhưng bằng độ tuổi hiện giờ nàng ta có thể hiểu được ư? Bất quá đã lâu rồi, chỗ Quan ma ma cũng không thấy có tin tức, sợ là Từ Man đã không còn giống như nàng nghĩ nữa.

“Chúng ta vừa rồi mới thương lượng, chờ qua Kinh Trập (ngày 5 hoặc 6 tháng 3), chúng ta cùng kết bạn đi du ngoạn, chẳng hay quận chúa có muốn đi cùng không.” Hoàng Tú Oánh đè nén nghi ngờ trong lòng, nhiệt tình mời đón.

Từ Man nhìn nàng ta một cái, không biết trong lòng nàng ta lại đang nổi lên âm mưu gì, tuy nói ở trong sách sau khi nữ chính sống lại, cũng không làm gì thương tổn đến thân thể quận chúa, chỉ có xúi giục nàng càng

điều ngoa và khắc nghiệt hơn, còn làm hại đến thanh danh của nàng, cuối cùng thiết kế nàng và Đinh Hạo cùng rơi xuống sông, không thể không ‘nhìn nhau phát ghét’. Mà trong sách lại vẫn luôn một mực tuyên dương Hoàng Tú Oánh rằng: là bất đắc dĩ mà thôi, nàng phải báo thù vân vân. Nhưng Từ Man luôn cảm thấy tâm tư của Hoàng Tú Oánh bất chính, “giết người chẳng qua là đầu đụng xuống đất”*. Trong sách, Hoàng Tú Oánh có mấy lần cơ hội giết quận chúa, lại thà rằng cho quận chúa là con chuột chạy qua đường, nhận hết chê cười, đây còn không phải bảo là thủ đoạn mềm dẻo sao.

(* Giết người chẳng qua là đầu đụng xuống đất: có 3 hàm nghĩa, theo trường hợp trên là cái thứ 3

1. Giết người chẳng qua là đầu lặn trên đất, không phải chuyện gì lớn, ý muốn nói đối phương không cần sợ chết;

Nếu giết người chẳng qua là đầu đụng xuống đất, đối phương đã đập đầu bồi tội rồi, cũng là đầu đụng xuống đất đấy thôi, tội gì phải đau khổ bức bách, tha thứ cho đối phương đi; Ý là mục đích đã đạt được, không cần phải tiếp tục “được voi đòi tiên” nữa. So sánh phàm là người hoặc phàm là chuyện gì nên lưu lại con đường sống, không nên quá phận, tránh liên lụy người vô tội hoặc càng mang đến nhiều đau khổ bất hạnh, như vậy cũng chưa chắc có điểm lợi gì cho mình.) Hiện tại nàng vẫn không hề để ý tới Hoàng Tú Oánh, làm cho Hoàng Tú Oánh không thể xuống tay với mình, càng đừng nói làm hư mình, cho nên bước tiếp theo, Từ Man đoán rằng, Hoàng Tú Oánh nhất định sẽ muốn bắt được nhược điểm của mình, rêu rao những điều xấu của mình, gần đây bên ngoài đã có người đồn đãi, nói nàng tính tình quái đản, bị sủng quá mức rồi, ngay cả công chúa còn dám đánh, nhưng nguyên do chân chính của sự tình lại không có người giải thích, mấy kẻ ngồi lê đôi mách kia mới không đi để ý đến điểm nhỏ nhặt không đáng kể đó.

Mặc dù Từ Man không thèm để ý đến thanh danh của mình như thế nào, nhưng cũng không muốn Hoàng Tú Oánh quá đặc ý, lại càng không muốn cho nàng ta đem mình ra làm nền, để làm nổi lên cái bản lĩnh khôn khéo còn nhỏ đã ngoan ngoãn hiểu chuyện của nàng ta.

Vả lại, Từ Man liếc nhìn Thục Mẫn dạo gần đây càng trở nên âm trầm...

“A Man, muội cùng đi đi, đừng lo lắng.” Thục Thận cũng đi tới, vỗ vỗ tay Từ Man, trấn an nói.

Chỉ có Thục Viện ngồi ở một bên, khinh khỉnh nói: “Nàng ta không đi càng tốt, nom cái mặt nàng ta là không còn bụng dạ chơi rồi.”

“Muội yên tâm, không chỉ mỗi riêng chúng ta, hai vị biểu đệ còn có Đại hoàng huynh cũng muốn đi.” Thục Thận thấy Từ Man vẫn không tình nguyện, bèn nói thêm.

Từ Man nghe nói các ca ca cũng đi, cũng không tiện cự tuyệt nữa, bèn gật đầu xem như là đồng ý.

Thục Viện lại hừ một tiếng, ngoảnh phắt người đi.

Thục Mẫn vẫn cúi đầu, không hề nói gì một cách rất cổ quái.

Tan lớp, Từ Man còn cố ý hỏi ý tứ các ca ca, thấy bọn họ quả thật đồng ý, lại cùng đi còn có nhị biểu ca cùng với Thụy biểu ca nhà hoàng thúc gia gia, trong lòng liền thả lỏng. Bằng không, nàng thật sự không có can đảm cùng với nữ chính trong sách đi du ngoạn, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì, dù sao còn có cái vòng sáng chói “nữ chính” kia ở đây.

Về tới phủ, Từ Man vừa vào khuê phòng, lúc này mới sức nhớ, nàng dự định nói đại ca đưa San Hô kia tiến bước đi, kết quả lúc ở trên xe quên

nói, bèn kêu Hồng Thước đến, phân phó nàng đích thân đến viện của các ca ca truyền lời.

Đợi Hồng Thước đi rồi, Hồng Quế nhớ tới nên châm cho Từ Man một bình trà, vì Từ Man mỗi ngày trở về đều phải uống một bình trà hoa cúc giải nhiệt, dù sao cả ngày ở mãi trong phòng đốt than, mặc dù ấm áp, nhưng có thể dẫn đến khô hanh phát hỏa là nhất định, vả lại nàng còn buộc các ca ca thỉnh thoảng đến cùng uống trà.

Hồng Quế lấy dụng cụ pha trà ra, vừa định xách ấm trà trên bếp lò bùn đỏ xuống, lại phát hiện bên trong trống trơn, không còn một giọt nước, bèn buồn bực nói: “Đám a đầu lười nhác này, trước khi chúng ta về, còn chưa chuẩn bị nước nữa.”

Từ Man cũng không để ý, tựa vào giường êm nghỉ ngơi, lơ đãng nói: “Hôm nay Hồng Thước về nhà mẹ đẻ mới trở lại, một mình Niên ma ma còn phải trông chừng việc vặt trong viện, quên cũng là thường tình.”

“Thế Quan ma ma không quản mấy nha hoàn đó sao?” Hồng Quế xách ấm trà đi ra ngoài, vừa đi vừa hậm hực ác độc nói: “Nên cho đám tiểu nha đầu kia chịu chút đau khổ, bằng không sớm hay muộn cũng leo lên đầu chúng ta.”

Từ Man cười cười không nói gì, chậm rãi nhắm mắt lại dưỡng thần, chờ các ca ca đưa San Hô đi, Quan ma ma cũng vô dụng rồi, sợ là lên nghiêm hình khảo vấn là không thể thiếu.

Ai ngờ Hồng Quế còn chưa được một lúc, đã tức giận trở lại, vẻ mặt mất hứng nói: “Rõ thật là xảo quyệt.”

Từ Man mở mắt ra, nhóm người dậy, dựa người hỏi: “Lại làm sao vậy?”

Hồng Quế nhắc chiếc bình trong tay lên nói: “San Hô kia cũng không biết từ đâu biết được ngài thích đông mai tuyết thủy (nước được chưng cất từ tuyết đọng trên bông mai), cư nhiên không biết từ đâu lấy được một bình đến, muốn nô tỳ đem về cho ngài, nô tỳ sao có thể dùng thứ lai lịch không rõ kia chứ, tất nhiên đã không mang về rồi.”

Từ Man thấy nàng mặc dù căn nhẫn liên miên mãi, nhưng tay vẫn liên tục hoạt động, chỉ chốc lát sau đã châm xong một bình trà, đặt lên bàn, chỉ còn chờ hai vị ca ca đến.

Từ Man nghỉ ngơi trong chốc lát, thấy có hơi khát nước, bèn đứng lên khỏi giường, Thanh Mai đỡ nàng đi đến bên cạnh bàn, vừa mới ngồi vào chỗ, đã thấy hai vị ca ca từ ngoài bước vào, Từ Man đón bọn họ ngồi xuống, nghĩ bụng muốn nói chuyện San Hô. Hồng Quế là người thông minh, lập tức đuổi mọi người trong phòng ra ngoài, giống như mọi ngày vậy.

Nhưng ngay lúc Từ Man chuẩn bị bưng chén trà lên uống, trong lúc Thanh Mai châm trà cho hai vị huynh trưởng, tay áo của nàng dường như bị điều khắc nào đó trên bàn móc phải, khiến nàng dùng sức không đều trực tiếp hất một tay áo còn lại qua ấm trà, cả ấm và chén trà đều rơi xuống đất, vỡ vụn, Từ Man cũng giật mình đặt lại chén trà xuống bàn, nhảy qua một bên.

Nước trà tí tách tràn một vũng trên mặt đất, khắp nơi đều là mảnh sứ vỡ, vốn có hình vẽ đôi bướm uyên ương nay đã không nhìn ra được rồi. Từ Man giật mình chưa kịp định thần, vỗ ngực, hai vị huynh trưởng cũng thoáng kinh ngạc, lại không đứng lên. Thanh Mai sợ tới mức hốc mắt ướm ướm, lập tức quỳ sụp xuống, cúi đầu không dám nói năng.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 49: Một Bình Trà Độc

Thanh Mai vừa then vừa xấu hổ, mới làm nha hoàn nhất đẳng dự bị không được bao lâu, liền gây họa rồi, làm sao đối mặt với tín nhiệm của quận chúa đây, ngay cả việc châm trà nhỏ như vậy cũng làm không xong, sau này còn trông cậy được gì cho quận chúa chứ.

Thấy nàng như vậy, Từ Man cũng không tức giận, ai cũng có lúc sơ sẩy, vả lại Thanh Mai làm việc luôn luôn cẩn thận, lần này chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, cũng không đến mức trách cứ, chỉ nói: “Không cần thận, phạt người ba tháng tiền tiêu vật, người đứng lên đi.”

“Đa tạ quận chúa thương tình.” Thanh Mai vụng trộm xoa xoa mắt, nhưng không đứng lên, chỉ vươn tay thu dọn đồ trên đất, mảnh sứ rơi rớt khắp nơi, nàng cẩn thận nhặt từng chút, giống như muốn lập công chuộc tội vậy.

Từ Man không ngăn, ngược lại quay đầu kêu Hồng Thước lấy ki hốt đến, giúp nàng ta thu dọn.

Trải qua việc nhỏ bất ngờ ngẫu nhiên này, Từ Man vẫn không quên chuyện quan trọng cần nói với đại ca, vì trong phòng bữa bộn, bèn dẫn các ca ca đi vào phòng trong của mình, nghĩ chỗ ít người, cũng là nơi dễ nói chuyện.

“Đại ca, nha đầu San Hô kia ở trong phủ chúng ta cũng không gây ra chuyện gì, có tiếp tục vài ngày nữa, cũng không nhìn ra được cái gì.” Từ

Man vừa ngồi xuống liền lo lắng nói.

“Theo như huynh thấy, không bằng bắt lại, đánh vài gậy, xem nàng ta có nói hay không.” Từ Hải Thiên ngã người dựa trên bàn nhỏ, đứng không ra đứng, nói.

Từ Hải Sinh lại không đồng ý nói: “Nếu là một nha hoàn bình thường, tùy tiện cho đệ hành hạ, nhưng nàng ta do tổ mẫu phái đến chăm sóc chúng ta, dù sao cũng không phải người của phủ ta, mặt ngoài nàng ta vẫn phải quay về Từ phủ, nếu tùy tiện đuổi đi, sẽ gây trở ngại đến thanh danh phụ thân, đối với mẫu thân cũng không tốt.”

“Cùng lắm chỉ là một đứa nha hoàn.” Từ Hải Thiên bất cần nói.

“Chỉ sợ tổ mẫu mượn cớ này để gây sự, bà ta không tiện quở trách mẫu thân, nhưng phụ thân nhất định trốn không khỏi.” Tổ mẫu là người thế nào, bọn họ còn lạ sao, cho nên San Hô chỉ có thể tìm lý do đưa trả về, tạm thời không nên manh động.

“Quả là phiền chết được, còn mục Quan ma ma kia thì sao? Mục già kia ấy thế mà gần đây không bước chân ra khỏi phủ.” Từ Hải Thiên gãi gãi đầu, không kiên nhẫn nói.

Từ Hải Sinh lại nhìn về phía Từ Man.

Từ Man im lặng một lúc, đoạn thở dài nói với đại ca: “Đại ca có thể tùy ý xử trí.”

Từ Hải Sinh vỗ vỗ tay muội muội, chuyện này cho dù đã định trước rồi, mặc dù Quan ma ma là người Từ phủ, nhưng ở mặt ngoài mục ta cũng đã là người của phủ công chúa, tổ mẫu có làm cách nào cũng không nhúng tay vào phủ công chúa được, cho dù phụ thân đối với Quan ma ma còn có chút tình nghĩa, nhưng gần đây thời gian dài, phụ thân đối với từng hành động của Quan ma ma cũng không phải không phát hiện, đến lúc đó chỉ

biết mở một mắt nhắm một mắt, mẫu thân thì lại càng không thèm để ý, một lão nô mà thôi, cho tới bây giờ chưa từng để trong lòng.

Từ Man lại nghĩ nhiều hơn các ca ca, trong sách Quan ma ma vẫn luôn dựng lên hình ảnh một lão ma ma thiếp thân nhìn như trung thành, kỳ thật đầy bụng tai họa. Đại trưởng công chúa đặt ở bên người nữ nhi, cũng là có mặt mũi lắm rồi, dù sao bên người quận chúa còn có nhũ mẫu và ma ma giáo dưỡng, lại quên rằng, trẻ nhỏ luôn thích nghe lời nịnh nọt tán dương, luôn thích được người chiều chuộng, nhũ mẫu và ma ma giáo dưỡng tâm tư có đoan chính thế nào đi nữa, cũng có thời điểm nghiêm khắc. Nhưng Quan ma ma vẫn luôn là người xin gì được nấy, đọc qua tiểu thuyết, có lẽ biết, loại phương pháp này gọi là “chiều hư”. Nhưng trong hoàng gia, kiêu ngạo tùy hứng cũng không phải tật xấu. Thậm chí thời kì của tiên hoàng, lấy ví dụ một gia đình nuôi con trai thành công tử bột, quần là áo lụa, chỉ vì người của hoàng gia, chỉ cần không dính đến chính sự thì mãi mãi có tiền bạc tha hồ tiêu xài. Quan ma ma ở trong đó cũng không tính là duy nhất gây chú ý.

Mà nay, tuy không mò ra được kẻ đứng sau sai khiến Quan ma ma, nhưng một khi San Hô bị đưa trả về, nếu trong chuyện này thực sự có gì mờ ám, chắc hẳn Quan ma ma cũng không làm gì được, chỉ không biết trong phủ công chúa còn có ai là người của tổ mẫu hay không.

Huynh muội ba người vừa thương lượng xong, định ngày mai sẽ đưa San Hô về Từ phủ, lại nghe bên ngoài Hồng Thước sợ hãi kêu lên một tiếng, sau đó là một tràng huyên náo. Lập tức, Bích Cúc từ bên ngoài vọt vào, không kịp hành lễ kinh hãi nói: “Thanh Mai... Thanh Mai nàng ấy té xỉu ạ.”

Từ Man nhíu mày, từ vị trí đứng lên, đi tới cửa, bất an nói: “Sao lại thế này?”

Bích Cúc run lập cập trả lời: “Hồi bẩm quận chúa, vừa rồi Thanh Mai cùng Hồng Thước tỷ tỷ đang thu dọn mảnh sứ vỡ, nhưng nàng ta không

cho Hồng Thước tỷ tỷ động tay vào, muốn một mình dọn, kết quả dọn xong, không bao lâu liền té xỉu.”

Từ Man quay đầu liếc nhìn đại ca, đều cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng không chậm trễ, tức khắc đi ra phòng.

“Nàng ta bị sao vậy?” Từ Man vừa thấy đám tỷ nữ ba chân bốn cẳng nâng Thanh Mai lên chiếc sập nhỏ, nhú mày hỏi: “Đã mời đại phu đến chưa?”

Hồng Quế lập tức kêu lên: “Nô tỷ đi mời liền.” Nói xong nhanh chân chạy biến.

Từ Man đi đến cạnh Thanh Mai, nhìn nàng toàn thân phát run, môi trắng bệch, người đầy mồ hôi, sắc mặt thoáng có chút xanh đen, cực kỳ không bình thường.

Từ Hải Sinh đứng sau lưng Từ Man, cũng lia mắt nhìn Thanh Mai, lại cảm thấy có chỗ nào đó quái dị, vừa rồi rõ ràng còn đang bình thường, thoát nhìn sắc mặt hồng nhuận, hơi thở có lực, sao mới qua thời gian nói vài câu, tự dừng hơi thở mong manh như sắp tắt rồi.

“Trên váy nàng kia...” Từ Hải Sinh đảo mắt một cái, thoáng giật mình, lập tức cúi đầu nói với muội muội.

Từ Man cũng nhìn qua, trên váy Thanh Mai có một vết máu nhỏ, màu sắc đỏ tươi, giống như vừa mới có, liền cầm tay nàng lên tìm kiếm, nhưng căn bản không sao cả, chợt phát hiện trên ngón cái nàng ta bị thứ gì cắt phải, còn bị chảy máu, vết máu chỉ vừa mới khô, không tiếp tục chảy nữa.

“Hồng Thước người đi rót cho nàng ta chén nước, Bích Cúc người đi tìm Niên ma ma và Tân ma ma, nhân tiện kêu đám tiểu nha hoàn đang chơi bên ngoài không được tiến vào.” Từ Man ngẩng đầu làm như không có việc gì nói.

Hai người họ không hề nghi ngờ điều gì, lập tức đi làm việc. Từ Man lại kéo dài ca tới, để hẳn nhìn thấy ngón tay Thanh Mai, mặc dù nơi đó miệng vết thương đã khô, nhưng mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy màu da quanh miệng vết thương có hơi biến đen.

Đồng tử của Từ Hải Sinh co rút lại, sợ hãi toát mồ hôi lạnh cả người.

Từ Hải Sinh là người thừa kế, còn là trưởng tử của công chúa được Hoàng đế coi trọng, sau khi trưởng thành sẽ được phân đất phong hầu. Từ nhỏ, hẳn đã học tập những thứ sâu xa lại thêm uyên bác hơn Từ Man, những thủ đoạn xấu xa chốn hoàng gia cũng nghe biết không ít, nhưng tận mắt nhìn thấy thật sự là lần đầu tiên.

So với Từ Hải Sinh đã được dạy bảo từ nhỏ, Từ Man càng có nhiều kinh nghiệm được học từ tiểu thuyết hơn. Một người hoạt bát khỏe mạnh bình thường, bỗng nhiên té xỉu không có lý do, ngoại trừ bệnh cấp tính ra, cũng chỉ có một khả năng, đó là trúng độc. Nhưng cả ngày hôm nay, Thanh Mai luôn ở bên cạnh nàng, một tắc không rời, nếu muốn hạ độc nàng ta, rất không dễ dàng, mà cũng không cần thiết. Như vậy nếu nàng ta trúng độc, cũng chỉ có lý do là trùng hợp, vô duyên vô cớ thành con dê chịu tội thay mà thôi.

“A Man, chuyện này e là không giấu được rồi.” Từ Hải Sinh chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này, nói.

Từ Man cũng gật đầu, chuyện này đã vượt qua khỏi phạm vi những đứa trẻ như họ có thể xử lý.

Từ Hải Thiên đầu tiên là không thấy gì, sau được Từ Hải Sinh chỉ điểm, đầu óc vừa đảo một cái lập tức nghĩ tới điểm mấu chốt, lại hỏi hôm nay ấm trà kia đã qua tay những người nào, ngay lập tức dẫn theo gã sai vặt đi ra ngoài, thẳng hướng đến phòng của San Hô, bất luận có phải nàng ta làm hay không, cũng không thể dễ dàng bỏ qua.

Hồng Thuộc bưng nước đến, đứng từ xa nhìn nhị công tử không hiểu sao rời đi, bỗng chốc sững sờ, lúng túng không biết làm sao, cũng là Từ Man kêu nàng rót chút nước cho Thanh Mai, mới thấp thỏm đợi Hồng Quế tìm đại phu đến.

Sau đó, đại phu đến, sau một hồi xem xét, xác nhận Thanh Mai chính xác là trúng độc, lại gom những mảnh ấm trà vỡ lên cùng với bã trà cam cúc hoa cẩn thận kiểm tra kỹ, quả nhiên trong nước trà chứa một loại độc được cực kỳ mạnh, chỉ cần dính một chút vào miệng, trong một khắc sẽ bỏ mạng. Mà Thanh Mai tuy chỉ miệng vết thương dính độc, cũng cần hơn nửa năm điều dưỡng mới có thể khôi phục, chung quy mạng có thể giữ lại đã là rất may mắn.

Việc này theo đại phu đến đây, rốt cuộc không giấu giếm được, Từ Man nhìn đại ca và nhị ca dẫn người đi bao vây tất cả người của phòng trà nước, lại đưa tất cả người trong phòng Từ Man đến một gian phòng riêng sai người canh giữ, ngay sau đó lôi Quan ma ma từ trong phòng mù ra, trói gô lại tha ra ngoài canh chừng.

Mụ Quan ma ma kia không muốn bị nhốt, lúc đi ngang qua khuê phòng Từ Man vội lớn tiếng la ó: “Các người buông ra, ta là ma ma của phò mã, phò mã là do ta trông nom đến lớn, phò mã đã đáp ứng sẽ đối xử tử tế với ta, ta bây giờ còn là quản sự ma ma của quận chúa, các người sao có thể tùy ý bắt ta! Quận chúa! Quận chúa ngài mau đến mà xem, xem bọn chết dẫm này vu họa lão nô!”

Từ Man vốn không muốn để ý đến mụ ta, nhưng cuối cùng vẫn không nhìn được đi ra cửa. Quan ma ma thấy Từ Man đi ra, vẻ mặt sáng lên, lập tức tươi cười nhưng sắc mặt bỗng cứng đờ, mụ chỉ thấy ánh mắt lạnh băng và biểu tình xa cách của Từ Man, nào còn sự ngây thơ cùng ý lại của mọi ngày, xem ánh mắt của nàng, giống như đang nhìn một người xa lạ, hoặc nói là một con kiến thôi.

Trong lúc Quan ma ma còn đang bần thần hoảng hốt, gã sai vặt bên người Từ Hải Sinh trực tiếp nhét một miếng giẻ vào miệng mụ ta, lại kêu vài ma ma cao to đến trực tiếp lôi mụ ta đi, thế là không còn thanh âm gì nữa.

Từ Man vẫn một mực nhìn thẳng vào ánh mắt trợn trừng đỏ bừng xen lẫn với nỗi kinh sợ chất chứa của Quan ma ma, nàng biết, đây là lần cuối cùng nàng nhìn thấy Quan ma ma.

Chờ trong sân yên tĩnh lại, Từ Man trở lại căn phòng trống rỗng chỉ còn mỗi Thanh Mai, toàn thân mềm nhũn, đặt mông ngồi trên giường êm, thiếu chút nữa đã không gượng dậy được. Đó là trà kịch độc a, nếu vừa nãy không phải Thanh Mai vô thức làm vỡ, nàng và các ca ca chắc chắn đã chết, chính là cái chết thật sự a. Không phải là xuyên không mơ hồ nữa, không phải là trò chơi, GAME OVER là có thể restart lại được nữa. Nàng không phải nữ chính trong tiểu thuyết chết qua một lần là được sống lại, nàng căn bản chính là trong cơn hôn mê vô thức mà đi đến nơi này không có lý do. Đối với cái chết nàng không hề biết một chút gì, nàng cũng không biết sau khi chết rồi cuộc sẽ đi đến địa phủ, hay là người chết giống như ngọn đèn tắt, căn bản sẽ biến mất trong trời đất này, vĩnh viễn không còn tồn tại nữa.

Sao nàng có thể không sợ, sao có thể không sợ hãi, làm quận chúa, trong lòng nàng vẫn luôn treo lơ lửng một nỗi sợ, bởi vì bàn tay vàng của nữ chính trong sách thật sự khiến nàng khó quên được. Nàng từng sợ hãi nội dung truyện không thể nghịch chuyển, đến bây giờ nội dung đã hoàn toàn xáo trộn, chỉ sợ ngay cả chính bản thân Hoàng Tú Oánh còn không thể quyết định tương lai đi hướng nào. Nàng cảm thấy nàng đã an toàn, nàng nghĩ chỉ cần không dây dưa một chỗ cùng Hoàng Tú Oánh, là nàng có thể yên ổn sống cuộc sống của mình. Nhưng nàng đã nhầm, thế giới này đúng như cái dạng nàng đã từng nghĩ, quá lớn, không chỉ có mỗi Hoàng Tú Oánh, cũng không chỉ có mỗi bàn tay vàng cầu huyết của tác giả.

“Là ai... muốn giết chúng ta.” Trong căn phòng trống rỗng, chỉ có tiếng hít thở như có như không của Thanh Mai, không một ai trả lời.

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 50: Hung Thủ Là Ai

Sự tình rất âm ỹ, nhưng bên ngoài lại bị giấu nhẹm không hay biết gì. Sau khi phò mã Từ Văn Bân hay tin, lập tức về nhà, ôm lấy bọn nhỏ nghĩ lại mà sợ, sau đó lại an bài thân tín bí mật thăm vấn các nha hoàn trong viện Từ Man, còn đặc biệt đem Quan ma ma và San Hô giam lại, cho người nghiêm ngặt trông coi. Chờ xử lý xong đám hạ nhân, Từ Văn Bân lập tức lại sai người thúc ngựa suốt 800 dặm đem chuyện trong phủ cấp báo cho Đại trưởng công chúa đang ở Hàng Châu.

Đợi hoàn thành xong mọi việc, tìm một thái y thân tín đến đặc biệt khám cho Thanh Mai, sau đó mới xem như thở phào nhẹ nhõm. Nhưng sau nỗi sợ hãi, Từ Văn Bân đứng trước mặt bọn nhỏ, biểu tình kia, chỉ sợ Từ Man cả đời không quên được.

Thất vọng... là nồng đậm thất vọng, giống như vật trân bảo yêu quý cả đời, bị người nhìn ra là hàng giả, thất vọng rất nhiều và cả đau lòng thật sâu.

“A đa...” Từ Man đứng ở một bên nhìn các ca ca cùng phụ thân, trong lòng thấp thỏm.

Nhưng vẻ mặt của Từ Văn Bân tuy có chút nhu hòa, lại không tiến lên ôm lấy nàng như mọi ngày, chỉ thản nhiên nói một câu: “A Man con quay về phòng đi.”

Từ Man mấp máy miệng, nhưng nhìn thấy đại ca nháy mắt với mình, mới lưu luyến không rời trở về.

Bọn họ đã quá mức rồi, cũng xem mình quá cao rồi, Từ Man tự cho là mình có thể khống chế cục diện, dù sao Quan ma ma ở trong sách đã bại lộ, tuy rằng vẫn không biết người sau lưng mụ ta ngoại trừ Từ gia tổ mẫu ra còn có những ai, nhưng đối với Từ Man mà nói, Quan ma ma cũng đã là kẻ tàn phế của kẻ địch rồi, bởi vì nàng luôn luôn đề phòng canh chừng, sợ xảy ra chuyện gì, Quan ma ma muốn làm gì cũng không được. Hơn nữa nàng đối với lực khống chế người hầu còn chưa mạnh, nàng luôn sợ đuổi Quan ma ma đi, tình tiết sẽ càng thay đổi nhiều hơn, nàng đối với lực khống chế người bên cạnh lại càng yếu, lại không nghĩ rằng, Quan ma ma có đổi hay không đổi, tình tiết đã sớm thay đổi.

Các ca ca tuổi còn nhỏ, mặc dù trưởng thành sớm, đối với chuyện trên triều đình cũng có kiến giải riêng của mình, nhưng dù sao trải nghiệm quá ít, dùng người cũng không đủ lão luyện, trong chuyện xử lý San Hô lại quá mức xét từ một bên, luôn thấy chỉ là một chuyện nhỏ, lại không ngờ rằng rước đến họa sát thân, nói không chừng sự tình còn liên lụy đến Từ gia, quả thực là trăm hại mà không có lấy một lợi.

Trở lại phòng, Từ Man nhìn đám bọn nha hoàn lạ mặt đứng trong một góc vắng vẻ, vẻ sợ hãi trên mặt kiểu nào cũng không dấu được, không khỏi thở dài, quy củ chặt chẽ của phủ công chúa cũng gây tai họa rồi, hiện nay người nàng có thể sử dụng lại càng thiếu.

“Thanh Mai thế nào rồi?” Thanh Mai cũng coi như gián tiếp cứu nàng một mạng, Từ Man tất sẽ không quên.

“Hồi bẩm quận chúa, Thanh Mai tỷ tỷ uống thuốc thái y kê xong, ói ra vài bận, hiện tại đang ngủ ạ.” Một cô nương gầy yếu thấp bé đi tới, vụng về thi lễ một cái, thanh âm ỏn ẻn nói, nhìn qua chưa đến 5 tuổi.

“Thái y nói sao?” Từ Man nhìn đám nha hoàn phía sau cúi đầu không dám thở mạnh, đầu lại cao hơn tiểu nha hoàn này không ít, tuổi khẳng định cũng lớn hơn, lại không ngờ lá gan nhỏ như vậy.

Tiểu nha hoàn kia ngáp ngừng một chút, quay đầu nhìn nhìn mấy nha hoàn khác, mới nói: “Hồi bẩm quận chúa, nói là độc đã được giải, chỉ cần cẩn thận điều dưỡng là được ạ”

Từ Man nghe câu trả lời với giọng nói non nớt kia, bất tri bất giác phiền muộn trong lòng cũng tan hơn phân nửa, liền hỏi: “Em tên gì?”

Tiểu nha hoàn quy củ hành lễ vạn phúc một cái, thành thật trả lời: “Nô tỳ tên là Hương Xuân ạ.”

“Phì.” Từ Man nghĩ tới mम्म hương xuân non (cây hương thung) xào trứng gà, cô bé này nên gọi là Hương Xuân Non mới đúng, thế mới đáng yêu.

Từ Man hoàn toàn không chú ý tới, kỳ thật nàng cũng chỉ mới bảy tuổi, lại dùng một loại ánh mắt của trưởng bối nhìn cô bé kia.

“Em bao nhiêu tuổi?” Từ Man thấy hứng thú, chống cằm tiếp tục hỏi.

“Nô tỳ đã sắp sáu tuổi rồi ạ.” tiểu nha hoàn kia lại bổ sung: “Sắp sửa là người lớn rồi ạ.”

Từ Man vừa nghe vậy buồn cười, mấy ngày nay tuy Trần ma ma quản lý nội viện, nhưng thân mình đã không còn nhanh nhẹn mấy, vả lại mẫu thân không có nhà, đám tôi tớ vốn có chút lỏng lẻo, hiện tại trong phủ lại xảy ra chuyện, nhân sự càng rối loạn, cũng không biết là người nào đem những đứa bé này vào viện của nàng, dù sao phụ thân cũng là nam nhân, việc hậu viện ông sơ sót cũng là lẽ thường tình.

“Hương Xuân, em là con của hạ nhân trong phủ hả?” Từ Man động tâm tư, muốn hỏi cho rõ.

“Hồi bẩm quận chúa, nô tỳ là đầy tớ trong phủ, mẫu thân đã mất, phụ thân vốn trông cửa ở nhị môn, sau lại vì uống rượu làm lỡ việc, bị đuổi đến thôn trang.” Hương Xuân ăn ngay nói thật, lại phát hiện nói nửa cũng không tốt, bèn vội vàng bổ sung: “Nô tỳ vẫn luôn do dì Xảo chăm sóc, Xuân Nha là đường tử của nô tỳ.”

Lúc này Từ Man mới ngồi thẳng người lên, cẩn thận đánh giá nha hoàn trước mặt có chút dinh dưỡng không đủ này, trông ngũ quan quả thật có vài phần tương tự Xuân Nha, có điều Xuân Nha mất đã vài năm, dung mạo của nàng cũng dần dần tiêu tán khỏi đầu Từ Man.

Tâm tình hơi chùng xuống, Từ Man lại nhìn Hương Xuân, liền có một loại cảm giác thân thiết, vì thế thản nhiên nói: “Em lưu lại bên người hầu hạ ta đi.”

Hương Xuân hai mắt sáng rõ, vui mừng nhướn mày, nhưng cũng không tỏ vẻ đắc ý, ngược lại càng dụng tâm nói: “Đa tạ quận chúa, Hương Xuân nhất định sẽ hầu hạ quận chúa thật tốt ạ.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hương Xuân, không biết sao, Từ Man bỗng nhiên nhớ tới một khắc Xuân Nha chắn trước người mẫu thân, không biết liệu Hương Xuân tương lai có thể trung thành như đường tử của con bé không.

Dù sao Hương Xuân tuổi còn nhỏ, tuy rằng đã học qua kỹ năng hầu hạ, nhưng vẫn chưa thành thạo, mặc dù trước đây Từ Man không dùng những người tiện tay chọn như thế, nhưng nàng cũng không nói gì, chỉ nhìn Hương Xuân cố gắng lần này hết lần khác hoàn thành công việc. Nha hoàn đều phải trải qua những điều đó, gian xảo mãnh khỏe mặc dù có cái miệng tốt, biết ăn nói, dẫu sao cũng không phải lâu dài, cái chủ nhân cần là nô

bộc, chứ không phải thú nuôi để chơi đùa, hầu hạ thuận tay mới là công việc quan trọng nhất của họ.

Ít nhất thái độ làm việc của Hương Xuân rất được lòng Từ Man.

Sự tình vẫn luôn tiếp tục phát triển, người trong phòng Từ Man bao gồm cả nhũ mẫu cũng bị giam lại, đổi mới lại toàn bộ. Sau khi Trần ma ma biết được việc, một mực quỳ tại chính phòng, bất luận phụ thân giải thích thế nào, bà cũng không nghe, mắt thấy bệnh trên người bà càng trở nên nặng hơn, đành phải lấy cớ chăm sóc Từ Man, để cho bà lấy công chuộc tội, vào viện Từ Man chiếu cố cuộc sống của nàng, chờ Đại trưởng công chúa hồi phủ.

Nhìn lão ma ma dâng hiến cả đời vì mẫu thân, Từ Man nhớ tới ngày thanh minh của một năm nào đó, bà ấy ôn nhu tự tay đóng đế giày cho mẫu thân, trong lòng dấy lên nỗi xấu hổ và chua xót, nếu không phải tại nàng không can ngăn ca ca, sự tình có lẽ không đến tình trạng này.

Nhưng mà, mọi thứ đã muộn, Từ Man lại một lần nữa hiểu được, có đôi khi khôn vặt là không đáng tin cậy, buông câu dài dụ cá lớn cũng phải có đủ thực lực mới hữu dụng, kiêu ngạo có thể có, nhưng tự phụ thì có thể mang đến hậu quả cực kỳ đáng sợ.

Từ Man đẩy cửa sổ ra, nhìn ráng chiều ở đường chân trời, một ngày nữa lại trôi qua, thời gian vẫn quá chậm, bọn họ lại còn quá nhỏ.

Ngày hôm sau, Từ Man lấy cớ thân thể không thoải mái không đi học, các ca ca đồng dạng cũng bị nhốt trong viện của mình, nhưng vừa qua khỏi buổi trưa, phụ thân đã tới, bởi vì người gác cổng nhận được thiệp mời, nói là Đại hoàng tử mời Từ Man cùng cặp sinh đôi ba ngày sau đi du ngoạn. Lúc này Từ Man mới nhớ tới chuyện nói với Hoàng Tú Oánh ở Cung học ngày hôm qua, lại vội vàng nhìn hoàng lịch, quả nhiên hai ngày sau chính là Kinh trập, vậy quả thật là sau kinh trập rồi.

Phụ thân Từ Văn Bản cũng có dụng ý rất rõ ràng, hy vọng ba huynh muội nàng ra ngoài giải sầu, dù sao cùng đi theo đều là hoàng tộc, lại còn có đám thư đồng với gia thế hiển hách, an toàn hẳn là không có vấn đề, còn hơn là ở lý trong phủ chờ đợi chuyện còn chưa tra ra được chút gì, kỳ thật, nếu không phải sợ để lộ chuyện gây phiền phức, Từ Văn Bản càng hy vọng có thể đưa bọn nhỏ đến chỗ Hoàng hậu.

Từ Man vốn không có bụng dạ đi du ngoạn cái gì, nhưng nếu phụ thân đã cảm thấy ở trong phủ không an toàn, vậy nàng cùng các ca ca tất nhiên cũng sẽ không ở lại phủ, dù sao rốt cuộc là ai hạ độc, còn chưa rõ ràng.

Sau sự việc Từ Man cũng từng suy nghĩ, lúc đầu người pha trà là Hồng Quế, nhưng nàng ta gặp được San Hô ở trong phòng trà nước, mà Hồng Quế cũng không dùng nước mà San Hô đưa cho nàng, như vậy cũng không loại bỏ khả năng San Hô dùng phương pháp khác hạ độc, nhưng nếu nói là người trong phòng nàng, thì vì sao bấy lâu nay, nàng cùng các ca ca uống trà cũng không phải một lần, tại sao không hề có chuyện gì, ngược lại đợi đến lúc San Hô vào phủ mới xảy ra chuyện này?

Vả lại, trong phủ công chúa vẫn luôn rất nghiêm ngặt, ngoại trừ một số ít lão ma ma xin được ân điển, có cơ hội ra phủ, còn lại những đám tiểu nha hoàn căn bản đừng nghĩ ra cửa. Hơn nữa trong phủ phần nhiều là con cái của người hầu, lúc xây phủ công chúa, đều là thái giám hoàng môn trong cung đặc biệt tuyển chọn hơn mười hộ gia đình điều đến, có nội có ngoại, sau khi công chúa thành hôn, nhiều năm qua, lại lục tục có thêm người, nhưng người nhà họ đều ở trong phủ, những tiểu nha hoàn kia cũng không phải ra phủ thăm người thân gì đó.

Bên cạnh đó, nha hoàn bên người Từ Man đều đã được ma ma bên người mẫu thân kiểm tra định kỳ, trên người hoặc trong phòng không có khả năng giấu thuốc độc. Như Quan ma ma luôn luôn tự xưng từng là ma ma giáo dưỡng của phò mã, sau khi hồi phủ cũng sẽ bị người kiểm tra, có

đôi khi còn nghiêm khắc hơn, ngay cả mảnh vải trang sức mang theo từ ngoài về cũng không được.

Nhưng nếu nói chính là Quan ma ma muốn hại mình, Từ Man cũng không thể chắc chắn, lúc trước mẹ ta từng mang không ít đồ ăn cho mình, mặc dù rất ít ăn thật, nhưng trong phủ cũng có ma ma nghiêm độc, chưa bao giờ gây ra lỗi, mà mẹ ta cũng không có lá gan lớn như vậy.

Đến tội cùng là ai? Ai có thể vươn tay lên lỗi vào phủ công chúa, thậm chí là tiểu viện của nàng.

Từ Man tựa vào cây cột ở hành lang, ngắm hoa viên dường như trong cùng một ngày đã hiện ra mầm lộc non xanh biếc mà ngăn người. Ngay sau đó bỗng nhiên hồi thần lại, xốc váy chạy về hướng viện của các ca ca, hiện tại mặc dù các ca ca bị cấm túc, nhưng nàng thì không, nàng còn có thể đi vào hỏi một hai. Ở trong sách, vì Đại trưởng công chúa và phụ thân Hoàng Tú Oánh không phải là nhân vật chính, hơn nữa hôn phối của hai người lại là chuyện cũ, cho nên cũng không được miêu tả tỉ mỉ, thành thử nàng cũng có hơi xem nhẹ, chính là lúc mẫu thân thành thân lần đầu tiên, là ở tại phủ công chúa, hay là ở trong Hoàng phủ, nếu là phủ công chúa, thì phụ thân của Hoàng Tú Oánh có lưu lại người nào lại hay không, sự kiện hạ độc này rốt cuộc có quan hệ đến Hoàng Tú Oánh hay không.

Tà váy tung bay, nhưng sương mù trong lòng lại ngày càng nặng.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 51: Đạo Chơi Ngoại Thành

Phụ thân của Hoàng Tú Oánh quả thật từng ở phủ công chúa, nhưng vì luật lệ ở Ngô quốc, phủ công chúa thuộc quyền sở hữu của công chúa, hơn nữa sau khi Đại trưởng công chúa gả sang, do nhà họ Hoàng có ý giấu diếm, nên người thị thiếp kia không ở trong phủ công chúa, đến cả mặt mũi nàng, công chúa còn chưa từng thấy qua. Từ lúc quan hệ của Hoàng phụ và Giang thị bại lộ, Hoàng phụ không bao giờ muốn đến ở phủ công chúa nữa, thay vào đó thường xuyên về nhà họ Hoàng ngủ, thế nên phủ công chúa đối với Hoàng phụ mà nói, giống như nhà trọ vậy, Đại trưởng công chúa đối với hắn cũng không có cảm tình gì đáng nói.

Như vậy, nếu nói Hoàng phụ sắp xếp người trong phủ công chúa, chắc là khả năng không lớn.

Từ Man tiu nghiêng nằm trong xe ngựa, buổi sáng vừa đổ một trận mưa, trong không khí còn có chút ẩm thấp, nhưng hơi thở đầu xuân đã dần dần bao phủ khắp nơi, cơn gió xuân hơi lạnh mang theo mùi bùn đất thanh mát, nhưng không cách nào thổi bay được phiền muộn trên mặt Từ Man.

“Đều là lỗi của huynh, nếu không phải huynh quá mức tự tin, cũng sẽ không...” Từ Hải Sinh ảo não tự trách nói, hắn tựa vào vách xe, nghĩ đi nghĩ lại chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, trước nay hắn đều kiêu ngạo vì sự trầm ổn và cơ trí của mình, cũng không ngờ, vốn cho rằng đây chỉ là một chuyện nhỏ nhặt, ai dè lại liên lụy quá rộng, hắn không nên lắt léo tránh tầm mắt của cha mẹ, tự quyết định.

“Không, là lỗi của đệ... đệ....” Từ Hải Thiên gãi gãi đầu, lại nói không ra nguyên do, đề xuất chuyện này là đại ca, mà đồng ý là muội muội, hẳn kỳ thật cũng không làm được việc gì trong đó.

Từ Man thở dài, thành thật nói: “Lỗi của muội là lớn nhất, là muội đã đồng ý với đại ca.”

Từ Hải Sinh vội vàng lắc đầu nói: “Nếu không phải huynh đề xuất...”

Từ Man cúi đầu, lại không nói gì, hai người họ đều không biết, trong chuyện này người chịu trách nhiệm lớn nhất là chính nàng, bọn chúng mới chỉ là những đứa bé còn chưa thành niên, mặc dù trưởng thành sớm, nhưng tâm trí vẫn chưa thành thực, làm việc cũng quá mức sơ suất. Còn bản thân nàng đã là người trưởng thành, thế mà lại không suy nghĩ cho kỹ lưỡng, có thể thấy được chính mình thiếu cẩn và ngu dốt đến mức nào. Sâu sắc cảm giác được sự bất lực và thất bại, khiến Từ Man lâm vào trầm mặc thời gian dài. Nàng thậm chí đã có chút tự ghét mình.

“Kia có phải là biểu ca không?” Cảm thấy trong xe có chút áp lực, Từ Hải Thiên xốc rèm cửa sổ lên, hai mắt trừng lớn nói.

Từ Man thuận miệng hỏi: “Là biểu ca nào?”

“Nhị biểu ca nhà Gia Cát đó.” Từ Hải Thiên nói tiếp, rõ ràng nhìn thấy Gia Cát Sơ Thanh, hẳn rất vui vẻ.

Từ Man nghiêng đầu theo cửa sổ đã được vén rèm nhìn ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy Gia Cát Sơ Thanh đang đứng bên đường, mãi miết nhìn theo xe ngựa của các nàng chạy về trước, song không hề nói gì, cũng không làm gì.

“Nhị biểu ca sống cũng không dễ dàng.” Dõi theo Gia Cát Sơ Thanh biến mất trong tầm mắt, Từ Hải Thiên ngồi trở lại, thở dài nói: “Mới chưa đầy 10 tuổi, đã gánh vác kế sinh nhai trong nhà, cô phụ vì tai ương lao ngục

mà sức khỏe không tốt, Đại cô cô còn phải chăm sóc một nhà già trẻ lớn bé, hiện tại đại biểu ca cũng không biết đang chịu khổ ở quân doanh nào rồi.”

“Huynh nghe nói, cô phụ muốn đi làm tiên sinh dạy học.” Từ Hải Sinh cũng biết tình cảnh nhà Gia Cát. Gia Cát lão phu nhân vì Gia Cát tổ phụ bị Hoàng đế giam giữ, cả nhà bị biếm thành dân thường, mà lòng sinh oán giận, cả ngày ở nhà làm ầm ĩ, nghe nói gần đây thân thể cũng không được tốt. Mà đại cô phụ vốn một lòng chuyên tâm đọc sách, sau ngồi vào ghế Thái thường, đối với mấy việc vặt cũng không để ý. Đại cô cô lúc ở Từ gia tính tình đã cứng rắn, không biết cách hòa hoãn, những thứ Từ lão phu nhân có thể dạy cũng không hơn gì để “thủ thành”, nhưng hôm nay đồ cưới của nàng đều đã bị tịch biên mất, còn cái gì mà thủ. Cũng không thể cả đời sống dựa vào thúc thúc và cữu cữu tiếp tế sống qua ngày mãi được.

Từ Hải Thiên lại nói: “Không làm được, nghe nói cô phụ bị biếm quan, ai dám tìm đến chứ.”

Từ Man ngẩn người nhìn dòng người qua lại trên đường.

Xe ngựa dừng trước cửa cung, đám người do Đại hoàng tử dẫn đầu đã đợi ở đó, bọn họ đông người, sẽ không đi xa. Do thời tiết còn lạnh, nên không đi chèo thuyền trên hồ Huyền Vũ, thay vào đó lại chọn khu vực miếu Phu Tử ở sông Tần Hoài du ngoạn. Nhưng những nơi đó đối với người được thường xuyên xuất môn như Từ Man mà nói, thật sự lực hấp dẫn không lớn, nhưng đám công chúa lại hứng khởi bừng bừng, thấp thỏm đầy chờ mong.

Đổi xe ngựa, Từ Man cùng Chu Hoàn chui vào xe ngựa của Thục Gia, Tưởng Nhị cô nương dĩ nhiên cũng ngồi chung, hai người đang lú lú tranh luận bánh đậu đỏ ăn ngon hay là bánh đậu xanh ăn ngon hơn.

Sau khi Chu Hoàn ngồi vào chỗ của mình, nhìn bộ dạng Từ Man hơi mệt mỏi, quan tâm hỏi: “Tối qua ngủ không ngon sao?”

Từ Man gượng cười, biết là phụ thân giữ bí mật rất giỏi, cũng không giải thích, bèn tùy tiện đáp: “Ừ, thức dậy đầu có hơi đau.”

“Còn không phải sao, tối qua ta còn kích động đến nửa đêm cơ.” Thục Gia hưng phấn khoa chân múa tay nói: “Ta đã lâu không được ra cung, nghe thấy Tường Nhị kể mỹ thực của bên ngoài, miệng muốn trào nước miếng rồi.”

Từ Man cũng phối hợp cười cười, chỉ cảm thấy vẫn là Thục Gia tốt, mẫu thân không tranh không giành, phụ thân cũng đặt nàng trong lòng, tính tình điềm đạm không gây chú ý, cả ngày ăn ăn uống uống, không xung đột với ai, là người có phúc.

“Hôm nay chúng ta có đi đến Trường Thiên Lý không? Nghe nói chỗ đó có nhiều đồ ăn vặt lắm.” Tường Nhị cô nương bị Thục Gia làm xấu hổ đỏ mặt lên, song vẫn không quên sở thích của mình.

Trường Thiên Lý, trong thành Kiến Khang, ở phía nam sông Tần Hoài kéo dài tới phía bắc đài Vũ Hoa, từng thuộc về Việt thành (tên cổ xưa của thành Nam Kinh), nơi đó giao thông thuận tiện, dân cư dày đặc, quả thật là nơi đáng du ngoạn, nay Kiến Khang phát triển cực nhanh, hiện tại nơi đó không ít thương nhân từ vùng khác đến, nếu không phải là khu giao thương người giàu cũng thường lui tới, thì vẫn bị đánh giá là nơi dân cư tương đối phức tạp.

Một hàng xe ngựa trùng điệp tiến vào Tần Hoài, dọc trên đường đi, bắt gặp từng nhóm thương gia, có cả tiểu thương khiến cho những quý nhân sống an nhàn sung sướng trong cung có cảm giác mới lạ. Thục Gia còn mang theo đậu hũ khô xắt sợi, bánh bao hấp thịt bò mỗi loại một phần, chia sẻ cùng Tường Nhị cô nương, một đường đi miệng không ngừng nhai, ăn đến miệng đầy dầu mỡ.

Hoàng Tú Oánh ngồi chung với Thục Viện, trong xe còn có Thục Thận và Thục Mẫn, vì thư đồng của Thục Mẫn không khoẻ, nên không đến, mọi vị trí trên xe đã được sắp xếp xong. Một đoàn thiếu niên, nhỏ tuổi ngồi trên xe ngựa, lớn tuổi ỷ vào ngày xuân trời xanh gió mát, cười ngựa chạy song song cạnh xe ngựa. Có mỗi Đại hoàng tử là nhiều lần chạy đến xe ngựa của Từ Man, phần nhiều là ân cần hỏi han, ngược lại bị thái độ không nóng không lạnh của Từ Man đẩy trở về, sắc mặt không được tốt.

“Ta nghe nói, Hoàng Tú Oánh muốn tổ chức thi xã (hội thơ) gì đó.”
Tưởng Nhị cô nương ăn uống no đủ, xoa xoa miệng đột nhiên nói.

Từ Man chưa bao giờ nghe nói tới, cũng lấy làm lạ.

“Nàng còn đặc biệt giới thiệu mời, các người có nhận được không?”
Tưởng Nhị cô nương không kiên nhẫn nhất là những chuyện này, nhưng lại ngại từ chối ngay, bèn muốn xem thử có người quen cùng đi chịu tội hay không.

Từ Man lắc đầu, mấy ngày nay trong nhà rất hỗn loạn, không biết có đưa thiệp đến chỗ nàng không.

Chu Hoàn sực nhớ nói: “Có nhận được, có điều thơ với họa gì đó, ta thật sự ừ ừ cạc cạc, nghĩ bụng vẫn nên từ chối khéo thì hơn.”

Nghe Chu Hoàn nói vậy, Tưởng Nhị cô nương lại càng không muốn đi, bèn nhìn về phía Từ Man, muốn tìm thêm đồng minh.

Từ Man nhìn ánh mắt mong mỏi của nàng ta, lập tức nở nụ cười nói: “Ta không nhớ là có nhận được không, nhưng mấy ngày nay, mẫu thân ta không có nhà, cũng không được tự tiện quyết định.”

Tưởng Nhị cô nương gật đầu lia lịa, vui vẻ ra mặt.

Trên đường đi ăn chút gì đó, xe ngựa đi không chậm, mặc dù không đến Trường Thiên Lý, nhưng cũng đến mé sông Tần Hoài để đập thanh du ngoạn, hiện tại thời gian còn sớm, nếu chỉ ngồi trơ trong trà quán tửu lâu thì buồn chết được, ngược lại không bằng tìm một nơi có cây có cỏ, đập thanh, hóng gió thả diều, đúng là phù hợp với sở thích đương thời của mấy bé gái hơn.

Vì mọi người thân phận tôn quý, thân vệ nhanh chóng khoanh tròn khu vực, cấm người dân tự tiện đi vào, còn đứng ở nơi xa hơn một chút canh chừng, tránh quấy rầy tâm tình tốt của chủ tử.

Từ Man trong lòng vốn có chuyện, hơn nữa mấy trò ném thê vào bình rượu, thả diều, đúng là tẻ ngắt, không có gì mới mẻ, mấy năm gần đây, cũng đã chơi vài lần, đã sớm chán rồi, bèn khéo léo từ chối lời mời của Thục Thận, mang theo nha hoàn tùy thân bên người ngồi trên một tấm thảm, nhìn các cô cậu thiếu niên hoạt bát, cười đùa vui vẻ, cảm giác khác hẳn với lúc ở trong cung, tưởng như bọn họ chỉ mới là một đám trẻ con tiểu học hoặc trung học ra ngoài chơi xuân, thể nghiệm hạnh phúc của tuổi thơ.

Nhưng mà, ảo tưởng vẫn là ảo tưởng...

“Quận chúa sao không chơi cùng chúng ta?” Hoàng Tú Oánh cầm khăn tay lau mồ hôi, mặt đỏ bừng như quả táo.

Từ Man tựa vào thân cây, không cảm thấy lạnh, ngược lại có chút thích ý nói: “Mấy trò đó, ta vốn không rành, còn không bằng ngồi đây hóng chút gió xuân, phơi chút nắng, tránh cho đến lúc đó xấu mặt, cho các người chê cười.”

“Quận chúa thật biết nói đùa, mấy trò này chúng ta cũng không rành lắm, sẽ không ai cười đâu.” Hoàng Tú Oánh thân thiết an ủi, giống như một tỷ tỷ lương thiện vậy.

Từ Man cười mà không đáp, nghĩ đến lời ban nãy Tưởng Nhị nói, Hoàng Tú Oánh muốn mở thi xã, xem ra nàng ta đã không chịu nổi rồi, tụ hội như vậy thường sẽ lôi kéo được không ít con gái nhà quan, nếu làm tốt, bất luận là vì phụ thân mình hay là vì hôn phu tương lai, đều là chuyện rất có lợi. Xem ra Hoàng Tú Oánh là muốn lót đường cho phụ thân rồi.

“Quận chúa...” Hoàng Tú Oánh dừng một lúc, vẫn nhịn không được hỏi: “Quận chúa gần đây có gặp Gia Cát biểu ca không?”

Từ Man không ngờ nàng ta sẽ hỏi mình như vậy, Hoàng Tú Oánh lần trước coi vậy mà tức giận không nhẹ, chẳng lẽ nàng ta dùng mặt nóng áp lên mông lạnh của người ta? Hay là gần đây Gia Cát Sơ Thanh thật sự bận rộn, cho nên Hoàng Tú Oánh không tìm được?

Có điều, Từ Man hình như cũng có một đoạn thời gian không gặp Gia Cát Sơ Thanh, nhưng nàng không bài xích lòng đùa dai muốn kích thích Hoàng Tú Oánh một phen. Cho nên, Từ Man nói: “Có, sáng sớm hôm nay mới gặp mà.”

Chuyện này, nàng cũng không nói dối a.

Hoàng Tú Oánh quả nhiên bị kích một cái, môi run run vài cái, nụ cười tươi cũng không chống đỡ được, mới nói: “Buổi sáng? Biểu ca có chuyện gì?”

Từ Man ra vẻ không quan tâm: “Ai biết được, hăc đứng bên ngoài xe ngựa của ta, ta chả thèm đếm xỉa tới.”

Hoàng Tú Oánh lập tức tưởng tượng ra, hình ảnh Gia Cát Sơ Thanh có việc đến tìm Từ Man, lại bị nàng đuổi sang một bên, chỉ có thể nhìn Từ Man nghênh ngang ngồi xe ngựa rời đi. Trong lòng vừa đau vừa phẫn hận, đau lòng biểu ca cầu người không được, hận là biểu ca có việc lại không đến tìm nàng, chẳng lẽ huynh ấy sợ gây phiền toái cho mình? Lúc trước mình đã nói rõ ràng như thế rồi, mà sao huynh ấy...

Từ Man nhìn sắc mặt biến hóa của Hoàng Tú Oánh, không biết sao, tâm tình tốt hơn nhiều, vịn thân cây đứng lên, phúi bụi trên váy, cười nói: “Trông thả điều cũng vui thật đấy, ta đi thử xem.”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 52: Thục Thận Bị Thương

Nhàm chán nhìn con diều trên tay, ở trên trời chọt cao chọt thấp, lắc qua đảo lại, trông như thể sắp rơi đến nơi, Từ Man bắt đầu hối hận, nếu giả bệnh ở nhà thì tốt hơn rồi, cùng một đám loli ở đây giả vờ ngây thơ, quả nhiên là quá kém cỏi. Lại quay đầu nhìn đám thư đồng then thùng bên người công chúa, thực sự có loại xúc động muốn nâng trán, mới bấy nhiêu tuổi đầu, có thể nhìn ngoại nam mà mặt đỏ tim đập, tư xuân bốc lên lan tràn thế sao? Chẳng lẽ thật sự là vì thế giới này ngành giải trí không phát triển, thành thử mọi người nhàn rồi không có gì làm, mới tảo hôn sinh đẻ sớm lại sinh tình sớm?

“A Man, huynh nghe nói muối thích ăn kẹo sữa mật ong, bèn cố ý sai ngự thiện phòng làm cho muối một ít, muối nếm thử xem?” Đại hoàng tử Tôn Mẫn Tiêu lại sáp qua, vừa rồi hắn cùng Nhị hoàng tử và cả cặp sinh đôi Từ gia hàn huyên một hồi, phát hiện Từ Man mang theo nha hoàn đang cùng Chu Hoàn thả diều, Thục Gia cùng Tường Nhị cô nương đã chạy ra xa rồi, nhất thời không thấy bóng dáng đâu.

Từ Man nhìn bao giấy dầu kia, từng viên kẹo màu mật bọc bên trong, quả thật mê cho Tôn Mẫn Tiêu nhớ rõ, có một lần nàng từng được ăn loại kẹo này ở chỗ Hoàng hậu, bèn khen một câu thật ngon, Hoàng hậu còn không nhớ được, hắn lại để trong lòng, thật đúng là người thận trọng, nếu nàng thật sự là một tiểu cô nương, chắc cũng dễ bị dụ rồi.

Đáng tiếc...

“Cảm ơn biểu ca, nhưng mà gần đây đau răng, không ăn kẹo được.” Từ Man bưng má, vẻ mặt tiếc hận nhìn bao giấy dầu kia, đáng thương hề hề nói.

Tôn Mẫn Tiêu vốn thấy nàng không nhận, trong lòng có chút khó chịu, sau nghe Từ Man nói vậy, nở nụ cười nói: “Nhất định là muội tham ăn, mới bị đau răng, thế không cho muội ăn nữa, để muội nhớ kỹ.”

Từ Man không đề phòng, cứ nhiên bị hắn vuốt mũi một cái, động tác thân mật này, thiếu chút nữa làm cho nàng nổi hết da gà, lại nhìn ít nhiều ánh mắt ghen tị chung quanh, thật muốn phun một ngụm máu, nằm cũng bị đánh đập. Tên Tôn Mẫn Tiêu này có phải mắc bệnh luyến đồng hay không, hay là muốn nuôi vợ từ bé, quả thật một khắc cũng không thể thả lỏng cảnh giác với hắn. Hơn nữa, Từ Man luôn thấy Đại hoàng tử chính là muốn xây dựng một cái vỏ ngoài giả dối trông như vô cùng tốt, loại vỏ ngoài mà chính nàng rất quen thuộc. Cho nên, nàng nghĩ có thể tránh thì tránh, nếu thật sự bị hắn dụ phải, đến lúc đó mình có muốn chối kiểu gì, cũng sẽ bị cho là thẹn thùng vì tình.

“A Man, muội mau tới đây, xem cái này chơi vui lắm?” Nhị hoàng tử Tôn Mẫn Trác đứng ở xa ngoắc nàng, hôm nay hắn vốn không đến, cũng không biết duyên cớ gì lại đi cùng, hắn gọi như vậy, cũng giải vây giúp Từ Man.

Từ Man nhẹ nhõm gạt đầu với Đại hoàng tử, bèn xách váy chạy chậm qua, đến gần mới thấy, thì ra Nhị hoàng tử dùng cỏ non gấp thành một con dế mèn, mặc dù thủ công bình thường, nhưng được cái mộc mạc thú vị, liền cười nói: “Nhị biểu ca thật khéo tay.”

Nhị hoàng tử chỉ lớn hơn Từ Man một tuổi, đầu cũng không cao mấy, tính tình mặc dù không còn ngây thơ như ba năm trước, nhưng cũng là người hiền lành, hắn đối ai cũng rất phải phép, hơn nữa còn giao hảo với hai ca ca của Từ Man, học lực cũng trung bình, không cao không thấp,

càng thể hiện rõ là người tài đức bình thường. Ngoài miệng Hoàng đế không nói, nhưng Từ Man biết, cứu cứu đối với đứa con trai này có vẻ hài lòng, ít nhất trong ánh mắt cứu cứu khi nhìn Nhị biểu ca không giống như lúc nhìn Đại biểu ca, trong mắt ngẫu nhiên hiện lên ánh dò xét và phòng bị.

Hiện tại tình hình ở trong cung, Hoàng hậu đã có đích tử, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng Hoàng đế cứu cứu vẫn còn trẻ, nếu dạy dỗ đích tử thành thái tử, cũng còn kịp. Nhưng nếu thế, thân phận của Đại hoàng tử sẽ khá khó xử, có đích thì sẽ không lập trường, Hoàng hậu cũng không phải quả hồng mềm, Hoàng đế lại có lòng phòng bị với nhà họ Hoàng bao gồm cả Hoàng mỹ nhân. Cho nên tình thế xem ra, Đại hoàng tử nếu muốn có đường ra, cũng chỉ còn cách cưới hỏi cùng phủ Đại trưởng công chúa, mới có thể đạt được tín nhiệm của Hoàng đế, hồng thực hiện ý đồ mai sau.

“A Man thích là tốt rồi.” Nhị hoàng tử sờ sờ đầu Từ Man, vì hai người không cao hơn nhau là bao, nên trông có chút buồn cười.

Một lát sau cặp sinh đôi cũng đi tới, hai người họ vừa thi bắn cung trong rừng cây bên cạnh xong, đại ca thua nhiều hơn.

“A Man, muội đói chưa?” Từ Hải Sinh đầu đầy mồ hôi, đang cầm khăn lau, mặt phờn nắng đến ửng đỏ, lúc này Từ Man mới để ý, có vài cô nương thư đồng nào đó, lén nhìn hai vị huynh trưởng này của nàng.

Từ Man nín cười, cũng cảm thấy đói bụng, mặc dù vừa rồi nàng gần như không hề hoạt động.

“Phải nên đói thôi, giờ giấc cũng không còn sớm, nghe nói gần đây có một gian tửu lâu không tệ lắm, chúng ta đến đó ăn một chút đi.” Tôn Mẫn Tiêu vẫn luôn không chịu làm người ngoài cuộc, đi tới cướp lời nói, trong đám hân lớn tuổi nhất, mọi người tất nhiên sẽ không phản bác.

Thỏa thuận nơi dùng bữa xong, Từ Man liền bắt gặp Thục Gia dẫn theo Tưởng Nhị cô nương đi tới, những người khác cũng lục tục tới gần

bọn họ, xem ra mọi người cũng thấy canh giờ không còn sớm, nhưng sau khi họ đi tới, mọi người mới phát hiện Đại công chúa Thục Thận và thư đồng của nàng và cả Thục Mẫn không có trong đám người.

“Thục Viện, muội có thấy Thục Thận đâu không? Vừa rồi không phải các muội đang chơi ném thẻ vào bình sao?” Tôn Mẫn Tiêu nhìn trái phải, vẫn chưa phát hiện bóng dáng Thục Thận, không khỏi sốt ruột, bèn tìm muội muội tới hỏi.

Thục Viện kỳ quái tìm chung quanh, sau đó kéo Hoàng Tú Oánh lại hỏi: “Người có nhìn thấy đại tỷ không?”

Hoàng Tú Oánh cũng khó hiểu, ban nãy bọn họ mới cùng chơi ném thẻ, ai ngờ chớp mắt, ba người kia đã không thấy tăm hơi, không biết đi đâu. Chính nàng cũng mãi lén quan sát Từ Man, những người khác căn bản không chú ý.

Đương lúc Tôn Mẫn Tiêu lo lắng sốt ruột, chuẩn bị sai thân vệ đi tìm kiếm xung quanh, đột nhiên thấy Thục Mẫn từ trong rừng cây chạy ra, vừa chạy vừa lo lắng nói: “Đại tỷ tỷ bị trật chân, đang còn ngồi ở trong rừng.”

Hai vị hoàng tử vừa nghe xong, giật mình sợ hãi, đuổi theo sát Thục Mẫn chạy vào rừng cây, quả nhiên, không tới một khắc, Tôn Mẫn Tiêu đã bế Thục Thận từ trong rừng cây đi ra. Từ Man thấy trên quần áo Thục Thận dính đầy bùn đất, búi tóc cũng rơi rớt vài sợi xuống, một bên chân không thấy giày, nhìn qua có phần chật vật. Nhưng nàng ta vẫn bưng lấy nụ cười khéo léo như trước, mặc dù đau đến tái mặt, mà vẫn ôn tồn khuyên Thục Mẫn đang hoảng hốt, y hết một vị tỷ tỷ tốt quan tâm muội muội.

“Công chúa Thục Thận thế nào rồi?” Cặp sinh đôi không tiện rơi lại sau, bèn đi lên quan tâm hỏi.

Tôn Mẫn Tiêu gọi một nữ quan thạo y đến, khám cho Thục Thận, mới báo cho mọi người biết: “Thục Thận té trật cổ chân, cũng may không bị

thương đến xương cốt, có điều e là phải về cung.”

Mấy cô nương tức khắc lộ ra vẻ mặt tiếc hận và thất vọng.

“Không sao, ta về cung trước là được, hiếm khi được ra ngoài một chuyến, sao có thể không dùng cơm trưa bên ngoài được, ta cũng không thể để mọi người mất vui.” Thục Thận được nữ quan bế đi, ngồi lên ghế mềm được nâng đến, thấy mọi người như vậy, vội mở miệng khuyên nhủ.

“Như vậy sao được? Chi bằng, ta đưa muội trở về.” Tôn Mẫn Trác vẫn luôn là người yêu thương huynh đệ tỷ muội, dĩ nhiên không thể để Thục Thận trở về một mình.

Nếu Tôn Mẫn Trác đã nói như vậy, Tôn Mẫn Tiêu càng không có khả năng để vượt mặt cơ hội biểu hiện trước Hoàng đế được, lập tức cũng muốn cùng đưa nàng trở về.

Thế là, mọi người khó mà nói được gì, đành phải thu vào tiếc nuối, chuẩn bị hồi cung, những người còn lại thì tự ngồi xe ngựa hồi phủ. Trong đó, Từ Man là người vui vẻ nhất, dù sao mỹ thực gì đó, sau này nàng còn có thể đi ăn cùng các ca ca, nếu bảo nàng ăn cùng với một đám bụng dạ hẹp hòi, mỗi người một ý đồ nham hiểm này, thực sợ chính mình sẽ tiêu hóa không trôi, lãng phí đồ ăn ngon.

Có điều, cho dù tất cả mọi người đã suy tính xong, nhưng vẫn có người không muốn buông tha cơ hội lần này.

“Đừng nha, ta muốn ăn gà chiên giòn còn có cả canh cá bạc nữa.” Thục Viện than thở, mất hứng nói.

Tôn Mẫn Tiêu nhất thời cảm thấy huyết thái dương nhảy từng từng, muội muội này của hần quả nhiên bị a nương dạy hư. Nhưng hần lại không thể làm mất mặt muội muội trước mặt mọi người, đành phải dỗ dành: “Lần

này trở về, hai ngày sau, huynh đích thân dẫn muội đi ra ngoài ăn, được không?”

Thục Viện lại không chút nào cảm kích, phất khăn một cái, mới nói: “Để cho đại tỷ về trước không phải là được sao, sao chúng ta cũng phải về theo chứ, nếu cứ thế này mà về, nhất định là hối hận muốn chết, chuyện này với chuyện hai ngày sau huynh dắt muội đi ăn, là hai chuyện khác nhau.”

Hoàng Tú Oánh liếc nhìn ánh mắt càng ngưng càng thâm của Tôn Mẫn Tiêu, dè chừng lôi kéo Thục Viện.

Thục Viện ngược lại hất tay nàng ra, bất mãn nói: “Vốn chính là vậy không phải sao, huynh xem các nàng ngoài miệng không nói, kỳ thật vẫn rất thất vọng, đúng không?”

Từ Man đã sớm lĩnh giáo qua tính càn quấy của Thục Viện, nàng ta bất hòa với mình cũng không phải một ngày, chỉ cần là thứ nàng muốn, ít khi nào không đạt được. Nàng mặc dù lười xung đột với Thục Viện, nhưng nàng thật sự không muốn ra ngoài đi dạo, chuyện trong phủ còn chưa tra ra manh mối, không biết phụ thân đã điều tra được chút gì chưa. Quan trọng nhất là, nàng muốn biết người hạ độc nàng rốt cuộc là San Hô cùng Quan ma ma, hay là người trong viện nàng.

Nhưng, ngay lúc Từ Man toan mở miệng nói giúp Tôn Mẫn Tiêu, Thục Thận đã cướp lời nói: “Đại hoàng huynh, chi bằng huynh đưa muội về là được rồi, để cho bọn A Trác cùng mấy cô nương ra ngoài ăn uống một chút, vả lại một đoàn còn có thân vệ cùng quân sự thái giám, mọi người ai cũng dẫn theo nha hoàn, không kém mấy người chúng ta là bao.”

“Đại tỷ tỷ, muội về cùng tỷ.” Thục Mẫn mang theo áy náy nói, kéo ống tay áo Thục Thận, thanh âm có chút run run.

Thục Thận vỗ vỗ cánh tay nàng, cười nói: “Là do tỷ không cần thận té ngã, muội không cần áy náy, muội đi chơi cùng Thục Viện đi, chờ muội trở về, kể lại cho tỷ biết món nào ngon, thuận tiện gói về cho tỷ một ít.”

Thục Mẫn khịt khịt mũi, toan mở lời, lại bắt gặp ánh mắt ấm áp của Thục Thận, cũng không nói nữa, chỉ không ngừng gật đầu.

Đến cả Thục Thận cũng nói như vậy rồi, thật lòng Tôn Mẫn Tiêu không muốn buông tha cơ hội nở mày nở mặt, hơn nữa mấy cô nương rõ ràng còn chưa chơi chán, cho nên không rời rắm nữa, đem trọng trách trông nom mấy cô nương giao cho Tôn Mẫn Trác, rồi đưa Thục Thận hồi cung.

Từ Man vịn tay Hương Xuân, bước lên xe ngựa, âm thầm oán hận, nếu nàng nói sớm một chút, không chừng hiện tại đã có thể về nhà rồi. Nàng lại vén rèm cửa sổ lên nhìn các ca ca đang đi đến, cũng là vẻ mặt ỉu xìu, xem ra, ba huynh muội bọn họ có cùng một tâm tư.

Xe ngựa giảm bớt hai chiếc, nhưng nhân số vẫn không ít, Từ Man lên xe không nói chuyện, nghe Thục Gia cùng Tưởng Nhị líu ríu cùng Chu Hoàn kể trong rừng có bao nhiêu cỏ dại, thậm chí còn phát hiện chút quả dại gì đó, không biết có ăn được hay không, lại bàn đến một lát nữa muốn đi ăn cơm ở tửu lâu nào, nghe nói mỗi thực đơn món ăn đã có ba mươi sáu loại, đã vậy mỗi món còn có điển cố riêng, nói mãi đến chính mình cũng chảy nước miếng, lấy điểm tâm ra lót dạ một chút.

Từ Man tựa vào vách xe, nhắm mắt dưỡng thần, một câu cũng không nghe lọt vào tai.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 53: Sự Cố Bất Ngờ

Từ Man nhìn một bàn đầy đồ ăn, còn có ánh mắt soi mói của Thục Viện, cùng với Thục Mẫn như bước vào cõi tiên im lặng cầm đũa lại không đụng đũa. Mấy cô nương thế gia chung quanh, vì biểu hiện của các công chúa, nên cũng không dám ăn nhiều lắm, thậm chí lúc nói chuyện, đều quay đầu đi, hạ thấp thanh âm. Nơi này ngoại trừ Thục Gia và Tưởng Nhị cô nương ra, sợ là không có mấy người thoải mái ăn, thật không biết họ còn khăng khăng tới đây làm gì.

Nhàm chán nhấp một muống canh vịt xé, vì hiện tại không đúng mùa, cá bạc chưa đủ béo, cho nên điều Thục Viện mong đợi tất nhiên là không thể thực hiện, bảo sao vừa rồi nàng ta liên tục bắt bẻ. Kỳ thật Từ Man cảm thấy canh vịt xé ăn cũng ngon, trong canh có cho thịt vịt nướng băm nhỏ, hạt ngô, măng, nấm và chân giò hun khói đều được thái hạt lựu, còn thả một ít quả cầu kỷ mùi vị rất ngon, mặc dù không hiếm lạ bằng canh cá bạc, nhưng ăn ngon, Từ Man trước nay chẳng hề phân biệt giàu nghèo.

* quả cầu kỷ: Quả Câu kỷ dùng làm thuốc cường tráng chữa chứng tiêu khát, lưng và chân suy yếu, chuyên chữa về bệnh mắt do suy dinh dưỡng; cũng dùng làm hạ đường huyết. Thường dùng ngâm rượu. Vỏ rễ dùng làm thuốc giải nhiệt, mát huyết, chữa ho, ho ra máu. Lá dùng làm rau ăn (Rau khởi) có nhiều tác dụng.

Bất luận là Kiến Khang hay là Nam Kinh sau này, rất nhiều món ăn ở kinh đô đều dùng thịt vịt làm món chính, vịt chiên, vịt nướng, vịt muối, vịt hầm các loại, còn có những món làm từ vịt càng nhiều không đếm xuể. Lại

nói, vì Kiến Khang có vị trí địa lý đặc thù, cho nên những món thủy sản cực kỳ phong phú, trong đó có cá cháy, cá hồi, cá đao, cá thu là bốn loại cá thường ăn nhất, ngoài ra còn có tôm sông, tôm hùm, ốc sò các loại, lại là những món ăn quen thuộc trên bàn cơm của người dân Kiến Khang. Bên cạnh đó, người Kiến Khang thích nhất là rau dại, tương tự như những giống đặc hữu của Kiến Khang: cây ngải lau, cây cải cúc, đọt hoa mã lan vân vân, bất luận là quý tộc hay là bình dân, đều muốn nếm vài món tươi mới của đầu mùa, mỗi dịp lễ tết ắt phải có mấy món thập cẩm, trong đó liền có rau dại.

Ăn từng miếng trứng xiu mai, nghĩ bụng nếu lần sau mình ra ngoài, nhất định phải đến tửu lâu này gọi món từng thử quyết ngư* ăn thử, lần này vì Thục Viện không ăn cá mè, ngay cả mấy món trong menu cũng chưa ăn được.

*từng thử quyết ngư: cá mè tía nguyên con như hạt thông, rồi đem rán, sốt.

Vì có các cậu bé, nên những cô bé lớn tuổi không ăn cùng bàn, cho nên bọn con trai đều đi đến phòng cách vách, chỉ cần gọi một tiếng, bọn họ sẽ đi qua. Từ Man cũng không lo lắng, có điều ngồi ở chỗ này quá bức mình, còn phải nghe Thục Viện lấy đồ ăn ngư thiện trong cung so sánh với tửu lâu này, trông bản mặt cao ngạo là thấy không có khẩu vị gì rồi. Nuốt vào miếng trứng xiu mai cuối cùng, Từ Man nhìn Thục Gia đang ăn ngon lành, bèn nói khẽ với Chu Hoàn bên cạnh: “Ta muốn đi ngoài, người đi cùng không?”

Chu Hoàn gật gật đầu, cũng đứng lên, hai người mang theo nha hoàn bên người, nói vài câu với mọi người rồi đi ra cửa. Hai người bàn bạc, lần sau sẽ cùng nhau ghé lại đây, hưởng thụ một lèo những món mỹ thực muốn ăn mà hôm nay chưa gọi, lại thảo luận muốn đi một chuyến đến Mặc Bảo Trai, nghe nói gần đây mới ra một loại giấy viết thư mùi hoa đào.

Nhưng mà, hai người còn chưa đi quá xa, đã thấy một tiểu nhị hấp ta hấp tấp bưng bát canh, bước chân chạy vội, không biết có phải bát canh kia làm quá lâu, sợ khiến khách tức giận, rồi cuộc lúc nhìn thấy hai người Từ Man, ngay cả tránh cũng không tránh. Nếu chỉ là thế, mấy người Từ Man cũng cho qua, coi như xong, nhưng lúc tiểu nhị kia bưng bát canh đi qua người Chu Hoàn, đột nhiên trượt chân một cái, cả người té úp về trước, bát canh kia cũng theo đó mà sánh ra ngoài, vừa văng bắn lên vấy Chu Hoàn, vạt vấy nhất thời ướt hơn phân nửa, còn treo lủng lẳng vài miếng trứng trong bát canh, trông rất chật vật.

“Người! Người bị điên hả!” a hoàn của Chu Hoàn cũng là người tính tình thẳng thắn, ngày thường còn luyện võ cùng Chu Hoàn, tính khí cũng lớn vài phần, vừa thấy tiểu thư nhà mình bị hắt một người toàn nước canh, lập tức tiến lên quát lớn.

“Thực... Thực xin lỗi, tiểu, tiểu nhân không phải cố ý.” tiểu nhị kia lão đảo bò dậy, không đợi nha hoàn của Chu Hoàn nói xong, xoay người nhanh chóng chạy biến, như thể bị khiếp sợ cực độ.

Người chạy mất rồi, mặc dù muốn truy cứu, bộ dạng Chu Hoàn thế này cũng không tiện gặp ai, vì thế Từ Man vội kêu nha hoàn của Chu Hoàn chạy đi tìm chường quầy, lại sai người tìm một gian phòng dẫn Chu Hoàn qua đó, chờ nha hoàn của Chu Hoàn lấy váy đã chuẩn bị trước trên xe ngựa trở về, là có thể thay quần áo.

Từ Man nhìn Chu Hoàn nhú mày, cho là nàng thấy nhếch nhác nên trong lòng khó chịu, bèn khuyên nhủ: “Chờ nha hoàn người lại đây, thay lại y phục là được, về phần tên tiểu nhị kia, nhất định sẽ không tha.”

Nhưng Chu Hoàn chỉ lắc đầu, ngẩng đầu lên, vừa muốn nói gì đó, lúc này nha hoàn của nàng đã trở lại, lời muốn nói ra miệng lại trôi mất.

Vì sương phòng không lớn, Từ Man cũng không tiện ở trong nhìn người khác thay đồ, đổi lại là nàng cũng sẽ không thoải mái, bèn lấy có một quá, muốn đi nhà xí trước, rồi mang theo Hương Xuân ra khỏi phòng. Nhà xí không xa, Từ Man cũng đã hỏi qua, ra khỏi sương phòng của Chu Hoàn rẽ một khúc quanh là có thể tới, vì thế không bao lâu, Từ Man đã tìm được nhà xí, giải quyết vấn đề sinh lý.

Lúc ra khỏi nhà xí, Từ Man không muốn quay lại sớm, bèn cùng Hương Xuân bước rề rà, không ngờ vậy mà cũng đụng phải Hoàng Tú Oánh cũng muốn đi nhà xí, đang mang theo nha hoàn đi tới. Nhưng lấy làm lạ là nàng ta chỉ đi một mình, không đi cùng Thục Viện, ngay cả Thục Mẫn cũng không.

“Quận chúa.” Hoàng Tú Oánh thi lễ nói.

Từ Man gật gật đầu, muốn đi qua, chỉ tiếc Hoàng Tú Oánh tiến lên một bước cười nói: “Sao không thấy Chu cô nương.”

Từ Man đè nén không kiên nhẫn xuống, nói: “Vừa rồi có một tên tiểu nhị rất lỗ mãng, đánh rơi bát canh, làm dơ váy của nàng, bây giờ còn đang thay đồ.”

Hoàng Tú Oánh lên tiếng ứng lại, còn nói: “Chẳng hay mấy ngày trước ta có đưa thiệp mời qua, quận chúa đã nhận được chưa?”

“Là thi xã sao?” Từ Man thầm nghĩ, nàng ta quả thật đưa thiệp mời mình.

“Đúng vậy.” Hoàng Tú Oánh vỗ tay cười nói: “Rất nhiều cô nương muốn tới, quận chúa nhất định phải hãnh diện rồi.”

Từ Man vốn đã hẹn không đến thi xã với bọn Chu Hoàn nhưng ở mặt ngoài, nàng cũng khó mà nói thẳng, bèn ậm ờ nói: “Mẫu thân ta chưa về, nếu người đồng ý, nhất định sẽ đến làm phiền rồi.”

Hoàng Tú Oánh lại tưởng Từ Man đã đồng ý, vui vẻ nói: “Vậy ta nhất định kính cần đợi đại giá của quận chúa.”

Từ Man từ chối cho ý kiến, xoay người rời đi, Hoàng Tú Oánh đứng tại chỗ, khóe môi nhếch lên một tia cười, không biết nghĩ gì.

“Cô nương?” nha hoàn của Hoàng Tú Oánh khó hiểu nhìn cô nương nhà mình gọi.

Hoàng Tú Oánh lắc đầu, cũng chuẩn bị xoay người rời đi.

Nhưng Hoàng Tú Oánh cùng Từ Man không hề dự đoán được, ngay tại một khắc Hoàng Tú Oánh xoay người kia, Từ Man đang đi ra khỏi hành lang chuẩn bị trở về, cư nhiên bất ngờ từ trong một gian phòng kế bên xông ra một tên áo đen, bưng kín miệng nàng, ngay cả Hương Xuân cũng bị người đánh xiu kẹp dưới nách. Dường như chỉ trong nháy mắt, Từ Man vốn đang đi trên đường cùng Hương Xuân, thoáng chốc không còn bóng dáng, không hề lưu lại một chút gì.

Hoàng Tú Oánh kinh ngạc há hốc mồm, bước tới toan muốn đuổi theo, nhưng trong đầu một ý niệm chợt nhá lên, nàng dừng bước lại, hai tay run run gắt gao nắm chặt khăn tay, lập tức nuốt xuống tiếng hét gần ra đến miệng, ánh mắt cũng từ hoảng hốt biến thành lạnh lùng.

“Cô nương?” Bởi vì một màn vừa rồi quá nhanh, nha hoàn quay đầu không nhìn thấy được, chỉ lấy làm lạ vì sao cô nương lại xoay người lại, còn giống như nhìn thấy gì đó.

“Không có gì.” Hoàng Tú Oánh không nhìn đến cánh cửa đã đóng chặt của sương phòng kia nữa, giường cầm lên, kiểm chế trái tim đập mạnh như không thể chịu được nữa, vờ trấn định tiếp tục đi đến hướng nhà xí.

Nha hoàn bên người nàng tự nhiên theo sát phía sau, chỉ kỳ quái quay đầu liếc nhìn một cái, quả nhiên vẫn là trống không.

Từ Man cảm thấy không thể thở nổi, kinh hoàng bị người lạ bịt miệng hơn nữa tại một khắc cánh cửa sương phòng đóng lại, nhìn thấy cả quá trình Hoàng Tú Oánh từ giật mình đến làm lơ. Nàng vốn tưởng rằng Hoàng Tú Oánh dù có thế nào, cũng không đến mức thấy chết mà không cứu, ít nhất ở trong sách, lúc ban đầu nàng ta cũng còn chút lương tâm, cho dù nàng ta không tự mình tới cứu, cũng có thể gọi thân vệ, trước đó Thục Viện ngại có người ngoài, bèn đuổi thân vệ tới một gian sương phòng khác hoặc đến một góc của lầu trên lầu dưới, nếu nàng ta có thể kêu một tiếng, lập tức sẽ có người đến. Nhưng nàng không ngờ rằng, nỗi hận của Hoàng Tú Oánh đối với mình lại sâu đến vậy, dù sao hiện tại thân thể nàng vẫn còn là một đứa bé chưa biết gì.

Khóe mắt nhìn thân thể xụi lơ của Hương Xuân, không khỏi thở dài, lúc trước nàng còn nghĩ thân vệ rất thần thông, có thể giống trong tiểu thuyết miêu tả, võ nghệ cao cường, ẩn thân khắp nơi, kì thực những thân vệ này cũng không hơn gì những người bình thường có võ nghệ trác tuyệt thôi, tuyệt đối không có năng lực tiên tri, càng không có khả năng như thần tiên, trong lòng hể mặc niệm là sẽ xuất hiện.

Có điều, Từ Man vô cùng kỳ quái, theo lý mà nói, hoàng thân quốc thích trước khi ghé tới tửu lâu này chơi, hẳn là trước một ngày sẽ an bài người đến kiểm tra trước, không dễ dàng cho người không phận sự trà trộn vào, đây là lệ cũ của hoàng thất, cũng là cách bảo đảm an toàn của người hoàng gia. Cho nên nàng mới không chút lo lắng mang theo một nha hoàn đi nhà xí, bằng không nếu như lúc trước có mỗi chuyện nhỏ như cọng lông đã tiền hô hậu ủng, như thế chẳng thà ở nhà luôn cho rồi.

Hay là, những người này đã ẩn nấp trong tửu lâu rất nhiều ngày rồi cũng nên?

Đầu óc Từ Man mơ mơ màng màng, cả người bị người khác ôm vào trong ngực, không thể động đậy. Rồi sau đó, một cơn mơ màng, Từ Man không còn biết gì nữa.

Lúc tỉnh lại, dường như đang ở trên một chiếc xe đẩy tay, Từ Man cảm giác mình bị cuốn trong chiếu, trong chiếu có mùi lạ tởm lợm, thử động dậy thân thể, bên cạnh hình như còn có người, kề sát đầu vào nhìn, lòng thả lỏng một nửa, ít nhất Hương Xuân còn đang ở cạnh nàng.

Tay chân không bị trói, có lẽ thấy nàng còn nhỏ, cũng không đoán nàng sẽ tỉnh lại sớm như vậy, tóm lại chuyện này đối với Từ Man mà nói, xem như là một chuyện tốt. Lại quan sát bên trong chiếu, hai đầu đều bị thứ gì đó chặn lại, chỉ có một vài lỗ vá ở góc chiếu, lộ ra chút ánh sáng.

Từ Man im lặng nghe tiếng động xung quanh, hình như là một bến tàu, chung quanh tiếng người ồn ào, nhưng nàng vẫn không dám cựa quậy, lỡ như chọc giận đối phương, mình còn chưa được người khác phát hiện, chỉ sợ đã chết ngay lập tức rồi. Trong tình huống còn chưa biết rõ được tình hình, Từ Man cảm thấy vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Xe đẩy quanh co rẽ vào một con đường, Từ Man rõ ràng cảm thấy tiếng người giảm đi không ít, tiếp theo dường như xe đẩy thay người đẩy, người đón xe nói chuyện cùng người đang đẩy xe, thanh âm rất nhỏ, Từ Man chỉ có thể nghe mang máng mấy câu như tuổi còn nhỏ, bán rất có giá, tiền, Xuân Phong Lâu gì đó.

Tim Từ Man đánh thót một cái, không lẽ nàng gặp phải bọn buôn người.

Quyết định thật nhanh, Từ Man tháo đôi khuyên tai thỏ bạch ngọc từ trên lỗ tai xuống, lấy một chiếc trong đó, từ khe hở của chiếu nhét ra ngoài, khuyên tai kia nhỏ, rút xuống cũng sẽ bị tiếng đẩy xe kéo kẹt che lấp đi, chỉ hy vọng sẽ có người nhìn thấy, dù sao khuyên tai kia tuy nhỏ, nhưng có in ấn ký của phủ công chúa.

“Huynh đang nhìn gì vậy?” Đàn Hương đứng cạnh bến tàu, phát hiện thiếu niên đối diện mình đang ngẩn người.

Gia Cát Sơ Thanh thu hồi tầm mắt, nhìn con thuyền lớn đang trôi xa, thất thần nói: “Không nhìn gì cả.”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 54: Kho Hàng Nơi Bến Tàu

Phải đến lúc cảm giác mình bị chuyển từ trên xe đẩy xuống, Từ Man mới thả lỏng cơ thể, giả vờ tiếp tục hôn mê, ngay sau đó lại che miệng Hương Xuân nhìn như sắp thức tỉnh, không dám để nàng ta phát ra thanh âm thanh gì. Chiếc chiếu cuốn hai người họ được đặt trong một căn phòng, nhưng Từ Man đợi hồi lâu, cũng không thấy người đến cởi chiếu ra, không biết có phải bị người bỏ quên rồi không.

Liếm liếm môi, Từ Man cảm thấy miệng mình có hơi khô, mấy món rau xanh vừa rời của bữa trưa, không biết sao chợt xuất hiện đầy trong đầu mình, nhất thời có chút hối hận, nếu sớm biết sẽ bị bắt cóc, còn không bằng ăn nhiều một ít, ít nhất buổi tối sẽ không bị đói bụng.

Hương Xuân dần dần tỉnh lại, tròn mắt nhìn hoàn cảnh chung quanh, sắc mặt trắng bệch, run rẩy giữ chặt tay Từ Man, nhưng tay Từ Man che miệng nàng lại, cách một lúc lâu, nàng ta mới run run rẩy rẩy mà bình tĩnh lại, Từ Man cũng thuận thế thu tay lại.

“Quận... quận chúa...” Hương Xuân ò ò thấp giọng gọi.

Từ Man giơ ngón trỏ ra hiệu, sau nói: “Nhỏ giọng một chút, chúng ta bị bắt cóc.”

Hương Xuân nhu thuận gật gật đầu, dựa sát vào người Từ Man, không dám nói tiếp nữa.

Từ Man cùng Hương Xuân đợi một lúc, vẫn không có ai vào, nhưng lúc Từ Man muốn đẩy vật chặn lại miệng chiếu ra, lại phát hiện mình và Hương Xuân nhỏ con lực yếu, không đẩy ra được. Ngay lúc hai người đẩy đến đầu đầy mồ hôi, Từ Man nhạy cảm phát giác có vài người đi vào, bèn ngăn Hương Xuân lại, không dám cử động.

“Xác định là nó?” Người nói chuyện thanh âm không cao, nhưng âm sắc rất trầm, còn mang theo giọng địa phương mà Từ Man không thường nghe qua.

Tên còn lại cũng có khẩu âm tương tự, đáp: “Đúng vậy, chính là nó, chính tai ta nghe thấy một đứa nha đầu khác gọi nó là quận chúa.”

Từ Man thầm hận nghiêng rằng, nếu không phải Hoàng Tú Oánh gọi nàng lại, bọn bắt cóc này nói không chừng còn không dám động thủ, chẳng những thế nha đầu chết tiệt kia lại còn dám thấy chết không cứu.

“Đám buôn người bên kia nói thế nào?” người nọ lại hỏi.

“Yên tâm, bọn chúng không biết gì cả, chỉ cho là cùng nghề mới thuê chúng ta, đến lúc đó giao vào tay bọn chúng, chỉ cần có thể ra khỏi Kiến Khang, đến lúc đó chúng ta mới ra tay.” Người sau có chút đặc ý.

Lúc này Từ Man mới ý thức được, thì ra người bắt trói nàng, không phải là bọn buôn người thật sự, mà chúng có ý đồ khác. Bất chợt, nàng không biết rốt cuộc là ai đã hạ thủ, kẻ này có quan hệ gì với người hạ độc trà trong phủ? Bọn chúng đến tột cùng là chỉ muốn đem nàng ra khỏi Kiến Khang, hay là còn có ý đồ gì khác?

“Cẩn thận một chút, đừng để lộ ra dấu vết gì, dù giết chết nha hoàn kia, cũng không được lộ ra một chút dấu vết.” Người nọ thanh âm càng âm trầm, khiến Từ Man sợ run cả người.

“Dù sao nhìn bề ngoài cũng do bọn buôn người làm, sẽ không tra đến chúng ta, vả lại cho dù có tra xuống, bọn buôn người lại không phải chúng ta muốn, chúng ta chẳng qua là thành viên trong đám buôn người, không liên lụy đến ai.” Người sau lập tức nghiêm nghị đáp.

“Được rồi, nhỏ giọng chút, một lát hai đứa nha đầu này tỉnh, kêu đám buôn người đến xử lý cho tốt, chúng ta đi trước.” Người nọ nói xong, Từ Man nghe thấy tiếng bước chân, lập tức người sau đuổi theo, chỉ chốc lát sau, trong phòng không còn âm thanh gì.

Từ Man sửng sốt không ngờ bọn buôn người là do người khác muốn đến, như vậy khẳng định là có người nhìn mình không vừa mắt, lại còn biết hành trình của mình, mới có thể thuê người vào tửu lâu chờ sẵn, cho nên những người hôm nay cùng đi với nàng, cơ hồ đều có hiềm nghi, mà Đại hoàng tử cùng Đại công chúa đã hồi cung, lại giảm bớt khả năng có hai người họ.

Vươn tay sờ túi thơm bên hông, chợt hiểu ra vì sao mình và Hương Xuân tỉnh lại sớm như vậy, trong túi thơm là loại hương thanh tâm gần đây đại ca mới đưa cho nàng. Lúc luyện chữ, nàng thường thích đốt một ít, hoặc đặt trong túi thơm để ngửi, dùng để thanh tâm tịnh khí, không ngờ nổi lên tác dụng trong chiếc chiếu bị phong kín này.

“Quận... quận chúa, chúng ta làm sao bây giờ?” Hương Xuân nghe thấy người đi rồi, càng cố gắng phụ đỡ đỡ, lo đến nước mắt đều chảy ra. Đây là lần đầu tiên nàng được ra ngoài cùng quận chúa, đã gặp chuyện như vậy, nếu bản thân chết thì không sao, nhưng nếu quận chúa xảy ra việc gì, không nói nàng thực có lỗi với công chúa, thậm chí còn có lỗi với Xuân Nha tỷ tỷ đã mất.

Từ Man gác chuyện ai thuê bọn buôn người qua một bên, nghĩ lại tình cảnh hiện tại của mình, hai đứa bé, tay chân lèo khèo căn bản không có bao nhiêu lực, cho dù nàng có tập võ vài năm, nhưng đối mặt với đám người

lớn này, đặc biệt còn là nhiều người, là vô cùng chịu thiệt rồi, lại nói, nếu có một mình nàng, còn có thể nhân lúc bọn chúng sơ suất, lật mình một cái, sau đó nhanh chóng chạy trốn ra ngoài. Trước mắt bên người nàng còn mang theo Hương Xuân, nếu chạy trốn thì đã khó càng thêm khó.

“Quận chúa, đợi lát nữa có người tới tháo dây trói cho chúng ta ra, nô tỳ nhất định sẽ giúp quận chúa ra ngoài.” Dưới tình huống biết rõ mình vướng víu, Hương Xuân tuyệt đối sẽ không để mình làm vướng chân quận chúa.

Từ Man lắc đầu, một mình nàng nếu muốn ra ngoài cũng không dễ dàng, huống hồ lương tâm cũng không cho phép nàng đi một mình.

Cửa phòng lại mở, lần này Từ Man có thể cảm nhận được có hai người đang đi tới hướng mình, mà khẩu âm cũng có thể xác định, ước chừng là phụ cận vùng Giang Âm, cách Kiến Khang không xa, xem ra hai người này mới thật sự là bọn buôn người.

Trong lúc Từ Man còn chưa chuẩn bị, đã bị lôi ra ngoài, ánh sáng khiến nàng bị chói híp mắt lại, theo sau Hương Xuân cũng bị túm ra, hai người họ bị quăng vào cùng một chỗ, mông ngã xuống đất, đau ê ẩm.

“Ô, hai con nhóc này bộ dạng cũng khá đấy.”

Từ Man chớp chớp mắt, thích ứng với ánh sáng, nhìn thấy trước tiên là cái chiếu cuộn mình này giờ, bảo sao các nàng có đầy cách nào vật chặn cũng không xê xích được, thì ra bên ngoài bị cột lại bằng dây thừng, chung quanh còn đóng đinh. Đúng là nguy trang các nàng thành cá muối.

Lại ngẩng đầu, hai tên đàn ông gầy đét đứng đó, dáng vẻ ghê tởm, một miệng đầy răng vàng khè nhô ra bên ngoài, tóc cũng không biết đã mấy ngày không gội, rối bù còn treo lỏng lẻo không biết là rơm hay thứ gì, quần áo ngắn bằng vải dầy lại có hơi quá rộng, dùng một sợi dây thừng cột

quanh hông, giày vải đen rách lòi ra đầu ngón chân, ngón tay đen ngòm khiến Từ Man nhú mày, chẳng lẽ mình bị cái bang bắt cóc.

“Con bé này lớn chút nữa trông không tệ đâu, chắc chắc, thủ lĩnh chúng ta chắc chắn sẽ chọn nó, chờ ra khỏi Kiến Khang, bán qua tay đến Dương Châu, Xuân Lục lang kia nhất định sẽ thích, làm ngựa ốm bán cũng được giá.” Một kẻ trong đó nhìn Từ Man lom lom, không ngừng nhe răng, nước miếng thiếu điều nhỏ xuống, cứ như đang nhìn thấy núi vàng vậy.

Từ Man rút về sau, quả nhiên hai kẻ này chỉ là lâu la, không biết thủ lĩnh bọn chúng là loại người nào, là ai thu mua bọn họ.

“Nếu các người thả ta, ta sẽ cho các người một khoản tiền.” Biết rõ khả năng không lớn, nhưng Từ Man vẫn muốn thử xem, dù sao mị lực của tiền tài không nhỏ.

“Tiểu nha đầu nghĩ hay thật, chúng tao làm cái nghề này, cũng biết luật lệ trong nghề, sao có thể lâm trận đã trở mặt được, tiểu nha đầu, chúng tao mặc kệ mày có lai lịch gì, mày thành thật chút cho tao, đỡ phải ngày sau chịu khổ.” Quả nhiên, người có thể được cấp trên phái xuống canh chừng, cũng không phải hạng lương thiện gì, lời Từ Man nói, bọn chúng cũng không động tâm lấy một chút.

Rơi vào đường cùng, Từ Man đẩy đẩy Hương Xuân, bảo nàng lấy ra một ít bạc trong túi tiền đeo bên hông, đưa cho họ: “Nếu đã không thả chúng ta ra, thì đi mua cho ta chút cơm canh đi, ta đói bụng.”

“Chắc chắc, không hổ là cô nương nhà giàu, xem chúng ta là gã hầu mà sai bảo.” Người nọ tiếp nhận ngân lượng ánh chừng một cái, cười cợt huých tên bên cạnh nói.

Tên còn lại lại cẩn thận lấy ngân lượng lật xem một chút, mới hớn hờ nói: “Cũng được, chỉ là đứa nha đầu yếu ớt, mua thì mua một chút đi, dù sao ngày mai chúng ta cũng không ở đây nữa.”

Từ Man siết chặt nắm tay, giấu sau lưng, xem ra bọn chúng không dự định nhốt mình lâu ở đây, rất có thể đêm nay sẽ đi đường thủy đến Dương Châu, lúc ấy ngộ nhờ thật sự rời khỏi Kiến Khang, thì muốn trở về sẽ khó như lên trời rồi.

Đang suy nghĩ, hăn ta cầm tiền đi ra ngoài, Từ Man nhìn hăn bỏ tiền vào túi tay áo, trong lòng một trận khấn trương, ngân lượng kia mặt ngoài thì không có gì đặc biệt, có điều một thỏi trong đó, là vào lễ mừng năm mới năm 3 tuổi nàng đoạt được, vì lúc ấy chơi đùa cùng các ca ca, ngay tại sau lưng thỏi bạc kia tiện tay vẽ một chữ M, giống như vết xước, rất khó nhìn ra, nàng chỉ hy vọng thỏi bạc này các ca ca có thể thấy, được một chút manh mối, mặc dù hy vọng này cực kỳ xa vời.

Trong phòng chỉ còn lại một người canh chừng, Từ Man thoáng chút an tâm, nhìn bốn phía một chút, mới phát hiện bọn họ đang ở trong một kho hàng, cửa sổ không lớn, nhưng không đóng chặt, từng cơn gió lạnh mang theo hơi nước thổi vào, khiến Từ Man lạnh rột cổ lại, xem ra bọn họ đang ở bờ sông.

Người nọ tìm một chỗ góc bao tải ngồi xuống, cà lơ phất phơ đung đưa chân, khinh miệt nhìn Từ Man nói: “Đừng mong có người tới cứu mày, không có ai biết mày đang ở đây đâu, còn không bằng an phận một chút, chờ đến Dương Châu, còn có thể bớt chịu chút đòn roi.”

Từ Man hất mặt qua một bên, không muốn để ý đến hăn, nàng có thời gian không bằng tính toán làm sao ra tay cho tốt, hiện tại chỉ có một người đàn ông, nếu đánh ngất hăn, không biết liệu có cơ hội đào tẩu hay không.

“Này, tao đang hỏi mày đó.” Tựa hồ nổi lên ác ý gì, tên kia đứng lên, đi tới, vươn bàn tay bẩn thỉu muốn sờ mặt Từ Man.

Từ Man tránh trái tránh phải, lại không ngờ rằng Hương Xuân bất chợt xông tới, hất tay hăn ra, rồi sau đó dùng thân hình nhỏ bé kia chặn trước

người Từ Man.

Tên kia tất nhiên là tức giận, một cái tát muốn hướng lên đầu Hương Xuân, với lực đạo kia, lỡ tai Hương Xuân tất nhiên khó giữ được, Từ Man nóng vội nổi giận lên, lập tức cũng không quan tâm hấn ta to khỏe bao nhiêu, vươn tay rút cây roi dài quấn quanh hông ra, dùng sức quất mạnh một cái, người nọ ui da một tiếng ôm kín cánh tay, rất nhanh một vết máu đỏ tươi chậm rãi chảy xuống theo cánh tay hấn.

“Con ranh chết tiệt này!”

Tên đàn ông bỉ ổi nghiêng răng nghiêng lợi, vung vẩy cánh tay túa đầy máu, rào bước vọt tới, Từ Man gồng cả mình lấy can đảm, liền chuẩn bị từ trong giày rút con dao nhỏ mà ca ca đưa cho mình.

Bốp!!

Dao còn chưa rút ra, Từ Man đã thấy tên đàn ông trước mặt mình ngã xuống, người cứng đờ, mắt tràn đầy không thể tin được.

“Sơ... Sơ Thanh biểu ca?”

Từ Man nghẹn họng trôn trối nhìn bóng người phía sau, đang giơ cây gậy còn chưa buông. Gia Cát Sơ Thanh, sao hấn lại ở đây.

“A Man!” nụ cười trong vắt, Gia Cát Sơ Thanh tựa như không phải đang đứng trong kho hàng dơ bẩn, nằm bên cạnh cũng không phải là tên đàn ông cặn bã, thậm chí ngay cả cây gậy trong tay hấn cũng tựa như sắp nở hoa.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 55: Hoạn Nạn Cùng Chia

Từ Man hoàn toàn không thể hiểu được, đứa bé trai nhìn qua thân thể có phần gầy yếu kia, gương mặt tái nhợt, như thể một cơn gió thổi qua sẽ ngã, sao có thể dùng một cây gậy đánh người ngất xỉu, điều này quả thực đã lật đổ hình tượng Gia Cát Sơ Thanh trong lòng nàng. Giống như một vị tiên nhân, bất chợt rơi xuống, biến thành kẻ phạm phu tục tử, gây chấn động mạnh khiến nàng còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

“Biểu ca vào bằng cách nào?” Từ Man nhìn quanh, cửa sổ vẫn bình thường, cửa chính cũng khóa, chẳng lẽ là động thổ chui lên?

Gia Cát Sơ Thanh né người ra, phúi lớp bụi vốn không có trên áo, cười nói: “Vừa khéo kho hàng của bạn huynh nối liền với gian này, mặc dù bao tải chặn giữa hai kho hàng, nhưng cẩn thận một chút, đẩy ra cũng không có vấn đề.”

Từ Man cũng nhìn thấy cánh cửa kia, vừa nhỏ lại hẹp, chỉ là bị che sau cây cột trong kho hàng, nếu không nhìn kỹ, quả thật không biết nơi này còn có một cánh cửa. Tuy nhiên mặc dù cánh cửa này bị che khuất, Từ Man tin tưởng Gia Cát Sơ Thanh nếu muốn đi ra không để người phát hiện, còn có thể đánh ngất người, thật sự cũng không đơn giản.

“Không biết bên ngoài có người canh chừng không.” Từ Man tìm sợi dây thừng buộc chiếu trước đó, đưa cho Gia Cát Sơ Thanh, hai người và cả Hương Xuân cố gắng trói chặt tên kia, vì đề phòng hấn thức tỉnh còn dùng giẻ nhét vào miệng hắn.

“Huỳnh trước đó thấy có hai người đi vào, sau lại có một người đi ra, nếu không phải nghe nói chuyện trong này, huỳnh còn không dám xác nhận là muội.” Gia Cát Sơ Thanh lấy khăn tay ra lau tay, lại kéo tay Từ Man, cũng lau cho nàng, vừa cúi đầu lau vừa nói.

“Sao huỳnh biết muội bị bắt đến chỗ này?” Từ Man sửa sang quần áo, rồi vuốt vuốt vài sợi tóc rơi xuống, lấy làm lạ nói.

Gia Cát Sơ Thanh lại không hề nói gì, chỉ cười cười xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay rõ ràng là cái khuyên tai thỏ ngọc của nàng.

Từ Man vỗ vỗ ngực, âm thầm nói may mắn, cũng lười hỏi hã làm sao nhặt được khuyên tai này, kéo Hương Xuân đi đến cánh cửa nhỏ kia, tên ra ngoài mua đồ ăn, sợ là rất nhanh sẽ về, hiện tại không đi còn chờ đến khi nào?

Từ Man và Hương Xuân vội vàng lách vào khe cửa nhỏ, Gia Cát Sơ Thanh dừng lại phía sau, chọn một cái bao tải nhẹ nhất dựng thẳng đứng sau cánh cửa, sau đó chui vào cửa, rồi từng chút một đóng cánh cửa lại, đến khi cảm giác được phía sau cửa có thứ gì đó đập lên, phát ra tiếng phịch va vào, lại hé cửa ra, tùy ý nhìn bên ngoài, mới xoay người dẫn Từ Man đi. Thời gian không còn kịp, cách này tuy đơn giản, nhưng có thể kéo dài chút thời gian, vả lại Đoàn Hương đã đến phủ công chúa báo rồi, hã là rất nhanh sẽ có người đến.

“Chạy nhanh lên, huỳnh nghe thấy có người trở lại.” Gia Cát Sơ Thanh đóng kín cửa, sắc mặt khê biến, kéo tay Từ Man chạy đi, vừa ra đến cửa kho hàng bên này, chợt nghe kho hàng bên kia có người la gào lên.

Tim Từ Man siết chặt, bước chân cũng nhanh hơn, hai kho hàng này mặc dù liên thông nhau, nhưng dù sao từng là một kho hàng sau đó bị ngăn ra, chủ kho hàng muốn cho hai người khác thuê, bèn tạm thời phong bế lại

cánh cửa trung gian kia, ngăn thành hai gian cũng mở hai cửa ra vào riêng biệt.

“Một lát ra ngoài, chúng ta chạy đến bến tàu phía tây, chỗ đó có rất nhiều trẻ con, đến lúc đó lấy được vài bộ quần áo, thay vào rồi chạy tiếp.” Bởi vì Gia Cát Sơ Thanh chưa từng bị bọn buôn người kia nhìn thấy, nên rất tự nhiên ra ngoài chạy một vòng, phát hiện kho hàng này canh chừng không nghiêm ngặt, mà tên vừa mua đồ ăn trở về kia hô hào lên, phần lớn bọn canh gác đều chạy vào, bên ngoài hiện tại không có nhiều người lắm.

Gia Cát Sơ Thanh xác định xong, lại quay về từ kho hàng lấy ra ba cái bao tải rách, cùng bọn Từ Man mặc vào, Từ Man cũng thực thông minh lôi xuống tất cả trâm cài cài vào trong quần áo, còn cùng Hương Xuân xoa rối tóc, tô đen mặt, rồi cùng Gia Cát Sơ Thanh nhân lúc bên ngoài còn đang hỗn loạn, chạy ra ngoài.

Từ Man cúi đầu, thấy không ít người mặc áo vải bố, đều chạy về hướng kho hàng kia, miệng mặc dù chửi bậy, cũng không dám cao giọng.

Nơi bến tàu này, Từ Man rất lạ lẫm, đây không phải nơi mà người giàu có thường đến, ngược lại là nơi hỗn tạp, chủ thuyền, cùng với những tên côn đồ lớn nhỏ chung quanh bá chiếm nơi này. Cũng chỉ có loại địa phương với đủ các thế lực giao tạp này, mới là nơi giấu Từ Man tốt nhất. Phủ công chúa muốn tìm kiếm cũng khá khó khăn, chỉ là không biết một thiếu niên như Gia Cát Sơ Thanh vì sao lại tới đây, còn may mắn cứu được mình.

Chạy khắp hang cùng ngõ hẻm, Từ Man lại bất ngờ phát hiện Gia Cát Sơ Thanh không xa lạ với nơi này, thậm chí ngay cả vài góc xó xỉnh nổi liền nhau cũng biết rõ như lòng bàn tay, những người dân thường áo vải đi vượt qua họ, đến cả ánh mắt cũng không liếc qua một cái, xem ra quanh đây những đứa trẻ mặc bao tải cũng không phải là chuyện lạ.

“Vào đây, A Man.” Gia Cát Sơ Thanh kéo Từ Man, cùng với Hương Xuân vào một khoảng sân nhà nhỏ, trong sân không có ai, vài bộ quần áo chắp vá còn đang phơi nắng.

Từ Man nhìn Gia Cát Sơ Thanh không hề để ý chút nào kéo từng bộ từ trên dây phơi xuống, do dự nói: “Người sống ở đây, huynh có quen biết không?”

Gia Cát Sơ Thanh mỉm cười mặc quần áo chắp vá vào người, lại đội khăn lên đầu cột chặt, sau đó còn giúp Từ Man cởi bao tải ra, mặc quần áo vá vào. Ba người thẳng một hướng chạy ra khỏi con hẻm nhỏ, Gia Cát Sơ Thanh mới thấp giọng nói: “Không biết, quần áo này là chúng ta trộm.”

“Trộm?” Từ Man kinh ngạc thiếu điều rớt cằm, đây chính là thiếu niên phong thanh nguyệt lãng kia ư? Chính là Gia Cát Sơ Thanh hận ngón tay không thể đều trong suốt trơn bóng, cả người ôn nhuận thanh cao khiến Hoàng Tú Oánh nhớ thương hai đời sao?

Gia Cát Sơ Thanh nháy mắt mấy cái cười nói: “Nói là trộm, kỳ thật cũng là mua, vừa rồi huynh có để một xâu tiền dưới ụ đá trước cửa, có điều không biết bọn họ có thể thấy không.”

Từ Man vừa chạy vừa hóa trang mình thành bộ dáng xốc xếch nhếch nhác, kỳ thật là nàng đang nằm mơ chẳng, bằng không tại sao Gia Cát Sơ Thanh không hề giống trong sách một chút nào. Hắn không phải nên là xuất môn ngồi xe hoa, tay cầm quạt giấy, quần áo vải vóc lụa là, ăn nói tao nhã, cho dù ngẫu nhiên có chột vệt, cũng chẳng mấy may ảnh hưởng đến khí chất của hắn sao? Thế thì hiện tại thiếu niên bên cạnh đang không ngừng nháy mắt với nàng, vẻ mặt chiếm tiện nghi còn muốn đùa dai, cả người loạn xì ngầu này là ai a!!

Ba người họ tiếp tục chạy ra bến tàu, Hương Xuân tuy tuổi nhỏ, nhưng vẫn theo sát phía sau, cũng không mở miệng than khổ, Từ Man âm thầm

ghi nhớ trong lòng, quyết định trở về tìm người tra Hương Xuân kỹ một chút, nếu bối cảnh sạch sẽ đúng như lời nàng ta nói, nàng cũng không ngại giữ bên người làm đại nha hoàn.

Mắt thấy chỉ cần chạy qua một con hẻm nhỏ là có thể đi vào con đường lớn náo nhiệt người giàu thường đi. Mặc dù Từ Man không biết đường, nhưng từ trên sắc mặt của Gia Cát Sơ Thanh nhìn ra được vài phần thoải mái, như vậy ra khỏi con hẻm nhỏ nguy hiểm sẽ nhỏ đi rất nhiều. Chỉ là chạy suốt một đường, Từ Man không khó phát hiện môi Gia Cát Sơ Thanh vốn màu tím nhạt càng trở nên thẫm hơn, hơi thở cũng rối loạn hơn nhiều, ngay cả lòng bàn tay nắm tay nàng, cũng đã ướm nhẹp, nhất định là đổ mồ hôi. Từ Man biết thân thể Gia Cát Sơ Thanh vốn không tốt, lúc trước được thái y trị liệu, còn có thể ổn định, sau xảy ra chuyện ám sát, thái y không tới nữa, hơn nữa phủ Gia Cát suy sụp, bệnh tình của Gia Cát Sơ Thanh căn bản không có khả năng khắc chế, trừ phi bàn tay vàng của Hoàng Tú Oánh đến trước thời hạn, nhưng mà nay xem biểu hiện của Gia Cát Sơ Thanh là biết Hoàng Tú Oánh vẫn chưa tìm được thần y gì kia.

Lúc này đây, Từ Man rất hy vọng Hoàng Tú Oánh có thể sớm một chút giải cứu cho thiếu niên tâm địa còn chưa xấu này.

“Chặc chặc, ở đây ư, ta nói mà, sao có thể chạy xa hơn được.” Ánh sáng nơi đầu hẻm hiện ra trước mắt, bỗng nhiên bị người lao tới chặn lại, cả con hẻm lập tức trở nên âm u lạnh tanh.

Từ Man đứng sau Gia Cát Sơ Thanh, cau mày cảm nhận được thân mình run run của hắc truyền đến, trong lòng biết là tiêu rồi.

“Đừng trốn, tao đã biết là chúng mày.” Người nọ chậm rãi tiến lại gần, phản quang trên mặt dần rút đi, khuôn mặt đáng khinh bỉ kia, lập tức bị Từ Man nhận ra, là tên đã cầm tiền của nàng, nhưng sao hắn có thể đuổi kịp nhanh như vậy.

Như biết được nghi vấn của Từ Man, người nọ vừa tiến lên vừa nói: “Biết ngay nha đầu mày sẽ không đi đường lớn cho chúng tao tóm, con hẻm này là đường duy nhất thông vào thành, cũng là nơi dễ ẩn nấp nhất, nếu có người tới cứu mày, sợ là cũng sẽ chọn con đường này.”

Gia Cát Sơ Thanh nhú nhú mày, tự nhận ra mình đã khinh suất.

Nhưng Từ Man lại đang quan sát bốn phía, nhìn xem có phải chỉ có một mình hắn không.

Người nọ tựa hồ rất cảnh giác đối với Gia Cát Sơ Thanh, Từ Man ngẫm nghĩ liền hiểu ra, chắc hắn hắn cho là người lúc này quất roi làm thương tên kia là Gia Cát Sơ Thanh, nói cách khác người nọ vừa thấy tên kia bị trói trên đất liền chạy đi tìm, thật là một tên giáo hoạt.

“Người đừng tới đây, bằng không ta sẽ không nường tay.” thực hiển nhiên, Gia Cát Sơ Thanh cũng nghĩ tới điểm ấy, cho nên hắn trấn định đứng tại chỗ, tay sau lưng đẩy Từ Man, muốn nói nàng tìm cơ hội chạy ra, trên con đường phía trước thường có xe ngựa lưu thông, bất luận là của nhà nào, ngăn họ lại liền có cơ hội.

“Chó má! Chỉ là một thằng nhãi con, mà muốn làm đại hiệp rồi chắc?” Người nọ bóp bóp đấm tay, nghiêng người liền lách tới, khinh thường nói: “Cũng chỉ có thằng đàn kia mới bị một thằng oắt như mày lừa.”

Từ Man căng thẳng luồn tay vào ngực, nơi đó đặt con dao găm mà nàng lấy ra từ trong giày trước đó, nàng nhìn Gia Cát Sơ Thanh, với thể trạng kia của hắn, bị một quyền của tên khốn này có thể sẽ mất mạng.

“Đi!” Gia Cát Sơ Thanh bỗng nhiên quay đầu lại, làm một khẩu hình với Từ Man, sau đó cả người vọt lên, thừa dịp đối phương còn chưa phản ứng kịp, ôm lấy thắt lưng hắn ta đẩy mạnh lên tường.

Từ Man chỉ sững sờ trong một chớp mắt, liền kéo Hương Xuân chạy ra ngoài, con đường phía trước nhìn không xa, kì thực vì chân trẻ con ngắn, cũng phải chạy thêm một đoạn. Trong con hẻm im ắng, Từ Man ngoại trừ có thể nghe thấy tiếng đế giày nện lên mặt đường đá, còn có thể nghe thấy tiếng người nọ không ngừng chửi bậy sau lưng, cùng với tiếng rên rỉ bị đè nén của Gia Cát Sơ Thanh, hẳn nhất định bị đánh, hơn nữa còn không nhẹ.

Hồ hấp của nàng càng trở nên nặng nhọc, Từ Man nhắm mắt chạy thẳng đến trước, nhưng trong đầu luôn hiện ra nụ cười giảo hoạt của Gia Cát Sơ Thanh, và cả một chữ quyết tuyệt cuối cùng hẳn nói với mình.

Bước chân chậm lại, Từ Man hơi mím môi, rồi sau đó quyết đoán dừng hẳn lại, nhìn Hương Xuân sắc mặt tái nhợt nói: “Đã là nha hoàn của ta, không được cãi lời, người lập tức đi đến con đường phía trước chặn một chiếc xe ngựa lại, bất kể là ai, đều phải đưa lại đây cho ta!”

Nói xong, lấy ngọc bội có ấn ký của phủ công chúa từ trong lòng ra nhét vào tay Hương Xuân, đẩy nàng một cái nói: “Đi mau!”

Sau đó không thèm nhìn nàng nữa, Từ Man ra sức chạy trở lại, tim đập một đợt lại mạnh hơn một đợt, Gia Cát Sơ Thanh, người chớ có chết đấy.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 56: Sự Tình Sau Đó

Hình ảnh trước mắt, Từ Man cảm thấy nàng cần thời gian rất lâu mới có thể quên được. Gia Cát Sơ Thanh liều chết ghì chặt lấy người đàn ông kia, người đàn ông kia rất cao, Gia Cát Sơ Thanh khó khăn lắm mới ôm trụ được thắt lưng hắn, quả đấm của tên đàn ông kia giáng xuống như mưa trên lưng Gia Cát Sơ Thanh. Nhưng Gia Cát Sơ Thanh lại ôm ghì nén nhịn xuống, dòng máu như một sợi dây đỏ tươi từ khóe miệng hắn rỉ dài xuống mặt đất, loang lổ lổ chỗ, trông thật kinh hãi.

Trong mắt Từ Man chỉ có thể khắc sâu gương mặt rõ mồn một do thiếu dưỡng khí mà dẫn đến tái xanh của Gia Cát Sơ Thanh, và cả nhiều vết máu bắn tung tóe trên mặt đất nữa. Lúc này, đầu óc nàng như đột nhiên bị tẩy trắng hoác, trước khi Từ Man lấy lại tinh thần, cũng không biết từ đâu lấy được dũng khí và sức mạnh, nàng chỉ thấy chính mình dường như đang bay tới...

Sau đó, Từ Man cảm thấy trên mặt nóng hầm hập, mùi tanh tanh của máu. Muốn vươn tay lên sờ thử, lại phát hiện một bàn tay còn đang nắm chặt một con dao găm, con dao cắm sâu vào bên hông của một người đàn ông.

“Mình... mình đã giết người...” Từ Man đờ đẫn thu tay về, mắt nhìn người nọ co giật bưng kín hông mình, máu phun ra mãnh liệt như suối, có bịt cách nào cũng không ngăn lại được.

“Khụ khụ... Khụ khụ...” Gia Cát Sơ Thanh không chống đỡ được sức nặng của tên đàn ông kia, thân thể lui lại ngã ngòai xuống đất, đồng thời người nọ cũng từ vách tường trượt xuống, đến nói cũng không nói ra được.

Từ Man lui về sau từng bước, hoảng hốt không biết làm sao lau sạch vết máu trong tay, màu đỏ chói mắt kia từng giây từng phút nhắc nhở nàng, nàng vừa dùng một con dao đâm một người đàn ông, mà người đàn ông kia rất có thể sẽ chết.

“A Man... khụ khụ... A Man đừng sợ, tiểu ca ca ở đây, muội đừng sợ.” Gia Cát Sơ Thanh vài lần toan đứng lên, ngật nổi sau khi phun ra một ngụm máu, lại ngã trở xuống, cuối cùng khó khăn chống đỡ bò lên, lại cảm thấy mắt nổi đầy sao, đến khi ôm lấy Từ Man, mới cảm thấy khá hơn một chút. (o.o)

“Biểu... biểu ca, muội giết người, muội thật sự giết người...” cả người Từ Man run rẩy, nàng không giống những cô gái xuyên không trong truyện, nàng không phải là đặc công gì đó, cũng không phải là cảnh sát. Kiếp trước nàng chưa bao giờ từng dùng vũ khí, dùng dao cũng chỉ để nấu nướng hoặc gọt trái cây. Cho dù kiếp này nàng vò vĩnh thứ vũ khí tốt gì đó từ tay ca ca hoặc phụ thân, cũng chỉ là thấy trong thời đại vũ khí lạnh này, mang theo bên mình có cảm giác an toàn hơn, giống như dụng cụ phòng sói kiếp trước vậy. Nhưng thật sự nàng chưa từng nghĩ, sẽ có một ngày mình cầm dao đâm vào thân thể người khác.

Nàng cư nhiên đã lấy mạng của một người.

“Đừng sợ, là hản không đúng, là hản muốn làm hại chúng ta.” Gia Cát Sơ Thanh nén nhin đau, yếu ớt tiếp tục nói: “A Man, muội nghĩ xem, nếu bị bọn chúng bắt đi, sẽ đối đãi với muội thế nào, cha mẹ huynh đệ của muội sẽ nghĩ ra sao? Đều là lỗi của bọn chúng, không phải lỗi của muội, muội làm vậy là đúng.”

Từ Man ra sức nép tới gần vòng tay ấm của Gia Cát Sơ Thanh, theo lời Gia Cát Sơ Thanh nói, nghĩ đi nghĩ lại nếu mình bị bán đi, tương lai sẽ trở thành “ngựa gầy” Dương Châu, sau đó liên tục bị qua tay hết người này đến người khác, hầu hạ những người đàn ông khác nhau, cả cuộc đời hoàn toàn bị hủy, cho dù sau này được mẫu thân tìm trở về, nàng cũng không còn mặt mũi tính chuyện lập gia đình, sợ là so với chết còn còn thống khổ hơn. Cha mẹ, huynh trưởng nếu biết mình đã mất tích, nhất định sẽ ngày ngày đau lòng khổ sở, mẫu thân vốn rất yêu thương nàng, nếu ngày đêm lấy nước mắt rửa mặt, vậy nàng có khác gì đứa con đại bất hiếu.

Dần dần khôi phục một ít thần trí, Từ Man vươn tay ôm lấy người thiếu niên trước mắt, mặc dù khóc lại không có nước mắt nói: “Muội không sai, giết người cũng không phải lỗi của muội.”

Thân mình Gia Cát Sơ Thanh cứng đờ, sau đó đột nhiên dấy lên một nguồn sức lực, đẩy A Man ra, sau đó bước tới cạnh gã đàn ông đang hấp hối kia, quan sát kỹ thanh đao, rút mạnh ra, máu càng không kiêng nể bắn phụt ra, dọa Từ Man nhắm tịt mắt. Nhưng điều càng khiến Từ Man không thể tin được là, Gia Cát Sơ Thanh cứ nhiên dùng con dao găm kia, trực tiếp đâm lên huyết thái dương của gã. Có thể nghĩ được, gã buôn người vốn đã mất máu quá nhiều, nửa chết nửa sống, trúng một đòn này của Gia Cát Sơ Thanh, liền tắt thở. Gia Cát Sơ Thanh cẩn thận dùng thân thể ngăn trở đôi mắt trắng dã kia, lại lén lấy tay khép lại, quần áo cả người hằn, vạt trước đã bị nhuộm một mảng máu.

“A Man... khụ khụ, muội đừng sợ, người không phải muội giết, là huynh giết, muội chỉ vì cứu huynh, muội không làm sai.” Nói xong một câu này, trước mắt Gia Cát Sơ Thanh chợt biến đen, cả người xụi lơ ngã xuống, dòng máu đỏ thẫm theo khóe miệng, lỗ mũi của hắn chảy ra, trông như sắp chết vậy.

“Biểu... biểu ca?” Từ Man nhìn Gia Cát Sơ Thanh không còn động đậy nữa, một câu kia của hắn, tựa như đánh mạnh lên người nàng, đau đến

thế, nàng bủn rủn tay chân đi đến cạnh Gia Cát Sơ Thanh, không nhìn đến thứ màu đỏ chói mắt tuôn ra từ trên đầu tên buôn người kia. Nàng quỳ xuống bên cạnh Gia Cát Sơ Thanh, đầu tiên là nhẹ nhàng gọi, sau đó gọi càng lớn tiếng hơn, cũng không dám vươn tay lay hấn. Cho dù lúc này Từ Man đang trong mớ hỗn độn, nhưng nàng cũng biết có một vài bệnh là không thể tùy tiện cử động.

Trong ngõ tối, không ai trả lời nàng, bên cạnh Từ Man còn có xác chết một người đàn ông, và cả một thiếu niên cả người đầy máu, gió xuân âm lạnh len vào con ngõ nhỏ, phát ra tiếng vang như nước nổ tí tê, thật giống như quỷ sai từ địa phủ lên bắt người.

“Sơ... Sơ Thanh biểu ca, huynh chờ đây, muội chạy đi tìm đại phu đến.” Từ Man cắn mạnh môi dưới, đến khi nếm được mùi máu tươi, nàng mới cố gắng bò dậy, loạng choạng chạy ra ngoài. Rất có thể bệnh tim của Gia Cát Sơ Thanh phát tác, nếu còn chậm trễ nữa, e là tính mạng chắc chắn khó giữ được, nàng không thể nghĩ ra cách cấp cứu, nhưng nàng kỳ vọng, bên ngoài đường lớn kia sẽ có y quán, có thể cứu mạng Gia Cát Sơ Thanh.

Cắm đầu chạy, Từ Man bị treo chân vài lần, mảnh đá vụn trên mặt đất bị nàng đá lăn lộn khắp nơi, nỗi tuyệt vọng vô tận thỉnh thoảng thấm thấu vào tim nàng.

“Quận chúa!!” ngược sáng, một thân hình gầy nhỏ, làm cho tinh thần Từ Man chợt chấn động.

Sau đó, con hẻm có rất nhiều người đến, Từ Man đều không biết ai, chỉ nhận ra được một người trong đó từng có giao tình cùng Gia Cát Sơ Thanh – Đàn Hương.

“Mau... mau... biểu ca huynh ấy...” thể lực Từ Man đã cạn kiệt, lại thêm đói khát cùng với tâm hồn bị thương, ngay một khắc nàng nhìn thấy người quen, dường như từ thế xác đến tinh thần trong nháy mắt đều sụp đổ.

Do đó, lời còn chưa nói dứt, Từ Man đã lập tức ngã khuỵu xuống, bất tỉnh nhân sự.

Chuyện sau đó, Từ Man không nhớ rõ lắm, dường như là được người đưa về phủ. Cùng lúc đó, một đám bắt cóc có liên can đều bị bắt, chỉ tiếc là ngay cả đám buôn người bọn chúng cũng không biết, rốt cuộc là ai sai bọn chúng đi bắt Từ Man, chỉ biết là có người cho một số tiền lớn, còn hứa hẹn sẽ trả khoản còn lại cực hậu, nhưng lúc bọn chúng dẫn nha dịch đến bắt người, người nọ cũng đã sớm chạy thoát, ngay cả một tia dấu vết cũng không lưu lại.

Càng quý dị là, ngày ấy từ lâu quả thật được bảo vệ rất tốt, người ngoài căn bản không thể len lỏi vào, hơn nữa mỗi tầng lầu đều có người canh gác quản lý, đừng nói là bắt cóc mang Từ Man đi, cho dù có bắt trộm một tiểu nha hoàn thiếp thân cũng không dễ dàng. Cho nên, hoàng gia hoài nghi ngày bị bắt cóc, là bên trong đám người Từ Man có nội gián, nhưng tra đi tra lại, đều không tìm được căn nguyên, có đôi khi rõ ràng sắp phá được, lại ở thời điểm mấu chốt nhất, manh mối bị chặt đứt. Điều này khiến đương kim Hoàng đế nổi giận, ngất nổi có hạ lệnh truy tra thế nào, cũng không có tiến triển thật sự.

Còn có một chuyện mà mãi về sau Từ Man mới biết, thì ra lúc nàng và các huynh trưởng đi du lịch, mẫu thân đã mang theo thân vệ về tới Kiến Khang. Sau đó, ngay cả quần áo cũng không thay, sau khi nghe kể lại sự kiện trà độc, lập tức nổi giận phừng phừng mang theo vệ binh đến bao vây Từ phủ. Trên dưới Từ phủ sợ tới mức còn tưởng rằng Từ gia đại lang ở trên triều bị hoạch tội lớn gì đó, bị Hoàng đế xét nhà.

Sau khi Từ phủ bị bao vây, vài quan viên giao hảo với Từ phủ còn đặc biệt vào cung cầu tình giúp Từ gia, lại bị Hoàng đế lấy lý do công chúa lo việc nhà, tránh mặt không gặp. Ngày đó, sự tình bên trong Từ phủ, tường tận trong đó không ai biết rõ, nhưng bắt đầu từ ngày hôm đó, Đại trưởng

công chúa không còn là con dâu nhà họ Từ nữa, mà chúng nhân của nhà họ Từ cũng không còn là thân thích với phủ Đại trưởng công chúa nữa.

Thậm chí rất nhiều người còn nhìn thấy phò mã Từ Văn Bản tại ngày ấy sau khi khuyên công chúa hồi phủ, kính cẩn dập đầu thi lễ một cái trước cửa Từ phủ, sau đó xoay người, nghênh ngang rời đi không hề quay đầu lại lấy một lần.

“Nói như vậy, ngày ấy người hạ độc là Hồng Quế?” Từ Man ngủ hai ngày mới tỉnh dậy, theo như người bên cạnh nói, nàng gặp ác mộng bị bóng đè.

Hương Xuân cũng nghỉ ngơi một ngày, lại chết sống không muốn nghỉ ngơi tiếp, Đại trưởng công chúa thấy lần này Hương Xuân lập công, bèn thăng nàng làm đại nha hoàn bên người Từ Man, Hương Xuân càng toàn tâm toàn ý hầu hạ Từ Man, không hề lơ là.

“Hồi bẩm quận chúa, quả đúng là nói như vậy, nghe nói Hồng Quế lấy được thuốc độc từ cây trâm cài tóc của San Hô, vì ở bên ngoài đã giấu từ trước, hơn nữa cây trâm bạc kia lại không nổi bật mấy, nên không tra ra, nghe nói quân sự công trong đều bị đuổi hết.” Hương Xuân vừa nghĩ tới trong phủ gần đây điều động thay đổi nhân thủ, lòng còn sợ hãi, lần này quả thật đã động phải vảy ngược của Đại trưởng công chúa, hể tra ra ai có xúi xiu liên hệ với người bên ngoài, đều bị đuổi ra ngoài, còn có vài người nói mập mờ không rõ, nghe đâu đều bị phạt gậy. Dạo này ai làm việc mà không phải rứt cổ chứ, may mắn là nàng hầu hạ bên cạnh quận chúa, cũng thoải mái hơn nhiều.

Từ Man không phải là chưa từng nghĩ tới người trong phòng, nhưng có lẽ là kinh nghiệm không đủ, cũng có thể là căn bản nàng không muốn thừa nhận, đối với Hồng Quế chỉ là nghi ngờ trong một thoáng chớp mắt, đã bị quăng đến sau đầu.

“Vậy chất độc trong trà kia từ đâu mà ra?” lúc Từ Man tỉnh dưỡng cũng nghe người ta nói, thứ chân chính vạch ra Hồng Quế, là trà hoa đã bị nàng hoán đổi trong phòng Từ Man, cũng bởi vì loại trà hoa này của nàng là Hoàng đế cửu cửu đặc biệt sai người làm, kích cỡ đóa hoa cùng với mùi hương không phải thứ bên ngoài có thể làm được, nàng cũng chỉ có một bình nhỏ không hơn. Cho nên Hồng Quế đành phải lấy trà hoa quý nhất bên ngoài tráo đổi, nhưng vẫn để lại sơ hở, chỉ cần là người thạo nghề, nhìn một cái là biết. Lại nói, gần đây tỳ nữ hầu hạ việc trà nước chỉ có Hồng Quế, Từ Man cũng giật mình vỡ lẽ, lúc trước Hồng Thước sắp đi, vì sao Hồng Quế lại lấy thân phận lão luyện bên người để tiếp nhận công tác pha trà. E là Hồng Quế đã sớm lên kế hoạch, muốn độc chết ba anh em họ.

“Bị nghiền thành bột, giấu trong hộp trang sức của nàng ta, nếu không phải trong cung phái tới lão ma ma, thật đúng là không tìm thấy chứng cứ.” Hương Xuân thực bội phục Hồng Quế, trong thời gian ngắn như thế, có thể tráo đổi trà hoa, còn giấu được trà hoa đi, rõ ràng từ lúc ấm trà vỡ đến lúc Thanh Mai trúng độc, thời gian rất ngắn.

“Vậy...” Từ Man còn chưa hỏi được câu tiếp theo, chợt nghe bên ngoài có nha hoàn truyền lời lại đây.

Hương Xuân đi tới cửa, vén màn hỏi: “Chu sa tử tử, là ai đến vậy?”

Nha hoàn bên ngoài kia thở dài nói: “Cũng không biết Đại cô nương nhà họ Hoàng gây nên nghiệt gì, cố van nài đến thỉnh tội với quận chúa, chủ mẫu nương nương nói không cho nàng vào, nàng ta cứ nhiên quỳ gối trước cửa phủ công chúa.”

Từ Man lập tức ngồi thẳng người, xốc chăn bông lên, la lớn: “Người đâu, thay quần áo, ta cũng muốn xem thử nàng ta tính giờ mảnh khỏe gì.”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 57: Giả Thần Giả Quỷ

Mấy ngày nay Từ Man tích lửa đến sắp bùng cháy rồi, ngày ấy rõ ràng nàng đối mặt với Hoàng Tú Oánh, nàng ta cư nhiên dám làm như không thấy, còn giả khuôn giả dạng như thế rồi rời đi. Nếu không phải mấy ngày nay mẫu thân quá chặt, không cho nàng đến Cung học, nàng đã sớm muốn tìm Hoàng Tú Oánh tính sổ rồi. Không ngờ nha đầu chết tiệt kia lại còn có mặt mũi tới cửa bồi tội!

Từ Man vừa đi vừa nghĩ giả sử mình không được cứu, ngày sau cuộc sống sẽ thống khổ cỡ nào, còn cả sợ hãi cùng đói khát hôm ấy lúc chạy trốn bị người đuổi sát, đương nhiên cả màn đỏ sẫm chói mắt kia nữa...

Có nghĩ thế nào, lửa giận trong lòng cũng không xua đi được, nàng bảo Hương Xuân đỡ mình, lại nói với Chu Sa: “Nói với mẫu thân, đây là chuyện của nữ nhi, vẫn nên để cho nữ nhi tự giải quyết.”

Chu Sa nhún người một cái, do dự đứng thẳng lên.

Từ Man cũng không thèm quan tâm mẫu thân có phái người đến ngăn mình không, nếu mẫu thân đã không muốn cho mình đích thân đi giải quyết, thì sẽ không kêu một nha hoàn cố ý đến thông báo chuyện này cho mình.

Ra sân, lên kiệu mềm, hiện tại thân thể Từ Man vẫn còn hơi yếu, không tiện tự đi ra ngoài, vả lại nàng cũng không muốn đang lúc khí thế cao lại bại bởi Hoàng Tú Oánh. Càng đến gần cửa phủ, Từ Man cũng nghĩ

ra nguyên nhân Hoàng Tú Oánh chạy tới quỳ gối trước cửa. Hiện tại vì thân thể nàng, mẫu thân vừa chăm sóc nàng rồi xử lý chuyện trong phủ, tạm thời chưa làm gì Hoàng Tú Oánh, nhưng một khi mẫu thân rảnh tay, sợ là Hoàng Tú Oánh thậm chí đến cả Hoàng phủ cũng khó tránh được lửa giận lôi đình của hoàng gia.

Từ Man ngồi trên kiệu cười lạnh, có lẽ ngay cả Hoàng Tú Oánh cũng không ngờ mình sẽ còn sống trở về, có điều nàng ta cũng là người thông minh, nghe đâu tin tức nàng mất tích lần này cũng chính là Hoàng Tú Oánh tung ra ngoài, nàng ta liền biến thành người quan tâm mình nhất.

Chẳng mấy chốc đến được cửa phủ, Từ Man xuống kiệu, vịn tay Hương Xuân, nay Hồng Thước bị liên lụy, sớm đã được gả ra ngoài, Hồng Quế cũng không có khả năng trở về nữa. Nững a hoàn còn lại, tất cả đều bị mẫu thân viện mọi lý do đuổi đi hết, còn Thanh Mai vì mình mà trúng độc, được lưu lại làm nha hoàn nhất đẳng, chờ thân thể khỏe hơn sẽ chuyển đến phòng nàng. Trừ những người đó ra, ai mẫu thân cũng không tín nhiệm, thậm chí chuẩn bị điều thêm vào bốn nha hoàn thiếp thân mười tuổi mới đến, lại trang bị thêm bốn nha hoàn nhị đẳng, tính toán đã có tám nha hoàn nhị đẳng, vì thế, nhị đẳng đã tăng thêm, đương nhiên tam đẳng không phải là ít, ngoại trừ những người không thể vào phòng, cũng đã có mười người. Lần này mẫu thân xem như quyết tâm không cho phòng nàng có chỗ trống, Từ Man có nói kiểu nào cũng vô dụng.

Từ Man đứng trong cửa phủ, mặc dù nàng chỉ dẫn theo một nha hoàn thiếp thân, nhưng nha hoàn ma ma theo sau cũng không ít, tất cả đều đi theo sau Từ Man, vây quanh nàng, cũng khiến nàng tuy nhỏ tuổi, nhưng hiện ra vài phần khí thế.

“Mở cửa đi.” Từ Man đứng tại chỗ, những nô bộc hạ đẳng đều bị đuổi qua một bên, chỉ có quản sự ngoại môn đích thân tiến lên mở cửa phủ cho Từ Man.

Theo cánh cửa đại môn mở ra, Từ Man đứng trong cửa, nhìn ngoài bậu cửa cao cao kia, thiếu nữ một thân sắc phấn, hoặc là nói một cô bé, lúc này đang đoan đoan chính chính quỳ ở ngoài cửa, ánh mặt trời rọi lên mái tóc đen láy của nàng, phản xạ ra ánh vàng kim nhàn nhạt, giống như độ cho cô bé kia một tầng kim quang vậy.

Trên đường lớn, có rất đông người đi ngang qua, hầu hết toàn người ngời kiêu lưu thông, lại nhìn thấy tấm bảng phủ công chúa bèn không dám tiến lên hỏi, chỉ dừng lại phía xa xa, rồi phái tôi tớ đi hỏi thăm. Nơi này không phải khu phố bình dân, không có khả năng phát sinh hiện tượng mọi người vây xem, phụ cận phủ công chúa phần lớn ở đều là nhà của lũ quan viên lươn lẹo trong triều đình có chút tài năng, hoặc là nhà thế tộc trăm năm, mặc dù những thế gia này ở mặt ngoài chức quan không cao, nhưng trong đó, lại có không ít dây mơ rễ má với không ít quan lớn thậm chí là hoàng cung.

“Đại cô nương nhà họ Hoàng là muốn thị uy trước công phủ công chúa chúng ta ư?” Từ Man không đi ra ngoài, chỉ đứng trong cửa nhìn Hoàng Tú Oánh vẫn cúi đầu này giờ không nói gì.

Hoàng Tú Oánh chậm rãi ngẩng đầu, hơi lấy làm kinh ngạc nhìn Từ Man, trước khi đến đã đoán rằng Đại trưởng công chúa sẽ không gặp mình, nhưng nàng lại không nghĩ rằng nàng lại có thể gặp Từ Man vừa trở về từ đại kiếp nạn. Đối với Từ Man, sau khi nàng phát hiện Từ Man thật sự mất tích, quả thực từng có suy nghĩ sợ hãi và áy náy, dù sao Từ Man vẫn còn là một đứa bé rất nhỏ, bất luận kiếp trước có thế nào, nhưng nàng ta ở kiếp này chưa có thù hận lớn gì với mình. Tuy nhiên, chút áy náy ít ỏi và rối rắm kia rất nhanh đã bị cơn ác mộng còn sót lại của kiếp trước đánh vỡ. Thậm chí Hoàng Tú Oánh còn nghĩ, có lẽ lúc này ông trời thật sự đang giúp mình, làm cho Từ Man trước khi lớn lên gây họa cho Hoàng gia và biểu ca, gặp phải đại nạn này. Như vậy vừa có thể trừ bỏ nàng ta, lại vừa có thể không

cần vấy bẩn tay mình, sau khi chuyện xảy ra cũng sẽ không có người biết mình từng chứng kiến Từ Man bị người bắt đi.

Về phần Từ Man có được cứu về hay không, dựa theo Hoàng Tú Oánh quan sát, có thể lên vào tửu lâu được bảo vệ nghiêm mật mà bắt người, nhất định không phải hạng xoàng. Chỉ cần Từ Man bị bắt đi, rất ít có khả năng được tìm về, vả lại cho dù sau này công chúa nghĩ cách tìm được Từ Man, cả đời này Từ Man cũng coi như bị hủy, nói không chừng căn bản sẽ không nhớ rõ chuyện mình thấy chết mà không cứu, huống chi, thời điểm ấy ở tửu lâu, không ai biết mình làm gì, ai cũng không thể chứng minh mình có thấy Từ Man hay không.

Hoàng Tú Oánh dùng tóc mái chặn ánh mắt mình, quả nhiên Từ Man chính là một tai họa, 3 – 4 năm trước mẫu thân nàng ta hủy hoại cả nhà Gia Cát, mà hiện tại biểu ca vì cứu nàng ta mà bây giờ sống chết còn chưa biết. Cứ nhiên lần nào nàng ta cũng may mắn vượt qua được, nghe nói lần này vì nàng ta mà bọn bắt cóc bị xử tử đã vượt lên con số hơn hai mươi người. Như vậy nếu nàng ta lớn lên, tương lai không biết sẽ gây họa cho biết bao nhiêu người, thậm chí người vì nàng ta mà chết không biết sẽ có thêm bao nhiêu đây.

Hoàng Tú Oánh vô thức cắn môi dưới, những người khác nàng không quan tâm, nhưng biểu ca tuyệt đối không được!

“Thỉnh an quận chúa, Tú Oánh là tới tạ lỗi.” Hoàng Tú Oánh vốn đã tính toán, vạch kế để cho Đại trưởng công chúa tránh mà không gặp, sau đó chính mình quỳ một màn này cũng coi như biểu hiện thiện tâm của mình, dù sao một quận chúa bị bắt cóc, ai cũng không thể trách mình, cho dù Đại trưởng công chúa có đến đây, cũng ngại làm khó dễ một đứa bé như mình. Thế là, nàng đã có tư thái rồi, đương kim thánh thượng cũng không thể vô cớ làm khó phụ thân nàng.

“A? Ta quả thực không biết, Hoàng Đại cô nương đây có áy náy gì với phủ công chúa ư.” Từ Man lãnh đạm nhìn Hoàng Tú Oánh, đã đến nước này, nàng cùng Hoàng Tú Oánh xem như không đội trời chung rồi.

Hoàng Tú Oánh nghe ra ý lạnh băng từ trong giọng nói của Từ Man, cũng biết lúc Từ Man bị bắt, thật sự đã nhìn thấy mình. Trong lòng trầm xuống, đáy mắt trào lệ nói: “Là Tú Oánh không phải, nếu Tú Oánh có thể phát hiện quận chúa mất tích sớm hơn một chút, quận chúa cũng sẽ không chịu khổ như vậy.”

Từ Man thiếu chút nữa tức đến cười thành tiếng, nói như vậy xem như là tránh nặng tìm nhẹ? Nói gì mà phát hiện mình mất tích sớm hơn chút chứ, nàng ta ấy thế mà thấy rõ mồn một quá trình mình bị bắt, tại sao lúc ấy nàng ta không kêu lên, ngược lại chờ tới bây giờ mới đến sám hối. Xem ra, nàng ta đã không có ý định thừa nhận chuyện khi đó rồi. Hơn nữa, nàng ta giống trống khua chiêng bày trò ở trước cửa như vậy, là muốn đem chuyện mình bị bắt cóc tuyên dương ra ngoài sao?

Từ Man rũ mắt xuống, Hoàng Tú Oánh vẫn không tiếc sức lực muốn hủy thanh danh của mình như vậy, cho dù bản thân mình mới chỉ có 7 tuổi thôi ư.

Vịn tay Hương Xuân, Từ Man từng bước một đi tới trước mặt Hoàng Tú Oánh, nhìn đỉnh đầu nàng ta, Từ Man nhếch khóe miệng lên, hạ thấp giọng nói: “Thấy ta bị bắt đi, trong lòng thật sáng khoái, nhỉ?!”

Thân mình Hoàng Tú Oánh run lên, ngẩng đầu nhìn Từ Man, mắt đầy vô tội nói: “Sao có thể ạ, đợi đến lúc Tú Oánh phát hiện không thấy quận chúa đâu, quận chúa đã cùng ác nhân kia mất hút một lúc lâu.”

Từ Man nhìn nàng một cái thật sâu, nàng ta biết mình không có chứng cứ, cũng biết Hoàng Tú Oánh giỏi xảo biện, tuy nhiên, phải nói thế nào, làm thế nào để vạch trần màn kịch của nàng ta, đối với Từ Man mà nói, kỳ

thật đều không quan trọng. Nàng vốn đã quá rành những người phụ nữ ác tâm này rồi, chỉ là đến nhìn một chút, xem thử kẻ được gọi là “người bị hại trong sách” này, hiện tại, liệu còn sót lại vài phần lương tâm nào không.

“Hoàng Tú Oánh, kiếp trước, người xứng đáng gả cho Đinh Hạo Nhiên!” Từ Man mỉm cười, né tránh những người khác, bỗng nhiên dùng thanh âm nhỏ nhất, kề sát bên tai Hoàng Tú Oánh, ác ý nói.

“Người!!” Hoàng Tú Oánh vụt trợn to hai mắt, môi không tự chủ được run run, ngay lúc này thần kinh giống như đột nhiên bị người kéo đứt ra, một cảm giác đau nhói lại thêm sợ hãi, ngăn chặn hô hấp nàng, trái tim vốn đang đập tức khắc như bị ngâm trong nước đá.

Chẳng lẽ Từ Man cũng giống mình? Hoàng Tú Oánh ngã ngời co quắp dưới đất, ánh mặt trời rực rỡ, nàng lại không cảm thụ được một tia ấm áp. Loại hơi thở âm ám như đến từ địa ngục trên người Từ Man, quấn chặt lấy nàng, dường như muốn lôi nàng trở lại âm tào địa phủ. Đầu lưỡi đau đớn khiến Hoàng Tú Oánh khó khăn khôi phục một chút thần trí, mồ hôi sớm đã vã ra thấm ướt y phục nàng tỉ mỉ chuẩn bị, nàng không biết lai lịch của Từ Man, nàng sợ hãi Từ Man từ địa phủ lên bắt nàng, chỉ vì sau khi chết nàng không luân hồi, ngược lại nghịch thiên trọng sinh.

Từ Man hài lòng nhìn vẻ mặt xám như tro tàn của Hoàng Tú Oánh, nàng sẽ không hạ thủ lưu tình với Hoàng Tú Oánh nữa, nếu nàng ta đã trọng sinh, như vậy trọng sinh đối với Hoàng Tú Oánh là bàn tay vàng, cũng có thể là lá bùa lấy mạng nàng ta. Từ Man không tin, cổ nhân này có thể không sợ quỷ thần.

Bất quá, nếu chỉ có thể đã để cho mẫu thân giết nàng, thì cũng quá có lỗi với tất cả ấm ức mà mình phải chịu trước đó rồi.

“Ngày đó người thấy chết mà không cứu, hôm nay ta không so đo cùng người, dù sao ai nấy đều còn nhỏ, có điều, ngày sau người đừng hòng

bước qua cửa lớn phủ công chúa một bước. Còn nữa, đừng mưu toan muốn uy hiếp phủ công chúa, chúng ta không so đo với người, nhưng cũng không có nghĩa là chúng ta sẽ mặc người khi dễ!” Từ Man cố ý cao giọng nói trắng ra, liếc nhìn vài tên nô bộc lấp ló trong một góc đường, trong lòng cười thầm. Có đôi khi ở ngoài sáng nên rộng lượng một chút, về phần trong tối...

Từ Man khinh miệt liếc nhìn Hoàng Tú Oánh, mẫu thân sẽ đưa một phần đại lễ tặng cho Hoàng Tú Oánh và mẫu thân nàng ta.

“Tú Oánh không có, Tú Oánh...” Hoàng Tú Oánh hoảng hốt một chút, mới kịp phản ứng những lời Từ Man nói, đây là muốn chứng thực tội danh mình thấy chết mà không cứu sao, sao mình có thể nhận được, mục đích hôm nay đến cũng là vì làm mờ đi cái tội danh này.

Từ Man lại mặc xác nàng ta, vừa chậm rãi xoay người, vừa tùy ý nhỏ giọng hát: “Hồn về, hồn về, hồn về đi, luân hồi chuyển thế mới là chính đồ, hồn về nơi nào đều có nguyên nhân...”

Hoàng Tú Oánh tích tắc chết lặng, cả người tựa hồ như muốn ngất đi.

Cánh cổng lớn phủ công chúa từ từ khép lại, Từ Man loáng thoáng còn nghe thấy tiếng xe ngựa bên ngoài, xem ra Hoàng Tú Oánh đã sớm tính kế sẵn, người tới nhất định là công chúa Thục Viện trong cung, bất quá, chắc hẳn hiện tại Hoàng Tú Oánh sợ là có muốn diễn cái gì cũng không diễn được.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 58: Ban Hôn Cho Hoàng Gia

Từ Man mang theo đám nha hoàn ma ma trở về, bỗng nhiên cảm thấy Hương Xuân bên cạnh run rẩy, bèn nghiêng đầu nhìn, thấy môi cô bé cũng run lên, không khỏi buồn cười nói: “Em làm sao vậy?”

“Quận... quận chúa...” Hương Xuân sợ hãi xoắn xoắn quần áo, nói: “Quận chúa vừa rồi mới hát cái gì? Thật đáng sợ.”

Từ Man cười thần bí nói: “Khuyên hồn luân hồi...”

Vừa nói xong, Từ Man rõ ràng cảm giác Hương Xuân run càng lợi hại hơn, còn lạnh lẽ tách xa mình một khoảng, trong lòng buồn cười, cũng bật cười ngay tại chỗ, cười đến mức làm cho Hương Xuân choáng váng, cả người ngây ra như phỗng nhìn Từ Man trân trân, không biết nàng đang cười cái gì. Từ Man thấy cô bé như thế, càng không nín được, cười đến chảy cả nước mắt.

Cười như thế, cũng làm tán đi không ít oán khí với Hoàng Tú Oánh, tin tưởng sẽ có một đoạn thời gian dài, Hoàng Tú Oánh không dám đến trêu chọc mình nữa.

Trở lại trong phòng, Từ Man nhìn căn phòng trống rỗng, chợt nhớ căn phòng này, những người từng ở, những chuyện từng xảy ra, lại nhớ đến Nhũ mẫu Niên thị của mình và Tân ma ma đều bởi vì tội thất trách, mà bị đuổi khỏi phủ công chúa. Nhũ mẫu Niên thị xem như cũng tốt, dù sao ra ngoài rồi thì là người tự do, mẫu thân cũng niệm tình bà từng chăm sóc mình, cho

chút ngân lượng, xem như vinh dưỡng. Mà Tân ma ma vì đến từ trong cung, như vậy ra khỏi phủ, chẳng những mất mũi mà đến cả lòng tự trọng cũng không mất, lại nghe nói Tần thái tử muốn nhận bà ta tới, cuộc sống hẳn sẽ không quá khó khăn.

Nay trong phòng nàng không còn nhũ mẫu, quản sự ma ma đến sẽ được tuyển chọn lại một lần, ma ma giáo dưỡng thì được triệu đến từ trong cung, mẫu thân hẳn là sẽ càng để mắt đến nàng hơn trước, về sau muốn thanh nhàn e là không được rồi.

“Vậy mẹ già họ Quan kia và San Hô hiện tại thế nào rồi?” Từ Man không nằm lại trên giường, ngược lại đi đến trường kỷ ngồi xuống, đôi mắt nhìn ngắm cảnh sắc xanh mơn mớn ngoài cửa sổ.

Hương Xuân vận vận tay, cúi đầu đứng ở một bên, muốn nói lại thôi.

“Nói đi.” Từ Man ngắt một chiếc lá xanh lấp ló qua khe cửa sổ, non mềm, như có thể chảy ra nước vậy.

Hương Xuân im lặng một chút, vẻ mặt lấm lét nói: “Kỳ thật, hai ngày sau khi hai người họ bị bắt đi, đột nhiên chết, về phần nguyên nhân gì, nô tỳ còn nhỏ, không nghe ngóng được.”

Từ Man vận về chiếc lá, thở dài, đây là kết cục đã sớm rõ ràng, có lẽ nếu không phải tính bất định của sự tình quá lớn, sợ là Hồng Quế sẽ ở thời điểm thành công độc chết hai người họ, trước mắt dùng độc mãn tính, cũng là bất đắc dĩ.

Vì Hương Xuân còn rất nhỏ, Từ Man cũng không hỏi được bao nhiêu bèn thả lỏng đầu óc, định bụng chờ các huynh trưởng ra khỏi từ đường, rồi hỏi kỹ lại.

Hai sự kiện liên tục xảy ra, mặc dù Từ Man bị hại nặng hơn, nhưng các ca ca cũng không thoát khỏi cơn thịnh nộ của mẫu thân, bây giờ đang

quỳ trong từ đường đã gần một ngày. Nếu ngày thường các ca ca còn có thể ăn vạ chơi xấu, nhưng hai chuyện này đều liên lụy đến trên người nàng, các ca ca không nói hai lời đã đến từ đường quỳ, còn cự tuyệt nàng lén đưa đồ ăn đến, xem ra là muốn tự trừng phạt mình.

Đối với việc này, Từ Man rất áy náy, lại không biết làm sao.

Vì ba người Hồng Quế đều đã chết, cho nên Đại trưởng công chúa và phò mã cũng không tra xét sâu hơn được, ngoại trừ phát hiện cung tỳ lão nô từ trong cung đưa đến cũng có mật thám ra, còn phảng phất phát hiện ra trong hai chuyện vừa rồi, đều có bóng dáng như ẩn như hiện của Phái Bảo Thủ cùng với một lực lượng không biết tên nào đó. Đương nhiên, tòa nhà bên ngoài của Quan ma ma cũng bị phát hiện, thì ra trong căn nhà mù ta vẫn ở sau khi lấy chồng còn có một tên nhân tình tư thông, rất nhiều chủ ý cũng đều do lão ta cấp cho mù.

Chồng của Quan ma ma, là con trai của một quản sự trong Từ phủ, bởi vì đau ốm từ bé, thân thể trước nay không tốt. Sau khi hai người họ thành thân, Quan ma ma cũng ngửa mắt ông chồng bệnh tật này, lại nghe theo lời dặn dò của Từ lão phu nhân, mù ta trông chừng ở bên cạnh Từ Văn Bân, cũng rất ít khi về nhà, sau đó mù mang thai, liền càng ở lâu trong viện của Từ Văn Bân dưỡng thai, không màng tới chuyện nhà. Trong khoảng thời gian đó, trượng phu ốm yếu của mù vì bệnh tình nghiêm trọng mà qua đời. Sau khi sinh con, Quan ma ma và nhân tình bên ngoài càng lui tới mật thiết hơn, đặc biệt sau khi vào phủ công chúa, lúc đó quả thực là không còn kiêng nể gì nữa. Quan ma ma còn vì hấn ta, mà đặc biệt mua một tòa viện tử ngay tại con phố bình dân gần phủ công chúa nhất.

Theo như phủ công chúa điều tra, lão già này là đồng hương của Quan ma ma, lúc trước không biết quyến rũ như thế nào mà dính, kể từ đó vẫn luôn được Quan ma ma nuôi. Rất giỏi lời ngon tiếng ngọt, già mà không nghiêm. Chẳng những dỗ Quan ma ma cho hấn tiền tiêu, hấn còn thừa dịp

Quan ma ma không có nhà, thông đồng với một quả phụ có tiền gần đó, có thể nói đã sắp thành cụ rồi, mà còn gió xuân phơi phới.

Sau khi lão ta bị bắt, cũng biết sự tình bại lộ, bèn khai hết chuyện Từ lão phu nhân đặc biệt phái Quan ma ma theo giám thị Từ Văn Bản, thậm chí muốn làm hư Từ Văn Bản, sau đó lại vào phủ công chúa, vốn muốn làm hư hai vị tiểu lang, sau cam chịu bị đưa vào viện của quận chúa, lại nổi lên tâm tư khác, mà tất cả chuyện này, đều do Từ lão phu nhân sai sử. Về phần Hoàng Tú Oánh âm thầm mua chuộc Quan ma ma giám thị Từ Man, còn có tên hắc y nhân bí ẩn nào đó mua chuộc lão rót thuốc mê cho Quan ma ma, bảo mục khuyên lão phu nhân đưa người vào phòng phò mã. Hẳn đều nhận tội tất cả.

Mặt khác, phủ công chúa còn tra ra, San Hô chỉ là tỳ nữ bình thường, nàng ta hoàn toàn là bị người bạn cùng phòng vẽ ra ‘cái bánh lớn’ để mê hoặc, mà cây trâm bạc kia, cũng do tỳ nữ cùng phòng đưa cho nàng, có điều, hiện tại tỳ nữ kia đã sớm nhảy giếng tự vẫn, manh mối cứ như vậy bị chặt đứt.

Không bao lâu sau, Hoàng đế biết được rất tức giận, ngay tại triều quở trách đại bá Từ Man – Từ Văn Thành trị gia không nghiêm, bắt hần về nhà đóng cửa tự kiểm điểm. Công việc ở Đại Tư Nông của hần do Đại tư nông Thừa* trông coi hộ, còn việc khống chế quân lương được Diển nông Đô úy – tiểu thúc nhà Gia Cát nắm trọn trong tay. Thậm chí ngay cả Từ gia tổ phụ, nguyên Thái phó của thái tử cũng bị Hoàng đế uyển chuyển trách lão giáo dưỡn không nghiêm, lớn tuổi mắt mờ. (thừa: phó)

Đêm đó, Từ Man thấy phụ thân ngồi trong đình tránh gió ở hoa viên, nâng chén lẳng lặng uống rượu, mà mẫu thân cũng không nói tiếng nào, ngồi tại bên cạnh phụ thân, tự mình rót rượu cho trượng phu.

Từ Man xoay người, nghĩ bụng sắp tới có nên phái người đưa chút bùa chú linh tinh đến cho Hoàng Tú Oánh không.

Đợi đến đầu hạ, các ca ca không còn bị dư chấn đau nhức từ vụ quỳ từ đường, Từ Man thấy các huynh trưởng đột nhiên trở nên trầm mặc rất nhiều, lòng đau xót, chẳng lẽ muốn trưởng thành thật sự phải trả giá lớn sao?

Qua đầu hạ, hạ chí đã đến, đợi đến lúc Từ Man mặc vào váy quây lụa trắng in hoa, mới nhớ sắp đến Thanh minh, phụ thân và mẫu thân lại đích thân đi tảo mộ, cũng không biết mộ bia không chữ kia còn có ai khác đến tế bái không.

Mùa hè nóng bức, nhưng không làm trở ngại tâm tình tốt của Đại trưởng công chúa, ngay đêm trước hạ chí, Hoàng đế đích thân hạ chỉ ban cho phụ thân của Hoàng Tú Oánh – Hoàng Tả tướng quân, ban thưởng một mối hôn sự tốt, nhà gái là con gái của Liệt hầu ở biên thành, năm nay chừng hơn hai mươi, từng chết hai chồng, bởi vì thường xuyên ở chốn biên cương, nên tính cách mạnh mẽ, cũng có người đồn hai ông chồng trước của nàng là bị nàng vô tội hành hạ đến chết, nhưng vì không có chứng cứ, bất quá chỉ là tin vịt thôi. Tuy nói phụ thân nàng là Liệt hầu, cũng cùng Đại đô đốc có chút cội nguồn, nhưng dù sao tuổi tác đã cao, lại không có con trai, thế lực trong tay lại bị Hoàng đế từng bước từng bước như tầm ăn lên, chuyển nhượng lại cho vài vị tướng quân đi đến biên giới phía bắc. Cho nên để trấn an, lần tứ hôn này Hoàng đế một mặt muốn yên ổn lòng Liệt hầu, một mặt muốn thỏa mãn lòng xem kịch vui của Đại trưởng công chúa.

Từ Man còn biết, vì gia tăng phân lượng của nàng ta, Hoàng đế còn đặc biệt tứ phong nàng là huyện chủ, nếu nhà họ Hoàng đã không giữ được một công chúa, vậy đưa đến một vị huyện chủ, cũng xem như cất nhắc bọn họ. Mặt khác, Từ Man còn nghe các ca ca nói, sau khi vị huyện chủ nọ vào kinh, Đại trưởng công chúa còn đặc biệt đến thăm một lần, hơn nữa còn giúp Hoàng phủ “điểm danh” với huyện chủ kia: vị di nương được sủng ái vô độ cùng với đứa thứ nữ không biết trời cao đất rộng kia. Xem ra, đợi đến

khi vị huyện chủ này gả tới, sẽ thay phủ công chúa tiếp đón hai vị kia thật tốt.

Bên kia hôn sự của nhà họ Hoàng đã định xuống rõ ràng, Từ Man bên này cũng đích thân đi thăm Gia Cát Sơ Thanh, mặc dù thái độ của Đại cô đối với nàng có chút không được tự nhiên, nhưng Đại cô phụ lại rất hoan nghênh nàng và các huynh trưởng đến. Có điều Gia Cát tổ mẫu vẫn không lộ diện, theo hạ nhân nói, lão phu nhân bà vài ngày trước đó bận rộn quá mức, quả thật đã đổ bệnh.

Bởi vì thân thể Gia Cát Sơ Thanh bị hao tổn nghiêm trọng, vài lần thiếu chút nữa lên đường, cũng không biết bạn tốt Đàn Hương của hân tìm từ đâu đến một vị đại phu, khám vài lần, vất vả lắm mới giữ lại được cái mạng, song chỉ có thể nằm dưỡng bệnh trên giường, đôi lúc đến uống nước cũng cần người hầu hạ, đứng ngồi đều khó khăn. Từ Man bị vây trong áy náy với hân, chẳng những bỏ tiền, còn nói mẫu thân giúp đỡ tìm đến vài thái y xem bệnh cho hân, chính mình cũng thay đổi thói quen né tránh lúc trước, một tháng luôn có ba bốn lần sẽ đến thăm một lần. Đương nhiên, trong ba – bốn lần này, luôn luôn có hai – ba lần là đụng phải Hoàng Tú Oánh. Bây giờ nàng ta mà thấy Từ Man là giống như thấy quỷ vậy, đặc biệt từ lúc Từ Man “hảo tâm” vài lần đưa qua giấy bùa chú, đừng nói là trong phủ Gia Cát, mà ở trong Cung học, Hoàng Tú Oánh cũng trốn rất xa, không còn ân cần vồn vã như trước nữa.

Thời gian dần trôi, hạ qua thu đến, phủ công chúa cũng dần dần thay y phục mùa thu vào, gần đây trên triều đình Phái Bảo Thủ sóng yên bể lặng, ngược lại các chính sách cách tân của Hoàng đế từng cái lại tiếp bước từng cái, đặc biệt là phò mã tham dự sáng lập Lục Bộ, còn từng bước áp chế đám lão thần của tiên hoàng, thoát nhìn cũng là một mảnh tiền đồ rực rỡ.

Trong Cung học, Từ Man cùng các huynh trưởng vẫn như mọi ngày, ý đồ của Đại hoàng tử càng thêm rõ ràng, chỉ là ngại Từ Man dè dặt, nên không truyền ra tin đồn gì, Thục Thận bởi vì chân bị thương phải nghỉ học

thời gian dài, mà Thục Viện và Thục Mẫn không biết Hoàng Tú Oánh nói gì đó, coi như là tận lực tránh nàng.

Một ngày của lập thu, Từ Man lại đến thăm Gia Cát Sơ Thanh, nghe nói gần đây hần đã có thể ngồi dậy ăn chút thức ăn mềm, nàng bèn đặc biệt đến thăm một chút, thuận tiện cũng mang thái y chuyên môn đến xem bệnh cho hần.

Nhưng vừa bước vào tiểu viện của Gia Cát Sơ Thanh, nàng liền bắt gặp Đại cô cô cùng Hoàng Tú Oánh đang đứng nói chuyện, Đại cô cô vẻ mặt tựa hồ cảm kích, nhưng lúc nhìn thấy Từ Man, lại có một chút gượng gạo.

“Đại cô cô.” Từ Man lên tiếng chào, bèn chuẩn bị bước vào phòng.

“Quận chúa.” Hoàng Tú Oánh đột nhiên đi tới, thi lễ với Từ Man.

Từ Man dừng lại, dùng ánh mắt thắc mắc nhìn nàng ta.

“Biểu ca hiện tại đang có khách, không tiện gặp quận chúa.” Hoàng Tú Oánh chần chờ liếc nhìn Từ gia Đại cô cô, nhỏ giọng nói.

“Thế à, vậy ngày mai ta lại đến thăm huynh ấy.” Từ Man điềm nhiên nói, dù sao để thái y chờ đến lúc đó cũng được.

Hoàng Tú Oánh lại gấp gáp muốn kéo Từ Man lại, đầy bụng muốn nói, song không biết nói như thế nào.

Từ Man lười nói chuyện với nàng ta, đợi vị huyện chủ kia bước vào Hoàng phủ, liệu Hoàng Tú Oánh có được rảnh rỗi ra phủ hay không còn là một vấn đề đó.

“Quận chúa chẳng lẽ thật sự không quan tâm đến Từ gia lão phu nhân, bà nay bệnh cực kỳ lợi hại, nếu quận chúa có thể thỉnh thái y, vì sao không

thỉnh xem bệnh cho bà.” Hoàng Tú Oánh nói xong cư nhiên lại bắt đầu nức nở ghen ngào.

Từ Man rốt cuộc hiểu được biểu tình khi nãy của Đại cô cô là do đâu, thì ra tổ mẫu quả thật là bị bệnh, bất quá cũng thế, trong sách cũng không miêu tả kỹ thời điểm tổ mẫu chết, có lẽ cách hiện tại cũng không kém bao lâu. Trong sách nói sau khi Hoàng Tú Oánh sống lại, cũng có tình tiết mời thần y tới cứu trị tổ mẫu, hay là đã tìm được rồi?

“Chỗ tổ mẫu đã có cha mẹ thu xếp, không tới phiên tiểu bối ta đây đi lo, nếu Hoàng Đại cô nương đã có lòng, nghe nói Gia Cát lão phu nhân cũng bệnh rất nặng, không bằng nhân tiện cũng lo lắng đi.” Dứt lời, Từ Man xoay người bước đi, nếu Hoàng Tú Oánh muốn làm người tốt, thì làm đến cùng đi.

Hoàng Tú Oánh và Từ gia Đại cô cô bị nàng nói như vậy, ngượng chín cả mặt, chỉ có thể nhìn theo Từ Man nghênh ngang rời đi.

Phòng trong, Gia Cát Sơ Thanh nằm trên giường, mãi đến khi nghe thấy Từ Man rời đi, mới quay đầu nói với Đan Hương: “Người đi nói với người Sắc-mục* kia, ta nguyện ý mở ngực trị tim.”

*Người Sắc-mục: chỉ chung những người ở Tây Vực, nhưng trong truyện này là chỉ những người phương Tây (Sắc-mục: mắt có màu), dù sao cũng chỉ có người phương Tây mới có cách chữa bệnh mỡ tim này thôi.:D

Đan Hương ngăn người, lập tức ý vị thâm trường cười nói: “Là cô bé vừa mới tới kia sao?”

Gia Cát Sơ Thanh tựa vào thành giường, mái tóc đen buông thả khoác lên người, trong con ngươi mắt lóe lên một tia sáng, khẳng định nói: “Nàng đáng giá.”

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 59: Thu Vàng Thường Cúc

Mùa thu tháng mười, mùa của màu vàng ươm, thời điểm của cúc vàng cua lớn, vào những ngày trời mát của cuối thu này, không ít quan to quý nhân của thành Kiến Khang thích mở tiệc chiêu đãi khách khứa. Phu nhân của Thái Thường đương nhiệm Vương đại nhân, chính là vị yêu cúc thành si, lúc chồng bà còn chưa lên cửu khanh, nhà họ Vương còn chưa đến Kiến Khang, hàng năm đều mời một vài nhà có gia thế tương đương. Tại Từ Châu mà Vương đại nhân tiền nhiệm, đã sớm có danh tiếng, cũng bởi lẽ đó mà trong vòng ngoại giao giữa các phu nhân, Vương phu nhân như cá gặp nước.

Vào tháng 10 năm nay, chức quan Thái Thường đã bỏ trống nhiều năm rồi cuộc có người tiếp nhận, cái ghế Thái Thường Thừa cũng đổi thành của Từ gia tiểu thúc, hẳn cũng đã sớm ra ở riêng. Mượn cơ Vương đại nhân thăng chức, Vương phu nhân lần đầu mở yến tiệc ở Kiến Khang, tất nhiên sẽ không bỏ qua người hoàng thất, càng sẽ không quên hai huynh trưởng của thủ hạ số một của trượng phu mình – Từ Văn Phú, và một nhà đương kim Đại trưởng công chúa.

Bởi công chúa đã nhận lời mời của Vương phu nhân, cho nên trước một ngày, Vương phủ bắt đầu tất bật chuẩn bị, mãi đến khi mắt thấy khách khứa sắp đến cửa, Vương phu nhân còn đích thân đi một chuyến đến nhà ẩm trồng hoa, hôm nay đám hoa cúc này mới là nhân vật chính, cũng là bảo bối bà thu thập nhiều năm nay, thậm chí có vài giống ở Kiến Khang còn chưa được thấy, đặc biệt hiếm.

Vương phu nhân có một nam một nữ, con trai đã thành thân, con gái đang còn độ tuổi hoa, lần này thường cúc du viên, Vương phu nhân cũng có ý định tìm thông gia. Mấy năm nay, không ít các tiểu lang cô nương của vài nhà vừa đến độ tuổi trưởng thành, tất nhiên muốn kết thông gia cũng rất nhiều. Lần này vì muốn tìm cho con gái một cửa hôn sự tốt, Vương phu nhân xem như đã bỏ hết vốn liếng ra, không nói lần yến hội này dùng số thời gian số lượng người để trưng bày hoa cỏ, mà của lớn trong bữa tiệc trưa, đều do trước một ngày sai người đặc biệt đến hồ Dương Trừng bắt về, sau ra roi thúc ngựa chạy về Kiến Khang, chờ khách khứa đến đông đủ, mới bỏ lên bếp hấp.

“A nương.” Bước chân vội vã, con gái của Vương phu nhân – Vương Ngọc Nương trong chiếc váy quây sắc anh thảo, hai bên hông treo hai chiếc túi thơm “mèo con vờn bướm”, dưới túi thơm còn đóng đưa dây tua yên hồng đính thanh ngọc châu, váy động sợi tua không động, có thể thấy nàng ta được giáo dưỡng vô cùng tốt.

“Ngọc Nương, sao con lại đến đây? Nhà ẩm trồng hoa này rất bí, con mau đến phòng khách đằng trước đi, một lát nữa Đại trưởng công chúa sẽ tới, chúng ta còn phải nghênh giá.” Vương phu nhân chỉnh lại đóa hoa vải màu vàng nhạt bên tóc mai cho con gái, mặt lộ vẻ lo lắng nói.

Vương Ngọc Nương xoắn xoắn khăn tay, ngại ngùng cười nói: “A nương, đằng trước khách khứa đã đến rồi, chị dâu bảo con tới gọi mẹ một tiếng.”

Vương phu nhân nghe vậy, vội phân phó hạ nhân chăm sóc hoa vài câu, liền xoay người kéo con gái luống cuống chạy ra tiền thính. Vừa đến tiền thính, Vương phu nhân quả nhiên bắt gặp vài vị phu nhân hoặc mang theo con dâu, hoặc mang theo con gái đang khách sáo tán gẫu với con dâu nhà mình. Xem ra không khí hòa hợp, cũng không xuất hiện vẻ xa lạ, đáy lòng thêm vào phần hài lòng với đứa con dâu này.

Con dâu của Vương phu nhân cũng là người có nhãn lực, ngầm hiểu bữa tiệc thưởng cúc này mặt ngoài là ăn mừng cha chồng thăng chức, kì thực lại tính toán vì cô em chồng nhà mình, đương nhiên nàng không nên “giọng khách át chủ”, bèn chuyện trò với vài phu nhân đôi câu, rồi thành thành thật thật trở lại sau lưng mẹ chồng, trở thành đứa con dâu nhu thuận như mọi ngày. Không bất ngờ, quả nhiên con dâu Vương phu nhân nhìn thấy được trong mắt mẹ chồng chứa ý cười khen ngợi.

“Chao ôi, đây không phải là Chu phu nhân sao...” Vương phu nhân rất hiểu thân sơ khác biệt, vừa thấy vị phu nhân quen biết, liền lập tức đi qua, hai người thường xuyên qua lại, còn dẫn theo không ít phu nhân khác, hơn nữa con dâu Vương phu nhân thông minh, rất nhanh Vương phu nhân đã trở thành nhân vật chính trong phòng khách, mà Vương Ngọc Nương nhìn bên lén, lại hành xử đúng mực, làm cho rất nhiều phu nhân đều xem trong mắt, tán thưởng trong lòng.

Mọi người đang trò chuyện hăng say, lại lục tục đến thêm rất nhiều người, phòng khách cũng càng đông hơn, nhưng Đại trưởng công chúa mà Vương phu nhân trông chờ vẫn chưa thấy đến.

“Chủ mẫu, bên ngoài Tịnh Nhàn huyện chủ đến.”

Người muốn đợi lại không đến, người không muốn gặp lại bất ngờ đến. Vương phu nhân vừa nghĩ đến vợ kế của Tả tướng quân liền đau đầu, lại nghĩ đến thứ nữ nhà họ, càng cảm thấy khó chịu hơn.

Vương phu nhân phân phó hạ nhân mời vào, mình lại kéo con gái qua nhỏ giọng dặn dò, bảo nó đừng thân cận với đứa con gái kia của Tả tướng quân quá, Vương Ngọc Nương từ nhỏ đã hiểu chuyện, tuy có thắc mắc, nhưng trước mặt mọi người không hỏi ra miệng, chỉ ngoan ngoãn thừa vâng.

Không bao lâu, một nha hoàn bên người Vương phu nhân đích thân đi mời vị huyện chủ kia vào. Vừa thấy một thân Hồ phục của huyện chủ, Vương phu nhân âm thầm nhíu mày, lại nhìn cô bé đi theo phía sau huyện chủ, tuổi không lớn, lại càng muốn bày ra bộ dạng cực kỳ thân thiện, song lúc nhìn các cô nương trong phòng, nhân thần ần ần có vẻ từ ái khó hiểu, khiến Vương phu nhân càng lấy làm cổ quái.

“Vương gia Chu thị cùng văn bồi thỉnh an huyện chủ.” Bất kể có chướng mắt nhà này thế nào, Vương phu nhân vẫn rất hiểu quy củ mang theo người nhà đi đến thỉnh an, những người khác tự nhiên cũng sẽ không rớt lại sau, đều sôi nổi tề tựu lại đây.

Vị huyện chủ kia lại hào sảng nói: “Không cần khách khí, Tú Oánh, còn không lại đây hành lễ với các vị phu nhân.”

Cảm giác ưu việt trước đó của Hoàng Tú Oánh dường như ngay tại một tiếng này, nháy mắt tiêu tán, ngay sau đó hóa thành thiếu nữ có chút ủy khuất lại còn quật cường, cung kính thi lễ với các trưởng bồi, khiến Vương phu nhân vẫn luôn ngầm quan sát nàng ta, trong lòng nổi lên chán ghét.

Tĩnh Nhàn huyện chủ đến, chẳng qua là mang đến cho chư vị phu nhân có thêm đề tài buôn dưa lê, dù sao mấy năm trước, vị huyện chủ này vậy mà ở trong phủ Tả tướng quân hoành hành không ít. Đầu tiên là vừa vào cửa đã muốn đoạt lấy quyền quản gia, ban đầu, còn có mẫu thân của Tả tướng quân chèn ép, nhưng huyện chủ cũng không phải loại người dễ gạ gẫm, đặc biệt là con gái phương bắc tính cách càng thẳng thắn thô lỗ, ỷ vào Hoàng đế ban hôn, nhà mẹ đẻ mình lại chả có dây mơ rễ má lợi ích gì với phủ tướng quân, thế là đi đánh vị di nương nắm quyền quản gia kia không nói, còn muốn sai người khiêng đồ cưới về nhà mẹ đẻ, náo loạn đến mẫu thân của Tả tướng quân phải đích thân vào cung cầu tình mới xem như thôi.

Có điều nhiều đó cũng chưa xong, Tĩnh Nhàn huyện chủ bỏ thời gian 2 năm, năm được kinh tế tới lui của cả nhà Tả tướng quân. Một nhà Tả

tướng quân vốn chỉ biết đánh giặc, không thông mấy việc vặt vãnh, nhưng huyện chủ thì khác, ở phương bắc nàng chẳng những có thương đội ngựa lừa của riêng mình, mà còn có nhiều cửa hàng ở khu vực biên thành (thành trì giáp biên giới). Bởi hai lần nàng thủ tiết, cha nàng cũng tự cảm thấy có lỗi với nữ nhi, cho nên lần này gả đến Kiến Khang, đồ cưới so với đương kim công chúa còn nhiều hơn, điều này khiến huyện chủ ở phủ Tả tướng quân càng mang không ít kiêu ngạo.

Đương nhiên, mấy năm gần đây phủ Tả tướng quân không chỉ có ít chuyện đó, chấn động nhất đại khái là sự kiện gần hai năm nay. Kể từ sau khi quyền quản gia của di nương bị huyện chủ thu lại, Tả tướng quân càng càng thêm hận, không muốn viên phòng cùng huyện chủ, nhưng tiếc rằng huyện chủ người ta muốn vũ lực có vũ lực, muốn được lực có được lực, mãi đến khi huyện chủ mang thai, mới khinh thường đá Tả tướng quân đuổi ra khỏi chính phòng.

Tuy nhiên, Tả tướng quân cũng không phải chịu nhục nhã uổng, sau khi huyện chủ mang thai, phủ Tả tướng quân không còn tình cảnh là một vị di nương độc quyền nữa, nghe nói huyện chủ lúc ấy rất là hào sảng nạp cho Tả tướng quân bốn vị thiếu nữ xinh đẹp, khiến cho vị Tả tướng quân tự xưng là đại hán si tình kia có hận cũng không hận được, mắng cũng mắng không nổi, thế là cũng cắn răng thông qua. Chuyện này làm cho huyện chủ cực kỳ đắc ý, mỗi lần ra ngoài dự yến hội, đều phải đem việc này ra khoe khoang một lần, còn mỹ kỳ danh nói là, nam nhân chính là dê đội lốt người.

Nhưng còn một vụ khác, cũng là chuyện gần đây nhất, chuyện này còn rầm rộ hơn những chuyện trước đó. Vì trước đó, vị di nương kia còn sinh được một đứa con trai, tuổi nay cũng không nhỏ, tuy chỉ nhận được một chức quan “có tiếng không được miếng”, nhưng cũng trải nghiệm không ít ngày trong quân đội, hẳn ở trong quân cũng coi như có chút danh tiếng, chỉ là liên quan đến mẹ cả, cho nên vẫn chưa thành thân. Bất quá cuối năm trước, huyện chủ sinh hạ được một đứa con trai, sau đó cư nhiên thay đổi

cách đối xử thờ ơ không quan tâm của lúc trước, trở nên sốt sắng hẳn lên. Còn không phải sao, cuối mùa hạ năm nay, huyện chủ đã thay thứ tử này tuyển chọn một cô gái cũng con nhà quan võ rồi, vì đối phương chức quan không cao, nhưng gả đến lại là đích nữ, người bên ngoài cũng không cảm thấy huyện chủ có cái gì hà khắc với thứ tử.

Đây vốn là chuyện rất tốt, nhưng trước màn khóc lóc kể lể của mẹ đẻ thứ tử, mẹ chồng trách cứ, Tả tướng quân ghét bỏ, đưa con gái thứ xuất uyển chuyển khẩn cầu, huyện chủ không nói hai lời, hủy luôn cửa hôn sự này không nói, còn tìm cho thứ tử kia một cô gái quá lứa lỡ thì, so với hẳn còn lớn hơn một tuổi, lại là con gái của một nhà Hầu gia sa sút nào đó, có điều lần này là thứ nữ. Nhưng lão cha của thứ nữ này thân phận đủ cao, ở mức độ nào đó mà nói, cũng rất phù hợp với khẩu vị của cả nhà Tả tướng quân. Sau, vô luận Hoàng phủ làm ầm ỹ như thế nào, huyện chủ vẫn quyết tâm, chẳng những cử hành hôn lễ trước tiên, còn tại ngay hôm sau hôn lễ yêu cầu thứ tử chia nhà ra ở riêng, thậm chí rất phóng khoáng cho một nửa tài sản Hoàng phủ, về phần trong đó rốt cuộc có bao nhiêu, cũng không thuộc phạm vi lo lắng của huyện chủ.

Hôm nay, chính là sau khi Hoàng phủ ầm ỹ chuyện chia nhà, lần đầu tiên huyện chủ lộ diện, các vị nữ quyến thế là vô cùng sốt sắng muốn thám thính tin tức trực tiếp.

Nơi này, đám nữ quyến xì xào bàn tán, Hoàng Tú Oánh đi theo bên cạnh mẹ cả, cố gắng sắm vai một tiểu thứ nữ tuy dốc lòng kính trọng mẹ cả, nhưng cũng không muốn khuất phục.

Nơi khác, ngoài viện lại chạy vào một vị quản sự ma ma, sau vài câu nói vội vàng, trong phòng nhất thời không một ai lên tiếng, chỉ im lặng dựa theo chức vị cao thấp của phu quân hoặc phụ thân nhà mình, do huyện chủ dẫn đầu, an phận tiếp bước ra cửa, chỉ vì vị Đại trưởng công chúa mà Vương phu nhân ngàn trông vạn ngóng, rốt cuộc là tới.

Ngoài cửa phủ nhà họ Vương, vẫn là bảo mã hương xa, kia sợi tua bên viền xe vốn màu tím nhạt đổi thành đỏ thắm, cạnh xe ngựa 16 nữ thân vệ trang nghiêm túc mục, khiến người có cảm giác không giận mà uy, áp bức khiến đám hạ nhân của Vương phủ quỳ mọp dưới đất không dám ngẩng đầu. Màn xe ngựa thêu “Bát bảo viên phúc” (hoa văn bát bảo), ngoài màn xe còn phủ một tầng sa đỏ, dùng kim tuyến khảm viền, phác họa lên một bức họa hoàng ngọc châu, quả đúng là một đóa thu cúc vàng kim, rất hợp với khung cảnh.

Lúc này, màn xe chợt vén lên, một cô bé búi tóc như nha hoàn từ bên trong chui ra, trên búi tóc cài một vòng trâm □, đặc biệt dễ thương. Tiểu nha hoàn kia không nói gì, chốc lát sau, lại chui ra một nha hoàn lớn hơn, quần áo cũng giống như người trước, đều là tỳ nữ. Sau đó liên tiếp xuất hiện hai nha hoàn trông có hơi lớn, đám nô bộc Vương phủ mới nghe thấy trong xe ngựa có người nói chuyện.

“A nương, A Man ra trước nhé.” Giọng nói ngọt ngào, thanh xuân hoạt bát, khiến người ta không muốn tưởng tượng, chủ nhân của giọng nói đó sẽ là cô nương như thế nào.

Dứt lời không bao lâu, màn xe lại mở ra, lần này ra trước là một bàn tay ngọc, trên cổ tay đeo đôi vòng tay ngọc bích, hơi khê đong đưa, phát ra ánh sáng nhiều màu. Tiểu nha hoàn đi ra đầu tiên thấy thế, vội cung kính đi qua, vươn tay ra đỡ, ngay sau đó, kia một thân váy quây đỏ xen hồng, lại thêu chim linh tước sắc kim, rực rỡ chiếu rọi khắp chốn, lấp lánh một cách không khiêm tốn.

Cô nương y phục điểm lệ, tuổi không lớn, ước chừng 12 – 13 tuổi, khuôn mặt hạt dưa nhỏ nhắn vừa mất đi vẻ bầu bĩnh của trẻ con, đôi mắt đẹp như nước nhấp nháy bên dưới hàng mi dày đậm, bờ môi mọng nước có hơi nhếch lên, tựa hồ như thời khắc đều đang làm nũng.

“A nương, hình như con ngửi thấy mùi hoa cúc nữa cơ.” cô nương kia cười hì hì, đôi má lúm đồng tiền hiện ra...

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 60: Chúng Nữ Đạo Vườn

Đại trưởng công chúa dẫn theo nữ nhi Từ Man, ôn hòa cho mọi người miễn lễ, trong phần đông bọn họ, không ít người là chỗ có quen biết với công chúa, còn có vài cô bạn gái của Từ Man giao hảo hai năm qua. Theo những năm này trưởng thành lên, thái độ của Đại hoàng tử đối với nhà họ Hoàng càng thêm ái muội, nói Đại hoàng tử hướng về phía nhà họ Hoàng, nhưng lúc nhà họ Hoàng đón dâu, hẫng vậy mà không có biểu hiện gì. Nhưng nếu muốn nói Đại hoàng tử không xem trọng nhà họ Hoàng, vậy còn Hoàng Tú Oánh ở trong cung được Hoàng mỹ nhân chiếu cố thì sao.

Nói Đại hoàng tử cùng Hoàng gia ái muội là đúng, Đại hoàng tử đối với Từ Man đã từ ngây thơ ôn hòa đến rõ ràng nhiệt liệt rồi. Đặc biệt lúc Hoàng đế cừu cừu đang ám chỉ với Hoàng mỹ nhân muốn cho Đại hoàng tử kết hôn với con gái của một đại thần, nếu không phải Đại hoàng tử còn có chút sợ hãi Đại trưởng công chúa, nói không chừng sẽ từ trong cung chạy tới phủ công chúa, làm cho Từ Man không khỏi phiền nhiễu.

Hiện tại vóc người Từ Man đã nẩy cao, dần dần trở mã, sớm không còn là cô bé non nớt năm nào, mẫu thân đối với việc giáo dục nàng cũng theo độ tuổi tăng lên mà càng trở nên nghiêm khắc hơn. Bên cạnh một đám nha hoàn ma ma không nói, ngoài nữ quan ở Cung học ra, còn đặc biệt mời sư phụ bảo dưỡng thân thể, đối lập với những người mẹ nghiêm cần bảo thủ khác, Đại trưởng công chúa hiển nhiên càng hy vọng nữ nhi sau này, hôn nhân hài hòa, vợ chồng ân ái.

“Vương phu nhân, ta nghe nói hôm nay có trưng bày một vài giống cúc hiếm, có thật không?” Từ Man sờ sờ vòng ngọc bích trên cổ tay, hiếu kỳ nói.

Vương phu nhân vội đáp: “Đúng vậy thưa quận chúa, có vài giống là do ta thu thập được ở phương bắc, ở Giang Nam hiếm thấy.”

“Vậy ta nhất định phải mở mắt to một chút mới được.” Từ Man vỗ tay, đảo mắt lại thấy một vị cô nương bên cạnh Vương phu nhân đang len lén nhìn mình, ánh mắt lộ vẻ kinh diễm, không khỏi thấy thú vị, liền ngọt ngào cười lại, khiến cô nương kia lập tức đỏ mặt, cúi đầu.

Nếu vị khách quan trọng nhất đã đến, Vương phu nhân đương nhiên sẽ không để khách khứa đợi lâu, dứt khoát dẫn mọi người đi dạo vườn hoa. Lúc này trong vườn đã sớm bày biện những loại hoa cúc đủ màu đủ dạng mà trước đó sai người hầu sắp xếp, chỉ còn chờ những quý nhân đến ngắm mà thôi.

Dọc đường đi, không khí ung dung thoải mái, rất dễ khiến cho những người quen chào hỏi nhau, cùng tụ tập thành nhóm. Từ Man cũng không ngoại lệ, sau khi được mẫu thân cho phép, lập tức liền chạy đi tìm Chu Hoàn và Gia Cát Mỹ Yên. Hôm nay hai người họ đều theo mẫu thân đến đây, bây giờ Chu Hoàn không còn là độc nữ trong nhà nữa, ít năm trước, Chu tướng quân nhận lệnh hồi kinh, sau khi hãn trở lại biên cương, Chu phu nhân cứ nhiên mang thai sinh hạ được một đứa con trai, có điều hiện nay tiểu lang kia tuổi còn quá nhỏ, lần này cũng không dắt theo. Đồng dạng, Lỗ thị – phu nhân của Gia Cát tiểu thúc không có con trai lại sinh 3 nữ nhi, lần này đến đây cái chính muốn đặc biệt hỏi thăm chút bí quyết.

Từ Man nhập bọn cùng hai người họ, mới phát hiện Gia Cát Mỹ Yên còn dẫn theo một cô nương, cũng là người quen, chính là em gái ruột của Gia Cát Mỹ Yên – Gia Cát Mỹ Ngọc. Lấy bốn người họ là trung tâm, mỗi

người đều có bạn quen của mình, vì thế từ một nhóm nhỏ càng trở nên đông hơn.

“A Man, mấy ngày trước rủ người ra ngoài, người nói người bận, nhưng rõ ràng Mỹ Ngọc bắt gặp người đến con hẻm Ô Y, còn muốn chống chế nữa thôi?” Gia Cát Mỹ Yên trêu tức nhìn Từ Man, làm bộ bất mãn nói.

Từ Man liếc nàng một cái, quý nha đầu này, biết rõ mình đi thăm Gia Cát Sơ Thanh còn vòng vo nói gì đâu không.

Gia Cát Mỹ Yên bị nàng liếc không sợ tí nào, chỉ là trước đông người không tiện chọc nàng ta, đành phải kiềm nén, định bụng tìm cơ hội, thăm vấn vị quận chúa này kỹ càng.

“Tú Lệ, đừng tỷ người đang nhìn người kia.” Bỗng có một vị cô nương ngạc nhiên đẩy đẩy một cô bé mãi luôn in lặng đứng sau Gia Cát Mỹ Ngọc, nhỏ giọng nói.

Cô nương trầm mặc kia, hờ hững quét mắt nhìn Hoàng Tú Oánh ở cách đó không xa cũng đang bị người vây quanh, cười mỉa rồi lại cúi đầu.

Từ Man tập võ, nhĩ lực hơn người thường, tất nhiên cũng nghe thấy được, nàng cũng ngẩng đầu nhìn qua, quả nhiên Hoàng Tú Oánh thường xuyên liếc nhìn Hoàng Tú Lệ, sau đó lại rầm rì to nhỏ gì đó với Hà Ái Liên và Tôn Phỉ Nghiên bên cạnh.

Hoàng Tú Lệ là con gái của Nhị cô cô của Từ Man, từ sau khi Nhị cô cô và cô phụ (dượng) dọn ra khỏi nhà họ Hoàng, cuộc sống từ túng quẫn lúc ban đầu cho đến bây giờ đã trở nên khá khấm hơn, chẳng những tội thêm không ít ruộng đất, ngay cả cửa hàng cũng đã mua thêm vài gian. Cuộc sống bây giờ so với trước đây tốt hơn biết bao, đến cả người yếu đuối như Nhị cô phụ, cũng nhiệt tình hăng hái hẳn lên. Nhưng khổ nỗi, thế gian này luôn có những kẻ ngứa mắt người ta sống tốt, lão phu nhân nhà họ Hoàng sau khi đuổi thứ tử ra khỏi cửa, vốn tưởng cả nhà họ sẽ nghèo túng

không nơi nương tựa, lại không ngờ rằng, thằng con của vợ bé kia chẳng những không đói chết, ngược lại như chim sổ lồng, càng bay càng cao. Sao có thể như vậy được chứ, vì thế lão phu nhân bà bắt đầu ba ngày quây một lần nhỏ, năm ngày âm ỹ một trận lớn, đến cả Hoàng Tú Oánh cũng theo bà đến nhà Nhị cô phụ vài lần, hùng hổ đầy lý lẽ mắng cả nhà Nhị cô phụ bất hiếu, thậm chí còn đem việc này báo lên Hoàng mỹ nhân, chuyện này nếu không phải Hoàng đế là người biết chuyện, sợ là đã gây lớn chuyện rồi bị biếm thành bạch đình cũng không biết chừng.

Nhưng mặc dù Hoàng đế cố ý thiên vị, cả nhà Nhị cô phụ gần đây cũng không được sống yên ổn cho lắm, xét cho cùng phủ Tả tướng quân cũng không phải gia đình tầm thường, nghe nói gần đây Ngự sử đều dâng sổ con lên, nói là Nhị cô phụ bất kính với mẹ cả.

“Muội đừng buồn, phụ thân muội là Nhị cô phụ của tỷ, mẫu thân muội là cô cô ruột của tỷ, hai nhà chúng ta qua lại cũng không phải ngày một ngày hai, cha mẹ tỷ sao có thể nhìn nhà muội khổ sở được?” Từ Man đi qua, kéo tay Hoàng Tú Lệ, an ủi nói.

Hoàng Tú Lệ quật cường nén nước mắt, nhưng vẫn tựa vào sát Từ Man, gật gật đầu.

Hai năm qua, Từ Man càng xác định hơn, bạn bè giao hữu của Hoàng Tú Oánh vốn từ mơ hồ ban đầu đã bắt đầu rõ ràng, nhìn người bên cạnh nàng ta hiện tại, phần lớn đều là con gái thuộc phái Bảo Thủ, rất nhiều là con gái quan lớn, cũng có không ít võ tướng. Những cô gái kia, chẳng những bồi phục bộ não linh mẫn và khả năng tiên đoán như thần của Hoàng Tú Oánh, còn được người nhà âm thầm dặn dò phải giao hảo với Hoàng Tú Oánh, dù sao vị Đại hoàng tử của nhà họ Hoàng kia cũng không còn nhỏ.

Đối lập với Hoàng Tú Oánh bu quanh đều là người của Phái Bảo Thủ, bên cạnh Từ Man trên cơ bản đều là người của Phái Cách Tân. Hiện tại, chẳng những phò mã đích thân gia nhập vào cái cách, mà ngay cả Đại

trưởng công chúa cũng không kiêng dè ủng hộ quyết tâm cách tân của chồng.

“Kia có phải là cô nương nhà họ Từ các người không?” Chu Hoàn kéo kéo tay áo Từ Man nói.

Từ Man cẩn thận dò một vòng, mới từ trong một góc của đám người đối diện, nhìn thấy Đại cô nương của đại phòng Từ gia và Nhị cô nương của nhà tiểu thúc, các nàng lớn tuổi hơn nàng rất nhiều, nay cũng đã lấy chồng. Năm đó, sau khi giấc mộng tiến cung hoàn toàn tan biến, Từ gia Đại cô nương – Từ Ni thật sự không buông bỏ được, qua quýt tìm một hộ thế gia thuộc Phái Bảo Thủ coi như cũng tương đương, gả vào, thậm chí còn dính với Hữu tướng Trần gia, cũng coi như không tệ. Sau khi Từ Ni xuất giá, tiểu thẩm thẩm là người cũng không tệ lắm, lựa chọn một phen, chọn một gia đình thương gia giàu có cho Nhị cô nương Từ Thiên gả đi, dù sao lúc bấy giờ Từ gia tiểu thúc vẫn chưa phải là Thái Thường Thừa, Từ Thiên lại là thứ xuất, nên không có phân lượng gì nhiều.

Nhưng trông bộ dáng Từ Thiên bợt侈 xum xoe Từ Ni, phỏng chừng hảo tâm của tiểu thẩm thẩm cũng uổng phí.

Chả thềm đoái hoài đến người Từ gia, dù sao vì tổ mẫu đột nhiên phát bệnh, mà quan hệ hai nhà thoáng dịu đi, nhưng đối với cả nhà đại bá, Từ Man đã lãnh đạm đến mức không thể lui tới, còn về phần hai vị đường huynh của chi trưởng, nghe đâu cũng không có tiền đồ gì, khoa thi lại càng chắc chắn không có hy vọng. Cũng là con trai của tiểu thúc – Từ Hải phong, năm trước vừa mới trúng cử nhân, là một người có tiền đồ.

“Trưởng Nhị gần đây có gởi thư không, phụ thân nàng ta ra ngoại phiên đã trở về chưa.” Gia Cát Mỹ Yên nhớ tới cô nương tham ăn kia, có chút nhung nhớ.

Từ Man vừa vặn nhận được tin từ chỗ Thục Gia, nhân tiện nói: “Nghe nói vẫn chưa xác định, nhưng có thể là nguy hiểm.”

“Nhị ca người ở quân doanh cũng chưa về sao?” đối với việc tiểu lang của phủ công chúa nhập ngũ, Chu Hoàn rất là kinh ngạc, rồi sau đó là khâm phục, nên thỉnh thoảng sẽ hỏi.

Từ Man thở dài, nàng thực không biết nói sao, ông anh Nhị ca gốc kia của nàng, lúc nghe nói Gia Cát Sơ Liêm ở quân doanh Tây Bắc lần lộn được đến chức Hiệu Úy, liền dồn hết khí lực, khăng khăng đòi đi tây bắc, lá thư gần đây nhất gởi về, cư nhiên là từ ba tháng trước, huynh ấy vậy mà muốn bắt đầu vươn lên từ tiểu binh.

Mỗi nhà mỗi cảnh, nhóm cô nương tán dóc vài câu, liền xua tan không khí không vui, nhao nhao muốn đi ngắm những chậu hoa cúc hiếm có kia.

Hội hoa cúc ở cổ đại quả nhiên có vài phần thú vị, Từ Man nhìn những chậu hoa cúc đủ màu kia, có lớn có nhỏ, có đơn gốc mà cũng có đa gốc, có loại cực kỳ danh quý cũng có loại gần như bên ven đường cũng thấy được. Vương phu nhân vậy mà đều đối xử bình đẳng, bày ra hết trước mặt mọi người, giống như đa dạng mỹ nhân, mỗi người một nét phong tao quyến rũ riêng. Những nữ quyến đến ngắm mặc dù phần lớn là thân phận hiển quý, nhưng cũng chưa từng được nhìn thấy nhiều chủng hoa cúc thế này, hơn nữa còn có một vài giống chưa từng thấy ở Kiến Khang, không khỏi xuýt xoa thán phục, nhộn nhịp tụ tại một chỗ, quăng đi cần trọng dè dặt ngày thường, bu quanh Vương phu nhân lĩnh giáo.

Từ Man cùng mấy người Chu Hoàn cũng đã ngắm chán chê, bèn lui qua một bên, hàn huyên chút chuyện gần nhất trong cung cho Gia Cát Mỹ Yên nghe. Nay Cung học trên cơ bản cũng không thể đi nữa, dù sao Đại công chúa Thục Thận gần đây đang tuyển phò mã, Hoàng mỹ nhân cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này tìm cho Thục Viện một người, chờ Đại công chúa xuất giá, không bao lâu Thục Viện cũng sẽ tiếp bước.

“Công chúa Thục Viện và công chúa Thục Mẫn tuổi tác không kém nhau là bao, An bát tử đã có tính toán gì chưa?” mặc dù Chu Hoàn rất không ưa Thục Mẫn, cái người cứ luôn âm dương quái khí trước mặt Từ Man, nhưng không thể không thừa nhận, địa vị Thục Mẫn ở trong cung thật sự cũng không đáng là gì, rất đáng thương.

* Thứ tự các công chúa từ trên xuống: Thục Thận (con Trần mỹ nhân) > Thục Viện (con Hoàng mỹ nhân) > Thục Mẫn (con An bát tử) > Thục Gia (con Giang lương nhân)

Mấy năm nay Từ Man cùng ba vị công chúa kia không hợp nhau, đặc biệt là Thục Mẫn luôn ở sau lưng nàng làm mấy chuyện mờ ám nhằm chán, nhưng tình huống của nàng ta, Từ Man vẫn biết, bèn nói: “Một năm nay nghe nói An bát tử thân thể không tốt lắm, đoán chừng tạm thời không có tinh lực trông nom Thục Mẫn.”

Ngẫm lại vị An bát tử kia giống như đã bị bỏ quên, mọi người đều không một ai nhắc tới, nghe nói vị kia là vì liên lụy đến chuyện Từ Man bị gãy chân lúc ba tuổi, mới rơi vào kết cục thế này.

“Nghe nói, lần này đại lang nhà họ Vương còn mời đến không ít tiểu lang.” Đương lúc trầm mặc, bỗng nhiên có một vị cô nương thần bí nói, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

“Thế nào, người muốn đi nghĩa chút sao, cũng phải thôi, bà chị người tuổi cũng đâu còn nhỏ.” Bạn bè nàng lập tức lên tiếng trêu cười nói.

Từ Man nhìn các nàng cười đùa, khó tránh khỏi cảm khái, cuộc sống khuê các của họ có lẽ rất nhanh sẽ kết thúc, đến lúc đó ai nấy sẽ làm mẹ, làm vợ, làm con dâu nhà người, sao còn có thể được ung dung thoải mái như hiện giờ.

“Ý! Đó là ai vậy? Sao ngoại nam lại vào hậu viện!” Mọi người còn chưa cười đùa đủ, đã thấy cách đó không xa quả nhiên có vài người đi tới,

mấy cô nương thoáng chốc luống cuống, đều lẳng xăng chạy về hướng các phu nhân.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 61: Vây Ngắm Mỹ Nam

Từ Man cùng đám người Chu Hoàn cũng đi qua, có điều càng đi càng phát hiện trong mấy người kia, dường như có người nhìn qua có chút quen mắt, lúc thấy rõ người nọ đang ngồi trên xe lăn, Từ Man kinh ngạc đứng ngay tại chỗ, ngay cả Gia Cát Mỹ Yên cũng bắt đầu nhướn mày ra hiệu với nàng.

“Vương gia tiểu tử thỉnh an Đại trưởng công chúa, quận chúa, huyện chủ, thỉnh an các vị phu nhân.” thiếu niên dẫn đầu kia tiến lên một bước, ôm quyền thi lễ nói: “Đã khiến các vị muội muội sợ hãi, tại hạ xin bồi tội với các vị.”

Vương phu nhân lập tức đi ra giảng hòa, giới thiệu: “Đây là đại lang con ta, tính tình có chút lỗ mãng, các vị đừng lấy làm phiền lòng.”

Đại trưởng công chúa thân phận cao nhất, tự nhiên mở miệng nói: “Không sao, cũng là thằng bé này có lòng.”

Một vị phu nhân khác giao hảo với nhà họ Vương dùng khăn tay che miệng, đùa nói: “Sợ là đại lang xót vợ, tìm đến đây.”

Các phu nhân lập tức cười vang, khiến con dâu Vương phu nhân xấu hổ xoay người qua, bưng kín mặt, các cô nương cũng đỏ bừng hai má, lại len lén nhìn ngắm người phía sau hẳn.

“Là tiểu tử đường đột, chỉ là nghĩ hôm nay đúng lúc bạn tốt đến chơi, cũng là muốn vấn an công chúa điện hạ một chút, bèn qua đây.” đại lang

nhà họ Vương kia giả bộ ngượng ngùng cười cười, lại lui qua một bên.

Từ Man vừa liếc một cái, lại không đến thỉnh an, phía sau Vương gia đại lang cơ hồ đều là người quen, ngoại trừ cháu đích tôn của nhà hoàng thúc gia gia, còn có cả đường huynh nhà Từ gia tiểu thúc, cùng với đám thư đồng của huynh trưởng, đương nhiên, còn có cả người ngồi trên xe lăn – Gia Cát Sơ Thanh cùng với người bạn phong lưu phóng khoáng đứng sau lưng hắn – Đàn Hương.

Từ Man hơi cúi đầu, né tránh ánh mắt trong veo của Gia Cát Sơ Thanh, vờ như không chú ý, đến khi ngẩng đầu lên lại, nàng phát hiện hắn đã nhìn đi nơi khác.

“Thỉnh an hoàng cô.” Tôn Mẫn Thụy vốn bất đồng với Tôn Phi Nghiên, từ bé hắn đã chơi thân với với hai vị huynh trưởng của Từ Man và cả Nhị hoàng tử, Tứ hoàng tử trong cung, hành sự mặc dù không nói là khiêm tốn, nhưng ít nhất đáng tin cậy, chí ít, hắn rất ít kết giao cùng đám con cháu Phái Bảo Thủ, cũng không có sở thích bất lương giống đám công tử bột quần là áo lụa.

Sau lưng hắn, Từ Hải Phong đã là cử nhân và Gia Cát Sơ Thanh ngồi trên xe lăn, đi tới vẫn an, thái độ Đại trưởng công chúa đối với bọn họ rất tốt, dù sao một người là thân thích, một người là người thân kiêm ân nhân từng cứu mạng con gái mình.

“Các người sao lại đến đây?” Đại trưởng công chúa cũng không muốn khiến mọi người gò bó, còn hỏi han thư đồng của huynh trưởng Từ Man vài câu, mới hiểu kỳ nguyên nhân bọn họ đến đây.

Wang gia đại lang lại cười nói: “Chúng con nghe thấy Sơ Thanh mua được từ chỗ người Sắc-mục cái hạt đậu màu đen gì đó, có thể nghiền nát thành trà đen, bèn tò mò muốn đến xem sao.” (cà phê đó ạ)

Lời này vừa nói ra, các phu nhân cũng nổi hứng tò mò, mấy năm qua, việc thông thương không bị xiết chặt, có không ít người đóng thuyền xuất hải, cũng mang về không ít thứ thú vị mới lạ, đã tác động mạnh đến thẩm mỹ và kiến thức của người dân nước Ngô, chính là loại hạt màu đen kia, thật sự chưa từng nghe qua.

Vì thế, bữa tiệc thưởng thức lại biến thành thưởng đồ uống mới, Gia Cát Sơ Thanh chẳng những giới thiệu cách dùng cà phê, còn bảo Đàn Hương hỗ trợ biểu diễn cách pha cà phê cho các vị phu nhân, cho họ uống thử, kèm theo giảng giải cách uống cà phê, gần như hấp dẫn gần hết đám đàn bà con gái đi qua. Cũng chỉ có Từ Man không lạ lẫm với thứ này, đứng ở phía sau.

Gia Cát Sơ Thanh ngồi trên xe lăn, ngẩng đầu nhìn Từ Man ở cách đó không xa, tóc dài ngang eo, búi tóc Vọng nguyệt kể trên hai mang tai buông xuống, trên búi tóc cài dây tua hồng mã não, đầu khế động, dây tua khế quét qua vành tai, phá lệ bắt mắt, vắt ngang trán là hạt ngọc mã não hình giọt nước, cũng cùng kiểu với dây tua, ánh hồng quang lấp lánh không ngừng. Hôm nay ánh nắng rất tốt, len lỏi qua tầng lá cây bên ven đường, như ẩn như hiện rơi lên mặt Từ Man, ngay cả sợi lông tơ thật nhỏ trên mặt cũng được mạ lên một tầng ánh sáng ấm.

Cũng không biết nàng đang nghĩ gì, Gia Cát Sơ Thanh nhìn nàng kéo một cô gái qua, thẽ thọt câu gì đó bên tai, cô gái kia không cười, mà nàng lại tự mình bật cười thành tiếng. Gia Cát Sơ Thanh hơi mở to hai mắt, trái tim cũng có chút không kiềm chế được, giống hệt như phát bệnh vậy. Nhưng hắn vẫn luyện tiết thu hồi ánh mắt ngăm nhìn nàng, đôi má lúm đồng tiền mê người kia, thoát nông thoát sâu, hoàn toàn biểu hiện tâm tình tốt của Từ Man.

“A Man...” Gia Cát Sơ Thanh nhất thời hoảng hốt, buột miệng gọi ra tiếng.

Từ Man nhĩ lực không tệt, cảm giác như ai đang gọi mình, bèn quay đầu, dây tua sắc đỏ vẽ một đường cong trên không trung, kia đôi mắt đẹp còn vương ý cười hơi thoáng rung động, hồ nghi tìm kiếm.

Hai mắt Gia Cát Sơ Thanh chợt lóe, phục hồi tinh thần lại, cũng không xấu hổ, ngược lại gọi lớn tiếng hơn: “A Man.”

“Tiểu ca ca.” Từ Man khẽ mỉm cười, cũng không cảm thấy gì cả, nói với Chu Hoàn một tiếng rồi đi qua, hơi trách cứ nói: “Rõ ràng mấy ngày trước thân thể còn bệnh, sao hôm nay đã chạy đến đây rồi.”

Gia Cát Sơ Thanh bị nàng nói một mạch như vậy, chẳng những không phiền muộn, ngược lại như sợ nàng giận vậy, làm bộ bi thương nói: “Cái thân này của huynh, có thể đi ra lần nào hay lần đó, hà tất phải lãng phí cảnh thu này.”

Từ Man không thích nhất nghe hần nói những lời này, lập tức phản bác: “Chỉ giỏi nói bậy, năm đó huynh cũng nói như vậy, bấy giờ không phải đã lớn vậy rồi ư.”

Gia Cát Sơ Thanh thấy nàng mất hứng, lập tức thay đổi bộ dáng lấy lòng, im lặng kéo kéo dây tua trên túi thơm của Từ Man, cẩn thận nói: “Là huynh không phải, A Man đừng buồn huynh.”

Từ Man chỉ cho là hần buồn vì thân thể không tốt, cô độc tịch mịch, sợ mình lại không để ý tới hần, còn lại cũng không nghĩ gì sâu xa, mềm lòng hòa hoãn nói: “Thân thể là của huynh, phải tự mình chăm sóc cho tốt, đừng cứ để người khác lo lắng mãi thế.”

“Vậy A Man có lo lắng không?” Gia Cát Sơ Thanh không chút để ý buông sợi dây tua kia ra, lại đặc biệt sửa sang vạt váy quây cho nàng.

Từ Man rất tự nhiên đáp: “Đương nhiên lo lắng rồi, bao nhiêu năm nay, muội quan tâm thế còn gì.”

Gia Cát Sơ Thanh hơi cúi đầu, dấu đi ý cười bên khóe miệng cách nào cũng không đè nén được.

“Muội nghe nói thuyền buôn của huynh lần trước đến Anh quốc?” Từ Man mới nghe Đàn Hương lúc giới thiệu cà phê có nói.

Gia Cát Sơ Thanh gật đầu nói: “Hương liệu, tình dầu nơi đó rất có tiếng, huynh có để giành một ít cho muội, một lát trở về, huynh sai người đưa qua.”

Từ Man liên tục xua tay nói: “Không cần đâu, chỗ muội còn không ít, huynh lại cho thêm, muội dùng không hết, có vài thứ để lâu cũng phí.”

“Sơ Thanh ca ca còn có huân hương ư? Tình dầu là cái gì? Muội cũng muốn.” Không đợi Gia Cát Sơ Thanh mở miệng, sau lưng Từ Man truyền đến giọng nói ồm ồm làm người nổi cả da gà.

Từ Man quay đầu, quả nhiên chính là đám người Tôn Phỉ Nghiên, Hà Ái Liên và cả Hoàng Tú Oánh.

“Đó là đồ lần trước A Man nhờ ta mang về giúp, hàng tồn không nhiều lắm, chi bằng để lần sau vậy, Tôn cô nương.” Gia Cát Sơ Thanh nói dối không chớp mắt, vừa rồi rõ ràng là Từ Man nói không cần mà.

Tôn Phỉ Nghiên vốn không nghe rõ ràng, cũng không tiện nói nhiều, nhưng vẫn vây đến bên cạnh Gia Cát Sơ Thanh, cười đến mặt đầy hoa si hỏi: “Sơ Thanh ca ca, nghe nói mấy năm nay huynh đến thiệt nhiều quốc gia nha?”

Gia Cát Sơ Thanh cười nhẹ, gật gật đầu, lại khôi phục bộ dáng ngăm hoa trong sương, không nhiễm khói lửa.

“Vậy huynh kể cho chúng muội một chút đi, là những nước nào, có phải đều giống như người Hồ không?” Tôn Phỉ Nghiên nào phân biệt được

thế nào thật lòng thế nào là khách sáo, vừa thấy Gia Cát Sơ Thanh cười với mình, cả người nàng đã như thế đánh máu gà rồi. Ít năm trước nàng sinh bệnh, cũng là vì nhân lúc Gia Cát gia gặp khó khăn, nàng đòi phụ thân đem Gia Cát Sơ Thanh đến làm vị hôn phu ở rể cho mình, nhưng tiếc là phụ thân và tổ phụ đều không đồng ý. Điều này bất luận là trong nhà có đám đàn ông vô liêm sỉ cỡ nào, nhưng đối với cách làm kinh hãi thế tục này của Tôn Phi Nghiên, hiển nhiên là cực kỳ không đồng ý rồi. Thế là, Tôn Phi Nghiên dùng đủ loại phương pháp thương tổn chính mình, hòng uy hiếp người nhà. Tuy nhiên, kết quả chẳng làm nên trò trống gì thì thôi đi, đến cả Cung học còn thiếu chút nữa bỏ dở luôn.

“Muội nghe nói, còn có người mắt màu, đúng không?” Hoàng Tú Oánh giành trước một bước nói, những thứ này kiếp trước nàng đều nghe nói qua, đương nhiên kiến thức nhiều hơn những cô gái này.

Gia Cát Sơ Thanh thu lại chút ý cười, buông mắt nói: “Phải, những người da trắng, mắt đủ màu, có lục, còn có lam...”

Hoàng Tú Oánh nghe vậy, cố gắng đè nén đắc ý trong lòng, lại muốn bảo trì dịu dàng điềm tĩnh trên mặt.

Tôn Phi Nghiên nghĩ Hoàng Tú Oánh là biểu muội của Gia Cát Sơ Thanh, thấy Gia Cát Sơ Thanh đối xử với Hoàng Tú Oánh cũng không tệ, bèn nịnh nọt nói: “Vẫn là Tú Oánh tử tử có kiến thức.”

Dĩ nhiên là Hoàng Tú Oánh khiêm tốn từ chối.

Gia Cát Sơ Thanh thấy mình bị một đám cô nương bu quanh, thật sự không ổn, bèn vụng trộm nhìn về phía Từ Man, mang theo vô hạn ủy khuất. Từ Man bị hắt nhìn một cái, thiếu chút nữa nghẹn cứng, đành phải giải vây nói: “Tiểu ca ca, có phải huynh thấy không thoải mái?”

Chúng nữ vừa nghe Gia Cát Sơ Thanh không thoải mái, lại thấy nụ cười của hắt suy yếu, vội lùi lại một bên, để hắt nhanh đi nghỉ ngơi. Gia

Cát Sơ Thanh đầu tiên là tạ lỗi một chút, lập tức tiêu sái rời đi, nhưng Từ Man lại thấy hăn rõ ràng là chạy trốn chết.

Chờ đại mỹ nam rời đi, chúng nữ không còn ai để háo sắc, Từ Man đương nhiên là muốn trở lại chỗ Chu Hoàn, nhưng đi chưa được mấy bước, đã bị Hoàng Tú Oánh ngăn lại, buồn nôn nhìn nàng ta diễn trò “muốn nói lại thôi”.

“Nếu không có gì, tránh đường cho ta.” Từ Man hiện tại đã không kiên nhẫn chơi trò lượn lờ với nàng ta.

“Ta biết quận chúa đối với ta có chút hiếu cảm, nhưng...” Hoàng Tú Oánh hít sâu một hơi, làm như lấy hết dũng khí đánh liều một phen mà nói: “Xin quận chúa về sau vẫn nên bớt quấy rầy biểu ca một chút, nay biểu ca thật vất vả mới được sống tự tại một ít, nhưng mà mỗi lần quận chúa đến rồi đi, chẳng những thăm thăm không được tự nhiên, mà biểu ca huynh ấy cũng nghỉ ngơi không được tốt lắm...”

Lời này nói ra như thế nàng ta là người nhà họ Gia Cát vậy, Từ Man dờ khóc dờ cười nói: “Đừng cứ kêu thăm thăm này, thăm thăm nọ mãi thế, còn cả biểu ca nữa. Nếu xét về thân thích, mẫu thân của biểu ca là tỷ tỷ ruột của cha ta, biểu ca lại là biểu ca ruột của ta. Hoàng cô nương bất quá chỉ là cháu gái bên nội cùng tộc của Gia Cát gia lão phu nhân thôi, nói mấy lời này cũng có hơi quá thân thiết nhỉ. Ta nhớ rõ, ta vậy mà đâu có thân thích gì với Hoàng cô nương đâu.”

Hoàng Tú Oánh bị nàng nói như vậy, trong lòng oán hận, nhưng ngoài mặt lại trắng bệch một mảnh, thở dài thườn thượt, đoạn xoay người đi.

Tôn Phỉ Nghiên thấy thế, lập tức nhảy bổ ra, người khác sợ Từ Man, nhưng nàng thì không, Hoàng Tú Oánh nói cũng là sự thật, mỗi lần Gia Cát Sơ Thanh gặp chuyện không may, đều có liên quan đến Từ Man, nàng ta không phải sao chổi đến khắc Gia Cát Sơ Thanh, còn là ai?

“Từ Man, người đừng quá đắc ý, ta cũng sẽ không cho người được như ý, một ngày nào đó ta sẽ khiến Sơ Thanh ca ca nhìn ra bản mặt thật ghê tởm của người.”

Từ Man thiếu chút nữa phì cười, bản mặt thật của mình? Là kiếp trước, hay kiếp này?

Tuy nhiên, Từ Man cũng không nguyện ý làm bia ngấm không công cho người ta.

“Tôn Phỉ Nghiên, người vậy mà tìm nhầm người rồi, có người a, gần như một ngày ba bữa chạy đến nhà Gia Cát, Gia Cát lão phu nhân rất là yêu thích nàng ta. Nghe nói a, còn định chọn nàng ta làm vợ cho Gia Cát biểu ca nữa cơ, Đại cô cô ta cũng không phản đối. Chao ôi, người nào đó a, thậm chí còn làm một thân áo lót cho biểu ca cơ, chặc chặc...”

Lời này của Từ Man là nửa thật nửa giả, Gia Cát gia lão phu nhân vì thấy Hoàng Tú Oánh miệng ngọt, gia thế tốt, đúng là có ý với nàng, nhưng Từ gia Đại cô lại úp úp mở mở, chưa từng hứa hẹn qua cái gì. Về phần áo lót, đó là nàng dựa theo trong sách mà nói, có điều, trong sách là Gia Cát Sơ Thanh cảm động rơi lệ, còn ngoài thực tế, Gia Cát Sơ Thanh khiếp sợ chạy trốn, thậm chí uyển chuyển nhắc nhở Hoàng Tú Oánh, chớ quên khuê dự. Thành thử làm cho Hoàng Tú Oánh bề mặt nhiều ngày nay không dám đến phủ Gia Cát.

Nhìn Tôn Phỉ Nghiên hồ nghi quay đầu nhìn Hoàng Tú Oánh chòng chọc, xem ra cũng không phải là kẻ ngốc, Từ Man chậm rãi đi trở về, thời gian này nàng không rảnh mà đùa giỡn với họ, cũng không muốn tại một ngày thời tiết đẹp thế này, đi đối chọi với đám con nít nhàm chán đó. Vẫn nên đem ngọn lửa đổ kỹ của Tôn Phỉ Nghiên chuyển đến hướng chính đi.

Có điều, Từ Man vừa đi vừa băn khoăn, sao biểu hiện của Gia Cát Sơ Thanh, lại càng ngày càng khác xa với trong sách viết? Lẽ nào thật sự mình

là hiệu ứng cánh bướm? Nhưng nàng cũng không thấy có ai như Hoàng Tú Oánh, hận không thể treo luôn lên người Gia Cát Sơ Thanh, quan tâm hẳn đủ đường, vậy có gì Gia Cát Sơ Thanh lại không chút nào động lòng với Hoàng Tú Oánh?

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 62: Hòa Húc Hồi Cung

Bữa tiệc thưởng thức kết thúc, mọi người cơ bản đều xem như ‘chủ khách đều vui vẻ’, chỉ có Từ Man cảm thấy mẫu thân quá mức, không cho nàng ăn hơn hai con cua, thế là tiếc hùi hụi mất mấy ngày. Nhưng dần tới cuối thu, Từ Man lại đem tâm tư chuyển đến chuyện đạp thu du ngoạn, chẳng qua sắp tới thời gian ra ngoài quá nhiều, sợ mẫu thân sẽ không cho phép, liền chuyển tâm tư, muốn thừa dịp hoàn tất khóa học ở Cung học, đi tìm cứu mẫu cầu tình.

Chính là nàng vừa mới bước vào Phượng Tê Cung, đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, trong lòng khó tránh khỏi kích động, xách váy chạy tới, gọi vào trong: “Nhị nương nương, dì về lúc nào vậy?”

Năm đó, Đại trưởng công chúa cùng Hòa Húc đến Hàng Châu, sau lại vì Hòa Húc bệnh nặng, lưu lại chăm sóc, mới có thể để cho người khác có cơ hội vươn tay vào phủ công chúa, công chúa Hòa Húc vẫn luôn vì đó mà áy náy. Sau Đại trưởng công chúa một mình trở về lo liệu công việc, công chúa Hòa Húc một mình ở lại Hàng Châu du ngoạn giải sầu, chẳng những bệnh tình thuyên chuyển, còn sinh hảo cảm với Hàng Châu, từ đó về sau càng cực ít về Kiến Khang.

Nghe giọng Từ Man, công chúa Hòa Húc đứng cạnh cửa ôn nhu cười nhìn Từ Man, khuôn mặt cùng khí chất của nàng vậy mà ôn hòa hơn nhiều so với mấy năm trước, ngay cả cách ăn mặc cũng không còn xa hoa diễm lệ nữa.

“A Man đã là đại cô nương rồi.” công chúa Hòa Húc nhìn Từ Man duyên dáng yêu kiều đứng trước mắt mình, không hơn 5 – 6 năm quang cảnh (thời gian), mọi thứ cũng đã thay đổi.

“Nhưng trông nhị nương nương còn đẹp như trước đây nha.” Từ Man nói lời này cũng không phải nịnh hót, dường như trút bỏ hết tình cảm bị tổn thương, công chúa Hòa Húc tâm tình đã nhẹ nhõm trở lại, lòng mang hạnh phúc, người ta đều nói “tướng do tâm sinh”, đã từng một Hòa Húc mặc dù tuổi trẻ, lại có chua xót trong lòng, không giống như hiện tại từ trong ra ngoài đều thư thái. Huống chi Từ Man cũng không cho rằng phụ nữ hơn hai mươi đã là già.

Hòa Húc bị nàng dỗ ngọt liền vui vẻ, lại không e dè nói: “Già rồi, cũng hơn 20, sắp 30 đến nơi rồi, người ta ở tuổi này, có người đã làm mẹ chồng rồi.”

Từ Man le lưỡi, cũng không dám nói kiếp trước mình còn lớn tuổi hơn, nhưng Từ Man không thừa nhận cũng không được, phụ nữ cổ đại tuy phạm vi sinh hoạt không lớn, nhưng lại chịu khổ hơn nhiều so với phụ nữ hiện đại, cho nên tại tuổi 16, bọn họ cũng đã bắt đầu trở nên thành thục. Không giống với những cô gái mới hơn 10 tuổi của hiện đại, vẫn còn nét ngây thơ làm nũng của thời ấu niên. Ở nơi này, rất nhiều cô nương 14 tuổi đã làm mẹ, thậm chí bắt đầu phụ trợ trợ trọng phu, hầu hạ cha mẹ chồng.

Lấy một vài gia tộc mà nói, rất nhiều tông phụ (chính thê của đích tông) hơn hai mươi tuổi thậm chí đã nắm công việc gia tộc với hơn một ngàn người trong tay, chẳng những nắm kế sinh nhai của phủ, nhân tình qua lại còn phải làm trôi chảy, một vài gia đình bần hàn trong gia tộc, cũng phải thường xuyên quan tâm một chút. Tâm lực và trí tuệ như vậy cũng không phải điều mà một cô gái hiện đại không tim không phổi, từ nhỏ ngây ngô lớn lên như Từ Man có thể làm được.

“Cái gì mà già, đúng là nói bậy, ca ca muội còn đang suy tính tìm cho muội một cửa hôn sự tốt đó, cũng không thể lại chiều theo cái tính ham vui của muội được.” mấy năm nay rõ ràng Hoàng hậu đã lão luyện hơn trước, phong thái cũng trầm ổn hơn, tuy nói ngày thường còn có chút chuyện dính chua ghen với Hoàng đế, nhưng trong hậu cung cũng dần dần náo nhiệt hẳn lên, Từ Man rốt cuộc cũng không nghe thấy cữu mẫu tố khổ ở trước mặt mẫu thân nữa. Con người, luôn phải học cách trưởng thành, đối mặt với sự thật, vợ chồng thiếu niên ân ái chỉ một hồi, về lâu về dài, cũng không hơn gì tình thân và trách nhiệm. Hoàng hậu là người thông minh, xem ra hiện tại nàng cũng đã hiểu được, lại nói, dẫu sao nàng còn có con trai.

Hòa Húc bị bà chị dâu này cảm rằm suốt cả một buổi sáng, ngược lại không giận, còn cười nói: “Xem ra sau này muội không dám trở về rồi, hay là tẩu không tìm được người khi dễ, bèn trút lên đầu muội.”

Hoàng hậu bị nàng chọc tức đến bật cười, vươn tay vỗ lên tay nàng, nói: “Không biết lòng tốt của người ta, buổi tối ta liền bảo ca ca muội tìm đại một người đem muội gả gáp cho hẳn.”

Hòa Húc vội giả vờ sợ hãi, ôm cánh tay chị dâu, cầu xin nói: “Tẩu tử vẫn nên thương muội một chút đi, cho dù có tìm, cũng đừng tìm tên già khom nào què chân ham bài bạc nhé.”

Từ Man bị hai người họ chọc cười không ngừng, ở một bên vui sướng khi người gặp họa nhìn công chúa Hòa Húc.

“Được rồi, không phải lão già, muội có chịu gả không?” Hoàng hậu dường như trong chớp mắt bắt ngay trọng điểm, kéo tay công chúa Hòa Húc qua, nửa thật nửa giả hỏi.

Công chúa Hòa Húc sửng sốt, cũng không biết phải nói thế nào.

Nhưng Hoàng hậu lại nghiêm túc, làm như nhiều chuyện hỏi: “Thế cậu Lương tiểu tướng quân hộ tống muội kia, thấy thế nào?”

Hòa Húc xấu hổ rút tay về, đối với việc này cũng không trả lời, ngược lại nói tránh đi: “A Man tuổi cũng không còn nhỏ, sợ là tỷ tỷ cũng không giữ được nó vài năm nữa đâu.”

Từ Man thấy thế liền cảm thấy có nội tình, lại ngại bồi phận không nên hỏi lung tung, bèn quyết định phải về tìm mẫu thân nghe ngóng một chút, tin tưởng mẫu thân rất muốn cho Nhị nương nương sớm một chút có nơi có chốn. Về chiêu “Họa dẫn Giang Đông” này của Nhị nương nương, đối với nàng hoàn toàn không có tác dụng, từ lúc nàng qua mười tuổi, đã bị mọi người trêu riết thành quen rồi.

* nương nương: dì/ nương: mẹ

Hoàng hậu thấy nàng nói lái đi, còn muốn hỏi lại, nhưng dù sao có tiểu bối ở đây, cũng không thể nói nhiều, liền tức giận trừng Hòa Húc, đoạn kéo Từ Man vào cửa, Hòa Húc đi theo sau họ, lặng lẽ thở hắt ra.

Trong hoàng cung, tẩm cung của Hoàng hậu là nơi Từ Man thường hay đến nhất, cho dù Từ Man cùng Thục Gia quan hệ không tệ, cũng rất ít đến chỗ Giang lương nhân, ngược lại Thục Gia chạy đến Phượng Tê Cung không ít lần. Từ Man rất để ý kiêng dè kết giao với những tần phi khác trong hậu cung, miễn cho họ nổi lên ý niệm không nên nào đó.

Tự nhiên ngồi vào chỗ mình hay ngồi, Từ Man nhấp ngụm trà hoa nữ quan bưng lên, nói rõ ý đồ đến, Hòa Húc cũng tán thành việc này, muốn dẫn nàng đi chùa Hồng Giác Tự dâng hương, thuận tiện gần đó cũng có rừng cây phong đỏ, vừa vặn trúng ý Từ Man.

Từ Man hài lòng thỏa dạ bèn thành thật ngồi yên ở một bên, từ đầu Hoàng hậu cùng Hòa Húc còn có chút kiêng dè Từ Man, nhưng càng tán gẫu càng cao hứng, thế là gạt phắt Từ Man qua một bên, cũng để cho Từ Man nghe được không ít tin tức.

Nghe nói công chúa Thục Thận và phò mã xem mắt qua vài lần, Trần mỹ nhân cũng nhiều lần tới chỗ Hoàng hậu thỉnh an, đề xuất không ít thanh niên tuần tãi, trong đó còn có vài vị là con cháu nhà thế gia đại tộc, bon họ còn có công danh trong người, mặc dù phụ huynh ở trong triều không giữ chức vị gì quan trọng, nhưng bản thân rất ngay thẳng chính trực, trong chúng thanh lưu rất có lực ảnh hưởng. Những người này chẳng những là thế lực mà Phái Cách Tân tranh giành, cũng là mục tiêu của Phái Bảo Thủ lấy Trần gia cầm đầu, hăm he như hổ rình mồi, không biết những thế gia kia sẽ lựa chọn thế nào.

Kỳ thật, Từ Man biết, nếu bỏ qua chuyện triều đình, Hoàng đế cửu cửu vẫn rất nguyện ý tìm một cửa hôn sự tốt cho đứa con gái lớn của mình, dù sao Thục Thận là con gái đầu tiên của cửu cửu, tuy năm đó cưới Trần mỹ nhân cũng có ý tứ sâu xa là để át chế nhà họ Hoàng, nhưng suy cho cùng cũng là con ruột của mình, khó mà không đau lòng cho được.

Chỉ tiếc, Hữu tướng rất không biết đủ, Đại Đô Đốc lại chết quá sớm, cũng không để cho Hoàng đế kịp dựng nên một không gian quân thúc, ngược lại nhân lúc Hoàng đế tuổi nhỏ, cây già lên mặt, kết đảng tiềm quyền, mặc dù mấy năm gần đây Hoàng đế đã dần dần thu hồi quyền lực, nhưng thế lực của hắn từ trước đã rắc rối khó gỡ, ngoài vấn đề những tâm phúc còn sót lại của lão Đại Đô Đốc ra, cũng trở thành chuyện khiến Hoàng đế đau đầu nhất.

Huống hồ, Trần mỹ nhân không có con trai lại là chuyện tốt, nhưng ngấm ngầm, vì Trần gia tiếp thu Phái Bảo Thủ càng ngày càng nhiều, không ít lần cấu kết với bộ hạ của nhà họ Hoàng làm chuyện mờ ám, ái muội không rõ ràng. Chỉ là trước mắt đang băn khoăn có nên tranh luận ủng hộ Đại hoàng tử hay không, bằng không Hoàng đế quả thật ăn ngủ không yên rồi.

“Muội thấy Thục Thận vẫn luôn rất có chủ ý, đoán là trong lòng đã có tính toán rồi.” mặc dù mấy năm nay Hòa Húc không trở về, nhưng không

có nghĩa là nàng không để ý đến đám công chúa trong cung, như nàng thấy, trong cung này ngoại trừ Thục Gia ra chỉ có Từ Man là sạch sẽ nhất, những người còn lại trong óc đều quanh co vòng vèo.

Hoàng hậu cũng thấy lời này rất có lý, nhưng Thục Thận đã không nói, nàng cũng không tiện hỏi, dù sao vẫn còn cách một tầng của mẹ ruột con bé đó thôi.

“Chuyện này vẫn nên để hoàng huynh làm chủ, Trần mỹ nhân làm thì hơn, người khác làm cũng không nhất định sẽ cảm kích.” từ lúc phụ thân còn sống Hòa Húc đã thấy rất rõ, trong cung vốn không có nữ nhân đơn giản, bởi vì nếu đơn giản đã sớm chết từ lâu rồi.

Hoàng hậu thở dài, gật gật đầu, chuyện này nàng cũng không muốn quản, nhưng dầu thế nào cũng là vị công chúa đệ nhất trong cung xuất giá, nếu làm không ổn thỏa, sẽ khiến người khác thấy nàng làm qua loa có lệ mà trách là mẹ cả không rộng lượng, Trần mỹ nhân ngày sau cũng sẽ không yên ổn, Hoàng đế cho dù ngoài miệng không nói, trong lòng tất nhiên cũng sẽ nghi vấn. Bọn họ ai cũng không dễ hầu hạ.

“Như tâu thấy a, chúng ta sống, quả thật không bằng vị huyện chủ nhà họ Hoàng kia.” Hoàng hậu cũng là nhất thời bộc phát cảm xúc, nói đến cô nàng kia, có lẽ sẽ có vài người âm thầm kinh thường thậm chí sẽ dùng khuôn cũ thế tục đến gièm pha hạ thấp nàng, nhưng kỳ thật, trong thành Kiến Khang có người phụ nữ nào không hâm mộ nàng ta, được sống bừa bãi, theo ý mình như thế.

Hòa Húc cũng có nghe nói, lại nhớ tới mấy chuyện phát sinh gần đây của nhà họ Hoàng, cho dù Ngự sử có buộc tội thì thế nào, người ta chiếu theo lệ thường làm đến có âm có sắc thế kia, cũng chộc cho lão phu nhân nhà họ Hoàng tức đến đổ bệnh vài lần.

Hai người liếc nhau một cái, lại lia mắt đặt lên người Từ Man còn đang gà gât buồn ngủ, bọn họ đều không có con gái, cũng hy vọng Từ Man có thể gả cho một chàng trai chân tâm thật ý, đừng giống như họ, tuy thân tọa trên địa vị cao, lại thân bất do kỷ. Phụ nữ mặc dù muốn thanh danh, nhưng nếu có điều kiện, hạnh phúc vẫn là quan trọng nhất.

Từ Man bất tri bất giác đánh một giấc tỉnh lại, sau khi thăm bực mình còn chưa hóng được chuyện gì, nhưng hôm nay quả thật không còn sớm, nàng cũng đã hứa với mẫu thân phải về dùng cơm trưa, vả lại tuy hôm nay sư phụ không tới, nhưng có giao bài tập về nhà, sáng nay nàng đã lười trốn rồi, còn nghỉ buổi chiều cố gắng một chút, ngày mai cũng có bài tập để nộp lên rồi.

“A Man, con muốn về sao?” Hoàng hậu thấy Từ Man đứng dậy hành lễ, liền hỏi.

Từ Man vội đem chuyện bài vở ra nói, cho dù bây giờ tuổi đã lớn hơn, mà các nữ quan không còn nghiêm khắc lắm, phần lớn thời gian đều dạy quy củ với vài việc lật vặt, song bài tập nên làm, các sư phụ chưa bao giờ qua loa, Từ Man lại không có hứng thú lao động ngoài mức quy định. (bị phạt)

Hoàng hậu cũng biết không giữ nàng lại được, bèn sai người đưa nàng ra Phượng Tê Cung, trước khi đi còn cho nàng mang theo không ít trái cây tươi đầu mùa, công chúa Hòa Húc cũng đồng ý sẽ nhanh chóng đi tìm Đại trưởng công chúa xin giúp.

Từ Man dẫn theo nha hoàn phía sau, bước ra Phượng Tê Cung, trên đôi hài đỏ, hạt bảo châu đựng đưa lóe ra ánh quang bảy sắc, nhưng không đợi nàng bước lên kiệu mềm, đã nghe thấy sau lưng có người la lớn: “Man tỷ tỷ! Tỷ đã đến rồi sao không đợi đệ?”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 63: Sơ Thanh Tắt Tiếng

Từ Man cứng đờ cả người, từ từ xoay người lại, kỳ thật nàng muốn về nhanh một chút, còn có một lý do, chính là không muốn đụng phải ông trời con này. Đã bị hấn quần lầy á, so với Đại hoàng tử còn phiền hơn.

“Hi biểu đệ.” Từ Man hắng giọng, trông hấn một thân thâm y đỏ tía hoa văn rồng, được may từ gấm Vân Nam, đỉnh đầu đội mũ minh châu đỏ, chân đeo hài gấm Tô châu cũng hoa văn rồng, đai lưng màu đen cần bạch ngọc bó sát lên thân người nhỏ nhắn, đỉnh đầu thẳng tắp như cán bút, thực không làm thất vọng với thân phận của nó.

“Man tỷ tỷ, tỷ muốn đi đâu vậy?” Tôn Mẫn Hi bước tới như một tiểu đại nhân, mái tóc đen bóng được búi lên, hai má còn vương nét bầu bĩnh trẻ con, lại cố tình thích giả trang thành thực, không đáng yêu bằng lúc nhỏ.

“Tỷ đã hứa với mẫu thân phải về dùng bữa với chúng, đang vội trở về đây.” Mặc dù Từ Man không thích một thằng nhóc mới 8 tuổi đầu không nên vờ vĩnh làm người lớn làm gì, nhưng không thể phủ nhận, mỗi lần nàng nhìn thấy gương mặt như thiên sứ của Tôn Mẫn Hi, bàn tay sẽ ngứa, da thịt tốt như vậy, đôi mắt to tròn đáng yêu này, đôi môi tương tự mình này, hẳn hẳn sẽ có cảm giác thịt thịt... tim đều muốn nổi cơn ngứa rồi.

Tôn Mẫn Hi nghi ngờ nhìn nhìn Từ Man, đi qua, một phen kéo tay áo Từ Man qua, lộ đầu tới ngửi ngửi, lại xác nhận một lần: “Thật sao?”

Từ Man rút tay áo về, dờ khóc dờ cười nói: “Đương nhiên là thật.”

Tôn Mẫn Hi thế này mới vui vẻ lên, cười tí mắt nói với Từ Man: “Man tử tử ngày mai đến sớm một chút, đệ vừa có một đỉnh lư hương đẹp lắm, chỉ cho tử xem.”

Từ Man lại thở dài, thật không biết mấy người này làm sao cứ định mình mình thích lư hương và hương liệu chứ, ngay cả mấy ông anh của mình hể ra ngoài là mua hương liệu về cho mình, kỳ thật, nàng chỉ thích những thứ tinh xảo dễ thương, màu sắc lấp lánh thôi. Lại nghĩ tới ca ca trong nhà vừa đưa đến cái lư hương bằng thanh đồng nghe nói là của tiền triều, mà nhức cả đầu, cái đó là để dùng thờ cúng mà, lại còn dùng Thú diện* nữa chứ, khiến nàng thật muốn cắt đi luôn, lại sợ làm tổn thương ca ca.

*thú diện: 饕餮 Thao Thiết: con ác thú trong thần thoại, thường dùng làm hoa văn trên đồ TQ

“Vậy ngày mai tử sẽ đến sớm.” Từ Man đồng ý, bèn chuẩn bị leo lên kiệu.

Tôn Mẫn Hi gật gật đầu, nhưng lúc thấy Từ Man lên kiệu, lại kêu lên: “Man tử tử sau này đừng lấy thuốc đưa cho tên lừa đảo kia nữa!”

Từ Man đỡ trán, nàng không biết vì sao Tôn Mẫn Hi luôn không ưa Gia Cát Sơ Thanh, mỗi lần nhắc tới hần liền mở miệng lừa đảo này lừa đảo nọ. Rõ ràng Gia Cát Sơ Thanh rất giỏi về giao tiếp mà.

“Huynh ấy là biểu ca của tử, lại từng cứu tử, tất nhiên tử không thể khoanh tay đứng nhìn được.” Từ Man cố gắng thuyết phục Tôn Mẫn Hi, trong óc thẳng nhóc này đang nghĩ cái gì đây.

“Nhưng hần là tên đại lừa đảo! Hần rõ ràng không bị bệnh, còn gạt tử.” Tôn Mẫn Hi quỳnh đến đỏ cả mặt, lớn tiếng nói, hai đấm tay nhỏ cũng siết chặt lại.

Từ Man hít một hơi thật sâu, từ trên kiệu mềm bước xuống, vươn tay xoa xoa đầu Tôn Mẫn Hi, nhẫn nại nói: “Hi Nhi, Hoàng đế cữu cữu từng nói một câu, đó là không bao giờ được nói lời vô căn cứ, đệ nói biểu ca huynh ấy giả vờ bệnh, nhưng chính mắt tỷ nhìn thấy bộ dạng như gần chết của huynh ấy, huống chi thái y trong cung mấy năm nay cũng đang chẩn trị cho huynh ấy, nếu không bệnh thì thái y đã sớm nói rồi. Đệ không thể bởi vì có thành kiến với huynh ấy mà nói lời không có bằng chứng được.”

“Nhưng mà...” Tôn Mẫn Hi nóng lòng hất đầu đi, nó muốn nói, lại thật sự không có chứng cứ gì, nhưng mà tên kia rõ ràng...

Từ Man thấy thời gian đã quá muộn, một lát mẫu thân sẽ sai người vào cung hỏi, bèn qua quít trấn an Tôn Mẫn Hi vài câu, rồi lên kiệu rời khỏi cung.

Dõi theo kiệu của Từ Man rời đi, Tôn Mẫn Hi vẻ mặt âm trầm, thấp giọng hung hăng nói: “Gia Cát Sơ Thanh, bốn hoàng tử nhất định sẽ tìm được chứng cứ, chứng minh người chính là tên đại lừa đảo!”

Tuy nhiên Từ Man ngồi trên xe ngựa về nhà, còn đang nghĩ tới biểu tình quật cường của Tôn Mẫn Hi, thật không biết đám con nít bây giờ bị làm sao, tâm tư đều thâm sâu như vậy.

Khoái mã rất dễ dàng đuổi kịp giờ cơm, Từ Man lại đem công chúa Hòa Húc ra bán đứng, mới yên ổn ăn được một bữa cơm, vừa dùng xong bữa trưa, Đại trưởng công chúa liền đứng ngồi không yên, mang theo nha hoàn ma ma bên người vào cung gặp Hòa Húc, Từ Man tất nhiên sẽ không ngăn được, chỉ có thể thành thật đợi ở nhà, luyện chữ, tính toán sổ sách, làm bài tập.

Nhưng vừa mới làm xong, còn chưa kịp nghỉ ngơi, chợt nghe ma ma bên ngoài nhị môn đến truyền lời, nói là phủ Gia Cát mời Từ Man qua xem một chút, Gia Cát Sơ Thanh sáng hôm nay thức dậy, đột nhiên không thể

nói chuyện, nếu không phải Đại cô cô cẩn thận, sợ là ngày mai mới phát hiện ra.

Từ Man bị hù sợ nhảy dựng, tuy không biết sao bị bệnh về tim lại dẫn tới không thể nói chuyện, nhưng nếu một người đột nhiên không thể nói chuyện, căn bệnh kia cũng sẽ không nhỏ. Nóng lòng không kịp đợi, Từ Man vội cho người vào cung mời thái y, còn mình thì ngồi xe ngựa chạy đến phủ Gia Cát trước.

Xe ngựa rẽ vào con hẻm Ô Y, mấy năm trước vì Gia Cát Sơ Thanh làm ăn buôn bán, cuộc sống của Gia Cát gia cũng ngày một khá hơn, nhưng thân thể Gia Cát Sơ Thanh lại lúc tốt lúc xấu, ngay tại thời điểm Gia Cát gia khó khăn nhất, hăn cư nhiên không để ý tới lời phản đối của cả nhà, tự mình giong buồm ra khơi, lênh đênh trên biển, lúc trở về liền không bò dậy nổi, vẫn luôn ngồi xe lăn cho đến bây giờ.

Vì Từ Man là khách quen, Đại cô phụ cũng không thường ở nhà, tuy mấy năm gần đây Đại cô phụ đều nghiên cứu học thuật, gồm cả việc phụ thân đặc biệt chuẩn bị một vài nghi vấn trong phương diện cải cách giao cho Đại cô phụ nghiên cứu, nhưng cô phụ lại không ở trong nhà, ngược lại thích đi đây đi đó, khảo sát dân sinh. Thế là mấy năm nay, chỗ Từ phụ (cha Từ Man) được lợi không phải là ít không nói, Đại cô phụ lại yêu thích phần công việc này, thời gian xuất môn cũng ngày càng dài.

Vào phủ, ma ma nhị môn lập tức đi lên thỉnh an, có người đi báo Đại cô cô, và cả Gia Cát lão phu nhân. Nhưng Từ Man biết Gia Cát lão phu nhân căn bản sẽ không gặp nàng, mấy năm nay, bà ta tới hỏi han một câu còn không có, chỉ một mực ở lý trong viện mình, viện lý do bệnh. Cũng là Hoàng Tú Oánh đến, mới may mắn gặp được vài lần.

“Sao đột nhiên lại không nói được?” Từ Man vừa vào viện của Gia Cát Sơ Thanh liền hỏi gã sai vặt bên người hăn, từ lúc ngồi xe lăn, trong

phòng hăn không có nha hoàn, đều an bài gã sai vặt tâm phúc, người trước mắt này tên Hàn Y, là tùy tùng tâm đắc nhất của Gia Cát Sơ Thanh.

Hàn Y cong người, đến cả mí mắt cũng không dám nâng, quy củ nói: “Chúng nô tài cũng không để ý, chỉ là sáng nay thức dậy, tiểu lang không chịu nói gì, chúng tiểu nhân cũng không dám hỏi nhiều, cũng là chủ mẫu giữa trưa đến xem mới phát hiện.”

Từ Man vén váy bước qua bệ cửa, bước chân cấp bách, vừa đi vừa nói: “Đã tìm đại phu đến xem chưa?”

Hàn Y vội theo sát phía sau nói: “Tiểu lang không chịu, chỉ khoa tay múa chân nói mình không sao.”

“Ồ đồ!” thừa dịp gã sai vặt vén màn cửa lên, Từ Man liền bước vào trước.

Bắt gặp Đại cô cô hai mắt nhắm lệ ngồi bên giường, miệng run rẩy lắm lắm, nào là mấy lời than vãn lúc nhỏ bà mang thai hăn khó khăn cỡ nào, hăn nay trưởng thành, còn khiến bà lo lắng như thế. Gia Cát Sơ Thanh chỉ bất đắc dĩ tựa vào đầu giường, im lặng nghe.

“Đại cô cô!” Từ Man nện bước nhanh tới, trâm cài trên đầu thoáng rung rinh. Từ gia Đại cô cô vừa thấy Từ Man liền kích động đứng lên, giống như tìm được cứu tinh, những xấu hổ và mâu thuẫn của mọi ngày, còn có cả tâm tư không được tự nhiên cùng với yêu hận phức tạp, tất cả đều ném hết ra sau đầu.

“A Man, thái y đã tới chưa?”

Từ Man cũng biết tâm tư nàng, không muốn so đo, bèn nói: “Đang trên đường tới, có lẽ một lát sẽ tới ngay ạ.”

Đại cô cô chấp tay niệm một câu, bình tâm lại, mới chỉ vào Gia Cát Sơ Thanh nói: “Cũng là thằng con hư đốn này, muốn ta đau lòng chết mới vừa lòng.”

Từ Man đỡ nàng ngồi xuống, dùng ánh mắt trách cứ liếc nhìn Gia Cát Sơ Thanh một cái.

Gia Cát Sơ Thanh mặt đầy vô tội, chớp chớp mắt, ngược lại có chút ủy khuất.

Chỉ đợi một chốc lát sau, thái y chuyên xem bệnh cho Gia Cát Sơ Thanh đã đến, không nói hai lời bèn bắt mạch trước, sau đó vuốt vuốt râu, mặt không chút thay đổi thi lễ với Từ Man nói: “Không phải bệnh nặng gì, chỉ là rách cổ họng, chú ý nhiều một chút là được.”

Từ Man vừa nghe đến rách cổ họng liền lo lắng, lại thấy dáng vẻ không sao của thái y, và cả vẻ mặt nhẹ nhõm của Đại cô, liền lấy làm lạ.

Thấy nàng lơ ngơ, Đại cô cô giải thích: “Con trai và con gái khác nhau, đến tuổi giọng nói sẽ thay đổi, chỉ là trong quá trình thay đổi, giọng nói không dễ nghe, tục xưng là rách cổ họng. Biểu ca con thời kỳ đổi cổ họng đến muộn, nhưng cũng may là vẫn đến.”

Từ Man lập tức bừng tỉnh đại ngộ, đó không phải là vỡ giọng của hiện đại sao, nếu nói một đám đàn bà con gái ví bằng năm trăm con vịt, vậy nam nhi vỡ giọng thì phải là một con vịt đầu đàn. Vỡ giọng cực kỳ khó nghe, đại ca nhà mình cũng đang trong thời kỳ này, ngày thường rất ít nói chuyện, sợ mình cười huynh ấy, cũng khó trách Gia Cát Sơ Thanh làm bộ câm điếc, còn khiến Đại cô cô sợ hãi có hơi quá mức.

Đại cô cô ngàn ân vạn tạ tiễn thái y ra ngoài, Từ Man ngồi xuống cạnh giường, hăm he trừng mắt Gia Cát Sơ Thanh, Hàn Y rất tinh ý dẫn bọn hạ nhân ra ngoài canh cửa.

“A Man?” Gia Cát Sơ Thanh vươn tay vuốt trâm cài trên đầu Từ Man, giọng nói không lớn, nhưng không khó nghe như Từ Man nghĩ.

“Huynh có thể nói chuyện sao?” Từ Man liếc xéo hắn một cái, giọng điệu không tốt.

“Huynh không nghĩ mẫu thân lại sợ hãi đến vậy.” Gia Cát Sơ Thanh ân hận nói, nhưng ánh mắt lại đượm ý cười.

“Thật bị huynh hù chết.” Từ Man kéo kéo vòng châu ngọc bích trên cổ tay, thở hắt ra một hơi, chút sợ hãi trong lòng kia cuối cùng cũng tan biến.

Gia Cát Sơ Thanh mím môi cười, rũ con ngươi nhìn chăm chăm chuỗi châu ngọc trên cổ tay Từ Man, ý cười càng sâu.

Từ Man ngồi lại một lát, cũng không dám nói nhiều với Gia Cát Sơ Thanh, bèn chờ Đại cô cô trở lại, rồi cáo từ hồi phủ, nàng còn chờ về hóng chuyện của công chúa Hòa Húc nữa. Gia Cát Sơ Thanh thấy nàng nhất định muốn đi, bèn kêu người đưa chút quà cho Từ Man, lại không cho nàng mở ra ngay, chỉ nói cho nàng niềm vui bất ngờ, nghe thế Từ Man cũng cầm về.

Đợi Từ Man đi rồi, Đại cô cô thu xếp dựa theo đơn thuốc của thái y làm chút dược thiện nhuận cổ họng cho Gia Cát Sơ Thanh, rất nhanh trong phòng chỉ còn lại một mình Gia Cát Sơ Thanh.

“Nếu nàng biết người lừa nàng, nhất định sẽ không bỏ qua.” Một bóng người ở trong góc tối, đang cầm một bầu rượu nhàn nhã uống.

Gia Cát Sơ Thanh ho khan một tiếng, thản nhiên nói: “Ta vĩnh viễn sẽ không để cho nàng biết.”

“Người cũng quá nóng vội rồi, nghe tên tiểu tử kia nói người là kẻ lừa đảo, người liền dùng cách này gọi nàng tới.” Người nọ lau miệng, cười nói.

Gia Cát Sơ Thanh chậm rãi nằm xuống giường, nhắm hai mắt lại, thật lâu sau mới nói: “Nàng là của ta, bất luận là ai, cũng đừng hòng cướp nàng khỏi ta.”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 64: Lá Đỏ Ngày Thu

Cầm chiếc lá đỏ, Từ Man soi về phía mặt trời, màu đỏ vàng kim, trên chiếc lá đỏ tươi còn mang theo lấm tấm vàng kim, giống hệt như những lỗ hồng biết hô hấp, mang theo làn gió ấm áp. Cất phiến lá đỏ kia vào hộp, Từ Man muốn trở về chế thành thẻ kẹp sách có hương, những vật theo mùa mang đầy dấu vết sinh mệnh này, Từ Man cảm thấy so với đủ loại thẻ trưng trong phòng, càng hợp sở thích của nàng hơn.

Nơi này là chùa Hồng Giác Tự ở trên núi Ngưu Thủ Sơn, từng có cái tên là Phật Quật Tự, vì nơi này có không ít tượng đá phật tổ ở trong động quật, cũng là một trong những ngôi chùa cổ nhất trong thành Kiến Khang. Mặc dù không gian song song, lịch sử thay đổi, nhưng đứng tại nơi lâu đời tĩnh mịch này, trong từng tiếng chuông chùa vang vọng, Từ Man vẫn không khỏi cảm thán sự bao la rộng lớn của nơi đây. Trái tim vốn gấp gáp xốc nổi ở trần thế, cũng được âm phật gột rửa, dần dần yên ả lại, quét sạch sương mờ trước mắt, mới có thể quan sát rõ thế giới này.

Ôm hộp, vuốt hình điêu khắc trên vách đá, nhớ lại kiếp trước mình cũng là một người trong đám du khách, cũng tại vị trí này, nàng đã từng tới, nhưng chỉ có thể đứng xa xa nhìn. Chính là đồng dạng tình cảnh này, khiến Từ Man bỗng có một loại cảm giác mê mang không biết thân đang ở nơi nào, tựa như bỏ qua cách ăn mặc của mình, bỏ qua sự tồn tại của đám nha hoàn ma ma ở xa, chỉ cần nàng nhắm mắt lại, rồi mở ra, thế giới liền biến thành hình dáng như ban đầu của nàng, nàng có thể từ Từ Man khôi phục

thành Từ Mãn, câu chuyện cũ đã nhiều năm kia, chẳng qua cũng chỉ là một giấc mộng trong thư viện mà thôi.

“Quận chúa, Hòa Húc điện hạ phái người tới tìm ngài.”

Tay Từ Man khựng lại, thở dài, một lần nữa ổn định lại tâm tình, ôm hộp xoay người, mỉm cười nói: “Nhị nương nương đã hỏi được thiên cơ gì rồi sao?”

Thanh Mai đi vòng đến sau lưng Từ Man, nhặt lá cây dính trên váy nàng, vừa định ném xuống, chỉ thấy Từ Man đưa chiếc hộp tới, nói: “Tính kết thiện duyên sao.”

Thanh Mai cong người cúi đầu, để chiếc lá vào trong hộp, mới nói: “Thiên cơ gì ạ, nô tỳ cũng không biết, nhưng nô tỳ thấy lúc công chúa Hòa Húc điện hạ đi ra, vẻ mặt có chút cổ quái.”

Từ Man đưa hộp cho Hương Xuân đang đi tới, nhớ tới chuyện mẫu thân lo lắng mấy ngày trước, tinh thần lập tức tỉnh táo, thần bí lém lỉnh hỏi: “Cổ quái như thế nào?”

Thanh Mai nhớ lại một chút, mờ mịt nói: “Giống như... giống như vừa vui vừa lo.”

“Vừa vui vừa lo?” Từ Man lẩm nhẩm, mắt híp lại, bước chân tăng nhanh, chút nỗi niềm thương hoài vừa rồi như ném lên chín tầng mây.

Từ Man mang theo đám nha hoàn ma ma bước vào thiền viện, nơi này có cung cấp thiện phòng cho khách đến dâng hương nghỉ ngơi, mấy năm trước chưa bao giờ thấy công chúa Hòa Húc vào chùa dâng hương, nhưng qua mấy năm nay, cõi lòng nàng đã bình thản, đem tất cả chuyện cũ chất chứa trong lòng buông ra, thay vào đó lại thích môi trường u nhã tĩnh mịch của chùa miếu, thường xuyên sẽ đến chùa ở một đoạn thời gian, lúc ở Hàng

Châu đã thế, trở về Kiến Khang cũng không ngoại lệ, cũng là Từ Man may mắn gặp đúng dịp.

“Nhị nương nương, con đã trở lại.” Cất bước vào phòng, Từ Man để Hương Xuân cởi bỏ áo choàng, mới đi đến bên người công chúa Hòa Húc, lại không gặp loại vẻ mặt như Thanh Mai nói.

Công chúa Hòa Húc đang uống trà khổ định đặc hữu của chùa, tuy đắng lại chất chứa rất nhiều mùi vị phức tạp, tựa như cuộc sống này vậy, quanh đi quẩn lại, người trong lòng vốn ngỡ là phu quân cả đời lại chỉ là người qua đường đi lướt qua nhau, sợ là chỉ có người thân mới có thể chân chính gần bó làm bạn bên mình cả đời.

“Thu cao khí sáng quả không tẻ, nhưng dù sao nơi này cũng là trên núi, đừng chạy giỡn để cả người đổ mồ hôi, bằng không trời trở lạnh dễ nhiễm phong hàn đấy.” công chúa Hòa Húc hiện giờ không con không cái, Hòa Phong lại sinh toàn con trai, ba chị em họ chỉ có mỗi một cô nương bảo bối này, có con trai cũng không tình quý bằng Từ Man.

“Nhị nương nương, gần chùa có nhiều cây phong lắm, một mảng đỏ rực trông đẹp cực kỳ, dì xem con nhặt được hẳn một hộp lá phong này, đem về làm thẻ hương.” Từ Man cầm chiếc hộp tới, đem từng chiến lợi phẩm hôm nay ra khoe cho công chúa Hòa Húc xem, rất là đắc ý.

Công chúa Hòa Húc lật một chiếc lá phong, bất đắc dĩ nói: “Thật không biết đầu óc con nghĩ cái gì, con nhà người ta đều thích vàng bạc châu báu, vải vóc lụa là, con lại thích những thứ phàm vật (vật tầm thường) này.”

“Cái gì mà phàm vật, rõ ràng là linh mãnh vật.” Từ Man lấy chiếc lá trong tay công chúa Hòa Húc để lại vào hộp, chu miệng làm nũng nói: “Nhị nương nương nói mới là tục vật ấy.”

Con người vốn là thế, thứ có được rồi sẽ không yêu thích nữa, đối với những thứ vàng bạc châu báu, gấm vóc lụa là kia, các cô gái khao khát phần lớn là không thể có được hoặc là có không nhiều lắm. Còn đối với người cái gì cũng có như nàng, không chỉ là tất cả châu báu gấm vóc của nước Ngô, hiện tại Gia Cát Sơ Thanh có được đường biển thông thương, cho dù những thứ của châu Âu, trong nhà cũng có không ít, đương nhiên không đa dạng mới lạ như thời hiện đại, song đây là điều mà đến kiếp trước Từ Man cũng tuyệt đối không ngờ tới.

Công chúa Hòa Húc từ ái nhìn Từ Man, tâm tư không biết lại bay đi đâu.

Từ Man ngồi mới một lúc đã thấy chán, nghe nói trong thiền viện này có một gốc cây hoa mai từng được dời đến từ núi Hoa Mai Sơn, đã có tuổi thọ trên trăm năm, trước đây Từ Man vẫn chưa có cơ hội đi xem thử, hiện tại nếu đã không có gì, lại không hóng được chuyện gì của công chúa Hòa Húc, bèn sửa sang một chút, lại khoác áo choàng đi ra sân.

Lòng vòng hết cả sân, Từ Man mới phát hiện một gốc cây mai cực kỳ tráng kiện tại phía sau một nhà kho cũ kỹ, vị trí của cây mai không quá thu hút, song thân cây to lớn ngoằn ngoèo uốn khúc kia, và cả những nhánh cây đuỗi người vươn thẳng lên trên, đều khiến cho người khác không thể bỏ qua sự tồn tại của nó. Bây giờ vẫn là mùa thu, trên cành chưa ra hoa, nhưng dựa vào số cành, Từ Man nhìn ra, nếu đợi đến mùa đông, hoa mai bung nở, thật sự sẽ như ‘hương mai lan tỏa mười dặm’.

“Không biết, mai này màu gì nhỉ?” mặc dù có thể đợi đến mùa đông lại đến xem, nhưng Từ Man đã có chút không đợi được.

Bên cạnh nhà kho, không biết từ đâu xuất hiện một bà lão, mặt đầy nếp nhăn, tóc hoa râm, lưng còng, mắt híp lại như không thấy đường đi, thân vận quần áo vải bông như rất lâu chưa giặt, bẩn thỉu lại còn đầy mụn vá.

Thấy bà ta đột nhiên xuất hiện, Thanh Mai và Hương Xuân đi theo Từ Man lập tức cảnh giác đứng chặn trước mặt, ánh mắt bất thiện nhìn bà lão kia. Từ Man lại không sợ hãi, dù sao sân viện này đã sớm được thân vệ bao vây, Hồng Giác Tự cũng không phải là ngôi chùa nhỏ, mấy biện pháp an toàn tất nhiên phải có, huống hồ thế giới này cũng không giống như trong tiểu thuyết võ hiệp, có mấy màn gì mà vượt nóc bằng tường, bắt người độn thổ gì đó.

Bà lão kia không hề nói gì, chỉ chấp tay thi lễ với các nàng, sau đó cầm chổi đi ra ngoài, bước chân rất chậm, thoạt nhìn có hơi khập khễnh. Nhưng lúc đi ngang qua Từ Man, hơi ngừng lại, dùng giọng nói khàn khàn, chậm rãi nói: “Cây này là mai đỏ.”

Nói xong, bà lão kia cung kính khom người rồi rời đi, Thanh Mai đi theo phía sau, mãi đến khi thấy bà ta ra khỏi sân mới trở lại, thuận tiện còn hỏi thân vệ canh cửa, mới biết được bà ta là người vẩy nước quét nhà trong chùa, không họ không tên, mọi người đều gọi bà ta là Mai bà bà, vừa rồi là đặc biệt đến quét dọn nhà kho để công chúa chứa những đồ không cần thiết.

Từ Man biết trong chùa miếu thường thu lưu vài phụ nữ trẻ em không có năng lực tự nuôi sống mình, coi như là một loại công đức, hiện tại tận mắt thấy một bà lão như vậy, khó tránh khỏi sinh lòng trắc ẩn, bèn kêu Hương Xuân đi xin chỉ thị của công chúa Hòa Húc, đặc biệt quyên góp một ít ngân lượng, cấp cho những cụ bà và trẻ em cô quả này may vài bộ đồ mới, dù sao mùa thu sắp qua, mùa đông sẽ đến, sẽ không chịu nổi.

Đương lúc Từ Man còn đang suy nghĩ làm việc thiện, Mai bà ba vừa mới quét sân kia, run run rẩy rẩy đi đến rừng trúc phía sau chùa, nơi đó có một gian thiện phòng cũ nát, trước đây vốn là nơi ở của tội tăng, nay để bà làm chỗ dung thân.

“Người cũng đã thấy rồi, sau này đừng có tự ý hành sự nữa.” Đường như có người ẩn mình trong rừng trúc, nhưng Mai bà bà lại không quay đầu nhìn, cũng không trả lời.

“Độc của lão phụ Từ gia kia đã được giải, bà cũng đừng nghĩ động thủ lần nữa, lão phụ đã có chỗ phát giác, nhưng chủ thượng đã đến giải quyết hậu quả cho bà rồi.”

Nói xong, người nọ không lên tiếng nữa, mà bà lão cũng không hề nhúc nhích. Cách một thời gian dài, gió thổi rừng trúc vang ào ào, lá khô có vàng có xanh rải rác trên đất, vô cùng hiu quạnh. Đột nhiên, trên cánh tay đặt bên hông bà lão có một giọt nước mắt nhỏ xuống, môi cũng run run, rồi cuộc ghen ngào nặn ra một câu: “Thật giống, thật sự quá giống, y hệt như Tuyên phu nhân lúc còn sống vậy.”

Gió cuốn trúc diệp, bóng người khẽ lung lay.

Không biết từ đâu xuất hiện một người áo xám, quỳ xuống đất ôm quyền, lại không hề nói một lời.

Trước mặt hẳn có hai người, ngồi cách nhau một bàn đá, một tảng một tục, một áo vàng một áo trắng, đang cầm quân cờ trong tay hạ trên bàn cờ bạch ngọc, cạnh bàn cờ có một chiếc lư đồng nhỏ đang phả ra khí đàn hương, khói hương lượn lờ bốc lên, tinh tế lại phiêu phiêu.

“Đại sư, tâm bất định ư?” thanh âm tuy hơi khàn khàn lại không khó nghe, đầu ngón tay cầm cờ của thiếu niên kia trong suốt như muốn hòa cùng một thể với quân cờ trắng nằm trong tay.

Lão tăng áo vàng kia cười ha ha, phản thủ hạ một con cờ, nhú nhú hàng lông mày trắng nói: “Tâm của tiểu hữu đã sớm động rồi.”

Người thiếu niên kia phớt lờ lời này, làm như không có việc gì hạ xuống một quân, nhưng tai hẳn rõ ràng đã đỏ lên.

“Có một số việc không thể cưỡng cầu, cậu cũng đừng trách bà ta.” Lão tăng áo vàng đặt quân cờ xuống, bưng chén trà khổ định lên.

Thiếu niên kia lắc đầu, hơi có chút tiếc hận nói: “Bà ta đã quá mức liều lĩnh, nói thế nào, đó cũng là ngoại tổ mẫu của ta, lần này nếu không nhờ Hoàng gia biểu muội, ngoại tổ mẫu e là...”

“Trong lòng bà ta có hận, không phải cậu đã sớm biết, bằng không sao bà ta phải nghe lệnh cậu.” Lão tăng áo vàng nhấp một ngụm trà, lại cầm một quân cờ lên, bất đắc dĩ nói.

Thiếu niên gật gật đầu, nhớ tới hành động của ngoại tổ mẫu cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, oan oan tương báo đến khi nào.

Lão tăng áo vàng thấy thiếu niên cũng bưng chén trà, nhưng thấy trong chén trà lại là nước trắng, không khỏi hiếu kỳ nói: “Tiểu hữu trước đây không phải là một người yêu trà sao?”

Thiếu niên kia lại lắc đầu, nhấp ngụm nước, nói: “Có người nói, thân thể ta không tốt, uống trà sẽ làm giải được tính không nói, còn không có lợi cho giấc ngủ, ta thấy cũng có lý, nên chỉ uống nước trắng.”

Lão tăng áo vàng vẻ mặt cổ quái nhìn người thiếu niên trước mặt: môi hồng răng trắng, mặt quan như ngọc, quả thật là từ đầu đến chân cũng không nhìn ra điểm nào cho thấy thân mình hẳn không tốt.

Thiếu niên biết lão tăng đang nhìn mình, ngẩng đầu lên, dáng vẻ khỗ não nói: “Lời của người khác ta vẫn luôn không để ý tới, chính là của nàng lại không được.”

Lão tăng bị hấn chặn nghẹn một câu, có chút tức tối nói: “Lão nạp chờ xem thời điểm cô nương kia biết được chân tướng.”

Thiếu niên lại chậm rãi buông chén trà, duỗi tay lấy ra một quân cờ, tay còn lại thì vén ống tay áo tuyết trắng lại, gió thu phớt qua, tóc trên trán thiếu niên khẽ phiêu phiêu, áo trắng nhẹ lay động. Lúc quân cờ được thiếu niên nhẹ nhàng đặt xuống bàn cờ, chợt nghe thiếu niên mở miệng nhẹ nhàng nói: “Đại sư, ông thua rồi.”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 65: Nội Tâm Chuyển Biến

Từ lúc Từ Man theo công chúa Hòa Húc trở về từ Hồng Giác Tự, lại qua một tháng, gió dần dần rút đi sắc thu dễ chịu, thay vào đó là cơn rét lạnh đến thấu xương, cây cối vốn đang mang những chiếc lá khô sắc vàng, trong lúc lơ đãng đã trở nên hoàn toàn trơ trụi. Vì thế ngay tại lúc mọi người còn đang trong dư vị mùa thu hoạch của tiết thu, thì mùa đông đã lặng lẽ đến gần.

Từ Man ngồi trong hành lang, cầm khung thêu mặt quạt lên, đây là lễ vật nàng đã đồng ý tặng cho đại ca, kỳ thi mùa xuân sang năm đại ca sẽ lên đài, huynh ấy cùng với đường ca Hải Phong nhà tiểu thúc muốn cùng đi thi cống sĩ. Mặc dù bây giờ do cải cách nên chế độ tiến cử dần dần xuống dốc, bên cạnh đó khoa cử chậm rãi được mở rộng, nhưng dù sao Phái Bảo Thủ còn chiếm phân lượng không nhỏ trong đó, cho nên những hàn môn vô y* muốn dựa vào khoa cử để thay đổi vận mệnh, vẫn là thiếu số như trước. Đây cũng là nguyên nhân Hoàng đế cứu cứu cầu hiền** như khát, lại khổ không có cách nào.

* hàn môn vô y: những nhà nghèo không có giá thể, không có chỗ dựa nên không được tiến cử, chỉ có thể dựa vào khoa thi để vào triều làm quan.

** hiền: bề tôi có tài, lại chính trực.

“Thỉnh an quận chúa.”

Tranh thủ được một khắc thanh thoi, cũng có người ở không đến phá đám, Từ Man lơ đãng thu hồi kim chỉ, ngẩng đầu nói: “Hoàng gia Đại cô nương có gì chỉ giáo?”

Hoàng Tú Oánh cẩn thận quan sát Từ Man, ngoại trừ thấy nàng ngày càng xinh đẹp hơn trước ra, quả thật không cảm thấy có gì không ổn, bèn nhìn quanh, nhỏ giọng hỏi: “Quận chúa ngày gần đây đi Hồng Giác Tự?”

Từ Man gật gật đầu, đây cũng không phải chuyện gì bí mật.

“Vậy có cảm thấy chỗ nào... à ờ, không khỏe không?” Hoàng Tú Oánh hồ nghi dè chừng hỏi, cử chỉ cũng có chút cổ quái.

Từ Man vừa định lắc đầu, lại cảm thấy câu hỏi của Hoàng Tú Oánh là lạ, đè nén tâm tư cẩn thận suy nghĩ lại, mới bừng tỉnh đại ngộ, hẳn là lúc trước mình dọa nàng ta, nàng ta liền cho mình là thứ quý quái linh tinh gì đó, lần này đi Hồng Giác Tự, có lẽ nàng ta còn tưởng rằng mình sẽ bị lão tăng trong chùa thu phục cũng nên?

Lại đảo mắt một cái, Từ Man nhìn Hoàng Tú Oánh đang chuyên chú quan sát mình, ánh mắt thất vọng kia, trong nháy mắt đã xác định.

Đối với những người cổ đại như họ, trọng sinh vốn là chuyện rất đáng sợ lại không thể biết trước được, nếu chuyện này bị người khác biết, sẽ giống như treo một cây đao trên đỉnh đầu, không chế gặt gao vậy. Đây cũng là một trong những lý do Từ Man lần trước muốn đe dọa Hoàng Tú Oánh, dù sao mấy năm nay, mặc dù nàng ta không an phận, nhưng đó cũng là dùng trên người Gia Cát Sơ Thanh, còn ở chỗ mình, nàng ta cùng lắm là châm ngòi khích tướng một chút, dựng chút tin đồn về mình, lại không có thực chất uy hiếp. Nhưng dù vậy, Từ Man lại hiểu rất rõ, tình huống này sẽ không lâu dài, dù sao hai người họ đã là kẻ thù, bất luận mình có làm gì, Hoàng Tú Oánh căn bản sẽ không buông tha cho chuyện báo thù, hiện tại

thực lực của nàng ta chưa đủ, nếu đợi đến ngày Đại hoàng tử lên ngôi, e là nàng ta sẽ trả lại mình cả vốn lẫn lời.

“Làm gì có? Nơi đó phật âm tường hòa, linh khí bức người, sao có thể không khỏe được?” Từ Man buông khung thêu vẩy Thanh Mai và Hương Xuân lui ra, chậm rãi đi tới trước mặt Hoàng Tú Oánh, hai người đứng sòng đôi. Mặc dù Hoàng Tú Oánh lớn tuổi hơn Từ Man, nhưng so ra, Từ Man chỉ thấp hơn nàng một chút không nói, khung xương cũng nhỏ hơn, song điểm quan trọng là, Từ Man tuổi không lớn, nhưng bởi vì ảnh hưởng của cốt truyện, mà tuổi nhỏ đã bắt đầu phát dục, mắt thấy đã sắp sửa “triều dâng sóng dậy” (ngực to) giống như trong sách miêu tả: “đầy đặn gần như căng rách quần áo” rồi.

Mà đối lập với vóc dáng phổng phao của Từ Man, vì tác giả theo đuổi kiểu phụ nữ diễm đam trí tuệ điển hình, thành thử Hoàng Tú Oánh lại có thân hình cứng nhắc, rất chi là đoan trang, chỉ nhìn vào bộ dạng, Từ Man nghĩ nát óc cũng không ra, vì sao tác giả cho rằng một người phụ nữ muốn tướng mạo không có tướng mạo, muốn dáng người không có dáng người, có thể trọng sinh báo thù thành công chứ? Hay là vì để cho nữ phụ xinh đẹp diễm tục, ngực to nào phẳng đến làm nên?

Trong lòng Từ Man không khỏi khinh bỉ Gia Cát Sơ Thanh, ánh mắt cái quái gì!

Không nhìn ra Từ Man đang lạc vào cõi tiên, Hoàng Tú Oánh thất vọng cũng chỉ trong một cái chớp mắt, lập tức liền khôi phục như thường nói: “Dĩ nhiên rồi, nghe nói Hồng Giác Tự có không ít Phật động, là thật sao?”

Từ Man nghĩ đến, liền càng xáp tới gần Hoàng Tú Oánh nói: “Đương nhiên là thật, chi bằng Hoàng Đại cô nương tự mình đi một chuyến xem sao.”

“Nhất định là phải đi rồi, có điều khí trời hôm nay vẫn còn lạnh, vẫn nên chờ ngày ấm lại nói sau.” Hoàng Tú Oánh không nóng không vội nói, cũng không nhìn ra chột dạ.

“Vậy thì tốt quá, biết đâu trong chùa Hồng Giác Tự có một vị đại sư còn đang chờ Hoàng Đại cô nương thì sao.” Từ Man rút khăn lau lau tay, nói như thật.

Hoàng Tú Oánh sửng sốt, vội hỏi: “Đại sư nào?”

Từ Man nhìn nàng từ trên xuống dưới, thần bí nói: “Đại sư biết lai lịch của người.”

“Là ai?” giọng Hoàng Tú Oánh bỗng trở nên bén nhọn, sau đó cứng ngắt chế trụ, làm như không sao cả: “Quận chúa khéo nói đùa, ta nào có lai lịch gì.”

“Đúng a, người thì có lai lịch gì chứ?” Từ Man cũng không giải thích, dù sao đại sư gì đó kia đều là giả, bất quá chỉ muốn dọa nàng ta chút thôi.

Nói đoạn, Từ Man bèn toan trở về, hứng gió lâu, đối với thân thể cũng không tốt.

Nhưng Hoàng Tú Oánh mặt ngoài trấn định, trong lòng lại hoảng hốt. Nàng luôn cảm thấy Từ Man như biết gì đó, nhưng mấy năm nay Từ Man lại không hề làm điều gì, nhiều lắm là đưa đến chút lá bùa gọi là trường thọ, trừ tà cầu may. Khiến Hoàng Tú Oánh cực kỳ rối bời, nàng quan sát Từ Man bấy lâu nay, lại không phát hiện Từ Man có chỗ nào giống người trọng sinh như mình, dù sao kiếp trước Từ Man là hạng người gì, nàng còn không biết rõ sao? Từ Man trước mắt này hoàn toàn có tính cách khác hẳn người kia. Nàng cũng từng nghĩ, liệu Từ Man này có thể là do yêu ma quỷ quái nào biến thành không, nhưng Từ Man này lại dám ở trong chùa, làm gì có con yêu quái nào tu vi cao thâm như vậy? Cho nên Hoàng Tú Oánh còn hoài nghi, biết đâu có lẽ Từ Man thật sự được phái đến từ tòa tiên sơn nào

đó giám thị mình, bằng không, vụ bắt cóc lần trước, chỗ giấu người kín đáo như thế, sao nàng ta có thể tìm được biểu ca tới cứu, đây không phải cổ quái thì là gì?

Trán Hoàng Tú Oánh vãi đầy mồ hôi, nếu đúng như nàng nghĩ, vậy chẳng phải là mình đang đấu với trời ư? Chút hành động nhỏ trước đó của mình, chẳng phải là đều lọt vào mắt của ông trời sao? Hơn nữa vì năm đó thấy chết mà không cứu, e là Từ Man tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mình. (hành động nhỏ: xấu xa, ám muội)

Càng nghĩ càng sợ, mắt thấy Từ Man muốn đi, nàng thốt lên hỏi: “Quận chúa lần trước nói ta cùng với Đinh Hạo Nhiên, là... là đại sư nói?”

Từ Man quay đầu lại, ý vị thâm trường cười nói: “Hoàng Đại cô nương thấy sao?”

Sau đó, Từ Man không để ý đến nàng nữa, lập tức dẫn người rời đi. Nàng mới sẽ không nói rõ ràng đâu, nàng chính là muốn cho Hoàng Tú Oánh mơ mơ hồ hồ, cả ngày thấp thỏm lo ngay ngáy, cứ để cho nàng ta từ từ mà đoán đi.

Mãi đến khi Từ Man đã đi xa, Hoàng Tú Oánh vẫn đứng yên tại chỗ, con người vốn trong treo sáng ngời dần dần nhiễm một tầng sương mờ, một cảm giác hận đến thấu xương khiến khuôn mặt ôn hòa thân thiết trước đó trở nên vặn vẹo khác thường. Hận ý tuôn ra, lại thật sâu nhận lại một cảm giác vô lực, nàng cũng từng muốn gây ảnh hưởng đến Từ Man, muốn làm cho nàng ta thân cận với mình, như thế, các nàng sẽ không còn mâu thuẫn, chính mình cũng có thể bảo vệ gia tộc, cứu biểu ca. Nhưng mà, xem ra là Thiên Đạo bất nhân, cư nhiên không cho nàng cải thiên nghịch mệnh, Từ Man này còn thần bí hơn nàng tưởng, nay lại quần lấy biểu ca không buông, một nhà Đại trưởng công chúa cũng vẫn đứng về phe Phái Cách Tân y như trước.

Phải chăng đây là thiên mệnh không thể sửa ư? Hoàng Tú Oánh lau sạch máu bị bầm ra trong lòng bàn tay, phẳng phất như đến cả con người mắt cũng bị nhiễm đỏ.

Nếu đã không thể sửa, thì tại sao lại cho nàng sống lại? Không, nàng đã chết một lần, đã không còn tin vào số mệnh nữa, nếu trên người Từ Man có nhiều tầng bảo hộ, vậy thì nàng sẽ nhổ đi từng tầng một, nàng muốn xem thử, một Từ Man sau khi mất sạch tất cả, sẽ có kết cục như thế nào.

“Nếu đã không thể cho ta sử dụng, vậy hủy đi thì hơn.” Hoàng Tú Oánh có hơi hướm như kẻ bị thần kinh, nhếch miệng cười nói.

Thiên mệnh cho dù không đứng về phía nàng, thế thì nàng cần gì phải để ý đến lương tâm nữa, vì những người nàng muốn bảo vệ, nàng có thể vứt bỏ tất cả, dù sao đã sống lại một lần, cái mạng này cũng là nhặt được, không bằng để cho nàng vật lộn một lần đi.

Từ Man còn không biết sự biến chuyển trong tâm lý của Hoàng Tú Oánh đã thay đổi theo xu hướng bất thường, từ ý định dụ dỗ làm hư lúc ban đầu, đến đấu tranh tư tưởng kèm áy náy thăm dò mấy năm trước, rồi đến trước mắt hận không thể trừng trị nàng cho thống khoái. Hiện tại Từ Man đã đem tất cả tinh lực đều đặt vào việc nghe lén hóng chuyện.

Hôm nay mẫu thân cũng đến Phượng Tê Cung, đang cùng Hoàng hậu lôi kéo công chúa Hòa Húc nói chuyện, đến xế chiều công chúa Hòa Phong cũng hay tin mà đến, hoàn toàn bỏ mặc luôn đứa con trai chưa đến một tuổi ở nhà. Xem ra, hôm nay bọn họ đã quyết tâm, muốn thuyết phục công chúa Hòa Húc tìm người gả ra ngoài.

“Hòa Húc, muội không muốn nghĩ đến mình, cũng phải nghĩ cho Tần thái tử nhân chứ, lão nhân gia bà tuổi tác cũng không nhỏ, lại chỉ có mỗi một đứa con gái là muội.” Hoàng hậu thấy mọi người nói nửa ngày đều chưa có điểm kết, bèn lôi đòn sắt thủ ra.

Quả nhiên, công chúa Hòa Húc trầm mặc, cũng không né trái tránh phải nữa.

Hòa Phong thấy có hy vọng, vội nói: “Tỷ, muội thấy dì Tần rất thích con nít, thằng lớn nhà muội lý phải biết, vậy mà dì ấy có thể chơi với nó cả ngày, lại còn cười vui vẻ, như thế không phải mỗi thích thôi đâu.”

Đại trưởng công chúa cũng xen vào nói: “Tần thái mỹ nhân mấy năm nay thân mình cũng không được tốt.”

Ba người thay nhau nói, rốt cuộc công chúa Hòa Húc chống đỡ không nổi, lỗ tai đỏ ửng, nói: “Lương tướng quân nhỏ hơn muội 5 tuổi.”

Hoàng hậu nháy mắt với Đại trưởng công chúa, ho khan một tiếng, ra vẻ nghiêm túc nói: “Nhưng hử hôm qua tự mình đến chỗ huynh trưởng muội cầu hôn rồi.”

Công chúa Hòa Húc như bị dọa sợ, giật mình một cái sau không ngừng lắc đầu nói: “Không có khả năng, không có khả năng!”

“Sao lại không có khả năng, muội còn nghe nói, hoàng huynh thế mà đương trường tổng cổ hủ ra khỏi đại điện, bắt quỳ mãi đến giờ Ngọ mới cho về.” Hòa Phong đứng lúc lại chêm thêm cây đuốc vào.

Đại trưởng công chúa tất nhiên không để mình tụt lại sau, vội nói: “Nếu Hòa Húc đã không nhìn trúng hử, thế thì hử làm thế là đã khinh thường hoàng quyền rồi, hử rõ ràng là tướng quân hộ giá a đệ đặc biệt phái đi bảo vệ muội, sao lại có suy nghĩ không an phận đó được chứ?”

Hòa Húc bị tỷ tỷ chụp mũ một cái, sắc mặt cũng không ổn, tuy nàng không muốn tiếp nhận một chàng trai nhỏ hơn mình 5 tuổi, nhưng vậy cũng không có nghĩa là nàng muốn nhìn hử đi tìm chết a.

“A tỷ!” Hòa Húc kéo tay áo Đại trưởng công chúa cầu tình nói: “Hắn nhất định là vì lần trước ra ngoài du ngoạn, muội nhất thời hứng chí cùng hắn tách khỏi đoàn người, sau gặp phải mưa to ở Hàng Châu, cùng tránh mưa, hắn chỉ là hơi có chút hành động vượt quá, cũng không phải chuyện lớn gì. Muội nghĩ hắn cũng là quân tử... cho nên mới...”

Từ Man đứng sau bình phong nghe được toàn bộ, trong lòng tò mò ý đồ của vị tướng quân kia, nhưng xem ý tứ của mẫu thân dì ba và cả mợ, xác nhận là rất ưng ý người nọ. Từ Man mím môi cười trộm, nhị nương còn ở trong cung, người nọ khẳng định là đang chờ ở cửa cung, không bằng đi thám thính một chút nhỉ?

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 66: Hôn Sự Mỗi Nhà

Lương tướng quân tuổi tác cũng không lớn lắm, gần 20, nước da màu lúa mạch, vóc người cao ngất, ngũ quan khắc sâu, đứng ở nơi đó còn có một khí thế oai hùng, lại không có vẻ thô kệch, ngược lại mặt mày ẩn hiện nét thanh tú, nếu nước da trắng hơn chút, càng trông giống như người đọc sách hơn.

Từ Man không đến gần, chỉ đứng trong cửa cung nhìn ra, bên cạnh, cung nữ bị nàng kéo đến cúi mi cup mắt đứng trốn ở một bên, hoàn toàn không có cảm giác đã bán đứng Lương tướng quân. Từ Man lại nhìn Lương tướng quân, phát hiện hắn đứng ngoài cửa cung đang nói chuyện với một thân vệ, trông vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, không còn mất mát và suy sụp vì cầu hôn không được của ngày hôm qua. Xem ra nếu không phải tràn đầy tin tưởng với việc có thể lấy được công chúa Hòa Húc, nên kiên trì không ngừng, thì hành động này chỉ là làm cho có lệ, làm ra vẻ phong thái quân tử, bảo toàn thể diện cho công chúa Hòa Húc.

Rốt cuộc là loại nào đây? Từ Man mỉm cười, gọi cung nữ dẫn đường đến, thì thầm vào tai nàng vài câu, cung nữ kia gật gật đầu, khom mình hành lễ.

Cung nữ kia bước ra khỏi cửa cung, giơ thẻ bài bên hông cho thủ vệ, mới vội vàng vàng đi đến trước mặt Lương tướng quân, vỗ vỗ ngực, làm như là đang chạy rất gấp, nàng vừa dừng lại, liền nói với Lương tướng quân: “Lương tướng quân, có thể nhượng một bước nói chuyện không?”

“Người là?” Lương tướng quân nhìn cung nữ lạ mặt này, rồi nhìn xem bốn phía, lại không phát hiện khác thường.

Cung nữ kia lui lại sau ngó dáo dác, làm như vô cùng lo lắng, hạ giọng nói: “Nô tỳ là cung nữ của Phượng Tê Cung, được Trâm Ngọc cô nương bên người công chúa Hòa Húc phó thác, đến nhận lại vài câu với Lương tướng quân.”

Lương tướng quân chần chờ một chút, liền dẫn đầu bước ra ngoài, cung nữ theo sát sau, đợi đến một góc vắng, mới nói: “Chuyện tướng quân cầu hôn hôm qua, công chúa đã biết được.”

Lương tướng quân nhướn mày, song mơ hồ mang theo kỳ vọng.

“Hôm nay Hoàng hậu nương nương tìm công chúa đến, tướng quân có biết là vì chuyện gì không?” Cung nữ giải thích phản ứng của công chúa, hỏi ngược lại.

Lương tướng quân suy tư nói: “Có lẽ là vì hôn sự của công chúa.”

“Đúng vậy, tướng quân cũng quá mức lỗ mãng rồi, đã như vậy, sợ là thánh nhân sẽ vội vàng tìm chồng cho công chúa mất.” Cung nữ dùng khăn che miệng lại, gấp gáp nói, cuối cùng từng chữ đều thành khí âm.

Lương tướng quân siết chặt đấm tay, trầm mặc một lát, mới hỏi: “Công chúa đã ưng thuận?”

“Công chúa chỉ nói tướng quân là chính nhân quân tử, cầu hôn cũng chỉ là hành động của người quân tử, công chúa cũng không muốn làm trở ngại chuyện chung thân của tướng quân, cho nên...” Cung nữ cung kính khom người, lại nói: “Chuyện Trâm ngọc cô nương phó thác, nô tỳ đã hoàn thành, e là lúc này Phượng Tê Cung có việc, không tiện lưu lại.”

Không biết Lương tướng quân mãi suy nghĩ điều gì, phải đến khi cung nữ kia nói một lèo cáo từ, hăn mới định thần lại, chấp tay nói: “Đa tạ cô nương.”

Cung nữ kia lắc đầu, xoay người đi vào cửa cung, lại đi được vài bước, bỗng nhiên quay đầu nói: “Nếu Lương tướng quân cũng không có ý gì với công chúa, vậy không bằng buông tay lúc này, tốt cho công chúa mà cũng tốt cho tướng quân.”

Dứt lời, cung nữ kia chạy bước nhỏ vào cửa cung, thoáng chốc đã không thấy bóng dáng.

Từ Man vẫn đứng trong cửa cung nhìn lên ra, thấy cung nữ kia trở về, cũng không hỏi nhiều, nàng băng qua con đường lớn, rẽ vào một con đường nhỏ, chuyện tiếp theo phải xem vị tướng quân này rốt cuộc có tâm ý gì.

Gạt việc này qua một bên, trở lại Phượng Tê Cung cũng không muốn đi vào, với kinh nghiệm của Từ Man, mẫu thân và các dì chắc còn muốn phỉnh nhệ nương một lúc nữa, mình cũng không tiện vào góp vui, chỉ bằng về Linh Tước Lâu tìm Thục Gia tán gẫu chút chuyện gần đây Đại công chúa tuyển phò mã.

Về lại Linh Tước Lâu, Từ Man quả nhiên bắt gặp Thục Gia đang ngồi bên cửa sổ, tờ giấy Tuyên thành trải trên bàn mới viết được vài chữ, trong tay nàng lại cầm một đĩa điểm tâm, mắt híp lại hạnh phúc, miệng còn không ngừng nhai nhóp nhép, ăn đến vô cùng ngon lành.

“Thục Gia, sao mỗi lần ta gặp người, người đều đang ăn a.” mắt nhìn thân thể châu tròn ngọc sáng của Thục Gia, Từ Man liền đau đầu, Tướng Nhị cô nương người ta cũng thích ăn, nhưng mà người ta ăn tinh ăn tể, ai nấy tuổi tác đều xấp xỉ nhau, trông người ta thân liễu eo thon, nhìn lại Thục Gia, chỉ cần là thứ có thể vào miệng, cái gì nàng ta cũng dám nuốt vào. Ban

đầu lúc còn nhỏ, ăn được là phúc, nhưng cô nương đã lớn nhổng rồi, còn trông như cái thùng cơm, tương lai cũng đủ khiến người sầu rồi.

“A Man người đã về rồi?” Thục Gia buông đĩa xuống, cầm khăn tay lau miệng, cười hì hì đi tới, làn da bóng loáng trơn mượt, y hết một trái táo bự, trông cũng đáng yêu.

“Bọn họ đâu hết rồi?” Theo lý mà nói, bình thường các cô bé 13 tuổi sẽ không bắt buộc phải đến Cung học nữa, cho nên Thục Thận cũng rất ít đến đây, Thục Viện tuy cũng qua tuổi, nhưng không biết sao, có lẽ chính là không muốn cho Từ Man thoải mái, bèn cùng Thục Mẫn, hai người họ không có việc gì là cứ tung tăng đến, còn mang theo cả Hoàng Tú Oánh dạo gần đây thành thật rất nhiều.

“Nói cái gì mà phò mã của đại tỷ, thần thần bí bí, ta lười sáp vào.” Thục Gia uống ngụm trà, không quan tâm nói.

Đôi lúc, Từ Man cảm thấy Thục Gia dường như có một loại trực giác trời sinh, nếu không phải bên trong có càn khôn, thì chính là đại trí giả ngu. Nàng ấy biết rất rõ mấy tỷ tỷ kia không có hảo cảm với mình, nàng vừa không bức cũng không ghen tỵ, nếu những lúc ở cùng Từ Man, thì cùng đùa giỡn, còn những lúc không có Từ Man, thì nàng cũng có thể chịu được cảnh tịch mịch một mình. Thục Gia còn là một người rất trọng tình bạn, ban đầu Tưởng Nhị cô nương không chịu theo cha ra ngoài biên cương, dù sao nàng vẫn là thư đồng của công chúa, nhưng sau đó Thục Gia đến thuyết phục không nói, còn từ chối Hoàng hậu đề nghị chọn một người khác. Cho nên, Từ Man cảm thấy, chỉ cần người tâm tư không vẩn vơ, hẳn là đều có thể kết bạn cùng Thục Gia. Mà tâm tư bất chính, Thục Gia căn bản là trốn còn không kịp. Nhiều năm nay, Từ Man xem như đã nhìn ra, cũng hiểu được ý tứ ban đầu của Hoàng đế, phe Giang lương nhân cùng với nhà họ Giang, thật sự hoàn toàn bất đồng với tộc mẹ của Hoàng Tú Oánh.

(MTY: giải thích tẹo, nhà họ Giang của Giang lương nhân là đồng tộc của mẹ Hoàng Tú Oánh, vì mẹ Hoàng Tú Oánh cũng họ Giang, nhưng không vì thế mà Giang lương nhân về phe của mẹ Hoàng Tú Oánh, cũng chính là phe Hữu tướng)

Hai người đang nói chuyện, đám công chúa bên ngoài mang theo thư đồng cũng đi vào, lú ra lú rú, không biết đang sôi nổi thảo luận cái gì, lúc nhìn thấy Từ Man cũng đang ngồi ở trong, thanh âm như thế bị người bóp nghẹn lại, lập tức nhỏ giọng hẳn.

Đám thư đồng tuy là con gái đại thần, nhưng ở trong cung cũng không khác gì nha hoàn là mấy, tiến lên thi lễ với Từ Man và Thục Gia, rồi trở về bên cạnh các công chúa, cúi đầu trao đổi mắt với nhau.

“A Man vừa mới đi đâu vậy?” Thục Viện cười khẽ một tiếng, ngồi xuống cạnh Đại công chúa Thục Thận.

Từ Man cảm thấy có chút kỳ quái, Thục Viện trước nay nói chuyện với nàng, luôn luôn hàm chứa châm chích, hôm nay vậy mà xem như hòa hoãn.

“Mẫu thân vào cung, ta đi gặp một chút.”

“Có mẫu hậu ở nơi đó ư?” Thục Thận tiếp lời.

Từ Man gật gật đầu, không biết các nàng có dụng ý gì.

“A Man, mặc dù ta chướng mắt ngươi, nhưng mẫu hậu yêu thương ngươi nhất là thật, cho dù ngươi chướng mắt ta, nhưng đại tỷ chưa từng đắc tội ngươi.” Thục Viện vốn muốn nói ngon ngọt, nhưng nói rồi nói, lại sừng sộ lên.

Từ Man nhìn về phía Thục Thận, Thục Thận hai má có hơi đỏ ửng, lờm Thục Viện một cái, liền cúi đầu, vạy vò con chuột vãi trong tay.

Từ Man thấy lạ, bèn nói: “Đại biểu tỷ đối với ta tất nhiên không tệ.”

“Thế đại tỷ có việc nhờ người, người phải đồng ý!” Thục Viện vỗ tay một cái, như thể đã đạt được vậy, cười hì hì, còn ái muội đẩy Thục Thận một cái.

Thục Thận cầm con chuột vải, hơi nâng mí mắt lên, đúng là ánh mắt lộ vẻ mong chờ.

Nhưng Từ Man sớm cảm thấy vị công chúa này cũng không đáng tin cậy, sao có thể tùy tiện đáp ứng thỉnh cầu của họ.

Thục Thận thấy Từ Man không lập tức đồng ý, môi giật giật, sắc ửng đỏ trên gương mặt rút đi, thay vào đó có hơi tái, trong hốc mắt lại phiếm hồng, trông rất đáng thương.

Từ Man vẫn không muốn mở miệng, Thục Mẫn vẫn luôn nhìn Thục Thận, thấy thế âm trầm nói: “Từ Man, trước nay đều là ta chường mắt người, nếu người có oán hận gì thì cứ đổ lên ta, là đại tỷ ngăn ta, không để cho ta tìm người gây sự, người chớ có không biết lòng tốt của người khác.”

Từ Man đến cái liếc mắt cũng lười, nàng còn chưa nói gì, đám ranh con này là đầu óc có bệnh, hay là thính giác có bệnh a, lại nói... Từ Man nhìn bộ y phục nửa cũ nửa mới trên người Thục Mẫn, sợ là đến cả thư đồng của nàng còn mặc đẹp hơn nàng. Nàng ta thật sự nghĩ Thục Thận đối với nàng chân tâm sao, nếu thực là chân tâm, vì sao An bát tử bệnh nặng, Thục Thận không tìm thái y đến trị liệu, vì sao Thục Mẫn bị cung nhân khi dễ, Thục Thận chẳng hề nói lấy một lời, để mặc cho tính cách nàng ta càng trở nên vụn vụn. Ngược lại là Thục Gia thiện tâm có đôi khi sẽ giúp một tay, ngược lại bị Thục Mẫn cho rằng Thục Gia “khi không mà tỏ ra ân cần, không phải phường gian trá thì cũng là trộm cắp”. Cũng lại là Thục Thận mới an ủi vài câu sau đó, lại biến thành “Chúa cứu thế”.

Một kẻ đầu óc không phân biệt được tốt xấu, Từ Man đến giờ cũng lười so đo, chẳng qua Thục Mẫn thường bị người ta lấy ra làm mũi thương, khiến Từ Man muốn lờ đi tồn tại của nàng ta cũng không thể.

“Ta vậy mà chưa nói gì, đại biểu tỷ cũng chưa nói nhờ ta giúp cái gì, các người tội gì phải kích động thế.” Dù sao mọi người trong cung đều biết quận chúa nàng đây tính cách kiêu ngạo, tự cao tự đại, lúc nhỏ đánh công chúa không nói, trưởng thành còn lục đục với đám tỷ muội, cuối cùng chỉ có thể lưu lạc đi chơi với một đứa tham ăn, Từ Man cũng lười bày thế diện cái gì mà tỷ muội tình thâm.

“Mẫu hậu không phải gần đây đang tuyển phò mã cho đại tỷ sao?” Thục Viện phe phẩy khăn tay tựa vào cạnh bàn, đuôi mắt xếch lên, lại cười nói: “Có thể giúp đại tỷ chúng ta nhìn thử một cái, trong đám nhân tuyển có hay không...”

“Quên đi, đừng nói nữa!” Thục Thận bị nàng nói, còn kéo thật dài âm cuối, xấu hổ đến đứng dậy, muốn che miệng Thục Viện.

Thục Viện cười hi hi trốn khỏi tay nàng, lại gọi Thục Mẫn đến giữ nàng lại, mới cười đến thở không ra hơi nói tiếp với Từ Man: “Liệu có con trai của Trường tín hầu – Thôi Bác Ngôn hay không.”

Thục Thận vừa nghe tên của người này bị Thục Viện hô lên, lại nghe những người trong phòng đều cười đùa, trong lúc xấu hổ, cư nhiên không để ý những người còn lại, đẩy Thục Mẫn ra, xách váy chạy ra ngoài, thư đồng của nàng mang theo nha hoàn lập tức chạy theo. Thục Mẫn do dự một lát tự nhiên cũng dẫn theo thư đồng nha hoàn chạy theo sau.

Từ Man không nhúc nhích, nhìn dáng vẻ cười ngật nghẻo của Thục Viện, trong đầu dờ đi chỗ khác. Trường tín hầu ở trong thành Kiến Khang cũng không nổi bật, tiên hoàng hỉ phong vương hầu là chuyện nổi danh, chỉ

cần không phải được liệt vào hàng hầu, thì tước hầu trong đám quan từ nhỏ đến lớn nhiều không đếm xuể.

Nhưng vị Trường tín hầu này lại khác hẳn, tổ mẫu của ông ta là cô ruột của tiên đế, nói cách khác, ông ta là biểu ca ruột của đương kim hoàng thượng, tuy nói tuổi tác hai người chênh lệch có hơi lớn, nhưng quan hệ vẫn không tệ. Vả lại, ông ta tuy không ở trên triều đình, nhưng bản thân là trung lập. Tuy nhiên bởi vì Thôi gia vốn là thị tộc ở phương bắc, do đó tổ mẫu của Trường tín hầu mới bị đưa đến đó kết thân, cho nên trong tay còn nắm địa kế nông trường phương bắc, mỗi con số chiến mã hàng ngàn hàng vạn kia thôi, cũng đã khiến người ta trông mà thèm nhỏ dãi không ngớt rồi. Huống chi Thôi Bác Ngôn cũng không phải tên chịu yên phận, con trai út thứ tử của hoàng thúc gia gia, vị công tử “Tiền” kia vậy mà là bạn thân của hẳn, hai người họ lẫn lộn chốn thương trường, cực ít lần thất thủ.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 67: Trong Lòng Thấy Yêu

Về nhà, Từ Man còn đang nghĩ chuyện ở Linh Tước Lâu trước đó, công chúa Thục Thận nhìn trúng con trai trưởng của Trường tín hầu, nhìn biểu hiện trên mặt, có lẽ là công chúa Thục Thận đối với Thôi Bác Ngôn nhất kiến chung tình (vừa thấy đã yêu), có thể là thông qua mấy năm nay quan sát Thục Thận, Từ Man phát hiện nàng ta cũng không phải người tùy tiện gửi gắm tình cảm. Trái lại, nàng ta quả thật không giống người nhà họ Tôn, mà lại càng giống nhà ngoại tổ phụ của nàng – Hữu tướng Trần gia. Cái tính cách ngấm ngấm tính kế từ trong xương kia, cho dù Từ Man không gần gũi Thục Thận, nhưng nhìn từ những người chung quanh nàng ta, có thể phát hiện, nàng ta cao tay hơn Hoàng Tú Oánh nhiều, ít nhất, tuy Hoàng Tú Oánh có không ít người hâm mộ, nhưng cũng có số ít người đang âm thầm không vui. Nhưng công chúa Thục Thận, chỉ Từ Man nghe thôi, sợ là không một ai nói nàng ta không tốt, đến cả Hoàng hậu cũng thường khen nàng ta biết đại thể, hiểu lý lẽ.

Từ Man thay quần áo, chuẩn bị đến chỗ đại ca, kể lại chuyện hôm nay cho huynh ấy, với kiến thức của đại ca, khẳng định biết nhiều hơn nàng. Nhưng vừa bước vào viện của đại ca, chợt nghe vài giọng nam đang trò chuyện trong sân, thỉnh thoảng đôi chỗ còn trích dẫn từ trong sách, trò chuyện vô cùng rôm rả.

Bước chân Từ Man dừng lại, không biết có nên đi vào hay không, dù sao hiện tại tuổi đã lớn, không còn là đứa nhỏ nữa, nam nữ đã lớn luôn phải giữ lễ.

“A Man, muội lại đây, Mẫn Thụy đến chơi mà.” Sau một lần trải qua sinh tử, lại đến chuyện muội muội đột nhiên mất tích, những năm này Từ Hải Sinh dụng tâm khoa khảo, lại cùng phụ thân tìm tòi cải cách luật pháp, thành ra khí chất toàn thân hẳn rõ ràng có thay đổi rất lớn, đặc biệt là phạm chuyện gì đều suy nghĩ cặn kẽ lại nhìn xa trông rộng, trong đám bạn cùng lứa, rõ ràng tài năng kiệt xuất.

Từ Man vừa nghe là Tôn Mẫn Thụy (Nhị hoàng tử) đến thì thấy không sao cả, dẫu sao cũng đều là thân thích một nhà, Ngô quốc đối với chuyện này cũng không khắt khe lắm, bèn sửa sang lại quần áo, dẫn theo nha hoàn bước xuống hành lang.

Nhưng lúc đến gần, Từ Man lại cảm thấy hối hận, vì sau lưng Tôn Mẫn Thụy còn đứng một người, sang sảng thanh thoát, thiên chất tự nhiên, khi đứng có nét thanh tú của nữ tử, lúc động có phong thái phóng khoáng của thiếu niên.

Người này chính là vị tra nam trong sách kia – Đinh Hạo Nhiên.

Từ Man còn nhớ rõ trong sách có đoạn miêu tả Đinh Hạo Nhiên, nói là phong lưu tao nhã, đẹp tựa Phan An, nhưng trong xương lại là băng lãnh tà nịnh, cương quyết bướng bỉnh. Cũng bởi vì khí chất thanh lãnh hoàn toàn cô lập với thế gian kia, lại thêm vào chút thâm tình mạnh mẽ ấm áp, chỉ với một cô tiểu thư được chiều chuộng suốt ngày trong khuê phòng như Hoàng Tú Oánh, sao có thể là đối thủ của hắn.

Mấy năm nay trong Cung học, Từ Man rất ít thấy người này, một là vì Nhị hoàng tử Tôn Mẫn Thụy vốn không thích chơi với bọn con gái, hai là bài vở của Từ Man ngày một nhiều, vừa phải trốn Đại hoàng tử, ngay cả các ca ca ở trong cung còn rất ít gặp mặt, huống chi là một tên thư đồng của hoàng tử.

“Thỉnh an quận chúa.”

Chính là cái kiểu cách này, rõ ràng lộ ra khí tức thanh thuần, lại cố tình mang theo loại tình cảm ngưỡng mộ phát ra từ tâm, người thiếu niên này ở cái độ tuổi này, đã biết cách lợi dụng vẻ ngoài của mình.

Từ Man im lặng đánh giá hẳn, lấy hẳn so sánh với Gia Cát Sơ Thanh. Nếu nói trên người Gia Cát Sơ Thanh là vẻ thanh lãnh như ánh trăng, lại mang theo mê ly như của thần tiên, song vẫn không mất đi vẻ ấm áp sáng ngời. Còn người này lại giống như sự dung hợp giữa băng và hỏa vậy, trong ngày thường ngọn lửa kia bị đông cứng dưới lớp huyền băng, nhưng lúc lớp băng tuyết kia bị hòa tan, hỏa diễm sẽ bùng nổ năng lượng mạnh nhất của nó, thiêu cháy những người xung quanh thành tro tàn, tuy nhiên, hỏa diễm rất khó bị người nhen nhóm bùng cháy lên, trong ngày thường, đốm lửa kia sẽ giống như hoa trong kính, trắng trong nước, dẫn dụ những thiếu nữ khát vọng sự ấm áp độc nhất vô nhị kia, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, đều chết nằm la liệt trên lớp băng kia.

Nghĩ tới trong sách, Từ Man cũng nhớ tới hai kiếp của quận chúa, nàng bỗng phát hiện, kỳ thật trong sách, quận chúa chưa từng liếc mắt nhìn hẳn lấy một cái. Ở kiếp thứ nhất, nàng yêu Gia Cát Sơ Thanh sâu đậm, mặc dù ở kiếp thứ hai gần như không cùng Gia Cát Sơ Thanh có gặp gỡ gì, nàng lại bị Hoàng Tú Oánh tính kế không thể không ủy thân lấy Đinh Hạo Nhiên. Song từ đầu đến cuối, nàng đều không yêu Đinh Hạo Nhiên, có lẽ từng có ngưỡng mộ, có lẽ từng có thích, nhưng loại tình yêu như thiêu thân lao đầu vào lửa, không từ thủ đoạn nào giống kiếp thứ nhất, là tuyệt đối không hề có.

“Không cần khách khí, người là khách của đại ca ta, tất nhiên cũng là khách của phủ công chúa chúng ta.” Mặc dù không có hảo cảm với hẳn, nhưng hẳn đối với nàng cùng lắm chỉ là một người xa lạ, cho nên Từ Man cũng không miễn cảm lắm.

Đinh Hạo Nhiên ngẩng đầu, một phút chốc thất thần khi nhìn thấy Từ Man, được hẳn che dấu xuống thật kỹ, sau đó đi ra phía sau Tôn Mẫn Thụy,

xứng với chức danh thư đồng.

“A Man, muội tới chỗ huynh có chuyện gì không?” Từ Hải Sinh buông quyển sách trên tay, trước gạt tất cả mọi chuyện qua một bên, đây là thói quen trong phủ công chúa, hết thấy đều lấy Từ Man làm trọng.

Từ Man thấy ở đây cũng không có người ngoài, vả lại cũng không có chuyện gì phải giấu giếm, bèn cười nói: “Đại ca, muội tìm huynh hỏi thăm một người.”

“Hử? Là ai?” Từ Hải Sinh hiếm khi thấy Từ Man hứng thú đến ai, ngoại trừ Hoàng Tú Oánh cái người từng giám thị muội muội kia.

“Đại ca có biết thế tử nhà Trường tín hầu không?” Từ Man ngồi xuống cạnh ca ca, cầm quyển sách đại ca vừa xem lên, quả đúng là “Xuân Thu” lại mở ra trang đang đọc dở, quả nhiên là Lỗ quốc sử ký.

Từ Hải Sinh nghịch ngợm hiếm thấy với ngày thường, kéo kéo sợi tóc muội muội, ái muội cười nói: “Thế nào? Muội muội cũng bị hấn mê hoặc rồi?”

Từ Man đẩy tay hấn ra, vờ giận nói: “Đại ca lại nói bậy, muội đi mách mẫu thân.”

Từ Hải Sinh cuống quít vừa chấp tay vừa xin tha nói: “Muội muội tốt, như vậy không được đâu, đại ca nhận lỗi với muội.”

Từ Man cũng không giận thật, làm mình làm mẩy một hồi, liền vỗ vỗ vai đại ca nói: “Vậy còn không mau trả lời.”

Từ Hải Sinh lúc này mới ngồi xuống một bên, thu lại tâm tư trêu chọc, nói: “Bọn huynh xem như cũng có quen biết, hấn cùng với Sơ Thanh biểu ca cũng có quen biết, bọn huynh từng đi chơi chung, cũng là người vui tính.”

“Huynh có biết, hần từng gặp công chúa Thục Thận không?” Từ Man liếc nhìn những người khác, cảm thấy có chút không tiện, bèn ỉ tai ca ca hỏi.

Từ Hải Sinh lại cười ha hả, nói: “Chuyện này bọn huynh đều biết hết, không cần kiêng dè.”

Từ Man tròn mắt, chuyện này chỉ mỗi nàng không hề hay biết thôi ư?

Từ Hải Sinh lại sợ muội muội tức giận, vội nói: “Chẳng qua là một đám chúng ta đang đùa giỡn đến Cung học, trên đường đúng lúc gặp mấy vị công chúa, lúc ấy công chúa Thục Thận không cẩn thận rớt một chiếc khăn tay, tên tiểu tử Bác Ngôn lại vốn là đứa thích đùa, thế là nhặt mảnh khăn kia, ngay tại chỗ gấp thành một con chuột trả lại công chúa Thục Thận.”

Bấy giờ Từ Man mới giật mình, hôm nay có nhìn thấy con chuột vải Thục Thận cầm trong tay, hóa ra là Thôi Bác Ngôn gấp cho nàng, khó trách có vẻ yêu thích không buông tay. Có điều không biết màn tình cờ gặp gỡ kia là Thục Thận cố ý, hay thật sự chỉ là trùng hợp.

“Muội muội, muội hỏi chuyện này làm gì, là đám công chúa hôm nay có nói gì sao?” đám con trai bọn họ còn cười đùa âm ỹ một hồi lâu, sợ là bên nhóm công chúa thế nào cũng đề cập tới.

Từ Man cũng không tiện nói Thục Thận để ý Thôi Bác Ngôn, chỉ nói: “Huynh thấy có phải Thôi Bác Ngôn nhìn trúng công chúa Thục Thận không, bằng không sao lại gấp chuột cho nàng ta?”

Từ Hải Sinh sửng sốt, lại không nghĩ tới khả năng này, bọn họ mặc dù đều là thiếu niên, cũng từng có xúc động ngây thơ, nhưng nếu nghiêm túc nói đến chuyện này, quả thật là chưa từng nghĩ kỹ tới.

“Lúc ấy chỉ nghe Thôi thế tử nói, trông công chúa Thục Mẫn có vài phần đáng yêu.” Từ Hải Sinh không trả lời, cũng là Đinh Hạo Nhiên đột nhiên chen vào nói, sau đó Tôn Mẫn Thụy cũng phụ họa theo.

Từ Man thiếu chút nữa sặc nước miếng, Thôi Bác Ngôn bị đui sao, hay là có khẩu vị đặc biệt, Thục Mẫn đáng dập trông như cọng giá không nói, tính cách lại tối tăm, nhìn ai cũng đều là bộ dạng như người ta muốn hại mình, thiếu nợ 100 – 800 ngàn vậy, chẳng lẽ chưa thấy qua Thôi Bác Ngôn là tên trời sinh M (thích bị ngược)? Liền muốn ngược hay sao? Đã vậy còn đáng yêu, khẩu vị cũng đủ nặng.

Đã biết Thôi Bác Ngôn đối với Thục Thận vô tình, Từ Man cũng không nán lại lâu, nàng không thích ngồi ở đây để cho tên thiếu niên gian xảo nào đó, dùng một loại ánh mắt nghiên cứu thâm sâu nhìn lén mình. Về chuyện Thục Thận kén phò mã, nàng vẫn nên đợi họ đi rồi, lại tìm ca ca thương lượng thì hơn.

Từ biệt mọi người, trở lại trong phòng, Từ Man sức nhớ hôm nọ Gia Cát Sơ Thanh có tặng nàng một món quà, sai Hương Xuân đi tìm, thoăn thoắt tháo lớp bao ra, lại phát hiện bên trong là một chiếc hộp đẹp tinh xảo, rất nhỏ, lại được chế từ loại vải nhung thiên nga của nước ngoài, trông rất giống những chiếc hộp đựng nhẫn kim cương ở hiện đại.

Cẩn thận mở ra, bên trong hộp đặt một chiếc lọ nhỏ, cực kỳ trong suốt, chính là pha lê, trong lọ chứa một thứ chất lỏng hồng nhạt, khẽ đóng đưa trong lòng bàn tay Từ Man, nút lọ hình hoa hồng, trên cổ lọ còn cột một sợi xích vàng nhỏ xinh xắn, trên sợi xích vàng treo lủng lẳng một trái tim. Tim Từ Man run lên, mở nắp lọ ra, một mùi hương hoa hồng ngào ngạt bỗng chốc toát ra, lan tỏa đầy phòng. Quả nhiên là nước hoa.

Từ Man nhận được nào là phấn thơm, xà phòng, dầu mè, còn có những thứ huân hương và tinh dầu của nước ngoài, lại chưa từng nhận được nước hoa, hơn nữa, với sự hào phóng của biểu ca đối với nàng, lần nào cho

tinh dầu cũng là một hòm lớn, vậy mà lần này chỉ cho nàng một lọ, lại là một cái lọ nhỏ, có thể thấy hiện tại nước hoa ở nước ngoài cũng là hàng hiếm.

Hương thơm thu hút đám nha hoàn tụ tập đến, ngạc nhiên thích thú người người, cuối cùng vẫn cho rằng, chỉ có loại hương này mới xứng với dung mạo của Từ Man, hoa quý, hiếm lạ, lại nhiệt tình, đích thị là miêu tả sinh động khối thân thể này của Từ Man.

Từ lúc trở thành nữ phụ trong sách, Từ Man liền lừa cổ kị người khác nói nàng hiếm tục, cẩn thận chấm một chút lên đầu ngón tay, thuận thực bôi lên cổ tay, một làn hương ngọt ngào khiến cả thể xác và tinh thần Từ Man thư sướng, chút nghi hoặc vừa rồi khi phát hiện sợi dây chuyền mặt trái tim treo trên cổ lọ, dường như cũng bị nàng cố ý lảng tránh.

Thế nhưng, sau khi hưởng thụ xong, lúc Từ Man cầm chiếc lọ kia định bỏ lại vào hộp, trái tim màu vàng vốn treo trên sợi xích kia, đột nhiên vì sức hút của trái đất mà rũ xuống, lật qua mặt sau, Từ Man tròn mắt nhìn trên mặt bên kia, rõ ràng khắc chữ: MY LOVE.

Một cảm giác hoang đường, khiến Từ Man thiếu chút ném lọ nước hoa ra ngoài, đây rốt cuộc là ông trời đùa giỡn, hay là Gia Cát Sơ Thanh căn bản không biết tiếng Anh?

Không đợi Từ Man trấn định lại, Thanh Mai từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt nghiêm trọng, sau đó cúi đầu tất cả hạ nhân, mới nói: “Bên ngoài truyền tin, Từ gia lão phu nhân không phải sinh bệnh, mà là trúng độc.”

Từ Man giật mình, cất lọ nước hoa vào, xoay người hỏi: “Sao có thể? Phụ thân không phải cũng tìm thái y hỏi qua sao?”

Thanh Mai lắc đầu tỏ vẻ không biết, lại nói: “Vị Hoàng đại cô nương kia cũng là người có bản lĩnh, tìm được một vị thái y ẩn lui từ thời tiên đế, vốn là muốn chữa trị cho vị tiểu lang nhà Gia Cát, lại không ngờ vị tiểu

lang kia chết sống không cần, sau trị khỏi cho Từ gia lão phu nhân, liền tra ra là trúng độc, hiện tại vị đại phu kia đang chữa bệnh cho Gia Cát gia lão phu nhân.”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 68: Mê Cung Trước Mặt

Gia Cát Sơ Thanh cảm thấy dạo này Từ Man dường như có tâm sự, hơn nữa số lần đến thăm hẳn ngày càng ít đi, mỗi lần đến thời gian càng giảm ngắn, động một tý liền từ chối trong phủ có việc hoặc là có hẹn với bạn, rồi vội vã bỏ về, ngay cả nói hẳn cũng rất ít nói chuyện với nàng. Ngoài ra, cho dù nàng chịu ở lại, nhưng Gia Cát Sơ Thanh luôn cảm thấy Từ Man hay thất thần, hoặc dùng một loại ánh mắt do dự nhìn lên mình, nói không ra hàm ý sâu xa gì, chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu như mèo cào vẩy.

“Hàn Y, A Man nàng gần đây gặp chuyện gì sao?” cầm bút lông sói lên, lại mấy lần không viết xuống được, thả lại giá bút, Gia Cát Sơ Thanh vuốt giấy tuyên thành, vuốt tới vuốt lui, nhin không được hỏi.

Hàn Y từ một bên đi tới, cúi đầu khom người nói: “Chỉ biết là vài ngày trước, Nhị hoàng tử mang theo mấy vị thư đồng cùng đến phủ công chúa.”

“A Man nhất định đã gặp...” Gia Cát Sơ Thanh cau chặt mày, từ xe lăn đứng lên, từng bước vững vàng, nào có vẻ ốm đến nửa chết nửa sống.

“Trong đám thư đồng, ai tuần mỹ nhất?” Gia Cát Sơ Thanh không muốn nghĩ Từ Man quá nông cạn, nhưng ai lại không thích cái đẹp, người tiếp xúc với người, thường xuyên phải dựa vào cảm xúc đầu tiên.

“Tiểu nhân chưa từng gặp qua, nhưng nghe bên ngoài nói, thư đồng của Nhị hoàng tử là đích tử của Đình đại nhân – Đình Hạo Nhiên, nổi danh là một mỹ nam tử.” Hàn Y nhìn lên Gia Cát Sơ Thanh, rất kinh ngạc, chủ thượng mọi ngày chuyện gì đều thông suốt hiểu rõ, hôm nay lại không giống vậy.

Gia Cát Sơ Thanh lơ đãng sờ lên mặt mình, lẩm bẩm nói: “Mỹ nam tử sao?”

Không hề biết Gia Cát Sơ Thanh vì mình mà cả ngày lo được lo mất, Từ Man đang ngồi trong Kim Lô giúp Chu Hoàn chọn trang sức, trong lòng cũng bởi vì sợi dây chuyền trên lọ nước hoa kia mà tiến thoái lưỡng nan. Mấy ngày gần đây, nàng cũng đến thăm Gia Cát Sơ Thanh, nhưng mỗi lần muốn mở miệng hỏi Gia Cát Sơ Thanh có biết ngôn ngữ Anh quốc hay không, lại nhát gan lùi bước. Kỳ thật chuyện này, bất luận Gia Cát Sơ Thanh có biết tiếng Anh hay không, kết quả cũng không có ý nghĩa gì, nếu hẳn không biết, hỏi ra khó tránh khỏi trong lòng mất mát, nếu biết, vậy hàm nghĩa trên sợi dây chuyền chẳng phải khiến nàng lâm vào thế lưỡng nan sao?

Buồn bực trong lòng, Từ Man cảm thấy tạm thời dẹp việc này qua một bên thì hơn, dù sao Gia Cát Sơ Thanh cũng chả nói gì, không bằng nàng mập mờ cho qua cho rồi.

“Mỹ Yên, người nhìn thử bộ trâm cây trúc đào này đi, phối với bộ gấm Tứ Xuyên màu hồng nhạt người mua hôm nọ, qua tết mặc nhất định rất đẹp.” Chu Hoàn và Gia Cát Mỹ Yên không giống như Từ Man, có một ông cậu lắm tiền nhiều của, lại còn có hai bậc cha mẹ hận không thể vơ vét hết tất cả trân bảo của thiên hạ dâng cho con gái mình, càng không có hai bà dì cầu con gái như chết khát. Cho nên mở trang sức quần áo của nàng đều là mẫu thân thu xếp, kiểu dáng không đa dạng như tiệm vàng này. Bấy giờ đã là cuối năm, mùa thu rút đi, mùa đông lại về, mấy cô tiểu thư mặc dù

trang sức đã ních đầy rương, nhưng cũng muốn tìm cơ hội, tự mình đi ra sân hàng, thêm chút màu sắc cho trang phục mùa đông của mình.

“A Hoàn, phụ thân ngươi năm nay không hồi kinh sao?” Gia Cát Mỹ Yên cầm cây trâm trúc đào kia lên ướm trước gương đồng, quả nhiên rất đẹp, bèn để vào một cái hộp kế bên, dự định một lát trả tiền. Nếu như trước đây, nàng không dám ra ngoài tiêu tiền, nhưng kể từ lúc biểu ca nhà đại bá bắt tay vào kinh doanh, A đã được nhập cổ phần, cuộc sống cũng trở nên tốt hơn, trong tay nàng cũng có vài đồng dư.

Chu Hoàn thả một vòng tay xuống, lắc đầu nói: “Lần trước nếu không phải phụng lệnh, sao được trở về, ngay cả sinh nhật em trai tròn một tuổi, A đã cũng sai người đưa lễ về chứ làm được gì hơn.”

“Cũng phải, tuy nói tướng quân ngoài biên quan tay nắm binh quyền, nhưng người nhà đều ở trong kinh, không thể đoàn tụ, mong nhớ ngày đêm cũng thật là vất vả.” Gia Cát Mỹ Yên thấy xung quanh không có người, bèn nhỏ giọng nghị luận cùng Chu Hoàn.

Chu Hoàn gật đầu, trong lòng có chút buồn bã, cho dù không được gặp phụ thân nhiều lắm, nhưng từ nhỏ phụ thân luôn rất yêu thương nàng, nàng và phụ thân tình cảm cũng sâu đậm, mấy năm nay gần gũi thì ít mà xa cách thì nhiều, cũng khiến xót lòng.

“Bất quá phụ thân ngươi nhất định là một người đàn ông vô cùng tốt.” Gia Cát Mỹ Yên nháy mắt mấy cái, cười nói.

Chu Hoàn khó hiểu, nhìn lại nàng.

Gia Cát Mỹ Yên ôm lấy cánh tay Chu Hoàn nói: “Ta nghe nói, cha của Hà Ái Liên ở biên quan còn có một phòng nhì (thiếp), cái gì mà trong phủ không có kiều thê mỹ thiếp, vài ngày trước còn náo ra chuyện một bà phu nhân nhị phòng, khiến mẹ Hà Ái Liên tức đến đổ bệnh.”

“Nàng ta không phải vẫn luôn ý mình là đích nữ duy nhất, huyênh hoang ở trong thành Kiến Khang sao, nếu nhà nàng ta đang âm ỹ cái chuyện xấu hổ ‘đầu nọ đầu kia’ này, xem nàng ta còn mặt mũi ra ngoài không.” Gia Cát Mỹ Yên nhìn có chút hả hê vôn vê sợi tóc, tưởng tượng về mặt Hà Ái Liên khi đó, trong lòng liền thích thú.

“Bất quá, bốn vị tướng quân trấn thủ biên quan, cũng chính là cha ta và Triệu tướng quân, mẹ ta và Triệu phu nhân ngày thường cũng không thích ra cửa, ngược lại hai nhà kia...” Chu Hoàn có vài lời cũng khó mà nói, bốn vị tướng quân đông tây nam bắc, trong đó bao gồm Chu tướng quân là một trong hai vị tướng quân trung thành với Hoàng đế, còn hai vị kia, một vị là trực hệ của Trần gia, một vị còn lại là điển hình cho phái Bảo Hoàng, nói cách khác, bất luận là ai lên làm Hoàng đế, hẳn đều ủng hộ, nay hẳn lại để mắt đến Đại hoàng tử, mối liên hệ cùng nhà họ Hoàng cũng dần dần trở nên chặt chẽ hơn.

Gia Cát Mỹ Yên cũng biết có vài lời không nên nói bên ngoài, bèn cười đùa lái sang chuyện khác, nhưng cùng Chu Hoàn hàn huyên hồi lâu, lại không thấy Từ Man lên tiếng, bèn kéo nàng một phen, kỳ quái nói: “A Man sao người bần thần vậy?”

“Không có gì.” Từ Man hồi thần, không muốn nói ra mấy chuyện rối rắm trong lòng, liền hỏi: “Nghe nói đại tỷ người hôm kia đã về rồi?”

Nhắc đến đại tỷ nhà mình, Gia Cát Mỹ Yên lại cảm thấy có chút đáng tiếc, tuy nói mẫu thân nhà mình cùng Hoàng hậu là chị em ruột thịt, nhưng phụ thân mình vẫn mãi là một Đô úy Điển nông, chức quan không cao, tỷ tỷ lớn tuổi hơn mình, tính cách lại ôn hậu, diện mạo cũng không tệ, nhưng chỉ có thể gả cho một gia đình của nhà quan, nghe nói đây tớ trong nhà còn chưa đến 20 người.

“Giống như người uống nước vậy, ấm lạnh tự bản thân biết, Mỹ Yên, có lẽ tỷ tỷ người hạnh phúc hơn người tướng.” Từ Man đã sớm nghe nói

Mỹ Yên không hài lòng nhà chồng tử tử Mỹ Phán gả đến, nhưng nếu là Từ Man thì thà chọn một nhà chồng tiểu hộ như vậy hơn, dù sao Hoàng hậu là dì của nàng, mặc dù phụ thân chức vị không cao, tổ gia cũng từng bị xét nhà, nhưng nay cũng rất được lòng Hoàng đế. Và lại ở trong một gia đình tiểu quan nhân khẩu đơn giản như vậy, chỉ cần cuộc sống phu thê hòa hợp, so với ghen tuông tranh đổ trong những nhà cao cửa rộng còn hạnh phúc hơn.

“Có lẽ vậy.” Gia Cát Mỹ Yên nhớ tới dáng vẻ mỗi lần tử tử trở về, sắc mặt hồng nhuận thắm đầy nét cười, có lẽ đúng như lời Từ Man nói, tử ấy có hạnh phúc của riêng mình.

Các cô nương ngày một trưởng thành, thứ phải đối mặt không còn là những việc lông gà vỏ tỏi nữa, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Từ Man vẫn cảm nhận được chuyển biến của những người bạn bên cạnh mình, nội dung trò chuyện của các nàng đã từ ăn mặc, từ tám chuyện về một ai đó, dần dần gia nhập vào chuyện hôn sự của mỗi nhà, cùng với sự mờ mịt đối với tương lai.

Lúc này, lại nhớ tới sợi dây chuyền có khắc chữ “MY LOVE” kia, Từ Man dường như không còn mâu thuẫn như lúc đầu nữa, bất luận Gia Cát Sơ Thanh có ý gì, nàng đối với hắn cũng sớm từ sợ hãi kiên dè của lúc ban đầu đến đối đãi ngang hàng của hiện tại. Cái tên Gia Cát Sơ Thanh này từ một đại danh từ trên trang sách, đã biến thành một biểu ca yêu thương nàng, cũng như những người rõ ràng chân thật sinh hoạt bên cạnh nàng. Tuy Từ Man cảm thấy mình và biểu ca, tương lai không nhất định sẽ có gì đó phát triển, nhưng đối mặt với biểu ca của hiện tại, nàng luôn có một loại dự cảm mơ hồ, rõ ràng hắn chiếu mắt Hoàng Tú Oánh của bây giờ.

“Mẹ ta đã đi tìm nhà chồng cho ta rồi.” Đều là bạn bè lâu năm, không phải là người ngoài, Gia Cát Mỹ Yên tính tình thẳng thắn, trực tiếp nói.

Ba người trăm mặc, qua năm, mọi người lại thêm một tuổi, đại cô nương 13 – 14 tuổi, cũng nên đề thân rồi, đợi 15 vừa qua cập kê, e là trong đám cô nương ham chơi bọn họ, không ít người sẽ trở thành vợ, thành con dâu nhà người.

Hào hứng mà đến, lại mang theo tâm sự trở về, gần đây mẫu thân và phụ thân thường xuyên ở trước mặt mình nhắc đến không ít thanh niên tài tử, đại ca thính thoảng cũng dùng ánh mắt ái muội nhìn mình, Từ Man nhớ đến là thấy nhức đầu. Nàng đến thế giới này nhiều năm như vậy, tuy trong lòng có chút trắc trở, nhưng nàng càng muốn một cuộc sống tốt đẹp mai sau hơn. Nghĩ muốn giúp đại ca bảo vệ phủ công chúa, nghĩ muốn áp chế Hoàng Tú Oánh không cho nàng ta tác quái, lại chưa bao giờ nghĩ, nàng cũng sắp phải lấy chồng, năm nay nàng đã 12 tuổi, e là trong nhà không giữ được nàng bao nhiêu năm nữa.

Mở rèm cửa sổ ra, Từ Man chống cằm, ngẩn người mắt không có tiêu cự, rốt cuộc mình muốn lấy một phu quân như thế nào? Là loại chất phác nhất gan như tiểu cô phụ, hay là tuấn dật quân tử giống như phụ thân, nhưng vô luận là người như thế nào, chỉ cần có mẹ chồng, sẽ rất khó tránh khỏi kết quả chia sẻ chồng mình với người khác.

Từ Man mím mím môi, lộ ra đôi má lúm, đang nghĩ có nên tìm một người nhà nghèo mồ côi cha mẹ hay không, dù sao đến lúc đó vào phủ quận chúa, cả đời cũng phải bị nàng áp bức.

Đúng lúc này, trên đường bắt gặp phủ đệ của nhị nương nương, Từ Man biết nhị nương nương còn đang ở trong cung, nên không định ghé vào, lại kêu dừng xe ngựa ở một khúc quanh, nhìn thấy một người đàn ông cực kỳ gầy yếu quần áo chắp vá, tóc hơi rối, đang tựa vào tường gạch, ngoác miệng thở hổn hển, ngay sau đó bưng kín mặt, lại si ngốc nhìn về phủ công chúa Hòa Húc, rất lâu vẫn chưa rời đi.

Bỗng nhiên, từ một nơi khác chạy tới ba người đàn ông vạm vỡ, nhanh chóng vọt tới người kia, túm cổ áo hấn lên quăng vài bạt tai, mãi đến khi người kia bị đánh rách miệng chảy một đường máu dài.

Từ Man ngồi trên xe ngựa, hơi phất phất tay, Thanh Mai lập tức hiểu ý. Vì để tiện ra ngoài, nên họ không mang theo nhiều thân vệ, lại đều ngụ trang thành xe ngựa của quan lại bình thường, nên thân vệ cũng cải trang thành gia đình bình thường, cho nên chầm chậm đi theo xe ngựa, một thân vệ từ bên ngoài đi tới, có chút khó xử trả lời: “Người đàn ông kia là... loại người ở cái nơi chuyên hầu hạ người, cách vài ngày sẽ chạy đến đây ngồi không biết chờ ai, mấy tên bặm trợn kia lần nào cũng đến bắt hấn, còn bảo chúng nô tài đừng quan tâm đến chuyện người khác, nói người nọ đã bị bán vào phủ Hữu tướng rồi.”

Từ Man ngăn người một lúc mới nghĩ ra, hấn là thứ tử Trần gia kia sau khi bị nàng đánh, lại tìm cách làm cho Liêu Đan Dương vào phủ, chung chạ vài ngày. Sau đó, hoặc là Trần thứ tử chơi chán bán vào Tiểu quan quán, hoặc là, Trần Hữu tướng không nhìn nổi con trai hoang đàng như thế, phái người đi làm chuyện này. Chỉ là không biết nhị nương nương đã biết chưa...

“Tìm một người, tìm cách báo cho hấn biết, công chúa Hòa Húc sắp thành thân cùng Lương tướng quân.” Từ Man muốn hoàn toàn chặt đứt ý niệm của hấn ta, không ai nguyện ở tại một chỗ chờ đợi ai, cho dù Liêu Đan Dương muốn nuốt lời, cũng không còn kịp nữa.

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 69: Đại Cô Qua Đời

Nói công chúa Hòa Húc và Lương tướng quân sắp thành thân, cũng không phải là Từ Man bịa đặt ra, trước đó vài ngày nàng tìm người mách nước cho vị Lương tướng quân kia một hai, sau cũng không biết vị tướng quân kia trù tính thế nào, thế mà làm cho công chúa Hòa Húc không còn kiêng dè với hắn như trước nữa, ngay cả lúc bị Hoàng hậu cùng đám tỷ muội khuyên giải, công chúa Hòa Húc cũng không còn lúng túng, thậm chí không còn phản bác nữa. Kỳ thật, dựa theo suy đoán của Từ Man, nếu công chúa Hòa Húc không có ý gì với Lương tướng quân như lời dì ấy nói, thì sao có thể biết Lương tướng quân nhỏ hơn dì 5 tuổi? Dì ấy chỉ là ngại chênh lệch tuổi tác, không dám chấp nhận thôi. Theo Từ Man nghĩ, chỉ cần Lương tướng quân cố gắng thêm một chút, chuyện hai người họ thành đôi, chỉ là sớm muộn.

Thấy người thân đều hạnh phúc, Từ Man cũng không khỏi thỏa lòng, buông xuống những phiền nhiễu kia, mỗi ngày ở lì trong nhà. Sáng sớm hôm nay, Hoàng Tú Lệ nhà Nhị cô cô dẫn theo vài cô bạn đến phủ công chúa, trong đó đã có hai ba người là đính thân rồi, e là lần này cũng là lần cuối các nàng tụ họp trước khi xuất giá. Vì cha Hoàng Tú Lệ là một chức quan Nghị lang không lớn, nhưng gần đây rất được cấp trên khen ngợi, lại còn thân cận cùng phò mã, phỏng chừng chẳng bao lâu nữa cũng sẽ được thăng quan.

Từ bữa tiệc thưởng cúc lần trước, công chúa đích thân hỏi Hoàng Tú Lệ chuyện của nhà họ Hoàng, nhắc nhở nếu đã chia nhà ra ở riêng thì

không nên quấy nhiễu nhau nữa, đương nhiên thứ tử nhà họ Hoàng cũng phải tận đạo hiếu, bèn bảo cha Hoàng Tú Lệ xuất ra một gian hàng tặng cho Hoàng gia lão phu nhân, trừ lần đó ra, Hoàng gia lão phu nhân không thể lấy cái cớ tận hiếu để ép buộc quan triều đình nữa. Vì có hoàng tộc hỏi đến việc này, lại có tiền tài đả thông quan hệ, vị Nhị cô phụ kia của Từ Man rốt cuộc mới xem như giải quyết được vấn đề nan giải này. Cho nên lần này Hoàng Tú Lệ đến, cũng là vì cảm ơn Từ Man.

“Người nói Nhị cô cô sáng nay đã về Từ gia?” Từ Man cắn một miếng mít anh đào, hương vị không tệ, không hổ là cửa hàng trăm năm.

Vì mít này là Hoàng Tú Lệ mang đến tạ ơn Từ Man, cho nên nàng cũng không tiện đựng vào, chỉ nắm một vốc hạt dưa, vừa ăn vừa nói: “Chứ gì nữa, nghe nói hôm nay đại nương cũng trở về, chắc là ngoại tổ mẫu có chuyện gì đó.” (đại nương của Tú Lệ là đại cô của Từ Man)

Từ Man nghĩ nghĩ, phỏng chừng chính là vì cuối năm trong phủ tất bật, muốn gọi nữ nhi về giúp một tay, thuận tiện trò chuyện, Nhị cô cô bị kêu đi, cùng lắm là để cho người ngoài nhìn, miễn cho người ta nói bà ta nặng bên này nhẹ bên kia. Có điều mấy năm nay, bất luận ngày tết, Từ phủ không dám mời phủ công chúa tới nữa, có lẽ là vì chuyện lần trước thân vệ vây phủ, khiến Từ gia sợ đến choáng váng rồi.

“Năm nay a nương ta phỏng chừng là rất bận, đại ca năm nay phải tìm vợ rồi...” Hoàng Tú Lệ phun vỏ hạt dưa vào đĩa tròn, nhấp một ngụm trà, thích ý cười nói. Đại ca bây giờ tuy đầu óc không bằng những người khác, đến nay mới chỉ là một tú tài, nhưng nếu phụ thân được thăng thêm một bậc, đại ca lại chăm chỉ đọc sách hai năm, thi đậu cử nhân cũng không phải không có khả năng. Hiện tại Hoàng đế đang cần nhân thủ, tiến hành khoa thi cũng chưa được vài năm, so với những tiểu thị tộc khác (người nghèo đi học) đại ca có cơ hội nhiều hơn. Qua một năm nữa, lấy một vị đại tâu có thể được trợ lực, chắc chắn tương lai nàng sẽ được gả vào gia đình không tệ, biết đâu còn hơn cả cô thứ nữ kia của đại phòng không chừng.

“Aizz, mấy chuyện nhà chồng này, trước mắt chúng ta chưa cần băn khoăn đâu, Nhị cô cô đã nhìn trúng cô nương nhà nào chưa?” Từ Man lau miệng, lia mắt nhìn mấy cô nương xung quanh, họ đều là con cái gia tộc thuộc Phái Cách Tân, phẩm hạnh cũng không tệ lắm, bằng không nàng cũng sẽ không yên tâm giao hảo.

Mấy cô nương cười hì hì, không hề đỏ mặt, nói vậy người Nhị cô cô ngấm không có trong bọn họ.

“Là đích thứ nữ* của cấp trên cha ta, cũng là nhìn vào mặt mũi cữu cữu (cha Từ Man), bằng không đoán là cũng chương mắt chức quan của cha ta, hưởng chi đại ca của ta chỉ là một tú tài.” Hoàng Tú Lệ cũng khó nói rõ là cô nương nhà ai, dù sao ngộ nhỡ không thành, hại thanh danh người ta, chính mình cũng không yên ổn.

(*đích thứ nữ: con vợ bé của dòng chính)

Từ Man lại không cho là vậy nói: “Nói vậy là ý gì, chờ Nhị cô phụ thăng quan rồi, còn sợ không có cửa hôn sự tốt sao, người khác muốn nịnh bợ còn không kịp nữa là. Hơn nữa, đại ca người từng được cha ta kiểm tra qua, người mặc dù không linh hoạt, nhưng được cái sự học vững chắc, cử nhân gì đó, cố gắng hai năm là được.”

Trong lòng Hoàng Tú Lệ hiểu rõ, song vẫn không kiềm được cao hứng, chúng nữ lại tâng bốc vài câu, xôn xao hẳn lên, còn tán gẫu không ít chuyện thú vị trong kinh thành.

Nhanh đến giờ dùng cơm trưa, Từ Man vốn muốn giữ họ lại dùng cơm, nhưng vài cô nương đã hẹn trước với gia đình, không tiện ở lâu, nên chỉ còn lại Hoàng Tú Lệ và khuê mật tốt của nàng, ba người họ chỉ còn chờ dọn cơm lên là bắt đầu dùng bữa.

Ai ngờ, bên này đồ ăn còn chưa dọn lên, bên ngoài đột nhiên ồn ào, không đợi Từ Man sai người ra hỏi, đã thấy ma ma trông cửa chạy vào,

hành lễ rồi vội vàng nói: “Bên ngoài có người Hoàng phủ đến muốn tìm Hoàng cô nương trở về, nói là trong nhà xảy ra chuyện.”

Từ Man nhìn Hoàng Tú Lệ, Hoàng Tú Lệ mặt mày mờ mịt, lúc đi trong nhà vẫn bình thường, sao mới đây đã có chuyện? Lại nhớ ra hôm nay đại ca ra ngoài du ngoạn với bạn, chắc là xảy ra chuyện gì bất trắc, trong lòng nóng ruột, cũng không chờ ma ma kia nói xong, liền tạm biệt Từ Man, mang theo bằng hữu cùng chạy ra ngoài, lên kiệu trở về.

Từ Man nhìn mâm cơm đã dọn lên, không có tâm tình ăn, dù sao mấy năm nay hai nhà xem như cũng có kết giao, nếu quả thực xảy ra chuyện gì thì cũng đáng buồn. Vì thế liền bảo Thanh Mai đến cổng trong phái người đi tìm hiểu một chút, rốt cuộc nhà Nhị cô xảy ra chuyện gì.

Nhưng Thanh Mai còn chưa đi tới cửa, quản sự ma ma ở chính phòng đã đi đến, đầu đầy mồ hôi không nói, cả mặt mày đều trắng bệch, đặc biệt là môi còn run rẩy không ngớt. Từ Man vừa nhìn liền biết, bà ta đi tìm mẫu thân, vì mẫu thân vào cung chưa về, trong nhà không có ai làm chủ mới đến chỗ nàng, liền đứng dậy nghênh đón, hỏi: “Ma ma đến có chuyện quan trọng sao?”

Quản sự ma ma này vốn là ma ma nhị đẳng ở chính phòng, nhưng vì chuyện trà độc mấy năm trước, Trần ma ma dần dần lui xuống vinh đường, còn lại vài quản sự ma ma hoặc là bị đuổi, hoặc là bị biếm. Vài năm trở lại đây, đều toàn là người mới, nên bà ta mới được thăng lên vị trí ma ma nhất đẳng. Cho nên, ở trước mặt chủ tử, bất luận chủ tử có nhỏ tuổi hay không, cũng không dám lên mặt, ngược lại càng cung kính có thừa. Tuy nhiên, đồng thời đây cũng là một điểm yếu, vì ít gặp chuyện, tính tình yếu đuối, trước mắt gặp chuyện lớn này, bà lại chỉ có thể cầu đến Từ Man.

“Quận chúa, có chuyện lớn rồi, Từ phủ đưa tin đến đây, nói...” quản sự ma ma hai tay run rẩy, lắp bắp nói: “Nói... nói là Từ gia Đại cô mất rồi.”

“Cái gì?” Từ Man ngỡ ngàng nói: “Bà nói ai mất?”

Quản sự ma ma yên lặng lau mồ hôi, đoạn nói: “Từ gia Đại cô mất rồi ạ.”

“Không thể nào!” Từ Man lập tức lắc đầu nói, mấy hôm trước nàng còn gặp mẫu thân của Gia Cát Sơ Thanh, tuy sắc mặt không được tốt, nhưng cũng không có bệnh gì, sao có thể chết được.

“Thật sự đã chết, là bị người giết chết.” Quản sự ma ma nuốt nước miếng, mặc dù trước kia từng nghe chuyện nhà giàu đánh chết nô tỳ, nhưng trên tay bà vậy mà rất sạch sẽ, càng miễn bàn đến vụ giết người này.

“Ai làm? Chuyện này là ai nói?” Từ Man còn nhớ rõ Hoàng Tú Lệ nói, hôm nay Từ gia Đại cô trở về Từ gia, chẳng lẽ Từ gia đã xảy ra chuyện gì?

Quản sự ma ma kia vỗ đùi, vẻ mặt đau khổ nói: “Là Từ gia đặc biệt phái quản sự nương tử đến báo, nói là, nói là Từ gia Đại cô bị Từ gia Nhị cô dùng cây kéo đâm chết.”

Từ Man lui lại mấy bước, ngã ngồi lên giường êm, vừa rồi giọng nói đầy hy vọng của Hoàng Tú Lệ còn vang tại bên tai, bây giờ lại... khó trách Hoàng gia phái người tới đón Hoàng Tú Lệ, cũng không dám nói nguyên nhân cụ thể.

“Người trước phái người vào cung một chuyến, nhưng không được vào trong làm phiền, chỉ chờ mẫu thân hồi phủ rồi mới báo cho bà biết. Mặt khác, tức khắc phái người chạy đi báo cho phụ thân biết, chuyện lớn như vậy một cô nương trong nhà như ta không thể làm chủ, chắc đại ca lúc này cũng ở cùng phụ thân, bọn họ cùng trở về là vừa vặn.” Từ Man vốn định tự mình đến Từ phủ xem sao, nhưng nàng là một cô nương trong nhà, tùy tiện đến đó, giống như xem náo nhiệt, bèn trầm giọng nói: “Lại sai người đến

nhà Gia Cát xem thế nào, chuyện lớn như vậy, tìm biểu ca lại không được tốt.”

Quản sự ma ma nhất nhất thừa vâng, liền quay đầu đi ra ngoài.

“Thanh Mai, người nói Đại cô sao có thể chết được?” Từ Man đến bây giờ còn cảm thấy như đang nằm mơ, trong sách rõ ràng không nói Đại cô sẽ chết, trong đó còn có đoạn miêu tả Hoàng Tú Oánh làm sao lấy được lòng mẹ chồng, nhưng hiện tại Hoàng Tú Oánh còn chưa trưởng thành, sao Đại cô tự dưng chết?

“Nô tỳ không biết, sợ là có hiểu lầm gì chăng.” Thanh Mai cũng vừa mới phản ứng kịp, trong gia tộc của thế gia không ít người chết, nhưng phần lớn đều là những cái chết ngấm ngầm xấu xa, kiểu chết vừa trần trụi vừa rầm rộ này, quả thật là cực ít, huống chi lại còn là tỷ muội một nhà.

Từ Man tựa vào giường êm, một lúc lâu không nói gì, song mở miệng lại nói: “Ta không tin Nhị cô sẽ giết Đại cô.”

Rõ ràng người phụ nữ vẫn luôn cố gắng như vậy, luôn hướng tới hạnh phúc như thế, lại có lý do gì để giết người chứ.

Rất nhanh, những chủ tử của phủ công chúa đều đã trở về, sau đó trong bầu không khí nặng nề, phụ thân Từ Man đến Từ phủ, sau khi trở về, lại nghiêm trọng thông báo với mọi người. Từ gia Đại cô thật sự bị người giết chết, là bị thương tại cổ họng, bị đâm một lỗ lớn, gần như chết ngay tại chỗ. Mà Từ gia Nhị cô đầu óc mơ mơ màng màng, quan sai hỏi cái gì đều không trả lời rõ ràng, như thế bị dọa đến choáng váng. Nhưng đến khi gặp cha Từ Man, nàng liều mạng túm lấy tay cha Từ Man, nói nàng căn bản không giết người, nàng chỉ vừa ngủ trưa tỉnh lại, đã thấy trong tay cầm kéo, mà Đại cô lại nằm chết ở dưới giường nàng, khiến nàng thật sự không biết rõ là, liệu có phải mình nằm mộng rồi giết chết Đại cô hay không.

Vụ án lập tức trở nên khó bề phân biệt, Nhị cô và Đại cô trước nay chưa từng có mâu thuẫn, hôm ấy gặp mặt còn hẹn nhau vài ngày nữa đến tiệm vải nhà Gia Cát, lựa ít vải dùng cho năm mới. Sau đó, cũng trong ngày hôm đó, nha hoàn trong phủ tận mắt nhìn thấy Nhị cô về phòng nghỉ ngơi, lại chỉ có một mình, tuy nhiên Đại cô đến phòng Nhị cô như thế nào, lại chết ở bên trong ra sao, không một ai phát giác, không một ai biết. Thậm chí bởi vì vậy, mà có người hoài nghi trong Từ phủ, giữa thanh thiên bạch nhật có ma quấy.

Mặc dù đều là mấy lời vô căn cứ, nhưng Nhị cô vẫn bị bắt giam, còn vụ án này cũng không thể lập tức tra được kết quả.

Song đối với người nhà của Đại cô, nỗi đau mất đi Đại cô lại trầm trọng hơn Từ Man tưởng tượng. Từ Man ở trong nhà rất nhanh đã nghe tin, nói là Gia Cát Sơ Thanh tự nhốt mình trong phòng, đã ba ngày chưa ăn cơm.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 70: Dịu Dàng An Ủi

Từ Man đứng ngoài cửa phòng Gia Cát Sơ Thanh, có chút ảo não sao mình nhất thời nóng nảy bỏ chạy đến đây, rõ ràng không muốn dính dáng nhiều quá, lại không biết cố sao, chỉ cần nàng bắt đầu chậm rãi cách xa Gia Cát Sơ Thanh, là y như rằng sẽ luôn có những chuyện không thể này thì cũng thể kia, làm cho bọn họ lại đây đưa một chỗ.

Có điều, hiện tại không phải là lúc đấu tranh tư tưởng, Đại cô mất đột ngột, Từ Man mặc dù không đến mức cực kỳ bi thương, nhưng cũng đau lòng, tuy giữa nàng và đại cô vẫn không dễ gần nhau, nhưng con người đâu phải cỏ cây, nào có thể vô tình. Dầu sao Đại cô cũng là người thân của nàng, cũng đã quen biết nhau một thời gian dài.

Gõ cửa phòng, Từ Man thở sâu một hơi, cất tiếng nho nhỏ kêu: “Tiểu ca ca, muội là Từ Man, muội vào được không?”

Sau một lúc lâu bên trong vẫn không lên tiếng, Từ Man cắn môi, nhíu mày, sau đó đợi một lát, mới nói: “Muội chỉ muốn vào gặp huynh một chút được không, huynh để muội vào gặp một chút, gặp xong rồi sẽ đi.”

Sau lưng Từ Man là quân sự lớn nhỏ còn có ma ma nha hoàn trong phủ, Đại cô phụ mặc dù bi thương, nhưng trong phủ vẫn còn một đồng chuyện cần hẩn xử lý, hai ngày nay hẩn luôn ở bên ngoài, vừa hay tin liền cấp tốc chạy về, trước khi Từ Man tới, hẩn cũng đến được tầm một chén trà, lại vội vội vàng vàng chạy đến phòng khách.

Từ Man đứng tại chỗ kiên nhẫn chờ, không biết vì sao Từ Man chắc chắn rằng Gia Cát Sơ Thanh sẽ cho nàng vào.

Quả nhiên, đương lúc Từ Man nghĩ có nên dùng vũ lực tông cửa vào hay không, cửa phòng Gia Cát Sơ Thanh đột nhiên được người bên trong đẩy ra một khe hở.

Từ Man nắm nắm khăn tay, vén váy mà vào.

Trong phòng cũng không u ám hỗn độn như Từ Man tưởng tượng, ngược lại gọn gàng ngăn nắp, cửa sổ cũng mở hé ra một cánh cửa, bầu không khí thanh lãnh lặng lẽ lưu động trong phòng. Ánh mặt trời buổi sáng men theo khe hở cửa sổ lưu loát đáp vào phòng, trực tiếp phủ lên người thiếu niên ngồi trên xe lăn bên cửa sổ. Thiếu niên tóc chưa búi lên, mái tóc dài đen bóng rải trên vai, khiến cho sắc mặt thiếu niên vốn trắng bệch, trông càng thêm yếu ớt.

“Tiểu ca ca...” lúc này Từ Man mới cảm thấy mình thực ngốc, trước khi đến đây vậy mà không nghĩ sẵn mấy lời nên an ủi hẳn thế nào.

“A Man, muội đến... huynh rất vui.” Người thiếu niên hơi ngoảnh đầu, nụ cười rất nhạt, song nỗi bi thương nồng đậm trên người kia, gần như lây lan đến trên người Từ Man. Loại cảm giác trong thương cảm mang theo bi thống, mang theo hoài niệm, còn mang theo một loại cảm giác áy náy kỳ quái, tự trách thật sâu.

Từ Man không muốn để hẳn nhìn như sắp sửa phi thăng đến nơi, vội rào bước qua, kéo ống tay áo hẳn, để cho ánh mặt trời cũng chiếu rọi lên người mình, như thế làm vậy, có thể gần hẳn hơn một chút, có thể xua tan hắc ám trong lòng hẳn.

“Buổi sáng lúc a nương ra cửa, còn nói trở về sẽ làm lười vệt rím cho huynh, nhưng huynh chờ đến tối, bà cũng chưa về.” Gia Cát Sơ Thanh rũ mắt xuống, nhìn bàn tay xinh xắn của Từ Man kéo cổ tay áo mình, trông

trắng trắng mềm mềm, hắn từng nhiều lần khát khao muốn ôm lấy đôi tay này vào trong tay mình, nắm thật chặt.

Từ Man thấy hắn tuy bị thương, nhưng trong hốc mắt làm sao cũng không nhỏ một giọt nước mắt, loại thống khổ đè nén khó có thể phát tiết này, ngay cả nàng đứng bên cạnh còn cảm thấy nặng nề khó thở.

Nhất thời nóng đầu, Từ Man cơ hồ bật thốt ra: “Tiểu ca ca, muội làm cho huynh ăn, huynh muốn ăn bao nhiêu, muội đều làm cho huynh.”

Đầu Gia Cát Sơ Thanh hơi khựng lại, sau đó chậm rãi nâng lên, giống như muốn hỏi Từ Man có thật lòng không, nhưng mà, lúc mắt hai người đột nhiên chạm nhau, ánh mắt chấn kinh của Từ Man chạm với vẻ tình si trong đáy mắt Gia Cát Sơ Thanh, mà Gia Cát Sơ Thanh lại bất ngờ kéo Từ Man vào lòng mình, để nàng ngồi trên đùi mình, gắt gao ôm trụ.

Từ Man đương trường sợ choáng váng.

Đương lúc Từ Man ngớ ra động tác này không ổn, muốn giãy dụa đứng lên, Gia Cát Sơ Thanh đột nhiên mở miệng thấp giọng nói: “Từ bé thân thể huynh đã không tốt, a nương luôn sợ huynh sẽ chết yếu, nên vĩnh viễn huynh đều được a nương yêu chiều hơn ca ca, a nương đã vì huynh mà vứt bỏ đi rất nhiều, cũng làm cho huynh rất nhiều, cho dù lúc trước bệnh đến sắp chết, bà vẫn vững tin là huynh có thể sống đến trưởng thành. A nương... bất luận bà đối đãi với người khác ra sao, nhưng bà đối với huynh, không thể tốt hơn bất cứ ai.”

Mỗi người mẹ, đối với con mình mà nói, từ tận đáy lòng là người thân thiết nhất. Lúc còn ấu thơ, người mẹ giống như một thân cây, che chở cho con chậm rãi trưởng thành. Có lẽ trong quá trình trưởng thành, con trẻ từng có lúc ngây thơ, có lúc chống đối, có lúc lầm lỗi. Có lẽ trong quá trình làm bạn bên cạnh con lớn lên, mẹ từng tức giận, từng khó khăn, từng thất vọng. Nhưng trên thế giới này, không một ai có thể cắt đứt tình cảm giữa người

mẹ và đứa con, đó là một loại tình yêu nồng đậm hơn máu, thâm sâu hơn tình.

Bất luận mẹ có là người như thế nào, trong lòng con họ, vĩnh viễn là người tốt nhất.

Nhưng nay, đứa bé đã chậm rãi lớn lên, đã dần dần hiểu chuyện, nhưng người luôn ở bên cạnh, che gió chắn mưa cho mình cả đời, bỗng chốc lại biến mất... nỗi niềm này, Từ Man kiếp trước từng trải qua, lại vĩnh viễn không hy vọng nó sẽ xảy ra nữa.

“Tiểu ca ca...” Lúc này Từ Man cảm thấy mình còn kiêng dè chuyện nam nữ gì đó, thật sự là già mồm cái lão rồi, bèn vỗ vỗ lưng hắn, nói: “Như thế, tiểu ca ca càng phải bảo trọng chính mình, Đại cô cô vẫn luôn hy vọng tiểu ca ca có thể bình an lớn lên, tương lai cưới vợ sinh con, mặc dù Đại cô không thể tham dự, nhưng trên trời Đại cô sẽ thấy, huynh không thể khiến bà thất vọng.”

Gia Cát Sơ Thanh vốn là người tình tính cứng cỏi, bằng không cũng sẽ không vì một cô nương, đặt cược sinh mạng ra để người ta mổ ngực mình. Nhưng mẫu thân đột ngột qua đời, còn là phương thức bị giết, trong lúc nhất thời khiến hắn hoàn toàn không thể tiếp nhận. Ba ngày nay, hắn vẫn mãi suy nghĩ, trước kia, vì hắn không đủ thực lực, cho nên tổ phụ, phụ thân đều bị người khác hại, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn, ngay cả cô bé hắn thích cũng bị hãm hại, hắn đều bất lực, nhưng còn hiện tại thì sao? Hiện tại trong tay hắn đã nắm được nhiều thứ như vậy, nhưng có sao mẫu thân vẫn bỏ hắn mà đi? Là hắn cố gắng chưa đủ, hay là trời cao căn bản không thương xót hắn.

Nhưng trong ba ngày dài, hắn không để cho chính mình sa vào trong nỗi hồ thẹn mãi được, hắn còn có tổ mẫu, tổ phụ, còn có đại ca và phụ thân, hắn còn phải đối mặt với rất nhiều chuyện sẽ xảy ra mai sau, thậm chí, hắn

còn phải bảo vệ người con gái hãn yêu, hãn không thể để cho mẫu thân cứ thế mà rời đi trong tiếc nuối được.

“Để huynh... một lát... chỉ một lát thôi...” Gia Cát Sơ Thanh nhắm mắt lại, ôm lấy Từ Man, trong lòng lại không hề có nửa phần tình ý, lúc này đây, người trong lòng hãn, mang đến cho hãn, chỉ có yên tâm, bình tĩnh, cùng với ấm áp mùa đông.

Dẫu sao Từ Man cũng không phải cổ nhân, mặc dù bao lâu nay tiếp nhận lối giáo dục cổ đại, nhưng nhìn vào phương diện bạn bè, trong nháy mắt xấu hổ qua đi, liền chậm rãi khôi phục lại. Lúc này nhìn lại người thiếu niên bả vai buông thông, cảm thấy hãn vẫn non nớt như thế, một thiếu niên mới chưa đầy 15 – 16 tuổi, ở hiện đại chỉ là một học sinh trung học, nay lại phải tiếp nhận sự thật tàn khốc này, Từ Man không nghĩ đến gì khác, tâm lại mềm xuống.

“A Man...”

Yên lặng một hồi lâu, Gia Cát Sơ Thanh chợt lên tiếng.

Từ Man không dám cự quạ, vẫn chăm chăm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, thân mình hơi cứng ngắc, trả lời: “Sao?”

“Huynh đói bụng...” Gia Cát Sơ Thanh ngẩng đầu lên từ trong lòng Từ Man, hốc mắt hồng hồng, nhưng không có nước mắt, dáng vẻ thoát nhìn có chút đáng thương hề hề, nhưng rõ ràng so với lúc Từ Man vừa tới, vẻ mặt này giống người sống hơn nhiều.

Từ Man vừa bực mình vừa buồn cười, nén xuống xúc động muốn nhéo lỗ tai hãn, vờ trấn định từ trong lòng hãn đứng lên, vỗ vỗ váy, đoạn đi ra ngoài.

Gia Cát Sơ Thanh thấy nàng muốn đi, nhất thời có chút lưu luyến, vội kêu: “A Man, muội đi đâu vậy?”

Từ Man lộ ra đôi má lúm đồng tiền, trềng mắt liếc hắt một cái nói: “Huynh không phải kêu đói sao, muội muốn kêu hạ nhân làm cơm cho huynh chứ sao.”

Gia Cát Sơ Thanh sửa sang lại mớ tóc tán loạn, hai gò má có điểm hồng, lập tức lại mặt dày nói: “A Man, làm lười vớt kho cho huynh ăn đi.”

Từ Man chỉ ngây ngốc quay đầu nhìn hắt, nghi hoặc nói: “Vì sao?”

Gia Cát Sơ Thanh ôm ngực, làm như rất suy yếu khẽ cười nói: “Lúc này A Man có nói, huynh muốn ăn gì, muội liền làm cho huynh.”

Trong lúc nhất thời, Từ Man cảm thấy mình tự chui đầu vào bẫy, nhưng nàng nhìn trái nhìn phải, Gia Cát Sơ Thanh vẫn dáng vẻ tao nhã, ốm yếu như trước, không nhìn ra có âm mưu gì. Không còn cách nào, Từ Man cũng không từ chối, vừa rồi quả thật chính mình nhất thời xúc động mới đáp ứng, đành phải nhận mệnh đi đến phòng bếp tìm người lãnh giáo cách làm lười vớt kho tương.

Nhìn Từ Man rời khỏi phòng mình, sắc mặt Gia Cát Sơ Thanh thoáng chốc âm trầm, hắt ngời xe lăn đi đến trước gương, gọi Hàn Y vào giúp hắt sửa soạn thay quần áo, đợi xử lý hoàn tất, mới ngồi trước bàn, trầm giọng nói: “Đi tra cho ta, rốt cuộc là kẻ nào to gan dám thiết kế nhà Gia Cát chúng ta.”

Hàn Y liền ôm quyền, tiếp lời nói: “Vệ vị Hoàng phu nhân...”

Gia Cát Sơ Thanh lập tức lắc đầu nói: “Có đầu óc đều biết, giết a nương ta tuyệt đối không phải là nhị nương, trong chuyện này sợ là có ẩn tình gì khác, tóm lại không tránh được có liên quan đến Từ phủ, chuyện trúng độc ở phủ công chúa năm đó còn chưa điều tra rõ ràng.”

“Dạ, chuyện này có cần phải báo cho lão lang chủ không ạ.” Hàn Y dợm xoay người đi, đột nhiên hỏi.

Gia Cát Sơ Thanh suy tư một lát, lắc đầu nói: “Lúc này có lẽ tổ phụ đã sớm biết rồi.”

Hàn Y tuân lệnh, định rời đi, nhưng Gia Cát Sơ Thanh gọi hần lại, chậm rãi nói: “Người đi phải người để mắt đến Mai bà bà cho ta, ta luôn cảm thấy, bà ta không nói thật, không, có lẽ là nói thật, nhưng đó chỉ mới là một nửa. Mà một nửa còn lại, hần là phần cực kỳ trọng yếu.”

Hàn Y khom người một cái, rồi mới thật sự đi ra ngoài.

Gia Cát Sơ Thanh cầm lấy một cây bút lông từ trên giá bút, tự mình mài mực, sau đó trải rộng tờ giấy tuyên thành ra, thoăn thoắt viết vài chữ trên giấy, nhưng lúc viết đến một chữ cuối cùng, buông xuống bút.

“Không được, còn chưa đến lúc.” Gia Cát Sơ Thanh hít một hơi thật sâu, thần sắc vốn xao động trong ánh mắt đột nhiên biến mất, hần chậm rãi rửa sạch bút, một lần nữa treo lại lên giá bút, sau đó ném tờ giấy tuyên thành kia vào chậu than, nhìn mảnh giấy bị ngọn lửa cắn nuốt từng chút một, mãi đến khi hóa thành tro tàn.

Cửa lại truyền đến tiếng gõ cửa, khóe miệng Gia Cát Sơ Thanh gợi lên, lau sơ tay, mới quay đầu nói: “A Man, cửa không khóa, muội vào đi.”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 71: Sơ Thanh Thổ Lộ

Trong phòng bếp, Từ Man chỉ phải lượn lờ vòng quanh, bởi vì không phải phòng bếp nhà mình, đương nhiên hạ nhân không dám cho mình động tay, nhiều lắm là lúc lựa lười vịt, để nàng giúp lựa một chút, nàng cũng chọn một ít tương đối đầy đặn, những bước còn lại, đều để hạ nhân làm, mình chỉ ngồi một bên, nghĩ lại chuyện vừa rồi. Có lẽ lúc ấy chưa phát giác, nhưng bây giờ hồi thần lại, Từ Man nhớ lại ban nãy mình cùng Gia Cát Sơ Thanh ngồi ôm nhau, và cả ánh mắt lúc hẩn nhìn mình, một luồng khí nóng không tên khuếch loạn trong lồng ngực.

Từ Man ngửi trên người mình, mùi hương hoa hồng ngọt ngào, nhìn túi thơm đính ngọc lưu ly viền đặng ten, lại nhìn con thỏ bằng vàng chỉ dùng kim cương làm mắt trên chiếc vòng đeo tay, dường như nàng được rất nhiều thứ từ chỗ Gia Cát Sơ Thanh, trong bất tri bất giác, đã bị một tấm lưới vô hình, bó nàng và Gia Cát Sơ Thanh ngày một chặt hơn.

“Quận chúa, thức ăn đã xong, có thể bưng lên rồi.” Quản sự ma ma trong phòng bếp dè dặt đứng ở một bên nói, bà đã lớn đến tuổi này, trước nay còn chưa được gặp một người tôn quý như vậy.

Từ Man hoàn hồn lại, quay đầu mỉm cười với bà ta, nói: “Đã làm phiền rồi.”

Quản sự ma ma kia vẻ mặt thụ sủng nhược kinh, lúng túng đến cả tay cũng không biết đặt ở đâu cho phải.

Lấy thức ăn, Từ Man kinh ngạc phát hiện, bên trong ngoài lười vịt ra, còn lại đều là đồ chay, lúc này mới sực nhớ Đại cô cô đã mất, trong nhà phải bắt đầu để tang.

Để Thanh Mai bưng hộp đựng thức ăn, Từ Man mang theo nha hoàn về tới trong viện của Gia Cát Sơ Thanh, còn chưa bước vào phòng, đã bắt gặp hai người quen đứng ngoài cửa đang hành lễ với mình, là hai nha hoàn thiếp thân của Hoàng Tú Oánh.

Từ Man chỉ thoáng kinh ngạc rồi mang theo nha hoàn đi vào, lúc này mà Hoàng Tú Oánh không đến, nàng mới lấy làm lạ đó.

Vào cửa, quả nhiên nhìn thấy Hoàng Tú Oánh ngồi đối diện Gia Cát Sơ Thanh, không biết đang nhẹ nhàng nói gì đó, mặt mày đượm ý cười, đong đầy nhu tình, lúc bấy giờ thấy Từ Man đi vào, đáy mắt không khỏi hiện lên vẻ chán ghét.

Từ Man lười quan tâm nàng ta nghĩ gì, bảo Thanh Mai đặt hộp đựng thức ăn lên bàn, rồi nói với Gia Cát Sơ Thanh: “Tiểu ca ca, huynh đừng bữa đi, đừng để bụng đói hại thân mình.”

Gia Cát Sơ Thanh gật gật đầu, vừa định ngồi vào cạnh bàn, liền thấy Hoàng Tú Oánh dáng vẻ vô cùng tự xem mình là người nhà, đích thân mở hộp đựng thức ăn, sau đó dọn từng đĩa đồ ăn ra, xem lại một lượt, đoạn nhếch mày có chút không vui nói: “Sao lại có lười vịt, chẳng lẽ quận chúa không biết trong nhà có tang sao?”

Từ Man biết tổng là nàng ta sẽ gây sự, cũng mặc xác nàng ta, chỉ đi đến sau người Gia Cát Sơ Thanh, đẩy hẳn đến cạnh bàn, mới cúi đầu nói với hẳn: “Lười vịt huynh muốn đã làm xong rồi.”

Sắc mặt Hoàng Tú Oánh loáng cái trở nên khó coi, vài lần toan mở miệng nói, đều nuốt xuống.

Gia Cát Sơ Thanh nhìn thức ăn trên bàn, lại từ trong hộp đựng thức ăn lấy ra một bộ bát đĩa khác đặt trước mặt Từ Man, vẻ mặt khẩn cầu nói: “Huynh ăn một mình không ngon, muội ăn cùng huynh đi.”

Từ Man gần như không dám nhìn tới sắc mặt của Hoàng Tú Oánh, cái loại cảm giác bị người ta hoàn toàn ngó lơ, khẳng định rất không dễ chịu, huống chi nàng tin chắc sợ là trong lòng Hoàng Tú Oánh luôn một mực cho rằng, Gia Cát Sơ Thanh là vật sở hữu của mình, toàn bộ tư tưởng vẫn còn đắm chìm trong tình cảnh kiếp trước được Gia Cát Sơ Thanh ái mộ dường nào, hy sinh vì nàng ta ra sao. Phỏng chừng là nàng ta kiểu nào cũng không ngờ rằng, sau khi trọng sinh, Gia Cát Sơ Thanh cư nhiên sẽ đi ân cần với một nữ phụ là nàng đây. Từ Man thầm thở dài, cái này không nói đến ai, mà nói nếu chính nàng sống lại, phát hiện chàng trai “trung khuyến” kiếp trước của mình, bỗng nhiên lưỡng về một người khác, không nói tức chết, cũng có thể hộc máu chết.

“Muội không đói, trước khi đến có ăn cơm rồi.”

Không phải Từ Man sợ Hoàng Tú Oánh, mà hiện tại chính nàng cũng không biết rõ mình đối với Gia Cát Sơ Thanh rốt cuộc là có cảm giác gì. Nếu nói trước kia nàng vì sợ có xung đột với Hoàng Tú Oánh, cố ý né tránh Gia Cát Sơ Thanh, như vậy hiện giờ nàng và Hoàng Tú Oánh gần như không thể hòa hợp được, cảm thụ của Hoàng Tú Oánh đã không còn trong phạm vi lo lắng của nàng nữa. Nhưng cũng chính như thế, quan hệ giữa nàng và Gia Cát Sơ Thanh ngược lại càng thêm thuần túy, cũng càng khiến nàng không biết làm sao.

“Ăn với huynh một lần đi, được không?” Gia Cát Sơ Thanh dùng một loại ngữ khí dụ dỗ nói chuyện với Từ Man, làm như Từ Man không ăn với hân, hân liền ăn không vô vậy.

Từ Man quay đầu, cố ý nhìn Hoàng Tú Oánh, thần sắc khó xử.

Nhưng Gia Cát Sơ Thanh lại không thèm để ý, ngược lại cầm lấy đĩa lười vịt kho kia, đặt tại trước mặt mình, sau đó có chút hoài niệm nói: “Thật ra a nương huynh cũng rất thích ăn lười vịt kho tương, chỉ là huynh thích ăn, đặc biệt từ sau khi trong nhà xảy ra chuyện, bà không ăn nữa, cho dù hiện tại gia cảnh khá hơn, cũng không thấy bà ăn, đều là làm cho huynh ăn.”

Từ Man nhớ tới người phụ nữ kia, lần đầu tiên gặp, có chút nghiêm túc, sau Gia Cát gia xảy ra chuyện, mặc dù đầy bụng ủy khuất, nhưng bà vẫn chống đỡ cả nhà, nàng cũng yên lặng không lên tiếng.

“Biểu ca huynh đừng đau buồn nữa, thậm chí cũng không muốn nhìn thấy huynh như vậy đâu.” Hoàng Tú Oánh đột nhiên như tìm được chủ đề, nhẹ nhàng rào bước tới cạnh bàn, nhưng không có mặt dày ngồi xuống.

Thế nhưng Gia Cát Sơ Thanh đột nhiên đặt đĩa xuống bàn, mặt trắng bệch bắt lấy tay Từ Man nói: “A Man, huynh thấy khó chịu.”

Từ Man còn chưa phản ứng kịp, Hoàng Tú Oánh đã lập tức sáp tới, một phen đỡ lấy Gia Cát Sơ Thanh, vẻ lo lắng trên mặt cũng không phải là giả. Từ cánh tay nàng ta đỡ Gia Cát Sơ Thanh mà Từ Man có thể nhìn ra, trong lòng nàng ta đang sợ hãi, có lẽ ở kiếp trước, Gia Cát Sơ Thanh cũng từng phát bệnh giống vậy.

“Biểu ca, huynh không sao chứ, biểu ca, trên người huynh đau chỗ nào, là ngực hả, sao huynh không nghe muội chứ, vị thái y tiền triều kia thật sự rất tài giỏi, sao huynh cứ khẳng khẳng không chịu chữa trị chứ!” mắt nhìn Gia Cát Sơ Thanh ngồi trên xe lăn, hai mắt nhắm chặt, môi trắng bệch, trong thoáng chốc Hoàng Tú Oánh phảng phất như trở lại một ngày của kiếp trước, lúc đó gia tộc vừa mới suy tàn, nàng đến phủ quận chúa cầu xin quận chúa giúp đỡ, biểu ca chẳng qua chỉ nói giúp vài câu, Từ Man liền phát giận, thời điểm đó, biểu ca cũng giống hệt như bây giờ, ngồi trên ghế đá, dáng vẻ y như sắp tắt thở vậy.

Từ Man kinh ngạc nhìn bộ dáng hoảng loạn của Hoàng Tú Oánh, cùng với động tác kỳ quái muốn nâng Gia Cát Sơ Thanh ra khỏi xe lăn, vì không muốn Gia Cát Sơ Thanh quá chịu khổ, Từ Man vội đi qua, muốn ngăn Hoàng Tú Oánh, muốn nói cho nàng ta sự thật: trực tiếp dùng xe lăn là có thể đẩy Gia Cát Sơ Thanh vào phòng trong. Lại không ngờ rằng, ánh mắt Hoàng Tú Oánh đột nhiên trở nên cực kỳ hung ác, một phen hất văng tay nàng ra không nói, còn dùng thanh âm bén nhọn gầm nhẹ nói: “Từ Man, người đừng chạm vào huynh ấy!”

Từ Man bị nàng đánh lên mu bàn tay đỏ bừng, cũng không biết Hoàng Tú Oánh bị trúng phong gì.

Ai ngờ, ngay sau đó Hoàng Tú Oánh lại tiếp tục quát: “Người muốn hại chết huynh ấy có phải không? Huynh ấy tốt với người như vậy, sao người không đối đãi với huynh ấy tốt hơn một chút, người nhất định muốn nhìn thấy huynh ấy chết người mới vừa lòng sao? Huynh ấy chết, người sẽ thật sự không chút nào đau lòng sao?”

Từ Man bị bộ dạng hai mắt rưng rưng, đứt hơi khản tiếng của Hoàng Tú Oánh dọa sợ, nàng không biết mình vừa rồi đã làm gì mà khiến cho Hoàng Tú Oánh phản ứng lớn đến vậy, nhưng nàng có thể nhìn ra được, Hoàng Tú Oánh cũng không phải ngụy trang, nàng ta thật sự cho rằng mình muốn hại chết Gia Cát Sơ Thanh.

Từ Man không nói gì, Hoàng Tú Oánh lại là bộ dáng như trời sắp sụp đến nơi, Gia Cát Sơ Thanh nhìn mu bàn tay sưng đỏ của Từ Man, mày nhíu lại, lập tức nói: “Tú Oánh biểu muội, có thể giúp huynh đi gọi đại phu được không, chính là vị nhà ta thường dùng ầy.”

Hoàng Tú Oánh bị Gia Cát Sơ Thanh gọi một tiếng như thế, toàn bộ giống như ngây người, lập tức nhìn quanh bốn phía, dáng vẻ trông như không biết hôm nay là ngày nào. Sau đó, nàng lại nhìn thấy mu bàn tay ửng

đỏ của Từ Man, lập tức a một tiếng, rớt cuộc thành thật song về mặt hoảng hốt đi ra ngoài.

Gia Cát Sơ Thanh thấy nàng đã đi khỏi, cũng không ăn nữa, ngược lại nhờ Từ Man đẩy hăn vào buồng trong, đỡ hăn lên giường nằm, hăn thấy Từ Man cũng dùng ánh mắt lo lắng nhìn mình, liền ôn nhu cười nói: “Huynh chỉ là mấy ngày nay không nghỉ ngơi tốt thôi, muội đừng lo.”

Từ Man gật đầu, cũng không muốn chờ Hoàng Tú Oánh trở về, liền trùm mặc một lúc, định bụng trở về, không ngờ lại bị Gia Cát Sơ Thanh cầm bàn tay bị đánh đỏ.

“Sau này đừng quá thân cận với muội ấy.”

Từ Man rút lại vài lần, cũng không rút về được, lại thấy hăn từ trong hộc giường lấy ra một lọ thuốc mỡ tự mình thoa cho nàng.

“Huynh cũng không biết muội ấy sao lại thế, từ nhỏ đã cảm thấy muội ấy cổ quái, lại không ngờ càng lớn càng cổ quái.” Gia Cát Sơ Thanh ngồi tựa vào đầu giường, cúi đầu thối thối lên mu bàn tay Từ Man.

Cổ quái? Từ Man tin chắc nếu Hoàng Tú Oánh biết Gia Cát Sơ Thanh nói nàng ta cổ quái, thế nào cũng sẽ nổi điên chưa biết chừng.

Gia Cát Sơ Thanh nhìn ra vài phần khác thường trong mắt Từ Man, tưởng rằng nàng không tin, liền nói: “Nếu muội từ nhỏ đến lớn, đều từ trong mắt một người thân bên cạnh, nhìn ra thương hại, yêu thương, cùng với ánh nhìn như của người cứu độ vậy, muội cũng sẽ cảm thấy người đó cổ quái thôi.”

Từ Man thiếu chút nữa cười phì thành tiếng, giả sử tưởng tượng lúc mình còn mấy tuổi, bên người có một cô bé còn nhỏ tuổi hơn mình, cả ngày dùng ánh mắt đầu độc: “người thực đáng thương, ta sẽ cứu người, ta sẽ yêu người cả đời”, sợ là chính mình đã sớm đoạn tuyệt lui tới rồi, nếu còn sinh

ra tình cảm say đắm cái quái gì đấy đối với người này, quả thực là bị điên rồi. Thật chả biết ở trong sách cái khúc sau khi sống lại, Gia Cát Sơ Thanh làm cách nào chống đỡ được ánh mắt phong phú kia, rồi yêu Hoàng Tú Oánh chứ, hay là bàn tay vàng đã mở rộng đến vô hạn rồi?

Gia Cát Sơ Thanh cẩn thận phát hiện khoe miệng Từ Man như ẩn như hiện ý cười, trong lòng liền an tâm, tuy nói Hoàng Tú Oánh là biểu muội hắc, thời gian lui tới cũng dài hơn Từ Man, nhưng hắc chỉ cảm thấy, so với bất kỳ ai, Từ Man đều hợp ý hắc hơn, giống như chỉ liếc mắt một cái, hắc liền muốn chiếm lấy nàng làm của riêng mình.

“A Man...” nhìn gương mặt tựa phù dung kia, Gia Cát Sơ Thanh nhin không được nói.

Từ Man ngẩng đầu, còn chưa hồi thần về từ truyện cười kia.

“Huynh đợi muội lớn lên, đã đợi rất lâu rồi.”

Từ Man cảm thấy như bị sét đánh trúng, cho dù trước đó đã nhận được sợi dây chuyền tỏ tình, cũng không kích thích bằng được thổ lộ ngay tại chỗ thế này. Giống như là trong lòng kỳ thật biết rõ, nhưng vẫn giả ngu không muốn thừa nhận, bị người vạch trần ngay tại chỗ, còn rõ ràng rành rành triển lãm trước mặt người, khiến người đến cơ hội làm đà điều cũng không có, trực tiếp tới gần trước mắt người.

Nếu người thường gặp chuyện như vậy, sẽ xử lý thế nào, Từ Man không rành lắm. Nhưng nàng biết, mình tuyệt đối là người kinh hãi nhất trong số đó, bởi vì đợi đến lúc nàng định thần lại, nàng đã ngồi trên xe ngựa trở về nhà rồi. Nàng vậy mà bỏ mặc Gia Cát Sơ Thanh đang không khỏe trong người ở lại phòng một mình, còn mình thì chạy về nhà.

Cúi đầu nhìn mu bàn tay được bôi thuốc, Từ Man ảo não dùng hai tay bưng kín mặt, ngày hôm nay, thật sự quá tệ.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 72: Đêm Lạnh Như Nước

Nhị cô vẫn bị Kinh Triệu Doãn đưa đi, tuy nói Đại cô là bạch đình, mà Nhị cô là phu nhân nhà quan, nhưng luật pháp vô tình, lại là Từ lão phu nhân đích thân tố giác, quan phủ không thể không xem thường, có điều hung thủ và người chết đều là chị em ruột của phò mã, tuy nói người chết cùng phò mã là ruột rà cùng một mẹ sinh ra, nhưng nghe nói hung thủ ngày thường cũng có quan hệ không tệ với phò mã, trong chuyện này, xử lý thế nào cũng không được thỏa đáng lắm, đành phải theo lẽ công bằng mà làm, thẩm tra kỹ càng.

Chuyện của Nhị cô, khiến cả nhà Nhị cô phụ trải qua tiệc tất niên không vui, Từ Man còn có lòng đi thăm Hoàng Tú Lệ, thấy nàng mặt mày tiều tụy, tâm thần hoảng hốt, thấy mình đến dù không đến mức gào khóc, nhưng trên mặt cũng nước mắt ngấn dài, nắm chặt tay mình, nói hãy tin là Nhị cô là bị oan uổng.

Kỳ thật Từ Man cũng không tin Nhị cô sẽ giết người, thứ nhất, Nhị cô không có động cơ giết người, thứ hai, giả sử nếu là Nhị cô giết, thủ pháp cũng quá kém, hơn nữa, nếu thật sự là Nhị cô làm, vì sao nha hoàn bên người lại không nhìn thấy, tuy Nhị cô chỉ là phu nhân của một tiểu quan, nhưng trong nhà vẫn có tỳ nữ, lúc Nhị cô ngủ, tỳ nữ bên cạnh đi đâu, Đại cô làm cách nào đến phòng Nhị cô mà không bị tỳ nữ phát hiện, từng ấy vẫn là những câu đố chưa có giải đáp.

Huống hồ Từ Man luôn cảm thấy trong chuyện này tổ mẫu dường như sắm một vai trò đặc biệt, dựa vào câu hỏi của quan sai, trước khi Đại cô bị

giết, tổ mẫu căn bản không đến phòng của Nhị cô, nói cách khác, bà ta cũng không tận mắt nhìn thấy Nhị cô giết Đại cô, vậy có sao, bà cứ nhất quyết khẳng định là Đại cô do Nhị cô giết chứ? Nếu Nhị cô bị hoạch tội, đối với tổ mẫu sẽ có lợi gì?

Kỳ thật, Nhị cô là do di nương sinh ra, tổ mẫu không ưa Nhị cô, nhưng trong đại gia tộc, cho dù cô nương đã xuất giá, cũng có thể liên lụy làm hỏng thanh danh đến những cô gái chưa xuất giá trong gia tộc. Nếu Nhị cô thật sự bị xử tội chết, như vậy các thế hệ cô nương sau này của Từ gia, bất luận là đã xuất giá hay chưa, tương lai ở nhà chồng làm gì còn mặt mũi? Từ Man tin tưởng, nếu mà gia tộc khác xảy ra chuyện như vậy, thì cho dù không bắt được hung thủ giết chết Đại cô, cũng sẽ không tới phiên trên đầu Nhị cô, mà đoán là sẽ tìm một nha hoàn hoặc ma ma nào đó gánh tội thay liền xem như xong.

Bất luận nhà Nhị cô có như thế nào, năm mới cũng phải đón, mặc dù trong phủ công chúa đón năm mới vô cùng áp lực lại im ắng hơn ngày thường, nhưng lúc vào cung dự tiệc, cũng không thể vắng mặt như trước, ngược lại phải trưng ra vẻ mặt vui tươi hơn hở. Hoàng cung chính là như thế, chỉ được cười, không được khóc, bằng không chính là tang khí này hủy đi long khí của hoàng gia. Thành thử dù cậu mợ đối với nàng không tệ, nhưng Từ Man vẫn không thích nán lại lâu trong cung, luôn cảm thấy thời gian rất dài, cả người đến hít thở cũng bị áp lực.

Đêm lạnh như nước, trong đại điện ca múa mừng cảnh thái bình, Từ Man mang theo nha hoàn lúi đến ngự hoa viên, nơi này cách đại điện không xa, xung quanh cũng có cung nữ đi lại, không lo lắng có chuyện gì bất trắc. Bởi vì Đại cô qua đời, dù tết Từ Man cũng không được ăn mặc quá mức sắc sỡ, cởi đi áo đỏ đổi thành áo tím, ở dưới ánh trăng ngồi trong hành lang, cũng có vài phần thần bí.

Từ ngày hôm đó đến nay, Từ Man chưa từng gặp riêng Gia Cát Sơ Thanh, tuy là mùa đông, nhưng tang sự vẫn phải làm, lúc khóc tang, Từ

Man đi cùng phụ thân đến phúng viếng, chỉ đứng từ xa nhìn thiếu niên quý trên mặt đất, im lặng không nói gì kia, nàng thậm chí ngay cả dừng khí đi đến an ủi vài câu cũng không có.

Nàng quả thật không biết nên đối mặt với Gia Cát Sơ Thanh như thế nào, tại thời điểm yếu đuối nhất của cuộc đời, hần vươn tay về phía mình, thắng như một cậu bé muốn mình cứu vớt. Cuối cùng, nàng vẫn là ích kỷ.

“A Man, một mình muội ở đây làm gì vậy?” định luật ‘cầu huyết’ quả nhiên nói đổ có sai, lúc bạn muốn ngồi một mình yên lặng thưởng thức tịch mịch, luôn luôn sẽ có người đến phá đám, có điều đôi khi người tới là phúc, có đôi khi cũng là họa.

Từ Man quay đầu nhìn “họa” đang đi về phía mình, cau mày một cái, mới tỉnh rụi nói: “Đại biểu ca, huynh không ở trong bữa tiệc, đến đây làm gì?”

Đại hoàng tử Tôn Mẫn Tiêu hôm nay xiêm áo rất hỉ khánh (đỏ), một thân thâm y màu mạn chín thêu hoa văn rồng từ tơ vàng, bên trên khảm ngọc châu hình thoi màu sáp ong (hình), phối hợp với hoa văn tơ vàng kia, càng làm nổi bật vẻ tôn quý xa hoa. Đại biểu ca năm nay đã qua 16, thân hình cân đối, tứ chi thon dài, diện mạo mặc dù giống Hoàng mỹ nhân, nhưng lại không lộ vẻ nữ khí, ngược lại trông đẹp như quan ngọc (dung mạo như ngọc), có dáng dấp anh tuấn, có bản lĩnh át người.

“Trong tiệc chơi đoán thẻ hoa, tả hữu không thấy muội đâu, liền biết ngay là đã trốn ra ngoài, nên ra xem thử rốt cuộc bên ngoài có cái gì hấp dẫn quận chúa A Man của chúng ta.” Tôn Mẫn Tiêu đi đến cạnh Từ Man, cũng phớt lờ vẻ cố ý kiêng dè của Từ Man, đặt mông ngồi xuống cạnh nàng, dưới hành lang, ánh mắt hần sáng quắc nhìn nàng.

Từ Man không được tự nhiên xê dịch giày thêu, làm như tránh né nhìn lên vầng trăng trên trời, hôm nay ánh trăng rất mờ, phảng phất có cảm giác

trong suốt như thủy tinh, khiến Từ Man bất tri bất giác nhớ tới ngón tay pha trà lật sách của Gia Cát Sơ Thanh.

“A Man không muốn để ý tới huynh sao?” thấy Từ Man không nói chuyện, Tôn Mẫn Tiêu ngồi trong chỗ mờ tối, im lặng một lúc mới chậm rãi hỏi.

“Nào có?” Từ Man thầm nhủ: người giờ mới biết sao, lại không dám lộ ra mặt.

“A Man, từ nhỏ đến lớn, biểu ca đối với muội không tốt sao.” Tôn Mẫn Tiêu chẳng qua chỉ kéo kéo ống tay áo hắn, lại khiến cho người khác nhìn hắn như đang dâng hương gảy đàn, cực kỳ thanh nhã.

Từ Man cúi đầu, nàng không thừa nhận cũng không được, khí thế tôn quý hoa lệ trên người Tôn Mẫn Tiêu, là thứ mà Gia Cát Sơ Thanh và Đinh Hạo Nhiên có bồi dưỡng cách nào cũng không có được. Đây không phải do vấn đề của mỗi người, mà là do hoàn cảnh cuộc sống tạo nên, giáo dục của hoàng gia lại càng không phải chỉ bày ra cho đẹp. Lấy ví dụ từ nàng đây thôi, nàng tin tưởng, nếu quận chúa Từ Man chân chính đứng trước mặt mình, khí chất trên người nàng ta, là thứ mà mình có dung nhập thể nào bắt chước ra sao, đều không thể bằng được. Bởi vì linh hồn của bản thân này, cho dù ở thế giới này mười mấy năm, nhưng tư duy và tập quán cố định đã sớm hình thành ở thời hiện đại. Gần ấy năm, nàng chẳng qua chỉ dựng cho mình một cái vỏ hư ảo, hòng che giấu con người chân chính của mình, mà thời gian che dấu này, sợ sẽ là cả đời.

Mặc dù rất tán thưởng khí chất của người này, nhưng hơn cả là Từ Man phản cảm với nhân phẩm dối trá của hắn, cho dù hắn có biểu hiện yêu thích mình thế nào, nhưng Từ Man cũng không phải cô nữ sinh mới lớn còn ngây thơ, nàng có thể nhìn thấy trong mắt Tôn Mẫn Tiêu, ngoài ái mộ

còn là tham lam, còn có cả một luồng lãnh khốc rõ ràng. Có lẽ Tôn Mặc Tiêu thật sự có một chút dụng tâm với nàng, nhưng đó cũng là bởi vì nhìn vào diện mạo và bối cảnh của nàng, nếu thực sự đến thời khắc xung đột lợi ích, hẳn cũng chỉ là một Đinh Hạo Nhiên thứ hai mà thôi.

“Biểu ca đối đãi với A Man như em gái ruột, thật sự rất tốt.” Từ Man nhìn thẳng vào đôi con ngươi của hắn, nghiêm túc trả lời, mấy năm nay, hễ nàng và Thục Viện có xung đột, đều là Tôn Mặc Tiêu quát mắng Thục Viện, đến nàng còn cảm thấy ấm ức thay Thục Viện.

Đôi con ngươi của Tôn Mặc Tiêu tối sầm lại, làm như có chút khổ sở nói: “Vậy tại sao A Man luôn muốn giữ khoảng cách với huynh.”

Từ Man thầm nôn mửa, đã giữ khoảng cách còn bị đuổi chạy khắp nơi, giả sử cho chút ám hiệu gì đó, chẳng phải sẽ đến thẳng phủ công chúa cầu hôn luôn rồi sao?

“Lúc bé thì không sao, nay ai nấy đều đã lớn, đương nhiên không thể cùng chơi một chỗ, nhưng trong lòng A Man, đại biểu ca chính là ca ca ruột của muội.” Cũng đã là ca ca ruột rồi, làm ơn biết tự giác một chút đi, Từ Man còn kém không biểu lộ rõ nàng căn bản không muốn gặp người này nữa thôi.

“A Man...” Tôn Mặc Tiêu để ý cung nữ chung quanh không nhiều lắm, lại nghĩ tới những điều mẫu thân dạy hắn gần đây, hẳn quả thật không thể tiếp tục theo đuổi nữa, nếu đã không chiếm được Từ Man, không được phủ công chúa ủng hộ, hắn muốn ngồi lên vị trí kia, sẽ càng thêm khó khăn, con trai của Hoàng hậu qua vài năm nữa sẽ càng lớn hơn rồi.

Từ Man thấy Tôn Mặc Tiêu đi tới gần mình, hô hấp căng thẳng, nơi này mặc dù không có ai thì cũng thôi đi, nhưng rủi như kinh động lên, mặt mũi rất khó coi, Thanh Mai cùng Hương Xuân đứng ở hai bên Từ Man, lại càng không dám khinh suất.

“Lần nào cũng như vậy.” Tôn Mẫn Tiêu trong tiếng cười mang theo một loại phiền toái bạo ngược, hấn thân thủ cực nhanh cầm hai tay Từ Man, kéo lên trước, kéo nàng cách xa vòng vây của Thanh Mai và Hương Xuân, lập tức kề sát tai Từ Man ái muội nói: “A Man muội rõ ràng hiểu ý của huynh, sao cứ cố tình vờ như không rõ, bọn nha hoàn của muội cũng đề phòng huynh như phòng cướp. A Man... trái tim muội không có độ ấm sao?”

Từ Man bị giữ chặt, không thể động đậy, hãi hùng nghe lời hấn nói, chỉ cảm thấy máu huyết lạnh ngắt, tuôn trào đến tứ chi, gã Tôn Mẫn Tiêu này quả nhiên là rất thông minh, mấy mảnh lời trước đây của mình, phỏng chừng trong mắt hấn đều là trò trẻ con, nay ngày càng gần với thời điểm hấn lấy chính thê, sợ là hấn chờ không nổi nữa.

“Đại biểu ca, rốt cuộc huynh muốn gì?” Từ Man cố gắng ngẩng đầu, muốn nhìn rõ người đối diện, nhưng trong đêm mùa đông, người này tựa như một vệt bóng tối màu, diện mạo mơ hồ.

“A Man, huynh khiếm khuyết một vị chính thê tôn quý, mà muội lại thiếu một vị trượng phu chí cao vô thượng, huynh nghĩ, mục tiêu của chúng ta giống nhau, không phải sao?”

Cảm giác cái trán chột lạnh, lòng bàn tay Tôn Mẫn Tiêu áp lên trán Từ Man, không hề làm gì, nhưng có luồng khí âm lãnh bốc lên từ sau lưng, khiến rằng Từ Man có hơi phát run.

“Đại biểu ca, muội chỉ muốn giống như mẫu thân, kiên định thực tế tìm một người đàn ông bình thường, an an ổn ổn sống cả đời, không hơn.” Từ Man làm mặt lạnh, dùng lực giãy dụa một cái, đè nén lửa giận nói.

Tôn Mẫn Tiêu cúi đầu nhìn thấy ánh mắt thẹn thùng và giận dữ của Từ Man, cũng biết không nên bức ép thái quá, bèn buông lỏng tay ra, nhưng người lại không rời đi, ngược lại càng kề gần sát Từ Man nói: “Bình

thường? An ổn? A Man muội từ trước tới nay đều được bảo hộ rất kỹ, phụ hoàng cũng vậy, cô mẫu cũng vậy, muội cảm thấy, một quận chúa chính thống duy nhất của Ngô quốc này, thật sự có thể tiêu dao sống cả đời sao?”

Dứt lời, Tôn Mẫn Tiêu không đợi Từ Man phản ứng lại, liền lui lại sau mấy bước, xoay người trở lại hành lang, nhìn Từ Man được ánh trăng rọi nghiêng lên người, nhoẻn miệng cười trào phúng: “A Man trước nay rất thông minh, nói vậy sẽ suy nghĩ cẩn thận, thay vì chọn người khác, chi bằng chọn huynh – người vẫn luôn ái mộ muội thì hơn.”

Từ Man dõi mắt nhìn theo Tôn Mẫn Tiêu rời đi, cắn chặt răng sợ nói ra lời kích động gì để người khác nghe thấy, miễn cho ngày sau xuất hiện mấy lời đồn nhảm. Cả người nàng phát run, ban đầu có lẽ là bị dọa sợ, nhưng hiện tại nhất định là tức giận. Nàng hiểu được ý của Tôn Mẫn Tiêu, ba vị công chúa chính thống của Ngô quốc, cũng chỉ có mình nàng là quận chúa, lại là huyết thống gần nhất với Hoàng đế, nếu thời gian càng lâu, chúng hoàng tử càng trưởng thành, biết được vị trí này của nàng, ngược lại sẽ khiến nàng lâm vào hoàn cảnh bị động.

Từ cổ chí kim, chuyện tranh quyền đoạt vị luôn là màn tàn khốc nhất, Từ Man cho dù có ngốc, cũng hiểu rất rõ, hiện nay hoàng tử lớn tuổi chỉ có hai vị, nhưng đích tử vẫn còn đó, hậu cung cũng có không ít tần phi mang thai, Hoàng đế còn trẻ trung khoẻ mạnh, Đại hoàng tử có lo âu toan tính cũng bằng không.

“Đi thôi, trở về.” Từ Man kéo sát vạt áo choàng, cũng bước lên hành lang gấp khúc, việc này không thể nói với cha mẹ, nhưng cũng có thể tìm đại ca thương lượng.

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 73: Ngoài Dự Đoán

Chuyện với Đại hoàng tử, Từ Man không dám nói cho cha mẹ, thật ra cha mẹ có biết cũng chỉ để trong lòng, sẽ không nói cho cữu cữu biết. Đây là lệ thường ở hoàng gia, tất cả hoàng tử đều giống như con sâu trong đồng cỏ vậy, chỉ cần không gây hại đến hoàng vị của Hoàng đế, đủ loại phương pháp tranh giành tình cảm đều sẽ được ngầm cho phép. Hơn nữa, con gái nhà mình được trăm nhà cầu, đến cả hoàng tử còn xưa như xưa vịt, với tính kiêu ngạo của mẫu thân, nói không chừng còn cảm thấy tự hào, còn cảm thấy đây là do bà giáo dục con gái thành công. Vả lại, cho dù Đại hoàng tử nói chuyện có chút kích động, nhưng biểu hiện bên ngoài, lại đều là ái mộ đối với mình. Nếu không phải mẫu thân vẫn luôn hy vọng nàng được sống bình an tiêu dao, thật sự rất khó nói liệu có để ý đến cái ghế Hoàng hậu kia hay không.

Cho nên, Từ Man đành phải nói việc này với đại ca, coi như là nhắc nhở huynh ấy, dã tâm của Đại hoàng tử hiển nhiên đã không khống chế được nữa.

“A Man, sau này muội cách xa Đại hoàng tử một chút.” Từ Hải Sinh chưa bao giờ nghĩ đám con cháu hoàng gia sẽ là thông gia với nhà họ, trước mặt hoàng quyền, đám hoàng tử nhất định cao hơn một bậc so với bọn hắn. Kết giao với họ, nhất định phải cẩn thận, bằng không rất dễ dàng rơi vào trong rãnh, không thể thoát thân.

Từ Man ủ rũ ngồi cạnh đại ca, chấp hai tay kẹp giữa hai chân, thấp giọng nói: “Đại ca tưởng là muội không muốn tránh hấn sao, hấn lúc nào

cũng tìm được cơ hội nói chuyện với muội.”

Từ Hải Sinh vươn tay nhéo nhéo cái mũi xinh xắn của Từ Man, yêu thương nói: “Dù sao Cung học cũng học được kha khá rồi, năm nay muội cũng đã 13, vẫn nên ở nhà theo mẫu thân học quản gia đi.”

Từ Man mặc dù không nỡ xa Thục Gia, nhưng vẫn gật đầu đồng ý, nàng cũng cảm thấy nên trốn trong nhà đợi qua lúc Đại hoàng tử đại hôn, rồi lại tiến cung gặp Thục Gia cũng được.

“Còn vụ án của Nhị cô...” Tạm thời giải quyết xong chuyện Đại hoàng tử, Từ Man lại nhớ tới gương mặt gầy yếu của Hoàng Tú Lệ, vẫn không kiềm được hỏi.

Từ Hải Sinh ngồi một bên bàn, tay cầm bút lông hơi khựng lại, nhỏ lên giấy tuyên thành một giọt mực.

“Nhị cô... có mê chứng.”

“Là ý gì?” Từ Man hơi tròn mắt, trong lòng có dự cảm không lành.

Từ Hải Sinh thu dọn bút mực, xoay người, nói với Từ Man: “Chính là bệnh mộng hành, trong lúc ngủ mơ sẽ đứng dậy đi lại, y như lúc tỉnh vậy.”

Từ Man thất kinh, đó không phải là bệnh mộng du ư?

“Là ai nói?” Từ Man cũng không nghe Hoàng Tú Lệ nói chuyện này.

“Là nhũ mẫu của Nhị cô, sau khi Nhị cô xuất giá, vẫn còn ở lại Từ phủ.” Từ Hải Sinh vuốt mép giấy tuyên thành, tiếp tục nói: “Nói là Nhị cô khi còn bé đã từng bị, lúc ấy đi ra ngoài phòng ngủ, được nha hoàn dẫn trở về, ngày hôm sau tỉnh lại, nhưng hoàn toàn không nhớ gì.”

Điều này đối với Nhị cô rất bất lợi, Nhị cô quả thật không nhớ rõ lúc ấy đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là khi tỉnh lại trong tay cầm cây kéo, mà

Đại cô thì nằm dưới đất.

“Nhưng sau khi Nhị cô xuất giá, cũng đâu nghe nói có bệnh này?” Từ Man sợ là bà nhũ mẫu kia đã bị mua chuộc làm nhân chứng giả. Cũng không phải là nàng nghiêng về Nhị cô, mà quả thật là nàng sợ nếu như phán nhầm, thì tên hung thủ thật sự đã giết Đại cô kia, e là vẫn nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật.

Từ Hải Sinh dĩ nhiên cũng nghĩ như vậy, ngặt nỗi lúc ấy cũng không chỉ có mỗi nhũ mẫu của Nhị cô đứng ra xác nhận.

“Lúc đó còn có một nha hoàn trước đây từng hầu hạ Nhị cô, nay đã là vợ của chủ cửa hàng một cửa hiệu bên ngoài thuộc sở hữu Từ phủ, lúc Nhị cô bị mê chứng, chính nàng ta đã dắt Nhị cô trở về.”

Từ Man chau mày, như vậy e là sẽ hơi khó giải quyết.

“Có điều...” Từ Hải Sinh dáng vẻ do dự, cuối cùng vẫn hạ thấp thanh âm, sát gần tới nói với Từ Man: “Ngày hôm đó, huynh cùng phụ thân đến Từ phủ, có một nha hoàn tam đẳng vẩy nước quét sân trong viện tổ mẫu, lén nói với phụ thân là buổi trưa hôm đó nàng đang quét sân, thì bắt gặp Đại cô vào phòng tổ mẫu, nhưng mãi vẫn không thấy đi ra, thẳng đến sau đó, mới được phát hiện đã chết trong phòng Nhị cô.”

“Điều đó không có khả năng. Nếu quả thực như thế, vậy Đại cô đến phòng Nhị cô bằng cách nào.” tóc gáy sau cổ Từ Man dựng đứng, chuyện ma mãnh kia cũng chỉ là nói nhảm mà thôi.

“Huynh cũng không rõ lắm, tuy phụ thân nghi ngờ nha hoàn kia ăn nói bậy bạ, hơn nữa lại cùng Nhị cô có chút sâu xa, nhưng nếu chuyện đó là thật, vậy...” Từ Hải Sinh muốn nói lại thôi, nhưng Từ Man nghe ra hàm ý sâu xa trong đó.

Nếu quả thật đúng như lời nha hoàn quét sân kia nói, vậy người tình nghi lớn nhất chẳng những không phải là Nhị cô, mà ngược lại là tổ mẫu. Nhưng Đại cô là cốt nhục tổ mẫu sinh ra, tổ mẫu sao có thể ra tay giết Đại cô chứ? Hồ dữ còn không ăn thịt con. Song ngay tức khắc, Từ Man sức nhớ tới phụ thân mình, thái độ tổ mẫu đối với cha, thật sự không được gọi là từ mẫu.

“Còn nhớ rõ lần trước Nhị cô đến nhà chúng ta, nói là người của Trang gia đã trở lại không?” Từ Hải Sinh im lặng một lúc, đột nhiên mở miệng hỏi.

Từ Man mơ mơ hồ hồ dường như đã nhớ ra, dù sao cũng đã là chuyện nhiều năm trước.

Từ Hải Sinh thận trọng nhìn ngó bốn phía, mới kéo Từ Man nói: “Cái người Trang gia lần trước ấy, kỳ thật cũng không phải hoàn toàn xem như là người nhà họ Trang, bởi vì khi xưa Trang gia bị sao trăm cả nhà, lần này trở về, chỉ là một hạ nhân của Trang gia năm đó được thoát tịch ra ngoài, muốn đến tìm di cốt của chủ cũ, mang về quê nhà của Trang Thành an táng.”

“Vậy thì có quan hệ gì với chúng ta?” đối với câu chuyện xưa kia, Từ Man đã không còn ấn tượng sâu lắm, chỉ biết là, ngôi mộ không tên mà hàng năm nhà nàng tế bái, rất có thể là Trang Thành.

Từ Hải Sinh nói tới đây, thanh âm càng thấp, tăng hắng một tiếng nói: “Gần đây lại có một người họ Trang đến tìm phụ thân nữa.”

“Có thể là người cùng trong họ chăng.” Từ Man trong lòng run rẩy, không muốn tin nhà mình sẽ có liên hệ gì đó với kẻ phản quốc.

“Có điều thái độ phụ thân đối đãi với hắn rất cổ quái, bây giờ huynh đi theo hỗ trợ phụ thân xử lý rất nhiều chuyện quan trọng, nếu chỉ là người bình thường, phụ thân sẽ không đuổi huynh ra ngoài. Hơn nữa huynh ra

ngoài đứng nghe lén một chút, hình như nghe thấy là cựu nô của Trang Thành gì đó.”

Từ Man chấn động, túm chặt ống tay áo Từ Hải Sinh, bèn nói: “Huynh không có nghe nhầm chứ, sao cha có thể có liên quan với Trang Thành được, chuyện này mẹ có biết không?”

Từ Hải Sinh lắc đầu, thở dài một tiếng nói: “Huynh cũng không biết mẫu thân có biết không, nhưng lúc đó huynh đột nhiên nhớ tới lời Nhị cô nói, nếu phụ thân không có quan hệ với Trang Thành, vậy hà cớ gì Nhị cô lại đích thân đến nói chuyện này.”

Từ Man trầm mặc, nàng không biết nên nói thế nào, hiện tại đầu óc nàng rối bời, Đại cô từ lúc vào phòng tổ mẫu không thấy đi ra, lại chết ở trong phòng Nhị cô. Phụ thân đột nhiên có quan hệ với một gia nô của một võ tướng bán nước bị xét nhà từ nhiều năm trước, ngôi mộ không tên ngày thường chỉ cảm thấy có chút thần bí, bỗng chốc lại nhảy vào tầm mắt của Từ Man, có xua kiêu nào cũng không đi.

Đến tột cùng, phủ công chúa cùng Từ gia có bí mật gì.

“Người nói cái gì?” Gia Cát Sơ Thanh nằm trên giường, tuy nói thân thể hắc đã dưỡng không khác với người thường, nhưng quỳ linh đưa tang hắc đều khẳng khẳng tự thân làm, ngay cả đại ca vì chuyện này cấp tốc chạy về, cũng không khuyên can được, mới khiến cho hắc lại bệnh liệt giường, phải đến tận lễ mừng năm mới mới dần dần gượng dậy được.

“Trong Từ phủ quả thật có một nha hoàn quét sân, gởi thư cho phò mã, nói là sau khi chủ mẫu vào phòng Từ gia lão phu nhân, không thấy đi ra nữa.” Hàn Y đỡ Gia Cát Sơ Thanh ngồi dậy, giúp hắc uống một hợp nước ấm.

“Hiện tại có phải rất nhiều người đều cho rằng, Nhị nương bị mê chứng, lúc ngủ giết chết mẫu thân, đúng không.” Gia Cát Sơ Thanh thấm cổ họng, tựa vào đầu giường nói.

“Phải ạ.”

“Ngay cả Kinh Triệu Doãn cũng nghĩ như vậy?” Gia Cát Sơ Thanh hừ lạnh một tiếng, hỏi.

“Dạ phải.” Hàn Y túa mồ hôi hột.

Gia Cát Sơ Thanh cười lạnh trào phúng nói: “Vết thương trên người a nương, rõ ràng chính là dao găm gây nên, trên tay Nhị cô lại cầm kéo, miệng vết thương khác hẳn, ngộ tác (người khám nghiệm tử thi) của Kinh Triệu Doãn là thằng ngốc sao?”

Hàn Y ngẫm nghĩ, đoạn trả lời: “Là có người thu mua ngộ tác sao?”

“Cũng có thể là Kinh Triệu Doãn nhận được ám chỉ của ai đó, muốn tương kế tựu kế, liền lấy Nhị nương gánh tội.” Gia Cát Sơ Thanh vén chăn, xoay người chậm rãi ngồi dậy, hơi thở dốc một chút mới nói: “Điều tra cho ta, ngày hôm đó, ai ở trong viện của ngoại tổ mẫu. Đặc biệt là ở trong phòng bà.”

Hàn Y cả kinh, ngẩng đầu nói: “Chủ thượng là nghi ngờ?”

“Chỗ ngoại tổ mẫu tuyệt đối có vấn đề.” Gia Cát Sơ Thanh vuốt lại mái tóc đen, tiếp tục nói: “Ta đã sớm cảm thấy Từ phủ cổ quái, song mãi vẫn không biết là nguyên nhân gì, nhưng hôm nay xem ra, ngoại trừ đại cữu và mẫu thân ra, ai ngoại tổ mẫu cũng không thềm để trong lòng, hơn nữa chuyện xảy ra trong phủ công chúa cũng có liên quan rất nhiều tới Từ phủ, mẫu thân lần này lại chết ở Từ phủ. Từ phủ mặt ngoài nhìn thập phần đơn giản, nhưng không ít sự tình nếu nhìn tinh tế, đều có thiên ti vạn lữ liên hệ.” (thiên ti vạn lữ: ngàn tơ vạn sợi)

Hàn Y không dám nhiều lời, chỉ đứng một bên nghe.

“Lúc trước ta chỉ đặt lực chú ý ở Trần gia cùng Hoàng gia, còn tưởng rằng Từ gia là ở bên phe chúng, xem ra...” Gia Cát Sơ Thanh nằm trở lại giường, không nói gì nữa.

*

Lại qua một khoảng thời gian, Nhị cô vẫn chưa được thả ra, bởi vì bằng chứng “bệnh mê chứng” kia vô cùng bất lợi với nàng, ngay cả Kinh Triệu Doãn cũng bắt đầu hoài nghi liệu có phải nàng giết người trong mơ hay không. Tang sự của Đại cô bận rộn qua vài ngày, cũng dần dần đến kết thúc, Từ Man cũng theo cha mẹ đi viếng mộ Đại cô, thắp cho bà một nén nhang, hy vọng bà có thể phù hộ phụ thân tìm được hung thủ giết người, an ủi cho linh hồn của bà trên trời.

Viếng mộ Đại cô trở về, Từ Man mới từ miệng đại ca miệng biết được, đại ca của Gia Cát Sơ Thanh, Gia Cát Sơ Liêm đã trở về, còn mang giúp thư nhà của nhị ca trở về. Mà lúc Đại cô đưa tang, tổ mẫu cư nhiên không xuất hiện, nói là vì đau lòng chịu không thấu, hôn mê ngất xỉu, mãi đến hết tết, Từ Man cũng chưa từng gặp lại tổ mẫu.

*

“Ai bị bệnh?” Từ Man kéo cây roi dài quần ngang hông mình xuống, lau mồ hôi, đi ra ngoài sân.

Thanh Mai đi theo sau nàng nói: “Là Từ gia lão lang chủ ạ.”

“Tổ phụ ta ư?” tay cầm khăn lau mồ hôi của Từ Man dừng ngay bên tai, quay đầu không thể tin nhìn Thanh Mai, nàng còn nhớ lễ mừng năm mới, tổ phụ còn rất khỏe mạnh, lúc này chỉ mới qua bao nhiêu ngày.

“Đúng vậy ạ, hai ngày nay không biết làm sao bị phong hàn, khiến ai nấy đều hoảng hốt, buổi sáng hôm nay mới thanh tỉnh một chút, một mực la hét muốn tìm phò mã chúng ta qua đó.” Thanh Mai đón lấy khăn lau mồ hôi của Từ Man, tiếp tục nói.

Từ Man tăng nhanh bước chân, đi đến viện của mình, miệng còn nói: “Mẫu thân chắc là đã chuẩn bị xong, chúng ta thay quần áo, nhanh chân đuổi theo.”

Thanh Mai thừa vâng, cùng theo sau lưng.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 74: Thăm Bệnh Từ Phủ

Cả nhà Từ Man đi vào chính phòng Từ phủ, Từ Man cùng mẫu thân và đại ca ngồi trong phòng khách, phụ thân muốn một mình vào vấn an tổ phụ, đây cũng là tổ phụ yêu cầu. Từ Man ngó quanh phòng khách, ngoài đại bá đại bá mẫu vừa gặp mặt chào hỏi ra, còn có hai vị đường huynh, và cả vài vị nữ tử ăn mặc đơn giản, nhưng dung mạo xinh đẹp, một vị trong đó Từ Man lúc nhỏ cũng từng gặp qua, là mẹ đẻ của Từ gia đại biểu tử – Liễu di nương, xem ra cả nhà đại bá đều đến chính phòng.

Lần này gặp mặt, Từ Man phát hiện thái độ mẫu thân cường ngạnh hơn hẳn, mà đại bá mẫu cũng mất đi cái vẻ vênh váo và so đo từng tí của năm nào, sợ là có liên quan đến địa vị hiện nay của đại bá ở trong triều. Tuy nói hiện nay Đại tư nông cũng còn có chút thực quyền, nhưng so với vài năm trước, quả thực là khác xa trên trời dưới đất, huống chi Từ phủ còn liên lụy đến sự kiện thuốc độc ở phủ công chúa vài năm trước, bị lệnh cường chế đóng cửa tự kiểm điểm, gần đây mới trở lại trên triều, ai dè, không bao lâu, lại xảy ra chuyện Đại cô bị giết ở Từ phủ.

Từ Man nhìn đôi tóc mai hoa râm của đại bá, xem ra mấy ngày này ông ta cũng không khá hơn là bao, tư thái tài trí hơn người từng huênh hoang ở trước mặt phụ thân kia cũng sớm lặn mất tăm tích. Kỳ thật cần gì phải làm vậy, cũng bởi vì tổ mẫu thiên vị, nào giờ đại bá đều cảm thấy ông ta ưu việt hơn phụ thân, vả lại tuổi còn trẻ đã ngồi lên vị trí Đại tư nông, thế là càng khinh thường cái chức quan nhàn tản của phụ thân. Thậm chí đối

với việc phụ thân lấy công chúa, cũng cảm thấy tổn hại đến tôn nghiêm đàn ông nhà họ Từ, y hết như ăn bắm vậy.

Tuy nhiên, thời gian dần trôi, phụ thân càng được Hoàng đế coi trọng hơn, người cũng chậm chậm từ sau màn bước lên trước đài. Ngược lại, đại bá một năm lại kém hơn một năm, hơn nữa ông ta từ sớm đã đầu nhập về phía Hữu tướng Phái Bảo Thủ, bây giờ có muốn quay đầu, Hoàng đế cũng sẽ không tin nhiệm ông ta.

Đại đường huynh và Tam đường huynh, một đích một thứ, một người nuôi thành tai to mặt lớn, vụng về như lợn, còn kiêu căng tự đại, không biết trời cao đất rộng. Một người lại xanh xao vàng vọt, tính cách nhát gan, cả người rụt rè, trông cứ như một con chuột nhắt dưới móng vuốt mèo, ngay cả một tiếng tăng hăng của đại bá mẫu, đã có thể làm cho hấn run lập cập, đủ thấy xem như là phế đi rồi.

Lại so sánh hai người họ với Nhị đường ca ngồi ở phía sau, đích tử của nhà tiểu thúc. Hai người cả ngày ngây ngây ngốc ngốc, như không phân biệt được năm nào tháng nào, một người lại phong thái thanh chính, mặt mày sáng sủa, khí khái tài tử sinh ra từ tâm. Xem ra, cho dù đại bá là đích tử, tiểu thúc là thứ tử, nhưng cách nuôi dạy con cái của đại bá có vấn đề, con trai so ra luôn kém hơn con trai của tiểu thúc.

Hôm nay mặc dù tổ phụ bị bệnh, nhưng Từ Man vẫn không thấy hai vị đường tỷ trở về. Nay các đường tỷ đều đã lập gia đình, mỗi nhà cũng có quy củ riêng, muốn về nhà mẹ đẻ một chuyến cũng biết bao khó khăn. Lại nhớ lúc còn nhỏ, tổ mẫu luôn muốn đem con gái Từ gia lôi kéo quan hệ với hoàng thất, nàng bất giác có chút buồn cười, nếu là lúc cữu cữu còn nhỏ, Phái Bảo Thủ còn có thể chen tay vào hậu cung hoặc là con nối dõi của cữu ấy, nhưng mấy năm nay cữu cữu dần dần trưởng thành hơn, quyền lợi cũng ngày một mạnh mẽ hơn, nào có thể dễ dàng để con gái nhà Phái Bảo Thủ nhúng tay vào hậu cung hoặc hoàng tử của mình chứ.

Có điều, Từ Man nhớ tới vài động tác nhỏ của hai vị biểu tở gần đây, bất giác có chút tiếc nuối, rõ ràng được gả đến gia đình không tệ, cho dù không phải nhà cao cửa rộng gì, nhưng cuộc sống tiểu phú an nhàn vẫn là có thể, hà cớ gì khăng khăng không biết an phận, muốn theo đuổi thứ không thuộc về mình chứ? Chuyện này giả sử bên chồng có hồ đồ vờ cho qua, nhưng ngày sau thế nào cũng sẽ chịu khổ.

Từ Man nhìn điểm tâm trên bàn, không có bụng dạ đụng đến, hôm nay nhà Nhị cô một người cũng không đến, chỉ sợ cũng là không có tâm tư ứng đối.

“Đại cữu, đại cữu mẫu.”

Ngón tay Từ Man run lên, ngẩng đầu nhìn ra cửa, người nọ ngồi trên xe lăn, trong nụ cười mang theo vẻ gượng gạo, so với lần trước gặp, sắc mặt có phần kém hơn.

Người trong phòng đều đứng lên, đi qua tiếp đón, Gia Cát Sơ Thanh trịnh trọng đến trước mặt Đại trưởng công chúa, chấp tay hành lễ nói: “Thỉnh an Nhị cữu mẫu, xin thứ cho Sơ Thanh thân mình không tiện.”

Đại trưởng công chúa lập tức đi qua, vỗ vỗ tay hân, đầy thương tiếc nói: “Đều là người một nhà, đa lễ thế làm gì, ta thấy con hôm nay khí sắc kém xa trước kia. Con... bảo trọng nhiều chút, nén bi thương.”

Gia Cát Sơ Thanh hai mắt tối sầm lại, gượng cười nói: “Đa tạ Nhị cữu mẫu, Sơ Thanh chỉ là gần đây nghỉ ngơi không đủ, cũng không có gì đáng ngại.”

Từ Man đứng sau mẫu thân, cùng đại cô phụ ân cần thăm hỏi vài câu, rồi không nói gì nữa, sau thật sự không kiềm được, ngẩng đầu nhìn Gia Cát Sơ Thanh, lại phát hiện hân từ đầu đến cuối không hề nhìn mình, cũng không biết có sao, trong lòng lại có chút mất mát.

Mắt nhìn Gia Cát Sơ Thanh đi đến bên cạnh Nhị đường ca, hai người thấp giọng trò chuyện, Từ Man hít sâu một hơi, thấy tâm lý mình có chút bất thường, giống hệt mấy cô nữ sinh kiếp trước, nam sinh theo đuổi mình đột nhiên làm lơ mình, cái loại tâm tình vừa khó chịu lại khát vọng này, cũng không phải là tình yêu, ngược lại là một loại dục vọng chiếm hữu vụn vặt. Tâm tình như thế khiến Từ Man cảm thấy có chút hổ thẹn và tự trách, bèn cúi đầu ngồi xuống chỗ cũ, nghĩ đến chuyện xảy ra mấy ngày nay, tâm tình thoáng chốc khôi phục lại trạng thái bình lặng như trước.

Lúc phụ thân đi ra, đã qua hơn nửa canh giờ, Từ Man đứng dậy nghênh đón, lại phát hiện thần sắc phụ thân u sầu, hốc mắt cũng có hơi ươn ướt, không biết tổ phụ nói gì với người, song mặc dù tò mò, tại nơi người đông lắm kẻ miệng mồm cũng không tiện hỏi, chỉ cùng mẫu thân đại ca và phụ thân ngồi xuống.

“Phụ thân người, muốn gặp Sơ Thanh.” Từ Văn Bản còn chưa hồi thần từ tin tức vừa rồi, ngồi xuống bàn thần cả người.

Gia Cát Sơ Thanh gật gật đầu, bảo Hàn Y đẩy hẳn vào phòng trong.

Trong lòng Từ Man như bị mèo cào, cả người khó chịu, vài lần dò xét đại ca, thấy dáng vẻ điềm nhiên như không của hắn liền thầm tức tối, chẳng lẽ huynh ấy không nghĩ ra được biện pháp nào?

“Cha chồng... có khỏe không.” Đại trưởng công chúa lại không hề cố kỵ, trông sắc mặt trượng phu không ổn, bèn nhỏ giọng hỏi.

Từ Văn Bản giương mắt nhìn thê tử, nhìn mặt nàng đầy quan tâm, trong lòng đột nhiên dấy lên tâm tình không biết là sợ hãi hay cảm động. Hắn im lặng vươn tay, dấu dưới ống tay áo dài, nắm chặt tay thê tử sau đó lấy hết dũng khí nói: “Ta có một chuyện, về nhà sẽ nói cho nàng biết.”

Đại trưởng công chúa thấy trượng phu nghiêm túc như thế, còn mang theo vài phần thấp thỏm không yên, bèn đè nén nghi vấn trong lòng, gật gật

đầu.

Từ Man vẫn luôn nhìn biểu tình của cha mẹ, lời họ nói dĩ nhiên cũng nghe vào tai, xem ra tổ phụ thật sự nói chuyện đại sự gì đó với phụ thân, bằng không phụ thân nào có bộ dáng kia. Ngay cả vẻ mặt của đại ca cũng nghiêm nghị hẳn lên. Từ Man đột nhiên sức nhớ tới chuyện nhà họ Trang và ngôi mộ không tên mà đại ca nhắc tới vài ngày trước.

Gia Cát Sơ Thanh rất nhanh đã đi ra, sắc mặt không giống Từ Văn Bản, dường như không có gì biến hóa với trước đó, nhưng vẫn một mực trầm tư, chỉ có lúc đi ngang qua Từ Man, lông mi khẽ rung động một cái.

Sau đó, lão quản sự bên người tổ phụ đi ra, thông báo lão nhân gia đã ngủ rồi, không gọi người vào nữa, lúc này mọi người mới đứng lên, đi ra ngoài. Đại bá Từ Văn Thành nhìn phụ thân Từ Văn Bản, vài lần mở miệng muốn nói, nhưng lại không biết nguyên nhân gì, đều biến thành trầm mặc. Vì trong nhà không có mặt hai vị cô cô, cũng không có cảnh tượng náo nhiệt mọi ngày, mọi người như ngấm hiểu ý, không một ai nguyện ý lưu lại dùng bữa. Đại bá mẫu đứng dậy đưa tiễn, cũng không tự tiện đi đâu như lúc trước.

Đi đến cửa Từ phủ, mọi người chào từ biệt nhau, Từ Man vừa muốn lên xe, liền chợt nghe phụ thân thở dài, chờ khi Từ Man xoay người lại, phụ thân đã bước nhanh quay trở lại, động tác dường như rất nôn nóng, mà mẫu thân cũng dẫn theo người đi theo sau, đại ca và nàng thì bị giữ lại.

“Đại ca, huynh nói rốt cuộc phụ thân bị sao vậy?” Từ Man vịn cửa xe, nửa vờ nghi hoặc nói.

Từ Hải Sinh cũng đầu đầy khó hiểu, lại không tìm ra đáp án.

“A Man.” Từ xa Gia Cát Sơ Thanh thấy Từ Man không đi, ngẫm nghĩ một chút lại quay đầu, đến cạnh Từ Man, ngẩng đầu gọi nàng.

Từ Man trong lòng đánh thót, trả lời: “Có chuyện gì ạ?”

Gia Cát Sơ Thanh bình tĩnh nhìn nàng, mới thản nhiên nói: “Ngoại tổ phụ nói với huynh, mẫu thân không phải do Nhị cô làm hại.”

Từ Man kinh ngạc, không biết hẳn nói thế là ý gì.

Gia Cát Sơ Thanh lại cúi đầu, tiếp tục nói: “Ngoại tổ phụ nói: nếu không vì Từ gia mà che giấu hung thủ, như thế ngoại tổ phụ nhất định có biết gì đó.”

Từ Man hồi tưởng lại, cũng xác thực như thế là đúng, nếu Nhị cô bị định tội, con cháu Từ gia cũng sẽ không tốt, nhưng nếu đã chắc chắn Nhị cô không phải là hung thủ, vậy thì Nhị cô đâu sao cũng là cốt nhục của tổ phụ, tại sao tổ phụ lại thấy nàng bị hàm oan mà không làm sáng tỏ.

“Nếu ngoại tổ phụ có nói gì với Nhị cữu, liên quan đến mẫu thân huynh, mong sẽ báo cho huynh biết một hai.” Lời này là Gia Cát Sơ Thanh nói với Từ Hải Sinh.

Từ Hải Sinh tất nhiên sẽ không từ chối, liền đồng ý.

Từ Man tâm tư rối rắm, luôn cảm thấy phụ thân quay lại để đi tìm ai đó, nhưng nếu đi tìm tổ phụ, vậy ban này sao không hỏi, lại chờ tới bây giờ mới quay trở lại hỏi. Trong bất giác, Từ Man lại cảm thấy phụ thân quay lại là muốn tìm tổ mẫu, mà thái độ của tổ mẫu ngày thường kia...

“A Man, muội làm gì vậy?” Từ Hải Sinh thấy muội muội bỗng nhiên xuống xe ngựa, xách váy chạy vào Từ phủ, trong lòng quỳnh lên, liền gọi với theo.

Từ Man cũng không quan tâm, quay đầu vung tay loạn xạ, liền nói: “Muội đi tìm A đa.”

Từ Hải Sinh thấp giọng mắng một tiếng càn quấy, cũng đành theo sau.

Hai anh em một trước một sau, chạy vào trong phủ, Từ Man không rành đường trong Từ phủ lắm, vài lần kéo một nha hoàn đến hỏi, chỉ nàng viện của tổ mẫu. Chạy lúc nhanh lúc chậm, đợi lúc đến được sân viện của tổ mẫu, cha mẹ còn chưa đi ra.

Từ Man chầm chậm đi vào, phát hiện trước cửa có vài ma ma canh cửa, nàng không khỏi nghi ngờ, đợi hỏi xong, sau khi biết được cha mẹ quả thật có đi vào, bèn thưởng họ chút tiền, chỉ nói vừa rồi làm rơi đồ bên trong, muốn đi nhặt lại, rồi thung thình đi vào, Từ Hải Sinh một đường cùng đi, lúc này cũng không tiện kéo Từ Man trở về.

Tổ phụ bệnh nặng, mặc dù ở chung chính phòng với tổ mẫu, nhưng lại không ở chung một căn phòng. Ngày thường ngoài tổ mẫu tự mình chăm sóc tổ phụ ra, còn có mẹ đẻ của Nhị cô – Triệu thái di nương chăm sóc, chỉ là nay Nhị cô bị xảy ra chuyện thế kia, tổ phụ bị bệnh không tỉnh, Triệu thái di nương cũng nghỉ trong viện mình, rất lâu không thấy ra.

Từ Man rảo bước lên bậc thang trước phòng, lại phát hiện bên ngoài rèm cửa không có lấy một người trông cửa, nàng quay đầu nhìn đại ca, đại ca cũng lấy làm lạ, không dám tùy tiện đi vào.

Nhưng không đợi Từ Man tìm một lý do thông báo, bất chợt nghe bên trong tổ mẫu lớn tiếng mắng: “Mày tưởng mày là ai? Cùng lắm chỉ là một đứa con hoang mà thôi!”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 75: Thân Thế Bí Ẩn

Con hoang?

Từ Man quả thực không biết nên phản ứng thế nào, có người mẹ nào lại nói với con mình: mày là con hoang? Chuyện này đã không còn đơn giản là bất công nữa, đây quả thực đã thương tổn đến tinh thần rồi. Một luồng cảm giác phẫn hận dần bốc lên trong lòng Từ Man, nàng cố gắng kiềm chế không để cho mình xông vào trong phòng, cái xã hội này, bất luận mẫu thân có nhục mạ con cái ra sao, con cái đều phải chịu, nếu không chính là đại bất hiếu.

“Họ Lữ kia, bà ăn nói cho cẩn thận!”

Trong giọng nói đè nén hỏa khí, nhưng vẫn duy trì phong thái của công chúa hoàng gia, Từ Man biết mẫu thân rất tức giận, bằng không dưới tình huống tương tự, vì phụ thân, mẹ tuyệt đối sẽ không gọi tố mẫu bằng họ.

“Vâng, công chúa điện hạ, nhưng cũng thỉnh công chúa điện hạ cấp cho bà già này chút phương tiện, lão đây thân thể không khỏe, muốn cáo tội lui xuống.” Giọng nói lạnh như băng, dường như lạnh hơn trước đây rất nhiều.

Đối với tố mẫu, từ trước tới nay Từ Man không thể sinh ra loại tình cảm yêu mến ngưỡng mộ, kiếp trước bà nội của nàng mặc dù có chút trọng nam khinh nữ, nhưng đối với nàng luôn luôn ôn hòa, có đồ ăn ngon cũng sẽ

để giành một phần cho nàng, ngày thường đi thăm bà, bà luôn phá lệ vui vẻ, kéo tay nàng trò chuyện hỏi han rất lâu. Nhưng tổ mẫu ở nơi này lại giống như một bức tượng hộ pháp Kim Cang trong miếu vậy, lãnh khốc không có chút nào giống người.

“A nương!” giọng nói bi thương của phụ thân từ trong truyền ra, dường như còn chưa từ bỏ ý định, nói: “A nương, đừng như vậy, con là con trai của ngài, khẳng định là con của ngài, phụ thân nhất định là hồ đồ... Ông ấy...”

“Câm mồm! Sao mà có thể là con tao, mà xứng là con tao sao?” trong phòng truyền đến tiếng nện bước thật mạnh, hình như tổ mẫu thở gấp dữ dội, nhưng vẫn lớn tiếng mắng chửi: “Mày là đứa con hoang mà Từ gia không biết mò ra từ nơi nào, lại muốn thay thế đứa con khốn khổ của tao, tất cả những gì mày có hôm nay đều là của con tao, mày có tư cách gì gọi tao là mẹ. Con trai của tao, thậm chí không sống được đến lúc gọi mẹ, còn mày dựa vào cái gì mà còn sống, mày dựa vào cái gì!!”

Tiếng khóc đê nén, đứt quãng từ bên trong truyền ra, Từ Man đứng ngoài cửa cứng đờ cả người. Phụ thân không phải con của tổ mẫu, phụ thân thật sự không phải con của tổ mẫu ư? Điều này sao có thể? Trong sách căn bản không hề nhắc tới, ở trong sách, kiếp đầu tiên, lúc Từ Man còn nhỏ tổ mẫu đã qua đời. Cho dù ở kiếp thứ hai, phủ công chúa suy tàn, cũng không xảy ra chuyện phò mã không phải do Từ lão phu nhân sinh ra. Tại sao đến nơi này của nàng, tất cả chuyện tình đều trở nên chệch hướng chứ?

“Vậy tại sao a nương còn muốn nuôi dưỡng con, vì sao muốn nhận con làm con.” Sau một lúc trầm mặc, giọng nói đờ đẫn của Từ Văn Bản khiến lòng Từ Man chua xót, lệ nóng doanh tròn.

“Mày nghĩ là tao nguyện ý sao?” giọng Từ lão phu nhân đột nhiên rít cao, sau đó khí thế bức người nói: “Nếu không phải lão ép tao, mày tưởng rằng tao sẽ nguyện ý nhận mày làm con, làm đích tử của nhà họ Từ ư? Một

đứa con hoang lai lịch bất minh như mày, là vũ nhục đối với Lữ thị tao! Mày nên biết, từ nhỏ đến lớn tất cả những thứ mày hưởng thụ, lý ra đều là của đứa con đáng thương kia của tao, mày ăn, mày mặc, thậm chí vợ con mày, đáng lý ra đều là của con trai tao.”

“Nếu không phải là Văn Bản, ta sẽ không lấy, nhà họ Từ bà cũng không có thứ gì đáng giá để ta hy sinh một lần nữa.” Giọng của Đại trưởng công chúa cũng cứng rắn chêm vào, khiến Từ lão phu nhân ghen ghét ngứ, nửa ngày không nói được gì nữa.

Từ Văn Bản tựa hồ đang do dự, nhưng cuối cùng còn lên tiếng hỏi: “Phụ thân nói, con là do tử tử của phụ thân sinh ra, là thật sao? Vậy ngôi mộ hàng năm đi tế bái kia, chính là của mẹ ruột con, là tử tử của phụ thân ư?”

Từ lão phu nhân không nói gì.

Từ Văn Bản chưa từ bỏ ý định, tiếp tục gắng hỏi: “Vậy mẹ ruột con và Trang gia có quan hệ như thế nào, vì sao bọn họ muốn nghe ngóng chuyện ngôi mộ kia, năm đó Nhị muội có nói với con, muội ấy có bắt gặp người Trang gia đến tìm phụ thân, trong chuyện này rốt cuộc có nguyên do gì?”

“Nó nói với mày? Sao nó biết được?” Từ lão phu nhân lúc này mới kinh ngạc lên tiếng.

“Lúc muội ấy về nhà, có việc tìm phụ thân liền nghe lén được.” Khúc mắc trong đó, Từ Văn Bản không rõ ràng lắm, còn nhớ rõ năm đó, phụ thân kêu mình tiếp quản ngôi mộ kia, dặn mình hàng năm tránh đám đông, đến đó tảo mộ. Chỉ nói là của một người thân trong gia tộc bị hoạch tội. Tuy đã xuống mồ, lại không ai coi sóc, chết còn quạnh quẽ cô đơn một mình, bèn giao cho Từ Văn Bản chuyện này. Từ Văn Bản vốn hiếu thuận, cũng không hỏi gì nhiều liền chấp nhận.

Nhưng tại ngày ấy, nhị muội đột nhiên nói người nhà họ Trang đã trở lại, còn có khả năng liên quan đến ngôi mộ không tên kia, Từ Văn Bản cũng từng sợ hãi một thời gian, nhưng hồi lâu vẫn không thấy ai đến hỏi thăm, hẳn mới an tâm. Lại không ngờ rằng, cách nhiều năm như vậy, Trang gia vẫn tìm tới cửa, lại còn... thân thể của hắn cũng trở thành điều bí ẩn.

“Hừ!” Từ lão phu nhân hừ lạnh một tiếng, như thể không muốn trả lời Từ Văn Bản.

Từ Văn Bản lòng nóng như lửa đốt, càng trực tiếp hỏi: “Tỷ tỷ của phụ thân không phải đã gả đến Hà Nam Lạc Dương sao? Nhà chồng không phải họ Trương sao? Cớ sao có quan hệ đến Trang gia? Tỷ tỷ của phụ thân không phải đã qua đời trước khi con sinh ra sao?”

Từ lão phu nhân vẫn không trả lời hắn, ngược lại nói: “Nếu mày muốn biết, sao không đi hỏi lão ta, lão nay đã bệnh sắp chết tới nơi, còn nhớ thương nói cho mày biết mà.”

Từ Văn Bản cười khố nói: “A nương, ông ấy là phu quân ngài, ngài tội gì... Là ông không chịu nói cho con biết, con mới đến cầu ngài.”

“Mày đi đi, tao chả biết gì hết.” Dứt lời, Từ gia lão phu nhân lại quay sang nói với Đại trưởng công chúa: “Công chúa điện hạ mời trở về cho, nếu lão già này đột nhiên chết tại trong phòng, đến lúc ấy khiến công chúa dính phải khí xui không chừng.”

Sau đó, Từ Man không nghe thấy Từ lão phu nhân nói gì nữa, nàng quay đầu nhìn đại ca, phát hiện đại ca đã hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, cả người đứng tựa lên cây cột, gãi gao nhìn chăm chăm rèm cửa.

“Đại ca...” Từ Man toan duỗi tay kéo đại ca, lại bị đại ca cầm ngược lại, ngay sau đó kéo nàng chạy ra ngoài sân, mãi đến khi ra khỏi viện, mới chậm rãi ngừng lại, cũng không đi đến cửa phủ, ngược lại dắt Từ Man đến nói với ma ma trông cửa, rằng đã tìm được đồ trong phòng khách.

Trong lúc nói chuyện, Đại trưởng công chúa cùng Từ Văn Bản từ trong đi ra, đầu tiên là nhìn thấy hai anh em Từ Man, sắc mặt hơi khựng lại, sau nghe Từ Hải Sinh nói, sợi dây tua trên túi thơm của Từ Man đánh rơi trong phòng khách, bọn họ quay lại nhặt, lại nghe nói cha mẹ ở bên trong cùng lão phu nhân, nên ra cửa viện đứng chờ.

Cũng không biết cha mẹ có tin hay không, nhưng nhìn bước chân hơi loạng choạng, và cả thần sắc suy sụp của phụ thân, Từ Man rất đau lòng, liền tiến lên cầm lấy bàn tay lớn của ông, nhỏ giọng nói: “A đa, chúng ta về nhà đi.”

Lúc nghe thấy giọng nói mềm mại của con gái, chạm đến bàn tay nhỏ bé non mềm của con, trái tim vốn đầy vết thương của Từ Văn Bản bỗng chốc mềm đi. Hốc mắt nóng lên, kìm lòng không đậu sờ đầu con gái nhỏ, nói: “Được, chúng ta về nhà thôi.”

Đại trưởng công chúa cầm khăn tay che mũi, nghiêng mặt đi.

Đến khi cả nhà Từ Man ra tới cửa phủ, Từ Man nghi hoặc bắt gặp Gia Cát Sơ Thanh, lâu như vậy, hắn vẫn ngồi trên xe lăn chờ ở ngoài cửa phủ, mãi đến khi thấy cả nhà Từ Man đi ra, mới thở phào một cái, nghênh đón Từ Văn Bản đi tới.

“Sơ Thanh sao con còn chưa trở về?” Từ Văn Bản tuy tinh thần không tốt, nhưng cũng không thất lễ.

Gia Cát Sơ Thanh thấy thế, chấp tay nói: “Bây giờ cũng sắp về rồi, Nhị cữu cữu đây là...”

Từ Văn Bản cũng coi như ăn ngay nói thật: “Đi gặp gặp ngoại tổ mẫu của con, bây giờ phải về rồi.”

Gia Cát Sơ Thanh cũng không hỏi lại, dõi theo vợ chồng Từ Văn Bản lên xe ngựa, rồi sau đó liếc nhìn Từ Man một cái thâm thúy, nhìn Từ Man

vội vàng lên xe ngựa. Lúc nàng lén vén rèm cửa lên, phát hiện Gia Cát Sơ Thanh vẫn ngồi đó, ánh mắt ẩn tình nhìn mình.

Trong lòng Từ Man nóng lên, tay như phải bỏng hất rèm cửa sổ ra, vờ không có chuyện gì tựa vào vách xe, mắt liếc nhìn cha mẹ, muốn ném văng chút rung động trong lòng vừa rồi ra sau ót.

Trên xe ngựa không ai nói gì, lần đầu tiên Từ Man cảm thấy, ở cùng cha mẹ lại căng thẳng đến thế, lại quay qua nhìn đại ca, hăn tuy ngoài mặt bình tĩnh, nhưng thấy đôi mắt sụp xuống, cùng với nắm tay phải túm chặt vạt áo của hăn, liền biết áp lực trong lòng đại ca có lẽ còn lớn hơn mình.

Cả nhà trở về phủ, Từ Man và đại ca sớm bị cha mẹ đuổi về viện, đương lúc Từ Man còn đang nghĩ phụ thân sẽ xử lý việc này ra sao, Từ Hải Sinh đột nhiên cho tất cả lui ra, vẻ mặt ngưng trọng nói: “E là phụ thân sẽ hòa ly cùng mẫu thân.”

Từ Man hoảng sợ, lập tức lắc đầu khẳng định nói: “Không thể nào, phụ thân và mẫu thân tình cảm tốt như vậy...”

“Nhưng nếu phụ thân thật sự là con của Trang Thành, thì đây chính là tội khi quân, phụ thân chắc chắn sẽ bị hoạch tội!” Từ Hải Sinh ‘một châm thấy máu’ đánh vỡ hy vọng xa vời của Từ Man.

Từ Man chống bàn ngồi xuống, trầm tư một lúc nói: “Nhưng chẳng phải là không có chứng cứ sao? Nếu quả thật như thế, Từ gia cũng sẽ bị hoạch tội, tội chưa chấp khâm phạm.”

“Sợ là sợ ở chỗ, phụ thân thật sự là con trai của tỷ tỷ tổ phụ và Trang Thành, mà trước đó tổ phụ nói tỷ tỷ ông đã gả đến Hà Nam Lạc Dương, e cũng là vì che dấu tai mắt người thôi.” Từ Hải Sinh tĩnh tâm lại, phân tích nói.

“Nhưng cái chuyện gả cho ai này, không phải rất dễ điều tra sao? Nếu đúng là như thế, Từ gia cũng sẽ bị hỏi tới. Tại sao nhiều năm như vậy, mình chưa từng nghe nói qua.” Từ Man luôn thấy có chỗ nào đó không đúng, tổ phụ nói phụ thân là con trai của chị mình, lại không cho biết cha của phụ thân là ai, nếu nhà họ Trương ở Hà Nam Lạc Dương vẫn còn, vậy sao có thể đưa con trai họ đến cho nhà họ Từ nuôi dưỡng, lại còn thay thế con trai của tổ mẫu, mới khiến tổ mẫu oán hận đến nay.

Từ Hải Sinh vừa nghe Từ Man nói vậy, nghĩ lại cũng có lý, xem ra, phải sai người đến Hà Nam Lạc Dương một chuyến mới được.

“Đại ca, trước đừng gấp, chuyện này cũng không thể nói cho nhị ca, bằng không với tính tình nóng nảy của huynh ấy, phỏng chừng sẽ xông đến Từ phủ hỏi cho ra lẽ.” Từ Man không yên lòng nhất chính là ông anh nhị ca làm việc xốc nổi của mình, so với đại ca, nhị ca rất thiếu trầm ổn, đặc biệt là mấy năm nay cò xát trong quân doanh, chẳng những không trầm tĩnh xuống, ngược lại còn càng trở nên bộp chộp hơn.

“Được, A Man, chuyện này trước tiên chúng ta cứ giấu trong bụng, suy cho cùng phải xem cha mẹ dự tính làm gì, hiện tại chúng ta làm như không biết thì tốt hơn.” Sau khi khẳng định, Từ Hải Sinh còn không quên dặn Từ Man.

Trong lúc hai anh em họ đang thương lượng, Gia Cát Sơ Thanh cũng theo một con đường đặc biệt, lấy được tin tức hôm nay, một chút trực giác kỳ dị đột nhiên quẩn quanh trái tim hắn.

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 76: Tình Cờ Gấp Gỡ

Mấy ngày nay Từ Man vẫn mãi suy nghĩ chuyện của phụ thân, tổ phụ bệnh nặng, phụ thân bỗng chốc biến thành con của tỷ tỷ tổ phụ, mà cha của phụ thân lại càng là người bí ẩn. Càng cố quái là, tỷ tỷ tổ phụ rõ ràng gả đến Trương phủ ở Hà Nam Lạc Dương, lại không biết có sao có quan hệ tới Trang gia, đến mức mấy năm sau khi Trang Thành bị chém, quản gia của Trang gia cứ nhiên tìm tới cửa, tìm kiếm chỗ côn cất của Trang Thành. Đủ loại chuyện phức tạp đan xen, điểm đáng ngờ chồng chất, khiến cho bộ não vốn đơn thuần của Từ Man nghĩ mãi không ra nguyên do.

Đại ca hành động rất nhanh, gần như trong ngày hôm sau đã phái tâm phúc đến Hà Nam Lạc Dương tra xét tình huống của Trương phủ, rồi sau đó còn phái người đến quê quán Giang Âm của Từ lão gia, muốn điều tra chuyện xuất giá năm đó của Từ gia đại tỷ, nhưng bởi vì nhân khẩu Từ gia không đông, những người lớn tuổi hơn tổ phụ gần như đã mất hết, cho nên đối với việc đó, đại ca và Từ Man cũng không ôm hy vọng nhiều.

Mấy ngày nay, mặc dù cha mẹ đã chấp nhận đả kích, nhưng do chuyện của Trang Thành vẫn chưa có kết luận, cho nên chuyện hòa ly mà đại ca lo lắng, chưa từng xuất hiện, đây cũng xem như là chuyện may mắn.

Tuy nhiên vì trong khoảng thời gian này tinh thần của Từ Văn Bản bị đả kích, lại mãi suy đoán về thân thế của mình, đêm không an giấc, cuối cùng ngã bệnh. Trận phát bệnh này vừa nặng vừa gấp, khiến Từ Man và công chúa không kịp trở tay. Cũng may bệnh tình nhìn như ác liệt, nhưng kì thực là ngoài nhanh trong chậm, không đến mức gây thương tổn lớn đến cơ

thể, có điều việc tịnh dưỡng cũng vô cùng cấp bách. Vì thế Từ Văn Bản nằm trên giường bệnh, bị công chúa ép nghỉ ngơi suốt hai tháng, mới thả hẳn trở về triều làm việc.

“Huynh nói sao? Phụ thân không hề phái ai đi ư?” Từ Man cắn miếng bánh phù dung, không thể tin được nói.

Đại ca Từ Hải Sinh đứng cạnh giá sách, tự mình sửa sang lại sách vở, hiện tại sách vở trong phòng hẳn phần lớn là cổ vật của tiền triều, cho nên hẳn không cho gã sai vặt động tay vào, tự mình làm có vẻ quý trọng hơn.

“Xem ra phụ thân không muốn điều tra chuyện năm đó.”

Từ Man trước tiên là khó hiểu, sau mới giật mình, bất luận tra được kết quả ra sao, chuyện phụ thân không phải cốt nhục Từ gia là điều chắc chắn, hơn nữa điều tra sâu hơn nữa, nếu phụ thân thật sự là con của Trang gia, vậy chẳng phải tình cảm vợ chồng của ông và công chúa sẽ kết thúc, mà phụ thân cùng với anh em Từ Man đều có thể vì chuyện này mà liên lụy sao. Chuyện này có nghĩ kiểu nào, đều mất nhiều hơn được, cũng khó trách phụ thân không muốn tiếp tục điều tra.

“Nhưng còn trong lòng a nương nghĩ sao?” Từ Man có chút lo lắng, năm xưa, Trang Thành vì trì hoãn quân cơ, sau đó có chứng cứ thông đồng với địch, mới bị hạ ngục sao trăm cả nhà, thì phải nói là, chính ngoại tổ phụ (ông ngoại) là hung thủ giết chết cả nhà Trang Thành, nếu phụ thân thật sự là con trai của Trang Thành, chẳng lẽ hai người họ sẽ phải hòa ly?

Từ Hải Sinh đi tới, vỗ đầu Từ Man, an ủi: “Nội tâm của cha mẹ rộng lớn hơn nhiều so với chúng ta tưởng tượng, bất luận chuyện này có phải là sự thật hay không, quan hệ giữa cha mẹ sẽ không thay đổi.”

Từ Man do dự một lúc, cũng hy vọng như thế.

“Vậy đại ca, chúng ta cũng không điều tra nữa sao?”

Từ Hải Sinh phủi bụi trên sách, thổi một hơi, nói: “Qua bảy ngày nữa, người chúng ta phải đến Tế Nam sẽ trở lại.”

Vậy ý tứ là, phụ thân không tra, nhưng huynh ấy vẫn sẽ tiếp tục điều tra.

Từ Man lo lắng nói: “Sẽ không gây phiền phức cho phụ thân đấy chứ.”

Từ Hải Sinh đặt sách lại trên giá, cười cười nói: “Đại ca sẽ cẩn thận.”

Từ Man nhìn đại ca một cái thật sâu, biết huynh ấy hẳn quyết định chuyện gì sẽ không thay đổi, huống chi bản thân nàng cũng rất muốn biết đáp án, nên cũng không khuyên can, ngược lại nói: “Nếu là có việc gì cần dùng đến muội, đại ca đừng khách khí.”

“Ha ha, con nít con nôi, biết gì mà đòi làm người lớn!” Từ Hải Sinh đi tới, không chút nào lưu tình xoa xoa búi tóc Từ Man, trong mắt đầy ý sủng nịch.

Từ Man một phen hất tay hăn ra, tức tối nói: “Muội đã sắp mười ba tuổi rồi, đại ca không được làm vậy nữa.”

Từ Hải Sinh cười ha ha, xoay người tiếp tục sửa sang lại tủ sách, hoàn toàn không coi lời Từ Man nói ra gì.

Từ Man phòng phòng hai má, bất mãn đứng lên, thông báo một tiếng: “Chu gia Đại cô nương rủ muội đi hiệu sách, bữa trưa hôm nay không ăn ở nhà đâu.”

Từ Hải Sinh đáp một tiếng, sau trêu chọc nói: “Thật không biết mấy cái chuyện xưa hoang đường kia có gì hay mà đọc, đáng cho bọn muội lần

nào cũng tự mình đi mua vậy sao.”

Từ Man chả thèm đếm xỉa tới hân, vừa bước ra ngoài vừa nói: “Không phải sách có gì hay, mà là quá trình mua mới đáng hưởng thụ.”

Đợi sau khi tắm rửa lại một phen, Từ Man ngồi xe ngựa ra cửa, vì thời gian còn sớm, Từ Man quyết định đến cửa hàng giấy gần nhất xem một chút, lần trước có thẻ hoa đào (thẻ đánh dấu sách có mùi thơm) mùi rất được, vì đã hết mùa đông rồi, Từ Man lại nghe nói tiệm giấy kia mới ra một loại thẻ hoa mai, bèn sinh lòng tò mò, muốn mua một ít chuẩn bị, sau này chia cho đám bạn khuê mật.

Xe ngựa chạy hướng tiệm giấy, trong thành Kiến Khang có một con phố chuyên bán văn phòng tứ bảo cùng với cho thuê sách, trong đó có không ít những cửa hiệu lâu đời, cũng không thiếu những văn nhân mặc khách thường đến nơi này. Từ Man từng gặp một thương gia mở cửa tiệm bán bút lông, trên tường còn lưu giữ mặc bảo (chữ viết) của văn hào tiền triều, ngày ngày trong tiệm khách khứa nườm nượp, trong đó không ít người là vì mặc bảo kia mà đến.

Từ Man kéo rèm cửa sổ ra, để gió len lỏi vào trong xe, càng tới gần con phố kia, có thể bắt gặp càng nhiều văn nhân học sinh mặc trường sam thâm y. Trong thành Kiến Khang, bình thường chỉ có học sinh mới mặc trường sam đi dạo khắp nơi, quần chúng phổ thông mặc quần áo ngắn thì chiếm đa số, cũng bởi để cho hành động đi lại dễ dàng, làm việc thuận tiện hơn.

Có điều, cho dù là trường sam của học sinh cũng cầu kỳ hơn, nhìn vào loại vải dệt có thể nhìn ra thân phận bối cảnh khái quát của một người. Thương nhân bị khinh thường, triều đình ra lệnh cấm họ được sử dụng loại vải này, vả lại tiên hoàng khi còn tại vị cũng không cho phép 3 đời thương nhân dự thi khoa khảo, mãi đến sau khi Hoàng đế cứu cứu đăng cơ, mới

sửa thành thương nhân và con cái không được đi thi, nhưng cháu lại được cho phép, xem như đã nói lỏng rất nhiều.

Bởi vì thế giới này ở rất nhiều năm trước, từng xuất hiện không ít người xuyên không, cho nên rất nhiều ý tưởng và quy tắc đều có tính đặc thù của nó. Tuy nhiên, xét về tổng thể thì vẫn na ná với Trung Quốc cổ đại. Yêu cầu hộ tịch ở nơi này cũng rất nghiêm ngặt, con cháu thế gia bình thường đều là quý tịch, bình dân bách tính bao gồm cả nông dân thợ thủ công đều là lương tịch, mà thương nhân được đặc biệt đề xuất riêng thành thương tịch, theo sát sau đó chính là nhạc tịch và tiện tịch. Kiểu hộ tịch này, trừ phi thay đổi địa vị, bằng không cả đời cũng không thể thay đổi. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao Hoàng đế cừu cừu thúc đẩy cải cách, thi hành chế độ khoa thi, mà sau khi khai ân thương tịch, con cháu thương nhân tham gia khoa thi chiếm tỉ lệ không nhỏ.

Từ cửa sổ xe nhìn những thương nhân đứng ngoài cửa tiệm mời chào khách, Từ Man lơ đãng nhớ tới Gia Cát Sơ Thanh, cái người nguyện bỏ khoa thi, cam chịu nhập thương tịch kia, trước mắt lại thoáng như xuất hiện thân ảnh của hắn.

“Dừng xe!” Từ Man hồi thần, lại nhìn thoáng qua, người ngồi trên xe lẫn kia không phải chính là Gia Cát Sơ Thanh sao.

Xe ngựa dừng lại, Từ Man vịn tay Thanh Mai xuống xe, đầu tiên là do dự một chút, sau vẫn lớn mật bước vào tiệm giấy, có lẽ là do duyên phận nào đó, nơi Gia Cát Sơ Thanh đang đi chính là một cửa hàng giấy mà Từ Man thường đến nhất.

“Ông chủ, có thẻ hoa mai chưa?” Thanh Mai để ý thấy sau khi Từ Man vào cửa cũng không nói gì, bèn khéo hiếu lòng người giả vờ không nhìn thấy Gia Cát Sơ Thanh, cao giọng hỏi.

“A, Thanh Mai cô nương...” tiểu nhị tiệm giấy kia vừa nhìn thấy Thanh Mai hai mắt liền sáng lên, nhanh nhẩu chạy tới, bắt gặp sau Thanh Mai còn có Từ Man, liền đỏ bừng cả mặt, lắp bắp nói: “Cô... cô nương muốn mua thẻ giấy sao?”

Từ Man phì cười, nổi căng thẳng vừa rồi hoàn toàn biến mất.

“Mắt mũi nhìn đi đâu đó, đây là tiểu thư nhà ta.” Thanh Mai chặn trước mặt Từ Man, Hương Xuân từ sau đi lên cũng sừng sộ trừng tên tiểu nhị kia.

Anh tiểu nhị xấu hổ gãi gãi đầu, còn luyến tiếc nhìn lén Từ Man vài bận, mới lăm la lăm lét chạy vào quầy, tìm thẻ giấy cho Từ Man.

“A Man?”

Đương lúc Từ Man còn muốn đến trước quầy xem thử, sau lưng truyền đến thanh âm du dương, mang theo vài phần kinh hi.

Từ Man siết chặt bàn tay, cứng ngắc quay đầu lại, vờ kinh ngạc nói: “Tiểu ca ca?”

Gia Cát Sơ Thanh đẩy xe lăn đến trước mặt Từ Man, nhìn nàng dường như lại cao lên không ít, cùng với dung nhan ngày một tinh xảo, trong lúc nhất thời, thảng như cánh hoa đào bên ngoài cửa sổ nhẹ nhàng bay vào tim hân.

“Thật trùng hợp, hôm nay sao muội lại đến đây?”

Từ Man nhìn tiểu nhị kia đưa thẻ giấy tới, trả lời: “Nghe nói năm nay cửa hàng này có bán thẻ hoa mai, muội đến xem thử.”

“A Man thích thẻ giấy sao?” Gia Cát Sơ Thanh vội hỏi.

Từ Man cũng không giấu diếm, gật đầu nói: “Lúc trước muội từng mua thẻ hoa đào ở đây rồi, mùi thơm lắm, nên muốn đến thử hoa mai xem sao, tiểu ca ca sao cũng tới đây?”

Gia Cát Sơ Thanh ghi nhớ việc này vào lòng, bèn trả lời: “Phụ thân muốn giấy sinh tuyên*, huynh vừa vặn không có gì làm, bèn tiện đường đến xem một chút.”

* giấy sinh tuyên: là một loại giấy Tuyên thành chưa được qua xử lý, nên tính thấm hút mạnh, dễ sinh ra biến hóa của nét mực, dùng để thực hiện các phương pháp vẩy mực, nhỏ mực (những phương pháp vẽ tranh thủy mặc), có thể thu được hiệu quả đầy nghệ thuật của tranh thủy mặc.

Trong thành Kiến Khang, Gia Cát Sơ Thanh có mở vài cửa hàng bán đồ ngoại nhập, chủ yếu là bán hương liệu lư hương, rất được những quý phu nhân Kiến Khang yêu thích, bình thường chỉ cần có hàng về, nhất định sẽ bị tranh mua hết nhẵn. Cho nên mặc dù cửa hàng bình thường không có nhiều chủng loại lắm, nhưng lợi nhuận tuyệt đối hơn hẳn bất cứ tiệm hương liệu nào của Kiến Khang.

Từ Man đáp lại một câu, lại không biết nên nói gì, lần trước một mình ở chung, lời của Gia Cát Sơ Thanh tựa như còn quanh quẩn bên tai nàng, nhiều loạn hồ nước trong lòng nàng.

Gia Cát Sơ Thanh không để ý, chỉ ở một bên chờ, nhìn Từ Man ngửi ngửi thẻ hoa mai, sau còn muốn mua thêm ít thẻ hoa đào và hoa lan, thấy nàng mua xong rồi, mới ngẩng đầu nói với Từ Man: “A Man, có thời gian không, đi dạo với huynh một lúc đi.”

Từ Man toan cự tuyệt theo bản năng, nhưng nhìn một thân đồ tang trắng thuần của hắn, so với tấm áo trường sam nguyệt sắc ngày thường, trông thô lương hơn nhiều, không khỏi mềm lòng, gật gật đầu.

Đôi con người của Gia Cát Sơ Thanh bỗng chốc sáng lên, vẻ phấn khởi sinh ra từ tâm kia, khiến sống mũi Từ Man chua xót, nàng chẳng qua là đồng ý đi dạo cùng hắn một lúc mà thôi.

Từ Man và Gia Cát Sơ Thanh thẳng đường hướng đến con phố phía tây, phía sau phố có một mảnh rừng hoa đào, hoa đào không nhiều lắm, nhưng có một dòng suối nhỏ phân luồng từ con sông Tần Hoài chảy ngang qua, phong cảnh không tệ, khu vực lại trống trải, dân chúng gần đó thường đến nơi này chơi đùa hóng mát, đám trẻ con lại càng thích tới đây bắt cá hơn. Từ Man và Chu Hoàn đã đến nơi này vài lần, cũng rất thạo đường.

Đi cùng Gia Cát Sơ Thanh, Từ Man rất tự giác nhận công việc đẩy xe của Hàn Y, hai người lại rất ăn ý lừa đám nha hoàn đầy tớ bên cạnh đi, bảo họ theo sau một quãng xa, mặc dù không nghe được hai người Từ Man nói chuyện, nhưng có thể để mắt đến họ, không lo lắng bảo hộ không chu toàn.

“A Man, lần trước huynh đã làm muội sợ sao?” thấy mọi người đã tránh đi, Gia Cát Sơ Thanh mới nhẹ nhàng hỏi, chỉ là không ai nhìn thấy giấu trong tay áo hắn, lòng bàn tay căng thẳng đến ứa mồ hôi.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 77: Quân Tử Hảo Cầu

Từ Man vẫn không trả lời, bởi vì nàng thật sự không biết nên mở miệng thế nào, nàng quả thật đã bị dọa sợ. Nàng không ngờ rằng từ lúc nàng còn bé, Gia Cát Sơ Thanh vẫn mãi chờ nàng lớn lên, nàng lại càng không nghĩ tới nhân vật nam chính trong truyện, cư nhiên lại có loại tâm tư khác với mình. Nàng cũng không quên mình từng cố gắng trốn tránh Gia Cát Sơ Thanh như thế nào, một mực sợ là sẽ khiến Hoàng Tú Oánh thấy mình giống hệt như kiếp trước trong sách, cho là mình quần lầy Gia Cát Sơ Thanh. Thế nhưng quanh đi quẩn lại, nàng không đi đến núi, núi lại đến tìm nàng.

Hai người im lặng đi vào rừng hoa đào, lúc này không đông người lắm, xa xa có hai đứa bé đang hái rau dại bên dòng suối, biết đâu trong lòng suối kia còn đang giăng một chiếc lưới nhỏ đơn sơ, chờ những con cá mắc vào để bổ sung cho bữa cơm chiều, nhưng cách quá xa, Từ Man không thấy rõ lắm. Lúc này đang là độ hoa đào nở rộ, cả rừng hoa đào trắng trắng hồng hồng, so với năm rồi tựa như càng bừng bừng sức sống hơn. Từ Man cũng có thể ngửi được mùi hương nồng nàn như trên thẻ giấy, lại thêm cơn gió xuân phất qua, cánh hoa bay lả tả, quả thật là mùa thích hợp để đập thanh.

“Nơi này hoa đào nở rộ hơn năm trước.” Từ Man đứng dưới tàng cây, đón lấy một cánh hoa phất phơ bay xuống, cánh hoa phấn mịn kia tô điểm thêm cho lòng bàn tay Từ Man, trông càng trở nên trong suốt.

Gia Cát Sơ Thanh không trả lời, hẳn đã bị cảnh đẹp trước mắt đánh gục, thiếu nữ thân vận y phục sắc trắng, trên búi tóc không trâm cài linh

kính vương vếu, chỉ một bộ trâm tua bạch ngọc, chính là những viên trâm châu xinh xắn tròn đầy bao lấy búi tóc kia, tựa như một chuỗi trâm châu tròn. Thiếu nữ làn da tuyết trắng, nhẵn mịn không tỳ vết, cùng với kia đôi má lúm đồng tiền như ẩn như hiện theo từng lời nói của nàng, lộ ra nét ngọt ngào đặc hữu của thiếu nữ, đôi con ngươi sáng ngời vĩnh viễn đều hữu thần đến thế, hàng mi dày cong vút là tượng trưng đặc hữu của hoàng gia, sống mũi thẳng tắp đang ghé sát vào lòng bàn tay, say mê ngửi mùi hương hoa đào, và cả đôi môi kia...

Gia Cát Sơ Thanh cúi đầu, mạnh mẽ đè nén xúc động của mình, cánh môi kia so với hoa đào còn non mềm, còn hồng nhuận hơn, có hơi vênh lên, phảng phất như muốn hôn.

“A Man, ghét huynh sao?” Gia Cát Sơ Thanh không đợi được câu trả lời, đành tự mình hỏi.

Từ Man lại đột nhiên nở nụ cười, như đang nghĩ tới điều gì.

Gia Cát Sơ Thanh thắc mắc nhìn nàng.

“Mấy ngày trước cũng có người hỏi muội y như vậy.” Chuyện này cũng không phải là bí mật gì, chuyện Đại hoàng tử theo đuổi nàng, trên cơ bản mặt ngoài không nói, nhưng trong nội bộ thế gia đã sớm lan truyền.

Con người Gia Cát Sơ Thanh hơi co lại, khẽ nhếch môi.

“Muội không ghét huynh, tiểu ca ca, huynh là người tốt.” Nếu một người có thể đặt cược sinh mạng ra cứu người, mà người còn thấy họ xấu, thì thế giới này làm gì còn người tốt?

“Huynh không muốn là người tốt trong lòng muội.” Sắc mặt Gia Cát Sơ Thanh có chút trắng nhợt, nhặt một đóa hoa đào đặt trong lòng bàn tay, tưởng tượng có một ngày mình được cài nó lên tóc mai Từ Man.

Từ Man không nói gì, nàng đối với tình yêu còn rất mơ hồ, bằng không kiếp trước cũng sẽ không lớn tuổi đến thế mà còn chưa tìm được mảnh tình vắt vai, ngay cả người nguyện ý thử tìm hiểu cũng không có.

“A Man là ghét bỏ thân thể huynh không tốt ư?” Gia Cát Sơ Thanh giống như giận dữ, giùng giăng từ xe lăn muốn đứng lên, khiến Từ Man sợ nhảy dựng.

“Huynh làm gì vậy? Nhanh nhanh ngồi xuống, huynh không muốn sống nữa sao?” Từ Man đi qua, toan đỡ hấn ngồi xuống, lại bị hấn cầm ngược lại, quật cường nhìn thẳng Từ Man.

Từ Man không dám dùng sức, đành phải trả lời: “Muội nào ghét bỏ huynh thân mình không tốt chứ, nếu không phải do muội, thân thể huynh sẽ không đến nước này, muội...”

“Huynh không muốn khiến muội cảm thấy áy náy...” Gia Cát Sơ Thanh thật sự đau lòng, một cảm giác vô lực khiến hấn lão đảo thân mình, mũi cay buốt khó chịu.

Nhìn bộ dạng thống khổ của hấn, Từ Man bỗng cảm thấy mình là người lòng dạ ác độc, người ta thân thể đã không tốt, mẫu thân lại qua đời, mình còn ghim dao vào ngực người ta.

“Tiểu ca ca, muội không biết nói thế nào, nhưng...”

“Hay là muội cảm thấy huynh sẽ không đối tốt với muội?” Gia Cát Sơ Thanh cảm thấy lòng bàn tay nóng đến tan ra, bàn tay mềm mại hấn nắm trong lòng bàn tay kia, tựa như trân bảo của cả đời hấn.

Từ Man bị ánh mắt sáng quắc của hấn bức đến đỏ ran hai má, ấp úng một hồi nói: “Nào có...”

“Chẳng lẽ cảm thấy huynh chỉ là một con buôn nhỏ...”

“Thời tiên đế cũng có quận chúa gả cho thương hộ, huynh...” Từ Man vừa nói xong, mặt lại càng đỏ, nàng thật muốn gõ vào đầu mình, cố sao vào thời khắc mấu chốt, chỉ số thông minh của mình tụt xuống số âm chứ?

Gia Cát Sơ Thanh sung sướng cười khê, thắng như mặt hồ yên ả bỗng đáp xuống một cánh hoa, dập dờn gợn sóng, càng lan càng xa.

“A Man, huynh thích muội.”

Một luồng tê dại kỳ quái từ sống lưng vọt xông lên da đầu, Từ Man rung mình một cái, ngây ra như phỗng, nàng không biết vì sao mình nghe thấy câu này, liền có phản ứng quái dị như thế.

“A Man...” Gia Cát Sơ Thanh cũng không khép được khóe miệng, mùi hương hoa hồng quen thuộc trên người Từ Man, giống như đã khẳng định dụng tâm của hã trong khoảng thời gian này, mùi hương hoa hồng này, hã chưa từng bán cho một ai khác.

“Muội... muội không biết.” Từ Man đầu óc rối bời, tay chân cũng không biết nên đặt ở đâu, lòng bàn tay bị Gia Cát Sơ Thanh nắm đã vã mồ hôi như tắm, cả người còn có chút xụi lơ, lỗ tai cũng theo mặt không ngừng nóng lên.

“Muội là lo lắng đến Hoàng biểu muội sao?”

Từ Man tựa như bị dội xuống một chậu nước lạnh, chợt ngẩng đầu, từ trong mắt Gia Cát Sơ Thanh nàng thấy được sự sáng tỏ, còn thấy được sự hèn nhát và áy náy của chính nàng.

Gia Cát Sơ Thanh thở dài, nhặt cánh hoa đáp xuống tóc nàng, trực giác của hã vẫn luôn chuẩn như thế.

“Huynh không hề có ý gì với muội ấy.” Không hề có lời giải thích nào khác, đây chính là lời chân thật trực tiếp nhất.

Từ Man rút tay ra, lại cảm thấy hơi lạnh.

“Nhưng nàng ta thích huynh.” Hơn nữa nàng ta còn là nữ chính trong truyện, mặc dù dần dà, dường như tình tiết truyện càng lúc càng không giống, cũng không biết đã nghiêng lệch đến nước nào.

“A Man, như thế là không công bằng với huynh.” Gia Cát Sơ Thanh tràn ngập ủy khuất nói.

Từ Man cũng biết mình làm vậy là không công bằng với Gia Cát Sơ Thanh, bắt đầu từ lúc họ quen biết, Gia Cát Sơ Thanh vẫn luôn thân thiện với nàng, mà nàng lại vờ như không biết, cố ý xa cách, sau Gia Cát gia bị hoạch tội, nếu là nhà khác, cho dù không oán hận phủ công chúa, cũng sẽ đạ**đ**m bạc tuyệt giao, không qua lại nữa. Nhưng Gia Cát Sơ Thanh lại vẫn như trước, đối xử với nàng ngày càng tốt hơn, mặc kệ là đèn xoay hàng năm h**ả**n đưa tới tặng nàng, hay là chút đồ vật thú vị của nước ngoài lúc ban đầu thương hành, lại càng về sau, h**ả**n bắt đầu mở đường biển, buôn bán khai thông với hải ngoại. Nàng luôn nhận được tin tức của h**ả**n, cũng như luôn nhận được những món đồ tốt mà người khác có muốn cũng không được.

Nhưng mà, còn nàng thì sao? Từ trước tới nay nàng chưa từng để h**ả**n trong lòng, bất luận h**ả**n đối với nàng rất tốt, thậm chí năm đó thiếu chút nữa đem mạng bồi theo, nàng vẫn ngoan cố đặt h**ả**n lên vị trí người anh, không dám vượt quá, chỉ sợ chạm đến tình tiết truyện không nên có, khiến cho thế giới vốn đã hỗn loạn này, càng hỗn loạn thêm.

Nàng chưa bao giờ nhận ra, nàng lại ích kỷ đến vậy.

“Thân thể huynh đang dần tốt lên từng ngày, muội cứ yên tâm, muội sẽ không thành quả phụ đâu.” Gia Cát Sơ Thanh nháy mắt, vui đùa nói.

Từ Man hất mặt qua, nghĩ đến cảnh tượng kiếp đầu Gia Cát Sơ Thanh chết, không hiểu sao, nước mắt tràn ra.

“Huynh sẽ đổi với muội thật tốt thật tốt, những cô gái khác, huynh sẽ không nói chuyện với họ, huynh sẽ kiếm được thật nhiều thật nhiều tiền, cho muội cuộc sống còn tốt hơn cả phủ công chúa, chỉ cần muội vui, huynh sẽ ngày ngày ở bên muội, chuyện gì cũng nghe lời muội.” Gia Cát Sơ Thanh chậm rãi kề sát vào Từ Man, vươn tay, nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng.

“Phì, huynh mỗi ngày đều ở cạnh muội, còn kiếm tiền cho muội tiêu thế nào?” Không nghĩ tới Gia Cát Sơ Thanh cũng sẽ nói mấy lời ngon tiếng ngọt kiểu này, nhưng Từ Man cảm thấy, lời hăn nói so với Đại hoàng tử – cái người tôn quý nhất trên đời kia, càng làm cho người khác động lòng hơn.

Gia Cát Sơ Thanh thấy nàng nhoẻn miệng cười, đôi má lúm đồng tiền ngọt ngào kia, thoát nông thoát sâu mê hoặc lấy hăn, sau đó... Từ Man ngây ngẩn cả người, Gia Cát Sơ Thanh cũng ngây dại.

Dưới ánh mắt của Từ Man, Gia Cát Sơ Thanh hôn lên hai má nàng.

Dưới ánh mặt trời ấm áp, một đôi bích nhân tựa vào nhau, bên cạnh, trên cành cây hoa đào đậu một đôi chim hỉ thước riu ra riu rít không biết đang xướng bài ca gì, cánh hoa đào chao lượn vòng quanh họ, thảng như tinh linh hoa đào cũng đang chúc phúc cho họ vậy. Hỉ thước báo xuân ngày dần ấm, hôn phối đẹp nhất tại trời tháng ba. Kỳ quái, giữa lúc này, Từ Man lại nghĩ tới câu đó.

“Hai người...”

Từ Man rúc vào lòng Gia Cát Sơ Thanh, giật mình quay đầu lại, môi Gia Cát Sơ Thanh quét qua vành tai nàng, khiến hai người cùng rùng mình một cái.

Dưới tàng cây hoa đào còn có một bóng dáng, thân ảnh đơn cô, song về mặt lại đầy giận dữ.

“Hoàng Tú Oánh?” Từ Man thầm kêu không xong, tình huống như vậy rất dễ khiến người ta hiểu lầm.

“Hai người sao có thể làm ra loại chuyện này?” Hoàng Tú Oánh cảm thấy đất trời như đổ sập, người biểu ca đối với nàng ngàn tốt vạn tốt mà nàng luôn tâm tâm niệm niệm, vậy mà lại đi ôm người con gái khác, còn là người phụ nữ ác độc đã từng hại chết huynh ấy! Vậy nàng cố gắng từng ấy năm thì tính sao?

Từ Man nhìn nhìn Hoàng Tú Oánh, lại nhìn nhìn Gia Cát Sơ Thanh, người thiếu niên bên cạnh này cùng người trong sách thực sự không phải là một người.

“Sao huynh không nói gì với nàng ta?” Từ Man nhỏ giọng hỏi.

Gia Cát Sơ Thanh lại vô tội nói: “Huynh vừa rồi mới đáp ứng nường tử của huynh, không nói chuyện với người con gái khác.”

Từ Man quả thật muốn che mặt, không dám nhìn tới vẻ mặt Hoàng Tú Oánh, người này sao lại nói lớn tiếng như vậy.

Mặt Hoàng Tú Oánh lúc hồng lúc trắng, hốc mắt đỏ cuống không kiềm nổi, nước mắt từng giọt rơi xuống, môi cũng run run.

“Biểu ca, huynh chưa từng thích muội ư? Chưa từng có một lần ư?”

Gia Cát Sơ Thanh không nói gì, nhưng lại rất trịnh trọng lắc lắc đầu.

Hoàng Tú Oánh lui lại sau mấy bước, không thể tin được lắc lắc đầu, miệng lẩm bẩm: “Không thể nào, muội không tin, biểu ca huynh rõ ràng thích muội mà, trước khi muội xuất giá, huynh còn đau khổ đến thế, uống rượu đến nửa đêm...”

Từ Man nghiêng đầu, những chuyện này đều là của kiếp trước, Hoàng cô nương cô đã trọng sinh rồi đó có biết không...

“Là nàng ta, có đúng không? Là nàng đã ép buộc huynh? Nhất định là nàng, nàng ta đã bức huynh đến chết, vì sao huynh còn thích nàng ta!” Hoàng Tú Oánh sải bước đi tới, Gia Cát Sơ Thanh nhíu mày, yên lặng kéo Từ Man ra sau mình.

“Đừng thích nàng ta, nàng sẽ hại chết huynh, vì sao huynh không tin! Muội sẽ không hại huynh, lúc lấy nàng ta huynh thống khổ như vậy, huynh...” Hoàng Tú Oánh nghẹn ngào gần như không nói thành lời.

Mà Từ Man quả thật nghe không nổi nữa, một người luôn sống mãi trong quá khứ như nàng ta, vậy mà trước đó mình còn đấu tranh tư tưởng... làm chi cho mệt vậy trời.

“Quận chúa... Quận chúa có đây không?” Ba người còn chưa nói chuyện, từ xa đã chạy đến một người, hình như là thân vệ nhà nàng.

“Chuyện gì?” Từ Man đỏ mặt kéo Gia Cát Sơ Thanh ra, ẩn hẩn ngồi xuống xe lăn, mới đi qua.

“Là Đại cô nương nhà họ Chu đã xảy ra chuyện, vừa rồi nha hoàn Chu gia có đến cho hay, Hoàng cô nương hẹn Chu cô nương đến rừng hoa đào nói là có chuyện muốn nói, ai ngờ Chu đại cô nương trên đường đi đã bị người bắt cóc, thuộc hạ sợ quận chúa xảy ra chuyện, liền gấp rút đến xem.” thân vệ kia quỳ một chân xuống, ôm quyền nói.

Từ Man cùng Gia Cát Sơ Thanh liếc nhìn nhau, đều thấy được lo lắng trong mắt đối phương.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 78: Tướng Nữ Quái Lực

Từ Man cùng Gia Cát Sơ Thanh quay trở lại đường lớn, quả nhiên thấy Hạnh Đào – nha hoàn thiếp thân của Chu Hoàn, nàng là người tâm phúc nhất bên cạnh Chu Hoàn, Từ Man và Chu Hoàn làm bạn bao nhiêu năm, dĩ nhiên có biết nàng ta. Bọn họ tiến lên hỏi mới biết được, thì ra ban đầu Chu Hoàn đến tiệm sách trước một bước, thấy Từ Man chưa đến, bèn đến quán trà đối diện uống trà, dặn Hạnh Đào ở lại tiệm sách chờ, sợ lạc mất Từ Man. Trong quán trà, Chu Hoàn gặp Hoàng Tú Oánh, hai người không biết nói gì đó, Hoàng Tú Oánh liền hẹn Chu Hoàn đến rừng hoa đào, nhưng hai người đều ngồi xe riêng đến đó, Hoàng Tú Oánh đến một mình, mà Chu Hoàn giữa đường bị người bắt đi.

“Rốt cuộc là ai? Xe ngựa đâu? Phu xe đã trở lại chưa?” Từ Man cũng rất lo lắng, mặc dù Chu Hoàn có võ nghệ, nhưng dầu sao vẫn là một cô bé, hơn nữa nàng ta không giống như mình lúc trước, lúc ấy tuy mình bị trói, nhưng tuổi còn rất bé, mà nay Chu Hoàn đã là một đại cô nương.

Hạnh Đào vốn tính tình mạnh mẽ, nhưng lúc này cũng đã sắp khóc, hốc mắt hồng hồng nói: “Vốn là có gia đình đi theo, lúc ấy xe ngựa đột nhiên bị người cướp đi, gia đình đi theo trong đó có một người chạy về báo tin, chờ lúc nô tỳ đến đó, xe ngựa đã sớm biến mất.”

“VẬY... vậy chúng ta có nên đi báo cho Kinh Triệu Doãn không?” Hoàng Tú Oánh đi lên, nhỏ giọng nói, cơn kích động như phải gió vừa rồi dường như đã bị ém nhẹm xuống.

“Không được.” vừa rồi Từ Man cũng nghĩ tới điều này, nhưng lập tức liền bác bỏ, “Chu Hoàn tuổi không còn nhỏ, chuyện này không thể phô trương được, “Hạnh Đào, người về phủ tướng quân một chuyến, báo cho Chu phu nhân biết, còn lại, ta phái thân vệ đi tìm trước đã, rồi về tìm đại ca ta nghĩ cách.”

Hạnh Đào hành đại lễ với Từ Man xong, liền lập tức xoay người đi, nơi này cách phủ tướng quân không xa, đám tặc nhân kia lá gan quả thật không nhỏ.

Từ Man trước tiên là phái thân vệ đi theo gia đình kia điều tra một chút, nàng không hồi phủ, ngược lại nhìn chăm chăm Hoàng Tú Oánh, nhìn mãi đến khi nàng ta chợt dạ cúi đầu trong lòng sợ hãi, mới lạnh lùng nói: “Rốt cuộc có chuyện gì, mà nhất định phải nói ở rừng hoa đào, không thể nói trong quán trà.”

“Ta...” Hoàng Tú Oánh nhú mày, túi thân đưa mắt nhìn Gia Cát Sơ Thanh, lại thấy hắn không hề nhìn mình lấy một cái, chỉ lẳng lặng đứng sau Từ Man, cơn phẫn nộ vốn chất chứa trong lòng lại càng tích càng sâu, nghĩ khí cũng có chút cáu kỉnh nói: “Đó là chuyện riêng của ta và Chu cô nương, quận chúa cũng muốn nghe ư?”

Từ Man thật muốn cạy bộ não Hoàng Tú Oánh ra nhìn thử cấu tạo trong đó, lúc này mà còn sừng sộ cái gì? Chẳng lẽ chuyện Chu Hoàn mất tích, không liên can đến nàng ta một chút nào sao?

“Ta nghĩ, nếu không phải do Hoàng đại cô nương, Chu Hoàn cũng sẽ không rời khỏi quán trà, sau đó bị bắt cóc đâu.” Từ Man không chút lưu tình vạch rõ chân tướng.

Sắc mặt Hoàng Tú Oánh càng trở nên trắng bệch, lưỡng lự một chút, mới cắn răng nói: “Phải, đúng là ta muốn gạt nàng, nói người chờ nàng trong rừng hoa đào.”

“Tại sao?” Từ Man không hiểu, chẳng phải nàng ta hận mình sao? Sao lại muốn đi trêu chọc Chu Hoàn.

Hoàng Tú Oánh lại sống chết không muốn nói tiếp, sao nàng có thể nói là mình muốn tranh thủ tín nhiệm của Chu Hoàn, muốn cho Từ Man bị chúng bạn xa lánh, nàng muốn công bố với mọi người rằng Từ Man cướp đi biểu ca của mình, để mọi người thấy rõ được bản mặt thật của nàng ta. Huống chi, nàng cũng muốn giao hảo với Chu Hoàn, dù sao cô mẫu (Hoàng mỹ nhân) gần đây rất coi trọng Chu gia, cho dù Đại hoàng tử biểu ca không lấy được Chu Hoàn, cũng có thể cho người trong tộc được xơ mủi chút đỉnh.

Hiện tại trong bốn vị tướng quân trấn thủ biên quan, có một vị là người của Trần Hữu tướng, một vị đã bị cô mẫu thu vào trong tay, chẳng bao lâu nữa, Lưu Kim Thoa sẽ tiến cung làm thiếp cho Đại hoàng tử biểu ca, lại còn có thể phá lệ được ban phong hào. Còn lại hai vị tướng quân khác, một vị là trực hệ dưới trướng của Hoàng đế, còn có một vị tướng quân vẫn luôn khiêm tốn, đồng thời không ra mặt, chính là vị họ nhà Chu này.

Bình quyền hiện nay, trực hệ của Hoàng đế chiếm hai phần, bộ hạ từng là cấp dưới của Đại Đô Đốc nhà họ Hoàng chiếm hai phần, Hữu tướng chiếm một phần, còn có Vũ tướng vẫn luôn bảo trì trung lập chiếm một phần, mà bốn đại tướng quân trấn thủ biên quan lại chiếm bốn phần. Hoàng Tú Oánh rất rõ ràng, nói là bộ hạ cũ của nhà họ Hoàng chiếm hai phần binh quyền, nhưng không tập trung trong tay phụ thân mình. Nguyên bản những tướng lĩnh tâm phúc của Đại Đô Đốc, đều đã mất theo Đại Đô Đốc, phân tán dần theo từng năm, không còn lực ngưng tụ được như thời tiên đế, càng không có lực kính sợ cường đại đến mức có thể khống chế được cả Hoàng đế. Nếu muốn bảo trụ nhà họ Hoàng, chỉ dựa vào mỗi Hoàng mỹ nhân ở trong cung “một cây làm chẳng nên non” thì tuyệt đối không làm nên trò

trống gì. Ngắm đến đại cô nương nhà họ Chu, cũng là tình thế bắt buộc của nhà họ Hoàng. (muốn lôi kéo nhà họ Chu)

Có điều, rốt cuộc là ai vô sỉ như vậy, muốn cạy góc tường nhà họ Hoàng.

Hoàng Tú Oánh lơ đãng đảo mắt qua đầu phố, gã con cháu nhà họ Hoàng kia đã nhẹ nhàng đi lướt qua, xem ra muốn tạo thành hoàn cảnh hẫng và Chu Hoàn tình cờ gặp mặt, còn phải tìm được Chu Hoàn về mới làm nên cơm cháo được.

Không giống Hoàng Tú Oánh đang đầy bụng vạch kế, Từ Man lại nghĩ đến những năm gần đây, bao gồm cả chuyện mẫu thân bị đâm, phủ công chúa bị hạ độc, và cả chuyện mình bị bắt cóc ở tửu lâu, thoát nhìn dường như cuối cùng đều có kết quả, người xấu cũng đã đền tội, nhưng người chân chính đứng phía sau là ai, lại chưa hề nổi lên mặt nước, Từ Man tin tưởng, chuyện lần này cũng có liên quan đến họ.

“Muội đừng lo lắng, huynh thương hành nhiều năm như vậy, đối với đường xá trong thành Kiến Khang có chút hiểu biết, huynh phái người đi hỏi thăm một chút, một chiếc xe ngựa lớn như thế, kiểu nào cũng không thể biến mất được.” Gia Cát Sơ Thanh xem như còn bình tĩnh, liền sai Hàn Y đi trước, rồi an ủi Từ Man.

Từ Man cũng cảm thấy có lý, dù sao quan ở trên, dân ở dưới, mà đám cường hào ác bá thì lươn lẹo vòng vo, người bên trên quả thật không nhất định sẽ biết hết được.

Bọn họ không thể đứng giữa đường chờ tin tức, bèn tìm đến quán trà mà Chu Hoàn ở trước đó, bao một gian phòng, Hoàng Tú Oánh cũng không tiện rời đi, đành mặt dày theo sau.

Qua tầm một canh giờ, trong lúc đó Từ Man nhận được tin đã tìm được chiếc xe ngựa bị bỏ lại, gia đình cũng mất dấu, Chu Hoàn thì không

biết tung tích đâu. Sau đó, từ chỗ Gia Cát Sơ Thanh lại truyền đến tin cách nơi xảy ra chuyện ước chừng hai con hẻm, có người đánh nhau trong một con hẻm nhỏ, còn đổ máu. Từ Man càng chờ càng nóng ruột, nàng biết chuyện này tuyệt đối không thể để qua đêm, bằng không cho dù Chu Hoàn có trở lại, song danh tiết cũng không còn, Chu Hoàn không giống mình, cho dù có tốt xấu thế nào, tương lai không cần lấy chồng, tìm vài gã tình nhân là được, nhưng Chu Hoàn lại là con gái nhà quan, sợ là sẽ phải đơn độc cả đời.

“Không được, muội phải về phủ một chuyến, chỗ đại ca sợ là thân vệ không nói rõ ràng được.” Từ Man chờ không nổi nữa, nhưng nàng cũng sẽ không ngốc đến mức tự mình đi tìm, ngộ nhỡ mình cũng bị bắt đi luôn, thế lại càng phiền toái hơn.

“Đừng nóng vội, huynh nghĩ Hải Sinh đã sai người đi tìm, lập tức sẽ có tin tức thôi.”

Hiện tại, đã qua giờ cơm trưa, khổ nỗi mọi người không một ai có khẩu vị.

“Tìm được rồi, đã tìm được người rồi.” Cửa phòng được mở ra, Hàn Y thở hổn hển chạy vào, vừa lau mồ hôi, vừa kích động kêu lên.

Từ Man lập tức đứng bật dậy, sốt sắng hỏi: “Thế nào, người đang ở đâu?”

Hàn Y ôm quyền hướng về phía Gia Cát Sơ Thanh, đáp: “Hồi bẩm quận chúa, Chu đại cô nương hiện đang ở trong phủ của công chúa Hòa Húc điện hạ.”

Từ Man nghi hoặc quay sang nhìn Gia Cát Sơ Thanh, Gia Cát Sơ Thanh mặc dù cũng không hiểu gì, nhưng vẫn cầm tay nàng nói: “Chờ gặp mặt là sẽ biết thôi.”

Từ Man thấy có đông người đang ở đây, rất không được tự nhiên rút tay về, quay đầu đi.

Gia Cát Sơ Thanh ảm đạm nắm quyền lại, thu về trong tay áo.

Vì đã tìm được Chu Hoàn, lúc này Hoàng Tú Oánh cũng không còn liên quan gì nữa, Từ Man lại không chào đón nàng ta, bèn tùy ý lên tiếng chào một tiếng, đoạn lên xe ngựa của mình thẳng hướng phủ công chúa Hòa Húc. Chỉ để lại Hoàng Tú Oánh đứng ở cửa sổ quán trà, dõi mắt nhìn theo Gia Cát Sơ Thanh đuổi theo sau Từ Man, hai chiếc xe ngựa một trước một sau, biến mất ở đầu phố. Cơn đau buốt trong lòng càng trở nên kịch liệt, lại nhớ đến cảnh tượng trước đó, trong cánh rừng hoa đào, hai người họ lại xứng đôi đến vậy.

“Cho dù biểu ca huynh không cần đến muội, nhưng cũng không thể để yên cho Từ Man chiếm lợi được!”

Đợi Từ Man chạy tới phủ công chúa Hòa Húc, sắc trời vẫn chưa xem là muộn, vì lo cho Chu Hoàn, nên Từ Man ngồi lên cỗ kiệu trực tiếp tiến thẳng vào nội viện, bỏ mặc Gia Cát Sơ Thanh ở lại phòng ngoài chờ công chúa Hòa Húc triệu kiến.

Nhưng Từ Man vạn vạn không ngờ tới, ở trong sương phòng, nàng nhìn thấy Chu Hoàn, căn bản không hề có bộ dáng lo lắng suốt dọc đường giống mình, chẳng những quần áo chỉnh tề, mà đến búi tóc cũng thẳng thớm không một cọng rơi rớt, chứ đừng nói gì tới khóe sườn mướt, kêu khổ đến không muốn sống.

Nàng ta ấy à, giờ phút này đang ngồi chễm chệ trên ghế, miệng chu ra từng húp từng húp ăn mỳ cá hun khói, dáng vẻ rất biết không ngại ngùng, quả thực dọa Từ Man nháy dưng. Nếu không phải biết rõ con người Chu Hoàn, Từ Man còn tưởng rằng mình bị chơi khăm nữa.

“Người... sao mà...” trông bộ dáng của nàng ta, Từ Man thật không biết nói gì.

“A Man, con đến rồi, con yên tâm đi, Chu đại cô nương không hề bị sao cả.” công chúa Hòa Húc từ gian ngoài tiến vào, có điều vẻ mặt hơi có chút kỳ quái.

“Con cũng thấy được...” Từ Man lúng túng cười cười, ngồi xuống cạnh Chu Hoàn.

Chu Hoàn nuốt một miếng mỳ sợi, lại nhấp một ngụm trà súc súc miệng, mới nói: “Người đừng lo lắng, ta không sao, chỉ vài tên mao tặc mà thôi, vả lại ta còn gặp được Lương tướng quân, là ngài ấy đưa ta về phủ công chúa.”

Lương tướng quân? Từ Man khó hiểu nhìn về phía di mình, chuyện này sao mà trùng hợp như thế?

Nhưng công chúa Hòa Húc lại không nói gì, thay vào đó hai má ửng hồng, chẳng lẽ bên trong có điều mờ ám.

Vất vả chờ Chu Hoàn ăn cho xong bát mỳ, rồi đi nhà xí. Bấy giờ công chúa Hòa Húc mới kéo Từ Man qua, nhỏ giọng nói: “Cô bạn này của con không hổ là con nhà võ tướng, tuy nói là Hàn Chân đi ngang qua giúp một tay, nhưng nghe hắc nói, trước khi hắc tới, hai tên hắc y nhân kia đã nằm lăn bò càng dưới đất, bị đánh đến gần chết. Hơn nữa... lực tay của Chu đại cô nương kia mạnh phải biết, roi vung lên quất xuống đòn nào đòn nấy quyết tuyệt gọn gẽ, mấy tên hắc y nhân máu nhuộm đỏ cả đất, thế mà cô nương ta vẫn không ngừng tay, quất đến đỏ ngầu cả hai mắt.”

Từ Man nghe vậy rụt cổ lại, không thể nào, Chu Hoàn thế mà thâm tàng bất lộ, hay là nàng ta trời sinh thần lực (có sức mạnh ghê gớm)? Thế mấy tên bắt cóc nàng ta, không phải là tự tìm chết sao? Lại liên tưởng tới

cảnh tượng Nhị nương kể, quả thực là lạnh toát cả sống lưng a, nơi đó thế nào cũng trở thành hiện trường thảm án không chừng.

Có điều, Từ Man lia mắt nhìn nhị nương nhà mình, ái muội nói: “Hàn Chân á?”

Công chúa Hòa Húc thoát cái đỏ bừng cả mặt, trông y hệt như tân nương mới về nhà chồng vậy.

Từ Man còn chưa kịp mở miệng trêu chọc vài câu, Chu Hoàn đã trở lại, nhìn hai dì cháu họ trong phòng, là biết chuyện kia của mình đã được công chúa Hòa Húc kể ra, vì thế trong lòng chột dạ, nụ cười cũng có chút cứng ngắc.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 79: Ninh Gia Ở Lạc Dương

Từ Man không hỏi chuyện sức mạnh kinh người của Chu Hoàn, ngược lại phân tích lại một lượt chuyện đã xảy ra. Thì ra sau khi bị Hoàng Tú Oánh gạt, Chu Hoàn ngồi xe ngựa đến rừng hoa đào, Hoàng Tú Oánh thì đi sau nàng chậm một bước cũng không ngồi chung xe. Kết quả Chu Hoàn đi tới nửa đường thì đụng phải hai tên hắc y nhân, chẳng những đã thương gia đình nàng, còn muốn bắt cóc xe của nàng, vì thế nàng tương kế tựu kế, đánh xe tới chỗ hẻo lánh, sau đó liền bỏ xe chạy thoát, đến khi chạy vào con hẻm nhỏ, mới rút roi ra, quát cho hai tên kia đến thừa sống thiếu chết. Sau đó gặp Lương tướng quân đang muốn đi đường tắt mua điểm tâm cho công chúa Hòa Húc, liền vừa khéo đến phủ công chúa Hòa Húc.

Sau khi biết được chuyện xảy ra, khóe miệng Từ Man co gập, nàng cảm thấy mình trước đó đem việc này quy về chuyện của “người thần bí”, quả thực là sỉ nhục “người thần bí” rồi, đây nào có phải là vụ án bắt cóc gì cao minh, rõ ràng chính là người nào ngu ngốc ăn no rồi việc, đến tự rước đòn chứ sao.

“Vậy hai tên hắc y nhân kia thì sao?” Từ Man khá tò mò, sẽ không bị đánh chết chứ.

Chu Hoàn chẳng thèm quan tâm nhún vai nói: “Đã giao cho Lương tướng quân rồi, về phần thẩm tra ra là ai, còn phải chờ một lúc.”

Lại còn không phải là tử sĩ nữa, Từ Man nâng trán, rõ thật là quá kém.

Sự tình giải quyết xong, còn ngoài ý muốn phát hiện trình độ mềm hoá của công chúa Hòa Húc, Từ Man thấy sắp tới mình nên bắt đầu thuê một ít túi thơm đồ trang trí linh tinh rồi, nếu không chờ đến lúc nhị nương nương đại hôn, sợ là không kịp làm quà mừng cưới mất.

Chờ Chu gia phái người tới đón, ngàn ân vạn tạ rồi rời đi, Từ Man mới nhớ tới Gia Cát Sơ Thanh còn đang chờ ở tiền thính. (phòng khách ngoài)

“A Man, biểu ca con...” như nhìn ra rồi rắm của Từ Man, công chúa Hòa Húc đứng cạnh nàng muốn nói lại thôi.

“Con với huynh ấy... không có gì cả.” Từ Man thấy lời này hơi có phần chột dạ.

Công chúa Hòa Húc khẽ cười một tiếng nói: “Nếu đã không có gì, thằng bé ấy có thể kéo lê thân thể thể kia một mực bồi cùng con sao? Nếu đã không có gì, ánh mắt thằng bé nhìn con, lại cứ như tự quang thế ư? Dì có nghe a tỷ nói rồi, mấy năm nay thằng bé kinh doanh hàng ngoại nhập từ hải ngoại, cũng đưa không ít đồ đến phủ.”

Từ Man cúi đầu không nói gì, nếu nói đó là loại tình cảm huynh muội gì đó, vậy thật sự quá cố ý lấp liếm rồi. Nhưng tình cảm này, thật sự có thể tiếp tục sao? Nhưng nếu không phải hẳn, còn ai có thể đối tốt với nàng như thế đây? Cũng không phải bất cứ ai có thể đặt cược sinh mạng mình đối với người mình thích.

“Chúng ta không phải là gia đình quan lại bình thường, không cần phải nghĩ ngợi nhiều như vậy, cừu cừu con càng sẽ không lấy chuyện hôn nhân của con ra làm lợi thế, nếu không thì mấy dì cũng không đáp ứng.” công chúa Hòa Húc vuốt tóc Từ Man, nhìn đứa cháu gái ngày một kiêu my hẳn lên, lòng đầy tự hào, “Miễn là con thích, chỉ cần là người tốt, hơn cả là đối xử tốt với con, chúng ta cũng sẽ không phản đối. Hơn nữa thằng bé còn

là con trai của cô cô con, hiểu biết nhau tận gốc tận rễ, a tỷ mấy năm nay ngầm cho phép hẳn qua lại với con, con còn không hiểu sao?”

Từ Man ngây ngốc trừng to mắt, mẫu thân đã sớm nhận ra sao? Vậy còn các ca ca thì sao? A đa nữa? Chẳng lẽ chỉ có mỗi mình là đứa ngốc?

“A Man, năm nay con đã 13, qua hai năm nữa sẽ đến tuổi cập kê, tuy nói chúng ta đều muốn giữ con lại thêm vài năm, nhưng con gái lớn phải lập gia đình, con cứ về nhà suy nghĩ kỹ, nếu quả thực cảm thấy thằng bé ấy không hợp với tâm ý con, vậy thì con cũng phải xem thử những người khác.” mặc dù công chúa Hòa Húc xem trọng Gia Cát Sơ Thanh, nhưng thân thể Gia Cát Sơ Thanh quả thật cũng là vấn đề, dẫu sao cũng không thể để cho Từ Man còn chưa được hưởng hạnh phúc vài năm đã làm quả phụ được, còn không bằng để cho Gia Cát Sơ Thanh làm dự bị đi, tìm thêm vài nhà khác xem sao.

Từ Man trầm ngâm lắng nghe, cũng không thẹn thùng mấy, nàng cũng là quả dưa chuột già quét nước sơn xanh lục rồi, có giả vờ cũng không được. Nhưng nàng thật sự không nghĩ tới, bất luận là cha mẹ hay là dì, cư nhiên đối với hôn sự của nàng lại thông thoáng đến thế, không có gì khác mấy với phụ huynh thời hiện đại. Trong lòng dĩ nhiên tràn đầy cảm động, cũng giảm bớt rất nhiều lo lắng về cuộc sống hôn nhân sau này. Bất luận tương lai thế nào, nàng luôn luôn có nơi để về, luôn có người yêu thương nàng.

Gia Cát Sơ Thanh ở bên ngoài ngồi đợi lâu như vậy, lại không có một câu trách móc, thấy Từ Man và công chúa Hòa Húc đi ra, cũng lễ phép chào hỏi xong, mới thủ hộ tại bên người Từ Man, khiến công chúa Hòa Húc thở dài không thôi.

Sự tình đại khái đã giải quyết xong, Từ Man dĩ nhiên sẽ không ở lại lâu, Gia Cát Sơ Thanh đưa Từ Man lên xe ngựa, sau bảo Hàn Y giúp mình đẩy xe lăn đến xe ngựa của mình, ai ngờ lại bị công chúa Hòa Húc ngăn lại.

“Sơ Thanh, nếu con là biểu ca của A Man, vậy hiển nhiên chúng ta cũng là một nhà thân thích.” công chúa Hòa Húc suy nghĩ lựa lời, tiếp tục nói: “Ta và a tỷ cũng biết con đối với A Man rất tốt, nhưng có người mẹ nào không hy vọng con gái mình chỉ gả một lần, được người yêu thương cả đời, con... hàizz... Coi như ta làm người xấu một lần đi.”

Mãi đến khi lên xe ngựa, Gia Cát Sơ Thanh vẫn còn đang suy nghĩ lời của công chúa Hòa Húc, hắc hiện tại mới chỉ 16 tuổi, đối với chuyện tình cảm, tuy rằng vẫn luôn chấp nhất, lại không có người dạy bảo hắc nên làm như thế nào, năm đó hắc vì muốn khôi phục thân thể, đã mạo hiểm để người ta mở lồng ngực, hiện tại tuy không nói giống như người thường, vẫn cần phải bảo dưỡng thật tốt, nhưng ở cùng Từ Man đến già thì không thành vấn đề.

Sở dĩ hắc vẫn luôn giấu diếm, cũng bởi vì sợ mình khỏe hơn, Từ Man lại trở về co đầu rút cổ như trước, không còn quan tâm đến hắc nữa. Ý tưởng này hiển nhiên không phải biện pháp lo bò trắng răng, hắc rất nhạy cảm phát giác ra Từ Man để ý đến Hoàng Tú Oánh, nhưng kiểu để ý này lại không phải là thích, mà trái lại là kiêng kỵ. Chỉ cần một ngày hắc còn là biểu ca của Hoàng Tú Oánh, Từ Man sẽ không thể hoàn toàn mở rộng lòng với hắc, cho nên mặc dù không biết nguyên nhân trong đó, nhưng hắc vẫn dùng phương thức giấu diếm này, cẩn thận từng bước duy trì mối quan hệ giữa mình và Từ Man.

Thế nhưng, hôm nay những lời của công chúa Hòa Húc, đã khiến hắc tỉnh ngộ, căn bệnh của hắc đã không đơn giản là chuyện ích lợi nữa, ngược lại rất có thể sẽ trở thành trở ngại ngăn cách giữa hắc và Từ Man, bởi vì không một ai muốn gả con gái mình cho một tên ma ốm cả.

“Đến lúc chậm chậm khỏe lại rồi...” Gia Cát Sơ Thanh tựa vào vách xe, tâm tư lại bay đến vùng hoa đào đầy trời kia.

Từ Man tâm sự nặng nề về tới phủ công chúa, sau khi thỉnh an cha mẹ, về sân viện của mình, mất một lúc rửa mặt thay quần áo, rồi đến chính phòng dùng bữa. Mấy ngày nay, cha mẹ đặc biệt thích bồi dưỡng tình cảm gia đình, dù sao bọn họ mới chân chính là người nhà của phụ thân, bọn họ mới là người thân sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.

“A Man, đã tìm được Chu đại cô nương rồi sao?” Từ Man vừa vào, Từ Hải Sinh liền đi đến, hôm nay hẳn cũng dẫn người ra ngoài tìm một vòng, sau lại nhận được tin từ phủ công chúa Hòa Húc, mới trở về.

“Đã tìm được rồi, là Lương tướng quân đưa nàng ấy đến chỗ nhị nương nương.” Chưa được Chu Hoàn đồng ý, Từ Man cũng sẽ không nói chuyện thị phi của nàng ta.

“Thật may mắn, đã biết là ai làm chưa?” Từ Hải Sinh cũng ngẫm suy luận.

“Không phải là tử sĩ, cũng không biết là nhà nào thuê, vài chiêu đã bị đánh cho nằm bò.” Từ Man khinh thường nói, chuyện này nếu mà bị điều tra ra, vậy nhà kia thế nào cũng mất sạch mặt mũi rồi.

Từ Hải Sinh cũng không ngờ tới là kết quả này, sau khi sửng sốt, mới lẩm bẩm nói: “Quả nhiên là bị điên.”

“Muội nghe nói, người phái đến Hà Nam Lạc Dương đã trở lại rồi?” Từ Man uống một ngụm nước, chuyện của Chu Hoàn xem như tạm thời kết thúc, trước mắt thân thể của phụ thân quan trọng hơn.

Từ Hải Sinh thu hồi vẻ mặt thờ ơ, thay vào đó mang theo chút mờ mịt gật đầu nói: “Đã trở lại, có điều... sự tình không đúng lắm.”

“Làm sao vậy?”

Từ Hải Sinh kể sát vào mũi mũi, kể lại sự tình. Thì ra người phải đi thật sự đã tìm được Trương gia ở Lạc Dương, rất nhiều về năm trước, bởi vì Từ gia không được tiên hoàng coi trọng, hơn nữa lúc ấy Từ gia tổ phụ chẳng qua mới chỉ là một đứa trẻ, chức quan thấp kém, gia thế cũng không bằng Trương gia ở Lạc Dương, lại vì lúc ấy Trương gia là thông gia với Đại Đô Đốc nhà họ Hoàng, có thể nói trước đây ở thời kỳ tiên đế cực kỳ có oai phong. Năm đó đại tỷ của Từ tổ phụ gả đến, coi như là trèo cao. Nhưng cửa hôn nhân ở mặt ngoài thoát nhìn không chệ vào đâu được kia, lại vào lúc sau khi anh rể của tổ phụ đột tử, bộc lộ ra nỗi tai hại của việc “nhà nghèo gả vào nhà quyền quý” này.

Những việc xấu xa trong chốn nhà cao cửa rộng, ai cũng biết rõ, huống chi là một đứa con dâu không được lòng mẹ chồng như Từ thị, bấy giờ trượng phu đã qua đời, không bao lâu Từ thị liền bệnh nặng một trận, bị đưa đến thôn trang, cho dù Từ gia có quan tâm đến đứa con gái đã gả này đến thế nào, cũng bởi vì gia thế thua xa người ta, lại thêm khoảng cách địa lý, mà ngoài tầm tay với.

“Huynh nói, tỷ tỷ của tổ phụ đã bị chết cháy hơn bốn mươi năm trước ư?” Từ Man không thể tin được nói.

“Đúng vậy, nói là vì Trương gia bất nhân, tá điền bạo động, ngay hôm đó đã đốt trụi thôn trang, tỷ tỷ của tổ phụ bị chết cháy, lúc thu xác, cũng đã biến thành than.” Từ Hải Sinh không đành lòng nói.

Từ Man lập tức tính toán, ngay sau đó lắc đầu nói: “Không có khả năng, nếu đã chết từ bốn mươi năm trước, vậy hơn ba mươi năm trước, người sinh ra phụ thân rồi đưa phụ thân đưa đến Từ phủ là ai.”

Từ Hải Sinh cũng đang phiền não vì điều này, thời gian không hề ăn khớp.

“Trương gia hiện tại lụn bại rồi, liệu có phải người biết chuyện đã quá lớn tuổi, nên nhớ lắm hay không?” Từ Man hoài nghi nói.

Từ Hải Sinh lập tức phủ định nói: “Không có khả năng, trận hỏa hoạn năm đó chẳng những thiêu hủy thôn trang của Trương gia, còn có thôn trang của mấy nhà cách vách cũng bị đốt trụi luôn, lúc bấy giờ là chuyện lớn chấn động cả Lạc Dương, sao có thể nhầm được, vả lại phu nhân của nhà họ Trương chết như thế nào, sao có thể tính sai được, ngay cả mộ phần cũng đã được người chúng ta phái đi tìm được.”

“Như vậy...” Từ Man trầm tư một lúc, mới lớn mật suy đoán: “Liệu có thể là người chết cháy căn bản không phải tử tử của tổ phụ, mà là Từ thị nhân lúc hoả hoạn, chạy trốn khỏi Trương gia không?”

Ánh mắt Từ Hải Sinh sáng lên, càng nghĩ càng thấy có lý, không phải là đầu óc của Từ Hải Sinh không linh hoạt bằng Từ Man, mà bởi Từ Hải Sinh là người tiếp thu giáo dục đặc hữu của nơi này, tuy rằng cũng không hà khắc về vấn đề nữ tử tam tòng tứ đức lắm, nhưng phụ nữ một khi đã lập gia đình, trừ phi được đón về nhà mẹ đẻ, bằng không cũng chỉ có thể cả đời chết già ở nhà chồng.

Như Từ Man thiết tưởng: một người phụ nữ một thân một mình thừa dịp hoả hoạn mà trốn khỏi nhà chồng, mai danh ẩn tích, quả thực giống như nói nhầm mà thôi, bởi vì hộ tịch của Ngô quốc đặc biệt nghiêm ngặt, hơn nữa còn liên lụy đến đủ mọi phương diện trong sinh hoạt, không gian sinh tồn của nữ nhân thật sự quá nhỏ.

“Nếu như bà ấy rời khỏi Trương gia, vậy sẽ đi đâu? Và làm thế nào mà có quan hệ đến Trang Thành? Huynh cũng đã điều tra, phu nhân của Trang Thành họ Ninh, là thứ nữ của Ninh gia ở Lạc Dương...” Nói tới đây, Từ Hải Sinh lập tức lặng người.

“Ninh gia... Lạc Dương?” tim Từ Man đánh thót, hai từ này giống như chìa khóa mở ra bí mật, khiến người phẫn chấn không thôi.

“Huynh... huynh lập tức lại phái người đến Ninh gia Lạc Dương điều tra.” Tuy không biết Trang phu nhân là cô nương nào của Ninh gia, nhưng chỉ cần có manh mối, là có thể tra ra được chân tướng.

Từ thị được gả đến Lạc Dương, mà Ninh gia vừa khéo cũng ở tại Lạc Dương, nếu đây không phải trùng hợp, vậy sự tình sẽ có chỗ đột phá.

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 80: Tán Dóc Trong Phòng

[CCTV] Chương 80 – Tán dóc trong phòng 31/05/2015 ~ Mạc Thiên Y

Chương 80 Tán dóc trong phòng “A Man, người có biết ngày đó người bắt cóc A Hoàn là ai không?” Gia Cát Mỹ Yên ngồi trên tú đôn (ghế có hình như cái trống) thắt gút dây, miệng lại không nhàn rỗi.

“Chuyện này các người cũng biết ư?” Từ Man buông mảnh lụa trong tay xuống, không khỏi hoài nghi mức độ phong tỏa tin tức.

“Là A đã nói với ta.” Gia Cát Mỹ Yên cười như tên trộm ghé sát người Từ Man nói.

Từ Man cười bẹo hai má nàng, hôm nay Gia Cát Mỹ Yên tới là báo tin vui, nghe nói lão nương của nàng lại mang thai cho Gia Cát tiểu thúc, mọi người trong nhà gần như đều cho rằng thai này tuyệt đối là con trai. Mặc dù Từ Man cảm thấy xác suất này 50/50, nhưng nàng cũng thật lòng mừng cho cả nhà Gia Cát tiểu thúc. Dù sao ở thời đại này, không có con trai chẳng khác nào đã tuyệt hậu. Song Từ Man cũng vì đó mà nhắc nhở mình, không cần vội lấy chồng sớm, càng không thể sinh con sớm. Mẹ của Gia Cát Mỹ Yên cũng vì lấy chồng sớm, sau lại vì muốn sinh con, hầy như là ba năm sinh hai, cho dù bà và Hoàng hậu là chị em ruột, nhưng liếc mắt một cái, người ta còn tưởng bà là dì Hoàng hậu.

“Ta nói cho người biết, chuyện này là thứ tử của nhà Hữu tướng làm.” Gia Cát Mỹ Yên ghé sát tai Từ Man, nhỏ giọng nói.

“Nhanh vậy đã tra ra rồi sao?” dạo gần đây Từ Man còn đang bận rộn việc may đồ trang trí cho công chúa Hòa Húc, hơn nữa còn đang tra ngọn nguồn chuyện của phụ thân, cho nên ngoại trừ hôm qua đến phủ Chu Hoàn thăm nàng ta ra, những tin tức khác cũng không linh thông.

“Còn sao nữa, nghe nói lần trước hắc chơi đùa con hát gì đó, cuối cùng trả lại cho Tướng công quán (chỗ của kỹ nam).” Gia Cát Mỹ Yên nhìn quanh, phát hiện không có ma ma giáo dưỡng, mới dùng giọng điệu vừa thẹn thùng lại hưng phấn, thấp giọng nói.

Từ Man chột mũi nàng, “Cẩn thận mấy ma ma nghe thấy, chúng ta khỏi sống yên.”

Gia Cát Mỹ Yên bĩu môi, tiếp tục nói: “Chuyện này không ít người biết, chẳng qua ngoài mặt không nói thôi.”

“Vậy tại sao hắc muốn bắt cóc A Hoàn?” Từ Man thầm nghĩ, hóa ra là tên kia, năm đó nàng đánh hắc trước mặt mọi người, không ngờ cách nhiều năm vẫn là một tên không an phận.

“Còn không phải có tâm tư xấu sao, muốn lấy A Hoàn về làm thiếp.” Gia Cát Mỹ Yên khinh bỉ nói, thứ tử Trần gia là con trai út nhà Hữu tướng, ít năm trước đã đón dâu, hậu viện cũng nhét đầy người, lại không ngờ làm thế nào nổi tâm tư với Chu Hoàn, nhưng không thể ưỡn lưng thẳng mặt tới cửa cầu hôn được, bèn nghĩ tới chiêu này, chỉ cần làm cho Chu Hoàn bị người ta bắt cóc, hắc liền nhảy ra làm anh hùng cứu mỹ nhân, rồi giữa đường ra xảy ra chuyện gì đó, chắc chắn, cũng thật là giỏi tính kế.

“Ta nghe nói, cha A Hoàn sắp trở về?” Từ Man liên tưởng gần đây rõ ràng có không ít nhà đánh tiếng hỏi thăm Chu Hoàn, trong lòng mơ mơ hồ hồ cũng nghĩ ra.

“Thật sao? Khi nào?” về phương diện này, tin tức của Gia Cát Mỹ Yên lại không nhanh bằng Từ Man.

Từ Man lắc đầu, kéo sợi chỉ nói: “Tuy nói thứ tử Trần gia kia hoang đường quá mức, nhưng gần đây những nhà để ý đến Chu Hoàn quả thật là nhiều lên đáng kể.”

Gia Cát Mỹ Yên cũng ra chiều suy nghĩ, đặt gút thắt xuống, nói: “Người muốn nói, chuyện đó có liên quan đến cha của A Hoàn sao?”

Từ Man cũng không biết nên nói thế nào, hiện nay binh quyền giống như là miếng thịt trong mắt đám đại thần trên triều đình, ai cũng không muốn buông tha, mà lời kéo thu gom binh quyền trong đó có một cách chính là cưới hỏi. Chu Hoàn lại là hòn ngọc quý trên tay Chu tướng quân, không giống như những đứa con gái ‘có cũng được mà không có cũng không sao’ của gia đình bình thường, chỉ cần cưới được Chu Hoàn, thì sẽ tương đương với việc buộc cả nhà Chu tướng quân lên cùng một thuyền.

Cho nên, thay vì nói thứ tử Trần gia làm ầu làm tả, làm mất mặt Trần Hữu tướng, còn không bằng nói thứ tử Trần gia đoán được ý đồ của Trần Hữu tướng, vọng tưởng sau khi đắc thủ sẽ được Trần Hữu tướng coi trọng, để thoát khỏi tình cảnh vì chuyện với Liêu Đan Dương trước đó, mà mang đến cho hắn sự hổ thẹn và thất vọng của Trần Hữu tướng.

Nếu lại suy đoán một chút, cho dù Chu Hoàn thà chết không chịu, lỡ xảy ra chuyện gì, vậy người phiến não nhất tuyệt đối sẽ không phải là Hữu tướng, mà là Hoàng đế, dù sao người ta đã trấn thủ biên quan hơn mười năm, đem người nhà thân yêu nhất thế chấp cho Hoàng đế, ai dè người ta ở biên quan làm việc không sai sót gì, thân quyến bị thế chấp ở hoàng thành lại xảy ra chuyện lớn. Đây bất luận là đại tướng có lòng tinh trung báo quốc đến đâu chẳng nữa, cũng sẽ sinh lòng khó chịu đúng không. Bởi vậy, bất luận chuyện này có thành công hay không, đối với Phái Bảo Thủ lại không hề có một chút thiệt hại nào.

Thấy Từ Man không nói tiếp nữa, Gia Cát Mỹ Yên cũng biết liên lụy rất rộng, bèn không gặng hỏi, ngược lại dùng cánh tay huých Từ Man, thần bí cười nói: “Người có biết đường ca ta hôm rày thế nào không?”

Từ Man bất giác xiết chặt sợi chỉ, vẻ mặt lại điềm nhiên như không, nói: “Lại rời bến sao?”

Gia Cát Mỹ Yên cười hì hì lắc đầu nói: “Mới không đâu, huynh ấy à, tìm người Sắc-mục tóc vàng mắt xanh về nhà đấy.”

“Để làm gì?” Từ Man cũng bị gợi vài phần tò mò.

“Nghe nói để trị bệnh tim cho huynh ấy.” thấy Từ Man cũng không phải hoàn toàn thờ ơ, tâm tình Gia Cát Mỹ Yên rất tốt, theo như nàng thấy, Từ Man hoàn toàn có đủ điều kiện làm đường tẩu của nàng, mặc dù trước kia thấy thân thể đường ca không được tốt, nhưng nếu lần này trị bệnh thành công, vậy hai người họ chẳng phải thực xứng đôi hay sao, dù sao những cô quận chúa công chúa được sủng ái này của hoàng gia cũng không cần môn đăng hộ đối.

Từ Man nghe nói như thế, trầm nghĩ tới hai chữ “giải phẫu”, chẳng lẽ thật sự bởi vì trước đây có rất nhiều người xuyên không, cho nên dẫn đến rất nhiều kỹ thuật tiên tiến, hiện tại còn tồn tại sao? Nhưng nàng trước nay ở Kiến Khang cũng chưa từng nghe nói qua một từ Tây y, càng đừng nói gì tới mở ngực mổ bụng. Vả lại, Tây y muốn trị bệnh tim mà không làm giải phẫu, rất khó.

“Không nói là chữa trị thế nào sao?” Từ Man chần chờ một chút, vẫn mở miệng hỏi.

Gia Cát Mỹ Yên muốn cười không cười nhìn nàng một cái, hất đầu qua một bên nói: “Thật sự không có, ta chỉ là nghe a nương ta nói thôi.”

Từ Man trong lòng vật lộn một phen, nghĩ bụng có nên đi tìm Gia Cát Sơ Thanh không, sau cân nhắc một hồi, lại có hơi mất hứng, chuyện lớn như vậy, lúc trước gặp nàng, hăn cứ nhiên không tiết lộ lấy một chút, có thể thấy được lời hăn nói lúc đó, cũng không phải là lời thật lòng.

Gia Cát Mỹ Yên kỳ quái nhìn vẻ mặt Từ Man tự dưng âm trầm xuống một cách khó hiểu, không tiện hỏi nhiều, chỉ đặt gút thắt lên bàn, lại nhón một miếng mứt hoa quả bỏ vào miệng ăn.

Gia Cát Mỹ Yên dùng xong bữa trưa rồi trở về, dù sao đại tỷ nàng đã xuất giá, bên dưới chỉ còn một tiểu muội, nếu nàng không về chăm sóc mẫu thân, phụ thân về nhà sẽ trách nàng.

Từ Man cũng không giữ nàng ta lại, hiện tại cả người cả đầu nàng đều là hình ảnh Gia Cát Sơ Thanh có thể sẽ nằm trên bàn mổ, bị đại phu không biết từ đâu đến, phanh ngực mổ bụng, chỉ sơ sẩy một chút thôi, nói không chừng từ giờ sẽ không còn được gặp lại nữa, ngày sau trên thế giới này, Gia Cát Sơ Thanh chỉ là một tấm bia đá, là một năm đất vàng...

Càng nghĩ lòng càng lạnh, Từ Man nhấp nhóm đứng ngồi không yên, lại không có dũng khí đi tìm Gia Cát Sơ Thanh. Lời đối thoại ở rừng hoa đào ngày ấy, đến nay vẫn còn thỉnh thoảng xuất hiện trong mộng nàng, khiến nàng muốn quên cũng không sao quên được.

Cảm giác đối với Gia Cát Sơ Thanh, ngay cả bản thân nàng cũng không nghĩ ra được.

“A Man, Gia Cát gia biểu muội về rồi à?” Đại ca Từ Hải Sinh từ bên ngoài đi vào, trên mặt mang theo vẻ ngưng trọng.

“Đại ca có chuyện gì sao?” Từ Man lấy làm lạ đại ca sao lại đến, còn mang theo vẻ mặt này, lẽ nào người phái đến Lạc Dương đã xảy ra chuyện giữa đường?

“Hôm nay có một gian khách sạn xảy ra sự cố, có vài người giang hồ xung đột với người Hồ trong khách điểm, kết quả vài người khách trong khách điểm bị vạ lây, còn có mấy người Sắc-mục bị đánh đầu rơi máu chảy...” Từ Hải Sinh kéo Từ Man ngồi xuống, dường như rất khát nước, uống vào hết một ly trà mới tiếp tục nói: “Lần này ảnh hưởng quả không nhỏ, nghe nói trong đám người Hồ bị đả thương, còn có con trai của một thủ lĩnh bộ tộc nào đó, hơn nữa thương thế không nhẹ. Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, nếu mà nháo đến chỗ cừu cừu, lại là một tràng kiện tụng, Phái Bảo Thủ ắt sẽ không bỏ qua cơ hội này.”

Phần sau gì đó, Từ Man căn bản không nghe vào tai, nàng vừa mới nghe người Sắc-mục bị đả thương gì đó, trong thành Kiến Khang người Sắc-mục chỉ tụ tập tại nơi họ neo tàu, nếu hôm nay Gia Cát Sơ Thanh đúng lúc tìm một người Sắc-mục nào đó xem bệnh, nơi đó lại xảy ra đánh nhau.

Từ Man biết chính mình suy nghĩ lung tung, cả thành Kiến Khang có nhiều người Sắc-mục như vậy, sao có thể trùng hợp là người Gia Cát Sơ Thanh muốn tìm, Gia Cát Sơ Thanh hôm nay cũng không nhất định sẽ đi tìm người Sắc-mục kia xem bệnh. Nhưng suy nghĩ kia không làm sao đè nén xuống được, vừa nghĩ đến Gia Cát Sơ Thanh có thể sẽ bị thương, Từ Man càng đứng ngồi không yên.

“Đại ca, muội ra ngoài một chút.” Từ Man khẽ căn môi, đứng lên liền đi ra ngoài.

“Giờ cũng không còn sớm nữa, muội đi đâu vậy?” Từ Hải Sinh đang uống trà, còn chưa đặt chén trà xuống, đã không thấy muội muội đâu, nhất thời sốt ruột, hắn vội mà nhớ rõ chuyện Chu Hoàn trước đây không lâu, hắn cũng không dám để cho muội muội một mình ngồi xe ngựa ra ngoài.

Nhưng mà chờ hắn nghĩ xong, vội chạy tới ngoài cửa, đã nghe người gác cổng nói, Từ Man đã lên xe ngựa đi rồi, cũng may Từ Man xem như khá cẩn thận, dẫn theo gần một nửa thân vệ xuất môn, mới thoáng yên tâm.

Từ Man vừa lên xe ngựa liền hối hận, mình bộ dạng thất tha thất thểu chạy đến nhà người ta như vậy, sẽ khiến Gia Cát Sơ Thanh nghĩ thế nào. Nếu hẳn thật sự bị thương, còn có thể xem như đi thăm, nhưng nếu người ta đang yên đang lành, mình chạy tới chẳng phải rõ ràng là nói với người ta, mình rất lo lắng cho hẳn sao? Vậy sự kiêng dè rồi rấm trước đó không phải đều thành chuyện cười sao.

Nghĩ kiểu nào cũng thấy mình thật ngốc, Từ Man gần như muốn mở miệng gọi phu xe lập tức quay đầu hồi phủ, lại nghe thân vệ cười ngựa bên ngoài đi đến bẩm báo, nói là có người ở bên đường sai gã sai vặt đến gọi xe ngựa lại. Từ Man vốn không hơi đâu để ý tới, nhưng trong tích tắc kéo rèm cửa sổ ra, mọi phiền muộn trong lòng đều biến mất, người đón xe chính là Hàn Y, mà xa xa người kia đang ngồi trên xe lăn, mỉm cười nhìn nàng, tuy hai người cách một con phố, nhưng Từ Man biết rất rõ ràng, hẳn là đang nhìn mình.

Gia Cát Sơ Thanh ngồi bên đường, buồn cười nhìn cô bé kia cuống quýt thả rèm che xuống, rúc vào trong xe ngựa, như thể nhìn thấy thứ gì đáng sợ lắm vậy. Hôm nay hẳn vốn nghe nói bến tàu bên kia náo loạn không nhỏ, liền có chút lo lắng cho những đồng sự cùng làm ăn ở bến tàu sẽ bị liên lụy, bèn dẫn theo Hàn Y đích thân đến đó một chuyến, ai ngờ trên đường trở về liền bắt gặp Từ Man rêu rao dẫn theo một hàng thân vệ đi về hướng nhà mình, thế là trong lòng động một cái, cứ nhiên ngăn nàng lại, lại không biết nàng có phản ứng thế kia.

Ngắm lại chắc cô bé thỏ con này bị giật mình, Gia Cát Sơ Thanh tâm tình rất tốt, chậm rãi đẩy xe lăn qua.

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 81: Tình Cờ Gặp Cùng Đi Ăn Chung

“A Man, thật trùng hợp.” Rèm xe được mở ra, Từ Man cúi đầu, hắn đang ngồi dưới cửa sổ, hơi ngẩng đầu lên, nụ cười vẫn ấm áp như thế.

Từ Man biết hắn vì tránh hiềm nghi mà không nhờ quá giang, lại thấy chung quanh không ít người đang nhìn ngó, mặt già đỏ lên, hất đầu qua một bên, gọi phu xe tấp vào lề, tìm một tiệm cơm nhỏ gần đó đi vào. Nơi này không phải khu nhà giàu, phần nhiều là lão bách tính bình dân, cho nên phố xá xung quanh chỉ mở tiệm cơm quán trà, cũng toàn là những quán xá rất được bình dân hóa, thậm chí có không ít quán cơm không có phòng bao, chỉ có một gian đại sảnh, vài cái bàn gỗ, chục băng ghế dài. Từ Man và Gia Cát Sơ Thanh cùng bước vào một tiệm cơm như thế.

Hiện tại còn chưa đến giờ cơm, nên trong tiệm rất vắng người, trong tiệm chẳng phân biệt được chường quầy và tiểu nhị, ngồi trong quầy là một người phụ nữ tầm hơn hai mươi tuổi, còn lại là một người chạy bàn bận rộn trong quán, trông hơn hai mươi tuổi. Hai người họ vừa làm việc vừa cười nói, vừa nhìn liền biết là một đôi vợ chồng. Trong tiệm trang trí rất đơn giản, vách tường xám trắng, sàn lát đá sạch sẽ, trên xà nhà còn treo hoa đăng từ Tết còn chưa tháo xuống, tuy đã bắt đầu biến cũ xám mờ, nhưng ở trong một gian tiệm cơm kiểu này, lại trông có vẻ ấm áp, trên vách tường cửa chính treo bức họa không biết ai vẽ, lấy kinh nghiệm được hun đúc nhiều năm nay của Từ Man, liếc mắt một cái đã nhìn ra ngay, bức họa đó không phải do người nổi tiếng vẽ nên, nhưng hình ảnh tiên hạc sống động,

thanh tùng cao ngất kia, trông mới mẻ hơn so với những bức họa thường gặp.

“Hai vị khách nhân, còn chưa tới giờ cơm ạ.” Gã trai nghênh diện đi tới trông rất sáng sủa, chiếc khăn được giặt trắng sạch vắt trên vai, cười rất chân thành.

Từ Man và Gia Cát Sơ Thanh không cho hạ nhân theo vào, bản thân Từ Man kiếp trước chỉ là một người dân bình thường, từng ăn quán xá ven đường khá nhiều, tiệm cơm như vậy cũng từng đến không ít, căn bản không để ý có cầu kỳ sang trọng hay không. Mà Gia Cát Sơ Thanh mấy năm nay tới tới lui lui buôn bán, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng kiến thức cao rộng hơn Từ Man nhiều, từng mạo hiểm sinh mạng rời bến ra khơi, quá trình trong đó cũng không phải dễ dàng gì.

Bởi vì hai người đều không chút để ý, vẻ mặt tất nhiên là thoải mái tự tại, ngoại trừ Từ Man có hơi không được tự nhiên ra, còn lại không có cảm giác gì khác.

“Có vài món ăn vặt không?” Gia Cát Sơ Thanh ôn hòa hỏi, tiệm này tuy có hơi đơn sơ nhưng sạch sẽ, tạo cảm giác rất dễ chịu.

“Thời tiết này cũng không có món gì đặc biệt ngon, nếu không ngại có muốn nếm thử món đậu hủ thối của tiệm chúng ta không?” Nói xong gã trai kia cũng nhìn thấy Từ Man, đầu tiên là hơi sửng sốt, ngay sau đó đôi mắt trong sáng có hơi cười gượng, hình như là cảm thấy một cô nương xinh đẹp quý phái như vậy có lẽ sẽ không thích đậu hủ thối.

“Vậy mang lên hai phần đi.” Gia Cát Sơ Thanh tất nhiên hiểu rõ Từ Man hơn tiểu nhị xa lạ kia, mặc dù Từ Man không lên tiếng, nhưng tia khát vọng trong ánh mắt kia, sao hắn lại không nhìn ra, từ bé hễ nàng muốn ăn cái gì, đều có biểu tình như vậy.

Quả nhiên, Gia Cát Sơ Thanh thấy ánh mắt của Từ Man còn trừng lớn hơn hai phân, ánh lên vẻ thích thú như vì tinh tú.

Gia Cát Sơ Thanh bảo Từ Man đẩy hẳn đến cạnh một chiếc bàn, thấy nàng ngồi đối diện mình, giống như đang miễn cưỡng chịu đựng mình vậy, đầu mày liền lặng lẽ chau lại.

“A Man hôm nay muốn đi đâu vậy?” Gia Cát Sơ Thanh lại gọi thêm hai phần canh giá hẹ nấu đậu hủ, một lồng bánh bao hấp, mới quay đầu hỏi Từ Man.

Mắt Từ Man hơi nhá lên, đột nhiên cảm thấy mình có hơi đuối lý, nàng không thể qua quýt làm như không có gì mà nói với Gia Cát Sơ Thanh rằng, do nàng lo lắng cho an nguy của hẳn, muốn đi xem sao, cho nên đành phải nói: “Gần con hẻm Ô Y đạo này có mở một cửa hàng thêu, nghe Mỹ Yên nói, nơi đó có chỉ tơ mới đến từ Tô Châu, màu sắc sáng đẹp hơn, tốt hơn so với Kiến Khang, cho nên muốn đi xem.”

“Thật không...” Gia Cát Sơ Thanh nhấp một ngụm trà lúa mạch, trà ở nơi này cũng không phải là loại trà ngon gì đó, phần lớn là trà vụn hoặc trà khổ đình lúa mạch bình dân, nhưng Gia Cát Sơ Thanh lại cảm thấy, nhìn Từ Man có tật giật mình, uống trà theo cách này, thật sự là không còn gì tuyệt bằng.

“Vậy còn huynh, sao lại đến đây?” Từ Man không muốn để hẳn nhìn ra sơ hở gì, bèn lái đề tài, hỏi ngược lại.

Gia Cát Sơ Thanh đặt chén trà thô xuống bàn, hứng thú nhìn Từ Man, vờ tùy ý nói: “Khách sạn gần bến tàu có người ấu dâm, huynh có vài bạn buôn bán trọ ở đó, sợ bọn họ có chuyện gì nên tự mình đến xem sao.”

Nhìn vẻ mặt sáng tỏ và may mắn không che dấu được của Từ Man, Gia Cát Sơ Thanh không hề hỏi gì, có điều đường cong nơi khóe miệng kia

dường như càng cong hơn, dáng vẻ thanh nhã vui vẻ kia, khiến Từ Man nhìn thấy trong lòng bốc lên bọt khí.

“Vậy một lát muội còn đến cửa hàng thuê không?”

Từ Man cười giả lả, trả lời: “Không được, đã trễ quá rồi, để lần sau đi cũng được.”

Đôi mắt trong trẻo của Gia Cát Sơ Thanh chớp chớp, vẻ mặt thành khẩn nói: “Hay là, muội muốn mua loại nào, nói cho huynh biết, huynh tiện đường mang đến cho muội.”

Từ Man giật thót, chỗ đó căn bản là không có cửa hàng thuê mới nào, nếu Gia Cát Sơ Thanh thật muốn đi, thế không phải là lộ tẩy sao? Đến lúc đó có giải thích thế nào cũng không ổn, chẳng lẽ nói mình già nên nhớ lầm? Thành thử cuống quýt xua tay nói: “Không cần không cần đâu, chỗ đó là nơi mấy cô nương thích, huynh đi cũng không tiện, vả lại muội chưa thấy được cũng không thể nói rõ muốn chọn màu nào.”

Gia Cát Sơ Thanh nghiêng đầu qua một bên, đưa tay nắm thành quyền đặt trước miệng, dùng sức ho khan vài tiếng, không phải là thân thể hắc không khoẻ, mà là hắc thật sự sắp không nhịn nổi, rõ ràng là đang nói dối, nhưng trông vẻ mặt Từ Man lại cứ như thật thế kia, hắc thiếu chút nữa đã cười phá lên, cô bé này sao lại đáng yêu thế chứ.

“Này, huynh sao vậy, có phải thấy chỗ nào không khoẻ không, để muội đi gọi Hàn Y đến.”

Tuy nhiên, Từ Man lại không biết là hắc đang nín cười, ngược lại vẻ mặt lo lắng, đứng dậy bước vội tới, cẩn thận vỗ lưng cho hắc. Hết như khi còn nhỏ, hắc bệnh nặng, nàng cũng vội chạy tới bên cạnh, vỗ lưng dứt thuốc hoặc là thuận khí cho hắc, khi đó nàng vẫn còn là một cục bông nho nhỏ, trắng trắng mềm mềm, hai má còn phồng phúng phính như bánh bao, vẫn chưa có khuôn mặt nhọn xinh đẹp như hiện tại.

Gia Cát Sơ Thanh rũ rềm mắt xuống, hiện tại hẳn không hẳn là đang gạt nàng, tuy thân thể hẳn chưa hoàn toàn khôi phục, cũng không thể trở thành một người bình thường chân chính như trên ý nghĩa, nhưng so với trước kia, hẳn căn bản không cần xe lăn nữa, miễn là hẳn nguyện ý, không làm những vận động kịch liệt, phải điều dưỡng tốt hơn nữa, thì hẳn mới có thể hoàn toàn nắm được tay Từ Man, dẫn nàng đi ngắm cỏ xuân, hoa hạ, lá thu, tuyết mùa đông, một năm rồi lại đến một năm.

“Huynh không sao.” Gia Cát Sơ Thanh uống một ngụm nước, trái tim khẽ động, liền mở miệng nói: “A Man, kỳ thật huynh...”

Không đợi hẳn nói, tiểu nhị đã bưng đồ ăn lên, nhân tiện còn đưa một đĩa ớt sa tế đỏ tươi, được chế đặc biệt để ăn kèm với đậu hủ.

Từ Man thấy Gia Cát Sơ Thanh thật sự không bị sao, bèn ngồi về chỗ mình, nhìn mấy món ăn vật trên bàn khiến người ta chảy nước miếng, bụng ọt ọt một tiếng nho nhỏ, bữa trưa nàng chỉ lo nghĩ đến việc Gia Cát Sơ Thanh sẽ đi tìm người giải phẫu, nên tâm thần không yên, kết quả khiến mình chưa ăn no.

Cũng không ngại ngừng gì nữa, Từ Man xoa xoa bụng, thoăn thoắt bỏ ớt vào canh và đậu hủ thối, đậu hủ thối ở Kiến Khang đều được chiên qua, rồi rắc thêm gia vị lên, Từ Man lại thích bỏ thêm ớt vào, sau đó hưng hăng cắn một miếng, bên ngoài vàng óng giòn rụm, bên trong trắng trắng mềm mềm, ngửi mùi hôi, ăn lại cực thơm ngon, hòa lẫn với chút cay cay của ớt. Từ Man thỏa mãn nhắm hai mắt lại, thật sự là ngon tuyệt cú mèo, xuyên qua từng ấy năm nay, ngại vì thân phận, thật sự là chưa từng yên ổn ăn trọn một bữa quà vật, hôm nay cũng coi như được mãn nguyện rồi, xem ra sau này phải tìm nhiều dịp đến tiệm này ăn cho đã thèm mới được.

“Huynh đừng ăn cay a, cũng ăn ít đồ chiên thôi.” Từ Man chấm chấm một cái bánh bao hấp nhỏ vào chén nước tương dấm, cả nước canh trong

bánh cũng húp sạch sẽ, lau lau miệng, còn không quên nhắc nhở Gia Cát Sơ Thanh.

Gia Cát Sơ Thanh cười gật gật đầu, cầm đũa gắp vài cây giá bỏ vào trong miệng, tươi mới ngon miệng, quả nhiên ăn rất ngon.

Hai người trò chuyện vui vẻ, chẳng bao lâu đã ăn hết toàn bộ đồ ăn trên bàn, vì lý do thân thể của Gia Cát Sơ Thanh, Từ Man rất mặt dày mà nhường phần lớn bánh bao cho Gia Cát Sơ Thanh, còn mình thì đem đậu hủ thối vàng vàng giòn giòn ăn hơn phân nửa, cuối cùng thật sự ăn không nổi nữa, mới đáng thương hề hề nhìn Gia Cát Sơ Thanh ăn hết đồ thừa của mình.

Bữa tiệc này, Từ Man ăn đến rằng môi lưu toàn “hương”, tâm tình thư sướng, thiếu chút nữa quên luôn mục đích mình ra ngoài hôm nay, cuối cùng vẫn là Thanh Mai vào nhắc nhở, mới sực nhớ thời gian không còn sớm, nên nhanh chân trở về, bằng không với tính tình cẩn thận của đại ca, sợ là một lát sẽ tìm đến đây.

Vì thế Từ Man mơ mơ màng màng sau khi chào tạm biệt Gia Cát Sơ Thanh, ngồi trên xe ngựa trở về nhà, cũng không biết là cảm thấy may mắn vì mình không làm chuyện mất mặt, hay là nên khen thưởng cho sự xốc nổi của mình, nếu không đã không được ăn một bữa tối hợp tâm ý mình đến vậy.

Gia Cát Sơ Thanh hiển nhiên là thấy hôm nay vận khí không tệ, cho nên lúc về đến nhà, bộ dáng như tắm gió xuân, mãi đến khi nhìn thấy người trong phòng.

“Nói đi, huynh tới có chuyện gì?” Gia Cát Sơ Thanh kêu gã sai vặt đi châm trà, mình thì ngồi xuống ghế nhìn người tới.

Đàn Hương cầm cây quạt vỗ lên bàn tay, cực kỳ nhiều chuyện sáp tới hỏi: “Ta nghe nói huynh gặp quận chúa?”

Gia Cát Sơ Thanh cười cười nhìn hần, không trả lời.

Đàn Hương biết hần không muốn nói, cũng không ép, ngược lại xì một tiếng nói: “Huynh a, không hiểu lòng của phụ nữ, chờ đến khi nàng thật sự biết được huynh đã dùng biện pháp trị bệnh của người Sắc-mục từ lâu, nàng thể nào cũng sẽ tuyệt giao với huynh.”

Bấy giờ Gia Cát Sơ Thanh mới thu cười, có chút lo lắng nói: “Nàng thật sự sẽ rất tức giận sao?”

Đàn Hương bày vẻ mặt ‘huynh nghĩ sao’, hần ấy thể mà là người từng trải, có loại phụ nữ nào mà chưa từng gặp qua, so với tên nhóc con này còn hiểu biết hơn nhiều.

“Ta hôm nay vốn muốn nói cho nàng biết.” Gia Cát Sơ Thanh có chút nghĩ mà sợ nói.

“Ngàn vạn lần không được, chuyện này a, không được nói cho nàng biết, huynh phải chôn luôn trong bụng, hiện tại không phải huynh đã kêu Gia Cát Mỹ Yên lộ ra tin tức qua đó, nói là huynh đang chữa bệnh sao? Còn không bằng trốn ra ngoài một đoạn thời gian, trở về liền nói là hết bệnh rồi, chuyện này cả đời cũng đừng nói cho nàng biết.” Đàn Hương phe phẩy cây quạt ra đưa ra chủ ý, đáng vẻ rất ư là người từng trải.

Gia Cát Sơ Thanh ra chiều suy nghĩ, trầm mặc một lúc lâu, mới ngẩng đầu nói: “Nói đi, vị kia kêu huynh đến là có chuyện gì muốn giao phó?”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 82: Chuẩn Bị Thọ Yến

Sự kiện xây xát ở bến tàu, tuy ở mặt ngoài chỉ là một sự kiện quần chúng ấu đả bình thường, nhưng chẳng may là trong đó vừa vắn có một vị quý tộc của tộc người Hồ tham gia, mà cũng chính từ vụ án nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ này. Gần đây trên triều đình lại bắt đầu một loạt hành động nhằm vào cải cách chính trị, cả ngày tranh cãi âm ỉ không ngớt, ngay cả phụ thân của Từ Man mỗi ngày về nhà, đều trông cực kỳ mệt mỏi không chịu nổi, chút thịt dưỡng được của vài ngày trước đó lại bắt đầu chậm rãi gầy sọp xuống, khiến Đại trưởng công chúa lo lắng không nhẹ.

Kể từ ngày đó, có một đoạn thời gian Từ Man không gặp lại Gia Cát Sơ Thanh, có lẽ là bởi vì chuyện làm ăn của hãn bận rộn, có vài lần Từ Man đi ngang qua, muốn lên tiếng gọi, đều không gặp người, hạ nhân trong nhà nói là hãn đã ra ngoài. Cho nên mặc dù Từ Man lo lắng tiến độ trị liệu của hãn, cũng không có cách nào khác biết được tình huống thực tế.

Hôn sự của công chúa Hòa Húc và Lương tướng quân đã định ngày rồi, đây vẫn là công chúa Hòa Húc đích thân gặt đầu ở trước mặt Hoàng đế, Hoàng đế mới hạ chỉ chiêu cáo thiên hạ. Ngày được chọn thành hôn là ba tháng sau, đó là ngày sớm nhất mà Hoàng hậu có thể chọn rồi, dù sao công chúa Hòa Húc tuổi cũng không còn nhỏ nữa. Vì thế ý chỉ vừa ban xuống, chương sự hậu cung gần như cuống cuống hãn lên, đầu tiên là áo cưới của công chúa, cần dùng một tháng để chuẩn bị, hơn nữa việc chọn mua đồ cưới, nghi thức hôn lễ, còn có rất nhiều chuyện thượng vàng hạ cám, ba tháng đã đủ làm cho đám quan viên Thiếu phủ luống cuống tay chân.

Người được phái đến Hà Nam Lạc Dương vẫn chưa trở về, nhưng Từ Hải Sinh lại lấy được một ít tin tức năm xưa từ Kiến Khang.

“Nghe nói thê tử của Trục vương Tôn Giản là con thứ của chi trưởng nhà họ Ninh ở Lạc Dương, từ nhỏ tú lệ đoan trang, làm người cũng rất hiền hòa, tình cảm với Trục vương rất sâu đậm, chỉ tiếc, đến lúc Tôn Giản chết, hai người vẫn chưa có một mụn con. Mà vợ của Trang Thành – Ninh thị còn là đường tử thứ xuất của vợ Tôn Giản, hai chị em họ từ nhỏ đã chơi thân với nhau, tình cảm không tẻ, chỉ vì vị đường tử thứ xuất kia ở nhà không được mẹ cả yêu thương, nếu không nhờ vợ của Tôn Giản, vị đường tử thứ xuất kia có lẽ còn lâu mới tìm được một vị hôn phu như Trang Thành.” Mấy ngày nay Từ Hải Sinh cũng không nhàn rỗi, ngoài việc san sẻ công việc giúp phụ thân ra, còn tìm một vài con cháu thế gia có quan hệ tốt, ngầm điều tra chuyện năm đó, mặc dù Ninh gia ở Lạc Dương xa xôi, nhưng lúc Tôn Giản lấy Ninh thị, xác thực từng ở Kiến Khang, thậm chí tiên đế còn ban hôn cho bọn họ, cũng coi như một đoạn giai thoại đẹp.

Từ Man nhăn mày nói: “Vậy nói đúng là, vợ của Trang Thành quả thật là thứ nữ nhà họ Ninh ở Lạc Dương?”

“Huynh đã tìm hiểu không ít người, thậm chí còn có họ hàng Ninh gia, năm đó chuyện phu nhân Trục vương tác hợp cho đường tử và Trang tướng quân, rất nhiều người đều biết.” Từ Hải Sinh nhỏ giọng nói, hẳn cũng bắt đầu nghi ngờ, suy đoán trước đó của hắn và Từ Man liệu có thái quá hay không, cũng quá lớn mật rồi, dù sao không có người phụ nữ nào có thể thật sự một thân một mình giả chết rồi trốn khỏi nhà chồng được.

“Vậy cũng không thể chứng minh vị đường tử thứ xuất kia không phải là Từ thị.” Từ Man suy nghĩ, vẫn cảm thấy không thể buông tha cho manh mối này, nàng không phải cố nhân, ở hiện đại từng xem qua đủ loại tiểu thuyết muốn bao nhiêu ly kỳ đều có bấy nhiêu, và lại ở một xã hội quyền lực là tối thượng này, thay đổi thân phận một người cũng không khó.

“Vậy cũng phải chờ người về từ Lạc Dương thôi.” Từ Hải Sinh cũng thấy không còn cách nào khác.

Từ Man im lặng một lúc, đột nhiên hỏi nói: “Đại ca có cách nào tiếp xúc với vị quản gia tiền nhiệm nhà họ Trang kia một chút không.”

Từ Hải Sinh nhìn nàng hỏi: “Muội muốn bắt tay vào Trang gia?”

Từ Man khẳng định gật đầu nói: “Nếu hãn là quản gia tiền nhiệm của Trang gia, như vậy nhất định hãn đã từng gặp Trang phu nhân, nếu chúng ta có cách lấy được bức họa của Từ thị hoặc là biết được đặc điểm nhận dạng của bà ta, huynh có thể tìm hãn đối chứng.”

Đây coi như là bằng chứng trực tiếp nhất, ở thế giới không thể phẫu thuật thẩm mỹ này, thân phận có thể thay đổi, dáng người béo gầy có thể thay đổi, nhưng đặc điểm dung mạo thì tuyệt đối không có khả năng sai sót, chỉ cần tìm cách chứng minh Từ thị chính là Trang phu nhân, như vậy sự tình sau đó sẽ càng dễ dàng hơn.

Trong lòng dâng lên từng trận sóng nước cuộn trào, Từ Hải Sinh cũng hiểu được dụng ý của Từ Man, bất luận Lạc Dương bên kia có kết quả hay không, vẫn phải cần người Trang gia chứng minh mới có thể xác định được, vì thế hãn trong lòng thấp thỏm không yên, rất nhanh đã đem khả năng bị phụ thân phát hiện vùi lấp dưới đáy lòng, nhiều lúc, phải mạo hiểm lớn mới có kết quả thực thụ.

“Gần đây, huynh đi thám thính thấy quản gia tiền nhiệm của Trang gia lại tới đây, sợ là cũng muốn xác nhận phụ thân có phải là con trai của Trang Thành hay không, lại e ngại vì đại tội của Trang gia mà không nói rõ. Nhưng Trang gia đã là một gia tộc bị chặt đứt hương khói, nếu phụ thân thật sự là con trai của Trang Thành, đối với Trang gia mà nói, quả thực chính là...”

Từ Hải Sinh nói đến hưng trí bưng bưng, lại bị Từ Man ngắt lời: “Nếu cả nhà đã bị sao trăm, vậy Trang phu nhân làm cách nào đào thoát được, còn giao phụ thân lại cho tổ phụ nữa?”

Lời nói ra đến cửa miệng, lại bị chặn nghẹn, Từ Hải Sinh nghĩ đến số tuổi của phụ thân, nếu phụ thân được sinh ra trước khi Trang gia bị sao trăm cả nhà, vậy tại sao không có người biết được.

“Vậy cũng có thể là trước khi Trang gia xảy ra chuyện thì sao?” Từ Hải Sinh do dự nói, bọn họ chỉ biết là Từ thị đem phụ thân giao cho tổ phụ, nhưng lại không thể đoán được thời gian rốt cuộc là trước hay sau khi Trang gia bị sao trăm.

(* sao trăm: tịch biên tài sản, giết kẻ phạm tội)

“Chuyện này vẫn phải tìm quản gia tiền nhiệm của Trang gia, mặc dù ông ta thoát tịch rồi phủ trước một bước, nhưng chuyện Trang gia, ông ta không thể không biết tý gì được.” Từ Man cảm thấy sự tình tựa như vô số vòng tròn, chồng chồng lớp lớp đan xen vào nhau, nhìn qua như thể vừa xem là hiểu ngay, nhưng nghiên cứu sâu vào, lại giống như càng xem càng mờ mịt hồ đồ.

“Vậy cứ theo như chúng ta đã bàn lúc nãy đi, trước tìm được bức họa của Từ thị cái đã.” Từ Hải Sinh sờ sờ cằm, cảm thấy cách này nhanh và tiện nhất.

“Tổ phụ chắc chắn là không có khả năng nói cho chúng ta rồi đó.” Gần đây bọn họ cũng vài lần đến thăm hỏi Từ gia tổ phụ, nhưng do bệnh tình lúc tốt lúc xấu, phần lớn thời gian đều đang hôn mê, mà Từ Hải Sinh cũng không dám đến hỏi chuyện của Từ thị. Còn nói đến tổ mẫu thì căn bản là tránh mặt không gặp, đã một thời gian dài, đừng nói cả nhà bọn họ, mà ngay cả nhà của tiểu thúc, tổ mẫu cũng không gặp.

“Vậy năm đó Từ thị có bạn khuê phòng hoặc là bạn học cùng trong gia tộc nào không?” Đây là cách trực tiếp nhất mà Từ Man có thể nghĩ ra, những trưởng bối thân cận nhất của Từ gia đã sớm mất, con nối dõi lại không đông, những người cùng thế hệ đã từng gặp qua Từ thị năm đó, không ít người đã qua đời, hoặc là được gả đi xa, rất nhiều năm không qua lại, cũng không dễ tìm.

“Được, chuyện này giao cho huynh, năm đó những người trong tộc Từ gia cùng học chung không hề ít, thế nào sẽ có người tuổi tác tương đương còn sống, hơn nữa năm đó chức quan Từ gia không lớn, bạn bè Từ thị có thể giao hảo cũng rất ít, hẳn là sẽ dễ tìm.” Từ Hải Sinh vỗ bàn quyết định.

Không nhắc đến chuyện Từ Hải Sinh lòng đầy nhiệt huyết đi “tình cờ gặp được” tiền tổng quản của Trang gia, cùng với việc sai người đi tìm bạn khuê mật của Từ thị năm đó. Mà nói đến Từ Man sau khi chui rúc trong nhà hồi lâu, rốt cuộc vẫn phải đi theo mẫu thân tiến cung một lần, nguyên do là nửa tháng sau đã đến đại thọ của Tần thái mỹ nhân.

Bao nhiêu năm nay, Tần thái mỹ nhân rất ít mừng thọ, cho dù mọi người đều biết ngày sinh của bà, vào ngày đó cũng chỉ đưa tặng một ít quà mừng thọ qua, lại cực ít được ở lại dự tiệc, năm nay không phải Tần thái mỹ nhân muốn tổ chức mừng thọ, mà do có chuyện đại hỷ của công chúa Hòa Húc phía trước, nên đại thọ năm nay có vẻ phá lệ ăn mừng hơn chút.

Hoàng đế và Đại trưởng công chúa hiển nhiên đều cực kỳ coi trọng thọ yến lần này, mỗi quà mừng thọ thôi Đại trưởng công chúa đã chuẩn bị hết ba lượt, vốn ắt theo thường lệ mà chuẩn bị quà mừng thọ, nhưng Hoàng đế hạ chỉ cố ý muốn làm lớn, nên từng ấy quà mừng thọ có vẻ quá mức bình thường, hơn nữa còn có hôn sự của công chúa Hòa Húc, phủ Đại trưởng công chúa tất nhiên muốn đưa tặng một ít quà mừng tương đối đặc biệt lại có hỷ khí cát tường, nhưng lại không thể vượt qua chính cung, vì thế trái lo phải nghĩ, Đại trưởng công chúa bèn dẫn theo Từ Man vào cung, muốn tìm Hoàng hậu và hai vị công chúa Hòa Húc, Hòa Phong tham mưu

một chút, cũng để tránh việc đưa quà mừng quá lớn, biến thành xấu hổ. (sợ vượt mặt chính cung Hoàng hậu là không phải lễ)

Đại trưởng công chúa vào cung, Từ Man cũng không từ chối đi cùng, dù sao nàng trốn trong nhà lâu như vậy, nếu lại không vào thỉnh an nữa, trông có vẻ quá mức cố ý, vả lại mấy ngày trước Hoàng hậu cũng đưa tin đến, nói là lâu không gặp rất nhớ nàng. Hoàng hậu trước nay luôn thương nàng, quả thật là không muốn vì chuyện của Đại hoàng tử mà sinh ra xa lạ với cữu mẫu

Hai mẹ con họ thuộc loại người hành động, sáng sớm ngày hôm sau đã đến Phượng Tê Cung, hôm nay vừa vặn là ngày mười lăm, nhóm cung phi phải đến thỉnh an Hoàng hậu, vừa giải tán không lâu. Từ Man vừa bước vào đã bắt gặp Hoàng mỹ nhân đang ngồi bên dưới Hoàng hậu.

Kỳ thật nhìn sơ qua, Hoàng mỹ nhân thật đúng là một người dung sắc kiêu my, lại thêm khí chất thượng thừa, có sự ung dung lẫm liệt từ mấy đời của con nhà thế gia đại tộc, thậm chí ngồi cùng Hoàng hậu, cũng không hoàn toàn che khuất đi hào quang của nàng.

Hoàng mỹ nhân tuổi cũng không nhỏ, nàng là nhóm phi tử vào cung đầu tiên, từ thời Hoàng đế còn niên thiếu, xem như là một trong những nữ nhân làm bạn với hắc lâu nhất, ngay cả Hoàng hậu cũng vào cung sau nàng. Cho nên mặc dù Hoàng đế thâm hận nhà họ Hoàng, nhưng ở một mức độ nào đó, Hoàng mỹ nhân sống trong cung cũng không khó khăn lắm, cũng nhờ có vài phần tình nghĩa của Hoàng đế đối với nàng, chẳng qua chút tình nghĩa ấy, nếu đặt lên nỗi thù hận đối với Đại Đô Đốc, hiển nhiên sẽ trở nên bé nhỏ không đáng kể.

Có lẽ chính bởi điểm này, cho nên Hoàng mỹ nhân không bao giờ lộ mặt tranh giành thiệt hơn trong hậu cung, cho dù có vài động tác nhỏ (chuyện mờ ám), trên căn bản cũng sẽ tìm vài con tốt xung phong, sau nếu

có người điều tra, cũng không tra đến trên người nàng, đoán chừng ở trong mắt Hoàng đế cứu cứu, Hoàng mỹ nhân coi như là một người sạch sẽ.

Ngoài ra, Từ Man còn biết Hoàng mỹ nhân rất giỏi diễn kịch, một mặt diễn rất giỏi vai một người con gái lâm vào thế khó xử khi thân bị kẹt giữa gia tộc và phu quân, mặt khác lại tập hợp gia tộc đứng về phía con trai mình, thậm chí tại những việc quan trọng, còn vờn độc thủ đến người đàn ông mà nàng luôn luôn nói là yêu thương sâu sắc.

Tâm cơ của người đàn bà này không thể nói là không sâu, thủ đoạn cũng không có thể nói là không độc ác. Đẳng cấp của nàng ta tuyệt đối trên cơ cả Hoàng Tú Oánh.

“Ra là Hoàng mỹ nhân cũng ở đây.” Ngoài Hoàng hậu ra, tất cả cung phi còn lại đều là thiếp thất của Hoàng đế, đều phải hành lễ với Đại trưởng công chúa.

Từ Man đi theo sau mẫu thân, Hoàng mỹ nhân hành lễ với mẫu thân xong, nàng cũng hơi cung kính khom người.

“Hôm nay thiếp đặc biệt có chuyện muốn cùng thương lượng với Hoàng hậu nương nương một hai, nên lưu lại làm phiền.” Hoàng mỹ nhân trong nụ cười mang theo cung kính, không hề tìm thấy một tia tỳ vết nào.

“Vậy là bản cung đến không đúng lúc rồi.” Kể từ sau khi Đại trưởng công chúa hòa ly với nhà họ Hoàng, thì chưa bao giờ che dấu bất mãn với người nhà họ, Hoàng đế tất nhiên cũng không can thiệp vào.

Hoàng mỹ nhân cười cười nói: “Sao có thể ạ, cũng là tỳ thiếp có vận khí tốt, còn muốn cầu điện hạ giúp đỡ tham mưu một chút đây.”

Đại trưởng công chúa không đáp lại, ngược lại nhìn về phía Hoàng hậu.

Hoàng hậu đành phải đứng dậy đi đến giải thích: “Thục Viện năm nay cũng không còn nhỏ nữa, Hoàng mỹ nhân đến là muốn hỏi ý tứ muội, nàng ta muốn lười nhác trốn việc ấy mà.”

Từ Man đứng một bên, có chút kinh ngạc, trong sách không có đoạn này, kiếp thứ nhất cũng không nói nhiều, mà kiếp thứ hai, Hoàng hậu lúc nào cũng không khỏe trong người, nên hôn sự của Thục Viện do một tay Hoàng mỹ nhân xử lý.

CUỘC CHIẾN THƯƠNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 83: Lời Đồn Trong Cung

“Là tỳ thiếp không phải, nhưng tỳ thiếp kiến thức hạn hẹp, người quen biết cũng không nhiều, gặp phải chuyện này sao có thể không lúng túng cho được. Cũng may tuổi của Thục Viện không tính là lớn lắm, Đại công chúa lại chưa thành hôn, nên có thể từ từ tuyển chọn.” Nói là bối rối không biết quyết định sao, nhưng từ trên người Hoàng mỹ nhân hoàn toàn chẳng nhìn ra được, ngược lại như thể đang nịnh nọt lấy lòng Hoàng hậu vậy.

Từ Man đoán, sợ là trong lòng Hoàng mỹ nhân sớm đã có quyết định, hôm nay đến là thử Hoàng hậu, dù sao quan hệ giữa Đại trưởng công chúa và Hoàng đế cùng với nhà họ Hoàng cũng không tốt, liên đới đến hôn sự của Thục Viện cũng có vài phần mờ hồ, còn không bằng sớm làm chút tính toán.

“Thục Viện còn nhỏ, không cần vội.” Hoàng hậu cũng không có ý định cho một tin chính xác, ngược lại nói: “Cũng là chuyện của Thục Thận, chao ôi sâu chết muỗi, a tỷ.”

Hoàng mỹ nhân thấy Hoàng hậu chưa cho đề nghị gì, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, chờ Hoàng hậu nói xong, mới dịu dàng cười nói: “Nếu nương nương và điện hạ còn có việc muốn thương lượng, tỳ thiếp cũng không nên quấy rầy, còn thỉnh nương nương thứ tội.”

Hoàng hậu cũng không thật lòng giữ nàng lại, liền vẫy vẫy tay nói: “Thục Viện cũng xem như là con gái của ta, hôn sự tất nhiên sẽ quan tâm tới, cô cũng đừng vội, thanh niên tài俊 cùng tuổi con bé cũng không ít,

chúng ta cũng không thể vội vội vàng vàng chọn qua loa được, phải mở to mắt chọn nhiều một chút. Cô nương của hoàng gia cũng không phải lo chuyện cưới xin.”

Hoàng mỹ nhân tất nhiên khom người đáp lời, lại quay sang thi lễ với Đại trưởng công chúa, rồi mới chậm rãi lui ra ngoài.

Từ Man lia mắt liếc bà ta một cái, trong lòng âm thầm cảnh giác.

Hoàng mỹ nhân chậm chậm bước ra khỏi Phượng Tê Cung, mặt mày vẫn đượm ý cười, không hề thay đổi, nữ quan thiếp thân đứng chờ ngoài cung lập tức đi theo lên, cúi mi cụp mắt, khom lưng không hề nói một lời nào.

Kiệu của phẩm cấp mỹ nhân dừng ngoài cung, Hoàng mỹ nhân vịn tay nữ quan ngồi lên, lại liếc mắt nhìn Phượng Tê Cung, khóe miệng mơ hồ mỉm cười.

“Mỹ nhân hôm nay tâm tình dường như rất tốt.” Kiệu đi được một đoạn, một vị nữ quan đứng bên người Hoàng mỹ nhân bỗng nhiên lên tiếng nói.

Hoàng mỹ nhân chơi đùa với khăn tay, dựa vào kiệu mềm, hơi rũ lông mi nói: “Đạt được thứ mình muốn, tất nhiên là vui rồi.”

Nữ quan kia lại nói: “Công chúa điện hạ tương mạo song toàn, nhất định sẽ có giai tể xứng đôi.” (giai tể: người chồng tốt, để nguyên văn cho nó quý-sờ-tộc)

Hoàng mỹ nhân hơi thu ý cười, nhìn về phía ngự hoa viên xanh um tươi tốt, đóa hoa tiên diễm lung lay, như độ tuổi hoa quý của nữ nhi, xinh tươi mơn mớn là thế.

“Là hạng người nào không quan trọng, quan trọng là phải có chỗ hữu dụng cho ca ca nó.” Hoàng mỹ nhân thấp giọng nói, sau đó như cảm thán bổ sung: “Con bé lại hiểu chuyện hơn bất cứ ai khác.”

Nữ quan kia không nói gì nữa.

Kiệu vừa rẽ vào gần cạnh ao cá chép trong Lăng Khởi Cung, Hoàng mỹ nhân bèn kêu dừng kiệu, nàng vịn tay nữ quan, tiếp tục chậm rãi trở về, đây đã là thói quen của nàng, nô tỳ trong cung đều biết, cũng không dám dị nghị.

Tốc độ của Hoàng mỹ nhân không nhanh, nhưng bình thường vào lúc này nàng hay nói chuyện cùng nữ quan tâm phúc của mình, cho nên mọi người phía sau đều tách ra một khoảng cách không xa, nhìn Hoàng mỹ nhân cùng nữ quan kia đi vào đụn núi giả trùng điệp bên cạnh hồ sen.

Hoàng mỹ nhân vốn có chuyện muốn dặn dò nữ quan bên người, nhưng mới vừa đi vào núi giả, nàng liền nhạy cảm nghe thấy có hai tiểu cung nữ đang trốn sau một tòa núi giả, thì thầm to nhỏ. Hoàng mỹ nhân dần dừng bước, nữ quan bên cạnh nàng rất thông minh, nhẹ chân nhẹ tay lùi đến phía sau, dặn những người đi sau không được đi tới nữa.

“Người có nghe thấy gì chưa? Thế tử Trường Tín Hầu mà công chúa Thục Thận thích thì ra lại đi thích công chúa Thục Mẫn đó.” Một tiểu cung nữ tuổi không lớn lắm, có lẽ chỉ mới mười một mười hai tuổi, giọng điệu rất non nớt.

Một người khác lại nói: “Không phải chứ, rất nhiều người đều đồn như vậy, cũng không biết tin này truyền ra từ đâu.”

Tiểu cung nữ kia lại thích thú hưng phấn nói: “Người nói xem, công chúa Thục Thận tốt với công chúa Thục Mẫn như vậy, nếu biết người mình thích, lại đi thích muội muội của mình, sẽ như thế nào?”

Một người khác nói: “Công chúa Thục Thận lúc nào cũng đoan trang khéo léo, tính tình lại ôn nhu, còn đối xử thật lòng với công chúa Thục Mẫn như vậy, nói không chừng công chúa Thục Thận sẽ vì muội muội, mà nhường thế tử Trường tín hầu, sẽ thành toàn cho một đoạn giai thoại.”

Tiểu cung nữ kia xuýt xoa một một tiếng, hơi có chút tiếc nuối nói: “Không thể nào, người trong lòng sao có thể nhường đi được.”

Cung nữ nói chuyện với nàng lập tức phản bác: “Thế mới chứng minh là công chúa Thục Thận tính tình tốt.”

Hoàng mỹ nhân nghe đến đó, lộ ra một nụ cười cực kỳ khó hiểu, sau đó ra hiệu, rất nhanh, nữ quan ở phía sau nện tiếng bước chân, hai cung nữ sau tòa núi giả kia lập tức im bật, không lên tiếng nữa, nhưng cũng không đi ra thỉnh an.

Hoàng mỹ nhân giả vờ không biết, một lần nữa vịn tay nữ quan, hướng về phía Lăng Khởi Cung, mãi đến khi mọi người vào Lăng Khởi Cung, lúc đóng cửa cung, Hoàng mỹ nhân mới ra chiều lơ đãng nói: “Bản cung nhớ rõ từng dặn dò, trong Lăng Khởi Cung này nội ngoại đều không cho phép có người lăm lờ.”

Nữ quan bên cạnh nàng lập tức thưa: “Mỹ nhân thứ tội, nô tỳ cam đoan, tuyệt đối sẽ không có lần sau.”

Hoàng mỹ nhân liếc mắt nhìn nàng, nhìn đến khi nàng lạnh toát cả sống lưng, mới cười gật đầu, tiếp tục đi vào trong điện.

Chờ Hoàng mỹ nhân rời khỏi Phượng Tê Cung, Đại trưởng công chúa mới nói mục đích hôm nay đến, Hoàng hậu vừa vặn cũng đang phát sầu vì chuyện này, hơn nữa còn hẹn hai người Hòa Húc và Hòa Phong. Hoàng hậu và Đại trưởng công chúa dẫn Từ Man đi đến hậu điện, nơi đó Từ Man thường đến, cũng quen thuộc.

Nhân lúc hai vị công chúa chưa tới, Hoàng hậu liền đem chuyện trong cung gần đây báo lại cho Đại trưởng công chúa biết, xem như là tìm một người thân bàn bạc, trong đó cũng bao gồm cả chuyện hôn nhân của Thục Thận.

Nay trong cung đợi gả chỉ có bốn vị công chúa: Thục Thận, Thục Viện, Thục Mẫn, Thục Gia. Trong đó Thục Mẫn, Thục Gia tuổi còn hơi nhỏ, cho nên Hoàng hậu tạm thời vẫn chưa nhắc đến hôn sự của hai người họ. Ngược lại thì Thục Thận lớn tuổi nhất, nếu lại tiếp tục kéo dài, người làm mẹ cả là nàng đây cũng phải có trách nhiệm. Nhưng mẹ đẻ của Thục Thận còn đó, gia thế lại không thấp (nhắc lại: ông ngoại Thục Thận là Trần Hữu thừa tướng nắm quyền trong triều).

Nàng cũng không tiện nhúng tay nhiều hơn, chỉ chiếu theo lời dặn kín đáo của Hoàng đế: tùy tiện tìm vài cái cớ loại bỏ những thanh niên có khả năng bị Trần gia lôi kéo, nhưng không nên làm quá lố. Có điều, nàng vạn lần không nghĩ tới, nay trong cung cứ nhiên có lời đồn công chúa Thục Thận thích thế tử Trường tín hầu, hơn nữa mơ hồ có khuynh hướng truyền ra ngoài cung.

Việc này chẳng những khiêu khích tới một vị nhất quốc chi mẫu là nàng, mà cũng gián tiếp đem hôn sự của Thục Thận đẩy về hướng có lợi cho Trần gia, đây là chuyện Hoàng đế tuyệt đối sẽ không dễ dàng để yên.

Có thể nói, thế tử Trường tín hầu căn bản sẽ không phải là mục tiêu kén rể của Hoàng đế. Hơn nữa so với thế tử Trường tín hầu, Hoàng đế càng xem trọng Đình Hạo Nhiên nhà họ Đình hơn. Thằng bé kia tuổi còn trẻ, chủ ý cũng rất chính trực, gia tộc lại xuất thân hàn môn, chỉ có một cái núi để dựa vào là Hoàng đế, trong lòng sáng như gương. Biết rõ nếu không có Hoàng đế làm chỗ dựa, như vậy Đình gia sẽ bất ổn. Cho nên chỉ cần Đình Hạo Nhiên cưới Thục Thận, thì tuyệt sẽ không lo lắng chuyện Đình gia đầu nhập vào Trần gia.

Chỉ là đáng tiếc, Thục Thận không nhìn trúng Đinh Hạo Nhiên, mà Đinh Hạo Nhiên cũng không mấy hứng thú với công chúa Thục Thận, thậm chí còn có ý lùi bước.

Chuyện này vốn được ém nhem, Hoàng đế còn muốn xem thử một chút, nhưng mà chuyện của thế tử Trường tín hầu một khi làm lớn, Trần gia nhất định sẽ gây khó dễ, đến lúc đó Hoàng đế muốn bù lại, cũng không dễ dàng nữa.

“Chuyện này truyền ra từ đâu?” Đại trưởng công chúa cũng hiểu được trong chuyện này không bình thường, nhưng nếu nói là Trần mỹ nhân trong cung truyền ra, thì cũng không giống, dù sao sự tình đã truyền ra, nhưng cuối cùng chuyện cũng không thành, công chúa Thục Thận cũng sẽ bị dính thanh danh không tốt.

“Không ít nơi đang lan truyền, lại không tìm thấy ngọn nguồn.” lời đồn đãi loại này là thứ đáng ghét nhất, không tìm thấy căn nguyên không nói, còn không thể trách phạt số đông, Hoàng hậu rất là đau đầu.

“Trần mỹ nhân nói thế nào?” Đại trưởng công chúa hỏi.

Hoàng hậu thở dài nói: “Nàng ta còn gấp hơn cả muội ấy chứ, mấy ngày trước sáng sớm cứ tới đây thỉnh an, khóc đến đỏ cả mắt, chỉ sợ thanh danh của Thục Thận bị hủy.”

Từ Man ngồi ở một bên, đùa nghịch chiếc chén phỉ thúy ngọc lưu ly, nay nàng đã đến tuổi được đi theo bên cạnh mẫu thân nghe một ít chuyện nhỏ, mà sẽ không bị đuổi đi nữa. Dù sao qua hai năm nữa, một khi nàng cập kê thì có thể xuất giá rồi, mẫu thân luôn muốn tìm nhiều cơ hội dạy nàng thêm vài thứ, nàng cũng nghiêm túc lắng nghe.

“Chuyện này không thể để truyền ra nữa, bằng không cho dù không cưới Thục Thận, thế tử Trường tín hầu cũng phải kết hôn với một công chúa, để ém nhem lời đồn lại.” Đại trưởng công chúa rất coi trọng việc này,

có lẽ giác ngộ của Hoàng đế còn chưa sâu, nhưng nàng là nữ nhân chốn hậu trạch, biết rõ có vài lời đồn thật sự có thể tạo thành hiệu quả không tưởng tượng được, thậm chí có thể trở thành lưỡi dao sắc cho người nào đó lợi dụng.

Từ Man trầm mặc, đây cũng coi như là phương pháp trái ngược? Lời đồn nói công chúa Thục Thận thích thế tử Trường tín hầu, sẽ khiến cho hắt lầy công chúa, để chứng tỏ thế tử Trường tín hầu là một vị hôn phu được đề cử nội bộ cho một vị công chúa khác, không hề có tư tình với công chúa Thục Thận ư? Nhưng nếu thế tử Trường tín hầu không hề muốn lấy một ai, vậy phải chăng là hoàng gia bề mặt sao? Từ Man suy nghĩ nửa ngày cũng không ra.

Sau đó, công chúa Hòa Húc cùng công chúa Hòa Phong đến đây, hiện tại công chúa Hòa Phong đã có chồng có con hạnh phúc viên mãn, mà công chúa Hòa Húc cũng sắp tìm được phu quân cả đời, bị mọi người trêu ghẹo, mặc dù mặt đỏ bừng, ngượng ngùng né tránh, nhưng Từ Man thấy, lúc này nhị nương nương thật sự đã tìm được một người đàn ông tốt biết yêu thương nàng, mặc dù người đàn ông này đến chậm một bước, nhưng cũng may là vẫn đến.

Bọn họ ngồi vào chỗ, ăn bánh uống trà, rất nhanh đã an bài thỏa đáng cho ngày mừng thọ của Tần thái mỹ nhân. Vì nhờ Từ Man, trong phủ công chúa không hề thiếu hàng ngoại nhập, mà Tần thái mỹ nhân ngày thường ưa thích hàng đan len, Đại trưởng công chúa quyết định đem tấm thảm Ba Tư miêu tả kiến trúc đình viện Ba Tư làm lễ mừng thọ tặng cho Tần thái mỹ nhân, tin tưởng so với ngọc khí trang sức, vật này càng hợp ý bà hơn.

Vì thương nghị đã có kết quả, Đại trưởng công chúa lòng nhẹ nhõm, không còn mặt mày ủ ê như lúc đến nữa, thay vào đó cười giòn đôi câu với công chúa Hòa Húc. Mọi người còn ở lại Phượng Tê Cung dùng xong bữa trưa mới trở về.

Cả ngày hôm đó, Từ Man đều ở cùng mẫu thân, có điều lại bất ngờ là không gặp được Đại hoàng tử, cũng không biết là vì bận rộn Cung học, hay là rèn luyện ở Hộ bộ không rút thân ra được, nhưng bất luận thế nào, đối với Từ Man mà nói đều là chuyện tốt. Tận đáy lòng, nàng chỉ hy vọng Đại hoàng tử hoàn toàn mất đi hứng thú với mình.

Nàng vậy mà nghe nói, trước đó vài ngày con gái của Lưu tướng quân – Lưu Kim Thoa đã vào hậu viện của Đại hoàng tử, trở thành một vị thiếp thất có phong hào chữ “Trân”. Xem ra, Hoàng đế là hoàn toàn muốn bỏ qua vị Lưu tướng quân kia.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 84: Thọ Yến Mở Màn

Chuẩn bị suốt nửa tháng, cho dù Hoàng đế vẫn chưa hài lòng, nhưng thời gian không đủ, hắn lại không dám trách cứ Tần thái mỹ nhân đến gần ngày mới chịu bày yến tiệc, chỉ thầm oán trách hai câu với tỷ tỷ, khiến Đại trưởng công chúa cười hắc hắc tính trẻ con, còn chưa trưởng thành.

Dẫu sao thân phận của Tần thái mỹ nhân khác với những tần phi khác của tiên hoàng, bà cùng tiên hoàng hậu quan hệ hòa hợp, vả lại trước đây sau khi tiên Hoàng hậu qua đời, bà cẩn thận chăm sóc hai đứa con của tiên hoàng hậu, bằng không hai người họ không biết có thể lớn lên hay không, nhưng tuyệt đối sẽ chịu không ít khổ. Cho nên Đại trưởng công chúa và Hoàng đế đều rất kính trọng bà, tương tự, người trong hậu cung đối với bà nịnh nọt sợ hãi liên tiếp càng nhiều, hiện tại là ngày mừng thọ Tần thái mỹ nhân, đám hậu phi ngày thường gần như không được nhìn thấy lão nhân gia bà, đều muốn nhân cơ hội này, được lão bà bà để mắt tới, để cho con đường trong hậu cung của mình có thể càng thuận lợi suôn sẻ, thậm chí có thể một bước lên trời.

Từ Man sáng sớm đã thức dậy, sau khi tắm rửa xong mặc vào chiếc áo váy thêu chim tước đùa trăm hoa màu nhũ đỏ bạc đã chuẩn bị từ tối hôm trước, bởi vì màu sắc váy rực rỡ, chim tước hoa cỏ rực sáng trông như thật, thoát nhìn mang đầy tính tốt lành, hoa mỹ phóng khoáng. Chiếc váy này vốn là lúc trước Đại trưởng công chúa đặc biệt đặt may cho nữ nhi, hôm nay đã đến lúc dùng.

Tô phấn vẽ mày, Từ Man giống như một nụ hoa đang chớm nở còn đọng những giọt sương, không trang điểm cũng toát lên vẻ kiều diễm quyến rũ, so với một cô gái mới lớn thanh tao như Hoàng Tú Oánh thì hoàn toàn bất đồng. Quét nhẹ lớp phấn mắt, kẻ nháp son môi, Từ Man được trang điểm qua đường như trông còn lớn hơn vài tuổi, hơn nữa nàng phát dục sớm, bây giờ vóc dáng phổng phao, trong non nớt lại mang theo một tia gợi cảm, cũng thực xem như là một vị tuyệt đại giai nhân.

Trang điểm xong, hôm nay chải búi tóc Song hoàn vọng tiên*, trông vừa hoạt bát, lại có tiên khí, nhưng để phù hợp với buổi thọ yến, lại đội một bộ trang sức ruby khắc hoa bằng vàng ròng, ngắt hoa cỏ được mùa, điểm tuyết rải rác trên búi tóc, cuối cùng còn dán lên trán một đoá hoa đào, vừa phú quý lại không mất đi vẻ đáng yêu. (hình)

* Song hoàn vọng tiên:

Chờ mang xong những trang sức linh tinh, Từ Man kiểm tra lại quà mừng thọ của mình, mấy năm nay thời gian nàng ở trong cung không ít, Tần thái mỹ nhân lại thập phần quan tâm chăm sóc nàng, cho nên tình cảm bà cháu rất tốt. Quà mừng thọ này nàng đã bắt đầu chuẩn bị từ năm ngoái, là chuỗi Phật đeo tay màu sáp ong đã được chùa Hồng Giác Tự khai quang, tuy giá trị không tính là cao, nhưng chuỗi hạt luôn là vật của người già, lại được đại sư khai quang, đối với một lão nhân gia như Tần thái mỹ nhân hẳn là sẽ là lễ vật rất thích hợp.

Cả nhà Từ Man đi rất sớm, dù sao cũng là chúc thọ trưởng bối, hơn nữa hôm nay còn đến không ít mệnh phụ chúc mừng, Đại trưởng công chúa lớn tuổi nhất, tất nhiên là phải bồi ở bên cạnh Tần thái mỹ nhân.

Vào cung, nam tử không được vào hậu cung, sau khi đại ca Từ Hải Sinh thỉnh an Hoàng hậu xong, đi ra điện Ngọc Đường của Thừa Đức cung tụ hội với phụ thân Từ Văn Bân, chuẩn bị chờ Hoàng đế triệu kiến.

Mà Từ Man cùng mẫu thân lại cùng Hoàng hậu đi đến Vĩnh Xuân Cung thỉnh an Tần thái mỹ nhân. Bất quá trước đó, Thục Thận, Thục Viện, Thục Mẫn và Thục Gia cùng tần phi của các cung cũng đã đến thỉnh an. Tất cả mọi người đều xiêm y lộng lẫy, nhưng trong nhóm công chúa ngoại trừ Thục Thận đã qua cập kê, nên chải búi tóc xoắn ốc đơn[1] ra, những người còn lại hoặc là xoắn ốc đôi[2], hoặc là búi tóc thiên nga rải cánh [3], đều vẫn ăn mặc như tiểu cô nương.

[1] búi tóc xoắn ốc đơn: đơn loa kế

2] xoắn ốc đôi:

[3] thiên nga rải cánh: kinh học kế

Vì đều là những cô bé tuổi xấp xỉ nhau, Đại trưởng công chúa cũng không tiện giữ khư khư nữ nhi, Từ Man liền cùng Thục Gia chậm bước lại, tán gẫu chút chuyện khuê phòng.

Từ Man thấy mới một đoạn thời gian không gặp, Thục Gia cư nhiên đã có khuynh hướng gầy đi, không khỏi tò mò hỏi: “Sao trông người gầy đi, có chuyện gì sao?”

Thục Gia ủy khuất bĩu môi, như thể hiếm khi tìm thấy một đối tượng để dốc bầu tâm sự vậy, liền đem chuyện mẫu thân trong khoảng thời gian này ép nàng bỏ đồ ăn vặt như thế nào, rồi bảo ma ma giáo dưỡng quản giáo sít sao ra sao, kể ra hết một lèo, chỉ là sau khi nói xong, lại theo thói quen ngoảnh đầu nhìn lại hàng ngũ phía sau, chỉ sợ mẫu thân phát giác, khiến Từ Man bật cười. Song, Từ Man cũng có thể hiểu được, năm nay Thục Thận khẳng định là phải định phò mã rồi, bằng không cho dù Hoàng đế không vội, Trần gia cũng sẽ không sống yên ổn, mà theo gót Đại công chúa xuất giá, những công chúa tiếp theo đương nhiên cũng sẽ không nhàn rồi, sợ là Giang lương nhân cũng thấy đến lúc phải quản thúc con gái nhà mình một chút mới được, đành chờ xuất giá.

“Sao gần đây không thấy người vào cung?” Thục Gia kết thúc tràng than vãn, cũng không trông cậy vào Từ Man có thể nói giúp mình, bèn lôi kéo nàng, ra chiều quan tâm hỏi.

Từ Man không thể nói là vì tránh mặt Đại hoàng tử, đành phải nói: “Mẫu thân ghét bỏ ta châm tuyền không tốt, nếu là ở trong Cung học, sợ ta lại làm biếng lười cho qua, bèn tìm sư phụ ở nhà bắt ta học, lúc nào cũng ở dưới mắt, không lười được.”

Thục Gia trước nay luôn đơn thuần, liền cũng tin, chút ủy khuất ban đầu đều biến mất, ngược lại đồng tình nói với Từ Man: “Nhà chúng ta như vậy, giới châm tuyền để làm gì, sau này cũng đâu cần tự mình động thủ chuẩn bị đâu? Cô mẫu (bác) làm vậy nghiêm khắc quá rồi.”

Từ Man cười cười, cũng không nói gì, nàng đã lấy lão nương ra làm lá chắn, cũng không thể nói xấu sau lưng lão nương được.

“Lưu tỷ tỷ, y phục của tỷ tỷ thật là đẹp mắt, là kiểu đại ca ta đặc biệt chọn cho tỷ sao.” Phía sau Thục Gia, Thục Viện đang lôi kéo một vị thiếu phụ chải búi tóc linh xà, đắc ý dào dạt nói xong, còn thường xuyên liếc nhìn về phía Từ Man.

Mặc dù Từ Man chả thèm quan tâm, nhưng khi Lưu Kim Thoa kia dùng ánh mắt như đang nhìn tình địch nhìn nàng, thật sự muốn phun một ngụm máu, rốt cuộc Thục Viện và Lưu Kim Thoa kia từ chỗ nào nhìn ra là mình thích Đại hoàng tử? Vì sao lúc nào cũng dùng ánh mắt “người là nữ nhân xấu xa” nhìn mình chứ, sợ đoạt mất đại ca và trượng phu của họ à. Thật không biết ánh mắt của họ bị gì, thứ hàng như Đại hoàng tử kia, có cái gì đáng giá cho nàng giành giật chứ.

“Có vài người ấy à, không tự mình hiểu lấy, rõ ràng là hạng người xảo quyệt không tốt, còn cứ sấp tới người khác.” Thục Viện liếc xéo Từ Man một cái, rất là khinh thường, đoạn lôi kéo Lưu Kim Thoa đi lên trước,

nhưng lúc đi ngang qua Từ Man, Từ Man rõ ràng nghe thấy Thục Viện thấp giọng đầy oán giận nói: “Thật không biết đại ca ta thích người cái gì!”

Từ Man kinh ngạc nhìn Thục Viện đi lên trước mình, cũng không muốn làm rõ nàng ta nói thế là có ý gì, có điều ánh mắt Lưu Kim Thoa nhìn nàng càng trở nên bất thiện.

Những người vô vị trước nay Từ Man chả thèm để bụng, Từ Man nghĩ bụng liền bỏ qua, ngược lại đem lực chú ý đặt ở trên người Thục Thận và Thục Mẫn. Lần này Thục Mẫn thế mà không nhằm vào chính mình, chỉ nhanh chân theo sát sau Thục Thận, rất dè dặt, mà Thục Thận cũng không có gì khác thường, tuy đang trò chuyện cùng một vài tần phi, nhưng vẫn ôn hòa nhỏ giọng trò chuyện cùng Thục Mẫn như cũ, chỉ chốc lát sau, Thục Mẫn liền lộ ra tươi cười.

Từ Man quay đầu lại, đến là bội phục khả năng nhẫn nhịn của Thục Thận, nàng rõ ràng đối với thế tử Trường tín hầu ở tình thế bắt buộc như vậy, nhưng lúc đối mặt với Thục Mẫn – theo tin đồn là người thế tử Trường tín hầu thích, lại vẫn có thể khéo léo hào phóng như thế, thật giống như một vị tỷ tỷ tốt yêu thương muội muội hết mực, xem mọi thứ đều không quan trọng bằng tình thân. Khả năng nhẫn nhịn của nàng ta, không phải thứ người bình thường làm được.

Mọi người chậm rãi đi vào Vĩnh Xuân Cung, ngoài cung đã tụ tập không ít mệnh phụ và cả nữ tử thế gia, trong đó còn có vài vị thư đồng trong Cung học, Chu Hoàn và Gia Cát Mỹ Yên cũng có ở trong đó, chỉ là không thấy bóng dáng Hoàng Tú Lệ, chuyện của Nhị cô đến bây giờ vẫn chưa có manh mối, e là có một khoảng thời gian sẽ không gặp được nàng ấy rồi.

Từ Man và Thục Gia đi qua, rất nhanh, những cô gái ngày thường giao hảo đều vây quanh tới, Từ Man nghiêng đầu nhìn lại, Hoàng Tú Oánh cũng đi tới bên cạnh Thục Viện, không biết hai người họ nói gì đó, cười đến rất

là vui vẻ. Ngay sau đó, Hoàng Tú Oánh ngẩng đầu, làm như vô tình liếc mắt nhìn Từ Man. Trong lòng Từ Man căng thẳng, nụ cười kia thật sự là có chút quỷ dị khó hiểu.

Đè nén nghi hoặc trong lòng, Từ Man quay đầu nói mấy câu cùng các cô nương, liền ở trong ánh mắt mẫu thân, cùng Thục Gia đi vào Vĩnh Xuân Cung, về phần những người khác, không được Tần thái mỹ nhân triệu kiến thì không được vào cung.

Hôm nay là thọ thần của Tần thái mỹ nhân, trông cả người bà lên tinh thần hơn mọi ngày, trên người vận một bộ thâm y vạt chéo màu hồng nhạt thiên thọ thêu vàng, ngược lại làm nổi bật lên dáng vẻ vừa mộc mạc vừa cao quý ung dung của mọi ngày, trên búi tóc cài cây trâm Thọ quy ngọá bích bằng ngọc bích, hẳn là do công chúa Hòa Húc tặng, lúc trước Từ Man từng xem qua, trân quý phá lệ bắt mắt.

“Thỉnh an di bà, cung chúc di bà phúc như đông hải, thọ bỉ nam sơn.” Từ Man chờ nhóm công chúa hành lễ xong, mới đi qua, ôm lấy cánh tay Tần thái mỹ nhân, nhu thuận nói.

Trước nay Tần thái mỹ nhân luôn yêu thương Từ Man, vuốt búi tóc của nàng, nói: “Hôm nay là ngày vui, cô nương đúng là phải trang điểm như vậy, con ngày thường cũng quá tùy ý rồi.”

Từ Man cười hì hì, tinh ranh phản bác: “Vâng ạ, di bà ngày thường cũng quá mộc mạc rồi, ăn mặc như vậy mới trông phú quý đấy ạ.”

Tần thái mỹ nhân bị nàng chọc cho bật cười, không ngừng nói nàng là một con quỷ nhỏ hẹp hòi, bảo nàng về sau đừng đến Vĩnh Xuân Cung kiếm cơm ăn nữa. Chung quanh một đám tần phi cũng hòa theo, trong lúc nhất thời khiến không khí nhộn nhịp hẳn lên.

Người trong nhà chào hỏi nhau xong, Hòa Phong cũng vội vàng đến, lần này nàng đến có dắt theo hai đứa con trai vào cung, thằng bé kia đang ở

độ tuổi tò mò, Từ Man chờ một nhóm cô nương sắp tới, muốn đi chọc thẳng bé đáng yêu kia một chút, ai ngờ, thẳng bé vừa được đặt xuống, đã bị công chúa Hòa Húc ôm đi, khiến Hoàng hậu và Đại trưởng công chúa cười nhạo một lúc.

“Cho bọn họ vào đi.” Nhân lúc cao hứng, Tần thái mỹ nhân cũng không phải người thích sĩ diện, cũng không nên để cho những người đến chúc thọ đợi mãi ở bên ngoài, bèn tuyên triệu họ tiến vào cửa cung, an bài tiến vào trong điện, tiếp theo lại cho ma ma bên người tuyên vài vị mệnh phụ lớn tuổi, khi còn trẻ từng có qua lại, nay đã già đi, cũng có thể tụ họp trò chuyện một chút.

Chờ nhóm mệnh phụ được tuyên vào, Từ Man và Thục Gia đã rút qua một bên, thời điểm này không cần đám tiểu bối các nàng góp mặt, các nàng chỉ cần trốn một bên ăn điểm tâm, uống trà, rồi đợi một lát dâng quà mừng thọ lên xong, là có thể đi tìm đám người Chu Hoàn chơi đùa rồi.

Có điều, trong lúc chờ, Từ Man luôn cảm thấy có người đang nhìn mình, nhưng mỗi khi nàng quay đầu nhìn xung quanh, lại không có chút may mị thường nào. Nghi ngờ, nàng âm thầm cảnh giác, lại phát hiện Thục Mẫn đang nhìn mình thật sâu, trên mặt hoàn toàn không có biểu tình gì, không có căm hận cũng không có chán ghét của trước đây, nhưng Từ Man cảm thấy, ánh mắt như thế so với trước kia còn đáng sợ sợ.

“Nghe nói An bát tử sắp không qua khỏi, chỉ là gần đây sắp đến mừng thọ của Tần thái mỹ nhân, tin tức này không tiện truyền ra ngoài.” Từ Man nghe Thục Gia bên cạnh nói như thế.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 85: Vở Kịch Trong Thọ Yến

Góp vui một lúc lâu, Từ Man nhìn ra được, hôn sự của công chúa Hòa Húc đối với Tần thái mỹ nhân mà nói, là việc vui cỡ nào. Cả bữa tiệc, trên mặt bà đều mang đầy ý cười, thỉnh thoảng thậm chí còn nói đùa đôi câu, khiến cho Hoàng đế và mấy vị tỷ muội đều rất mừng. Ngoài ra, còn có vài mệnh phụ biết nhìn ánh mắt, thấy thế liền lơ đãng đem hôn sự của công chúa Hòa Húc ra chúc mừng, tất nhiên miệng đầy lời hay, còn nói rất nhiều lời tốt về Lương tướng quân, làm cho Tần thái mỹ nhân nghe cười không khép miệng được, còn hỏi một ít phong tục gả con gái của dân gian, cuối cùng ngay cả phong tục sinh con trai trong nhà cũng không tha, có thể thấy được bà có bao nhiêu coi trọng đối với đứa bé của công chúa Hòa Húc.

Trước đó Từ Man đã dâng quà mừng thọ lên, hơn nữa Tần thái mỹ nhân đối với quà mừng thọ của phủ Đại trưởng công chúa đưa đều rất hài lòng, cho nên ở trên yến hội, Từ Man cũng không đi khoe mẽ ra vẻ thông minh, chỉ nói với mẫu thân một tiếng, sau đó đi đến bàn của Chu Hoàn nói chuyện phiếm. Rất nhanh, sau khi Thục Gia đã ăn được lưng lưng dạ, cũng chạy theo tới, mấy tiểu cô nương đem chuyện mới xảy ra gần đây ở trong thành Kiến Khang ra tán gẫu, mới nghe thấy trên bàn có hai vị cô nương đang nhỏ giọng trò chuyện, thanh âm không lớn, nhưng mọi người bên cạnh đều có thể nghe rõ.

“Nghe nói Lại sư phụ bệnh rất nặng.”

“Đúng thế, nói là năm đã nửa tháng rồi.”

Hai người này Từ Man đều biết, là thư đồng của Thục Mẫn và Tôn Phi Nghiên, hôm nay Tôn Phi Nghiên cũng có đến, nhưng không tụ tập chung với họ, ngược lại tán gẫu rất rôm rả với một vài gương mặt xa lạ. Từ Man biết từ lần trước sau khi nàng tùy ý châm ngòi quan hệ giữa Tôn Phi Nghiên và Hoàng Tú Oánh, hai người họ đã không còn thân mật khăng khít như ban đầu nữa. Nhưng Từ Man còn nghe nói Tôn Phi Nghiên cũng không buông tha cho Gia Cát Sơ Thanh, còn đang đấu tranh với người trong nhà, có điều nhà hoàng thúc gia gia lại không tiến bộ như nhà nàng, mặc dù nhà hoàng thúc gia gia có một thứ tử làm buôn bán, nhưng nữ nhi của nhà ông là tuyệt không cho phép gả cho thương gia.

Mặt khác, bởi vì thân thể của hoàng thúc gia gia gần đây không được tốt, cho nên sắp tới định đem vương vị Chiêu Vương của mình truyền lại cho đích trưởng tử, Hoàng đế cữu cữu nhân tiện còn sắc phong cho đích trưởng tử của hoàng thúc gia gia làm Vĩnh Ninh hầu, sắc phong cho Tôn Phi Nghiên là huyện chủ, xem như đã xác định địa vị hoàng gia của một chi này.

“Lại sư phụ làm sao lại bị bệnh?” rất lâu Từ Man không vào cung, Lại sư phụ chỉ là một nữ quan, sẽ không có ai cố ý báo cho nàng biết, nhưng nàng đối với Lại sư phụ cũng rất có hảo cảm, nàng nay có thể một tay viết thư pháp, cũng là nhờ Lại sư phụ dạy dỗ nghiêm khắc, cũng coi như có ân dạy dỗ.

Thục Gia đến bàn bên này không có mẫu thân để mắt đến, tất nhiên là lại bắt đầu ăn, vừa ăn vừa nói: “Bị bệnh đã một thời gian rồi, ban đầu nói là bị cảm lạnh, về sau lại càng nghiêm trọng, nằm liệt giường luôn rồi, mấy ngày trước ta còn đến thăm cô ấy, sắc mặt quả thật khó coi.”

Chu Hoàn và Từ Man đã lâu không vào cung, mà Gia Cát Mỹ Yên thì căn bản là không quen biết rồi. Từ Man nghĩ mấy khi có dịp vào cung, chỉ bằng nhân cơ hội đi thăm một chút, dù sao cách nơi này cũng cách không

xa lắm, bèn nói với Chu Hoàn: “Hay là, chúng ta đi xin phép, thuận tiện đi xem cô ấy một chút, đưa chút đồ cũng được.”

Cổ nhân luôn chú trọng thiên địa quân thân sư (trời đất, vua, người thân, thầy), mặc dù Lại sư phụ cũng không xem là sư phụ chính thức, nhưng suy cho cùng cũng từng dạy dỗ các nàng. Chu Hoàn cũng nên đi thăm, bèn đồng ý, Thục Gia cũng đang chuẩn bị đi chung, thì bị Giang lương nhân gọi qua. Từ Man nhìn qua bên đó, thấy vây quanh một đám phu nhân liền biết tâm tư của Giang lương nhân, những mệnh phụ kia ngày thường không có lệnh không được vào cung, Giang lương nhân căn bản không có cơ hội khoe con gái, nay vừa vận ngày mừng thọ Tần thái mỹ nhân, cũng tiện giao tiếp một phen, không chừng có thể tìm một vị hôn phu tốt cho con gái mình.

Từ Man thấy may mắn mình còn nhỏ tuổi, cho dù mẫu thân sốt ruột, cũng vẫn sẽ từ từ mà đến, dù sao các nàng ở bên ngoài cung, muốn tìm hiểu cái gì cũng tiện. Mà vì sự cố của Chu Hoàn trước đó, nên hôn sự của nàng cũng bị gác lại, ngay cả phụ thân nàng – Chu tướng quân dường như cũng không muốn gả con gái quá sớm, trở thành lợi thế cho người khác. Thế nên dĩ nhiên hai người họ được thanh thoi, xin phép mẫu thân xong, liền mang theo tỳ nữ đi đến hướng con hẻm Triều Hợp.

Nơi đó bình thường giành cho nữ quan phẩm cấp cao ở, trong đó sẽ có vài nữ quan không những đảm nhiệm công việc dạy học trong Cung học, còn có chức vụ ngày thường của mình, tỷ như Thượng y, Thượng thực, Thượng dược, Thượng xá v.v... Nếu là nữ quan đặc lực bên người tần phi nào đó, thì sẽ làm việc ngay bên cạnh tần phi, ở tại thiên điện của các cung, chứ không ở nơi này. Cho nên trong hẻm Triều Hợp chỉ có nữ quan quản sự và những cung nữ cấp thấp.

Lúc còn học tại Cung học, Từ Man cũng từng tới hẻm Triều Hợp, nơi Lại sư phụ ở khẳng định tốt hơn so với cung nữ bình thường, lại còn có một tiểu cung nữ hầu hạ riêng, đôi khi những tiểu cung nữ này nếu vận khí tốt,

có thể trở thành đồ đệ của những nữ quan, tương lai tiếp nhận vị trí của họ, cho nên bình thường những tiểu cung nữ đi theo bên người đều cực kỳ cung kính nữ quan của mình.

“Vừa rồi người có thấy không, mẹ cả của Hoàng Tú Oánh đúng là có bản lĩnh, trong bữa tiệc, Hoàng Tú Oánh một bước cũng không dám rời.” Chu Hoàn đi bên cạnh Từ Man, thấy không có người mới nhỏ giọng nói.

Ban này Từ Man cũng nhìn thấy, chỉ tiếc mẹ cả của nàng ta chỉ có thể quản nàng ta nhất thời, dù sao đại đa số thời gian Hoàng Tú Oánh vẫn ở trong cung chỗ của cô mẫu nàng ta, nếu muốn hoàn toàn bị mẹ cả nắm trong tay, vậy cũng không dễ dàng, nếu có cách nào “nhất lao vĩnh dật” (làm một mẻ, khoẻ suốt đời) thì tốt rồi. Đạo gần đây tiếp xúc với nàng ta vài lần, Từ Man đều cảm thấy tinh thần nàng ta không được bình thường, dường như đã quá mức trầm mê vào quan hệ nhân tình của kiếp trước. Lực ảnh hưởng của việc sống lại đối với nàng ta cũng chỉ là biết sớm một số việc có thể có năng lực để thay đổi thôi. Nàng ta lại cứ luôn vây hãm trong thù hận như vậy, người luôn sống trong quá khứ, ngộ nhỡ thật sự phát điên lên, Từ Man quả thật có hơi sợ.

Hai người họ đều biết võ, trong cung cũng không cho phép mang theo thân vệ đi khắp nơi, cho nên mỗi người chỉ mang theo một tỳ nữ, vừa đi vừa trò chuyện, không bao lâu đã đến con hẻm Triều Hợp.

Hẻm Triều Hợp không có gì thay đổi với lần trước đến đây, hành lang gấp khúc vẫn uốn lượn như trước, vẫn từng hàng cung nữ mặc y phục giống nhau thường xuyên đi ra từ trong tiểu viện, vì cung nữ mới tới không ở chỗ này, nên Từ Man và Chu Hoàn không sợ bị người đụng phải

Quen cửa quen nẻo đi vào một tòa viện, tiểu cung nữ đang phơi quần áo trong sân thấy các nàng vừa vào đến hiển nhiên có chút kinh ngạc, lập tức lau lau tay, đi đến thi lễ nói: “Đại nhân vừa tỉnh dậy, mời đi bên này.”

Nữ quan bình thường cũng có phẩm cấp, cho nên tiểu cung nữ tôn kính xưng là đại nhân, đương nhiên, nếu thành đồ đệ sẽ đổi thành gọi sư phụ.

Từ Man và Chu Hoàn cũng không phải đến tay không, đem chút điểm tâm và trái cây từ cung của Tần thái mỹ nhân, xem như là mượn hoa hiến Phật, không tính là quá tùy tiện cũng không có vẻ cao cao tại thượng.

Vào cửa, rồi vào phòng ngủ, Từ Man ban đầu còn chưa để ý, chỉ cảm thấy trong phòng có một mùi hương rất thơm, sau đó nhìn thấy Lại sư phụ nằm trên giường, sắc mặt xác thực không tốt, vàng vọt như nến, còn liên tục ho khan, chiếc cằm vốn tròn đầy cũng trở nên hơi nhọn, nhưng ý cười trên khuôn mặt hòa khí kia vẫn không thay đổi.

“Lại sư phụ, sao cô lại bệnh thành như vậy, cũng không tìm một y nữ đến xem sao.” Từ Man ngồi xuống cạnh giường, cau mày nói, tuy rằng nữ quan không gọi thái y được, nhưng y nữ trong Thượng được cũng sẽ quen biết vài người, cũng không đến nỗi nào chứ.

Hiển nhiên, Lại sư phụ nhìn thấy Từ Man và Chu Hoàn đến, rất cao hứng, ho khan một tiếng, cười nói: “Đã tìm rồi, nói là lúc nô tỳ bị cảm lạnh không kiêng kị, kết quả bệnh nhẹ kéo thành bệnh nặng, phải dưỡng một thời gian mới có thể tốt được.”

Từ Man oán trách nhìn Lại sư phụ, bất mãn nói: “Lại sư phụ lúc nào cũng thế, đối với chúng ta thì nghiêm khắc, nhưng lại không quan tâm đến bản thân mình gì hết.”

Lại sư phụ cười giả lả, lại bắt đầu ho khan.

Chu Hoàn đứng lên, đi rót cho Lại sư phụ chén nước, chuyện này cũng chỉ nàng mới có thể làm, dù sao thân phận Từ Man còn đặt đó.

“Mùi hương này là gì, ngửi rất thơm.” Chu Hoàn đặt chén nước vào tay Lại sư phụ, nhìn nàng uống xong, mới tò mò hỏi.

Lại sư phụ uống một ngụm nước, ho đến tay có hơi run, song vẫn trả lời: “Đây là tiểu nha hoàn của nô tỳ làm ra, nói là cái gì ổn định tâm thần thanh phổi, nô tỳ nghe mùi thấy thơm nên đốt.”

Mặc dù Từ Man cảm thấy dễ ngửi, nhưng đối với người từng sống ở hiện đại mà nói, căn bệnh cảm mạo ho dữ dội như vậy, tốt nhất là lưu thông không khí, để cho vi khuẩn bệnh tiêu tan, nhưng nàng cũng không tiện nói thẳng, chỉ có thể làm bộ đứng lên, muốn đi đến bên cửa sổ, định hé cửa sổ ra chút. Ai dè người vừa đứng lên, liền cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người liền ngã xuống, Chu Hoàn kinh hãi lập tức muốn chạy đến đỡ nàng, thế nhưng cũng ngã sòng xoài theo, bất tỉnh nhân sự.

Từ Man quỳ rạp trên mặt đất, giữ một tia tỉnh táo cuối cùng, cố gắng kéo túi thơm bên hông mình xuống, nắm trong lòng bàn tay che mũi lại, túi thơm này là từ sau lần nàng bị bắt cóc năm 7 tuổi, đặc biệt tìm một đại phu có tiếng điều chế ra. Vì sợ mình sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nàng làm rất nhiều loại túi thơm phòng ngự mê hương này, sử dụng phối hợp với từng trang phục, dù sao nếu muốn trên người thơm, nàng đã có nước hoa hoa hồng, hơn nữa loại túi thơm này nâng cao tinh thần thanh lọc khí, cho dù ở ngày thường cũng rất hữu dụng. Chẳng qua, Từ Man không tài nào ngờ được, phòng ngừa chu đáo của nàng lại sẽ có một ngày phải dùng tới.

Theo mùi hương thanh mát truyền vào mũi, đầu óc Từ Man cũng từng chút từng chút tỉnh lại, liền tưởng từ đầu đến cuối một lượt, liền lập tức tìm được mấu chốt. Cũng không biết là ai muốn hại nàng, cư nhiên để cho người khác tiết lộ bệnh tình của Lại sư phụ trước mặt nàng, dẫn dắt các nàng từ trong yến hội đến nơi này thăm bệnh, sau lại mua chuộc tiểu cung nữ kia, chuẩn bị mê hương cho các nàng, nhưng hiển nhiên lúc ban đầu cũng không hoàn toàn đốt mê hương, phải đến khi các nàng đi vào, đợi một lát, mê hương mới hoàn toàn phát huy tác dụng.

Bởi do mê hương mà tay chân Từ Man có chút tê dại, cho dù nàng cố gắng hấp thu được tính từ túi thơm cũng cần một đoạn thời gian, nhưng ngay lúc nàng còn đang nghỉ ngơi, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Tim Từ Man bỗng chốc nhảy lên tới cổ họng.

Cước bộ chậm rãi mà tới, Từ Man giả vờ ngất xỉu, nắm chặt túi thơm trong tay, nằm nghiêng đầu nhắm hai mắt lại, cố gắng giảm bớt hô hấp.

“Người cũng có ngày hôm nay, hừ! Người không phải rất kiêu căng sao? Người không phải đánh vào mặt ta sao? Người không phải hại mẫu thân ta sao? Ta muốn xem thử, nếu mặt người nở hoa rồi, còn có ai sẽ thích người.”

Người nọ rõ ràng dùng thứ gì đó để bưng kín miệng mũi, đoán là cũng sợ mê hương này, Từ Man hơi hé mắt, từ khước mắt nhìn lên ra, lại phát hiện người nọ lúc này đang cầm một thanh dao găm, nụ cười độc ác ngồi xổm bên cạnh mình.

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 86: Ngao Cò Tranh Nhau

Là Thục Mẫn, cư nhiên quả là Thục Mẫn, Từ Man cố gắng nín thở, không để cho mê hương tiếp tục ăn mòn đầu óc nàng. Ban nãy trong bữa tiệc, nàng đã để ý thấy Thục Mẫn bất thường rồi, nhưng không ngờ tới, nàng ta cư nhiên tính kế làm cho mình hôn mê, bây giờ còn muốn rạch mặt mình.

“Loại mê hương này là thứ tốt, càng đốt tới cuối cùng thì được lực càng lớn, cho dù ta dùng dao khắc lên mặt người, người cũng không tỉnh lại được.” Thục Mẫn dùng khăn tay che miệng mũi, giọng nói có hơi bức bí, lại pha lẫn điên cuồng, “Hơn nữa chờ người tỉnh lại, sẽ không ai có thể tra ra thuốc mê từ trên người người, tất nhiên cũng không tra ra được bắt nguồn, thế nào, có phải ta cũng thật thông minh hay không?”

Lưỡi dao lạnh như băng dán lên mặt Từ Man, khiến cho Từ Man gần như không kiềm được mà rùng mình một cái. Kỳ thật nàng vẫn không hiểu được, ngoại trừ chuyện của An bát tử, mình rốt cuộc có xích mích gì với Thục Mẫn, bao nhiêu năm nay luôn nhắm đến mình còn không nói, một vài thủ đoạn nhỏ phiền phức cũng ấu trĩ buồn cười. Nhưng nàng ngàn vạn lần không ngờ tới, Thục Mẫn sẽ đột nhiên trở nên âm độc như vậy.

“Mê hương này mùi thật dễ ngủ.” Lưỡi dao chọt rời khỏi má Từ Man, Thục Mẫn đi đến cạnh bàn cầm lọ hương còn đang đốt kia lên, nâng niu trong tay như đang nhìn một tác phẩm nghệ thuật.

Từ Man nằm trên mặt đất, tay chân dường như đã khôi phục tri giác được đôi chút, nàng ngẫm nghĩ, hiện tại mình nên nhảy lên đánh Thục Mẫn, hay là chờ lúc Thục Mẫn cầm dao tới, nhân cơ hội ngáng chân nàng ta té, sau đó lại hung hăng đánh cho một trận đây?

Ai ngờ, không đợi Từ Man hành động, chợt nghe bên ngoài có người ồn ào, dường như muốn đi vào, Thục Mẫn sợ tới mức giật mình, lư hương trong tay nghiêng đổ, hơn phân nửa mê hương bên trong đổ xuống bàn, mà Thục Mẫn cũng không còn kịp nữa, thả lư hương lại chỗ cũ, đoạn cầm lấy dao đi tới Từ Man, xem ra cho dù vào lúc như thế này, nàng ta cũng không muốn buông tha cho việc hủy hoại mặt Từ Man.

Nhúc nhích ngón tay, Từ Man dẫn lòng xuống, mặc dù không biết bên ngoài là ai đến, nhưng nàng cũng không thể chờ chết, nghĩ trước quật ngã Thục Mẫn đã rồi nói sau, dù sao mình cũng có võ trong người.

Nhưng tiếp theo không có uy hiếp như dự đoán, cửa bị người từ bên ngoài đẩy đẩy, Thục Mẫn không có thời gian lưu lại cho Từ Man một kỷ niệm “Đã từng đến đây”. Oán độc mà tiếc nuối mở cửa sổ ra, đoạn xoay người đi ra ngoài.

Thục Mẫn vừa đi, Từ Man lập tức lại đem túi thơm che miệng mũi mình, hít vào một hơi thật sâu. Với sự hiểu biết về hương liệu của Từ Man và cả chi tiết mà Thục Mẫn lơ đãng lộ ra, xem ra loại mê hương này là hàng chất lượng tốt, có thể nhanh chóng hòa tan trong không khí, cho dù nhập vào thân thể, đợi sau khi người tỉnh lại, thành phần sẽ lặng yên biến mất, khiến không ai tìm ra được sơ hở. Vừa rồi lại nhìn động tác của Thục Mẫn, cho dù nàng ta mở lư hương ra, lại không có ý định hủy thi diệt tích, như vậy chứng minh trong tro hương cũng sẽ không lưu lại thành phần gì đặc biệt, quả thật là thứ giúp giết người cướp của tuyệt vời.

Lần này cửa lại bị mở mạnh ra, Từ Man thở dài một tiếng, không thể không nằm trở lại trên đất giả chết, cũng may túi thơm phát huy đủ tác

dụng, không nói có thể đứng lên khôi phục như thường, mà đánh văng vãi tên vẫn là không có vấn đề.

Người lần này đi vào, rón ra rón rén, lại là hai người, cước bộ có hơi nặng, hẳn là không phải người tập võ, Từ Man đưa lưng về phía họ không dám quay đầu. Bởi vì nàng không biết lai lịch người tới, hơn nữa không biết bên ngoài rốt cuộc còn có ai khác hay không.

Cảm thấy hai người kia tiến vào cũng không nói chuyện, sau khi quét mắt nhìn quanh phòng, mới dường như xác định được mục tiêu, đi đến trước mặt nàng, Từ Man âm thầm nắm quyền tay, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Sau đó, Từ Man nhanh chóng phát hiện đi vào là hai cung nữ, hai người một trước một sau nâng nàng lên, động tác rất nhẹ, cũng có một chút sức lực, cho thấy không phải là người tập võ, vậy rất có thể là cung nữ thô sử (làm việc nặng) của cung nào đó. Cửa phòng lại mở ra, Từ Man không biết mình sẽ bị nâng đến nơi nào, chỉ có thể làm bộ hôn mê, sợ đánh cỏ động rắn, nàng còn hy vọng hai người này có thể chuyển nàng đến nơi tương đối vắng vẻ, không có người tiếp ứng, như thế ở nửa đường, nàng mới có thể đánh cho hai người họ trở tay không kịp, nhân cơ hội đào tẩu.

Đáng tiếc lý tưởng thực tràn đầy, sự thật lại phũ phàng, Từ Man không bị nâng ra khỏi hẻm Triều Hợp, ngược lại chỉ nâng đến phòng cách vách, được đặt lên giường, chiếc giường không phải mềm lắm, căn phòng này cũng có vẻ đơn sơ, hẳn là ngày thường Lại sư phụ dùng để chiêu đãi khách.

Từ Man nằm trên giường, còn đang chờ hai người kia mở miệng nói, có điều hai người họ căn bản không lưu lại một lời, thậm chí là ánh mắt, dè dặt cong người, liền cứ thế đi ra ngoài.

Cửa phòng được đóng lại, Từ Man ở trên giường nghe ngóng một hồi lâu mới dám ngồi dậy, nàng lục soát trên người, có một con dao găm, hai

cái túi thơm, một cái túi thơm là mới vừa dùng để khắc chế mê hương, một cái bên trong bỏ một ít thuốc mê, bất quá loại thuốc mê này khẳng định không hiệu quả bằng loại của Thục Mẫn tìm được, không biết nguồn cung cấp hàng của nàng ta từ đâu.

Từ Man không hề hoảng loạn thất thố, rón rén đi đến cửa phòng, từ trong khe cửa nhìn ra ngoài, trong sân im ắng, Chu Hoàn, Thanh Mai và Hạnh Đào đều nằm ở phòng bên, song dường như đối phương cũng không thật sự phái người nào đến. Rốt cuộc là ai đây? Theo như Từ Man phán đoán, vừa rồi Thục Mẫn rất rõ ràng là bị người khác tính kế, có người muốn dựa vào nàng ta mà trị mình, e là Thục Mẫn sẽ trở thành người chịu tội thay.

Nắm cửa phòng, Từ Man lưỡng lự có nên đi ra ngoài hay không, nhưng có người dám động thủ trong hẻm Triều Hợp này, sợ là đã có chuẩn bị, ngộ nhỡ mình vừa thất tha thất thểu chạy ra ngoài cầu cứu, lại chọc cho người ta nói...

Không đợi Từ Man nghĩ rõ ràng, lần này trong sân có người đang nói chuyện, người nói chuyện Từ Man còn đặc biệt quen thuộc, thật sự có thể nói là có hóa thành tro cũng nhận ra được. Lại từ khe cửa nhìn ra ngoài, nhìn người kia một thân y phục thanh tao hồng nhạt, còn không phải là Hoàng Tú Oánh đây sao? Lần này nàng ta cũng biết thông minh, cứ nhiên trốn phía sau Thục Mẫn làm việc.

Chưa biết rõ được ý đồ của nàng ta, hơn nữa bên cạnh nàng ta còn mang theo một tên thái giám, Từ Man do dự một lúc, vẫn trở về giường, lấy tịnh chế động.

“Hai cung nữ kia đã trở về chưa?” Hoàng Tú Oánh đẩy cửa phòng ra, rất tự đắc mà nhìn vào trong, hừ một tiếng mới hỏi.

“Đã về rồi ạ, ý của mỹ nhân là bảo họ nâng người lại đây, sau đó hồi cung báo cáo.” thái giám kia giọng nói the thé, tuổi cũng không lớn, điệu bộ nịnh nọt ton hót.

“Ta biết rồi, đợi lát nữa người gọi người tới đây, sau đó không cần quay lại nữa.” Hoàng Tú Oánh nghĩ nghĩ lại nói: “Để mắt đến tình huống, nếu có khả năng, ngăn đại biểu ca ta lại.”

“Nhưng mà Đại hoàng tử điện hạ ngài ấy...” Thái giám lưỡng lự, trong lòng sợ hãi.

Hoàng Tú Oánh cười nhẹ nói: “Không cần lâu lắm, chỉ cần ở lúc trước khi người kia đến, cho dù chậm một bước cũng chẳng sao.”

Thái giám kia khẽ cắn môi, cong mình hèn mọn nói: “Trăm sự đều do cô nương sai phái.”

Hoàng Tú Oánh không để ý tới hắc nữa, chỉ chờ hắc xoay người rồi đi, liền một mình vào phòng, đóng kín cửa lại.

Từ trong lời bọn họ nói, Từ Man còn nghe được một hai, thì ra hai cung nữ vừa rồi là người của Đại hoàng tử, mà không phải của Hoàng Tú Oánh. Từ Man luôn tưởng quan hệ giữa Hoàng Tú Oánh và Đại hoàng tử là thân thiết, nhưng nay xem ra, rõ ràng hôm nay Hoàng Tú Oánh đến để “dỡ dãi” (phá) của Đại hoàng tử, thậm chí đánh vào mặt Hoàng mỹ nhân.

“Từ Man à Từ Man...” Hoàng Tú Oánh vào phòng liền nhìn thấy Từ Man nằm mê man trên giường, trong lòng nghĩ tới chuyện sẽ xảy ra một lát nữa, quả là một cảm giác thống khoái, những oán hận chịu đựng trước nay, cũng tựa hồ có chút vui bớt.

Hoàng Tú Oánh phong thái tao nhã đi đến bên giường, ngồi xuống cạnh Từ Man, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve lên khuôn mặt trơn bóng trắng nõn của Từ Man, miệng lại phun ra ngôn ngữ ác độc như rắn rít: “Vận

mệnh của người vậy mà thật tốt, lúc nào cũng có người giúp người, có người sủng người, hiện tại ngay cả hoàng tử biểu ca cũng nổi tâm tư với người, muốn cho người làm chính thê của huynh ấy. Nhưng nào có dễ dàng như vậy! Hạng nữ nhân ác độc đáng ghê tởm như người, bọn họ đều không thấy rõ được bản mặt thật của người, Sơ Thanh biểu ca cư nhiên còn xem người là trân bảo... Rõ ràng người mới là đầu sỏ hại chết huynh ấy! Đáng ra người phải chết từ lâu rồi, A đa và cô cô bọn họ đều không tin, còn muốn lôi kéo phủ công chúa, hừ! Nếu nhà họ Hoàng sụp đổ, vậy đầu sỏ gây nên tuyệt đối là phủ công chúa!”

Hoàng Tú Oánh một phen bóp cổ Từ Man, lại kiêng kị không dám dùng sức, chỉ lẩm bẩm nói: “Vì sao ta đã trả giá nhiều như vậy, kiếp này lại không có gì thay đổi lớn? Chẳng lẽ thật sự là cao tăng của Hồng Giác Tự gì đó?”

“Không... Không...” Hoàng Tú Oánh nở nụ cười như bị thần kinh, vượt cổ Từ Man nói: “Ai cũng không thể ngăn cản ta được, dù có là ông trời, dù biết ta là sống lại thì thế nào, chẳng mấy chốc đây thôi, người sẽ trở thành chuyện cười lớn nhất thành Kiến Khang, là nỗi sỉ nhục lớn nhất của hoàng thất, không nói hoàng tử biểu ca sẽ không cần người nữa, Sơ Thanh biểu ca lại càng sẽ không thèm liếc mắt nhìn người lấy một cái! Nếu kiếp trước người đã hại ta, vậy kiếp này đến phiên ta báo thù đi!”

Hoàng Tú Oánh hất cằm lên, nhìn Từ Man đang mê man, lộ ra một nụ cười cao cao tại thượng, hệt như đang nhìn một kẻ hạ tiện.

“Vốn còn muốn giúp người và tên khốn Đinh Hạo Nhiên kia hợp thành đôi, nhưng ai bảo người đáng ghét như vậy chứ? Ai bảo người mê hoặc Sơ Thanh biểu ca chứ? Vậy ta sẽ tặng người một phần đại lễ.” Hoàng Tú Oánh sửa sang lại váy áo, đứng lên, liếc nhìn Từ Man một lần cuối, bèn dùng tư thế của một người thắng cuộc, xoay người đi ra ngoài. Chỉ cần qua ngày hôm nay, Từ Man không còn là mối lo ngại nữa, về phần cái người gọi là cao tăng kia, nàng nhất định sẽ tìm ra, nhổ cỏ tận gốc!

Từ Man bị nàng ta sờ một cái run cả lá gan, thiếu chút nữa cho là Hoàng Tú Oánh bị les, lại nghe nàng ta “thành khẩn” biểu lộ cõi lòng như thế, gần như không nhịn được mà muốn vùng dậy hành hung nàng ta một trận. Nhưng trong một chớp mắt suy nghĩ, Từ Man thầm hạ con người, người đã bất nhân, thì đừng trách ta bất nghĩa!

Hoàng Tú Oánh còn đang trong mộng đẹp xử lý Từ Man, chỉ tiếc mộng đẹp còn chưa tới cửa phòng, đã thấy cái gáy đau nhức, chưa kịp kêu lên một tiếng cả người đã hôn mê. Từ Man một phen giữ chặt nàng, dựa vào bản thân có tập võ, theo đà kéo Hoàng Tú Oánh đặt trên giường, sau đó bò xuống giường, đem tất cả cửa sổ trong phòng đều dùng vải che lại, cửa có rèm thì dùng rèm, không có rèm thì dùng chăn bông, tóm lại, không đến bao lâu, trong phòng liền tối không thấy rõ nhân dạng.

Bận rộn xong, Từ Man liền nép người sau cánh cửa, một tay cầm túi thơm chứa thuốc mê kia, một tay bày sẵn tư thế, chuẩn bị “một kích trúng hiểm”, hai tay chuẩn bị như thế, nàng cũng không tin, người tới còn có thể chấp cánh bay ra ngoài!

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 87: Ngự Ông Đắc Lợi

Trong sân im ắng, Từ Man đoán bất luận là Thục Mẫn, Đại hoàng tử hay là Hoàng Tú Oánh, sợ là đã chuẩn bị chu đáo cả rồi, lúc này nếu thực sự có người đi vào, khẳng định là không thoát khỏi liên can đến Đại hoàng tử hoặc là Hoàng Tú Oánh.

“Có ai không?” Một giọng nam trưởng thành xa lạ, dường như còn mang theo bất an, Từ Man tựa vào phía sau cửa, tinh thần khẩn trương cao độ.

“Quận chúa, ta vào nha!” nam tử kia dường như đã tìm đúng phòng, dùng sức đẩy cửa ra.

Từ Man không còn màng gì nữa, nhân lúc nam tử kia tiến vào trong tầm mắt hần lập tức tối lại, nàng tiến lên vài bước, nhảy lên dùng cánh tay giáng một đòn thật mạnh sau gáy hắn ta, lại dùng một tay còn lại xiết chặt túi thơm chứa thuốc mê, tức khắc bồi thêm vào. Bất quá có lẽ do vận khí Từ Man không tệ, mấy năm nay luyện công phu cũng không uổng công, cũng có thể là độ sáng tối giữa trong và ngoài phòng chênh lệch quá lớn, mới khiến nam tử kia bỗng chốc dại ra, bị Từ Man đắc thủ.

Mắt thấy nam tử kia té phịch xuống đất. Từ Man lại đợi một lát sau mới đi qua, lấy tay chọc chọc, thấy không có phản ứng gì, mới hé rèm cửa sổ xem thử một chút. Chỉ thấy nam tử này, tuổi ước chừng hơn hai mươi, tướng mạo bình thường, mũi thẳng miệng rộng, hai mắt nhắm chặt nhìn

không ra lớn nhỏ, chỉ là trên chóp mũi hăn ta có một nốt ruồi đỏ, khiến người khác nhìn sao cũng thấy quái quái.

Tiếp theo lại nhìn lên người hăn, Từ Man vừa nhìn là thấy bất thường, trên người hăn không phải là y phục thái giám, ngược lại là quần áo của thị vệ hậu cung, mà còn là thị vệ tam đẳng, căn bản không được tiến vào hậu cung, thật không biết Hoàng Tú Oánh làm cách nào đưa được hăn vào đây.

Từ Man kéo nam tử kia lên giường, đặt nằm kế Hoàng Tú Oánh, sau đó sức nhớ lúc thị vệ này mới vào đến cửa, cư nhiên lại gọi danh hào của mình, trong lòng dâng lên một nỗi tức giận. Đây nói không chừng là Hoàng Tú Oánh lừa hăn đến, muốn giá họa cho mình. Nếu chuyện này thật sự thành, đừng nói một lát nữa Đại hoàng tử đến sẽ xảy ra chuyện gì, mà nói chính nàng, sau này làm thế nào còn mặt mũi nhìn người. Xem ra, Hoàng Tú Oánh là bị chuyện ở rừng hoa đào lần trước kích động, đã hoàn toàn không còn cố kỵ gì nữa rồi.

Ngồi ở bên giường, Từ Man nhìn Hoàng Tú Oánh thật sâu, nắm tay siết chặt, mở rồi lại nắm, trong lòng nàng vẫn là có chút đấu tranh.

Sau đó, Từ Man hít sâu một hơi, rồi hai mắt bình tĩnh bắt đầu cởi áo Hoàng Tú Oánh, đầu tiên là nửa trên, tiếp theo là váy, đến cả tóc cũng không tha, thậm chí còn cầm một cây trâm trâm châu của Hoàng Tú Oánh nhét vào trong quần áo thị vệ. Sau khi lột sạch Hoàng Tú Oánh, Từ Man lại bắt đầu cởi áo cho thị vệ kia, lần này hiển nhiên có chút khó khăn, thứ nhất Từ Man kiếp trước vẫn là một hoàng hoa khuê nữ, thứ hai ở kiếp này nói hơn nói thiệt cũng chịu nền giáo dục phong kiến 10 năm, cái việc cởi quần áo đàn ông mà lại là đàn ông xấu này, cũng rất khiêu chiến giới hạn của nàng.

Nhưng đấu tranh thì đấu tranh, một khi Từ Man đã quyết định là sẽ không dễ thay đổi, nàng gần như là khép nửa con mắt, cởi quần áo của nam nhân kia, thậm chí ngay cả cái quần lót cũng không lưu lại.

Sau đó, đem quần áo hai người họ rải đầy trên mặt đất, Từ Man nhìn hai người trần truồng trên giường, trong mắt ngay cả một tia dao động đều không có, chỉ tạm dừng một chút, liền đem chiếc chăn mỏng đắp lên hai người họ.

Làm xong hết thảy, Từ Man cảm thấy chính mình như bước ra từ trong nước, ngay cả tóc rơi trên trán cũng ướt nhẹp dán tại trên trán, nếu hoa văn trước trán không phải dùng keo dán, nàng còn sợ là bị mồ hôi làm cho trôi tuột xuống. Nhưng cho dù vậy, nàng cũng muốn nhanh chân rời khỏi nơi này, dù sao rất nhanh Đại hoàng tử sẽ tiến vào, nàng cũng không thể ngây ngốc ở đây chờ bị người ta bắt.

Đẩy cửa ra, Từ Man cố ý nhìn quanh, phát hiện trong sân quả thật không có ai, bèn nhẹ chân nhẹ tay đóng cửa lại, rồi mới nhanh chóng chạy tới phòng cách vách. Lúc này nhìn lại trong phòng bên, mấy người kia vẫn còn giữ tư thế hôn mê bất tỉnh như vừa rồi.

Từ Man cũng không quản gì nữa, lấy túi thơm ra hun cho Thanh Mai tỉnh lại trước, sau đó lại cứu tỉnh Hạnh Đào và Chu Hoàn, trong lúc đợi mọi người khôi phục, Từ Man cũng không nói chuyện Hoàng Tú Oánh và Thục Mẫn, chỉ nói, không biết ai làm cho bọn họ hôn mê, sợ là có ý đồ gì. Chu Hoàn vừa bị chịu khổ, tất nhiên lòng còn sợ hãi, hơn nữa gần đây mẫu thân cứ luôn dùng Âm mưu luận* tẩy não nàng, cho nên chờ Từ Man nói xong, sắc mặt Chu Hoàn có chút không được tốt.

*Âm mưu luận: thuyết âm mưu, hay còn gọi là thuyết ngờ vực, là cách lý giải những vấn đề chính trị, kinh tế, xã hội theo hướng gán cho chúng những âm mưu bí mật của các thế lực ngầm đứng đằng sau.

“Chúng ta không thể ở lại chỗ này, bất luận đối phương muốn làm gì chúng ta, chúng ta cũng không thể ngồi chờ không được.” Chu Hoàn có tập võ, không sợ gặp phải vài đối thủ, sân viện nho nhỏ này cũng không vây khốn nàng được.

“VẬY chúng ta đi ra ngoài từ cửa sau, chỉ là...” Từ Man quay đầu nhìn về phía Lại sư phụ còn đang mê man, trong lòng áy náy, sợ là cô ấy cũng vì mình mà bị người tính kế.

Chu Hoàn quả quyết lắc đầu nói: “Mấy người chúng ta không mang theo cô ấy đi được, chúng ta đành phải đi tìm người đến, mới có thể cứu cô được thôi.”

Sự thật bày ra trước mắt, Từ Man cũng chỉ có thể đồng ý, lại nói ba nhóm người muốn hại nàng, đều chỉ nhắm vào mình, có lẽ sẽ không có ác ý gì với Lại sư phụ. Huống hồ một lát nữa sự tình náo động om xòm, cũng không có ai sẽ chú ý Lại sư phụ nằm ở cách vách.

“Đi thôi.” Từ Man xoay người, cùng ba người còn lại đi đến cửa sau, trước đây cũng từng đi, coi như có quen thuộc.

Hạnh Đào lá gan lớn nhất, đẩy cửa làm như không có việc gì đi ra ngoài trước tiên, Từ Man liếc mắt nhìn quanh, cách đó không xa cũng có những nhóm cung nữ tới tới lui lui, nói vậy những người kia cũng sẽ không dám khua chiêng gõ trống làm gì. Có điều, một lát nữa trong viện này sẽ xảy ra chuyện lớn, bọn họ không thể bị người bắt gặp được.

Một hàng khom thấp người, lặng yên không một tiếng động đi ra khỏi con hẻm Triều Hợp. Bốn người họ đứng dưới ánh mặt trời, thở phì phò, đều có loại cảm giác may mắn như được trọng sinh kiếp sau.

Người duy nhất không thả lỏng được chính là Từ Man, nàng phải nhanh chóng tạo cho họ chứng cứ không có mặt tại đó, nếu không, chuyện các nàng đến viện của Lại sư phụ sẽ rất nhiều người đều biết đến, ngộ nhờ đến lúc đó Hoàng Tú Oánh nổi điên, muốn lật lọng cắn chết mình, vậy tuy mình không có chuyện gì, nhưng cũng sẽ bị nghi ngờ.

Trùng hợp, Chu Hoàn cũng thấy sự tình quỷ dị, sợ sẽ phát sinh biến cố, hai người bàn bạc một chút, quyết định đến Linh Tước Lâu ngồi một

chút, đến lúc đó liền nói là thấy sư phụ đang ngủ, các nàng liền bỏ về, sau đó vẫn luôn ở trong Linh Tước Lâu, chưa từng rời đi. Mặc dù không có nhân chứng, nhưng nếu thật sự có cố kỵ đến thể diện hoàng gia, cữu cữu sẽ đứng về phía nàng. Sau đó chờ sự tình qua đi, Từ Man còn có thể mời một thái y lên đến xem bệnh cho Lại sư phụ.

Bên kia Từ Man và Chu Hoàn đã lên vào Linh Tước Lâu, bên này Đại hoàng tử sau khi bị một con mèo hoang làm mất hứng, vẻ mặt cau có bước vào tiểu viện, thái giám tâm phúc đi theo hẩn đến, canh giữ ở ngoài cửa.

Đại hoàng tử dựa theo thiết kế trước đó, mở cánh cửa phòng bên ra, nhưng bên trong tối đen như mực, ánh sáng lơ mờ. Đại hoàng tử thích ứng một lúc mới tìm được giường lớn đã buông màn che xuống. Vừa đi đến bên giường, Đại hoàng tử thấy thời gian không còn sớm, vừa bắt đầu chậm rãi cởi quần áo. Hôm nay hẩn và Hoàng mỹ nhân cố ý thiết kế cái bẫy này, đến lúc đó cho dù Từ Man có làm âm lên, hẩn cũng sẽ một mực khẳng khẳng là Từ Man hẹn hẩn đến, còn lấy cái cớ là đến thăm Lại sư phụ, hẹn hò ở đây.

Dù sao nữ nhân không phải đều như vậy sao, ngủ cũng ngủ rồi, nếu như đến lúc đó Từ Man nói ra sự tình, nàng cũng phải gả cho mình thôi, còn không yên ổn sao. Cho nên rất có thể, sau khi Từ Man bị hẩn chơi qua, liền ngậm cục tức này xuống, lại lấy cớ là lưỡng tình tương duyệt, không kèm chế được mà gả cho hẩn làm chính thê. Đến lúc đó phủ công chúa cho dù có oán hận gì, còn không phải đi theo sau mông làm việc cho hẩn sao, hẩn chỉ cần nắm được Từ Man trong tay, như vậy bao nhiêu chuyện đều được giải quyết dễ dàng.

Đại hoàng tử đặc ý cởi áo lót, trong đầu bất giác hiện lên hai luồng đầy đặn trước ngực tiểu nha đầu kia phát dục rất tốt, cũng không biết bây giờ tự tay dùng thử một chút, dư vị sẽ đến mức nào, một báu vật như thế cho dù tính tình không tốt, nhưng lúc để giải buồn, chơi một chút cũng đáng.

Kéo màn che ra, bên trong càng tối đen hơn, Đại hoàng tử sờ soạng trên giường, chăn bông trên giường đã bị lấy xuống, tấm chăn mỏng mềm mại sờ lên rất có xúc cảm. Sau đó, hắn lại xốc chăn mỏng lên, thân thể ấm áp dưới tấm chăn mỏng khiến Đại hoàng tử lập tức hưng phấn, có điều, khi hắn vươn tay sờ soạng, lại cảm thấy làn da thô ráp, hơn nữa trên đùi lông chân rất dài, cơ bắp cũng rắn chắc, hoàn toàn không mềm mại đáng yêu như ngày thường nhìn thấy, chẳng lẽ đây là do mọi ngày tập võ mà ra?

Đè nén cảm giác không kiên nhẫn và mất mát trong lòng, Đại hoàng tử bỗng nhiên hết hứng thú nổi, bèn chuẩn bị tốc chiến tốc thắng, nếu mặt ngoài của Từ Man đã vẻ vang rồi, thì sau khi cưới về, để làm thể diện cũng được.

Tỉ mỉ vuốt phần hạ thân dưới eo, Đại hoàng tử muốn tìm vị trí để đi vào, nhưng mà bàn tay lại ngoài ý muốn gặp phải một tia trơn trượt, sau đó một giọng nữ phát ra thanh âm ưm như sắp tỉnh. Trong lòng Đại hoàng tử rơi lộp bộp xuống, nhất thời có dự cảm không tốt.

“A a a a a a!!!”

“A a a a a a a a!!!”

“A a a a a a a a a a!!!”

Hai thái giám canh giữ ngoài cửa gần như giật mình cùng một lúc, không đợi bọn họ vào xem sao, đã phát hiện bên ngoài chậm rãi xông vào một đám người, đi đầu hình như là nữ quan trong cung Hoàng hậu, theo sau còn có nữ quan trong cung khác. Hai thái giám liếc nhau, mặc dù thấy người đến hình như không phải là người đã sắp đặt trước, nhưng nhìn lại trong đám người cũng có nữ quan bên người của Hoàng mỹ nhân, liền nửa yên âm, sau khi do dự xong, hai thái giám cứ nhiên buông tha cho việc vào cửa kiểm tra, ngược lại xoay người dựa theo kế hoạch ban đầu, lén lút trốn.

Đây có thể tưởng tượng được, bên trong phòng sẽ có chuyện phần khích cỡ nào.

Nữ quan bên người Hoàng hậu, hôm nay vốn là đến phiên nàng nghỉ ngơi, còn đang ở trong Phượng Tê Cung xử lý công việc, không đi cùng Hoàng hậu đến Vĩnh Xuân Cung chúc thọ. Nhưng tầm sau bữa trưa, đột nhiên có người đến báo, nói là trong cung có thị vệ và cung nữ tư thông tại hẻm Triều Hợp. Đây là chuyện đích xác chấn động đến thần kinh của nữ quan, vốn chuyện cung nữ và thị vệ tư tình trong cung là điều tối kỵ, dù sao cung nữ được tuyển vào cung chính là người của Hoàng đế, không được Hoàng đế Hoàng hậu thả ra, đều phải chết già trong cung, nay sao có thể đội nón xanh cho Hoàng đế. Hơn nữa hôm nay là thọ yến của Tần thái mỹ nhân, nếu sự tình mà làm lớn lên, quả thực chính là đánh vào mặt Hoàng hậu rồi.

Vừa nghĩ thế, nữ quan cũng không đi báo cho Hoàng hậu biết, định bụng tự mình dẫn người đi xem trước đã, ai ngờ đến đầu hẻm Triều Hợp, cư nhiên còn đụng phải nữ quan của cung khác, lúc này mà bảo họ trở về cũng không ổn, đành phải đen mặt, cùng tiến vào hẻm Triều Hợp, sau đó cùng người báo tin, một nhóm đi vào sân viện của Lại sư phụ, nghe được ba tiếng thét chói tai kia.

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 88: Bể Mặt Xấu Hổ

Hoàng Tú Oánh cảm thấy, đây là một ngày tệ nhất của nàng từ kiếp trước đến kiếp này, nàng ôm chần che khuất thân thể trần trụi của mình, nhưng không cách nào che được hai nam nhân cũng đồng dạng trần truồng đang ngồi cạnh nàng. Nàng không biết có sao sự tình lại phát triển đến tình huống này, nàng chỉ nhớ trước khi mình hôn mê, còn đang đặc ý mẫn nguyện muốn đi về hưởng thụ thành quả thắng lợi, thuận tiện chờ đợi sau khi chuyện phát sinh xong, dùng ánh mắt thương hại đi an ủi vị quận chúa từng cao quý nay thân bại danh liệt kia.

Nhưng mà, vừa tỉnh lại, cái người thân bại danh liệt kia cư nhiên lại là mình. Hoàng Tú Oánh khẳng khẳng không chịu tin tất cả chuyện này do Từ Man làm, mê hương của Thục Mẫn rõ ràng chính là Thục Viện tìm cho nàng ta, tuyệt đối không có khả năng xảy ra vấn đề gì, hơn nữa lúc hôn mê còn có vài người khác, đến bây giờ bọn họ cũng chưa có động tĩnh gì, chẳng lẽ, không phải mê hương có vấn đề, mà là có người ở trong chỗ tối ngầm bảo vệ Từ Man?

Đầu óc rối bời hiện ra đủ loại ý tưởng quỷ dị, Hoàng Tú Oánh lạnh toát cả người, không biết nên làm sao đối mặt với chuyện sắp xảy ra.

Lúc này, cửa phòng mở toang, một đám nữ quan mang theo cung nữ vọt vào, rèm cửa sổ bị kéo xuống đất, loang lổ tia nắng mặt trời rơi vào trong phòng, trên chiếc giường hẹp bên cạnh, Đại hoàng tử cả người trần truồng đang đè lên người tên thị vệ do Hoàng Tú Oánh tự tiện an bài. Thị vệ kia hoảng sợ đẩy đẩy Đại hoàng tử, hai người đều không một mảnh vải

che thân, càng đáng sợ hơn là, tấm chăn mỏng đã bị Hoàng Tú Oánh kéo hết che lên người mình, vì vậy, động tác Đại hoàng tử đỡ lấy phần eo của thị vệ, và cả vị trí ngẩng cao nào đó, đều hoàn toàn phô bày trước mắt các cung nữ.

“Đây... đây là...” nữ quan trong cung Hoàng hậu quả thực không thể tin được chuyện xảy ra trước mắt, Đại hoàng tử vốn nên ở trong yến hội, cư nhiên lại đang nằm trên người một nam nhân, còn làm ra chuyện như vậy, càng kỳ quái hơn là, tư thế của hai nam nhân thế kia, cư nhiên bên cạnh còn có Đại cô nương của phủ Tả tướng quân, cũng đồng dạng không mặc quần áo. Nữ quan trong cung Hoàng hậu gần như muốn chết ngất.

Cùng một suy nghĩ với vị nữ quan này còn có nữ quan bên người Hoàng mỹ nhân, hôm nay nàng đặc biệt được Hoàng mỹ nhân phân phó, đến giả vờ bắt gian giúp Đại Hoàng tử, chỉ cần kéo cả quận chúa vào cuộc chuyện này liền thành công, nhưng nàng tuyệt đối không ngờ tới, sự tình thế nhưng hoàn toàn khác như nàng nghĩ.

“Người rút cuộc là ai?” vì căn phòng sáng ngời, Đại hoàng tử cũng thấy tình huống trên giường, đầu nhất thời ông một tiếng, chỉ biết mọi chuyện đã bị người thiết kế, song hắn nhìn lại động tác của mình, và cả người dưới thân, một cảm giác nhồn nhợn trào lên, khiến hắn thiếu điều phun sạch đồ ăn trên yến tiệc.

Người thị vệ bị đè bên dưới tức giận không gì tả được, chức vụ hắn thấp, căn bản chưa từng gặp qua Đại hoàng tử, hiện tại thấy một nam tử nằm trên người mình, còn tại bộ dáng này. Lửa giận liền xông lên đầu, hơn nữa bị một đám cung nữ vây xem vừa sợ vừa then, đầu nóng lên, vung tay liền cho Đại hoàng tử một cái tát, trực tiếp đánh Đại hoàng tử lật ngửa đến trên người Hoàng Tú Oánh, hai má tức khắc sưng lên rõ là cao.

Đám cung nữ vây xem hút khí, đã kinh hãi đến không biết nói gì cho phải.

Hoàng Tú Oánh trôn trôn bị Đại hoàng tử vừa vịn đề lên người, thiếu chút nữa đến cả phổi cũng bị bắn ra, thở hỗn hển vài hơi, muốn ngất đi cho xong, nhưng ngất nổi còn mắc phải cục tức này không ngất được, có điều nước mắt không kiềm được tí tách rơi xuống.

Đại hoàng tử bị ăn một bạt tai, cơ nào có thể bỏ qua được, cũng không cần biết gì nữa, nhảy dựng lên, mặt mày dữ tợn vọt tới, hai tay làm việc cùng lúc, mắt thấy đã đánh cho thị vệ kia vài cái bạt tai, đến cả người cũng bị đánh văng xuống giường. Thị vệ kia cũng đỏ cả mắt, xoa quyền phản công lại, một phen liên đề lên Đại hoàng tử, nhắm ngay mắt phải hấn mà nện một quyền, bọn họ đều là người tập võ, vật qua vật lại như thế, trước mắt của chúng cung nữ, mông trần, chim chóc cứ thế vật lộn bay phấp phới.

Trước tình cảnh này, đừng nói là tiểu cung nữ đi theo vào, mà nhóm nữ quan đi đầu cũng xấu hổ đến mức hận không thể chạy ra ngoài, nhưng lại không thể để mặc cho Đại hoàng tử “vật lộn” với người ta đến chết được. Đành phải nhắm mắt kiên trì, đứng tại chỗ, sai tiểu cung nữ bên người nhanh đi gọi thái giám quản sự.

Lúc này, Đại hoàng tử đã cùng thị vệ kia đánh đến đỏ ngầu cả mắt, vừa đánh còn vừa mắng: “Tên to gan này, cứ nhiên dám đánh bản điện hạ, bản điện hạ nhất định phải sao trảm cả nhà ngươi, đem ngươi đi lăng trì xử tử!”

Thị vệ tránh được một quyền, lúc này tâm niệm mới vòng lại, hai chân lập tức mềm nhũn, dù đầu óc hẳn có chút hỗn độn, nhưng cũng có chút khôn vặt, bằng không cũng sẽ không bị thái giám mà Hoàng Tú Oánh mua chuộc, nói mấy câu lừa đến ngủ với Từ Man. Hẳn hiện tại đã biết mình vừa đánh hoàng tử, cũng biết e là chuyện ước hẹn trước đó cũng đã xảy ra sự cố. Bây giờ lỡ như hấn nhận tội, vậy thì cả nhà đều phải bị tai ương, như thế còn không bằng chối hết toàn bộ, mặt khác tìm cái cớ, biết đâu còn có thể thoát chết không chừng.

Đạo con người, thị vệ nhìn thấy Hoàng Tú Oánh trên giường, nhưng hăn lại không dám gọi bừa, dù sao sự tình đã bại lộ, nói không chừng vị trên giường kia cũng không phải quận chúa, nếu hăn lại gọi nhầm người nữa, chẳng phải là lại thêm một mối thù hận sao? Vì thế đầu óc xấu xa đạo một cái, cứ nhiên đẩy Đại hoàng tử té ngửa ra, mở miệng mắng: “Người nói láo, người mà điện hạ cái rắm gì? Hoàng tử mà có cái đức hạnh này à? Ta thừa nhận ta vụng trộm với người khác, nhưng người cũng không thể cứ theo dõi ta mãi được, muốn nhân cơ hội ở trên người ta tìm tiện nghi chứ gì.”

Cái gì cái gì? Đám tiểu cung nữ trốn sau lưng nữ quan, mặt đỏ ửng tai trở mắt nhìn nhau, đây là tình huống gì a, hóa ra thật sự là thị vệ yêu đương vụng trộm, kết quả Đại hoàng tử nhìn trúng nam nhân này, muốn cưỡng đoạt? Khẩu vị cũng quá nặng đi a, ánh mắt kém như vậy là sao a?

Đại hoàng tử thiếu chút nữa giận đến thổ huyết, không nói hai lời, đứng lên liền một quyền nhắm thẳng đến ngực thị vệ kia, chỉ muốn dứt khoát một quyền đánh chết tên này, tránh cho hăn ở đây nói hươu nói vượn.

Thị vệ kia nguy hiểm tránh được, cúi người nhặt quần áo trên đất quần ngang bên dưới, sau đó hiên ngang lẫm liệt nói: “Ta đã có người trong lòng, tuyệt đối sẽ không chấp nhận người.”

Hai chân Đại hoàng tử khụy một cái, thiếu chút nữa ngã ngồi ra đất, đám nữ quan sắc mặt cứng ngắc, cũng không còn sức mà ói nữa rồi.

Đương lúc Đại hoàng tử muốn xoay người tìm thứ gì đó đánh chết cái tên khốn miệng văng tục này, thì từ ngoài xông vào vài tên thái giám cường tráng, vừa bước vào liền không thèm nhìn lấy một cái, nhanh chóng khống chế đè mọi người xuống, gã thị vệ kia coi như còn may, có cái che, còn Đại hoàng tử vậy mà cái mông chân chân thật thật vênh cao lên, lộ hăn cả cúc hoa, đám cung nữ trong phòng được thể tham quan một bữa.

Hai người nam nhân bị đè xuống, lúc này nữ quan mới đi tới bên giường, kéo màn che xuống, nhặt quần áo từ dưới đất lên mặc vào cho Hoàng Tú Oánh. Lúc này Hoàng Tú Oánh đã đầu đầy tương hồ đặc quánh, chỉ biết khóc thê thê thảm thảm, so với kiếp trước biết sẽ bị Đinh Hạo Nhiên độc chết còn đáng sợ hơn, dù sao người chết là xong hết mọi chuyện, nhưng lúc này thì sao? Nàng còn phải sống, nàng còn phải sống ở trên đời này, đối mặt với ánh mắt khinh bỉ của nhiều người, đừng nói biểu ca có thể cần nàng hay không, sợ là này trên đời này có rất nhiều nam tử cũng sẽ không muốn nàng.

“Hoàng Đại cô nương, cô không sao chứ?” Nữ quan cũng không kiểm tra hạ thân của Hoàng Tú Oánh, càng không biết nàng ta là thông dân với người khác hay là bị hãm hại, nhưng thấy nàng khóc thành như vậy, cũng động lòng trắc ẩn vài phần, nói thế nào, đây vẫn là một cô bé mới hơn 10 tuổi. (16-17 cũng hơn 10 vậy:P)

Hoàng Tú Oánh nước nở nói không thành lời, nàng cảm thấy hiện tại cho dù có thắt cổ cũng không rửa sạch được nỗi nhục của mình.

“Đại nhân, phát hiện Lại đại nhân ở cách vách, đã hôn mê bất tỉnh.” Vén màn lên, bên ngoài có một cung nữ hồi báo.

“Còn có ai không?” Nữ quan không cùng đến Vĩnh Xuân Cung, cho nên cũng không biết đám người Từ Man đã tới đây.

Cung nữ lắc đầu nói: “Cả viện chỉ có Lại đại nhân nằm trên giường, trên bàn có một bình lư hương đã đổ hết một nửa tro, còn lại không phát hiện điều gì khác.”

Nữ quan trong cung đỡ Hoàng Tú Oánh, quyết đoán nói: “Đem tro hương kia đi cho thái y nhìn xem.”

Cung nữ kia lập tức thừa vâng bèn đi ra ngoài.

“Hoàng Đại cô nương, cô có đi được không? Chúng ta trở về Phượng Tê Cung thôi.” Chuyện này đã không còn đơn giản là chuyện cung nữ thị vệ thông dâm nữa, lại càng không phải là chuyện một nữ quan như nàng có thể xử lý. Hiện thời chuyện này liên lụy đến Đại hoàng tử, con gái của Tả tướng quân và cả một tên thị vệ không biết tên, e là chỉ có giao cho Hoàng hậu, mới là thỏa đáng nhất.

Vốn còn mơ mơ hồ hồ, Hoàng Tú Oánh dường như đột nhiên tỉnh táo lại, lớn tiếng quát to: “Ta không đi Phượng Tê Cung, ta muốn hồi phủ, ta muốn hồi phủ!!”

Nữ quan của Phượng Tê Cung thực đau đầu, đành phải kêu hai cung nữ đi đến cường chế đỡ lấy nàng ta, về sau tiền đồ của vị cô nương này sợ là chịu khổ rồi.

Hoàng Tú Oánh liều mạng giãy dụa, nước mắt nước mũi chảy đầy mặt, song vẫn bị cung nữ cứng rắn lôi khỏi giường, sau đó đi ra ngoài.

Tuy nhiên, Hoàng Tú Oánh thường xuyên nguyện rửa ông trời, nên hình như ông trời cũng không tính cứ thế buông tha nàng đơn giản như vậy. Ngay tại lúc nàng sắp bị túm ra khỏi cửa phòng, gã thị vệ đang bị khống chế kia đột nhiên thâm tình gọi to: “Đừng sợ, ta dù có chết, cũng sẽ không để họ thương tổn đến nàng, tình cảm giữa chúng ta, làm sao họ có thể biết tở! Hoàng hậu nương nương trước nay là người nhân từ, ta nhất định sẽ đi cầu xin người!” (má ơi chết cười=)))

Hoàng Tú Oánh đến cả giãy dụa cũng quên luôn, quay phắt đầu lại, hung tợn trừng mắt nhìn gã nam nhân đầy bụng thâm tình đang ngửa đầu kia, nàng ghê tởm hận không thể ăn thịt hắn.

Gã thị vệ kia hứng phải ánh mắt hung thần ác sát của nàng, cũng bị khiếp đảm đến dựng tóc gáy, rụt cổ lại, vội cúi đầu, không mở miệng nói được nữa.

Hoàng Tú Oánh bị cung nữ đưa về Phượng Tê Cung, tin tức này rất nhanh đã truyền đến Linh Tước Lâu, lúc này Từ Man đang cùng nói chuyện với Thục Gia vừa tới không lâu, Chu Hoàn dáng vẻ thấp thòm tựa vào bên cửa sổ, lo lắng nhìn về phía Từ Man.

Từ Man lại không hề có một chút chột dạ, dù sao chuyện này người phải chột dạ tuyệt đối là Thục Mẫn, Hoàng Tú Oánh và cả Đại hoàng tử cùng Hoàng mỹ nhân mới phải. Có bản lĩnh thì bọn họ nói hết tình huống lúc đó ra đi, nói rằng ai nấy đều có tâm tư riêng, muốn mưu hại mình, nếu không, vì thể diện và tương lai của họ, chuyện này e là nhất định phải chôn trong bụng rồi. Hoàng mỹ nhân cũng tuyệt đối sẽ không để cho con trai dính chút vết nhơ nào, cho nên việc này rất có khả năng sẽ được dựng thành một vụ án âm mưu chồng chất, đến lúc đó sẽ tìm vài người chịu tội thay, sự tình coi như được giải quyết xong. Còn về phần Hoàng Tú Oánh ư? Vì Đại hoàng tử, Hoàng mỹ nhân không có gì mà không thể vứt bỏ được.

“Người nói, Hoàng gia Đại cô nương thật sự có tư tình với gã thị vệ kia sao?” Thục Gia không để ý tới dáng vẻ không bình thường của Chu Hoàn, chỉ xem chuyện này là lời đồn nhảm.

Từ Man cũng cười, lơ đãng đáp: “Ai biết được!”

Nếu nhẫn nhịn mà thừa nhận là có tư tình, như vậy Hoàng Tú Oánh còn có thể gả ra ngoài, còn nếu phủ nhận chuyện này, gã thị vệ kia khẳng định là phải chết, lúc đó, nàng ta cả đời này đừng hòng hy vọng gì nữa. Có điều Hoàng mỹ nhân sẽ làm thế nào đây, cũng đáng để chờ mong chứ.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 89: Manh Mỗi Mỏng Manh

Nếu không có chuyện của Đại hoàng tử và Hoàng Tú Oánh, thì thọ yến lần này của Tần thái mỹ nhân tuyệt đối có thể nói là hoàn mỹ, ngặt nỗi trước khi thọ yến kết thúc đã phát hiện một chuyện bề mặt lớn như vậy. Đừng nói Hoàng hậu nổi giận gọi Hoàng mỹ nhân tới mắng một trận, mà Hoàng đế cũng tự mình triệu Tả tướng quân vào cung, lạnh băng mà giáo huấn một tràng, sau đó bảo hần lĩnh con gái mình về, không có lệnh không cho phép vào cung nữa, hồi phủ đóng cửa tự kiểm điểm.

Về phần Đại hoàng tử và Hoàng mỹ nhân, người trước thì bị phế bỏ mọi chức vụ tại nhiệm, cắt về Anh thành* của hần mà tự kiểm điểm bản thân. Chờ xử lý xong, tuy không bị biếm vị, nhưng rơi vào một kỳ đóng cửa tự kiểm điểm vô thời hạn, người sau đồng dạng cũng đợi tra rõ kết quả xong sẽ tái xử lý. Hai mẹ con nhà này ở một mức độ nào đó, cũng coi như bị giam lỏng một nửa rồi.

* Đại hoàng tử đã đủ tuổi được ban thành, ra ở riêng, chỉ có Thái tử mới ở lại trong cung.

“Tại sao có thể như vậy! Tại sao có thể như vậy!!” gương mặt vẫn luôn ôn hòa mỉm cười của Hoàng mỹ nhân hiện tại đầy vẻ dữ tợn của sự phẫn hận, hai đầu gối đau nhức tê buốt đều đang chiêu cáo nỗi sỉ nhục mà nàng phải chịu đựng ở Phượng Tê Cung trước đó. Á đàn bà kia! Con đàn bà giả dối đáng ghê tởm, cư nhiên dám bắt nàng quỳ gối trước cửa Phượng Tê Cung, trước mặt nhiều cung nữ thái giám như vậy, bắt quỳ suốt hai canh giờ mới giống như tống cổ một con chó, mà cho nàng trở về.

Nữ quan thiếp thân bên cạnh đau lòng đỡ Hoàng mỹ nhân, nói: “Mỹ nhân hay là nhanh chân trở về xoa đầu gối một chút đi, cái này nếu để chậm, sợ là không hay.”

“Người nói, người của chúng ta phải chẳng có ai đã để lộ tin tức?” Vào tẩm cung, Hoàng mỹ nhân nói chuyện cũng không cố kỵ nữa, vừa nằm xuống sập liền lập tức nói.

Nữ quan thiếp thân hầu hạ Hoàng mỹ nhân cởi quần trong, nghe vậy dừng tay lại, ngẩng đầu không thể tin nói: “Không thể được ạ, lần này người truyền tin đều thân tín của Hoàng phủ đưa tới.”

Hoàng mỹ nhân day day huyết thái dương, bức dọc nói: “Nói cũng đúng, nhưng chuyện đến trước mắt sao lại biến thành như vậy?”

Hiện tại nàng có thể đoán được qua vài ngày sẽ phát sinh chuyện gì, đứa cháu gái con cờ Hoàng Tú Oánh kia khẳng định sẽ bị phế rồi, chẳng những không thể mang đến lợi ích, ngược lại còn làm mất mặt nhà họ Hoàng. Lúc trước thấy nó còn có chút khôn vặt, mặc dù gặp chính sự thì có chỗ bất đồng, nó còn có chút tật xấu là hư vinh tự phụ, nhưng suy cho cùng cũng là con gái của ca ca mình, tương lai cấp cho một phần thể diện gả vào một nhà trong sạch là ván đã đóng thuyền. Lại chẳng ngờ cuối cùng gặp phải kết quả thế kia, Hoàng mỹ nhân có thể đoán được sau này ca ca và Giang thị kia e là sẽ sinh khoảng cách với mình.

Lại nói đến con trai mình, đừng nói là phủ công chúa, mà cả Ngô quốc này, hễ là gia tộc hơi có quyền thế cũng sẽ không đem con gái gả cho một nam nhân có nghi vấn đoạn tụ (gay), còn là một nam nhân lăng nhăng bừa bãi với một tên thị vệ vừa xấu xí vừa không có phẩm cấp, quan trọng nhất là còn nổ ra chuyện gièm pha rằng tên thị vệ kia thế nhưng không nguyện ý, Đại hoàng tử đành dùng vũ lực cưỡng bức! Quả thực là muốn chọc nàng tức đến đau gan mà.

“Người nói, có đúng là Thục Mẫn đã dùng thuốc kia không?” Hoàng mỹ nhân lại tái phát bệnh đa nghi.

Nữ quan rất chắc chắn nói: “Chỗ Lại nữ quan có người của chúng ta, dùng hay không dùng một thời gian là có thể biết, cho dù nàng ta có nửa đường trở quẻ, người của chúng ta cũng sẽ tráo thành loại thuốc kia.”

Hoàng mỹ nhân bốc hỏa, xoa ngực nói: “VẬY người nói, có sao người trong phòng lại đổi thành Tú Oánh và Mẫn Tiêu đây?” (Đại hoàng tử: Tôn Mẫn Tiêu)

Nữ quan cũng không nghĩ ra, theo kế hoạch của họ, đưa Từ Man bị ngất vào căn phòng kia, chờ Đại hoàng tử đi vào cùng Từ Man hoàn thành chuyện tốt, đợi lát sau Từ Man tỉnh lại, uy hiếp dụ dỗ một phen, bất luận nàng có nguyện ý hay không cũng sẽ trở thành vợ chồng. Đến lúc đó dù là Hoàng đế cũng không còn cách nào khác mà phải thu xếp hậu quả. Hơn nữa bọn họ đã có chuẩn bị, nguy tạo chứng cứ Từ Man cùng Đại hoàng tử đã có thời gian dài tư thông với nhau, lại không ngờ rằng, hết thảy mọi chuyện đều công cốc.

“Chẳng lẽ, trong cung có ai đó đang theo dõi chúng ta, còn cứu Từ Man?” Hoàng mỹ nhân cư nhiên cũng nghĩ đến một điểm như Hoàng Tú Oánh, mà không hề đem Từ Man để vào mắt – một cô bé ngày thường thoát nhìn không có mấy bản lĩnh. (ôi ta buồn cười=)))

Nữ quan không nói, có vài lời không phải kẻ làm nô tỳ như nàng nên nói. Nàng cởi quần trong của Hoàng mỹ nhân ra, quả nhiên nhìn thấy trên đầu gối bầm tím hai khối, sưng phồng lên trông cực kỳ đáng sợ.

“Mệt cho Viện Nhi vẫn luôn nhắm mắt đen trước mặt Từ Man, Mẫn Tiêu vậy mà còn không nắm được (2 anh em người đánh người xoa), con oắt Từ Man kia đúng là cái đũa mặt lạnh lòng dạ sắt đá, y hệt bà mẹ chết tiệt của nó.” Hoàng mỹ nhân vì đau mà mặt nhăn nhó, trông càng khó coi,

nàng cũng không quên khi Đại trưởng công chúa hòa ly với ca ca, mọi người nhìn nhà họ Hoàng bằng con mắt thế nào, đến cả nàng ở trong cung cũng bị đám tiện nhân chết tiệt kia chê cười.

Nữ quan dùng đầu thuốc cẩn thận xoa bóp, hôm nay nếu không xoa tan hết máu bầm, ngày mai sẽ động nước, đến lúc đó lại càng sưng đau thêm.

“Cả kế hoạch ban đầu, toàn bộ đều trở thành phế thải, chờ bản cung thương thế tốt hơn, sẽ giành cho Trần mỹ nhân kia một tin tức ‘cực tốt’.” Hoàng mỹ nhân gần như là nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Chẳng quan tâm người trong cung sống một ngày bằng một năm như thế nào, từ hôm ấy sau khi hồi phủ, Từ Man vẫn ăn ngon ngủ ngon, giống như là đem nỗi sợ hãi đối với tình tiết truyện và vòng sáng của nữ trư (nữ chính) qua mấy năm nay, mà toàn bộ sơ tán ra ngoài. Sau lần đó, nghe nói Hoàng Tú Oánh được Tả tướng quân lĩnh về, nhốt trong nhà. Từ Man chỉ biết ở trong sách, bàn tay vàng nghịch chuyển càn khôn của Hoàng Tú Oánh, lần này lại không có phát huy ra, hơn nữa bất luận sau này Hoàng Tú Oánh có làm gì nhưng cuối cùng nàng ta không chen tay vào trong hoàng cung được nữa, Hoàng mỹ nhân cũng sẽ không sử dụng nàng ta nữa, quan trọng nhất là, ưu thế “sống lại” của Hoàng Tú Oánh, có thể nào cũng không dùng trên cuộc chiến đoạt đích được. (đoạt đích: giành ngôi)

Nay trên triều đình, phủ Tả tướng quân xảy ra chuyện chê cười, Đại hoàng tử cũng không dính líu tới phái Cách Tân, những thủ hạ của Tả tướng quân e là cũng sẽ vì chuyện này mà tạm thời ngủ đông. Hoàng đế cứu cứu nếu năm chắc thành công, hẳn là có thể nhân thời gian này mà phản công từng bước. Về phần Hoàng mỹ nhân, nếu Từ Man đoán không nhầm, bà ta nhất định sẽ y như tình tiết trong sách, lên đầu nhập vào Trần Hữu tướng, bởi vì Trần mỹ nhân không có con trai, nếu Trần Hữu tướng muốn kéo dài huy hoàng của Trần gia đến đời sau, vậy thì chỉ có ủng hộ Đại hoàng tử mới là con đường duy nhất của hắn.

Từ Man bắt nhả ngáp một cái, có lẽ nàng nên thử chủ động xuất kích? Nhân lúc Trần mỹ nhân và Hoàng mỹ nhân còn đang dò xét nhau. Nhưng còn cần phải thuyết phục mẫu thân và cữu mẫu nữa, dù sao Trần mỹ nhân và Hoàng mỹ nhân ngày thường đều tranh đấu với nhau, thậm chí có lời đồn, Trần mỹ nhân sợ dĩ không sinh con trai được là do Hoàng mỹ nhân động thủ, đương nhiên, đây cũng chỉ là lời đồn.

“Hai ngày nay muội cứ ở lý trong phòng, sao không ra ngoài một chút?” hiềm thấy Từ Hải Sinh vui vẻ ra mặt tìm đến Từ Man.

Từ Man quan sát hẩn từ trên xuống, cười giỡn nói: “Mặt mày hớn hở thế kia. Chẳng lẽ là a nương chọn trúng cô nương nhà nào cho huynh rồi?”

“Nói bậy!” Từ Hải Sinh đỏ mặt, trách cứ: “Con gái con lú, ăn nói linh tinh như vậy, cẩn thận huynh nói cho ma ma giáo dưỡng của muội.”

“Dạ, dạ, dạ, muội sai rồi!” Từ Man dừng dừng như không, dù sao đại ca có hù vài lần, cũng không nỡ nói cho ma ma.

“Muội đấy!” Từ Hải Sinh bất đắc dĩ cười khổ, sau lại nói: “Huynh đã liên lạc với quản sự Trang gia rồi.”

Từ Man nhóm người dậy, lông mi run run, kích động nói: “Thật sao?”

Từ Hải Sinh gật gật đầu nói: “Xác thực, là ông ta liên lạc với huynh.”

Từ Man nghiêng đầu, mím môi lộ ra đôi má lúm đáng yêu, sau đó nói: “Có phải ông ta tìm A đa không có kết quả, mới tìm tới huynh đúng không?”

Phụ thân Từ Văn Bân đột nhiên hoàn toàn không hề có hứng thú với thân thế của mình, biến chuyển này Từ Man và đại ca cũng có thể lý giải. Ở lúc người gần như có tất cả, có người đặt một cái hộp trước mặt người, mở ra có thể là chuyện tốt, cũng có thể là chuyện xấu, thậm chí chuyện xấu

càng nhiều hơn, đại đa số người có lẽ sẽ lựa chọn làm như không thấy, cất chiếc hộp kia ở một nơi nào đó trong ký ức, để nó từ từ phủ đầy bụi, cho dù trong chiếc hộp có chứa nội dung mà người muốn biết nhất.

“Phụ thân gần đây đổi ý, quản sự Trang gia cũng cảm thấy thế cho nên mới đến chỗ huynh.” Từ Hải Sinh do dự nói: “Huynh không nói ra hết, mà là lập lờ nước đôi.”

“Không sao cả.” Từ Man giải thích nói: “Không cần nói quá rõ với ông ta, dù sao điều hai người muốn biết đều giống nhau, không nói hết, sau này cũng sẽ không có phiền toái gì lớn.”

Từ Hải Sinh đồng ý: “Huynh cũng nghĩ vậy, cho nên đã lấy được bức họa của Trang phu nhân.”

Từ Man hai mắt sáng rực, vươn tay nói: “Đem ra cho muội xem.”

Từ Hải Sinh cho mọi người lui ra, mới cẩn thận từ trong lòng lấy ra một tờ giấy tuyên thành mỏng, trải lên bàn.

Từ Man vừa nhìn bức họa này, nhất thời có vài phần thất vọng, cũng có vài phần thấy may mắn, bởi vì người trong bức họa, vừa không giống phụ thân cũng không giống tổ phụ, lại không có nét nào hao hao với nàng hay đại ca.

Trong bức họa là một vị mỹ nhân, nhưng vẻ đẹp cũng không nổi trội lắm, chỉ cảm thấy nhu hòa, ngũ quan tú lệ, tuy nhiên đối với người thường xuyên ra vào cung như Từ Man mà nói, chỉ có thể xem như là một giai nhân thanh tú.

“Chỗ này...” Từ Hải Sinh chỉ lên bức họa của Trang phu nhân nói: “Khóe miệng bà ta có một nốt ruồi.”

Từ Man thầm ghi nhớ, tiếp tục quan sát tỉ mỉ, dù sao nếu thật sự là Từ thị, bà ta muốn thay đổi nét đặc trưng của mình, thêm một nốt ruồi cũng rất dễ dàng.

“Còn có nơi này, mặc dù trên bức họa không có, nhưng quản sự kia nói, trên trán Trang phu nhân có một vết sẹo.” Từ Hải Sinh có chút phiền muộn nói: “Không biết có phải lưu lại lúc ở Trương gia hay không.”

Từ Man thầm ghi nhớ trong lòng, chính nàng cũng để ý Trang phu nhân có một điểm đặc biệt khác, bà chẳng những có mỹ nhân tiêm*, mà đầu mũi có hơi nhô lên, trên thị giác thoát nhìn giống như lồi lên. Theo như Từ Man biết, xung quanh nàng người có tóc mỹ nhân tiêm không nhiều lắm, càng khỏi nói đến chóp mũi nhô lên, nếu không phải thủ pháp của vị họa sĩ này rất cao, nàng chắc chắn cũng sẽ không để ý tới.

* Mỹ nhân tiêm: đường chân tóc ở chính giữa trán tạo thành một đầu nhọn hướng xuống dưới như hình chữ M gọi là “mỹ nhân tiêm”. Điểm này tùy thuộc vào gien.

“Mau cất đi, mặc kệ có phải Từ thị hay không, cũng là bức họa của Trang phu nhân, nếu để cho người nào có tâm tư nhìn thấy, không tốt cho phủ chúng ta.” Từ Man gấp bức họa kia lại, trả lại cho Từ Hải Sinh, Từ Hải Sinh càng hiểu điều đó rõ hơn Từ Man, đương nhiên sẽ không nhiều lời.

“Còn nữa, huynh điều tra được trong thành Kiến Khang, quả thật có một vị phu nhân, từng là bạn bè khuê phòng của Từ thị lúc còn trẻ, sau này Từ thị chuyển đến Kiến Khang, bọn họ không còn liên lạc, đến khi bà ấy tái giá vào Kiến Khang, Từ thị cũng đã gả đến Lạc Dương, hai người cứ thế lờ nhau.” Từ Hải Sinh không nén được vui mừng trong lòng, lại tiếp tục nói: “Hiện tại người biết bà ta từng là bạn bè với Từ thị cũng không nhiều.”

“Vậy bà ấy gả vào nhà nào, bây giờ chắc tuổi tác cũng không còn trẻ.” Từ Man cảm thấy chuyện này có phần quá mức thuận buồm xuôi gió.

“Bà ta chính là mẹ của Lễ quan đại phu – Bùi thị, lại nói tiếp, cũng có thể là người quen, vị này cũng là dì của mẹ Chu đại cô nương – bạn thân khuê mật của muội đó.” Từ Hải Sinh cảm thấy đây là ông trời giúp hắn, nếu là người không quen, hoặc là người thuộc phái Bảo Thủ, quả thật là không tiện đi hỏi thăm rồi.

Từ Man lập tức vỗ bàn, quyết định ngay ngày mai liền đến Chu phủ.

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 90: Thoắt Ẩn Thoắt Hiện

Từ Man kéo tay Chu Hoàn, vẻ mặt cảm kích đi ra từ phủ Lễ quan đại phu, cùng bước lên xe ngựa, phía sau còn có tiểu nha hoàn chia ra cầm theo lễ vật từ phủ Lễ quan đại phu mang về.

“Lần này may mà có người, bằng không ta còn thực ngượng ngùng tới cửa.” Từ Man vẻ mặt cảm kích kéo tay Chu Hoàn nói.

Chu Hoàn gõ đầu Từ Man một cái, ra vẻ không vui nói: “Còn nói mấy cái này, chúng ta làm bạn bao nhiêu năm rồi.”

Từ Man cười hì hì, tựa vào vai Chu Hoàn lém lỉnh nói: “Đúng đúng đúng, là lỗi của ta, không dám nói như vậy nữa.”

Chu Hoàn lườm nàng một cái, lại vén rèm lên nhìn nhìn, mới hạ giọng kể tai Từ Man nói: “Người tới nhà di bà ta, chỉ để uống trà nói chuyện phiếm?”

Từ Man vân vân khuyên tai ngọc bích, có chút ngượng ngùng nói: “Có chút chuyện...”

Chu Hoàn vừa nhìn là biết, rất am hiểu nói: “Nếu cần giúp đỡ, đừng khách khí.”

Từ Man đương nhiên sẽ không từ chối.

Xe ngựa rẽ vào con phố, vì Chu Hoàn còn có việc nên đổi xe ngựa về phủ trước, Từ Man lại có việc đi đến Lục Liễu Cư, tiện thể mua một ít vệt muối Nam Kinh về, hôm nay phụ thân sẽ về phủ dùng bữa, mặc dù đầu bếp trong phủ tay nghề không tệ, nhưng ở phương diện món vệt muối lại làm kém hơn một ít.

Dường như hôm nay tâm trạng của Từ Man có hơi nặng nề, chỉ bảo hạ nhân mua vệt muối, còn mình thì không xuống xe, càng đừng nói chi thủng thỉnh đi dạo hoặc đến Lục Liễu Cư ăn chút điểm tâm như mọi ngày. Mua đồ xong, Từ Man ngồi xe ngựa trở về phủ, lúc xuống xe, vẫn còn điệu bộ mặt ủ mày chau, nhưng sau khi bước vào phủ công chúa, nàng lại trở nên “mặt không biểu tình”, khiến người nhìn không ra cảm xúc.

Đợi trở lại viện mình, không đến bao lâu, đại ca quả nhiên đến đây, sau khi cho đám nô bộc lui ra, mới mở miệng hỏi: “Thế nào rồi?”

Từ Man thở dài nói: “Lão phu nhân không còn trẻ nữa, chuyện cũ đã không còn nhớ rõ lắm, chỉ nhớ là dung mạo Từ thị không tệ lắm, còn những điểm khác... rất mơ hồ.”

Từ Hải Sinh cũng tiếc hận nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

Từ Man vô lực tựa vào cạnh bàn, chỉnh lại tóc rối nói: “Không còn có ai khác biết nữa sao?”

Từ Hải Sinh mặt nhăn mày nhú, sau làm như an ủi nói với Từ Man: “Đừng lo, đại ca còn có thể tìm được, chuyện này chung quy cũng không thể để lặn mất được.”

Từ Man mím mím môi, trả lời: “Đành phải vậy thôi.”

Từ Hải Sinh dường như muốn xốc lại tinh thần, nói: “Không sao, tìm một năm không thấy, thì hai năm, dù sao chuyện này cũng là giấu phụ thân làm mà.”

Từ Man lại không cam lòng than thở một câu, sau đó giật mình như bị đâm một cái, một phen kéo tay đại ca qua nói: “Đúng rồi, vị phu nhân kia có nhớ mang máng, bên khóe miệng Từ thị có một nốt ruồi.”

Từ Hải Sinh cũng vẻ mặt hưng phấn, nhưng không đến một lát, liền lắc đầu nói: “Khóe miệng có nốt ruồi cũng không chỉ có mỗi Từ thị, xem ra, chúng ta phải tìm nhiều người để xác định rồi.”

Từ Man giống như quả bóng da xì hơi, nhào người ra giường êm, Từ Hải Sinh cười cười, sau đó cầm lấy chén trà trên bàn, khóe mắt lại làm như vô tình, đảo qua cửa sổ phía sau Từ Man.

Sau đó, Từ Man hầu như là mấy ngày liên tục đều chạy ra ngoài, cả ngày đều bận rộn đến cả Chu Hoàn cũng không tìm được, Gia Cát Mỹ Yên đến chỗ Chu Hoàn phàn nàn, nói là nhất định Từ Man đã có bạn mới, nếu không sao có thể bỏ mặc bọn họ được. Mà Chu Hoàn chỉ cười cười không nói, trong đám bằng hữu sợ là chỉ có Chu Hoàn mới biết được, mấy ngày nay, Từ Man vẫn luôn đi thăm một vài thế hệ lão phu nhân của vài thế gia, thậm chí ngay cả một vài lão phu nhân của Phái Bảo Thủ cũng không tha, không biết là muốn tìm cái gì.

Dĩ nhiên Từ Man không nghe được lời cảm ràm của Gia Cát Mỹ Yên, hiện tại nàng mới đi ra từ phủ của một đường tử, họ hàng xa nhà Hữu tướng, vừa bị lão phu nhân kia níu kéo thiếu chút nữa phải ở lại dùng bữa tối, thậm chí còn đặc biệt gọi vài đứa cháu gái của bà ta ra, có ý đồ gì, nàng liếc mắt một cái là nhìn ngay, mà bà ta cũng không thử ngẫm lại, bà ta có một đường đệ thuộc phái Bảo Thủ như thế, hai ca ca nhà nàng sao có thể lấy cháu gái bà ta, đúng là mơ tưởng viễn vông.

Xoay xoay cổ, Từ Man cảm thấy có hơi mệt mỏi, dự tiệc khắp nơi như vậy, quả thực là bù lại khoảng thời gian trước nàng trộm lười, lễ nghi thực tiễn cũng được tăng lên đáng kể, bảo sao ma ma giáo dưỡng gần đây sắc mặt tốt hơn trông thấy, nghe nói đến cả cơm còn ăn nhiều thêm nửa bát.

Từ Man cười khỗ, bất luận như thế nào, vì phụ thân, vì phủ công chúa, chút khỗ này căn bản không là gì cả.

Người vừa đến trước cửa phủ công chúa, liền thấy cách đó không xa cũng có một chiếc xe ngựa đang chạy đến, xe ngựa rất đơn giản, chỉ vẽ huy hiệu trên thùng xe, mà huy hiệu này Từ Man nhìn rất quen mắt, hiện nay trong Kiến Khang, hơn phân nửa cửa hàng hương liệu và cửa hàng ngoại nhập đều dùng huy hiệu này.

Từ Man vịn tay Thanh Mai, chậm rãi bước xuống xe ngựa, nàng nhìn từ xa, chờ xe ngựa kia dừng lại cạnh mình. Chỉ chờ một chút, cửa xe ngựa đã được mở ra, Hàn Y từ bên trong chui ra, nhanh nhẹn nhảy xuống, sau đó vươn tay đỡ người trên trong ra. Hôm nay người nọ mặc thâm y vải bông màu lam nhạt, vải dệt không có hoa văn, chỉ thêu chút đường vân lá cây trên tay áo và viền áo, lại là chỉ bạc ẩn dưới sắc lam đậm.

“Thật trùng hợp.” Gia Cát Sơ Thanh hai mắt đặc biệt sáng, ngọc quan ngày thường vốn rất ít dùng hôm nay cũng đội lên, chỉ là kiểu dáng vẫn rất đơn giản.

Từ Man thấy hắn không ngồi xe lăn, lại được Hàn Y đỡ, bèn nghĩ là do gần đây hắn được trị liệu nên thân thể đã khá hơn, liền vui mừng nói: “Hôm nay sao huynh lại đến đây? Trông khí sắc tốt lên không ít.”

Gia Cát Sơ Thanh gật gật đầu, thành thật nói: “Huynh cũng cảm thấy trong người dễ chịu hơn trước.”

Lúc này Từ Man mới nhớ ra mình đang giả vờ không biết Gia Cát Sơ Thanh tìm người nước ngoài trị bệnh, vì sợ lỡ miệng, cũng sợ làm cho đối phương thấy mình quan tâm quá mức, bèn lái đề tài nói: “Có chuyện tới tìm đại ca muội sao?”

Gia Cát Sơ Thanh được Hàn Y đỡ, chậm rãi bước vào phủ, vừa đi vừa nói: “Không chỉ có vậy, tiểu thúc huynh gần đây chuẩn bị quân nhu, năm

nay khác với năm rồi, hình như biên quan dâng số con, muốn nâng cao quân bị (trang bị quân sự), chuyện này sợ là phải ồn ào một đoạn thời gian. Thúc ấy không tiện đến, huynh là bạch đình, cũng có thể đến đây thỉnh giáo điều lệ.”

Hai hôm nay Từ Man cũng có nghe nói đến chuyện này, nghe nói là do phụ thân của Hà Ái Liên – Hà tướng quân đề nghị, Lưu tướng quân dĩ nhiên cũng sẽ không rút lại sau, cũng dâng số con, nói là biên quan kham khổ, mong thánh nhân có thể thương cảm đến binh lính, lại thêm dị tộc ở biên quan gần đây cũng không an phận, thế là để cho bọn họ kiếm được không ít cái cớ.

“Huynh thấy, chuyện này liệu có phải do Trần Hữu tướng bày mưu đặt kế không? Hẳn lại muốn làm gì?” vì muốn cho Gia Cát Sơ Thanh nghe được, Từ Man đặc biệt hơi kè sát vào hăn, thấp giọng nói.

Gia Cát Sơ Thanh nghiêng đầu liền nhìn thấy búi tóc xoắn ốc đôi của thiếu nữ lung linh dưới nắng, búi tóc được chải căng đầy, chỉ có lưa thưa vài sợi tóc nhung rải ra, lạng lẽ phát phơ, trên búi tóc vòng quanh một chuỗi hạt mã não, sắc đỏ tươi làm nổi bật lên làn da trắng mềm của nàng, trông phá lệ rực rỡ, lại nhìn khuôn tai san hô khắc hình con cá trên lỗ tai, đúng đưa qua lại, giống như là ngao du trong nước, tự do tự tại, kết hợp với nụ cười sáng lạn kia... Gia Cát Sơ Thanh muốn đè lại trái tim mình, sợ nó sẽ không khống chế được mà nhảy khỏi lồng ngực.

“Làm sao vậy?” Từ Man thực nhạy cảm phát hiện hăn thoáng nhú mày.

Gia Cát Sơ Thanh cũng rất mau giãn hàng mày, cười nói: “Không có việc gì, bất quá Hà tướng quân sở dĩ dám đề nghị việc này, nhất định là có Trần Hữu tướng làm chỗ dựa, đây là không thể nghi ngờ. Về phần Lưu tướng quân... con gái ông ta gả cho Đại hoàng tử làm thiếp, đương nhiên cũng là một người cùng thuyền.”

Từ Man bị nụ cười của hắn làm cho ngẩn người, mới phát hiện Gia Cát Sơ Thanh chỉ là một thương nhân, chuyện trong triều vậy mà cũng biết chi tiết như thế.

“Muội...” Gia Cát Sơ Thanh bỗng nhiên lộ ra vài phần lo lắng nhìn Từ Man, lại không hỏi tiếp, dọc đường đi, vẫn vụng trộm đánh giá Từ Man vài lần.

“Sơ Thanh biểu ca, đệ đã nghĩ rằng huynh sẽ đến, lại không ngờ là hôm nay.” không đợi hai người nói vài câu, Từ Hải Sinh đã từ bên trong đi ra, vừa thấy Gia Cát Sơ Thanh là đi bộ tới, liền có chút lo lắng hỏi: “Thân thể đã khá hơn chưa? Sao không ngồi kiệu mà vào?”

Từ Man chợt dạ cúi đầu, đại khái là vì nàng đi bộ vào, thành thử Gia Cát Sơ Thanh cũng ngại ngồi kiệu cũng nên, chính nàng cũng lơ là không hỏi người ta.

Gia Cát Sơ Thanh lại chẳng mảy may để ý, tiến lên thì lễ nói: “Hải Sinh gần đây khỏe chứ?”

Từ Hải Sinh vội đáp lễ nói: “Chẳng qua ở nhà làm con một sách, có ăn có uống có sao lại không khỏe?”

Gia Cát Sơ Thanh bất đắc dĩ nhìn hắn nói: “Kỳ thi mùa xuân năm sau chắc muốn tham dự chứ?”

Nhắc tới chuyện này, Từ Hải Sinh lại thoải mái nói: “Ý của lão sư, tất nhiên là đi thử một chút, nếu không qua được, chẳng qua chỉ đợi thêm ba năm nữa thôi, cha mẹ đệ cũng còn không đến mức không tạo điều kiện được.”

“Đệ ấy!” Gia Cát Sơ Thanh dở khóc dở cười nói.

Từ Hải Sinh vung vẩy ống tay áo, vốn đang cười giảo hoạt, sau lại nhớ tới con đường làm quan của Gia Cát Sơ Thanh sợ là đã đứt đoạn, trong lòng cảm thấy không được dễ chịu lắm.

Gia Cát Sơ Thanh điềm nhiên vỗ vai hắn nói: “Cái thân thể này của huynh không thích hợp làm quan.”

Từ Hải Sinh cũng khó mà nói gì, chỉ có thể gật gật đầu.

Từ Man đi theo phía sau, thấy cũng không thể làm chậm trễ chính sự của họ, bèn nói với đại ca cùng Gia Cát Sơ Thanh: “Muội đi về trước nghỉ ngơi, bữa tối muội lại qua.”

Từ Hải Sinh tất nhiên sẽ không ngăn, chỉ nói vài câu rồi để nàng đi về, nhưng hắn vừa quay đầu liền thấy Gia Cát Sơ Thanh nhìn theo bóng dáng Từ Man đến xuất thần, trong lòng không khỏi động một cái, song vẫn bất động thanh sắc dẫn Gia Cát Sơ Thanh đi vào viện mình.

Hai người họ không đi vào phòng, chỉ ngồi trong hoa viên, Gia Cát Sơ Thanh chờ người xung quanh đã lui ra, mới vào thẳng vấn đề: “Gần đây truyền ra tin tức, nói là cữu cữu không phải con ruột của Từ gia.”

Từ Hải Sinh sửng sốt, nhưng cũng không lúng túng, ngược lại hỏi: “Còn nói gì khác không?”

Gia Cát Sơ Thanh hạ giọng nói: “Nói là đứa con trai mồ côi từ trong bụng mẹ của Trang Thành năm đó.”

Từ Hải Sinh khẽ cười một tiếng, cũng không phủ nhận, không thừa nhận, chỉ nói: “Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc.”

Gia Cát Sơ Thanh thấy thế, cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Tuy nhiên Từ Hải Sinh đột nhiên nhìn Gia Cát Sơ Thanh, nghiêm nghị nói: “Vài ngày trước, Đàn Hương đưa tin tới, rốt cục là có chuyện gì xảy ra?”

Gia Cát Sơ Thanh ngẩng đầu lên, ánh mắt giống như bị ánh mặt trời làm mờ đi, chỉ thản nhiên nói: “Huynh đại khái phải rời khỏi Kiến Khang một thời gian.”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 91: Thân Thế Rắc Rối

Sự kiện quân bị gần đây, có vẻ như là muốn dần che lấp đi vụ tai tiếng trong cung, bốn vị tướng quân trấn thủ biên quan, tuy chức quan không cao, nhưng trong tay bọn họ thật sự nắm thực quyền, hơn nữa trời cao hoàng đế xa, ai nấy đều có lãnh địa riêng của mình, sợ là hoàng quyền đối với những thành nhỏ nơi biên quan mà nói, đều không có uy tín và lực chấn nhiếp đến địa phương như những vị tướng quân kia. Ở một mức độ nào đó mà nói, chỉ cần những tướng quân kia nguyện ý, bọn họ có thể là Thổ Hoàng đế của địa phương. Đặc biệt là đối với đương kim thánh thượng – người còn chưa hoàn toàn nắm được thực quyền của một Hoàng đế, bốn vị tướng quân có thể là trợ lực, cũng có thể là trở ngại của hãn.

Nhưng hiển nhiên, hai nhà Hà Lưu do Hà gia đứng đầu, đã rất rõ ràng đứng về phía Phái Bảo Thủ, trước mắt lại lấy chuyện quân bị muốn thăm dò và kiểm chế đương kim thánh thượng, thậm chí cũng có ý uy hiếp mờ hồ rằng đối với chuyện xử lý Hoàng mỹ nhân và Đại hoàng tử, nếu như hoàng đế có chỗ nào sơ suất, thì có thể sẽ không dễ dàng thu thập như vậy.

Cái nghề Hoàng đế này vốn là phải nắm rõ cách khống chế và cân bằng mọi mặt, chỉ cần vì giang sơn của hãn, có là con gái của kẻ thù, hãn cũng phải mỉm cười mà chống đỡ, yêu sủng vô song. Về phần cảm thụ trong lòng hãn, thì sẽ không để cho bất luận kẻ nào biết được.

Nhưng đối với chuyện của Đại hoàng tử, hãn quả thật đã ních một bụng hỏa, sau khi có người dâng thỉnh ý chỉ tăng quân lương, lập tức lại có người đề xuất, cho là Đại hoàng tử rất có thể bị người hãm hại, thỉnh cầu

Hoàng đế khoan dung với Đại hoàng tử, thêm vào đó nghiêm trị hung thủ. Sau đó, cư nhiên còn có người đem đầu nhọn chĩa hướng về phía Nhị hoàng tử và Hoàng hậu, thậm chí còn ẩn ý nói hai người họ cũng có thể là vì loại bỏ người đối lập, mới xuống tay với Đại hoàng tử, bằng không tại sao bị hại đều là người có liên quan đến nhà họ Hoàng?

Đây còn không phải là nói, nếu mà hãn không giơ cao danh khê, thì đám kiêu binh kia sẽ cùng sống chết với hãn đến cùng, tăng quân lương ư? Tuy nhiên hãn không thể không đồng ý, dù sao biên quan có chiến sự, mặc dù không lớn nhưng vẫn có thương vong, nếu hãn không đồng ý, sợ sẽ làm lạnh lòng quân. Nhưng nếu hãn nhắm mắt căn rằng đồng ý, vậy quân lương hàng năm đều phải chiếu theo tiêu chuẩn của năm này mà ban xuống, đây thế mà không phải là con số nhỏ a, cho dù hiện tại cải cách của hãn đã có chỗ hiệu quả, nhưng quốc khố vẫn rất túng thiếu. Đã vậy cái đám thủ hạ khốn kiếp của Hữu tướng còn không để cho hãn bớt lo, tốc độ cải cách biến chậm còn không nói, mà phương hướng cải cách cũng sẽ bị chất vấn, đến lúc đó chỉ sợ còn sứt đầu mẻ trán hơn bây giờ.

Nhưng mà, không đợi Hoàng đế làm sao nghĩ ra một kế sách vẹn toàn cho chuyện này, đã có người liều chết mật tấu, tâu là phò mã Từ Văn Bân của Đại trưởng công chúa, không phải là đích tử do Từ phủ sinh ra, mà là đứa con mồ côi trong bụng mẹ của Trang Thành – kẻ từng là tội nhân phản quốc.

Hoàng đế nhận được mật báo, cả người choáng váng, chuyện này là thế nào, đằng trước chuyện con trai muốn đoạn tụ còn kéo theo chuyện hoàng hoa khuê nữ vẫn chưa được giải quyết đâu vào đâu, thân thể của tỷ phu (anh rể) nhà mình lại xảy ra vấn đề, rủi như chuyện này là thật, đám lão bất tử của phái Bảo Thủ còn không chèn chết hoàng gia sao. Thậm chí cả nhà tỷ tỷ cũng sẽ có chuyện, cho dù đến lúc đó bảo vệ được cái mạng nhỏ của tỷ phu, về sau cũng không thể ra làm quan, vậy chẳng phải đã loại bỏ được một phụ tá đắc lực của mình ư?

Thấp thỏm bất an, ngay trong đêm đó Hoàng đế triệu kiến tể phụ của mình, nhưng không biết hai người họ nói gì đó, ngày hôm sau, phò mã cáo bệnh ở nhà không vào triều.

Hôm ấy đám quan viên trong triều càng hồ đồ, chuyện này rốt cuộc là thật hay giả? Nếu là giả, cũng nên đi ra làm sáng tỏ chứ, nhưng nếu là thật, vậy chuyện phò mã về nhà dưỡng bệnh thế kia, quả thực chính là Hoàng đế giấu đầu hở đuôi. Đây là muốn chờ cho qua đầu sóng ngọn gió, rồi xem như chuyện này chưa từng xảy ra ư?

Vì thế, không ít quan viên Phái Bảo Thủ cứ như phát hiện được tân đại lục, cả ngày như thế đánh tiết gà. Đám nữ quyền trong nhà họ cũng không nhàn rỗi, lê la ngồi lê đôi mách khắp nơi, dường như muốn tìm ra chút manh mối của năm đó. Có điều Từ gia khẳng định là không thể đi, không nói cho rõ ràng, Từ gia lão phu nhân đã sớm lấy cớ dưỡng bệnh không có trong phủ, nghe nói đã đến thôn trang, mà Từ gia tổ phụ thì vẫn luôn bệnh liệt giường, gần đây thái y đến xem, nói cả người đã mê man, còn hỏi han được gì. Về phần Từ gia đại bá, chính hắn còn ù ù cạc cạc, phải nhờ người khác nói mới biết.

Nhưng sự tình khẳng định không thể cứ thế mà cho qua, cũng không biết là ai lộ tin tức, không ít nữ quyền đều biết Từ Man tự dừng đến bãi phóng thể hệ tổ mẫu của rất nhiều thế gia, mà danh sách những người kia rất nhanh được thu thập, đám nữ quyền kia liền như thể ruồi thấy đồ ăn, đều xông xáo đến, khiến cho những bà tổ mẫu thế gia kia phiền nhiễu không sao chịu nổi. Đương nhiên, cũng có ngoại lệ, chính là mẫu thân của Lễ quan đại phu, Bùi thị.

Nghe nói bà trời sinh nói nhiều, mỗi ngày nằm dí ở nhà, không có ai tán dóc cùng, nay có nhiều người cầu kiến như vậy, bà lão ta ước còn không được nữa là. Cứ thế vài lần, không thấy ai dám tới cửa nữa, bởi vì không ai chịu nổi có người từ sáng tới tối cứ lôi kéo người lái nhải không ngừng, mà nội dung lái nhải lại còn cực kỳ nhàm chán, thậm chí rối rắm

không rõ. Nếu đối phương hỏi một ít vấn đề uyển chuyển, bà ta có thể bắt đầu nói từ vài thập niên trước, nói cho đến khi người mơ màng, bà ta còn chưa hết hứng. Mà nếu đối phương không chịu nổi, trực tiếp hỏi thẳng vấn đề, vậy thì càng tốt hơn, bà ta có thể vòng tới vòng lui đề tài này, có điều chẳng phải trọng điểm, kết quả chính là, người nghe đến cuối cùng, cũng không biết bà ta đang nói cái gì.

“Ha ha ha ha... cười chết muối.” Từ Man ở trên giường lăn qua lăn lại, tóc tai cũng rơi lỏng ra.

“Muối cũng có chút đáng vẽ con gái được không.” Từ Hải Sinh nói đến đây, khoe miệng mình lại nhin không được câu lên.

“Huynh có biết, lần đầu tiên muối đi gặp bà dì của Chu Hoàn, thiếu chút nữa hóa điên rồi không, nếu không nhờ Chu Hoàn tìm có kéo muối đi, phỏng chừng đến tối còn chưa được về.” Từ Man xoay xoay một cọng tóc nói: “Đám phu nhân kia vậy mà có thể chịu đựng từ trưa đến tối muộn, thật sự là quá lợi hại.”

“Bọn họ vì trượng phu mình, cũng không có gì kỳ quái cả.” Từ Hải Sinh hừ lạnh một tiếng, tao nhã tựa lưng vào ghế ngồi.

“Huynh nói, sao bọn họ lại chắc chắn như vậy được, chúng ta tìm là bạn cũ của Từ thị mà?” Từ Man ho khan một tiếng, xoa xoa mặt, hiểu kỳ nói.

“Thà tin là có, còn hơn là không.” Từ Hải Sinh cũng không cảm thấy có gì không đúng, tiếp tục nói: “Lại nói, cái tính muối lười biếng như vậy, đột nhiên tích cực hẳn lên, ngoại trừ muốn biết chuyện gì đó, đời nào chịu khó như vậy.”

Từ Man bất mãn liếc hẳn một cái, nói như thế cả thành Kiến Khang này đều biết nàng là con quỷ lười vậy.

“Thế, cái người nói là tiền quản sự của Trang gia sao rồi?” Từ Man nhảy xuống giường êm, đi qua ngòai xuống cạnh đại ca.

“Trong thời gian này vẫn để mắt đến lão, có điều...” Từ Hải Sinh nhíu mày nói: “Ngoại trừ thu mua vài tên chướng mắt trong phủ chúng ta ra, vị kia trong khoảng thời gian này cũng có liên lạc với vài viên quan chức vị thấp, cũng không đến chỗ Hữu tướng hoặc là Hoàng phủ.”

“Lão ta còn tới tìm huynh không?” Từ Man giương mắt nói.

“Đương nhiên, lão ta còn muốn càng nhiều chứng cứ chứ sao.” Từ Hải Sinh khinh bỉ nói: “Nếu không phải chúng ta còn có giá trị lợi dụng, sợ là lão đã chẳng tới từ lâu rồi.”

Từ Man im lặng, hơi cúi đầu, nếu không có chủ ý lần này của đại ca và phụ thân, sợ là đã không tra ra trong phủ cư nhiên còn có vài tên tàng trữ thâm, chỉ là thực đáng tiếc, lần này những người kia đều xác thực là tử sĩ, vừa bị chộp tới là chết.

“Huynh thấy, rốt cuộc là ai, mà cứ phải gây trở ngại cho chúng ta là sao?” Từ Man không tài nào hiểu được, chuyện này đã vượt qua phạm vi trong sách, trong sách chú trọng báo thù trong chốn hậu trạch hơn, không có nhiều tình tiết như vậy. Hơn nữa vì phụ trợ cho nữ chính Hoàng Tú Oánh, nên nhân vật phụ phối hợp diễn đều rất vụn vặt, còn không xuất hiện thế lực vừa thần bí vừa hung hãn như hiện tại. Đương nhiên, cũng có khả năng là đã xuất hiện, nhưng với chỉ số thông minh của Hoàng Tú Oánh thì chưa phát hiện ra thôi.

“Từ lúc mẫu thân bị đâm, vụ đầu độc, rồi đến chuyện muội bị bắt cóc, và cả chuyện xảy ra trong cung lần này, đều giống như một bàn tay đang bóp chặt cổ chúng ta, nếu không bắt được hãn, ngày sau chẳng phải chúng ta cứ phải sống trong nơm nớp lo sợ sao?” Từ Hải Sinh nhắc tới đây liền

đầy bụng phần nộ, “Vả lại cữu cữu cũng cần một cơ hội, đem chuyện Đại hoàng tử và chuyện quân bị khống chế cùng một thể.”

Từ Man gật gật đầu, quả thật không thể để mặc chuyện này tiếp tục được, không ai chịu được nỗi đau mất mát, bởi vì không phải lần nào cũng có thể may mắn mà qua được.

“Người... đã đưa về rồi?”

“Yên tâm, lần này ít nhiều có Sơ Thanh biểu ca hỗ trợ, chắc chắn sẽ không có sai lầm.” Từ Hải Sinh mềm giọng nói.

“Muội luôn cảm thấy, có lẽ Trang Thành không phải là người xấu.” Từ Man mất tự nhiên nắn bóp túi tiền của mình, nói.

Từ Hải Sinh thở dài, lại không nói gì.

Sự tình còn nhanh hơn tưởng tượng, vốn là âm đang thăm điều tra, nhưng không đến nửa tháng sau, Ngự sử đột nhiên dâng tấu, nói là thân thể của phò mã Đại trưởng công chúa bất minh, xác thực không phải con cháu nhà họ Từ, mà nguyên thái phó của thái tử – dưỡng phụ của phò mã lại vì bệnh mà hôn mê, không thể chứng thật lai lịch này. Nhưng từ nguồn tin của một nhân sĩ đáng tin cậy cho biết, nói phò mã rất có thể là con trai của phản thần Trang Thành lưu lại năm đó.

Trên triều đình nhất thời xôn xao, chuyện này có thể lớn mà cũng có thể nhỏ, dù sao cũng là đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ, hơn nữa có công chúa bảo vệ, nếu Hoàng đế có ý bỏ qua, biếm chức quan rồi thả về phủ công chúa là được. Nhưng nếu nói là lớn, thì chính là đào phạm, mà Từ gia cũng phạm vào tội chứa chấp khâm phạm, liên đới đến ba đứa bé do công chúa sinh cũng sẽ bị vạ lây theo.

“Khởi bẩm hoàng thượng, Từ gia cư nhiên lừa gạt thánh thánh, nuôi dưỡng con trai tội thần trong nhà, cuối cùng còn lấy công chúa, quả thực là

dối trên gạt dưới, đã phạm vào tội khi quân!” trên triều, Ngự sử mặt đỏ tía tai hô lớn, điệu bộ tràn đầy chính nghĩa.

Hoàng đế ngồi trên long ỷ, nhìn đám người Phái Bảo Thủ muốn xem kịch vui, tức giận đến nghiến răng lại chỉ có thể nói: “Chuyện này bất quá là dân gian đồn đại, không chính xác.”

Ngự sử kia lập tức quỳ rạp xuống đất, ra chiều vô cùng đau đớn nói: “Hồi bẩm hoàng thượng, không có lửa làm sao có khói ạ, hoàng thượng, dư nghiệt của phản thần không trừ, khó an ủi Trục vương trên trời có linh thiêng a!”

“Hừ, lúc ấy Trục vương hi sinh vì nước, cho dù Trang Thành có con trai, lúc bấy giờ cũng vẫn còn quẩn trong tã lót, làm sao cần phải an ủi Trục vương, một đại anh hùng như Trục vương, sao có thể giận chó đánh mèo lên một đứa bé vừa lọt lòng chứ.” Phái Cách Tân cũng không yếu thế, một người đứng ra, liền dõng dè tài trên người phò mã, chỉ trọng điểm ở việc Trục vương có nhân thiện hay không.

Ngự sử diễn nửa ngày, bị người chặn mất đề tài, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, không cam lòng trừng mắt nói: “Vậy cũng không thể chứng minh, phò mã không phải là con trai Trang Thành được!”

Hoàng đế nghiêng đầu, liếc mắt nhìn tấm bình phong, có một tiểu thái giám hơi làm dấu ra hiệu, Hoàng đế mới ngồi thẳng người, uy nghiêm nói: “Một khi đã thế, vậy tuyên phò mã lên điện đi.”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 92: Thiên Tử Xử Án

Phò mã hôm nay không mặc quan bào, mà một thân trường bào gấm tứ xuyên, sắc mặt hơi tiều tụy song lưng vẫn thẳng như trước, bước đi vững vàng bình tĩnh, hai mắt hơi rũ xuống nhưng con người vẫn nhìn thẳng, quả là toàn thân chính phái.

“Vi thần Từ Văn Bản khấu kiến hoàng thượng.” Vén áo mà quỳ, tư thế chính trực, tự có một phen khí khái.

Hoàng đế nhìn hẩn một cái, thầm khen ánh mắt a tử nhà mình độc đáo, miệng lại nói: “Từ Văn Bản, người đã biết tội của mình chưa.”

Từ Văn Bản dập đầu, kính mà không hèn, không chút mảy may kinh hoảng nói: “Thần không biết.”

Hoàng đế còn chưa lên tiếng, Ngự sử quỳ ở một bên đã cướp lời, chỉ trích: “Từ Văn Bản lớn mật, người rõ ràng là con trai của tội thần Trang Thành, dám lừa gạt thánh thượng và cả công chúa, tội ác tày trời!”

Từ Văn Bản không cử động, cũng không nói. Ngược lại Hoàng đế bị cướp lời không hài lòng nhíu nhíu đầu mày.

Một con cháu hàn môn vừa được tấn chức của Phái Cách Tân, cũng ôm quyền bước lên, cúi đầu nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, chuyện này là vu khống, chẳng qua là lũ tôm tép nhãi nhép nào đó bôi nhọ rường cột nước nhà, không đáng tin ạ.”

Hoàng đế vừa muốn gật đầu, một người trong Phái Bảo Thủ cũng đi ra, khom người ôm quyền nói: “Không có lửa làm sao có khói, vả lại Từ gia cũng không thể chứng minh Từ Văn Bản đích xác là con cháu nhà họ Từ.”

“Nay Từ lão bệnh tình nghiêm trọng, cũng không thể đến giải thích ngọn nguồn.” Hoàng thượng vịn long ý, không mẫn không nhạt nói một câu.

“Thần... thần có lời muốn nói.” Như có chút do dự, song vẫn khúm núm đứng dậy.

Hoàng đế liếc mắt nhìn, người đi ra chính là trưởng tử của Từ lão, Đại tư nông đương nhiệm – Từ Văn Thành, đại ca của Từ Văn Bản, trong lòng hoàng đế bỗng nhiên có chút đồng tình với tỷ phu mình.

“Nói đi!”

Từ Văn Thành hai chân có hơi bủn rủn, nội tâm cũng giãy dụa một phen, hắn biết xuất phát từ tình cảm anh em ruột, hắn vạn lần không thể bỏ đá xuống giếng, nhưng ngày ấy Trần Hữu tướng lại nói, nếu hắn không đứng ra mặt vạch trần việc này, ngày sau sợ là sẽ bị Từ Văn Bản làm liên lụy, dù sao chứa chấp con của tội thần, đó là tội lớn sao trăm cả nhà. Nhưng nếu lúc này hắn đi ra xác nhận Từ Văn Bản, lại lấy lý do ‘người không biết không có tội’, tin tưởng Hoàng đế cũng sẽ cấp cho vài phần thể diện, vả lại Trần Hữu tướng có lẽ sẽ cho hắn không ít lợi ích.

Từ Văn Thành hơi khựng lại, cố giữ bình tĩnh, lời hắn muốn nói cũng không phải nói dối, chẳng qua thành thật kể lại chuyện năm đó mà thôi, không xem là kẻ tiểu nhân đạo đức giả được.

“Vi thần là trưởng tử của dưỡng phụ Từ Văn Bản.” nói xong câu này, trong lòng Từ Văn Thành có chút chột dạ, song vẫn kiên trì nói: “Nguyên bản vi thần và gia mẫu cũng không biết Từ Văn Bản không phải là con ruột

Từ gia, phải đến gần đây gia phụ bệnh nặng, gia phụ mới kể lại việc này với gia mẫu, thế cho nên gia mẫu đau lòng quá độ, hiện còn đang tỉnh dưỡng tại thôn trang.”

Về phần có phải Từ gia tổ mẫu bây giờ mới biết được thân thế của Từ Văn Bân hay không, không ai biết, cho dù bà ta một mực khẳng khẳng bây giờ mình mới biết chuyện, người khác cũng không tìm được sơ hở, rõ thật là một cái cố tự làm mình trong sạch không tệ, dù sao cũng chẳng ai lại đi làm khó dễ một lão phu nhân đột nhiên phát giác con trai mình đã chết từ lâu.

“VẬY... thái phó có nói phò mã chính là con trai của Trang Thành không?” Hoàng đế giương mắt, mặt không chút biểu tình nhìn Từ Văn Thành.

Từ Văn Thành trong lòng chợt đánh thót một cái, cuống quýt càng cúi đầu thấp hơn, nói: “Chuyện này thần cũng không biết ạ, gia mẫu chỉ nói lúc gia phụ bệnh nặng mới báo cho bà biết Từ Văn Bân không phải là con ruột Từ gia, mà là đứa bé do Từ gia Đại cô đưa tới.”

“Khởi bẩm hoàng thượng.” Chờ Từ Văn Thành nói đến đoạn này, Từ Văn Bân mới hơi thẳng người nói: “Mấy chục năm trước, Từ gia Đại cô – Trương Từ thị* đã bị thiêu chết trong một trận đại hỏa, điểm ấy Trương gia ở Lạc Dương có thể chứng minh.”

* Trương Từ thị: ngày xưa khi gọi những phụ nữ có chồng bằng “họ nhà chồng + họ nhà mẹ đẻ”

Về điểm này, ai cũng có thể chắc chắn, Trương gia tuyệt đối sẽ không mất mặt mà thừa nhận: con dâu nhà mình không chết cháy ngược lại chạy theo nam nhân khác, nếu phò mã thật sự là con trai Từ thị, vậy không phải chứng minh rằng Trương gia lang quân đã chết kia, trên đỉnh đầu bị treo đám mây xanh biếc sao? (nón xanh)

Từ Văn Thành đương trường ghen đỏ cả mặt, tuy lời hăn nói đều là mầu thân dạn dò, nhưng lúc này hăn mới sức nhớ nếu Từ gia Đại cô thật sự trốn khỏi nhà chồng, còn thay tên sửa họ thành hôn cùng người khác, thậm chí còn không báo với nhà mẹ đẻ. Đây chẳng những khiến cho gia phong nhà họ Từ bị người ta nghi ngờ, mà còn liên lụy đến hôn sự của những cô nương Từ gia đều phải chịu ảnh hưởng sau này, đây cũng không phải là điều hăn muốn thấy.

“Sao? Như vậy liền nói, Từ Văn Thành người cũng không thể chứng minh người năm đó giao đưa bé cho Từ lão chính là tỷ tỷ của Từ lão ư?” Hoàng đế được lên tinh thần, thân mình cũng ngồi thẳng lên vài phần.

Từ Văn Thành nói phải cũng không được, mà nói không phải cũng không xong, liền cứng đờ ngay tại chỗ, nói không ra lời.

Trần Hữu thừa tướng âm thầm khinh bỉ, sau đó khẽ liếc đám người, bên trong lập tức lại đứng ra một vị, ôm quyền nói: “Hồi bẩm hoàng thượng, năm đó Từ thị kia đúng thật là nhân lúc đại hỏa trốn khỏi Trương gia, dọc đường đi ngang qua Lạc Dương được Ninh gia cứu, sau mới có thể được xem là cô nương thứ xuất của Ninh gia mà gả cho tội thần Trang Thành.”

“Có chứng cứ gì không?” Hoàng đế nhíu mày hỏi.

Khóe miệng người nọ thầm nhếch lên, hiển nhiên mơ hồ có chút đắc ý, khom người nói: “Ninh gia có người có thể làm chứng.”

Trên triều xôn xao một mảnh, đám tiểu bối như Từ Hải Sinh có thể không rõ lắm, nhưng những người đồng lứa hơi lớn tuổi đa phần đều từng nghe nói: sau khi Trục vương Tôn Giản chết không bao lâu, Ninh gia ở Lạc Dương bị người huyết tẩy (tàn sát), chuyện này làm rất bí ẩn, triều đình điều tra rất lâu cũng không có kết quả, rất nhiều thế gia vì chuyện năm đó mà tránh né không bàn tới, sợ bị Ninh gia liên lụy. Hiện tại lại có người có

thể tìm được người Ninh gia còn sót lại năm đó. Những ai trên triều còn chưa hiểu ra, trước mắt hầu như đã hiểu được, hôm nay rõ ràng Phái Bảo Thủ đã chuẩn bị hết thảy từ trước, muốn dìm chết phò mã Từ Văn Bân.

“Người có mang đến không?” Hoàng đế hỏi.

Người nọ cười, hồi đáp: “Người đã ở ngoài điện.”

“Tuyên đi.”

Ngay sau đó, thái giám tổng quản bên cạnh lập tức dùng thanh âm chói tai hô: “Tuyên! Người nhà họ Ninh yết kiến!”

Không bao lâu, từ ngoài điện bước vào một bà già gầy còm, ánh mắt né tránh, sợ hãi rụt rè, vừa nhìn liền thấy không giống như đi ra từ nhà thế gia. Người trên triều nhất thời dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía vị quan viên kia.

“Nô... nô tỳ Hạ thị... thỉnh... thỉnh an hoàng thượng.” phụ nhân kia run lập cập quỳ mọp trên mặt đất, bộ dáng hành lễ cũng có chút ý tứ.

“Người là người phương nào a?” Hoàng đế liếc nhìn Trần Hữu tướng, cũng không vội vàng, chậm rãi hỏi.

Phụ nhân kia run rẩy hai vai, thưa: “Nô tỳ là Hạ thị, từng là ma ma hồi môn của phu nhân Trục vương – Ninh thị ạ.”

“Người có chứng cứ gì có thể chứng minh vợ Trang Thành chính là Trương Từ thị?” Hoàng đế lại hỏi.

“Nô... nô tỳ...” Phụ nhân có chút sợ hãi quay đầu lăm lét nhìn vị quan viên kia, sau khi tiếp xúc đến ánh mắt của hắn, lập tức dập đầu trả lời: “Nô tỳ từng làm ma ma bên người phu nhân Trục vương, Trương Từ thị kia sau

khi chạy nạn ra khỏi thôn trang, đúng lúc phu nhân nhà nô tỳ về thăm nhà liền gặp được.”

“Người là nói, Trương Từ thị là do phu nhân Trục vương cứu trở về Ninh phủ?” Hoàng đế hạ thấp giọng hỏi lại một lần.

“Dạ... phải ạ.” Con người của phụ nhân kia dao động, căng thẳng đến độ nói không ra lời.

“Khởi bẩm hoàng thượng, không nói đến người này có thật là ma ma bên người phu nhân Trục vương hay không, dù sao trận chiến tại Tử Thành Tây Vực năm đó, Trục vương và phu nhân cùng hi sinh vì nước, bên người phu nhân cho dù có người cũng rất khó còn sống mà trở lại Kiến Khang.” Vị quan ban này bên Phái Cách Tân mở miệng vừa đúng chỗ trọng điểm, nếu đúng là ma ma thiếp thân bên cạnh phu nhân Trục vương, vậy có sao phu nhân Trục vương bỏ mình, còn ma ma này lại sống, từ xưa đến nay trung phó chính là kẻ hầu trung thành, nếu như bất trung, sao còn là người hầu được, sớm nên lấy cái chết để chứng minh trong sạch rồi.

Rất rõ ràng, những lời này bỗng chốc đâm vào lòng phụ nhân kia, bà ta run càng dữ dội.

“Bây giờ hình như không phải là lúc đàm luận bà vú già này có nên sống hay không sống trở về a.” Phái Bảo Thủ vô cùng bất mãn, lại kéo đề tài trở lại nói: “Chỉ cần bà ta có thể chứng minh phu nhân Trang Thành chính là tỷ tỷ ruột của Từ lão, như vậy có thể chứng minh phò mã chính là con trai của Trang Thành năm đó!”

“Nực cười, cho dù bà lão này có thể chứng minh vợ của Trang Thành chính là Từ thị, như thế cũng không thể chứng minh phò mã chính là con của Từ thị được!” một lão thần của Phái Cách Tân lập tức bác bỏ.

“Ai nói không thể chứng minh.” Trần Hữu tướng rút cuộc vẫn đứng lên, vung tay áo chấp tay nói: “Khởi bẩm bệ hạ, trước đó vài ngày có một

người đàn ông tự xưng là quản gia tiền nhiệm của Trang gia, lén lút giao tiếp với người nhà vi thần, hẳn từng vì bất mãn hành động của Trang Thành, tự chuộc thân mà rời phủ, nhưng hôm nay lại thương tiếc lão lang chủ cha của Trang Thành không có con cháu kế thừa hương khói, liền bôn ba thăm hỏi, muốn biết con trai mà Từ thị sinh ra năm đó, liệu còn ở nhân gian hay không, kết quả càng điều tra xuống dưới, liền phát hiện năm đó Từ thị giao đứa bé kia cho đệ đệ ruột nuôi nấng, hơn nữa...”

Trần Hữu tướng châm biếm nhìn về phía Từ Văn Bân nói: “Ngay cả công tử và quận chúa, con của phò mã cũng đều biết việc này, lần này có thể là giả chẳng.”

Trên triều đình, đám quan viên không tham dự vào hoàn toàn không biết sự tình sẽ phát triển đến nước này, ngay cả con trai con gái của phò mã cũng biết chuyện này, vậy liệu có phải, phò mã thật ra đã biết thân thế của mình, thậm chí còn nghĩ cách ém nhem hay không?

Có đôi khi bộ não của con người đúng là vô hạn.

Lúc này, Hoàng đế rốt cuộc cũng lộ ra một tia u sầu.

Trần Hữu tướng thấy vậy cũng bất động thanh sắc nhìn thái giám dẫn cừu nô bộc của Trang gia tiến vào.

Người nô vừa bước vào, rất dễ dàng khiến cho mọi người nhìn ra một thân võ nghệ trên người hắn, tuy đã lớn tuổi, nhưng đầy tinh thần, hơn nữa giờ tay nhắc chân đều nhìn ra được, hẳn nhất định từng là một vị quản gia thân phận không thấp. Những quản gia và ma ma, không phải tùy tiện nói làm là có thể làm, bình thường đều là gia chủ tự chọn, hoặc là được người tiền nhiệm tiến cử, mới có thể đi theo sư phụ hoặc là quản gia ma ma có thể diện học tập, mãi đến khi người tiền nhiệm nghỉ hưu hoặc phạm vào chuyện gì đó, mới có cơ hội ngoi lên, hơn nữa còn phải loại bỏ bớt một vài

căn bản cho dù từ quản gia bậc thấp mà làm lên, bước từng bước một lên vị trí tổng quản.

So với ma ma vừa rồi, hiển nhiên hẳn xuất hiện nổi bật hơn, cũng càng có lực đáng tin hơn.

“Thảo dân Trang Côn, thỉnh an hoàng thượng.” Một lời điểm ngay ý chính, vừa rồi ma ma kia nay vẫn là thân nô bộc, nhưng vị quản gia tiền nhiệm này đã thoát tịch trở thành người bình dân.

“Hữu tướng nói, người từng là quản gia của Trang Thành?” lời Hoàng thượng hỏi có chút dồn dập, thân mình cũng hơi đổ về trước.

Quản sự kia dập đầu nói: “Chính là thảo dân.”

“Người có chứng cứ gì không?”

Quản sự kia tức khắc từ trong lòng lấy ra một vật, đưa cho thái giám dâng lên xong, hẳn mới nói: “Mời bệ hạ xem qua, đây là ấn giám (dấu gốc của ấn triện) mà lão lang chủ Trang gia ban cho thảo dân bảo lưu, vốn là dùng ấn giám này để giữ sổ sách và điều phối nhân thủ, nhưng từ khi lão lang chủ mất, ấn giám này liền bỏ đi không cần dùng nữa, thay đổi dùng một loại ấn giám khác, khi thảo dân rời phủ, chỉ cho phép mang theo loại ấn giám cũ này để làm kỷ niệm.”

Hoàng thượng nhìn ấn giám trên khay, ấn giám kia là một khối ngọc Hòa điền màu xanh trắng, hình dạng mảnh hổ, thân thoáng giương cung, sống động như vị chúa tể sơn lâm đang gầm thét, ngưỡng mặt hướng lên trời, rất có khí phách.

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 93: Hai Phe Giăng Co

Thời cổ, ấn giám ở một mức độ nào đó giống như chứng minh thân phận cho một người hoặc là một gia tộc. Trong đại gia tộc, cho dù là quản sự cũng phải có được loại ấn giám này, dùng nhiều trong tài chính thu chi và cả quản lý nhân sự, bằng không không có điều lệ, việc vận hành trong các đại gia tộc rất dễ dàng xuất hiện sự cố phát sinh, ví dụ như không thu được tiền, hoặc là không chỉ huy được nô bộc, cho dù là phát thiệp mời hoặc tặng quà năm mới gì đó, đều rất dễ gây ra sai lầm.

Tương đối với tầm quan trọng của ấn giám, mà người ở nơi này đối với việc đề phòng làm giả ấn giám cũng làm có phần cẩn thận hơn, cho nên bình thường rất ít có tình huống phát sinh ấn giám giả, hơn nữa còn khá quan trọng, đặc biệt là những thế gia nhà quan có phẩm cấp cao, còn có thể đem ấn giám – vật khá quan trọng này lưu một bản sao trong ghi chép của chính phủ, bình thường đều có lập hồ sơ lưu trữ để đề phòng bất cứ tình huống nào.

“Bản ghi chép toàn bộ ấn giám của thời Tiên hoàng...” Hoàng đế quay đầu nhìn thái giám tổng quản.

Thái giám lập tức thưa: “Hiện nay đang được niêm phong lưu trữ tại Hộ bộ ạ.”

“Bảo Hộ bộ trình lên đi.”

Hoàng đế muốn xem, Trần Hữu tướng còn châm dầu vào lửa, ai dám gian lận hoặc trì hoãn trong đó, cũng đâu phải chán sống. Cho nên rất nhanh, người của Hộ bộ đã dâng lên bản ghi chép toàn bộ ấn giám thời tiên hoàng đã ố vàng cũ nát.

Qua một hồi tìm kiếm đối chiếu, thái giám tổng quản sắc mặt khê trắng nhợt, dâng lên thấp giọng nói: “Hoàng thượng... Ngài xem...”

Hoàng đế cúi đầu cẩn thận quan sát, quả nhiên ấn ký giống hệt nhau, thậm chí ngay cả một vài điểm nhỏ nhất nào đó trên chất ngọc cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Vật nọ rất nhanh đã được Hoàng đế truyền cho vài vị lão thần cấp cao xem xét, Trần Hữu tướng chỉ dùng ánh mắt lướt qua một cái, liền thối lui ra sau. Mọi người có mặt cũng xem qua, ngay cả vài vị quan thanh niên của Phái Cách Tân cũng sáp đến, không gần không xa mà quan sát kỹ lưỡng, sau đó sắc mặt có chút không tốt.

“Một khi đã như vậy, người có thể chứng minh phò mã chính là con trai của Trang Thành năm đó không?” Hoàng đế phóng ra uy nghi của đế vương, ánh mắt cảnh cáo nhìn Trang Côn nói.

Trang Côn chẳng mảy may dao động, khẳng định nói: “Năm đó trước khi tướng quân nhà ta xảy ra chuyện, phu nhân quả thật có sinh hạ một bé trai.”

“Thế chẳng phải là nói, năm đó Trang gia bị sao trảm cả nhà, sao Từ thị lại tránh được?” Phái Cách Tân cười nhạt.

Trang Côn cư nhiên dập đầu tạ tội nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, phu nhân nhà ta lúc ấy không bị chịu hình, mà là tướng quân nhà ta dùng một người trong nhà có bộ dạng tương tự, thay thế.”

“Tên ác nô nhà ngươi! Nói thật dễ nghe, nói cái gì mà muốn tìm được đứa con mồ côi của chủ cũ, bấy giờ thế này là thế nào? Thất tín bội nghĩa, bán đứng chủ cũ, ngươi và lão phụ kia chẳng qua là cùng một giuộc với nhau mà thôi!” giữa đám quan văn và quan võ trong triều, lời này là xuất phát từ miệng một vị võ quan, chắc hẳn từng làm lính dưới trướng của Trang Thành, cho dù đối với hành động phản quốc của Trang Thành oán hận không thôi, nhưng đối mặt với một tên ác nô đường hoàng như thế, vẫn không kiềm được mà lên án mạnh mẽ.

“Lòng thảo đối với Trang gia, có nhật nguyệt chứng giám!” trên gương mặt già cỗi của Trang Côn không hề lộ ra một tia xấu hổ, ngược lại hiên ngang lẫm liệt nói: “Nhưng năm đó tướng quân quả thật đã phạm sai lầm, nếu lão lang chủ dưới suối vàng biết được, tất nhiên cũng sẽ quân pháp bất vị thân, để báo hoàng ân! Nhưng hôm nay thảo dân đến đây, không phải là nói xấu cũ chủ, chính là hy vọng lão lang chủ có người kế tục, thảo dân nguyện lấy tấm thân tàn này ra thế chỗ cho tân chủ Trang gia, tùy hoàng thượng xử trí, cũng khẩn cầu hoàng thượng, nhìn vào phân thượng lão lang chủ của ta cả đời rong ruổi trên nhung mã, vì nước tận trung, mà lưu lại cho Trang gia một đường huyết mạch.”

Lời này vừa dứt, trong triều đình lại không có ai lên tiếng, người ta cũng đã nguyện ý dùng mạng mình đổi mạng phò mã rồi, chẳng qua muốn phò mã nhận tổ quy tông, lưu lại huyết mạch cho Trang gia thôi, như vậy còn nói gì được nữa, cho dù phò mã bị hủy con đường làm quan, nhưng không phải còn có con trai phò mã sao, tương lai Trang gia tất nhiên sẽ lại quật khởi một lần nữa. Nếu nhìn vào phương diện nhân tình, thì Trang Côn này quả thật rất có lỗi với phò mã, nhưng nếu nhìn vào lâu dài, Trang gia có một đứa con dâu như Đại trưởng công chúa thế kia, thì lo gì không có hi vọng, suy cho cùng còn hơn là để phò mã vẫn luôn mang họ Từ mà khiến cho Trang gia hoàn toàn mai một.

Cái nào đúng cái nào sai, quả thật là không phân rõ được.

“Vây, vây Trang phu nhân hiện đang ở nơi nào?” trên mặt Hoàng đế đã rất khó nhìn, nếu chuyện này là thật, phò mã quả thật không nhất định sẽ bị nguy hiểm tính mạng, thậm chí có thể dựa vào lời lão nô này nói, một mạng đổi một mạng, còn có thể làm nên một đoạn giai thoại, nhưng sự tình này về sau, đối với triều đình, đối với phủ công chúa tất nhiên là trăm hại mà không hề có lợi.

Trang Côn tiếc nuối lắc đầu nói: “Từ lúc phu nhân giao đứa bé cho Từ gia, về sau không biết tung tích, thảo dân cũng đang tìm kiếm, nhưng...”

“Hoàng thượng, vi thần cũng từng đi tìm một vài phu nhân từng có giao hảo với Từ thị, bọn họ đều có thể chứng minh, bức họa Trang phu nhân ở chỗ Trang Côn chính là Từ thị năm đó.” Trần Hữu tướng lại bước ra khỏi hàng nói, trong lòng thầm hận Từ Man đi thăm hỏi lung tung, quây cho bọn họ tay chân bấn loạn, cuối cùng cũng không tìm được người chân chính có giao hảo với Từ thị.

Nếu Trần Hữu tướng đã khẳng khái nói như vậy, thì tất nhiên không cần cho những phu nhân kia lên điện hỏi, vả lại cũng không hợp quy củ. Cho nên mắt thấy sự tình sẽ phát triển theo hướng cực kỳ bất lợi cho phò mã, bầu không khí tựa hồ cũng mơ hồ trở nên nặng nề. Phái Bảo Thủ đứng sau Hữu tướng ân thầm sung sướng, mà Phái Cách Tân đứng bên cạnh, hoặc cúi mi buông mắt, hoặc vẻ mặt oán giận, cũng có vẻ mặt tiếc nuối.

“Phò mã, người còn lời nào muốn nói không?” Hoàng đế hít vào một hơi, thương tiếc nhìn phò mã.

Từ Văn Bản quỳ trên điện, thời gian dài như vậy, bất luận ai nói gì, hẳn đều không nói lấy một lời, giống như một lão tăng nhập thiền, không bị bất cứ ảnh hưởng gì từ xung quanh.

“Hồi bẩm bệ hạ, vi thần có lời muốn nói.” bởi vì một lúc lâu không nói, giọng Từ Văn Bản hơi khàn khàn, song vẫn kiên định nói: “Vi thần

tuyệt đối không thể là con của Trang Thành.”

“Đại phò mã, nói lời này không phải đã quá muộn sao.” Người ban nãy của Phái Bảo Thủ lại đứng dậy, khẽ cười nói: “Chúng cứ đều đã ở trước mắt, năm đó Từ thị gả cho Trang Thành, sau lại sinh hạ một người con trai, sau khi Trang Thành bị tử hình, bà ta lại mang người đi nương nhờ Từ phủ, đem con phó thác cho đệ đệ mình. Nay người của Trang gia cũng đã tìm tới rồi, lại nguyện ý lấy mạng đổi mạng, phò mã hà tất cứng rắn không nhận chứ.”

Từ Văn Bản thẳng người lên, thẳng tắp nhìn chăm chăm người nọ, lạnh lùng nói: “Nhưng mấu chốt là, Từ thị có hay không có đứa con trai này.”

Trên triều đình bỗng chốc nổi lên một tràng xôn xao, nguyên do của sự tình đều lấy con trai của Từ thị mà triển khai ra, nhưng giả sử Từ thị không có con, vậy đứa bé được đưa đến Từ gia, liệu có phải là con của Trang Thành hay không?

“Người nói thế là có ý gì?” người nọ của Phái Bảo Thủ lùi hai bước, tức giận đến đỏ cả mặt, “Người đừng tưởng rằng đánh lừa dư luận như thế, là có thể thay đổi xuất thân của người.”

“Xuất thân của ta như thế nào, còn không tới phiên người chất vấn.” Từ Văn Bản nói, lập tức quay sang Hoàng đế nói: “Chẳng những Từ thị không có khả năng có con, mà ngay cả Trang Thành cũng không có khả năng có con.”

“Người đây là nói bậy!” ai nấy còn chưa kịp phản ứng, Trang Côn kia đã lập tức trừng mắt phản bác.

Từ Văn Bản ngoảnh đầu nhìn dưới điện, lộ ra một nụ cười mỉm cực nhạt, nụ cười này, chẳng những khiến Trang Côn nhìn thấy trong lòng run sợ, mà còn khiến Trần Hữu tướng lập tức nhú mày.

“Hồi bẩm hoàng thượng, thân thể của vi thần chẳng những liên quan đến thể diện của hoàng gia, mà còn liên quan đến một chuyện cũ năm xưa.” Từ Văn Bân nhìn quanh bốn phía, tiếp tục nói: “Còn liên quan đến tiên hoàng.”

Trong lúc nhất thời, đám triều thần hít một ngụm khí lạnh, quả thực hận không thể đem lỗi tai mình giấu đi, có đôi khi biết quá nhiều, ngày sau Hoàng đế giở sổ tính nợ, chết cũng nhanh nhất.

Hoàng đế hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm này, tuy nói hăn đối với tiên hoàng rất có bất mãn, nhưng dù sao cũng là phụ thân mình, rất nhiều chuyện vẫn nên đóng cửa bảo nhau là được rồi, cũng không nên cấp cho chúng thần làm đề tài trà dư tửu hậu.

“Như thế, liền bãi triều đi.” Hoàng đế bỗng nhiên đứng dậy, nhìn xuống phần đông triều thần, trước chọn vài vị lão thần của Phái Bảo Thủ, lại chọn vài bề tôi tâm phúc Phái Cách Tân, cha của Đinh Hạo Nhiên – Đinh Thiệu cũng có trong đó, một nhóm cùng đi đến hậu điện.

Từ Văn Bân được thái giám đỡ dậy, đi theo phía sau Hoàng đế, lúc đi ngang qua Trần Hữu tướng, chợt nghe lão nhẹ nhàng nói: “Tuổi cũng không còn trẻ nữa, nên phải nhận mệnh (cam chịu số phận) đi, có giờ bao nhiêu thủ đoạn, cũng không bay vượt qua được con sóng lớn đâu.”

Từ Văn Bân đến liếc cũng không thèm liếc nhìn lão lấy một cái, chỉ rảo bước vượt qua lão, đi vào hậu điện.

“Người nói, hăn muốn làm cái gì?” Trần Hữu tướng sửa lại ống tay áo, gương cầm lên, nheo mắt nói với đồng liêu Phái Bảo Thủ bên cạnh.

“Chẳng qua là muốn tìm tiếp viện mà thôi, có là Đại trưởng công chúa đến đây, hăn cũng đừng hòng thoát thân.” lão thần kia cười xùy một tiếng, sau lại nói: “Chẳng qua là vùng vẫy giãy chết thôi.”

Trần Hữu tướng quay đầu lại, trong đám người vậy mà không phát hiện thứ tử Từ gia nhậm chức Thái Thường Thừa, trong lòng luôn thấy có gì đó không bình thường.

Bình thường Hoàng đế muốn xử lý chuyện khá quan trọng, lại cần thương lượng với những người khác thì sẽ sử dụng hậu điện như nội thư phòng. Từ Văn Bân là phụ tá đắc lực của Hoàng đế, đến không ít lần, Hữu tướng là lão thần của tiên hoàng, lại có thực quyền, đương nhiên cũng không có khả năng chưa từng tới.

Sau khi bọn họ tiến vào cửa, liền đứng theo chức vị, Phái Bảo Thủ hiển nhiên đã dự liệu trước, ai nấy đều là bộ dáng xem kịch vui. Phái Cách Tân lại không còn vẻ lo âu như ban nãy, ngay cả biểu tình cũng khó nắm bắt được, cũng chỉ có Trang Côn và lão phụ kia được dẫn vào, quỳ ở một bên, trong lòng lo âu thấp thỏm.

“Phò mã, người nói Trang Thành không có khả năng có con, là có do đâu?” sau khi ngồi xuống, Hoàng đế liền mở miệng hỏi.

“Hồi bẩm hoàng thượng, Trang Thành vẫn luôn đi theo bên người Trữ vương, có một lần Trữ vương gặp mai phục, Trang Thành lấy thân cứu chủ, đã thương đến thân thể.” Từ Văn Bân cũng không giả lả nữa, trực tiếp nói ra.

“Điều đó không có khả năng!” vài vị lão thần lấy Hữu tướng đứng đầu, rõ ràng không muốn tiếp nhận, chuyện này quả thực là quá mức hoang đường.

Từ Văn Bân vậy mà không giải thích, ngược lại nói: “Ngoài ra, năm đó Trang Thành xác thực là bị oan khuất lớn.”

Con người của Hoàng đế co lại, tâm tình không rõ nhìn tỷ phu mình: “Từ Văn Bân, người có biết, người đang nói cái gì không.”

Từ Văn Bân lập tức quỳ xuống đất, chắc chắc nói: “Năm đó cái chết của Trục vương là có ẩn tình, Trang Thành cũng không phải là người thông đồng với giặc bán nước.”

“Lớn mật, Từ Văn Bân, người có biết người đang nói cái gì không?” Trần Hữu tướng càng cảm thấy trong chuyện này có điều gì đó cổ quái, nhất thời không thể khống chế xảm xúc, dám lớn tiếng quát trước mặt Hoàng đế: “Người cư nhiên dám nghi ngờ tiên hoàng? Cho dù người không muốn nhận làm con của tội thần, tuyệt đối cũng không thể nói xấu tiên hoàng.”

“Câm mồm!” Hoàng đế vỗ bàn, tức giận nói: “Để cho hắn nói!”

Từ Văn Bân nhắm chặt mắt lại, đè nén nỗi giãy dụa trong lòng: “Khởi bẩm hoàng thượng, năm đó người thông đồng với giặc bán nước, là một kẻ khác!”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 94: Trang Thành Bị Oan

Đối với chuyện năm đó, những lão thần đang ngồi đây vẫn còn ấn tượng, năm đó Tây Vực Tử Thành được báo lại là đang trữ binh hùng phò trợ cho huynh trưởng của tiên hoàng – Cảnh hoàng tử cướp ngôi đoạt vị. Lúc ấy đúng lúc Trục vương Tôn Giản cùng phu nhân đang du ngoạn bên ngoài. Sau khi Tôn Giản nhận được thánh chỉ, lập tức đưa thê tử trở về quân doanh, sau đó để thê tử lại quân doanh chờ tin tức, ai ngờ ngay tại lúc Tôn Giản sắp thắng lợi, Trang Thành đột nhiên làm phản, chẳng những đem bố trí của Tôn Giản tiết lộ cho thành chủ Tử Thành, còn kéo dài thời gian cứu viện, mãi đến khi Tôn Giản bỏ mình, vẫn chưa thấy viện quân đến.

Về phần phu nhân của Tôn Giản, sau khi nghe nói Tôn Giản binh bại, thế nhưng mang theo tâm phúc đến Tử Thành, cùng Tôn Giản chết tại Tử Thành, chuyện này lưu truyền đến nay, vẫn luôn là đối tượng khâm phục của các cô nương trong khuê phòng, đối với tình thâm đại nghĩa của bà, Tiên hoàng hậu từng đặc biệt ca ngợi qua.

Mà bị người tố giác, Trang Thành lại rơi vào thảm cảnh: sao trăm cả nhà, tiếng xấu muôn đời.

Sự tình này lẽ ra đã rõ ràng từ lâu, nhưng hôm nay, Từ Văn Bân đột nhiên gọi lên rằng Trang Thành là bị chết oan, mà kẻ thông đồng với giặc bán nước lại là người khác, điều này không thể không khiến cho chư vị ở đây vừa mừng vừa lo sợ.

Lo sợ là, dù sao với số tuổi của đám lão thần này, năm đó đối với sự tình của Tôn Giản Trang Thành đều có tham dự, những trò mờ ám trong đó thật sự không thể để người ngoài biết được.

Còn mừng là, trong đám người họ có võ tướng nào đó, hoặc từng là bạn đồng liêu của Trang Thành, hoặc từng là thân binh dưới trướng của Trang Thành. Nguyên bản lúc trước Trang Thành xảy ra chuyện, rất nhiều người trong số họ đều không muốn tin, ngật nổi bằng chứng như núi, cho dù bọn họ một lòng muốn bảo vệ Trang Thành, song cũng không thể thẹn với lương tâm mình. Thế mà bây giờ, có người nói cho họ biết rằng, người anh hùng trong lòng họ không hề phản bội quốc gia, càng không phản bội vị chiến thần của lòng họ, nỗi niềm này, cũng đồng dạng nói không nên lời.

“Năm đó, Trục vương điện hạ dẫn binh đến Tử Thành tây vực, lại phái Trang Thành đến đóng giữ ở biên cảnh cách Tử Thành không xa, vốn đã đem tính mạng bản thân phó thác cho Trang Thành, cũng có thể thấy được ở trong lòng Trục vương, Trang Thành là người đáng tin nhiệm.” Từ Văn Bản ưỡn thẳng lưng, nói đến chỗ này lại có chút cảm khái.

“Vậy cuối cùng cũng chỉ chứng minh là Trục vương không biết nhìn người thôi!” Một vị lão thần cười nhạo nói.

Từ Văn Bản không để ý tới hần, tiếp tục nói: “Trang Thành quả thật không cô phụ tín nhiệm của Trục vương, hần vẫn luôn canh giữ tại biên quan, chờ Trục vương truyền lệnh, chỉ tiếc, cuối cùng chờ được, lại là tin Trục vương bỏ mình.”

“Hoang đường!” vài lão thần nào đó rầm rì nói lên.

“Trang Thành xác thật không hề nhận được tin cầu cứu của Trục vương, bởi vì...” Từ Văn Bản tối sầm con ngươi, nói: “Bởi vì tin cầu cứu bị một kẻ khác cướp mất, hơn nữa kẻ này, còn đem tin tức của Trục vương bán cho thành chủ Tử Thành và cả Cảnh hoàng tử.”

“Kẻ đó là ai?” Hoàng đế càng nguyên ý tin tưởng tỷ phu nhà mình hơn, năm đó thời điểm xảy ra sự tình, hãn còn chưa sinh ra, phụ hoàng cũng còn trẻ. Lúc trước xảy ra chuyện gì, đối với một Hoàng đế ý thức được nguy cơ khá mãnh liệt như hãn mà nói, cái chết của Trục vương không quan trọng, mà quan trọng là rốt cuộc ai là kẻ phản quốc, nếu kẻ đó còn sống trên đời, thậm chí còn ở trong triều đình, điều đó đối với hãn mà nói tuyệt đối là một mối họa lớn.

Từ Văn Bản trầm mặc, đương lúc người nào đó còn muốn mượn việc này để lên tiếng chế giễu, hãn đột nhiên bình thản nói: “Người này chính là Lữ Miễn.”

Trong phòng lập tức im ắng như tờ, ngay sau đó một tướng quân rảo bước lên, giọng ồm ồm mà giận dữ hét: “Một bên nói vậy! Lữ tướng quân năm đó vì tố giác Trang Thành, mới liều chết trở về Kiến Khang, thậm chí còn có thư chính tay Trục vương viết, hướng hồ ngài ấy vì giữa đường bị người phục kích, trở lại Kiến Khang không bao lâu liền bị thương nặng mà chết. Sao người có thể vì ngài ấy đã qua đời, mà bôi nhọ ngài ấy như thế!”

“Lão phu nhớ rõ, tỷ tỷ ruột của Lữ tướng quân thế mà là dưỡng mẫu của Từ đại nhân, vì để trốn tội mà nói ra những lời đại nghịch bất đạo, bất nhân bất nghĩa này, e là không tốt đâu.” Trần Hữu tướng đứng phía sau mọi người, rất thức thời mà chêm dầu vào lửa. Ngay sau đó lại có vài vị lão thần của Phái Bảo Thủ đi ra chứng minh quan hệ của Từ Văn Bản cùng với dưỡng mẫu cũng không hòa thuận, thậm chí sau vụ đầu độc phủ công chúa, còn truyền ra lời đồn đoạn tuyệt quan hệ, nếu không phải lúc ấy Lữ thị bệnh nặng một hồi, chỉ sợ hai nhà đã không lui tới từ lâu.

“Từ Văn Bản người có chứng cứ không?” Lữ Miễn là con trai độc nhất của Lữ gia, lại mất mẹ từ nhỏ, lúc bấy giờ đi theo Tôn Giản xuất chinh, thiếu chút nữa đầu chết Lữ thị và lão Lữ đại nhân, sau đó Lữ Miễn vất vả mới về tới Kiến Khang, chẳng bao lâu lại bị chết do trọng thương không chữa trị được, Lữ gia cũng coi như đoạn tuyệt hương hỏa. Năm đó

tiên hoàng còn đích thân khen ngợi, thậm chí còn ban cho số tiền lớn hậu táng. Nếu nói Trang Thành là tên đại gian thần lòng dạ thối tha, thì Lữ Miễn là đại trung thần trung can nghĩa đảm. Thế mà hôm nay, phò mã đột nhiên nói, hai người họ lý ra nên đổi vị trí cho nhau, đến cả Hoàng đế cũng có chút kinh hãi trong lòng.

Từ Văn Bản khấu đầu, cung kính nói: “Hồi bẩm hoàng thượng, năm đó sau khi trượng phu chết, Từ thị quả thật bị Trương gia bạc đãi, bệnh nặng xém chết mới được đưa đến thôn trang, sau bởi do Trương gia làm giàu bất nhân, vô cùng tàn bạo mà khiến cho tá điền không chịu nổi, nổi bạo động thiêu đốt không ít thôn trang của Trương gia, lúc ấy Từ thị nhân cơ hội chạy thoát khỏi thôn trang, rồi giữa đường gặp được phu nhân Trục vương – Ninh thị đang trở về Lạc Dương thăm nhà mẹ đẻ.”

Chuyện này lúc này trên đại điện đã có người nói, cũng không có gì mới mẻ.

“Phu nhân Trục vương thiện tâm nhân từ, biết được Từ thị ở góa, mà mẹ chồng thì chì chiết, bèn dẫn theo về Vương phủ ở Kiến Khang. Từ thị vì báo đáp đại ơn của Ninh thị, bèn tự nguyện ở lại bên người làm quản sự nương tử giúp Ninh thị quản lý Vương phủ. Cùng lúc đó, Trang Thành lại là thân tín của Trục vương, bên trong lại như huynh đệ thân thuộc, thường xuyên ra vào Vương phủ. Cứ thế thường xuyên qua lại, Trang Thành liền để ý đến Từ thị vốn có dung mạo xinh đẹp, thậm chí không chê thân phận ở góa của Từ thị, cầu hôn với Ninh thị.”

Từ Văn Bản tiếp tục nói: “Từ thị vốn là người bỏ trốn, ban đầu không nguyện ý, nhưng phu nhân Trục vương không đành lòng thấy nàng cứ như vậy phí hoài tuổi xuân, bèn đề nghị giúp Từ thị thay hình đổi dạng, nhận làm tỷ tỷ thứ xuất của Ninh gia, lúc này cũng trùng hợp tỷ tỷ thứ xuất của Ninh thị không biết sao bỏ trốn theo người khác, gia tộc vừa vặn đang cần một người đến che đậy vụ tai tiếng này, bèn nhận Từ thị đến Lạc Dương, chuẩn bị đợi gả.”

Hoàng đế thấy chuyện này ly kỳ, liền đưa ánh mắt, khiến cho đám đại thần toan mấp mé biện giải liên ngậm miệng, đám đại thần trong lòng có rối rắm thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể nén trong bụng, sắc mặt khó coi.

“Sau khi Từ thị gả cho Trang Thành, mãi vẫn không có con, Từ thị cho là do lúc ở Trương gia mình bị bệnh nặng một trận, không thể có thai, bèn tìm một vị trung y thánh thủ đến, nào ngờ lại phát hiện hóa ra là Trang Thành năm đó thương thế cũ không trị dứt, tổn thương đến gốc rễ, cho dù mặt ngoài không khác nam nhi bình thường, nhưng không thể có con.” nói đến đây, Từ Văn Bản liền từ trong lòng lấy ra một phong thư, đưa cho thái giám tổng quản trình lên.

Hoàng đế lại không mở thư ra, vẻ mặt liền thay đổi nói: “Cư nhiên là Phạm thần y?”

Từ Văn Bản trả lời: “Chính là một vị thái y thời tiên đế.”

Nói đến vị thái y này, ở đây có ít người vui mừng, có ít người lại mặt tối sầm. Vị Phạm thần y trong truyền thuyết này không biết bái sư phương nào, 16 tuổi đã vào Thái y viện, y thuật của hãn không ai có thể sánh bằng, chỉ tiếc tính tình quái đản, thấy ai không vừa ý là tuyệt đối không cứu, có đôi khi đến cả tiên đế cũng phải lấy lòng hãn. Hơn nữa quan trọng hơn là, người này chưa bao giờ biết giả vờ hay là uyển chuyển, tính tình thẳng thắn dứt khoát, nói một không có hai. Năm đó ở trong cung cũng vì đắc tội với quá nhiều người, mới từ quan rời cung, tiên đế cũng vì chuyện hãn đắc tội với quá nhiều người, âm ỹ đau đầu, bèn cho phép hãn xuất cung, chỉ nói có việc cần còn thỉnh Phạm thần y vào cung. Kỳ thật nếu không phải tiên hoàng đột tử bất ngờ, nói không chừng tìm đến Phạm thần y còn có thể sống thêm vài năm, đây chỉ có thể nói là tạo hóa trêu người.

Hoàng đế nhìn ấn giám vừa quen thuộc vừa xa lạ trên thư, mở ra, nội dung bên trong rất ngắn gọn, cũng rất trực tiếp, trong thư rất thẳng thắn mà

viết bệnh án của Trang Thành năm đó, không hề có một chữ nào dư thừa, thật đúng là tính cách của vị kia.

“Nay Phạm thần y đang ở nơi nào?” Hoàng đế cũng là người, năm đó cha hắn đã không hưởng thụ được đãi ngộ của thần y, hắn cũng không muốn bỏ qua.

“Phạm thái y trước đó có trị liệu cho Gia Cát lão phu nhân, hiện tại... không biết tung tích.” Từ Văn Bân thầm than, nếu không phải nữ nhi Từ Man tìm được người này, sợ là muốn cho Hoàng đế tin tưởng, còn phải tốn nhiều công phu.

Hoàng đế chỉ tiếc hận một chút, lại hỏi tiếp: “Một khi đã như vậy, chỉ có thể chứng minh phò mã không phải con của Trang Thành, nhưng cũng không thể chứng minh Lữ Miễn là phản đồ năm đó.”

Lần này các đại thần cũng không hé răng, dù sao ấn giám của lão thần y không ai làm giả được, lão già kia tính tình ấy vậy mà thẳng đuột, chỉ cần lão nói tuyệt đối là thật, lão ta vốn khinh thường nói dối.

“Việc này...” Từ Văn Bân quay đầu nhìn ra ngoài cửa, khom người nói: “Còn thỉnh hoàng thượng cho vời một người.”

Hoàng thượng dùng dư quang liếc thấy vẻ mặt Trần Hữu tướng thoáng bất an, trong lòng mừng thầm, song trên mặt lại thản nhiên nói: “Tuyên đi.”

Trần Hữu tướng cảm giác mí mắt giật giật, trong lòng bất ổn, từ lúc nghe đến cái tên Lữ Miễn này hắn đã cảm thấy không tốt, sau lại nghe được Từ Văn Bân tự thuật lại sự tình mạch lạc rõ ràng, thậm chí ngay cả vị thần y năm đó cũng tìm đến, hoàn toàn không giống cái dạng như bọn họ theo dõi mấy ngày nay: không hề để ý đến thân thể, cả ngày nhàn rỗi vô vị, thậm chí còn không hay biết con trai con gái mình đang lên điều tra manh mối. Khi đó hắn cùng với phụ tá còn chê cười phò mã, nói hắn chất phác trì độn, con cái thì ngu như lợn.

Nhưng trước mắt... thái dương Trần Hữu tướng dường như có hơi ươn ướt.

Ngoài cửa chậm rãi đi vào hai người, một người trong đó, mọi người gần như đều biết, đó là con trai lớn của Từ Văn Bản, trưởng tử của phủ công chúa – Từ Hải Sinh, đại ca của quận chúa. Mà một vị khác, tuổi khá lớn, bước chân tập tễnh, đầu đầy tóc bạc, mặt đầy nếp nhăn, thoát nhìn như đã qua tuổi thất tuần (70 tuổi), lại nhìn quần áo vải thô trên người, giống như một bà lão bình dân nghèo túng, có ở trong đám người cũng không nhìn thấy.

“Đệ tử Từ Hải Sinh thỉnh an hoàng thượng.” Từ Hải Sinh đã là thân phận cử nhân, trước mặt mọi người tất nhiên phải xưng là đệ tử.

“Cậu cháu nhà mình, xa lạ làm gì.” Có điều hoàng thượng lại không thích bộ dạng này, thấy cháu trai vẫn nên gần gũi đáng yêu như trước đây mới tốt.

Từ Hải Sinh cười cười, cũng không phản bác.

“Người con mang đến là ai?” Hoàng thượng lại không vì thấy bà lão kia ăn bận cũ nát mà ghét bỏ, ngược lại thấy bà ta cử chỉ hào phóng, đi đứng tuy khó khăn, nhưng luôn có cảm giác quen thuộc.

“Cửu cửu, cửu nhìn lại thử xem, có thấy bà ấy quen mắt không?” Từ Hải Sinh thuận theo nói, sau đó đỡ bà lão kia đến.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 95: Cha Của Phò Mã

Hoàng đế nhú mày, chậm rãi từ long ỷ đứng lên, vòng qua bàn đi đến trước mặt bà lão kia, quan sát từ trên xuống dưới nhiều lần, kết quả càng nhìn càng thấy quen, càng nhìn càng kinh hãi, cuối cùng lại lui về sau hai bước, hơi kích động quay đầu nói với thái giám tổng quản: “Nhanh! Nhanh đến Vĩnh Xuân Cung mời cô mẫu người đến đây.”

Thái giám tổng quản cũng cả kinh, lại nhìn bà lão kia thêm vài bận, lập tức vâng dạ liền chạy ra ngoài.

Đám đại thần đều khó hiểu, không biết Hoàng đế kích động cái gì, còn muốn mời cô mẫu của thái giám tổng quản ở Vĩnh Xuân Cung đến. Vị cô mẫu kia và thái giám tổng quản thật ra cũng không phải ruột thịt gì, bởi vì đều cùng một họ, hơn nữa vị ma ma kia là ma ma bên người Hoàng đế, nên lúc bấy giờ kết nghĩa cô cháu, chuyện này ở trong cung cũng không hiếm thấy.

Có điều vị ma ma thiếp thân bên người Hoàng đế kia ấy vậy mà là người có lai lịch lớn, nghe nói là cung nữ thiếp thân năm đó đi theo Tiên hoàng hậu tiến cung, tuổi nhỏ hơn Tiên hoàng hậu, thông minh lanh lợi, sau vì Tiên hoàng hậu sinh hạ công chúa, liền ở bên cạnh chăm sóc. Lại sau đó bởi vì Tiên hoàng hậu bệnh chết, khi ấy Hoàng đế vẫn còn là hoàng tử tuổi lại nhỏ, liền vứt bỏ cơ hội xuất cung, một mạch thủ tại bên cạnh công chúa và tiểu hoàng tử, mãi đến khi hoàng tử đăng cơ thành hoàng thượng, liền từ chối đề nghị về hưu dưỡng già của Hoàng đế, đến Vĩnh Xuân Cung hầu hạ Tân thái mỹ nhân, hiện tại đã lớn tuổi, cũng không thường hầu hạ ở trước

mặt Tần thái mỹ nhân, phần lớn thời gian là ở trong Phật đường, nên người biết đến bà cũng không nhiều.

“Thật sự... bà là...” Hoàng đế cũng không biết nên nói gì, có hơi nói năng lộn xộn.

“Lão nô Hàn Mai thỉnh an hoàng thượng.” Bà lão kia hai tay có hơi run run, nhưng hành cung lễ lại không có một chút sai sót, càng khiến cho người xung quanh thêm tò mò.

“Mai cô cô mau miễn lễ.” Hoàng đế vừa mở miệng, lại khiến cho các đại thần chấn động, Hoàng đế chưa từng có vẻ mặt ôn hòa đối với một thảo dân như thế, thậm chí còn có ý tôn kính.

“Lão nô chưa từng gặp qua hoàng thượng, lại không nghĩ rằng hoàng thượng đã lớn như vậy.” Hốc mắt bà lão đỏ lên, vượt quá phận mà đánh giá Hoàng đế, lập tức dùng ống tay áo vải xoa hốc mắt ẩm ướt, nói: “Hoàng thượng thật giống nương nương.”

Một câu nói, khiến Hoàng đế thiếu chút nữa rơi lệ, lại e ngại đám đại thần có mặt ở đây, chỉ có thể cố nén, ân cần nói: “Mai cô cô mấy năm nay vì sao không vào cung? Cần cô cô vẫn luôn nhớ đến bà, bao nhiêu năm nay...”

Bà lão kia vừa nghe thấy cái tên này, nhất thời che mặt bật khóc nức nở, Từ Hải Sinh không thể không tiến lên an ủi, người chung quanh đều óc càng mờ mịt.

Không đợi Hoàng đế hỏi thêm vài câu, chợt nghe thái giám ngoài cửa hô: “Vĩnh Xuân Cung Cần ma ma cầu kiến.”

Hoàng đế lập tức trả lời: “Tuyên!”

Gần như không để cho mọi người chờ đợi, liền thấy ngoài cửa đi vào một vị ma ma ăn mặc như phụ nhân, nhưng hiển nhiên vị phụ nhân này thoát nhìn trẻ hơn rất nhiều, ước chừng mới hơn 40, bảo dưỡng khéo, thân mình đầy đặn, tuy chỉ là áo tơ trắng, nhưng vải dệt tinh quý, so với bà lão thất tuần kia, quả thật quý trọng hơn nhiều.

“Lão nô thỉnh an hoàng thượng.” Miệng tuy nói, nhưng phụ nhân này vẫn nhìn chăm chăm bà lão bên người Từ Hải Sinh, càng nhìn giọng nói càng run.

“Cẩn cô cô không cần đa lễ, cô cô nhìn người này có nhận ra là ai không?” Hoàng đế nâng Cẩn cô cô dậy đưa đến bên cạnh bà lão kia, hai vị phụ nhân nhìn nhau, thật giống như thời gian đã rất lâu, lại thảng như chỉ mới vụt qua một thoáng.

Bỗng nhiên, chợt nghe Cẩn cô cô ôm chầm lấy bà lão khóc rống: “A tỷ! Đúng thật là tỷ rồi, a tỷ, sao nay tỷ mới trở về, muội còn tưởng là.... tưởng là tỷ đã sớm không còn trên đời nữa rồi.”

Bà lão kia bị ôm chặt đến khó thở, cũng trả lời: “Một lời khó nói hết a, một lời khó nói hết!”

Cẩn cô cô lệ rơi đầy mặt, ôm bà lão không chịu buông tay, cuối cùng vẫn là Từ Hải Sinh ở bên cạnh khuyên hai câu, mới buông ra đứng ở một bên, song kiểu nào cũng cũng không chịu buông tay tỷ tỷ ra.

“Hoàng thượng, lão nô có oan khuất muốn tâu!” sau khi nghẹn ngào một hồi, bà lão kéo tay muội muội, quỳ xuống trước mặt hoàng thượng, Cẩn cô cô bên cạnh bà đương nhiên cũng không đứng mà quỳ xuống theo.

Hoàng thượng thấy vậy, nào dám để cho hai người họ quỳ thật, vội gọi thái giám tổng quản tới, chẳng những nâng hai người dậy, còn ban thưởng ghế ngồi.

“Mai cô cô, bà cứ nói, trăm nghe là được.”

Bà lão xoa xoa mắt, ổn định lại một chút, mới xa xăm nói: “Năm đó, lão nô được Tiên hoàng hậu ban cho phu nhân Trục vương làm nô tỳ thiếp thân, vốn tưởng rằng mọi người đều ở Kiến Khang, chỉ chờ muội muội đến tuổi, có thể được ân chỉ xuất cung là cả nhà đoàn viên. Lại không ngờ, sau đó cứ nhiên xảy ra chuyện bi thảm kia.”

Dường như không chịu được nỗi bi thống cực lớn, hai tay bà run run, mãi đến khi muội muội vịn chặt, bà mới tiếp tục nói: “Lão nô ở phủ Trục vương rất được phu nhân tín nhiệm, sau trên đường về thăm Ninh gia, lại gặp Từ tỷ tỷ. Từ tỷ tỷ là người đôn hậu thuần lương, rất dễ ở chung, mọi người giống như chị em một nhà, sống trong phủ vui vui vẻ vẻ. Cho dù không lâu sau Từ tỷ tỷ gả cho Trang tướng quân, cũng thường xuyên trở về thăm chúng ta. Lại về sau, lão nô được phu nhân an bài, gả cho quản sự Vương phủ, trở thành quản sự nương tử, vẫn làm việc ở trong phủ.

Mãi đến vài năm sau, Trục vương thấy ở mãi trong Kiến Khang không khỏi buồn chán, bèn dẫn phu nhân ra ngoài giải sầu, nào ngờ... nào ngờ chẳng qua là đến vùng biên cương, lại gặp phải Cảnh hoàng tử tạo phản, còn cấu kết cùng thành chủ Tử Thành. Trục vương không còn cách nào, đành phải lãnh binh đến đó, Trang tướng quân chặn hậu. Lão nô và phu nhân chỉ có thể ở lại đại doanh biên cương chờ Trục vương trở về. Khi ấy, ngày ngày phu nhân lo lắng như sống trên chảo nóng, nhưng xuất phát từ nguyên do đặc biệt, không thể trở về Kiến Khang. Sau đó Lữ Miễn làm phản, đem tin tức của Trục vương tiết lộ cho thành chủ Tử Thành không nói, thậm chí còn giả lệnh của Trục vương, bắt cóc phu nhân, khi đó phu nhân của Trang tướng quân – Từ tỷ tỷ cũng đi cùng chúng ta, liền bị bắt cóc.”

Trong phòng lập tức trở nên cực kỳ ngưng trọng, lúc ấy Lữ Miễn thế nhưng là tay không một mình trở lại Kiến Khang, cũng không nhìn thấy hẳn bắt cóc người nào.

“Chúng ta bị hãm mang theo thân tín dùng xe ngựa trang, áp tải về Kiến Khang, ban đầu, chúng ta còn tưởng rằng hãn thật là người Trực vương phái tới, mãi đến khi gặp được thân vệ của Trực vương, trên đường xảy ra tranh chấp, mới vỡ lẽ, hãn là một kẻ tiểu nhân ti bỉ cỡ nào!” nói xong, vẻ mặt bà lập tức trở nên thập phần dữ tợn, như thể hận không thể đem Lữ Miễn ra băm vằm trăm mảnh, ăn thịt uống máu hãn.

“Thân binh của Trực vương vốn đã bị thương, sau khi gặp phải Lữ Miễn, chỉ kịp đả thương hãn, giết hết đám thân tín, rồi trọng thương mà chết, trước khi chết, còn giao vật này cho lão nô.” Bà dùng sức giữ chặt tay mình, để cho nó ngừng run rẩy, sau đó trân trọng lấy một cái bọc nhỏ từ trong lồng ngực ra, đưa cho thái giám tổng quản.

Thái giám tổng quản cầm bọc nhỏ cẩn thận mở ra, phát hiện bên trong là một tấm Hồ phù*, còn có một phong thư nhuộm máu.

* hồ phù: dấu hiệu để điều binh thời xưa, hình con hổ, chia làm hai mảnh, chứng tỏ có thực quyền điều binh khiến tướng.

Hoàng đế không để ý đến ánh mắt nóng bỏng của những kẻ có tâm tư nào đó trên triều, nghiêm trọng cầm lấy tấm hồ phù kia, nhét vào trong lồng ngực mình, sau đó cầm lấy lá thư, cẩn thận đọc. Thế nhưng, càng đọc lòng càng nổi hỏa, càng xem nổi giận càng dâng cao, cuối cùng xoay người đi đến trước bàn, quét sạch giá bút tấu thư trên bàn xuống đất, phát ra thanh âm đổ vỡ.

“Vô sỉ! Quả thực là vô sỉ!” Hoàng đế đưa lá thư cho thái giám tổng quản, hãn đã tức giận đến không nói ra lời, chỉ ra hiệu bảo thái giám đọc thư lên.

Trong thư nói rất rõ ràng, năm đó Tử Thành bị bao vây, Trực Vương vốn sẽ thắng, nhưng Lữ Miễn rất sợ chết, luôn cảm thấy Cảnh hoàng tử người đông thế mạnh, bèn muốn trốn về Kiến Khang, ai ngờ bị Trực vương

phát hiện, phạt nặng một trận, cho nên sinh lòng oán giận, đầu óc nóng lên, cư nhiên cấu kết với mật thám của đối phương, lại móc nối với thành chủ Tử Thành. Bọn chúng cùng thiết kế bố cục, Trục vương có chấp cánh cũng không bay được.

Thế là, Trục vương bị bao vây, thành chủ lại sợ Trang Thành đến cứu viện, bèn kêu Lữ Miễn rải lời đồn trong quân, nói là Trang Thành làm phản, đã đầu nhập vào Cảnh hoàng tử, bên ngoài thành chủ Tử Thành lại tung chút tin giả, trong lúc nhất thời lòng người hoang mang, cuối cùng, Trục vương dẹp tan nghị luận của mọi người, gửi tin cho Trang Thành, lại bị người của thành chủ và Lữ Miễn giết chết ngay trên đường báo tin.

Viện quân cuối cùng không tới.

Trước khi quân của Trục vương bị diệt, phát hiện không thấy tung tích của Lữ Miễn đâu, liên hệ cao thấp, bắt được vài tên thân tín của Lữ Miễn, tất nhiên hiểu ra chân tướng mọi việc, nhất thời hối hận chông chất. Vì báo thù, cũng vì bảo vệ Trang Thành, mà trước khi chết hẳn viết phong thư này, giao cho thân vệ đặc lực nhất, bảo hẳn giao cho phu nhân còn ở trong đại doanh biên quan, tiện cho tương lai vì nước trừ hại.

Nhưng chẳng ai ngờ rằng, phong thư này lại đến chậm gần ấy năm, triều đại đã thay đổi qua một đời Hoàng đế, chân tướng mới được phơi bày rõ ràng.

“VẬY... vậy Từ thị cố sao lại đưa đứa bé đến Từ phủ?” một vị tướng quân nào đó sau khi trầm mặc, vẫn không kiềm được mở miệng hỏi.

Bà lão thở dốc một hơi, ánh mắt đột nhiên trở nên nhu hòa, nhìn về phía Từ Văn Bản còn đang quỳ, vừa như bi thương lại như hoài niệm nói: “Nguyên nhân phu nhân ở lại đại doanh không thể hồi kinh, chính là trên đường du ngoạn phát hiện mang thai, mãi đến khi Trục vương xuất chinh, phu nhân bởi vì sầu lo quá độ, sinh non ra một nam hài.”

Lần này đến cả Hoàng đế cũng choáng váng, chuyện của Trục vương cả Ngô quốc hiếm có ai mà không biết, nhưng không một ai biết rằng Trục vương có hậu thế a.

“Lữ Miễn bị tập kích, chạy trốn chết, lúc ấy hãn cũng không biết phu nhân có con.” Bà lão nghĩ lại mà sợ, nói: “Lão nô ôm thể tử nấp trong toa xe, Lữ Miễn khinh suất, còn tưởng là con của Từ tỷ tỷ, nên tránh được một kiếp. Sau đó Từ tỷ tỷ tương kế tựu kế, đưa đứa bé đến Từ phủ, nói dối là con của mình.”

Hoàng đế hít sâu một hơi, nhìn về phía tỷ phu mình, trong đầu nghĩ hóa ra là vậy, mặc dù Tôn Giản được ban thưởng họ Vương, lại không phải thật sự là con cháu Tôn gia, nhưng hãn cùng với tỷ tỷ thành hôn cũng coi như thành hôn cùng họ rồi, sau này phải làm sao bây giờ.

“Vậy phu nhân Trục vương và cả Từ thị đâu?” Hoàng đế hồi thần lại, vội vàng hỏi.

Vừa nhắc đến đây, nước mắt bà lão lại vỡ òa, bi thương nói: “Phu nhân ngài ấy... bởi vì đang trong tháng ở cữ mà lang bạc kỳ hồ, tâm tình lại không tốt, cuối cùng băng huyết mà chết, mà Từ tỷ tỷ vốn đã bị thương trong lần đánh nhau đó, sau đó hay tin Trang tướng quân bị hàm oan mà chết, bị đả kích trầm trọng, đưa tiểu thể tử đến Từ gia xong, không lâu sau cũng qua đời.”

Mọi người bất luận trong lòng suy nghĩ như thế nào, ở mặt ngoài đều cùng thốn thức một phen.

“Hoàng thượng, mặc dù Lữ Miễn đã chết, nhưng còn có một người, biết rõ việc này mà còn vì kẻ ác nhân kia mà giấu giếm rất nhiều năm, làm ra rất nhiều chuyện khiến người khinh bỉ.” không đợi mọi người tiêu hóa xong, bà lão lại ngẩng đầu, lớn tiếng nói.

Từ Văn Bản quỳ gối tại chỗ, thân mình chợt cứng ngắt mất tự nhiên,
còn hơi lung lay.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 96: Lại Một Người Khác

“Hồi bẩm hoàng thượng, Lương tướng quân ngoài điện cầu kiến.”

Bà lão còn chưa nói ra danh tính người này, bên ngoài một tiểu thái giám xương tên đã chạy vào bẩm báo.

Hoàng đế nghi hoặc nhìn về phía Từ Văn Bản, sắc mặt Trần Hữu tướng dường như càng khó coi thêm vài phần.

“Có nói là chuyện gì không?” Hoàng đế nghĩ đến cậu em rể sắp ra lò mọi ngày ít khi vào cung này, không khỏi thắc mắc hỏi.

“Lương tướng quân có nói, đã không phụ sự ủy thác của Đại trưởng công...”

Tiểu thái giám còn chưa nói hết, Từ Văn Bản liền nhắm mắt lại, nhin đau mà nói: “Là vi thần mời Lương tướng quân đến, người mà Mai cô cô nói, Lương tướng quân hẳn đã đưa đến.”

Bên Phái Bảo Thủ, ông nhìn tôi tôi nhìn ông, cuối cùng đều nhìn về phía Trần Hữu tướng, hiển nhiên tình thế nay đã phát triển hoàn toàn khác xa như bọn họ thương nghị trước đó. Dựa theo tính toán ban đầu của bọn họ, chỉ cần ép chết phò mã là con trai Trang Thành, vậy từ nay về sau trên triều đình Hoàng đế sẽ mất đi một cánh tay, sau này lực lượng kiềm hãm Phái Bảo Thủ họ cũng sẽ giảm bớt đáng kể. Đại trưởng công chúa có lợi hại cách mấy, chẳng qua cũng chỉ là phận đàn bà, không thể vào triều tham chính.

Thế nhưng, ngay tại lúc bọn họ tự cho là đúng, tin tưởng tràn đầy rằng phủ công chúa đã sa bẫy, không thể xoay chuyển được. Lại phát hiện những điều bọn họ nhìn thấy nghe thấy trước đó, giống như đều là người khác cố ý lộ ra bên ngoài chứ không phải là bản chất sự việc. Hiện tại, sự tình đã phát triển theo hướng mang đến cho họ quá nhiều chấn động, lần này Lương tướng quân tiến vào, càng khiến họ có dự cảm chẳng lành.

Lương tướng quân đi đầu, theo sau là một nữ thân vệ diện mạo bình thường, trông nàng giống như đang đỡ một lão phụ, nhưng những người biết võ lại thấy rõ, nàng ta rõ ràng là đang khéo léo dùng lực khống chế lão phụ kia, cưỡng chế đưa vào trong phòng.

“Mặt tướng Lương Hàn Chân thỉnh an hoàng thượng.” Lương tướng quân vừa bước vào, tức khắc không nhìn nghiêng ngó dọc, quỳ xuống đất ôm quyền thi lễ.

“Lương ái khanh, người đây là...” nhìn thấy lão phụ phía sau Lương tướng quân, mắt Hoàng thượng hơi híp lại, có lẽ người khác không nhận ra, nhưng hẳn lại biết, năm đó tỷ tỷ tái giá, chính lão phụ này đã trưng cái bản mặt khiến người khác mất vui, nếu không phải cố kỵ tỷ tỷ, hẳn đã định viện cố dạy dỗ mụ ta một chút rồi.

“Hồi bẩm hoàng thượng...”

Lương Hàn Chân còn chưa nói xong, đã thấy lão phụ kia bỗng nhiên giãy khỏi nữ thân vệ bên cạnh, phịch một tiếng quỳ xuống đất, lớn tiếng khóc hô: “Hoàng thượng, ngài phải làm chủ cho thần phụ a!”

Hoàng thượng bị bà ta dọa giật mình, vội lùi ra sau vài bước, đến khi tựa vào cạnh bàn mới miễn cưỡng trấn định nói: “Là chuyện gì?”

Lão phụ kia giành Lương Hàn Chân lên trước, khóc lớn nói: “Thần phụ vốn đang dưỡng bệnh ở thôn trang, Lương tướng quân đột nhiên mang theo quân binh đến bao vây, còn muốn đưa thần phụ vào cung, hoàn toàn

không màng đến thần phụ tuổi già ốm yếu, cũng không nghe thần phụ giải thích, hoàng thượng a! Thần phụ oan khuất a!”

Hoàng thượng nhíu mày, nhìn về phía Lương Hàn Chân nói: “Người đây là có chuyện gì?”

“Bà ta là phạm nhân mà Đại phò mã cần, người đã đưa đến, kính xin hoàng thượng tra rõ.” Lương Hàn Chân đến cả một ánh mắt cũng không bố thí cho lão phụ kia, chỉ quy củ trả lời.

“Quả thực là nghe mà rợn cả người!” Trần Hữu tướng cánh mũi hơi động (xì mũi), chỉ ngón tay run run, ra chiều đau lòng nhức óc lắm, nói: “Từ Văn Bân, người mở to mắt ra mà xem, đây là ai? Đây rốt cuộc là ai? Đây mà là phạm nhân sao? Đây là đường mẫu của người! Người sống được đến lớn chừng này, toàn bộ là nhờ bà ta yêu thương chăm sóc người!”

Từ Văn Bân cổ họng giật giật, lại không nói gì.

“Mụ ta yêu thương chăm sóc? Ha ha! Mụ ta không dùng tâm địa thối nát đi hại phò mã, là đã cảm ơn trời đất rồi!” Mai cô ngồi ở chỗ kia hừ lạnh một tiếng chặn ngang họng, khiến cho Trần Hữu tướng đem lời kể tiếp nghẹn trong cổ họng, nghẹn đến nghiến răng.

“Người là ai? Vì sao muốn nói xấu lão thân.” lão phụ kia ngược khuôn mặt mờ hồ đầy nước mắt lên, giận dữ nói.

“Ta là ai ư?” Mai cô thả tay muội muội ra, đứng lên, tập tễnh đi đến cạnh lão phụ kia, nhìn mụ chăm chăm, cười khẩy nói: “Đương nhiên mi không biết ta là ai, nhưng mi có hóa thành tro ta cũng nhận ra. Lữ thị! Mi còn có mặt mũi mà sống ư!”

Bị Mai cô quát một tiếng, Lữ thị ngây ngốc cả người một lúc, sau đó lau lau mặt, lạnh lùng nói: “Lão thân không biết người đang nói cái gì.”

“Không biết? Mi là không biết đệ đệ mi thông đồng với địch bán nước? Hay là không biết đệ đệ mi hãm hại trung thần, thậm chí không biết phò mã chính là con trai của Trục vương!” Mai cô một câu tiếp một câu, từng câu tựa như một thanh kiếm sắc đâm vào tim Lữ thị, khiến mụ thất kinh.

Bí mật che giấu nhiều năm trong lòng bị người vạch trần, Lữ thị không cam lòng, sau khi sợ hãi cùng cực, mụ cư nhiên trấn định lại, vẻ mặt đau thương lại oán giận nói: “Lão thân căn bản không biết người, vì sao người muốn nói xấu gia đệ, gia đệ đã mất rất nhiều năm, đến cả người chết người cũng không buông tha sao?”

“Lữ thị, Trục vương có tự tay viết thư để lại.” Hoàng đế rất đúng lúc chêm vào một câu.

Lữ thị bàng hoàng ngẩng đầu, không ngừng lắc đầu nói: “Không có khả năng, chuyện này không có khả năng, a đệ là đại anh hùng, sao có thể là phản đồ, các người đây là nói bậy...”

“Có phải nói bậy hay không, trong lòng mi tự tỏ nhất.” Mai cô cầm thù nhìn Lữ thị, giọng căm hận nói: “Nếu mi chỉ bao che em ruột thì vốn là lẽ thường tình, có thể thông cảm được, nhưng có sao mi lại cấu kết với dư đảng của Cảnh hoàng tử, mưu hại phủ công chúa không nói, đến cả trong cung cũng muốn nhúng chàm!”

Lữ thị lớn tiếng bác bỏ: “Lão thân mưu hại phủ công chúa lúc nào, không có bằng chứng người chớ có ngậm máu phun người.”

“Chuyện của phủ Gia Cát năm đó...” Không đợi Mai cô nói xong, Hoàng đế liền phát hiện có vài người của Phái Bảo Thủ biểu tình có chút mất tự nhiên, lại nhìn Trần Hữu tướng, mặc dù tên cáo già hăn mặt ngoài tỏ ra trầm ổn, nhưng Mai cô đưa ra một vài chứng cứ liên tiếp như thế, cũng

khiến hấn bất an trong lòng, hành động vô thức xoa ngón cái và ngón trỏ kia đã chứng minh.

“Chuyện đó không liên can đến lão thân!” Lữ thị lại kiên cường nói.

“Đúng là không có liên can đến mi, nhưng lại có liên quan đến dư đảng của Cảnh hoàng tử, mà mi lại chính là người tiết lộ ra hành trình của phủ công chúa cho những kẻ đó!” Mai cô cúi người xuống, hai mắt lóe lên ánh quang sắc bén.

“Lão thân không biết người đang nói gì.” Lữ thị hất mặt qua một bên.

“Không chỉ có vậy, vụ án đầu độc phủ công chúa trước đây, tuy nói San Hô không phải hung thủ thật sự, nhưng cây trâm trên đầu nàng cũng là bị tráo ở trong phủ mi, mà nha hoàn xúi giục San Hô kia cũng là người của phủ mi.” Thấy Lữ thị muốn biện giải, Mai cô vội nói tiếp: “Sau đó quận chúa bị bắt cóc, cũng không thiếu bóng dáng của đám dư nghiệt kia, mặc dù mi không trực tiếp tham dự, nhưng tin tức chảy ra từ trong phủ mi cũng không ít. Từ trước đến nay, mi chưa từng xem phò mã là con mình, chẳng những bỏ mặc hấn từ khi còn nhỏ, mà còn muốn cho đám tiểu tử xấu xa trong phủ câu dẫn làm hư hấn, nếu không phải Từ đại nhân thiện tâm, sợ là phò mã tuyệt đối đã không thể có ngày hôm nay.”

Lữ thị theo bản năng nhìn về phía Từ Văn Bân, mấp máy môi, cũng không biết nghĩ đến cái gì, hất đầu qua một bên.

“Nếu mi chỉ thu gom tin tức thì thôi...” Mai cô vươn cánh tay khô gầy, chỉ vào Lữ thị nói: “Mi muốn ta nói ra, những sản nghiệp riêng kia của mi, thu được tiền liền đưa đến đâu sao?”

“Dưới tên ta làm gì có sản nghiệp nào.” Lữ thị hai mắt dao động, giọng nói cũng không còn hùng hồn như vừa rồi.

Mai cô làm như nghe được chuyện cười cực lớn, dùng thanh âm già nua nói: “Sản nghiệp dưới tên mi đúng là không có, nhưng còn họ hàng thân thích của mithì sao? Hoàng thượng còn đang ở đây, mi muốn khi quân ư!”

Lữ thị dường như được cảnh tỉnh, lập tức xụi lơ trên mặt đất, hai vai phát run.

Hoàng thượng thấy thế cũng biết lời Mai cô nói không phải giả, lại không nghĩ rằng một thân quyến của lão thần cư nhiên có bản lĩnh cấu kết phản tặc, quan trọng nhất là, tại trong Ngô quốc sau khi hãn đăng cơ, thế nhưng vẫn còn người của Cảnh hoàng tử đang hoạt động, điều này nói rõ điều gì, nói rằng Cảnh hoàng tử hoặc là hậu nhân của hãn, căn bản không buông tha cho ngôi vị Hoàng đế này. Ngồi lên vị trí này, hãn vốn đã bị Phái Bảo Thủ áp bức bất ổn, hiện tại càng cảm thấy nguy hiểm. Hơn nữa, ai có thể cam đoan tại đây trong căn phòng này, trong những kẻ của Phái Bảo Thủ thậm chí mặt ngoài là Phái Cách Tân này, có hay không có người đang âm thầm liên hệ cùng Cảnh hoàng tử

Nghĩ vậy, Hoàng đế càng nhìn càng cảm thấy những đại thần này bên trong đều có mờ ám, mà những đại thần kia cũng bị Hoàng đế nhìn đến trong lòng phát sợ, lộ vẻ chột dạ.

Không đợi Phái Bảo Thủ muốn đi ra nói gì, ngoài điện lại truyền người đến, lần này không trực tiếp tuyên cáo, mà ngược lại đến gần thái giám tổng quản thì thầm bên tai vài câu, thái giám tổng quản về mặt sửng sốt, vội vàng kề sát tai Hoàng đế, thuật lại.

Hoàng đế giận tái mặt, lớn tiếng nói: “Một khi đã vậy, thì tuyên lên điện đi.”

Không đến một phút sau, dự cảm xấu của Trần Hữu tướng lại được một lần nghiệm chứng. Thứ tử Từ gia – Từ Văn Phú mà này giờ hãn chưa

thấy trên triều đình, rốt cuộc cũng xuất hiện, sau lưng còn dẫn theo hai bà ma ma, lại nhìn trang phục trên người hăn, vạt áo đã nhuộm đỏ, giống hệt như vừa trải qua một trận ác chiến.

“Vi thần Từ Văn Phú khấu kiến hoàng thượng.” Từ Văn Phú vẻ mặt mệt mỏi quỳ xuống hành lễ nói.

“Văn Phú a, mọi ngày cho người làm Thái thường thừa đúng là uất ức cho người quá, không ngờ công phu của người cũng không tệ a.” Hoàng thượng nhìn huynh đệ Từ gia, chút hoang mang vừa dâng lên trong lòng tức thì tan biến, ánh mắt tỷ tỷ vẫn luôn lợi hại, chỉ cần tỷ tỷ và tỷ phụ trợ giúp, sẽ không để cho người ngoài nào chiếm được lợi.

Từ Văn Phú thở dốc một hơi, đoạn trả lời: “Lần này là bị bất đắc dĩ, vi thần vẫn nên làm quan văn thì hơn.”

“Ha ha ha ha, người đấy! Nói đi, người được dẫn đến là ai?” tâm tình Hoàng đế tốt lên không ít, càng nhìn huynh đệ Từ gia càng thuận mắt hơn.

“Hồi bẩm hoàng thượng, hai người này...” Từ Văn Phú hơi lia mắt liền nhìn thấy sắc mặt vàng như nền của Lữ thị đang dùng ánh mắt vừa tuyệt vọng vừa thù hận nhìn mình, hăn hơi khựng lại một chút, liền cúi hạ con người nhằm che đi nỗi chán ghét và ghê tởm nơi đáy mắt, “Hai người này đều là quỷ ma ma bên người mẹ cả của vi thần, điều họ biết chắc chắn nhiều hơn chúng ta tưởng.”

“Từ Văn Phú! Tao đã biết mày là một con soi mắt trắng* không thuần phục được mà! Mày cư nhiên thừa dịp phụ thân mày bệnh nặng, xông vào chính viện bắt người, thẳng bắt hiệu này, mày...” Lữ thị co quắp dưới đất, hai mắt đỏ ngầu phát ra tiếng rống giận tê tâm liệt phế.

* bạch nhãn lang: sói mắt trắng, là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn. Nếu nói Trung sơn lang (sói hoang) là lấy oán trả ơn, thì Bạch nhãn lang còn tệ hơn, có đối xử với nó thế nào, nó cũng sẽ

hại người, chính là không chút cảm động; Người Đông Bắc khi nói đến Bạch nhãn lang là ý chỉ loại người lúc bình thường thì có vẻ hiền lành dễ bảo như chó, lúc không ngờ đến mới lộ ra bản chất hung tàn của sói.

Từ Văn Phú hoàn toàn chẳng thèm đếm xỉa tới mục ta, hấn dập đầu với Hoàng đế nói: “Ngoài ra, còn phát hiện mười mấy tử sĩ trong chính viện của cha thần, hiện tại đều đã uống thuốc độc tự sát, thiết nghĩ có lẽ không phải là người của Từ phủ chúng thần.”

“Mày muốn hại tao! Mày và đứa con hoang tiện chủng kia đều muốn hại tao! Đây là một âm mưu, là một âm mưu!” Lữ thị búi tóc tán loạn, gương mặt cũng giống như bị đá kích mà già đi mấy tuổi, nếp nhăn giữa đầu mày càng hằn sâu.

“Chúng ta hại bà? Ha ha? Chúng ta sao có thể hại bà! Sao bà không nói bà tận mắt chứng kiến đại tỷ chết ngay trước mặt, bà cũng không tìm kẻ thù báo thù, ngược lại vu hãm là nhị tỷ làm chứ!” Từ Văn Phú nhin rồi lại nhin, cuối cùng vẫn ngẩng đầu, bi phẫn chồong chất mà nói.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 97: Chân Tướng

Lại là một tiếng sấm, cái chết của Từ gia Đại cô, mọi người ở đây không ai là thấy lạ, thậm chí còn có người lấy việc này làm tiêu khiển mà nói vui với nữ quyến trong nhà, dù sao chuyện tử muội tranh chấp, khiến người vong mạng là chuyện thật sự hiếm thấy, huống chi Đại cô và Nhị cô Từ gia cũng không thù không oán, liền cứ thế mà vô cớ chết mất một người, lại không tìm được nguyên do, cuối cùng thậm chí phải mượn đến cái cớ là bị mê chứng (mộng du), có thể thấy được Kinh Triệu Doãn làm việc tắc trách và cả sự bất tài của bản thân Từ gia, Hoàng gia và Gia Cát gia.

Trong đó Gia Cát gia vốn vì chuyện ám sát năm đó mà đắc tội với hoàng gia không có cách nào tra rõ, mà thứ tử nhà họ Hoàng kia rõ ràng không được yêu thương xét về tình thì có thể lượng thứ, nhưng Từ gia sao có thể bất chấp đến tương lai của các cô nương Từ gia ngày sau, cứ phải cắn chết thứ nữ kia không tha, giống như thật sự là có thù oán vậy. Trong thành Kiến Khang, cũng có không ít người hoài nghi nội tình trong đó, chính là ngại vì không thân không quen, nên thầm nói mấy lời đằng sau mà thôi.

Nhưng khi có người đem sự thật này bày ra trước mắt, ai có thể bình tĩnh nổi? Đây chính là tận mắt nhìn thấy con gái mình chết ở trước mắt, mà đó lại là con ruột a, chứ không phải là con nuôi như phò mã, làm sao bà ta có thể trơ mắt nhìn con chết trước mặt mình, sau đó còn không kịp bi thương mà bắt đầu bố trí làm sao để đem cái chết của nữ nhi giá họa cho

thứ nữ trong nhà, đây phải là người mẹ có trái tim cứng rắn cỡ nào a, có nỗi hận nhường nào a.

“Không... không phải ta... không phải...” lời của Từ Văn Phú giống như một cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, Lữ thị vốn còn cứng rắn chống chế, nước mắt bỗng chốc tràn ra. Bà phảng phất như nhìn thấy cảnh nữ nhi hoảng sợ chết trước mặt mình, đến cả một câu cũng không nói ra được, cứ như vậy mà nhìn chăm chăm vào chính mình, trong ánh mắt ngoài hoảng sợ còn phảng phất như ủy khuất và trách cứ, trách bà nhẫn tâm, trách bà sơ sẩy. Bà từng đêm đêm nằm mơ thấy nữ nhi, nữ nhi lúc nào cũng cả người đầy máu tươi nhìn mình, không tiếng động mà lên án. Nhưng bà đâu còn cách nào, ai bảo nó đã nghe được điều không nên nghe...

“Bà nói đi!” Từ Văn Phú không nhiều lời với mẹ nữa, quỳ kéo đến một ma ma được dẫn đến, bà ta đã sớm lạnh run, môi tái xanh.

Bà ta quỳ mọp dưới đất, hầu như toàn thân thở khò khè, bà ta là một ma ma ở phòng may vá trong viện của Lữ thị, rất quen thuộc với Quan ma ma – người được tặng cho phò mã, đương nhiên cũng biết dụng ý của Lữ thị. Bà vốn là một nha hoàn biết an phận, nhưng thân là nô tỳ, đành phải đi theo phu nhân một đường đi dần vào bóng tối, bà lén khuyên cũng đã khuyên qua, cầu cũng từng cầu qua, nhưng từ sau cái chết của Lữ lang quân, phu nhân liền trở nên vô cùng cố chấp, đặc biệt là đối với phò mã, liền giống như “nợ cha con trả” vậy, lúc nào cũng muốn dày vò chì chiết, cho dù sau đó phò mã lấy công chúa, cũng không ngừng lại. Thậm chí đối đãi với công chúa cũng được đẳng chân lân đẳng đầu. Phải nói có bà mẹ chồng nào mà dám bày vẽ mặt với con dâu là công chúa chứ, đây chẳng qua là ý vào việc công chúa thật lòng thích phò mã, ngật nổi, có nói kiểu nào, lão phu nhân cũng không nghe.

“Người nói, Lữ thị cấu kết với đám loạn đảng kia như thế nào?” Hoàng đế không có hứng thú với gia sử nhà người ta, hẳn chỉ muốn biết dư nghiệt của Cảnh hoàng tử hiện đang ở đâu.

“Ban đầu phu nhân nhà nô tỳ vẫn chưa kết giao với loạn đảng kia, nhưng sau khi lang quân Lữ gia qua đời, khi ấy Trang tướng quân đã bị sao trăm cả nhà, loạn đảng kia đột nhiên tìm tới cửa, nói với phu nhân nhà nô tỳ, nếu không làm theo lời họ nói, thì sẽ đem chứng cứ Lữ lang quân phản quốc chiêu cáo thiên hạ, từ nay về sau chẳng những Lữ gia vô hậu, mà còn phải mang tiếng xấu muôn đời.” ma ma kia khóc thảm thương, tiếp tục nói: “Phu nhân bị buộc không còn cách nào khác mới làm theo lời họ. Về sau tỷ tỷ của lang chủ tìm tới cửa, mang theo một đứa bé, khi ấy phu nhân nhà ta vừa mới sinh non, thân mình còn suy yếu, lang chủ mặc kệ phu nhân phản đối, kiên quyết muốn đưa đứa bé kia làm đích tử của Từ gia, phu nhân vừa sinh non còn đang trong tháng liền cùng lang chủ khắc khẩu, cuối cùng thật sự không lay chuyển được lang chủ, bèn đẩy đứa bé kia ra xa, rất ít khi nhìn đến.”

“Tại sao ta phải đi nhìn nó, sao ta phải giành tình thương ột đứa đã chiếm lấy vị trí của con ta, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì! Nếu không phải a đệ chết, sao ta có thể thương tâm quá độ đến mất con! Đều là do người, đều là do cha người, đều là do đám người phủ Trực vương các người hại Lữ gia ta, hại ta, còn hại cả con của ta!” biết sự tình đã bại lộ, Lữ thị ‘vò đã mẹ thì chẳng cần gì sợ nứt nữa’, cứ nhiên rống lên chửi rủa, có điều nội dung quá thật khiến người khác không tài nào tưởng tượng được.

“Trực vương và Lữ gia không hề có thù oán.” Mai cô cô lắc đầu với Hoàng đế, bà ở phủ Trực vương nhiều năm như vậy, chỉ thấy Trực vương cẩn thận chiều cố Lữ Miễn bên người, chứ chưa bao giờ có lòng hại hấn.

“Không thù? Không thù có sao mặc kệ lời khẩn cầu của cha ta, cứ nhiên xem Miễn đệ là tướng sĩ bình thường, đông luyện tam cử, hạ luyện tam phục. Đệ đệ vốn là con trai độc nhất trong nhà, sao có thể chịu được nỗi khổ ấy, cha ta đã nói, chúng ta chỉ đưa vào quân một thời gian, chẳng qua vài năm thôi, chỉ cần lên làm tướng quân là có thể tiếp nhận Lữ gia, nhưng Tôn Giản thì sao? Nói gì mà nhìn trúng tư chất của đệ đệ ta, nói gì

mà đệ đệ ta rất có tiềm năng, kết quả bắt nó luyện tập đến kêu khổ liên tục không nói, còn muốn đưa đến chiến trường. Cha già ở trước mặt Tôn Giản van xin hết lời, cho dù không làm tướng quân, cũng muốn bảo trụ đệ đệ ta, nhưng cái tên tiểu nhân Tôn Giản kia, dám lấy quân lệnh như núi đe dọa cha ta, trực tiếp bắt đệ đệ ta tới quân doanh.”

Lữ thị đau thương khóc kể nói: “Nơi đó có thể sẽ mất mạng a, người bảo đệ ấy làm sao không sợ, đệ ấy làm chuyện kia về tình cũng có thể lượng thứ, đệ ấy chỉ là một đứa nhỏ, có làm gì cũng đáng được tha thứ chứ, nhưng người của Tôn Giản lại mai phục trên đường Miễn đệ trở về thành, đả thương đến đệ ấy, thế cho nên đệ ấy mới chết ngay tuổi còn quá trẻ như vậy, đến cả một đứa con để lưu lại đời sau còn chưa có! Đây chẳng lẽ không phải là thù sao? Đây là mối thù đoạn tuyệt tử tôn a! Ta lại không giết con của hắn, có hành hạ thì thế nào!”

Mai cô cô tức giận đến cả người phát run, mà Hoàng đế cùng thái giám tổng quản liếc nhau, bất giác không nói gì. Con cái nhà ai đưa đến quân doanh mà không phải rèn giũa như thế, bằng không đưa lên chiến trường đừng nói quân công, đến cả cái đầu còn không giữ được. Rất nhiều gia đình võ tướng, đều hận không thể nghiêm khắc với con trai càng nhiều hơn, cũng tránh cho ngày sau người đầu bạc tiền người đầu xanh. Thế mà Lữ gia đúng là tốt, cư nhiên còn ghét bỏ quân doanh quá nghiêm. Nhưng càng buồn cười là, làm thân vệ, làm một người lính, chủ soái khởi binh, ấy vậy mà còn muốn từ chối không đi, chạy trốn về nhà. Sau đó còn vì ghi hận trong lòng mà phản bội quốc gia, hại chết chủ soái. Đây không gọi là sai, thì còn có chuyện gì có thể khiến người cảm phẫn, khiến người người thống hận nữa đây.

“Vậy hắn cũng không nên hãm hại Trang tướng quân chứ.” Lương Hàn Chân đứng ở một bên, lạnh lạnh nói một câu.

“Không cho họ Trang gánh tội thay, chẳng lẽ để cho đệ đệ ta đi tìm chết sao?” Lữ thị phản bác một cách rất thần kỳ, không có lấy mảy may áy

náy hổ thẹn, thậm chí ngay cả chút áp lực tâm lý cơ bản nhất cũng không có.

Lúc này Hoàng đế lại nhớ đến con trai ruột của Lữ thị – Từ Văn Thành lúc trên đại điện, cho dù bỏ đến chức Đại tư nông, cũng chỉ là muốn tham tài tiềm quyền, thứ tử nhà Gia Cát phân rẽ quyền khống chế quân lương của hần, hần liền nghĩ cách ngáng chân người ta, hoàn toàn chẳng màng đến “quốc chi căn bản, dân chi đại nghĩa”*, trong mắt chỉ có chút điểm lợi lộc trước mắt ấy, hoàn toàn cùng một kiểu với Lữ thị, tầm nhìn thiển cận, lòng dạ hẹp hòi.

* quốc chi căn bản, dân chi đại nghĩa: lấy quốc gia làm gốc, đại nghĩa vì dân.

Sau đó, lại thăm vấn một vị ma ma khác bên người Lữ thị, hai vị ma ma này nguyên bản chính là ở lại phủ tiếp ứng loạn đảng, cho nên biết cũng rất tường tận. Dem chuyện loạn đảng lợi dụng tâm lý Lữ thị không muốn đệ đệ chết không yên, Lữ gia hổ thẹn, không ngừng từ trong tay mụ ta có được tin tức rất có lợi, thậm chí lợi dụng mụ ta hạ độc và âm mưu hãm hại không ít gia quyến của quan viên từng có thù oán với loạn đảng, song bởi vì chức quan không đáng kể hoặc đều là trong nội trạch, nên không thật sự bùng nổ ra mặt ngoài, cũng không được xem trọng.

Sự kiện này chẳng những khiến cho Hoàng đế hít một ngụm khí lạnh, mà ngay cả trong Phái Bảo Thủ cũng có người cảm thấy sống lưng lạnh toát, đám loạn đảng này xem như đã gần như nhúng tay len lỏi vào mọi góc ngách rồi.

Chính là, những việc kia không hẳn là Lữ thị cấu kết với loạn đảng làm toàn bộ, ngoại trừ năm đó mượn dùng tên côn đồ nào đó ở bến tàu bắt cóc Từ Man, hồng uy hiếp phủ công chúa ra, trong cung sự kiện gây ra bởi mê dược kia, mê dược trong đó cũng do Lữ thị lấy được từ một hắc dược

điểm (tiệm thuốc mờ ám) của một bà thím trong ngũ phục mở. Về phần làm sao chảy vào trong cung, ma ma kia cũng không biết rõ.

* ngũ phục: quan hệ họ hàng trong tộc

Hoàng đế lại đen mặt.

“VẬY cuối cùng trăm hỏi người, có phải loạn đảng muốn mưu hại phò mã, hòng làm cho hần bị hoạch tội là con của Trang Thành hay không?” Hoàng đế nói xong câu này, đột nhiên nhớ tới trong góc, ma ma giả và quản gia giả tiến vào trước đó. Lúc nhìn lại, lập tức có chút nghĩ mà sợ, bởi vì hai người kia trong lúc hỗn loạn vừa rồi, không biết đã bị ai tháo cùm, bằng không sợ là đã sớm cắn độc tự sát rồi.

“BỌN họ không chắc chắn Từ Văn Bân đến tội cùng có phải là người của Tôn Giản hay không, vốn dự định làm cho hần rời khỏi triều đình, rồi tìm cơ hội hạ thủ loại bỏ, bất luận là con của ai, bọn họ cũng không muốn lưu lại hậu hoạn.” Sau khi im lặng, Lữ thị vẫn nói thật.

Từ Văn Bân nhìn bà ta thật sâu, đau thương không nói nên lời, hần rất muốn hỏi, nếu bọn họ thành công, liệu bà ta có làm trung gian, lấy thân mình dẫn dụ hần ra ngoài, rồi tự tay đưa hần đi chết không. Nhưng hần không dám hỏi, bởi vì hần biết đáp án kia nhất định sẽ khiến hần càng thêm thống khổ.

“TRA! Nhất định tra ra cho trăm! Loạn đảng tuyệt đối không thể nhân nhượng!” Hoàng đế vung tay áo, nhìn đám người trong phòng phẫn nộ nói: “Còn nữa, phạm là những kẻ vu hãm phò mã, một người cũng đừng hòng chạy!”

Trần Hữu tướng đến cả mồ hôi cũng đã rơi xuống, mắt thấy sự tình phát sinh đến nước này, chỉ sợ một cộng lông của phò mã cũng đừng hòng nhờ được, chính mình ngược lại đã thương gân động cốt rồi.

Ai nên bắt thì bắt đầu bắt, Lữ thị cũng bị áp giải xuống, Hoàng đế còn hy vọng từ trong miệng mụ ta biết được thêm vài tin tức cụ thể, thiên lao trong cung trở thành kế cục cuối cùng của mụ ta.

“Vì sao?” Từ Văn Bản được đệ đệ Từ Văn Phú nâng dậy, không tài nào hiểu được, hỏi: “Bà đối với chúng ta không tốt, ta cũng hiểu được, nhưng tại sao bà muốn hạ độc phụ thân, ông rõ ràng cái gì cũng thuận theo bà.”

Bước chân hướng ra ngoài điện khưng lại, Lữ thị đưa lưng về phía Từ Văn Bản, một hồi lâu mới nói: “Bắt đầu từ ngày lão nạp thiếp, ta đã bắt đầu hận lão, sau đó ngay lúc ta đau thương vì mất con, lão vậy mà còn đem một đứa bé đến muốn thế chỗ đứa con đã chết của ta, kể từ đây ta đã hận lão thấu xương, tốt với ta? Hừ, chẳng qua là chột dạ, muốn được tha thứ mà thôi.”

Nói xong những lời này, Lữ thị chậm rãi bước đến trước, cuộc đời của bà, e là rất nhanh sẽ phải kết thúc.

“Nhị ca!” Từ Văn Phú đau lòng cúi đầu, đứng bên cạnh Từ Văn Bản.

“Bất luận thế nào, chúng ta vẫn là huynh đệ.” Từ Văn Bản vỗ vai huynh đệ nhà mình, lại đưa mắt nhìn theo Lữ thị đi xa, nói: “Một lát chúng ta phải đi đón nhị muội thôi, con bé đã chịu oan ức rồi.”

Từ Văn Phú gật đầu, hẳn còn không quên, lão phu nhân nhà họ Hoàng vậy mà dạo gần đây vẫn luôn ép em rể bỏ vợ đâu.

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 98: Nhị Cô Về Nhà

Ngày Nhị cô Từ gia ra ngục, Từ Man và đại ca cũng cùng đến, lúc Từ Man nhìn thấy nhị cô phụ, phát hiện tuy sắc mặt ông tiều tụy, nhưng ánh vui mừng trong mắt lại phá lệ rõ ràng, Từ Man thầm yên lòng. Từ khi nhị cô bị bắt vào ngục, tổ mẫu Hoàng Tú Oánh liền bắt đầu nhảy lên nhảy xuống, rêu rao khắp chốn rằng muốn bắt thứ tử bỏ vợ. Tâm tư trong đó ai mà không nhìn thấu, nếu nhị cô phụ không có người vợ hiền là Nhị cô ở trong nhà hỗ trợ, chẳng những không có được gia nghiệp của ngày hôm nay, mà cho dù có, cũng sẽ bị bà mẹ cả khó ưa kia bóc lột nhẵn. Bất quá cũng may, tuy bình thường nhị cô phụ cứ như một cục bột (hiền như cục bột), nhưng đến thời điểm mấu chốt cũng chống đỡ được áp lực, chắc hẳn trong lòng ông đã rõ như gương, ai tốt ai xấu đều ghi nhớ trong lòng.

Hoàng Tú Lệ và Từ Man ngồi chung một xe, dọc đường đi cũng không nói lời nào, chỉ chăm chăm rơi lệ, vì nhị cô cô là trọng phạm, mặc dù có phụ thân Từ Văn Bân thu xếp, nhưng cũng không thể gặp thân nhân, cho nên tính ra lần đầu trong nhiều tháng nay, ngày hôm nay là ngày có ý nghĩa thực tế nhất, Hoàng Tú Lệ được gặp Nhị cô.

“Người cũng đừng khổ sở nữa, để cho nhị cô cô đi ra nhìn thấy bộ dạng này của người, sợ là càng đau lòng thêm.” Từ Man cầm khăn tay lau mặt cho nàng, trong lòng cũng không dễ chịu, gặp phải một bà mẹ cả như vậy, thật sự là xui xẻo tám đời.

Hoàng Tú Lệ nước nở hai tiếng mới ghen ngào nói: “Tổ mẫu ta vốn đã mặc kệ cha ta, bây giờ mẫu thân ta chịu tội, bà ta không quan tâm thì thôi

đi, mấy ngày nay cư nhiên còn muốn nạp thiệp cho phụ thân, nếu không phải đường tử (Hoàng Tú Oánh) ta xảy ra cái chuyện bê bối kia, sợ là mẫu thân còn chưa được rửa sạch oan, thiệp cũng đã bước vào cửa nhà rồi.”

Từ Man cũng cảm thấy Hoàng Tú Oánh gặp chuyện đến là vừa khéo, níu kéo lực chú ý của tổ mẫu nhà họ Hoàng, Hoàng Tú Oánh vốn là bảo bối yêu thương của tổ mẫu nhà nàng, hiện tại lôi ra cái chuyện bê bối này, còn không biết lão bà bà kia chọn hay bỏ đây. Và lại, nhà họ Hoàng còn một vị huyện chủ khôn khéo trấn giữ, đoán là có một thời gian sẽ không đến quấy rầy một nhà Nhị cô nữa.

Xe ngựa nhanh chóng dừng trước cửa phủ nha, ở đây rất ít người qua lại, nhưng Từ Văn Bản vẫn không cho con gái và cháu gái xuống xe ngựa, chỉ sợ có chuyện gì bất trắc xảy ra.

Hoàng Tú Lệ ngồi trên xe, muốn đi xuống lại không dám, đành phải nép sát người vào cửa sổ xe, ngóng trông bóng dáng mẫu thân. Từ Man nhìn mà mỉm cười, bèn ở một bên khuyên bảo.

Vì phò mã mang theo người truyền lại thủ dụ của hoàng thượng, phủ nha nào dám chậm trễ, Kinh Triệu Doãn cũng đích thân cùng đi đến phòng giam nữ, đón nhị cô cô ra, sau đó làm xong thủ tục, nhị cô cô xem như không còn tiền án gì, trong trong sạch sạch mà bước ra.

Nhị cô cô vừa ra tới, Hoàng Tú Lệ ngồi trên xe không kiềm nén được nữa, xốc màn xe nhảy xuống, khóc đến thở không ra hơi, cũng mặc kệ một thân mùi lạ của nhị cô cô, nhào vào trong lòng mẫu thân, kêu khóc: “A nương, cuối cùng mẹ đã được trả lại trong sạch rồi, con cùng với A đã chưa từng tin mà.”

Nhị cô cô Từ thị cũng bị thương khóc theo, nghĩ đến bao nhiêu ngày đêm ở cái nơi không thể nhìn thấy mặt trời kia, hứng chịu nỗi dày vò trong lòng, chính bản thân bà cũng bị người thẩm vấn lập đi lập lại là bị bệnh

xấu, mà cũng hoài nghi rốt cuộc có phải mình thật sự bị mê chứng, rồi thất thủ giết chết đại tỷ hay không. Vì thế ở sâu trong linh hồn, áy náy và không cam lòng luôn hung hăng xoắn quít lấy nhau, nếu không được phóng xuất, bà sợ là đã tự mình nhận tội rồi.

“Con gái ngoan, có nhớ vi nương không.” Nhị cô cô ôm lấy nữ nhi, trong lòng đau thương không ngớt, nay nàng còn có cơ hội từ trong nhà giam kia trở về, chỉ thương cho tỷ tỷ chết thảm, trước mắt cũng không biết hồn đã về nơi nào. Càng không biết liệu tỷ ấy biết được sau khi mình chết còn bị mẹ ruột đem ra lợi dụng giá họa cho người khác, sẽ có tâm tình thế nào.

“Nhị cô cô, chúng ta vẫn nên trở về rồi hãy nói đi.” Từ Man thật sự không nhìn nổi bọn họ tâm sự trước cửa ngục, hơn nữa cũng đáng thương cho cô cô, lần trước nhìn qua thân mình còn mượt mà, hiện tại gầy chỉ còn da bọc xương, trên đầu cũng lấm tấm bạc, mới qua vài tháng, vậy mà đã già đi trông thấy.

Nhị cô phụ, tiểu thúc Từ gia đứng quanh, vẫn là Từ Hải Phong con của tiểu thúc lại gần khuyên rồi lại khuyên, phải đến khi phò mã Từ Văn Bân nói một câu: “Hoành Thân con trai muội đoán là cũng sẽ từ thư viện chạy tới, chúng ta đã hẹn đến nhà muội tẩy trần rồi, muội không thật sự muốn con trai muội đứng ở chỗ này đón muội đấy chứ.”

Nhị cô thế mới lau nước mắt lên xe ngựa, Từ Man trở về ngồi xe của mình, trả không gian lại cho hai mẹ con họ.

Đám người hoặc cưỡi ngựa hoặc ngồi xe, cùng thẳng hướng tòa nhà của Nhị cô, khi gần rẽ vào con hẻm, liền thấy đầu hẻm có vài người đang đứng đó, trong đó một người là đại ca của Từ Man – Từ Hải Sinh, một người khác Từ Man nhắc thấy liền quay mặt đi, chính là Gia Cát Sơ Thanh đang khoan thai bước chậm đến và đại cô phụ của Từ Man.

Mọi người thấy đại cô phụ cư nhiên đích thân đến đây, đều thầm kinh ngạc, vội xuống xe xuống ngựa, túm tụm đi tới, ai nấy đều cảm thán một phen.

“Tỷ phu... muội...” Nhị cô cô vừa thấy tỷ phu, nghĩ hẳn trung niên đã mất vợ, trước khi tỷ tỷ mất còn lo lắng cho hôn sự của Sơ Liêm, tức khắc trong lòng nổi buồn trào dâng, nước mắt rơi như mưa.

Đại cô phụ hốc mắt ửng đỏ, quay đầu đi, chính là không ngừng nói: “Đại tỷ muội thấy muội được thả ra, ắt hẳn sẽ rất cao hứng.”

Đám người họ quây quần đi vào Hoàng phủ, Từ Man ở phía sau nhìn thấy Gia Cát Sơ Thanh sắc mặt tái nhợt, không ngồi xe lăn mà lại cho Hàn Y đỡ, nhưng trông thấy khuôn mặt bi thương, mi gian sầu khổ của hần, không hiểu sao trong lòng nàng cư nhiên có một tia đau nhói. Lại liên tưởng mấy ngày gần đây hần yếm trợ giúp phụ thân và đại ca, cư nhiên mình thật lâu cũng không nhớ mà đi thăm hần, trong lòng lại không khỏi có chút áy náy.

Thấy Gia Cát Sơ Thanh tâm trạng sa sút, dường như không có ý tứ muốn qua đây, Từ Man khẽ cắn môi, mặt dày sắp tới, đến bên người hần, mới nhỏ giọng nói: “Muội gần đây có việc, cho nên...”

Gia Cát Sơ Thanh tuy sắc mặt trắng bệch, nhưng chung quy còn kéo ra một nụ cười bao dung, nói: “Huynh gần đây cũng có chút việc, cũng hồi lâu không gặp muội được.”

“Huynh có khỏe không?” Từ Man ngấm nghĩ, vẫn mở miệng hỏi.

Gia Cát Sơ Thanh gật đầu, kỳ thật nếu không phải trong khoảng thời gian này hần tới lui bận rộn như thế, thân thể cũng sẽ không đột nhiên kém thành như vậy, khiến cho Từ Man lo lắng.

“Chuyện kia... về đại cô cô, tổ mẫu bà ấy...” Từ Man nói tới đây, cũng không biết muốn nói gì, mặc dù phụ thân mới từ trong cung đi ra, nhưng Từ Man tin là đại ca hần đã báo lại quá trình sự việc cho cả nhà Gia Cát rồi.

“Mẫu thân bà ấy... không có người mẹ nhần tâm đó.” Gia Cát Sơ Thanh ngắt lời Từ Man, lạnh như băng nói.

Từ Man cũng ừ một tiếng tán thánh, cũng may tổ mẫu không phải mẹ đẻ của phụ thân, chắc chắn vị Ninh thị kia so với Lữ thị còn tốt hơn gấp vạn lần.

Hai người sóng vai đi tới, ngay tại lúc sắp bước vào cổng lớn, Gia Cát Sơ Thanh đột nhiên nói: “Huynh đã thấy bức họa của Tuyền phu nhân, A Man, nếu muội lớn thêm vài tuổi thì tốt rồi.”(e hèm, ý gì ta)

Từ Man ngẩn người, còn chưa biết được Tuyền phu nhân đến tột cùng là ai.

Gia Cát Sơ Thanh cất bước mà vào, lộ ra nụ cười nhàn nhạt chân thật đầu tiên của ngày hôm nay. Mai bà bà là do hần tìm đến, có người muốn hại phủ công chúa, làm cho phò mã bị ấn lên đầu ác danh con của tội thần, tin tức này cũng là hần tiết lộ cho Mai bà bà, nếu không, Mai bà bà sợ là còn quanh quẩn như ruồi mất đầu ở cái nơi kia, sao có thể vội vã chạy đi tìm Từ Man được, rồi đem sự tình từ đầu đến đuôi kể lại cho Từ Hải Sinh, một loạt mưu kế tiếp theo đó cũng sẽ không có. Về phần sau đó, hần vì Từ Man lấp bao nhiêu lỗ hổng, điều động bao nhiêu nhân thủ, ngay cả chính hần còn không nhớ rõ. Bằng không với một con cáo già như Trần Hữu tướng, thế nào cũng đánh hơi được dị thường trong đó.

Có điều, tất cả chuyện này cũng không cần phải nói với nàng, nay chân tướng đã rõ ràng, thân phận của nàng càng trở nên tôn quý, hần cũng

phải nghĩ cách gắng sức đuổi theo, nếu không sợ là nàng sẽ càng bay càng xa.

“Tuyền phu nhân là ai a?” Từ Man không muốn thừa nhận trong lời nói của mình có chút chua.

Gia Cát Sơ Thanh cúi đầu nhìn dáng vẻ ngây ngốc lại không được tự nhiên của nàng, cười thần bí nói: “Một vị đại mỹ nhân.”

Từ Man chu miệng lên, không hỏi nữa.

Gia Cát Sơ Thanh tâm tình bỗng chốc khác hơn, nỗi bi thương sinh ra vì cái chết của mẫu thân vừa rồi cũng thoáng tiêu tan bớt.

Từ sớm, Đại trưởng công chúa và thê tử của Từ Văn Phú đã đến Hoàng phủ giúp một tay chỉnh đốn, công chúa thân phận cao quý, người bên dưới cho dù có lén dùng mảnh lối, cũng không dám làm cản trước mặt vị này, mà vợ của tiểu thúc Từ gia, tuy ngày thường tính cách hơi mềm yếu, nhưng lúc làm việc cũng lưu loát, hơn nữa nhiều năm nay tự mình chường quản cả một phủ, nói thế nào cũng có chút tiến bộ.

Mặc dù chuyện trước đó mọi người đã sớm đều biết cả, nhưng lúc vợ chồng Từ Văn Bản gặp mặt, cũng khó tránh khỏi an ủi nhau một tiếng, mấy tháng nay phò mã liên tục gặp đả kích, công chúa cũng rất đau lòng. Nhưng kể từ khi công chúa biết được Lữ thị không phải là mẹ chồng chính thức của mình, cảm giác trong lòng như được giải thoát, không còn rối rắm nữa.

“Mai cô bà ấy...” mặc dù Đại trưởng công chưa gặp qua người này, nhưng cũng nghe Từ Man nói, chẳng qua mặt ngoài giả ngốc thôi.

“Cẩn cô cô không nỡ xa Mai cô, bèn rước bà vào cung ở một thời gian, cũng tiện bề bảo dưỡng thân thể, đã đến chỗ Tần thái mỹ nhân trụ lại rồi.” Từ Văn Bản cầm tay thê tử giải thích.

Đại trưởng công chúa thở dài nói: “Cốt nhục một nhà, sinh ly tử biệt như vậy, cũng phải... di Tồn hẳn là rất vui vẻ.”

Mọi người đợi trong phòng khách, Hoàng Tú Lệ cùng Nhị cô cô về phòng tắm rửa thay quần áo, có lẽ cần không ít thời gian, lúc này ngoài cửa chạy vào một người đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt kích động nói: “A nương con đã về chưa ạ?”

“Hoành Thân, con đừng vội, a nương đã về rồi, đang ở bên trong thay quần áo.” Nhị cô phụ đầy mắt lại tràn lệ, đi qua ôm lấy con trai nói.

Hoàng Hoành Thân nghe vậy, hai tay đặt bên người siết chặt, gương mặt thật thà căng lên đỏ bừng, môi run run, sau mới khàn khàn hỏi: “A nương, mẹ có chịu khổ không?”

Nhị cô phu dùng tay áo che mặt, nước mắt nói không ra lời, chỉ có thể liên tục lắc đầu.

Mọi người tại đây, không khỏi cảm khái trong lòng.

Một ngày này, mọi người ở Hoàng phủ chia bàn mà ngồi, đem tất cả cực khổ và bi thương của lúc trước gộp vào trong rượu mà từng ngụm nuốt xuống. Nhưng bọn họ tin tưởng, ngày mai rồi sẽ tốt hơn.

Đêm nay, phụ thân Từ Man – Từ Văn Bân vì uống rượu nên ngồi vào xe ngựa của công chúa, chính tai Từ Man nghe thấy phụ thân say khướt nằm gục trong lòng công chúa, không ngừng lầm bầm: “May mắn không phải a nương của ta, a nương ta nhất định sẽ xót ta, thương ta như trân bảo.”

Từ Man và mẫu thân đều rơi lệ.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 99: Di Sản Của Ninh Thị

Từ Man trằn trọc hơn nửa đêm mãi đến rạng sáng mới ngủ được, sáng hôm sau thức dậy dĩ nhiên tinh thần không được phấn chấn, nhưng cũng may nàng trời sinh lệ chất nên không lo có quầng thâm các kiểu, chỉ là lúc rời giường còn mang theo chút uể oải, ngay cả bữa sáng cũng không ăn nhiều lắm.

Lúc này phụ thân đã lên triều, kế tục Trục vương còn có rất nhiều việc cần phải xử lý, theo lệ của tiền triều, phụ thân khẳng định là phải kế thừa vương vị của Trục vương, mà đại ca sẽ là thế tử của Trục vương chắc như đinh đóng cột rồi, còn nhị ca vốn chỉ có thể được phân hầu tước hữu danh vô thực, ngày sau chắc chắn sẽ phải kế thừa phủ công chúa. Chuyện này đối với cả nhà mà nói, đều là chuyện tốt. Bất luận ban đầu trong lòng nhị ca có khó chịu hay không, xét cho cùng sau này hai anh em họ sẽ không vì chuyện này mà có xích mích. Bản thân Từ Man thân phận cũng cao thêm một tầng, mẫu thân là Đại trưởng công chúa Ngô quốc, phụ thân lại kế thừa phủ Trục vương, bất luận là bên nào, nàng đều là quận chúa “danh phù kỳ thực” (xứng với danh nghĩa), toàn bộ Ngô quốc, không có một vị quận chúa nào tôn quý bằng nàng.

Huống chi, năm đó tuy tướng sĩ Trục vương mang đi đều chết ở Tử Thành, nhưng những tướng sĩ mà Trang Thành lãnh đạo vẫn còn không ít, cho dù năm đó Trang Thành bị chết oan, nhưng những tướng lĩnh từng được hãn dẫn dắt vẫn tồn tại trong quân, đó mới thật sự là quân của Trục vương, chỉ cần phụ thân không làm chuyện gì đại nghịch bất đạo, vậy kia

tuyệt đối chính là hậu thuẫn của phủ Trục vương, ngay cả quân đội của Hoàng gia cũng phải kiêng kị tránh né, điều đó có thể thấy được phần nào.

Hơn nữa, theo lời Mai bà bà nói, vùng Giang Tây dường như còn có một nhánh quân không nhiều lắm mà Trục vương đưa đi năm đó, nay đã qua nhiều năm, rốt cuộc không biết còn bao nhiêu người, e là đến cả chính Trục vương còn không nhớ rõ, cho nên mặc dù hồ phù trong quân đã đưa trả lại cho hoàng thượng, nhưng hồ phù điều quân ẩn giấu ở Giang Tây, lại được Mai bà bà âm thầm đưa cho Từ Man, bảo nàng có cơ hội giao cho nhị ca. Phải biết rằng, một nhánh quân kia, thế mà chỉ nghe theo Trục vương, lại không theo Hoàng đế.

Từ Man ăn sáng xong, ngồi trong phòng, tùy tiện tìm cớ cho mọi người lui ra, một mình nằm vùi trên giường êm, trái lo phải nghĩ, đoạn từ trên giường êm bò dậy. Tự mình mở một hộc kín dưới khung giường ra, từ bên trong lấy ra một cái hộp gỗ chương* thơm, mặt gỗ trơn nhẵn, gần như không có đường vân gì, ngoại trừ một vùng lõm trên nắp ra, trên thân hộp chỉ khắc một cành mai lẻ loi trơ trọi, cành khô nở độc một đóa mai, nhìn quá mức mộc mạc.

* Cây chương, có mùi thơm, cắt ra từng miếng cho vào đun, hơi bốc lên kết thành phấn trắng gọi là chương não 樟腦 dùng để làm thuốc và trừ sâu bọ.

Từ Man vuốt chiếc hộp thoát nhìn có phần lâu năm kia, nhớ đến gương mặt đong đầy hoài niệm và hạnh phúc của Mai bà bà, sống mũi bỗng cay cay, chiếc hộp này là vật năm đó trượng phu Mai bà bà tự tay khắc cho bà, là lễ vật thành thân tặng cho bà. Nhưng tạo hóa trêu người, Mai bà bà và Ninh thị ở trên đường xảy ra chuyện, mà trượng phu quản sự lúc bấy giờ thay Ninh thị đưa quà tặng lễ đến Ninh gia, cũng bởi vì Ninh gia bị người huyết tủy, mà cuối cùng rơi vào kết cục đến một cái xác cũng không còn, cho tới nay hai người họ cũng chưa có một đứa con nào.

Cẩn thận mở hộp ra, bên trong đặt một tấm ngọc bội bằng hổ phách, rất giống vật dụng của nữ tử, không hề có chút tính thô bạo, nhưng chính vật này lại có thể điều động được đội quân tinh nhuệ nhất của Trục vương ở Giang Tây.

Từ Man chỉ nhìn lướt qua tấm ngọc bội kia rồi bỏ xuống, ngược lại cầm lấy một cuốn sách mỏng nơi đáy hộp thoát nhìn được bảo tồn rất tốt. Cầm cuốn sách mỏng trong tay, Từ Man vẫn cảm thấy sóng lòng tuôn trào, ngũ vị tạp trần.

Bởi vì lật ra trang thứ nhất, liền bắt gặp một hàng câu dài ghép vần – thứ mà người nơi này nhìn sẽ cảm thấy cổ quái, nhưng đối với Từ Man lại vô cùng quen thuộc. (thời xưa người ta viết dọc từ trên xuống, trong cuốn sách này viết ngang)

Đây là vật mà tổ tiên Ninh gia để lại cho đích nữ, cho dù Từ Man biết đây là một thế giới đã bị xuyên qua xuyên đến lũng lỗ chỗ, song nàng vẫn không thể không thừa nhận, ở khoảng cách gần như vậy tiếp xúc với một cuốn sổ tay của một vị xuyên không khác để lại, nàng vẫn không kiềm được mà kích động.

Nội dung trong sách không nhiều lắm, chỉ là một cái mục lục, rất nhiều thứ mang tính học thuật gì đó Từ Man xem cũng không hiểu, trang đầu là những dòng trình bày sau khi người kia đến thế giới này, cô đơn và sợ hãi cùng cực, mãi đến sau đó cưới con gái Ninh gia, ở rể nhà họ, có con cái của riêng mình, hẳn mới có cảm giác an toàn.

Ở thế giới kia hẳn học ngành kỹ thuật, đối với hẳn mà nói, tinh luyện sắt cũng không khó, hơn nữa có lẽ con gái xuyên đến thế giới này tương đối nhiều hơn, cho nên cải cách phần nhiều là thương phẩm. Lại đến cái vị xuyên không nhà họ Tôn kia mặc dù đã gây dựng lên nền móng Ngô quốc, nhưng có khả năng là không đúng chuyên ngành, thế cho nên thuốc nổ và sắt không xuất hiện trên thế giới này.

Như vậy rốt cuộc vì sao cuốn sách của Ninh gia này chỉ truyền nữ không truyền nam, hoàn toàn là vì vị tổ tông xuyên không kia sợ con cháu mình vì những thứ này mà bị người đương triều kiêng kỵ, hoặc là sinh ra ác niệm muốn thay đổi triều đại, hẳn không hy vọng con cháu mình bị cái vị trí cao cao tại thượng kia mê hoặc, đánh mất đi bản tâm, cũng làm mất đi ý nghĩa ban đầu quan trọng nhất của những thứ quý giá này.

Mà trên thế giới này, dù sao nữ tử không có dã tâm nhiều lắm, hơn nữa trước nay Ninh gia luôn gia giáo nghiêm khắc, cô nương thông tuệ, từ lúc ban đầu nhận được vật này, liền biết thứ này còn chưa tới thời điểm xuất hiện trên thế gian. Vì thế, đời này qua đời khác, cuốn sách này rốt cuộc truyền đến tay Từ Man, mặc dù nàng không phải cháu gái nhà họ Ninh, nhưng Ninh gia đã sớm không có người nối nghiệp, hiện tại nàng là nữ tử duy nhất trên đời này có được huyết mạch của Ninh gia.

Từ Man cầm bản mục lục, nhìn không được thở dài, Ngô quốc hiện nay, kỹ thuật chế tạo sắt khó khăn lắm mới đến được sắt tôi, thậm chí còn có kém hơn so với sắt tôi của triều Tống Minh trong lịch sử Trung Quốc, càng đừng nói luyện được cái gì 0.02% lượng cacbon để tôi sắt, về phần tôi carbon, tách cacbon lại càng không thể bằng được. Cho nên, bản mục lục này liệt kê những quyển sách hướng dẫn phương pháp luyện sắt, ngoài phương pháp và tỷ lệ pha trộn luyện sắt tôi ra, còn có cách luyện dụng cụ cách tân cùng với trăm thủ pháp nhiệt độ rèn để luyện thép, thậm chí ngay cả quá trình phát triển “sắt tinh” cũng có, tin tưởng chỉ cần là người lành nghề, nhất định có thể dựa theo bộ sách này mà làm ra được sắt tinh, thậm chí còn phát triển ra “ngọc thép”* của Nhật Bản kiếp trước. Đến lúc đó, Ngô quốc ở thời không này, tại lĩnh vực vũ khí lạnh sợ là không ai có thể địch lại.

*sắt tinh: sắt có chất lượng tốt

Ngọc thép: loại thép dùng để chế tạo kiếm Nhật.

Khép lại bản mục lục, Từ Man suy tư một phen, cũng không biết có phải hay không Ninh thị năm đó có đem vị trí những bộ sách được ghi trên mục lục tiết lộ cho Trữc vương nghe, cho nên quân đội Trữc vương mới âm thầm đến Giang Tây nhiều năm như vậy. Nếu quả thật như thế, Từ Man còn nghi ngờ liệu có phải năm đó tin tức này có chỗ sơ hở, cho nên dư đảng của Cảnh hoàng tử mới truy đuổi tận cùng như vậy, đến mức đã cách nhiều năm như vậy cũng muốn bất chấp nguy hiểm mà lên vào bên cạnh mình.

(MTY: hóa ra đây là nguyên nhân Ninh gia bị huyết tẩy, mà Ninh thị còn bị bắt sống đem về, làm mình cứ thắc mắc mãi)

Rùng mình một cái, không muốn tiếp tục suy nghĩ đến cái chết của Trữc vương đến tột cùng là có nguyên nhân chủ yếu gì, cùng với mục đích của đám dư đảng kia, Từ Man cất mọi thứ vào, định bụng chờ nhị ca trở về, lại đem vật này giao cho huynh ấy đến Giang Tây xem sao, về phần chuyện tình sắt, chắc hẳn mẫu thân sẽ xử lý rất tốt, ai bảo Hoàng đế là em trai ruột của bà chứ.

Ăn trưa xong, Từ Man buồn chán đi lòng vòng trong phòng, rốt cuộc hạ quyết định, đến phủ Gia Cát Sơ Thanh xem một chút, ngày ấy nàng nghe nói Gia Cát Sơ Liêm lại đến quân doanh, nay phủ Gia Cát chỉ có Gia Cát Sơ Thanh là người chống đỡ, trước đó vài ngày khi đại cô phụ biết được nguyên nhân cái chết của đại cô, trông cũng không được khỏe lắm, tóm lại, vì đích thân đến phủ Gia Cát mà nàng tìm được cả một đồng lý do.

“Thanh Mai, buổi sáng hôm nay có phải a nương ta tìm Phạm thần y xem bệnh cho tổ phụ không?” Từ Man quyết định xong bèn gọi Thanh Mai thay quần áo cho mình.

“Phải ạ, vừa mới đưa tin đến, nói là độc đã được giải, nhưng bởi vì độc được kia đến từ Tây Vực, sợ là còn tàn độc, phải một đoạn thời gian mới tỉnh lại được.” Thanh Mai chải cho Từ Man một cái búi tóc thiên nga rải cánh, cài thêm trâm hoa lên. Từ Man nhìn vào gương đồng, sau từ trong

hộp trang điểm lấy ra một bộ trâm hoa rũ tua vàng, là những đóa hoa li ti có nở có khép, dùng sợi tơ vàng quấn bên lại với nhau mà thành, hình thành từng đóa trâm xinh xắn đáng yêu, vừa vặn thích hợp với búi tóc của Từ Man, lóng lánh vẻ xinh xắn hoạt bát.

“Nói sao cũng đã giữ được mạng, như vậy cũng may rồi.” Bất luận Từ gia tổ phụ là người như thế nào, dẫu sao cũng đã giữ lời hứa với Từ thị, chẳng những nuôi dưỡng Từ Văn Bản an toàn trưởng thành, mà học thức nhân phẩm đều là nhất đẳng, mỗi điểm này thôi, cả nhà Từ Man đã phải cảm tạ ông ta cả đời, xem ông như là tổ phụ mà chăm sóc.

Thanh Mai lại giúp Từ Man mặc vào chiếc váy thêu hoa nghênh xuân, kết hợp thêm túi thơm cùng hà bao, lại thêm một cái ngọc bội bằng đá nhiệt điện màu san hô, sau cùng khoác thêm một chiếc áo khoác tay lỏ, mới vừa lòng thả tay xuống.

Từ Man thấy ăn mặc xong, cũng không rề rà nữa, trực tiếp mang theo Thanh Mai và Hương Xuân ra cửa, hai người này hiện tại đã là người thân tín nhất đắc lực nhất bên cạnh nàng, vài đại nha hoàn vào sau cũng chỉ dựa vào kinh nghiệm dày mà thôi, bình thường chuyện quan trọng Từ Man đều giao cho hai người này đi làm.

Xe ngựa chở Từ Man đến phủ Gia Cát, lần này đến đây, lại dọa Từ Man nhảy dựng, đám nô bộc trong phủ mọi ngày vốn trật tự ngăn nắp lại chạy tới chạy lui như thế muốn chuyển nhà, tùy tiện bắt được một người đến hỏi, mới biết Gia Cát gia lão phu nhân giận dữ với con trai cả, chạy tới nhà con trai thứ. Vốn tưởng con trai và cháu trai sẽ đến khuyên can, ai ngờ Gia Cát Sơ Thanh không nói hai lời, đem đồ đạc của lão phu nhân cư nhiên đóng gói đưa đến nhà của Gia Cát tiểu thúc khiến cho đám nô bộc trong phủ bận rộn một phen.

Từ Man không rõ nguyên do đành phải theo một hạ nhân quen mặt đi vào nội viện, đến hoa viên mới biết được nguyên nhân vì sao đám hạ nhân

“muốn nói lại không dám nói”.

Cạnh hồ nước trong hoa viên, Gia Cát Sơ Thanh mặt không chút biểu tình ngồi trên băng ghế đá, mà Hoàng Tú Oánh đầy mặt là nước mắt, khóc suốt suốt không biết đang nói gì.

Đầu Từ Man chợt nóng lên, bèn kéo hạ nhân kia xuống, lặng yên không tiếng động dẫn theo hai nha hoàn đi vòng đến sau một bụi cây tường vi bên cạnh, co người lại, đóng tai nghe.

Nghe thấy Hoàng Tú Oánh lau nước mắt nói: “Biểu ca, Tú Oánh mệnh khổ, bị kẻ gian làm hại, biểu ca lại ghét bỏ Tú Oánh ư?”

Từ Man trong lòng căng thẳng, lập tức nhìn về phía Gia Cát Sơ Thanh.

Nhưng Gia Cát Sơ Thanh chỉ lạnh lùng nhìn hồ nước, chẳng nói chẳng rằng.

“Biểu ca, muội biết mà, biểu ca huynh cũng ghét bỏ muội...” Hoàng Tú Oánh cầm khăn tay, nghẹn ngào bật khóc nức nở.

“Ta chán ghét người.” Gia Cát Sơ Thanh rốt cuộc lên tiếng: “Không phải vì người bị người hại, mà là vì người vốn muốn hại người, gieo gió gặt bão thôi.”

Hoàng Tú Oánh thiếu chút nữa bị những lời ghen ngào của mình làm cho ghen chết, tiếng khóc tắc nghẹn ngay cổ họng, ngơ ngác nhìn Gia Cát Sơ Thanh.

“Hoàng gia Đại cô nương, ta nghĩ, về sau người vẫn không nên tới tề xá nữa.” Gia Cát Sơ Thanh ngẩng đầu, rất nghiêm túc nói: “Chúng ta căn bản không phải người cùng một đường, tề xá miếu nhỏ, không chứa nổi cô nương.”

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 100: Đôi Trẻ Định Tình

Hoàng Tú Oánh đã từng nghĩ, biểu ca rồi sẽ lấy người khác, cũng từng nghĩ biểu ca sẽ thích người khác, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ, có một ngày biểu ca sẽ không hề lưu tình mà hạ lệnh đuổi khách đối với mình, thậm chí còn muốn đoạn tuyệt quan hệ hai nhà. Nàng bàng hoàng không thể tin được lui ra sau vài bước, nhìn Gia Cát Sơ Thanh ngồi trên băng ghế, đây vẫn là biểu ca của kiếp trước đó sao? Vẫn là người biểu ca từ nhỏ đã cùng nhau cận kề bầu bạn, nâng niu mình trong lòng bàn tay sao? Vì sao gương mặt vốn tràn đầy ý cười ôn hòa, giờ phút này lại lạnh lùng, trong đôi con ngươi vốn nên đọng đầy tình yêu, giờ phút này lại đầy chán ghét ghê tởm đến vậy.

Đúng rồi, đây đã không còn là kiếp trước, Hoàng Tú Oánh thất vọng cúi đầu, cô gái từng bầu bạn bên cạnh Gia Cát Sơ Thanh đến lớn đã biến thành Từ Man, cô gái từng có thể khiến cho Gia Cát Sơ Thanh xả thân bảo vệ cũng đã biến thành Từ Man. Từ Man, Từ Man... phảng phất như Hoàng Tú Oánh nàng đã sống lại một đời, bỗng nhìn thấy người con gái ác độc đã cướp hết tất cả của nàng, hủy đi cả đời của nàng.

“Không! Không phải, biểu ca, ngày ấy là muội bị Từ Man đánh ngất xỉu, sau đó mới xảy ra việc này, sao huynh có thể nghĩ oan cho muội được.” Mặc kệ có phải là Từ Man làm hay không, Hoàng Tú Oánh đều phải chối đến cùng, cho dù biểu ca không thể chấp nhận nàng, tuyệt đối cũng không thể để biểu ca lấy Từ Man được.

Gia Cát Sơ Thanh lại liếc nhìn nàng ta một cái, nhìn mãi đến khi Hoàng Tú Oánh rét lạnh cả đáy lòng, lưỡi co rút lại, hăn mới quay đầu đi nói: “Sự thật như thế nào, trong lòng ta và người biết rõ ràng, cần gì phải làm bộ làm tịch.”

Hoàng Tú Oánh cảm thấy như có một chậu nước lạnh đổ ập lên đầu, mồ hôi lạnh từ thái dương lăn qua cằm, nàng theo không biết Gia Cát Sơ Thanh còn có một bộ mặt như vậy, trước nay nàng vẫn cho rằng Gia Cát Sơ Thanh là dịu dàng, là bao dung, là đối với bất cứ ai cũng hiền hòa, tuyệt đối sẽ không lãnh khốc vô tình như này. Hăn không phải là biểu ca của mình, nhất định không phải!

“Chẳng lẽ là... là huynh!” Hoàng Tú Oánh trước giờ không hề cảm thấy Từ Man có bản lĩnh gì, nay sự tình bại lộ, nàng không thể không nghĩ nhiều hơn.

Gia Cát Sơ Thanh tựa tiểu phi tiểu ngược nhìn nàng, gập gập tay áo, chẳng nói chẳng rằng.

“Huynh sẽ hối hận, huynh nhất định sẽ hối hận! Một ngày nào đó huynh sẽ biết, chỉ có muội!” Hoàng Tú Oánh vỗ ngực, khàn giọng kiệt lực nói: “Chỉ có muội mới là người yêu huynh nhất, chỉ có muội...”

“Ta không cần, Hoàng Đại cô nương.” Gia Cát Sơ Thanh vờ mặt dừng dừng nói: “Trừ A Man ra, ai ta cũng không cần, cho dù người có nói A Man ác độc, dù người nói A Man muốn hại ta, ta đều không quan tâm.”

“Huynh...” Hoàng Tú Oánh nín chặt vạt áo, thốt lên sừng sốt, cho dù là kiếp trước, biểu ca cũng chưa từng đối với nàng thâm tình như vậy.

Gia Cát Sơ Thanh nói một câu cuối cùng: “Cho dù A Man có bưng thuốc độc đến cho ta, ta cũng có thể cười mà nuốt xuống!”

Hoàng Tú Oánh rớt cuộc không chịu nổi, hai tay bưng mặt, òa lên khóc rống, quay đầu bỏ chạy ra ngoài, loáng cái đã không còn thấy bóng dáng.

Từ Man trốn sau bụi tường vi, mặt mày cũng hoảng hốt, một câu cuối cùng của Gia Cát Sơ Thanh quả thực gây đến cho nàng chấn động quá lớn, trên thế giới này, còn có ai có thể giao sinh tử của mình vào tay một người khác.

Từ Man cảm động, không biết nên làm thế nào cho phải, trong lúc bối rối, mép váy móc vào bụi tường vi, xoẹt một cái, tiếng vải bị xé rách, chẳng những đánh thức Từ Man bừng tỉnh, cũng làm kinh động đến người ngồi cách đó không xa – Gia Cát Sơ Thanh. (cây tường vi có gai, nghe lén cũng biết lựa chỗ trốn ghê)

“Ai?”

Gia Cát Sơ Thanh nhú mày, từng bước đi đến chỗ Từ Man.

Thanh Mai cùng Hương Xuân sớm đã sợ đến nhũn chân, ba chân bốn cẳng chạy tới kéo làn váy mắc trên cây, Từ Man mắt nhìn Gia Cát Sơ Thanh sắp tới gần, trong lòng vừa thẹn vừa gấp. Dùng sức kéo toạc mép váy một cái, cứ nhiên khiến làn váy bị xé xuống hơn phân nửa, lần này, ba cô nương đều tròn tròn mắt.

“Huynh... huynh đừng tới đây!” Từ Man che váy lại, nhắm mắt quát to một tiếng, nếu ở hiện đại nàng có thể hoàn toàn không cần để ý, nhưng ở đây là cổ đại, nếu để Gia Cát Sơ Thanh nhìn thấy váy lót và quần trong, nàng không gả cho hắn là không xong.

Gia Cát Sơ Thanh vừa nghe là giọng của Từ Man, nhẹ nhàng thở ra, lại nghe trong giọng Từ Man gấp gáp, không khỏi lo lắng nói: “A Man, bị thương sao?”

Từ Man rồi rít trả lời: “Không có, chỉ là váy bị rách, huynh đừng tới đây.”

Gia Cát Sơ Thanh thoáng ngẩn người, cũng không biết nghĩ tới cái gì, lỗ tai vậy mà đỏ ửng lên, nắm tay đặt lên miệng tăng hắng một tiếng, liền quay đầu đi nói: “Muội đợi chút, huynh đi tìm ma ma bên người mẫu thân tới.”

Từ Man chỉ có thể ừ một tiếng, xấu hổ trốn sau bụi tường vi, may mà Gia Cát Sơ Thanh xem như cũng cẩn thận, dặn dò vài nha hoàn không cho phép mấy người không phận sự bước vào hoa viên, còn hẳn thì đi tìm phòng may vá của mẫu thân lại đây. Tuy rằng váy đã bị rách một mảng lớn, nhưng nường tử may vá của Gia Cát gia không ít, cùng ma ma đến sửa váy cho Từ Man, không nói có ảnh hưởng mỹ quan hay không, ít nhất ở mặt ngoài cũng hợp quy củ.

Đợi cho Từ Man hai má nóng bừng ngồi trong phòng khách uống trà, Gia Cát Sơ Thanh cũng chậm rãi bước vào, hai người bốn mắt nhìn nhau, dường như đều bị chuyện vừa rồi ảnh hưởng, ngượng ngùng không nói được gì.

Cuối cùng chung quy Từ Man vẫn là một người hiện đại, dù sao kiếp trước mặc quần bó đến trường, chuyện xấu hổ bị “dì cả” đến thăm cũng đã trải qua, chút điểm này ngấm lại kỳ thật cũng không tính là gì.

“Hoàng gia Đại cô nương tới tìm huynh?” Từ Man nắm niết ngón tay, cúi đầu hỏi.

Gia Cát Sơ Thanh cũng thẳng thắn gật đầu nói: “Nàng ta tới tìm tổ mẫu huynh, biết tổ mẫu đến phủ tiểu thúc thúc, mới đến tìm huynh.”

Từ Man thầm bĩu môi, đừng nói là Hoàng Tú Oánh nghĩ rằng chỉ cần tìm Gia Cát gia lão phu nhân, là có thể buộc Gia Cát Sơ Thanh lấy nàng ta đó chứ, cho dù Gia Cát gia lão phu nhân có xem trọng cửa thân thích kia

đến đâu, cũng sẽ không để cho cháu nội nhà mình đội nón xanh đúng không.

“Hơn nữa, không phải muội có nghe nàng nói rồi sao?” Gia Cát Sơ Thanh nổi ý xấu, làm bộ như ngay thẳng nói.

Từ Man bị chặn họng một câu, mặt liền nóng ran, nàng nghe lén người ta nói chuyện quả thật không đúng.

“Muội đứng xa quá, không nghe rõ.” Từ Man dứt khoát trợn mắt nói dối.

Gia Cát Sơ Thanh cũng không lật tẩy nàng, chỉ cười cười cầm chén trà lên nói: “A Man hôm nay muội đến có chuyện gì sao?”

Từ Man quan sát Gia Cát Sơ Thanh một chút, thấy sắc mặt hắc tuy vẫn không tốt như trước, nhưng nếu có thể tự mình đi lại, chứng tỏ người Sắc-mục vẫn là có chút tài năng.

“Mấy ngày trước, muội không tới thăm huynh được, hôm nay đến bù.”

Gia Cát Sơ Thanh thấy nàng nói chuyện không được tự nhiên, nhưng lại chân tình thực ý, đáy mắt cũng toát lên ấm áp, nói: “Huynh không sao, đã khiến muội lo lắng rồi.”

Từ Man nín váy, lắc đầu nói: “Là muội không phải, vừa có việc liên bỏ quên huynh qua một bên.”

Gia Cát Sơ Thanh đặt chén trà xuống, chậm rãi đi đến trước mặt Từ Man, duỗi tay nắm chặt tay Từ Man, trêu tức nói: “Muội đây là muốn nói cho huynh biết, trong lòng muội vẫn có huynh ư?”

Từ Man cả kinh, nhìn quanh bốn phía, quả nhiên hạ nhân xung quanh đã lui ra ngoài, lại vừa nhấc đầu lên, đập vào mắt là vẻ mặt Gia Cát Sơ

Thanh hoàn toàn tương phản với ngữ khí thoải mái, bộ dạng hân nghiêm túc, thậm chí khẩn trương, mắt đều đong đầy sự dè dặt và khát vọng. Như thể thập phần khát vọng mình tiếp nhận hân, lại sợ mình chỉ thương cảm hân, mới tiếp nhận hân, hoặc là dứt khoát trực tiếp từ chối hân. Loại tình cảm này thật phức tạp, nhưng thần kỳ là, Từ Man vậy mà vừa nhìn đã hiểu ra.

Ngẫm lại bao nhiêu năm nay, Gia Cát Sơ Thanh đối với nàng rất tốt, lại nghĩ tới thái độ của Gia Cát Sơ Thanh đối với Hoàng Tú Oánh từ trước tới nay, và cả những lời vừa rồi ở hoa viên, Từ Man lồng hai tay lại. Cốt truyện sau khi Hoàng Tú Oánh sống lại đã bị nàng cải biến, hiện tại cũng không có người có thể uy hiếp đến phủ công chúa...

Đầu nóng lên, Từ Man cư nhiên gật đầu.

Lúc này đến phiên Gia Cát Sơ Thanh ngây ngốc sững người ngay tại chỗ, giọng hân run run, cười đến cứng ngắt nói: “A Man, muội nói phải chăng huynh hoa mắt? Muội thế nhưng vừa gật đầu ư?”

Từ Man vừa rồi vốn là nhất thời xúc động, lúc này sớm đã hồi hận, nào chịu nổi câu hỏi thế kia của hân, vì thế, thẹn quá thành giận, đành hất tay hân ra bèn chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói: “Huynh hoa mắt rồi, muội mới không có.”

Gia Cát Sơ Thanh đầu tiên là mất mát một trận, sau thấy bộ dạng của Từ Man như thế, trong lòng động một cái, nổi vui mừng khôn xiết lập tức chiếm cứ toàn bộ đầu óc hân, hân rốt cuộc không cố kỵ gì nữa, xoay người rào bước vội đuổi theo Từ Man, một tay kéo nàng vào trong lòng, xúc cảm mềm mại kia, quả thực khiến hân đỏ ửng cả hốc mắt.

“Huynh lại làm gì?” bị ôm lần thứ hai, Từ Man lại không giống như kinh hoảng, chỉ cúi gằm đầu, lí nhí hỏi.

“A Man... huynh...” Đứng thấy Gia Cát Sơ Thanh nào giờ luôn khi dễ Từ Man, kỳ thật là trong lòng không chống đỡ được thôi, một khi Từ Man đã chịu tiếp nhận hẳn, hẳn trái lại không biết làm sao, đến cả nói chuyện cũng ập ứng.

Phì, Từ Man chưa bao giờ phát hiện Gia Cát Sơ Thanh thú vị như vậy, lúc ban đầu gặp mặt hẳn đã lưu lại cho nàng ấn tượng từ một cậu bé đáng yêu lúc còn nhỏ, đến quân tử như lan, thanh nhã ôn nhuận sau đó, hoặc là ốm yếu kiên cường của sau này, nam nhân này vẫn hay biến đổi, lại chưa bao giờ trông ngờ nghệch, mờ mịt như lúc này, khiến Từ Man được mở mang tầm mắt.

“Huynh sao?” Từ Man thích thú, từ trong lòng hẳn ngẩng đầu lên, ánh mắt lập lòe nhìn Gia Cát Sơ Thanh hỏi.

“Huynh...” vừa thấy bộ dáng ngây thơ kia của nàng, Gia Cát Sơ Thanh cả người như nằm mộng, một luồng tê dại lạo xạo lên thành trái tim hẳn, cánh tay ôm nàng không kìm được mà siết chặt, cánh môi khô khốc hận không thể lập tức dán lên gò má nàng, giống như lần trước vậy...

“Tiểu ca ca, huynh đang phát run hả?” Từ Man dán sát trên người hẳn, cảm thụ được mùi hương mà lần trước bị bỏ sót bởi hương hoa đào, mùi hương này không phải cố ý thêm lên người, mà trái lại là mùi hương đặc biệt của tuổi thiếu niên, thẳng như ánh mặt trời, ấm áp, nhiệt tình mà trong trẻo.

Gia Cát Sơ Thanh dường như không nhận thấy được chuyển biến của Từ Man, còn thật sự cho là Từ Man ngây thơ không biết gì, chỉ vì lo lắng cho thân thể mình lạnh nên phát run, vì thế nội tâm lại nhũn thành một đồng bùn, dán cổ lên gò má nàng: “Chỉ vì huynh cao hứng thôi... A Man, huynh cứ tưởng muội sẽ suy nghĩ rất lâu.”

Từ Man then đến đỏ bừng hai má, thấy Gia Cát Sơ Thanh thành khẩn trả lời như vậy, đâm ra lại trông như nàng có sở thích ác ôn.

“A Man, huynh còn có hơn 2 năm là hết tang kỳ rồi...” Gia Cát Sơ Thanh nói tới đây, cũng bắt đầu thấy chính mình ăn nói vụng về, hẳn muốn đem tất cả những lời trong lòng đều nói ra cho nàng nghe, nhưng lời đến bên miệng lại như là ép hỏi hôn kỳ vậy, trong lòng không khỏi ảo não.

Từ Man lúc này lại không ngại ngùng, dù sao nàng đã bằng lòng thì chính là bằng lòng, nơi này không phải kiếp trước, không có tình cảm nam nữ bất hòa thì chia tay, nàng đã chấp nhận hẳn, dĩ nhiên chính là sẽ đem nửa đời sau giao cho hẳn, lại nói nếu muốn quan sát tìm hiểu một người, bao nhiêu năm nay ngay cả mẫu thân cũng ca ngợi hẳn không ít, nếu không phải nhà Gia Cát gặp chuyện không may, thân thể hẳn lại không tốt, mẫu thân đã sớm động tâm tư.

Huống chi, nay Hữu tướng bị khống chế, cừu cừu nhất định sẽ nhân cơ hội này thanh lý Phái Bảo Thủ, có thể sẽ đề bạt một người cùng chống lại Hữu tướng, có điều “làm chuyện dở không bằng làm chuyện giỏi”, nếu vụ ám sát năm đó có bóng dáng của loạn đảng, cừu cừu liền hoàn toàn có khả năng đưa Gia Cát tổ phụ từ trong lao ngục trả về vị trí cũ, lúc này, bất luận là trung thành hay là thù hận đối với Hữu tướng, Gia Cát gia và Trần gia chắc chắn đã lâm vào thế không đội trời chung.

Đến lúc đó, phủ công chúa sẽ kết thân cùng Gia Cát gia, cái gọi là cường cường liên thủ, Phái Bảo Thủ sẽ không còn khả năng trở mình.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 101: Hải Thiên Trở Về

Muội lo lắng thân phận ư?” thấy Từ Man không nói lời nào, Gia Cát Sơ Thanh lại khó mà bình tĩnh, giữ chặt tay Từ Man nói: “Sau chuyện của phủ công chúa, Gia Cát gia nhất định...” Từ Man mi mắt cong cong, má lúm như ẩn như hiện, nào có lưỡng lự như Gia Cát Sơ Thanh tưởng tượng, rõ ràng chính là rất nguyện ý.

Tim Gia Cát Sơ Thanh nóng lên, ôm Từ Man càng chặt, bàn tay lại cao thấp không biết đặt ở đâu, từ hai má đến lỗ tai đỏ phải nói là đỏ triệt để.

Từ Man cười thầm hân hoan cũng đã thơm, ôm cũng đã ôm, cứ nhiên còn ngây thơ như thế, trong miệng lại nói: “Việc này muội không thể làm chủ, cho dù muội nguyện ý, huynh còn phải làm cho a nương muội đồng ý.”

“Đó là đương nhiên...” Gia Cát Sơ Thanh lại nghĩ tới lời công chúa Hòa Húc nói hôm đó, trịnh trọng nói: “Huynh nhất định sẽ bồi dưỡng mình thật tốt, huynh đã hứa với muội, nhất định sẽ ở bên muội đến già.”

Từ Man cũng không nói thêm nữa, vui sâu trong lòng hân, an tâm gặt đầu.

“A Man, chờ huynh 3 năm, huynh nhất định sẽ nghênh đón muội vào cửa.” Gia Cát Sơ Thanh nói như thề.

Từ Man khi đi thấp thỏm không yên, lại đỏ mặt ngọt ngào trở về, nàng tin tưởng chỉ cần Gia Cát Sơ Thanh khá lên, mẫu thân tất nhiên sẽ không

phủ quyết cửa hôn sự này, mà hiện tại cho dù tình tiết truyện đã đổi, nhưng có vài chi tiết không thay đổi, không nói người Sắc-mục, mà nói Phạm thái y, cũng đã có mối liên hệ cùng phủ công chúa, Gia Cát Sơ Thanh nhất định sẽ dần dần chuyển biến tốt hơn, cho dù không thể hoàn toàn trở thành người bình thường, cũng tuyệt không phải là ma ố.

Đợi Từ Man đi rồi, Gia Cát Sơ Thanh còn mặt đỏ tim đập một hồi, hân hân cả người về tới phòng mình, trên người dường như còn mang theo mùi hương hoa hồng say lòng người kia, bảo bối hân thủ hộ nhiều năm, rốt cuộc đã nguyện ý lưu lại vì hân, mở lòng vì hân. Quả thực cứ như nằm mơ.

Gia Cát Sơ Thanh nhắm mắt lại say mê trong chốc lát, nhưng vẫn mở mắt ra, trấn tĩnh nhìn về phía Hàn Y nói: “Đi, mời Hương lang quân đến đây.”

Hàn Y biết đây là có chuyện quan trọng, không dám chậm trễ, tức khắc liền đi ra ngoài.

Gia Cát Sơ Thanh đi đến bên bàn sách của mình, lấy giấy tuyên thành từ một bên ra, lại cầm bút lông từ trên giá bút, tự mình mài mực, lần này không còn do dự, vài nét bút đã hạ xuống một hàng chữ, đợi mực khô xong liền khẩn cấp cuộn tờ giấy tuyên thành lại, cất kỹ vào người.

Chờ Gia Cát Sơ Thanh đi tới đi lui hết vài vòng trong phòng, Đàn Hương mới rốt cuộc phe phẩy quạt đi đến, trông còn ra chiều nhàn nhã tự đắc.

Gia Cát Sơ Thanh chờ hân vừa vào cửa liền nói: “Chúng ta khi nào thì xuất phát?”

Đàn Hương đẩy hân vào trong, lại xoay người đóng kín cửa mới nói: “Đây là bị trúng phải ngọn gió nào? Lúc trước cũng đâu thấy huynh gấp gáp như thế.”

Gia Cát Sơ Thanh nhíu mày nói: “Việc này không thể kéo dài nữa, chuyện của phò mã e là sẽ khiến bọn chúng ‘chó cùng rút giậu’, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng.”

“Ờ... huynh không phải không nỡ xa A Man muội muội nhà huynh sao?” Đàn Hương không nói tiếp, ngược lại phe phẩy cây quạt dạo vòng quanh Gia Cát Sơ Thanh, đùa bỡn nói: “Sao đột nhiên lại tích cực như vậy...”

Bỗng, Đàn Hương sáp tới trên người Gia Cát Sơ Thanh hít vào một hơi, sau đó bừng tỉnh đại ngộ nói: “Hôm nay vị hoa hồng cô nương kia đã tới?”

Gia Cát Sơ Thanh nóng bừng hai má, trừng mắt hẳn.

“Ha ha ha, xem ra là hoa hồng muội muội đã đồng ý cái gì đó?” Đàn Hương rung đùi đắc ý nói: “Với kinh nghiệm của ta á, sợ là đã tiếp nhận tình cảm của huynh, ưng thuận tâm ý của huynh rồi chứ gì. Chậc chậc... đau khổ chờ đợi nhiều năm như vậy, đến cuối cùng... À? Câu kia nói thế nào nhỉ? Chờ đến “vân khai kiến nguyệt minh”! (vén mây thấy trăng vằng vặc)

Gia Cát Sơ Thanh phớt tỉnh điệu bộ quái gở của hẳn, trực tiếp lấy vật mình vừa viết từ trong lòng ra, đưa cho Đàn Hương nói: “Cái này, giao cho vị kia.”

“Huynh nghiêm túc à? Lúc trước Gia Cát gia ngã đổ, huynh không cầu ngài ấy, nay vì cô nương kia.” Đàn Hương giật mình nhận kia phong thư kia, khuyên: “Huống hồ, ngài ấy cũng chưa chắc sẽ đồng ý.”

Gia Cát Sơ Thanh rũ mắt xuống, thản nhiên nói: “So với việc để cho Gia Cát gia thịnh cực mà suy, còn không bằng nhân cơ hội đó mà tránh khỏi mũi nhọn lòi về ngủ đông, đợi ngày sau tìm cơ hội, tất sẽ tiến thêm một tầng, đại ca của ta cũng sẽ không câu nệ ở dòng quan văn.”

“Cũng đúng, cũng chỉ có huynh là thấy rõ, chuyện của nhà Gia Cát, huynh đi cầu ngài ấy, đó khẳng định là vô dụng, bất quá, chuyện của phò mã qua đi, Gia Cát gia tất nhiên sẽ trở lại triều đình, đây là thời cơ tốt nhất của đại ca huynh.” Đàn Hương khép lại cây quạt gỗ vào lòng bàn tay nói: “Chỉ là đáng tiếc mẫu thân huynh...”

Trong mắt Gia Cát Sơ Thanh hiện lên tia bi thương, chuyện này quả thật là hãn không dự liệu được, ai cũng không tưởng tượng được, mẹ đẻ của mẫu thân lại sẽ thấy chết mà không cứu, thậm chí còn chết ngay trước mắt lão bà ta.

“Xem cái miệng của ta này, lại nói bậy bạ rồi.” Đàn Hương không tim không phổi mà kiểm điểm: “Nếu huynh đã quyết định, ta dĩ nhiên sẽ phụng bồi.”

Gia Cát Sơ Thanh gật gật đầu, rất có ý tiễn khách.

“Hừ, thực không nghĩa khí, xem bản lang quân ‘vẫy thì tới, xua thì đi’ sao, bạn bè thế đấy.” Đàn Hương khinh bỉ khịt khịt mũi, một lần nữa mở cửa ra, toan đi ra ngoài, lại ở một khắc nhắc chân lên, nói: “Huynh đã nghĩ kỹ chưa? Chuyện này đi nguy cơ rất lớn, nếu huynh không về được, hoa hồng muội muội phải làm sao đây?”

Tấm lưng Gia Cát Sơ Thanh cứng đờ, nhớ tới khuôn mặt cười tươi sáng của Từ Man, trái tim thắt lại đau nhói, song vẫn kiên định nói: “Cũng bởi như vậy, ta mới tuyệt đối sẽ sống sót trở về, ta tuyệt đối không cho phép A Man gả cho ai khác, A Man từ đầu tới cuối, chỉ là của mỗi Gia Cát Sơ Thanh ta.”

Đàn Hương đưa lưng về phía hãn, không nhìn thấy biểu tình, chỉ phe phẩy cây quạt trong tay, lắc lư mà lượn ra ngoài.

Lúc này, Từ Man vừa về tới nhà đã thấy trong phủ ai nấy đều mặt đều đầy ý cười, vội vội vàng vàng như dưới chân đạp gió, liền cảm thấy là có

chuyện tốt xảy ra, bất giác nụ cười bên môi càng sâu hơn vài phần, vén váy liền chạy vào trong, mãi đến khi chạy đến cửa chính phòng, mới thở phà phò hỏi Xuân Duẩn bên người mẫu thân: “Trong phủ có chuyện gì vui sao?”

Xuân Duẩn cũng là vẻ mặt hớn hờ trả lời: “Hồi bẩm chúa, Nhị công tử đã về ạ.”

Từ Man vừa nghe nhị ca nhà mình đã về, cả người đều phấn khởi hẳn lên, không nói gì nữa, trực tiếp vén màn vén vào, miệng còn reo lên: “Nhị ca trở về cũng không báo với muội một tiếng, sợ là sớm quên mất muội rồi.”

Trong phòng phụ thân Từ Văn Bản hiển nhiên đã không còn đây, mẫu thân ngồi trên sập ôm con trai kể nói chuyện, đại ca Từ Hải Sinh thì ngồi trên ghế dựa, hốc mắt ửng đỏ.

“Nhìn nha đầu con kia, lại hấp ta hấp tấp, con cũng mới về đến nhà, nhị ca con báo kiểu gì.” Đại trưởng công chúa buông Từ Hải Thiên ra, oán trách nhìn nữ nhi.

Từ Man bĩu môi chạy tới chiếm lấy ôm ấp của mẫu thân, xấu xa nói: “Nhị ca vừa trở về, mẫu thân đã không thương A Man rồi! Mẫu thân thiên vị.”

“Quý nha đầu, cha mẹ thiên vị khi nào, mà dù có thiên vị cũng thiên trên người muội.” Từ Hải Thiên ở trong quân doanh vài năm, làn da ngăm đen, vóc dáng cao khỏe, có nét sắc bén cứng cỏi hoàn toàn tương phản với vẻ thư sinh ôn nhuận của Từ Hải Sinh, song nguyên bản tính cách hào sảng tựa như ánh mặt trời, vẫn không bị thời gian làm phai mờ đi.

Từ Man đắc ý hừ hừ, mới hỏi: “Nhị ca sao lại về?”

“Trong nhà có chuyện lớn như vậy, mọi người cứ nhiên còn gạt con, chờ qua chuyện mới sai người cho con hay, chuyện này là sao, trong chớp mắt, con từ con cháu Từ gia biến thành cháu nội Trục vương, là muốn hù chết con phỏng?” Nghĩ lại mấy ông tướng quân ở trong quân doanh vốn đang làm khổ mình đủ điều, đột nhiên mới một ngày trước, ôm hân khóc rống một hồi, đường đường là hán tử kiên cường bất khuất cứ nhiên lại nước mắt nước mũi một đồng... Từ Hải Thiên từ đáy lòng phải công nhận là không chịu nổi.

Nhìn nhị ca phát ra một bụng bức tức, trong lòng Từ Man cũng không sợ hãi, ngược lại không hề lưu tình nói: “Với tính cách thế kia của huynh, sợ là đã sớm không chịu ngồi yên, không đến Từ gia quây cho long trời lở đất là không được, đợi huynh khi nào có thể chín chắn, sau này lại có chuyện lớn, biết đâu chúng ta sẽ nhớ đến huynh.”

Từ Hải Thiên mấp máy miệng, bỗng chốc xì hơi, ngồi co ro trên sập, âm ỉ nói không nên lời, hẳn trở về một chuyến đã không dễ dàng, ai ngờ vừa gặp mặt muội muội đã bị ghét bỏ.

“Con cũng đừng nói anh con.” Đại trưởng công chúa thấy con trai đáng thương, vội giảng hòa: “Nó cũng là nghe nói trong nhà xảy ra chuyện mới về, hưởng chi qua vài ngày nữa Nhị nương nương con sắp thành hôn, nó cũng không nên chui rúc mãi trong quân doanh được.”

Từ Man thế này mới bữu môi, không châm chích nữa, lại hỏi tiếp: “Vậy Sơ Liêm biểu ca thì sao? Huynh ấy có về cùng không? Chuyện của mẹ huynh ấy...”

Nhắc tới đại cô cô, tâm tình Từ Hải Thiên cũng sa sút theo: “Từ lần trước sau khi về đưa ma, huynh ấy trở lại quân doanh liền như trở thành người khác, cả năm trăm mặc không hé răng, chỉ biết cầm đầu thao luyện, cuối cùng đổ bệnh nặng một trận bị tướng quân mắng mới thông suốt trở lại bình thường, có điều vẫn còn u uất hơn trước kia. Bây giờ chuyện của Đại

cô chân tướng rõ ràng, huynh ấy nói huynh ấy không muốn trở về dự đại hôn của Nhị nương nương, thứ nhất, huynh ấy còn đang để tang không tốt lắm, thứ hai, huynh ấy thật lòng không muốn trở về nghe tin tức của Lữ thị.”

Mọi người cũng thở dài một tiếng, một nhà kia coi như cũng đa tai lắm nạn, tuy nhà mình có chuyện cũng không ít, nhưng tốt xấu gì cũng không thiếu một ai, cuộc sống sau này cũng sẽ tốt hơn.

“Hôm nay huynh từ Cung học trở về, nghe nói Gia Cát gia lão phu nhân đã trở về nhà Gia Cát tiểu thúc?” Từ Hải Sinh không muốn thấy mọi người tâm trạng nặng nề, liền mở miệng hỏi.

Từ Man cũng nghĩ vậy, liền kể lại tình huống ở phủ Gia Cát.

“Xem ra là không sai rồi, huynh nghe người ta nói, lão phu nhân này rất không yên phận, bất quá có lẽ là lúc bị xét nhà trước đó bị dọa dữ quá, gần đây vừa nghe tin thông gia Lữ thị phạm phải tội ngập trời như thế, bà ta cư nhiên đi chuẩn bị tìm một cửa hôn nhân mới cho đại cô phụ, cũng không quan tâm đại cô phụ đã qua tuổi trung niên, lại còn chưa hết kỳ để tang, nói đến khiến đại cô phụ và Sơ Thanh biểu ca phát hỏa, trực tiếp đóng gói đưa đến phủ Gia Cát tiểu thúc là phải.” Từ Hải Sinh không tài nào hiểu được, cũng không biết thế giới này làm sao, mẹ chồng cứ nhất định phải tranh chấp với con dâu, còn sống chửi chiết còn chưa tính, chết rồi cũng không buông tha.

Từ Man vỡ lẽ, cũng khó trách phủ Gia Cát cứ như chuyển nhà, sợ là trong một khoảng thời gian, đại cô phụ không muốn nhìn thấy mẹ ruột ông ấy rồi.

“À, phải rồi, còn một chuyện.” Từ Hải Sinh nghiêm túc nói: “Con nghe nói, thế tử Trường tín hầu có ý định cầu thân công chúa Thục Mẫn, chuyện này ở trong Cung học cũng thảo luận một hai đó.”

Từ Man và Từ Hải Thiên đều trợn tròn mắt, bọn họ đều biết Thục Thận dùng không biết bao nhiêu tâm tư trước mặt vị thế tử kia, lúc trước lời đồn trong cung truyền đến tai mà vẫn đều điềm nhiên như không, nhưng nếu thật sự đến, sợ là Thục Thận sẽ hận chết Thục Mẫn.

“Vậy chuyện này?” Đại trưởng công chúa nhìn về phía con trai lớn.

“Con sẽ tìm riêng thế tử Trường tín hầu hỏi cho rõ ràng, chỉ sợ là người nào đó có tâm tư muốn gieo mầm họa.” Từ Hải Sinh không vui nói.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 102: Đêm Trước Đại Hôn

Hôn sự của công chúa Hòa Húc là do Hoàng đế khâm ban, nạp thái vãn danh (lễ đính hôn, ăn hỏi) tất nhiên không cần Lương tướng quân chuẩn bị, nạp cát cũng đưa sính lễ đến phủ công chúa Hòa Húc, nghe nói lần này công chúa Hòa Húc đại hôn, Hoàng đế và Tần thái mỹ nhân đích thân lựa chọn đồ cưới, ngoại trừ trong cung bỏ ra, Tần thái mỹ nhân còn phụ thêm không ít vốn riêng. Ngô quốc từ khi khai quốc tới nay, sính lễ hoặc đồ cưới hoàng thất rõ ràng đã giảm bớt, tiền triều nguyên sính: Hậu là khoảng 200 kim cân, mười hai con ngựa; Phu nhân thì 50 kim cân, bốn con ngựa. Đến triều này chẳng những mọi thứ phải giảm phân nửa, mà công chúa đến cả 20 cân cũng không đến, còn không bằng phu nhân.

* kim cân: đơn vị tiền tệ thời cổ đại

Nhưng công chúa Hòa Húc lại khác, nàng là con gái độc nhất của Tần thái mỹ nhân, lại còn thân thiết với Hoàng đế và trưởng tử, đồ cưới tất nhiên không thể giống như những công chúa thứ xuất bình thường khác. Cho nên Hoàng đế đặc phê đồ cưới của công chúa Hòa Húc chiếu theo lệ của phu nhân, cũng chính là 24 cân vàng, ngựa thậm chí còn tăng lên đến 4 con, tương tự như lệ của phu nhân tiền triều. Tần thái mỹ nhân đã chuẩn bị từ rất lâu, bao lâu nay còn để giành vốn riêng cho con gái, 10 kim cân nâng ra ngoài, lại thêm trang sức của các hậu phi và công chúa khác trong cung, thế là vượt qua 40 kim cân. Như thế đồ cưới đặt may xa hoa cỡ nào, không nói cũng biết.

Hoàng đế còn lệnh cho thuộc hạ của Thái thường – Thái sử lệnh chọn ngày tốt, chờ ngày đem cô em gái sắp mốc meo đến nơi của hãn tiền ra khỏi cửa.

Mặc dù trong thời gian chờ ngày xuất giá, Phủ Đại trưởng công chúa xảy ra chút chuyện bất ngờ, nhưng may thay “hữu kinh vô hiểm”, hơn nữa thân phận của tỷ phu lại cao hơn một tầng, cuộc sống của công chúa Hòa Húc trôi qua vô cùng thoải mái, lại nói Lương tướng quân mặt ngoài thoát nhìn lạnh tanh, nhưng đối đãi với công chúa Hòa Húc thì phá lệ ôn nhu cẩn thận từng tí một, như thế muốn bổ sung hết những năm tháng thiếu thốn tình cảm của công chúa Hòa Húc trước kia.

Ngày mai, chính là ngày công chúa Hòa Húc xuất giá, Đại trưởng công chúa cố ý dẫn Từ Man tiến cung làm bạn với công chúa Hòa Húc, bình thường sau khi công chúa xuất giá từ trong cung, sau đó sẽ về đến phủ công chúa, phò mã thì vào cung đón dâu, còn phải đến hành lễ với Hoàng đế, sau đó một đường cùng công chúa trở về phủ công chúa, vì hơn phân nửa nghi thức phải cử hành ở trong cung, cho nên về lại phủ công chúa nhiều lắm là đãi khách, chờ động phòng.

Trước một ngày công chúa Hòa Húc xuất giá, người nhà đều phải ở bên cạnh, nếu là công chúa bình thường xuất giá, nhiều lắm là ở cùng mẹ đẻ, nhưng xưa nay Hoàng đế cùng vài vị tỷ muội còn sót lại này tình cảm không tệ, thành thử cũng tề tựu cùng một chỗ, nhao nhao ầm ĩ cả một ngày.

Trong đó Đại trưởng công chúa là cao hứng nhất, bao nhiêu năm nay, nhìn muội muội tổn thương đau lòng ủy khuất vì một con hát, cuối cùng bây giờ đã gặt đầu chịu lấy chồng rồi, lại còn gả cho người tuổi trẻ tài cao, cuối cùng cũng khiến nàng yên tâm.

“Lương tướng quân là người ngay thẳng thật thà, trong nhà lại không có người, con sau này cũng không được khi dễ hãn.” Đối với việc nữ nhi chịu xuất giá, Tần thái mỹ nhân cảm thấy gần như nằm mơ vậy, vì thế trong

lúc lo được lo mất, một lòng hy vọng nữ nhi có thể nắm được trái tim con rể, ngày sau cuộc sống mỹ mãn.

“A nương, con khi dễ hăn khi nào.” công chúa Hòa Húc cự nự lắm bầm, cảm thụ thời khắc ấm áp bên cạnh mẫu thân trước khi xuất giá, tuy nàng khác với khuê nữ nhà khác, sau khi xuất giá có thể thường xuyên đến thăm mẫu thân, nhưng nữ nhân xuất giá là giống như được đầu thai một lần nữa, tất nhiên khác xa với lúc trước khi xuất giá.

“Con đó, mẹ còn không biết sao, tính tình ngoài cứng trong mềm, cũng chỉ có thằng bé kia mới chịu được con, ngày sau đã làm vợ chồng nhất định phải nhường nhịn lẫn nhau, vợ chồng phải có thương có lượng mới được.” Tần thái mỹ nhân dặn dò, lại có chút hoảng hốt, còn nhớ rõ những lời này, là lúc bà còn con gái, mẫu thân từng dặn dò bà, chỉ tiếc, cuối cùng bà lại bước vào nơi hắc ám này, nay con gái cũng sắp xuất giá, mà mẫu thân của bà lại...

Hòa Húc vừa thấy đầy mắt mẫu thân đượm lệ, lại trông như đang hoài niệm điều gì, bèn nhỏ giọng nói: “Mẹ có muốn qua một đoạn thời gian, gọi các mợ vào cung trò chuyện một chút không.”

Tần thái mỹ nhân sờ sờ đầu nữ nhi, lắc đầu nói: “Mọi người đều đã lớn tuổi, ở nhà cũng là phu nhân đương gia, vào cung vừa phải hành lễ vừa thỉnh an, khiến nàng chịu tội, vả lại cữu cữu con cũng đã mất, mấy biểu ca biểu đệ của con cũng không mấy tài giỏi, may mà tự biết điều, không gây ra tại họa gì cho chúng ta, an an phận phận như thế, mẹ thấy cũng vui lòng.”

Trong lòng Hòa Húc hiểu rõ, thật ra mẫu thân là sợ đến lúc đó mợ vào cung, khiến cho nhà cữu cữu có suy nghĩ không thực tế gì đó, sau này sẽ khiến nàng và hoàng huynh khó xử, mẫu thân trước giờ vẫn thế, cẩn trọng từng li từng tí, bằng không cũng sẽ không sống được đến bây giờ.

Dẫu sao Tần thái mỹ nhân đã lớn tuổi, ngồi một lát bèn hồi cung trước, ngày mai bà còn muốn đưa nữ nhi xuất giá nữa.

“Muội cũng đừng lo lắng quá, chờ muội và Lương tướng quân có con, Tần nương nương khẳng định sẽ chịu đến phủ muội chăm đứa bé.” Đại trưởng công chúa ôm vai muội muội an ủi.

“Dạ, a nương còn trẻ, không chừng còn có thể chăm cháu nội cho muội nữa ấy chứ.” Hòa Húc sụt sịt mũi, hiếm khi tùy hứng nói.

Đại trưởng công chúa vừa chột lên cái trán muội muội, vừa tưởng nhớ lại mẫu hậu mình, nếu mẫu hậu còn sống, nhìn thấy mình thành gia sinh con, không biết cao hứng đến nhường nào.

“A tỷ, muội có chuyện muốn cầu tỷ.” Hai người quay trở lại trong điện, công chúa Hòa Húc giữ chặt tay Đại trưởng công chúa, nghiêm túc nói.

“Tỷ muội chúng ta, còn có chuyện gì không thể nói, đừng có nói cầu xin gì.” Đại trưởng công chúa trách cứ liếc nàng một cái.

Công chúa Hòa Húc trầm mặc một lát, lại cho mọi người trong phòng lui xuống, mới dẫn đo nói: “Muội biết, các tỷ không cho muội biết được hiện trạng của Liêu Đan Dương, A Chân cũng sợ muội đối với hãn ‘nhóm lại tình cũ’, nên giúp đỡ các tỷ che giấu, nhưng muội không phải đứa ngốc, chuyện của Liêu Đan Dương cũng ồn ào không nhỏ...”

“Muội chớ có làm gì chuyện ngu ngốc, Lương tướng quân đối với muội tốt như vậy, muội...” Đại trưởng công chúa quỳnh lên, ngày mai đã đại hôn rồi, muội muội ngốc này cũng đừng phạm vào chuyện hồ đồ gì đó chứ.

“A tỷ, tỷ xem muội là ai.” công chúa Hòa Húc vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Muội đối với hãn thật sự đã không còn gì, có điều, thấy hãn thê

thảm như vậy, trong lòng muội cũng vướng mắc, chỉ bằng gỡ ra khúc mắc trong lòng này, về sau đường ai nấy đi, coi như người xa lạ đi.”

Đại trưởng công chúa cẩn thận quan sát công chúa Hòa Húc, thấy hai mắt nàng trấn tĩnh, không có bất kỳ chột dạ dao động gì, liền yên lòng hỏi: “Vậy ý muội là muốn a tỷ thoát tịch cho hần?”

“Cho hần thêm ít lộ phí, muội biết hần không phải người Kiến Khang.” công chúa Hòa Húc thở phào ra một làn khí đục, tựa như được giải thoát nói: “Để hần hồi hương đi, bất luận ngày sau có làm gì, chung quy cũng không còn quan hệ với chúng ta nữa.” (MTY: chị thật trọng tình)

Đại trưởng công chúa vốn muốn nhìn thấy người nọ có kết cục không tốt, dù sao dám ghét bỏ công chúa đương triều, trên đời này thật đúng là không được mấy ai, cùng lắm chỉ là một con hát, không kéo ra đường đánh chết cho đáng kiếp là xem như thần tiên phù hộ lắm rồi. Có điều nếu việc này muội muội đã cầu đến đây rồi, nàng thấy cũng không sao cả.

Hai tỷ muội thân thân thiết thiết trò chuyện thêm một lúc, mới cùng về tẩm cung nghỉ ngơi.

Cũng ở lại trong cung, Từ Man sống rất tự tại. Kể từ sau vụ bê bối “đoạn tỵ”, Đại hoàng tử hầu như rất ít ra ngoài, về phần tính cách có trở nên tối tăm vẩn vọ hay không, Từ Man chẳng quan tâm, hơn nữa gần đây trong cung lại đồn đãi thế tử Trường tín hầu muốn lấy Thục Mẫn, Thục Mẫn cũng cuống cuống lấy lòng Thục Thận, tất nhiên sẽ không rảnh rỗi đến đây phá nàng, chỉ có Thục Gia là có đến ngồi chơi một chút, kể gần đây Hoàng mỹ nhân sống khiêm tốn thế nào linh tinh rồi trở về.

Từ Man nằm nhoài lên chiếc sập lớn trong tẩm cung của mẫu thân, hôm nay mẫu thân và nhị nương nương ngủ chung, nói muốn tâm sự chút chuyện gì đó, nàng lại không chịu nổi ở dưới mí mắt mẫu thân, bèn về tẩm cung của mẫu thân ngủ, lúc này vừa mới qua bữa tối, còn chưa buồn ngủ,

Từ Man lười nhác nằm ườn ở trong cung, nghỉ bụng một lát tắm rửa rồi đi ngủ.

“Quận chúa, Tứ hoàng tử đến ạ.” Thanh Mai chấp tay từ ngoài bước vào, khom người trả lời.

Từ Man lồm cồm từ trên sập bò dậy, thắc mắc: “Đã trễ thế này, hân tới làm gì?”

Dù sao cũng là thằng nhóc gần 10 tuổi, nàng lại chưa đến 13 tuổi, có vài lời dễ nghe không dễ nói, nàng cũng không muốn truyền ra mấy lời đồn không cần thiết.

“Man tử tử, tử còn chưa ngủ sao?” Tứ hoàng tử Tôn Mẫn Hi vén bào bước vào, trên mặt có chút lưỡng lự, dè dặt cười nói.

Từ Man đã chỉnh trang xong, ngồi trên mép sập nhìn cậu bé kia, không hề có một chút ý cười.

“Nói đi, đã trễ thế này rồi, tới tìm tử có chuyện gì?”

Tôn Mẫn Hi thấp thỏm giương mắt nhìn lại, bộ dạng chững chạc người lớn vốn biểu hiện trước mặt người ngoài, lúc này lại không hiển lộ được chút gì, ngược lại xoay xoay uốn éo, vẻ mặt đầy nét trẻ con.

“Man tử tử, đệ nghe nói tử vào cung, vì ban ngày phải đến Cung học, cho nên chỉ có thể kéo dài tới bây giờ mới đến.” Tôn Mẫn Hi đáng thương hề hề nói.

Từ Man thở dài, đứng dậy đi qua, kéo tay hân ngồi xuống cạnh bàn, quan tâm nói: “Qua đây trễ thế này, đã ăn bữa tối chưa?”

Tôn Mẫn Hi vân vê hạt châu trên túi thơm, tròn đôi mắt ầng ậng nước, trả lời: “Vẫn chưa ạ.”

Từ Man bắt đắ dĩ vớ hắ một cái, đoạn vợi đi dặ dò cung nữ chuẩn bị cho hắ một bữa tối đơn giản, rồi ngồi xuống bên cạnh, nhìn hắ ngẫu nhiên ă.

Chờ canh no cơm đủ, Từ Man lại hỏi ý định Tôn Mắ Hi đến đây.

Lúc này Tôn Mắ Hi mới cho mọi người lui ra, nhìn chắ chắ Từ Man như có điều muốn nói.

Từ Man trườ hắ một cái nói: “Nếu không có chuyện gì quan trọng, tắ sẽ đi mách mợ, nói đệ buổi tối không lo nghỉ ngơi đến làm phiền tắ.”

Tôn Mắ Hi sợ nhất là Hoàng hậu, cũng bởi Hoàng hậu chỉ có mỗi đứ con trai là hắ, lại còn là con trai trưởng, nếu không có gì bất trắc, với trình độ xem trọng của Hoàng đế, cho dù không sắc phong thái tử, tương lai cũng có hơn phân nửa khả năng ngồi lên vị trí kia, cho nên mọi ngày đều hết sức nghiêm khắ.

“Tắ tắ tốt, tắ đừng giận, đệ quả thật là có chuyện muốn cho tắ biết mà.”

Từ Man nhướn mày, ý bảo hắ nói tiếp.

Tôn Mắ Hi đắn đo một lúc, liền nghiêm nghị nói: “Lần trước đệ nói Gia Cát Sơ Thanh giả vờ bệnh là thật.”

Từ Man không nói gì.

Tôn Mắ Hi nuốt nuốt nước miếng, tiếp tục nói: “Đệ luôn đi theo bên cạnh phụ hoàng, cho nên biết một ít chuyện. Ít năm trước Tả tướng bị hạ ngục, Gia Cát gia sụp đổ, nhưng cũng không có nghĩa chuyện đó là ý muốn của phụ hoàng, ông chỉ là bị buộc bắt đắ dĩ, vì thế, để tương lai có một ngày Tả tướng có thể bình yên trở lại triều đình, cũng như để xây dựng được một nhánh lực lượng tại dân gian, phụ hoàng liền...”

“Cửu cửu mới tìm đến Gia Cát Sơ Thanh?” tim Từ Man chợt lạnh, buột miệng nói.

“Ban đầu đệ không biết, nhưng có một ngày đệ bắt gặp Gia Cát Sơ Thanh lén lút vào cung, đúng lúc đệ đang trốn trong thư phòng, đệ...” Tôn Mẫn Hi vốn chỉ là muốn báo cho Từ Man biết Gia Cát Sơ Thanh là kẻ lừa gạt, là kẻ làm việc gì cũng có mục đích, hắn không muốn tỷ tỷ ở chung một chỗ với cái người phải gánh trọng trách phục hưng gia tộc.

“Hắn... sẽ gặp nguy hiểm ư?” Từ Man liền cảm thấy đầu ong ong.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 103: Tỷ Muội Bất Hòa

Tôn Mẫn Hi rời khỏi cung điện của Từ Man, đạp trong bóng đêm, thân khoác ánh trăng, mang theo tiểu thái giám bên người chậm bước hướng về cung điện của mình, sắc mặt ngưng trọng.

“Quế Viên, người nói hôm nay có phải ta không nên tới hay không?”

Tiểu thái giám Quế Viên tuổi chưa đầy 8 – 9, đầu tròn tròn, bụng tròn tròn, trắng trắng mập mập, hợp với cái tên của hắn. Nhưng xem như hắn có thông minh cách mấy cũng không nghĩ ra ý tứ của điện hạ, đành phải đáp: “Điện hạ tới vẫn an tỷ tỷ, là phải phép mà, cũng không sai sót chỗ nào.”

Tôn Mẫn Hi con người hơi mờ, có chút khổ sở nói: “Tỷ tỷ sao cứ phải thích người kia chứ? Nếu không ai có thể xứng với tỷ ấy, chờ ta trưởng thành rồi, gả cho ta chẳng phải tốt quá sao, nhìn Nhị cô cô cũng không phải hiện tại mới gả đi đó ư.”

Quế Viên rất muốn trợn trắng mắt một cái, cái này có thể giống nhau sao, nhưng dù sao lá gan không to được, chỉ có thể nói: “Điện hạ nhỏ hơn quận chúa, không thích hợp.”

“Nhưng ta tốt hơn người kia, ít nhất ta sẽ không lừa tỷ ấy, ít nhất ta sẽ ngày ngày bầu bạn bên cạnh tỷ ấy.” Tôn Mẫn Hi tự dừng sừng sộ, không ngừng chất vấn.

Quế Viên rụt rụt cổ, cũng không dám đáp, người kia là ai hắn cũng không biết, vả lại sư phụ từng nói, ở trong cung này biết càng nhiều chết

càng mau, hắn còn muốn giữ cái mạng nhỏ này lớn lên để nhận đứa con nuôi nữa.

“Quế Viên, phải chăng là ta chưa đủ tốt?” Tôn Mẫn Hi lo lắng hỏi.

Quế Viên trợn mắt, lời này không thể không đáp, sốt sắng nói: “Nào có ạ? Điện hạ nhà ta là nam nhân tốt mà có đốt đèn lồng tìm trên trời dưới đất cũng không thấy đâu.”

“Vậy có sao tỷ tỷ không nhìn trúng ta?” Tôn Mẫn Hi ủy khuất nói.

Quế Viên trong bụng buồn mửa, một Đại cô nương nếu có thể nhìn trúng một thằng nhóc còn chưa mọc lông mới là lạ đó, ngoài miệng lại nói: “Sợ là có nỗi khổ tâm đi?”

“Khổ tâm gì?” Tôn Mẫn Hi không buông tha hỏi.

Quế Viên thót tim một cái, gấp đến độ vò đầu bứt tai, cuối cùng vẫn là linh quang chợt lóe, sức nhớ tới lời của mấy cung nữ tỷ tỷ có nói vài ngày trước, đảo con người nói: “Điện hạ có từng nghe nói cái gì gọi là một đời một kiếp một đôi người không?”

Tôn Mẫn Hi chớp chớp mắt, lắc đầu.

“Chính là nói a, một nam!” Quế Viên vươn một ngón cái mập mạp, rồi sau đó lại vươn một ngón cái mập khác, khoe khoang nói: “Một nữ, một người kết đôi với một người, cả đời!”

“Làm sao có thể?” Tôn Mẫn Hi không thể tin nói, trong những người hăn quen, ngoại trừ công chúa ra, còn có ai mà không lấy thiếp, phụ hoàng hăn cho dù có chán ghét Phái Bảo Thủ trên triều đình cách mấy, trong hậu cung còn không phải cũng đồng dạng có nữ tử bên Phái Bảo Thủ sao, thậm chí vì khống chế và giữ cân bằng, còn mới thêm vào không ít cô nương nhà hàn môn.

“Đúng vậy, bình thường thế gia đều tất phải có thiếp, các hoàng tử cũng không ngoại lệ.” Quế Viên bỗng nhiên nhớ tới tin đồn lúc trước, phớt lờ nói: “Bất quá nô tài nghe nói thì ra trong nhà Tả tướng còn có thuyết pháp: 40 không con trai mới được nạp thiếp.”

Quế Viên vốn là lời nói vô tâm, nhưng nghe vào lỗ tai Tôn Mẫn Hi lại biến thành lời châm chọc, khuôn mặt nhỏ nhắn đen lại, sải bước đi đến trước.

“Ai ai, điện hạ, đợi nô tài với ạ!” Quế Viên không biết mình đã nói điều gì sai, hối hả đuổi theo sau.

“Quế Viên!”

“Có nô tài!”

“Bữa tối nay người liền miễn đi.” Tôn Mẫn Hi nói xong câu đó, nhất thời cảm thấy trong lòng bớt giận không ít.

“A? Điện hạ...” Quế Viên vẻ mặt đau khổ, mông núc ních đi theo sau, cúi đầu nói: “Dạ...”

Công chúa Hòa Húc đợi gả, vậy mà trước một đêm người ngủ không yên giấc lại là Từ Man, chờ nàng mơ mơ màng màng tỉnh dậy, công chúa Hòa Húc và Lương phò mã đã ở trước mặt Hoàng đế và Tần thái tử nhân nghe răn dạy, tiếp đó phò mã được lệnh nghỉ phép, bái biệt mẫu thân, huynh trưởng, ra khỏi Thừa Đức Cung, bước lên kiệu. Từ Man đứng sau lưng mẫu thân, nhìn nhị nương nương đội khăn hỉ, nghĩ đến dưới khăn là gương mặt cười hạnh phúc của nàng, nguyên bản chút u sầu trong lòng được an ủi một ít. Ngoài cung rất náo nhiệt, công chúa tần phi phân vị hơi thấp, cung nữ, thái giám hơi có chút thân phận đều đang chờ ở cửa, song bởi vì thể diện hoàng gia và uy nghiêm của Hoàng đế mà không được vào dự lễ.

Trước khi bước vào cửa cung hiến nhiên phò mã đã bị vài vị hoàng tử và thế tử làm khó dễ, lúc này rốt cuộc có thể nắm tay công chúa bước ra ngoài, trái tim vốn căng cứng cuối cùng cũng có thể buông lỏng.

Từ Man theo đi đám người ra ngoài, lại nhìn thế nào cũng không thấy bóng dáng Đại hoàng tử. Chắc là lần này hẳn gây ra chuyện quá lớn, Hoàng đế cữu cữu cũng không nuốt trôi cục tức này, sợ hẳn lại gây loạn gì đó trong hôn lễ của nhị nương nương, bèn tiếp tục giam giữ còn chưa thả ra không chừng. Lại nhìn trong đám tần phi ngoài cung, Hoàng mỹ nhân quả nhiên cũng không có đây.

Một đường trống nhạc, tấm thảm đỏ thật dài đưa vị công chúa Hòa Húc dầm yêu dầm hận kia đến nơi nàng từng sinh ra và lớn lên, Tần thái mỹ nhân được công chúa Hòa Phong đỡ, nước mắt chảy không thôi.

Trong dân gian, lúc muội muội đại hôn, huynh trưởng phải công muội muội lên kiệu hoa, nhưng ở trong cung Hoàng đế là tối cao, hẳn chỉ có thể ngồi trong Thừa Đức Cung nghe thái giám báo lại.

Đoàn nghi thức của công chúa toàn bộ đã ổn thỏa, Từ Man cũng theo mẫu thân ngồi lên xe ngựa hỉ khánh, lại nhìn vài vị phu nhân ăn bận đầy tốt lành cũng ngồi xe ngựa đi theo phía sau. Ngay sau đó đoàn nghi thức khởi giá, trống nhạc vang lên.

Đoàn xe hỷ chứa đầy người đi theo chúc phúc, cùng với đội nghi thức và đội hộ vệ của công chúa, thêm cả vài xe quà mừng, một hàng chậm rãi thẳng hướng đến phủ công chúa.

Lúc này, phủ công chúa Hòa Húc đã tắt bật hồi hải từ sáng sớm, thái giám và cung nữ do Hoàng môn phái đến cẩn thận đem mọi thứ sắp lại thành đôi, kiểm tra lại nhiều lần sợ bỏ lỡ chi tiết nào đó, hoặc bỏ sót phải vật nào đó.

Gần đến giờ lành, thái giám tổng quản trong phủ dẫn một đám hạ nhân tụ tập trước cửa phủ, lại sai một tiểu thái giám tay chân nhanh nhẹn đi đến đằng trước trông chừng, chẳng mấy chốc tiểu thái giám nhận được tin la hét đoàn nghi thức đã đến, mọi người đều khom mình hành lễ, mãi cho đến khi đoàn nghi thức đi đến trước mắt.

Cửa phủ mở rộng, từng chiếc xe ngựa lăn bánh vào trong phủ, một đội kỵ binh che chắn ở một bên, tiểu thái giám người này tiếp người kia xướng tên người đi xuống, hỷ nường đã đứng chờ ở cửa chính viện từ sớm.

Từ Man ngồi trên xe ngựa, suốt dọc đường rất dễ nhận thấy là tình thần không tập trung, nàng tin lời của Tôn Mẫn Hi nói hôm qua là thật, nhưng nàng cũng không quan tâm Gia Cát Sơ Thanh khỏe lên lúc nào, mà điều nàng quan tâm là Gia Cát Sơ Thanh rốt cuộc có ra ngoài mạo hiểm hay không, mà còn mạo hiểm cái gì. Cừu cừu muốn thành lập một phần lực lượng trong dân gian, ý tưởng đó đã sớm có rồi, dù sao nay thế gia lỏng quyền, rất nhiều con em nhà hàn môn đều bị chèn ép, thậm chí ngay cả kinh tế của Ngô quốc đều bị nắm trên tay những thế gia đó. Cho nên, chỉ đàn áp những kẻ thuộc Phái Bảo Thủ trên phương diện chính trị, e là năng lực có hạn. Nhưng nếu ở dưới con mắt của những kẻ tinh ranh kia, mưu tính đoạt được quyền tự chủ kinh tế, sợ là chỉ có nhà trung thành như Gia Cát gia, đồng thời cũng là một nhà mà trong con mắt người ngoài có bị chèn ép cũng không động đến được.

Nhưng Gia Cát Sơ Liêm thân thể khỏe mạnh, lại là trưởng tử, hẳn là mục tiêu quá lớn, còn không bằng trực tiếp ném đến quân doanh, hấp dẫn ánh mắt người khác, lại đem Gia Cát Sơ Thanh – đứa con trai thứ với cơ thể yếu nhược đi làm buôn bán, cho dù buôn bán có lời, cũng sẽ không khiến cho đám Phái Bảo Thủ tự chủ quá cao kia phát hiện.

Nói thật, nếu không phải Tôn Mẫn Hi báo cho nàng biết chân tướng, kỳ thật nàng cũng chưa từng nghĩ tới.

Cho nên, phải nói là, bắt đầu từ ngày Gia Cát Sơ Thanh làm ăn buôn bán, số tiền hẵn kiếm được hầu hết đều để cung ứng cho Hoàng đế cữu cữu, mà ngược lại, trên con đường kinh tế đầy phiêu lưu mạo hiểm, cũng được Hoàng đế âm thầm bảo vệ hộ tống đi tàu thuyền. Thật có thể nói là đôi bên cùng có lợi.

Hiện tại Từ Man không phân biệt được nàng là đang giận đối Gia Cát Sơ Thanh vì không nói thật cho mình biết, hay là đang lo lắng cho hẵn lần này ra ngoài liệu có nguy hiểm gì không.

Lòng trống rỗng bước xuống xe ngựa, thất hồn lạc phách theo mẫu thân đi vào phòng khách, mẫu thân ở bên cạnh chào hỏi mấy vị phu nhân, Từ Man lại ngồi ở một bên, biểu tình chờ đợi.

“Người làm sao vậy? Vừa đến đã thấy sắc mặt người không được tốt rồi.” Chu Hoàn là con gái một của Chu tướng quân, tất nhiên sẽ không thể không đến.

“Là đêm qua ngủ không ngon hả?” Hoàng Tú Lệ và Gia Cát Mỹ Yên cũng tiến đến.

Từ Man kéo kéo khóe miệng, trong lòng có hơi mệt, nhưng hôm nay là ngày vui của nhị nương nương, nàng cũng không nên để lộ điều gì thường, bèn dụi mắt nói: “Chỉ là hôm qua ngủ không ngon, trong cung lớn như vậy, một chút cảm giác an toàn đều không có.”

“Trước kia lại có nghe người nói vậy đâu, chắc chắn, không có tinh thần thể mà cũng không bị thâm quầng mắt.” Gia Cát Mỹ Yên sáp tới, tinh tế nhìn, ghen tị nói.

“Ừa, sao công chúa Thục Viện không tới?” Chu Hoàn nhìn thấy thư đồng của Thục Viện, lại không nhìn thấy công chúa Thục Viện, có chút kỳ quái.

Từ Man kéo kéo tay áo của nàng, hai người liếc nhau, trong lòng liền có thần giao cách cảm nghĩ đến chuyện ngày đó, cũng biết Thục Viện là bị đại ca nàng liên lụy. Hoàng Tú Oánh bị hành thảm như vậy, chuyện lớn thế kia tất nhiên sẽ không đến, chỉ có mẹ cả nàng ta đến đây nói đôi câu liền đi tìm phu nhân khác.

Có điều, hôm nay Từ Man thấy công chúa Thục Mẫn và công chúa Thục Thận dường như không còn thân thiết như mọi ngày, chẳng lẽ thế tử Trường tín hầu thật sự đã ảnh hưởng đến tình cảm hai người họ? Công chúa Thục Thận cũng không tiếp tục giả vờ khoan dung nữa ư?

“Ta nghe thư đồng của Thục Mẫn nói, vài ngày trước công chúa Thục Mẫn và công chúa Thục Thận không biết nói gì đó, công chúa Thục Thận lập tức phát tay áo bỏ đi.” Chu Hoàn ngồi ở bên cạnh Từ Man, thấp giọng nói.

Có thể gây lên mâu thuẫn giữa Thục Mẫn và Thục Thận, phải chăng thật sự là thế tử Trường tín hầu? Từ Man suy nghĩ một chút, lại cảm thấy về tình thì có thể hiểu được. Trải qua chuyện của phủ công chúa, cừu cừu quả đã xấn tay áo muốn đại thanh tẩy một lần, không ít người Phái Bảo Thủ lần này đã bị thương nặng, Trần Hữu tướng chỉ sợ cũng cuống cuống lên, nếu có thể lôi kéo Trường tín hầu với một nông trại ngựa khổng lồ, như vậy tổn thất trước đó cũng có thể xem như được bù lại không ít.

Mà ý tưởng của Thục Mẫn lại càng đơn giản, nếu bên ngoài đều đồn Trường tín hầu có ý tứ với nàng, như vậy với chứng bệnh vọng tưởng ‘người bị hại’ nghiêm trọng của nàng ta, xem ra nàng ta khẳng định sẽ không nghĩ rằng Hoàng hậu sẽ tìm cho mình một mối hôn sự tốt, mà ngay cả nam nhân mà Thục Thận muốn gả, nhìn ở mức độ nào đó, tuyệt đối cũng là một nam nhân tốt nhất đẳng, nếu Thục Mẫn không động tâm, đó mới gọi là lạ.

Vả lại Thục Thận còn có mẫu tộc to lớn, cho dù không có được thể tử, còn có thể có được nam nhân tốt hơn. Dưới tình huống hai bên cân bằng này, Thục Mẫn sẽ muốn Thục Thận nhường lại thể tử cho mình, cũng là có lý do.

Từ Man nhìn nụ cười khéo léo của Thục Thận, ngầm Thục Mẫn muốn hoàn thành việc này, sợ là khó như lên trời.

“A Man, người có biết con trai độc nhất của nhà Đinh đại nhân – Thượng thư lệnh tân nhiệm không?” Gia Cát Mỹ Yên hai má có hơi nóng lên hỏi.

Từ Man cả kinh, lại nhìn dáng vẻ thẹn thùng của Gia Cát Mỹ Yên, trong đầu chỉ có hai chữ: không xong!

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 104: Tiệc Cưới

Tiệc cưới rất thịnh soạn, Từ Man ngồi bên cạnh mẫu thân, miệng chép chép ăn từng miếng nhỏ, có hơi thất thần, vừa rồi nàng lái qua chuyện Đinh Hạo Nhiên, lại cảm thấy mình quá cẩn thận rồi, cho dù Gia Cát Mỹ Yên cảm thấy diện mạo Đinh Hạo Nhiên tuần mỹ, nhưng cũng không có nghĩa là từ tận đáy lòng nàng ta sẽ thích người kia. Từ Man chưa từng tin có chuyện yêu từ cái nhìn đầu tiên, hảo cảm từ ánh mắt đầu tiên thường xuyên đều là hơi hợt, có đôi khi cái gọi là tình yêu lại càng là ảo tưởng của bản thân. Huống chi Gia Cát tiểu thúc tuy rất được Hoàng đế cửu cửu tín nhiệm, nhưng chức quan lại không cao, có thể đoán được Đinh Hạo Nhiên cũng sẽ không nhìn trúng Gia Cát Mỹ Yên.

“Người xem Tôn Phi Nghiên lại đang nhìn người kia.” từ khi mẫu thân được rửa sạch oan khiên, trên mặt Hoàng Tú Lệ càng toát lên ý cười, tính cách cũng trở nên có phần hoạt bát hơn.

Từ Man ngẩng đầu, lia mắt nhìn một cái, quả nhiên Tôn Phi Nghiên ngồi ở bên cạnh mẫu thân nàng ta, nhân lúc không ai để ý đến mình, lén trừng mắt nhìn với nàng.

“Nàng ta chỉ là ỷ vào bản thân được phong làm huyện chủ, nên tư thế càng rướn cao chứ sao.” Gia Cát Mỹ Yên chường mắt nhất những người như thế, đầu óc không thông minh thì thôi đi, còn luôn bị người ta lợi dụng.

Từ Man cũng không trả lời, hôm nay Tôn Phi Nghiên nhìn nàng kiêu kia, cũng bởi vì cái bia Hoàng Tú Oánh nàng dựng lên lúc trước đã mất đi

tư cách tranh giành Gia Cát Sơ Thanh, hơn nữa nhà hoàng thúc gia gia cũng không thiếu người mẫn cảm với chính trị, có thể đoán được Gia Cát gia sắp sửa khởi phục, cũng không tính là khó, điều này không thể nghi ngờ là đã cho Tôn Phi Nghiên một tín hiệu hy vọng. Chỉ cần Gia Cát gia một lần nữa leo lên vị trí Tả tướng, lại được Hoàng đế coi trọng, hoàng gia gả một vị huyện chủ cho Gia Cát gia cũng không phải là không có khả năng.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Gia Cát Sơ Thanh nguyện ý lấy nàng ta, mà Từ Man một lần nữa lại trở thành đối tượng thù hận của Tôn Phi Nghiên.

Từ Man cũng mặc xác nàng ta, chuyện tình cảm không tìm nguyên nhân trên người mình, lại cứ thích đi moi móc trên người kẻ khác, nàng ta cũng không thử ngẫm lại, nhiều năm như vậy, nàng ta tìm bao nhiêu lý do, cố sao Gia Cát Sơ Thanh không bao giờ để lộ ra một chút ý tứ, nàng ta thế mà vẫn một mực u mê không chịu tỉnh ngộ.

“Này, người và đường ca ta, thế nào rồi?” Gia Cát Mỹ Yên thấy Đại trưởng công chúa rời bàn đi trò chuyện với người khác, bèn sáp tới, nhỏ giọng hỏi.

“Cái gì thế nào?” Từ Man xem chút bị mắc cọng rau xanh trong cổ họng.

Gia Cát Mỹ Yên vẻ mặt không tin huých huých nàng, mập mờ nói: “Đừng tưởng ai cũng là người mù, nhiều năm như vậy, ông anh đường ca kia của ta đối với người thế nào, đến cả a nương ta cũng nhìn ra, nếu không phải Gia Cát gia xảy ra chuyện, đã sớm thương lượng với đại bá mẫu rồi.”

Mặc dù Từ Man đã tiếp nhận Gia Cát Sơ Thanh, nhưng xã hội này, là cô bé mới lớn vẫn nên rụt rè chút thì hơn, có vài lời nàng cũng không thể nói ra, miễn cho sau lưng bị người ta nói là hư hỏng dễ dãi.

Gia Cát Mỹ Yên thấy nàng không nói, còn tưởng rằng nàng chướng mắt Gia Cát Sơ Thanh, lại nghĩ đường ca mình cũng chỉ là thân phận thương nhân, liền có vài phần tiếc hận nói: “Ta chưa từng thấy nam tử nào đối đãi dụng tâm với một nữ tử như thế, ta cũng biết lời này không nên nói, nhưng ngươi là quận chúa, Ngô quốc chúng ta cũng không hiếm lạ gì nữ tử hoàng gia... Ngươi nên tìm một người thật lòng tốt với mình.”

Từ trong giọng của nàng ta, Từ Man nghe ra được sự quan tâm thật lòng, nàng cũng biết Gia Cát Mỹ Yên đúng là thật tâm muốn tốt cho mình, chứ không phải là nói giúp đường ca Gia Cát Sơ Thanh của nàng.

“Mẫu thân và nương nương ta gả cho người cũng không tệ, muốn ta cũng sẽ giống thế.” Từ Man không qua quýt, rất nghiêm túc trả lời.

“Cũng đúng, tuổi ngươi lại chưa lớn, đường ca ta còn phải giữ đạo hiếu (để tang).” Gia Cát Mỹ Yên bỗng dừng tự quyết định

nói, có vẻ chưa từng bỏ qua cho việc tác hợp.

Từ Man cười cười, nhưng rốt cuộc là vì lo lắng cho Gia Cát Sơ Thanh, nụ cười lại ảm đạm xuống.

Tiệc cưới của công chúa Hòa Húc, cho dù mọi người còn muốn náo nhiệt đến đâu, cũng không dám thật sự chuốc say phò mã, miễn cho một lát hân không vào động phòng được.

Trước bữa tiệc Đại trưởng công chúa đã dẫn theo Từ Man đi một chuyến đến động phòng, bởi vì Lương tướng quân không có thân nhân gì, vẫn là phần lớn lễ nghi trong động phòng đều do người của công chúa Hòa Húc đến xử lý, đương nhiên cũng không thiếu phu nhân của cấp trên Lương tướng quân và một vài nàng dâu của bạn tốt, người đến người đi, so với lúc công chúa Hòa Phong thành hôn còn náo nhiệt hơn.

Tiệc cưới qua hơn phân nửa, phở mã rớt cuộc được khai ân rồi khỏi bàn rượu, lại để cho bằng hữu tiếp đón khách khứa, rồi tạ lỗi với vài vị công chúa xong, liền dẫn theo thái giám bên người đến động phòng.

Đương nhiên, công chúa Hòa Húc động phòng cũng sẽ không có người dám quấy phá.

Từ Man đã sớm ăn no, hơn nữa nàng đối với phủ công chúa Hòa Húc rất quen thuộc, bèn nói một tiếng với mẫu thân, tạm biệt Chu Hoàn và Hoàng Tú Lệ, Gia Cát Mỹ Yên dường như đang thảo luận chuyện gì đó rất hăng say, nên cũng không rủ nàng ta, bèn mang theo Thanh Mai, một mình đi đến hậu hoa viên.

Tâm tình nàng rối bời, cho dù đã qua một ngày cũng chưa hoàn toàn nhẹ nhõm, bây giờ nàng rất rất muốn tránh xa đám đông huyên náo, một mình đi đến một nơi, ở một mình.

Từ Man nhớ trong hậu hoa viên phủ công chúa Hòa Húc, có một bức tường hoa, trên tường bò đầy hoa và dây leo xanh biếc, trời vào hạ còn nở đầy những bông hoa trắng trắng xinh xinh, vô cùng xinh đẹp, hôm nay khí trời đã dần trở nên nóng bức, là một nơi rất thích hợp để hóng mát trong đêm hè.

Hứng thú nổi lên, bước chân tất nhiên sẽ không ngừng, Từ Man mang theo Thanh Mai đi qua cổng vòm cẩm thạch, liền đi về phía tường hoa, lúc này trong phủ còn có không ít nữ quyến dạo bộ trong hậu viện, phần lớn là giao tiếp vì các nam nhân của nhà mình, cũng có người là tâm sự tình cảm với vài cô bạn khuê phòng trước lúc xuất giá, cũng có vài quý nữ quan hệ tốt, ở trong phủ công chúa thường thức đình đài lâu các mà ngày thường không dễ gì thấy được, tiện thể về nhà khoe khoang với vài tiểu tử muội không được mời đến.

Từ Man thấy quen biết thì mỉm cười gật đầu, không biết thì chỉ nhìn một cái, dù sao thân phận khác biệt, Từ Man không muốn làm cho người ta sinh ra điều gì hiểu lầm.

Nhưng ngay lúc Từ Man sắp vòng qua đám người, bước lên con đường nhỏ quen thuộc, chợt thấy khoe mắt có người đổ ập tới, xuất phát từ quán tính tập võ, Từ Man nghiêng người, người nọ liền trực tiếp va vào một gốc cây đại thụ, hơn nữa còn đụng không nhẹ, đến cả lá trên cây cũng lác đác rơi xuống, cành cây lắc lư.

Từ Man lấy lại bình tĩnh, nhìn lại quần áo của người nọ, cư nhiên là công chúa Thục Mẫn, không khỏi kinh ngạc.

Nhưng không đợi nàng hỏi, đã thấy Thục Mẫn xoa hai má, vịn cây xoay người lại, dường như là một bụng hỏa, lại phát hiện người vừa tránh mình là Từ Man, nổi phần nộ vốn không đè nén được hoàn toàn bộc phát ra, cũng không để ý chung quanh có người hay không nữa, liền lớn tiếng mắng: “Quả nhiên là thân phận thăng lên, càng không đem công chúa để vào mắt.”

Chuyện cha đẻ của phò mã vốn không nhiều người biết lắm, cho dù biết cũng đều giữ trong lòng, dù sao chuyện của Trục vương năm đó là một án oan, không ai muốn dính dáng tới. Huống chi vì việc này mà Hoàng đế đã phát giận với không ít người, song chẳng ngờ rằng một vị công chúa như Thục Mẫn lại ở trước mặt công chúng, cư nhiên đánh mất lễ nghi, không giữ mồm giữ miệng.

“Ta có thân phận gì, đã sớm quyết định ở ngày sinh ra rồi.” Từ Man chẳng hề lúng túng, chuyện Trục vương cũng không phải chuyện xấu gì, bất luận có tính từ phương diện nào, nàng vẫn là quận chúa.

“Hừ, ai biết có phải con hoang từ chỗ nào tới hay không.” đầu Thục Mẫn nóng lên, liền đem chuyện tán dục nghe được từ miệng cung nữ nào

đó vài ngày trước nói ra.

Lần này, hàng mày của Từ Man chau lại, phụ thân có phải là con của Trục vương hay không, không quan trọng, nhưng nếu nhục mạ đến cha đẻ của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không tha.

“Con hoang hay không con hoang, ta không biết, nhưng ít nhất người nào đó thân phận không cao, mà vẫn sống đỉnh thiên lập địa, nhưng người nào đó thoát nhìn thân phận cao quý, kỳ thật thối nát không chịu nổi, tự mình sỉ nhục chính mình, quả thật là có ngăn cũng không ngăn được.” Từ Man khinh thường nhất là những kẻ thiếu tự trọng, Thục Mẫn có thể nào cũng là con gái ruột của cữu cữu, về phần vì lấy lòng công chúa Thục Thận, mà ngay cả mẫu thân của mình cũng không thân cận sao? Nghe nói gần đây An bát tử càng không khỏe, vậy mà nàng ta còn bụng dạ đi dự tiệc cưới, cũng chỉ là muốn thân thiện với Thục Thận, nhưng hơn cả là muốn làm chút tính toán cho hôn sự của mình.

“Người nói ai?” Thục Mẫn ghét nhất là bị người khác nói nàng dựa thế trưởng tử, đây giống như là một cái gai đâm trong ngực vậy.

“Ai làm thì nói kẻ đó.” Từ Man liếc xéo nàng ta một cái, khinh thường nói: “Phải đầu óc của người nào đó, bị người ta xem là đầu thương nhiều năm như vậy, còn chăm chăm bầu víu vào người ta không buông được, cũng không biết là đầu óc không tốt, hay là tự mình cam tâm tình nguyện.”

“Từ Man, người nghĩ người là cái thứ tốt gì, người ngoài việc dùng vũ lực khi nhục công chúa ra, thủ đoạn cũng không thiếu, ngày thường còn làm ra vẻ không tranh với đời, người xem người khác đều là kẻ ngốc hử!” Thục Mẫn la ré lên như phát điên: “Người không muốn gả cho đại hoàng huynh nên làm ra chuyện xấu xa kia, còn hại Hoàng gia Đại cô nương, trong lòng người không thẹn sao!!”

Từ Man cười lạnh, cũng không biết tin tức này là Hoàng Tú Oánh tự tung ra, hòng muốn kéo mình xuống nước, hay là trong cung người nào đó có tâm tư muốn trả thù, bất quá nàng căn bản chẳng quan tâm.

“Người có chứng cứ không?” Từ Man lơ đãng cười.

Thục Mẫn thấy nàng vẫn tỉnh rụi như không, trong lòng càng không màng đến gì nữa nói: “Ngày ấy rõ ràng người có đến hẻm Triều Hợp, sau đó Đại hoàng huynh và Hoàng gia Đại cô nương liền xảy ra chuyện!”

Từ Man cũng không giải thích, chỉ bước đến trước vài bước, chỉ vào chung quanh, nhẹ giọng nói: “Việc này cứu cứu và Hoàng mỹ nhân cố gắng che đậy như thế, hôm nay người lại phun ra tất cả, ta chẳng quan tâm người khác hắt nước bẩn lên mình, nhưng người có thể nhận lấy lửa giận của hai vị kia hay không, cái này thì ta không chắc được rồi.”

Thục Mẫn thoáng chốc trở nên trắng bệch cả mặt mày, nàng kích động nhìn ngó chung quanh, quả nhiên không ít cô nương cùng với phu nhân thế gia đều đang nhìn ngó qua đây, thậm chí còn thăm thì to nhỏ. Nàng vừa nghĩ đến ngày mai chuyện này truyền ra ngoài, phụ hoàng và Hoàng mỹ nhân sẽ xử mình thế nào, liền sợ tới mức cả người như nhũn ra, không còn có khí lực cùng Từ Man tranh cãi gì nữa.

“Hôm nay người cứ từ từ mà suy nghĩ đi, nếu không nghĩ ra thì lại tiếp tục mắng.” Từ Man nâng tay lên, nhặt lá cây rơi trên vai Thục Mẫn ném xuống đất, đoạn vịn tay Thanh Mai, tao nhã xoay người, chậm rãi bước lên con đường nhỏ.

Mãi đến khi ồn ào phía sau dần dần tiêu tán, Từ Man vịn tay Thanh Mai, nghi hoặc nói: “Người nói Thục Mẫn tự dưng nổi điên chuyện gì?”

“Sợ là bị kích thích ạ, hôm nay dọc đường đi nghe nói nàng liên tục nói gì đó với công chúa Thục Thận, sắc mặt công chúa Thục Thận cũng không được tốt.”

Lại là một tên nam nhân rước họa, Từ Man bĩu môi, quả thật nghĩ không ra, thế tử Trường tín hầu còn chưa cầu hôn, hai vị công chúa đã vì hắn mà xích mích với nhau, chẳng lẽ công chúa thật sự lo gả đến vậy?

Tường hoa không xa lắm, cách đó không xa còn có một tòa lầu các hai tầng, chuyên dùng để làm nơi hóng mát cho công chúa Hòa Húc, lúc này trong lầu các cũng có thái giám và cung nữ trông chừng, thậm chí ngồi cạnh tường hoa có thể nhìn thấy đèn đuốc trong lầu các, chỉ cần nàng kêu một tiếng, rất nhanh sẽ có người đến đây, cũng không lo sẽ có nguy hiểm gì.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 105: Đêm Khuya Tâm Sự Dưới Tường Hoa

Tường hoa lá cây che phủ, gió mát hiu hiu, Từ Man ngồi trên xích đu mà công chúa Hòa Húc cố ý chuẩn bị sẵn, đung đưa qua lại. Trong cảnh đêm đẹp dễ này, trời sao trắng sáng, nơi nơi đèn lồng đỏ giăng giăng, ngồi ở đây loáng thoáng còn có thể nghe thấy tiếng chúc mừng và tiếng cụng chén trên yến tiệc. Nhưng ngoài việc cảm thấy mừng vì công chúa Hòa Húc có một cuộc sống hạnh phúc ra, niềm vui của Từ Man lại bị chuyện đêm qua làm giảm hơn phân nửa. Nàng không phải người đến phủ Gia Cát, nàng không biết Gia Cát Sơ Thanh đã đi bao lâu, dù sao kể từ lần gặp mặt trước, vì bận rộn hôn sự của công chúa Hòa Húc lại còn chuẩn bị quà mừng mà nàng đã một đoạn thời gian không đến phủ Gia Cát.

Từ Man vốn nghĩ chờ công chúa Hòa Húc qua ba ngày lại mặt, sẽ đến phủ Gia Cát, nhưng ai mà biết, lời nói của Tôn Mẫn Hi đêm qua lại khiến nàng không dám đi, ngộ nhờ Gia Cát Sơ Thanh thật sự không có nhà, như vậy chẳng lẽ bảo nàng đi chất vấn cừu cừu sao? Nhưng cừu cừu lại có thể làm gì đây? Bản thân cừu ấy ở trên triều đình, người có thể tin nhiệm đã ít, mấy vị trong phủ công chúa khẳng định cũng bị người theo dõi, Gia Cát Sơ Thanh làm việc cho Hoàng đế, đây tuyệt đối là chuyện đôi bên cùng có lợi, một khi Tả tướng thượng vị, Gia Cát Sơ Thanh vốn là lập công, còn lo Gia Cát gia không hưng vượng lên được sao?

Có điều, đến tột cùng Gia Cát Sơ Thanh đi làm chuyện gì, Tôn Mẫn Hi cũng không nói nguyên do vì sao, mới khiến nàng nóng ruột nóng gan như thế.

Đúng rồi, đối với Gia Cát Sơ Thanh nàng thật sự bắt đầu thấy nhớ, thấy lo, trước đây mười ngày nửa tháng không gặp, nàng cũng có thể dời lực chú ý lên chuyện khác, nếu không phải Gia Cát Sơ Thanh vì cứu nàng mà thân thể càng bị thương tổn, sợ là nàng đã sớm cùng hắn ngày một cách xa rồi.

Tôn Mẫn Hi nói Gia Cát Sơ Thanh gạt nàng, nói là trước đó thân thể đã thuyên giảm nhiều rồi còn giả bệnh lừa nàng. Từ Man cũng có khó chịu nhỏ, dù sao nàng cũng từng sợ hãi Gia Cát Sơ Thanh sẽ cứ thế mà đột nhiên mất đi, khiến cho nàng vì vậy mà áy náy cả đời. Nhưng sau nghĩ lại, bất kể Gia Cát Sơ Thanh xuất phát từ mục đích gì, nhưng hắn bệnh, hắn bị thương là thật, mà đều là vì nàng mà ngày càng nghiêm trọng, đây là sự thật không thể chối cãi. Về phần đã khỏe hay là chưa khỏe, và còn ở lúc nào, là người ta cố gắng trị liệu mà đạt được kết quả, nhiều lắm xem như là lừa gạt một chút lòng đồng cảm của nàng mà thôi, nếu vì thế mà so đo chấp nhặt thì có hơi không được phúc hậu cho lắm.

“Chỉ cần huynh có thể bình an trở về, chuyện gì muội cũng sẽ tha thứ cho huynh.” Cho dù trong lòng có bất mãn bao nhiêu chẳng nữa, trước mắt Gia Cát Sơ Thanh không biết sống chết thế nào, Từ Man cũng có thể bỏ qua.

“Quận chúa, đằng trước tiệc rượu sợ là sắp tan rồi.” Thanh Mai đứng ở cách đó không xa, thấy trăng trên trời ngày một lên cao, bèn đi tới nhắc nhở.

Từ Man đứng đưa xích đu, thở dài, lại cảm thấy đặc biệt mệt mỏi, trở về cũng tốt, cũng có thể an ổn ngủ một giấc.

Hai người đứng lên toan đi ra ngoài, đột nhiên cảm giác có một người từ mặt sau của tường hoa xông ra, chậm rãi đi về phía nàng, dường như là một người nam nhân.

Từ Man hoảng sợ, đợi người nọ đến gần, liền thuận tay ra một chưởng, ai ngờ lực đạo không lớn, lại đánh cho người nọ văng ra ngoài, nằm ngửa ra đất, một mùi máu tanh nồng đậm xông lên.

“Khụ khụ... A Man, chỉ mới vài ngày không gặp, muội đã hung dữ với huynh như vậy rồi.” Người nằm dưới đất dường như rất đau, đến giọng nói cũng phát run, lại cố gắng che dấu, ra vẻ thoải mái nói.

Từ Man cảm thấy quả thực là muốn cái gì thì y như rằng sẽ đến cái đó, lại nghe mùi máu trong không khí, lập tức hồi thần, vội vàng chạy tới đỡ hãn ngồi dậy, nương theo ánh trăng nhìn, quả nhiên là Gia Cát Sơ Thanh.

“Sao huynh lại ở đây?” Chẳng những trốn trong phủ công chúa Hòa Húc, còn bị thương.

“Một lời khó nói hết.” Gia Cát Sơ Thanh vẻ mặt đau đớn nói.

Từ Man biết hiện tại ép hỏi cũng không phải thời cơ tốt, bèn gọi Thanh Mai tới, hai người cùng đỡ hãn đứng lên, lại thấy hãn đè lên bụng, chắc là nơi đó bị thương.

“Huynh có đi được không?” Từ Man cảm thấy trong lòng đau như bị cắt thịt.

Gia Cát Sơ Thanh biết Thanh Mai là nha hoàn tâm phúc của Từ Man, cũng không giấu diếm nói: “Huynh không thể để cho người khác thấy, khụ khụ... Huynh ở phủ công chúa đợi cả một ngày, huynh biết hôm nay đại hôn của công chúa Hòa Húc, muội chắc chắn sẽ đến, lần trước lại nghe muội nói, muội thích chỗ tường hoa này của phủ công chúa Hòa Húc, huynh đã nghĩ muội ắt hẳn sẽ không chịu nổi ồn ào trong yến hội, kiểu nào cũng muốn ra ngoài một chút, không ngờ quả thật đáng cho huynh chờ.”

Từ Man nóng bừng cả lỗ tai, nghĩ lần trước tới phủ công chúa Hòa Húc, vừa vặn lại đến phủ Gia Cát, bèn thuận miệng ao ước nói chuyện này,

không ngờ hẳn còn nhớ rõ.

“Có thể nói cho a nương muội biết không?” Hiện tại mẫu thân đang chường quản chuyện trong phủ công chúa Hòa Húc, nếu muốn lên đưa Gia Cát Sơ Thanh ra ngoài, thật sự là khó khăn.

“Huynh không biết trong phủ này có mật thám hay không, nhưng cữu mẫu huynh lúc nào cũng tin tưởng.” Gia Cát Sơ Thanh ấn chặt bụng, cảm giác đau đớn khiến hẳn run rẩy.

Từ Man thấy hẳn đau đớn, cũng bất chấp mọi thứ, dứt khoát bảo Thanh Mai chạy tới báo cho Đại trưởng công chúa một tiếng, đừng để lộ tin tức.

Thanh Mai nhìn cô nương nhà mình ở riêng với một nam tử, có chút do dự.

Nhưng Gia Cát Sơ Thanh lại nhìn nàng, thập phần khẳng định nói: “Chuyện này ta sẽ không nói cho người khác, huống chi... A Man nhất định sẽ là vợ của ta.”

Từ Man bị lời nói kiên quyết của hẳn làm cho xấu hổ nóng bừng cả hai má, lại không nên bắt nạt lúc hẳn đang bị thương, đành phải thúc giục Thanh Mai nhanh chân chạy đi.

Thanh Mai cũng bị sự lớn mật của Gia Cát Sơ Thanh làm cho kinh ngạc một hồi, sau lại nghe ra ý thâm tình trong giọng nói của Gia Cát Sơ Thanh, dĩ nhiên không nên nán lại lâu, bèn thi lễ rồi men theo con đường cũ chạy về.

Thanh Mai đi rồi, cạnh tường hoa chỉ còn lại Từ Man và Gia Cát Sơ Thanh, một mình Từ Man không đỡ nổi Gia Cát Sơ Thanh, bèn để hẳn tựa lưng vào tường hoa, còn mình ngồi xuống đất cùng hẳn.

“Làm sao lại bị thương nặng như thế?” Từ Man thấy miệng vết thương của hắn đã được băng bó qua, chỉ tiếc máu lại rỉ ra.

“Bị người bán đứng.” Gia Cát Sơ Thanh không hề giấu diếm, chuyện này cũng do hắn và Đoàn Hương quá tin người, vẫn là chưa đủ kinh nghiệm trải đời, hắn cần tăng thêm lực lượng, cũng cần càng nâng cao nhân giới.

“Huynh...” Từ Man không biết có nên chẳng hỏi hắn chuyện của Hoàng đế cữu cữu.

“A Man, bức tường hoa này thật đẹp.” Gia Cát Sơ Thanh hít sâu một hơi, trong không khí ngoài mùi máu của hắn ra, còn có hương hoa nhàn nhạt, hương vị thật tươi mát.

“Ừm.” Từ Man lo lắng nhìn hắn.

“Chờ chúng ta thành hôn xong, cũng làm một tường hoa như vậy trong phủ đi.” Gia Cát Sơ Thanh tựa đầu vào vai Từ Man, khát khao nói.

Từ Man không nói gì, chuyện này còn chưa thấy bóng dáng đâu.

“A Man, đại ca của huynh khẳng định là sẽ phải làm trụ cột gánh vác gia tộc Gia Cát.” Gia Cát Sơ Thanh nói tiếp.

Từ Man nghĩ đến Gia Cát Sơ Thanh vì Gia Cát gia mà thương hành ngược xuôi, lại còn là vì cữu cữu, trong lòng còn có chút khổ sở.

“Bất quá, muội là quận chúa đúng không, huynh sẽ không cần phải dựa theo trình tự chờ huynh ấy thành hôn trước nhỉ.” Gia Cát Sơ Thanh lại bắt đầu không đứng đắn nói.

“Huynh thật đúng là, huynh có biết là mất máu quá nhiều sẽ chết không hả!” Từ Man hận không thể nhéo lỗ tai hắn để cho hắn nhớ kỹ, cho

dù bệnh đã thuyên giảm đáng kể, nhưng cũng không thể làm khổ mình như thế a.

“A Man...”

“Sao nào!” Từ Man không được tự nhiên nghiêng đầu.

“Huynh đã từng nói rằng, huynh rất thích muối chưa.” Vẻ mặt Gia Cát Sơ Thanh dường như có chút mơ hồ, tự mình nói: “Lúc bé cảm thấy nếu có một em gái như muối vậy, thì thật tốt, mỗi ngày huynh nhất định sẽ nâng niu muối trên tay, muốn thứ gì huynh liền cho cái đó. Mãi đến khi đại ca nhắc nhở, huynh mới phát hiện cảm giác huynh đối với muối không giống kiểu như vậy, cũng không biết lúc nào, tình cảm liền thay đổi, từ muốn một cô em gái, biến thành may mắn muối không phải em gái huynh, nhưng ước muốn nâng niu muối trong lòng bàn tay, lại chưa từng thay đổi. Huynh rất thích, rất thích muối, đã thích từ lâu, chỉ cần có thể lấy được muối, thì có bảo huynh làm gì, huynh đều nguyện ý làm.”

“Nói nhăng nói cuội gì đấy.” Từ Man cảm thấy mình sắp bị thiêu cháy đến nơi.

“A Man, huynh vốn nghĩ, lần này có thể thành công, huynh liền có tư cách được lấy muối.” Gia Cát Sơ Thanh dùng tay che lại hai mắt, thều thào nói: “Nhưng cho dù có liều lĩnh hơn nữa, huynh còn chưa đủ thành thực, muối chờ huynh một chút được không, chỉ chờ trong chốc lát thôi, chờ huynh một chút thời gian, đừng đi nhanh quá có được không.”

Từ Man không nói gì, lại vươn tay ra, ôm lấy cánh tay hắn.

“Ngày đó huynh thật sự rất mừng, muối nói muối bằng lòng tiếp nhận huynh.” thân mình Gia Cát Sơ Thanh run lên, buông cánh tay che đôi mắt lại, ngược lại nắm chặt tay Từ Man, lại nói: “Huynh sẽ không buông tay, muối đã bằng lòng cần huynh, huynh tuyệt đối sẽ không buông tay, A Man... không có muối huynh biết sống tiếp thế nào...”

Từ Man lúc này mới phát hiện lòng bàn tay Gia Cát Sơ Thanh nóng khủng khiếp, nghiêng người qua sờ lên trán hắn, lại bị hắn ôm lấy cổ, hơi thở nóng bỏng vờn quanh bên tai Từ Man, động tình liền nguy hiểm mà.

“Tiểu ca ca, huynh phát sốt rồi.” Từ Man giãy dụa, dùng đầu chạm vào trán Gia Cát Sơ Thanh, quả nhiên nóng lợi hại, sợ là vết thương đã bị nhiễm trùng.

“Ừm... huynh biết...” Gia Cát Sơ Thanh cảm thấy ý thức có chút mơ hồ, cố gắng mở to hai mắt, muốn nhìn rõ Từ Man, lại cảm thấy dưới ánh trăng, gương mặt nàng đặc biệt xinh đẹp, hắn si mê lắm bầm nói: “Huynh cảm thấy, cả đời này từ lúc gặp được muội, huynh liền vì muội mà sống.”

“Huynh đừng nói nữa, huynh sốt cao lắm, huynh quên trên người mình vốn có bệnh sao, ngộ nhờ tái phát, có là thần tiên cũng không cứu được huynh đâu.” Từ Man lại chẳng nghe vào tai cái gì, nước mắt lăn tròn trong hốc mắt, nàng ôm chặt lấy Gia Cát Sơ Thanh, cảm giác hắn đang hơi run rẩy, là biểu hiện sau nhiệt độ cao.

“Yên tâm, huynh... huynh sẽ không chết, muội không cho huynh chết, dù huynh có ở trong địa ngục, cũng có thể bò về tìm muội.” Giọng Gia Cát Sơ Thanh ngày càng thấp, nhưng hắn lại dùng tình tảo cuối cùng đem môi dán tại bên tóc mai Từ Man, nhỏ giọng nói: “Đừng trách huynh gạt muội, huynh chỉ là không nỡ buông tay.”

Từ Man nức nở bật khóc, đầu óc trống rỗng, nếu như mấy năm trước Gia Cát Sơ Thanh vì cứu mình mà chết, nàng có thể sẽ áy náy cả đời, nhưng bây giờ hắn lại hôn mê nằm trong lòng mình, nàng cũng không dám khẳng định, nàng không biết giả sử Gia Cát Sơ Thanh thật sự chết rồi, nàng sẽ thế nào.

Có một loại người, yêu một cách sâu đậm, hắn sẽ không điên cuồng theo đuổi, cũng sẽ không cố chấp cướp đoạt, mà sẽ dùng sinh mệnh đem

tình yêu khắc lên trái tim người từng đao từng đao suốt cả năm rộng tháng dài. Mọi ngày, hân vẫn mãi đứng ở một nơi không xa nhìn người, người không cảm thấy được, chỉ khi nào hân biến mất, những vết đao trong tim kia mới sẽ khiến người sống không bằng chết.

CUỘC CHIẾN THƯƠNG VỤ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 106: Từ Man Bệnh

Từ Man thất hồn lạc phách giao Gia Cát Sơ Thanh cho ma ma bên người mẫu thân, lại nhìn họ đưa Gia Cát Sơ Thanh đến tòa lầu gần nhất yên lặng chữa thương, cả người nàng tưởng như nhũn ra. Thanh Mai thấy sắc mặt nàng tái nhợt, thân mình lay động, vội cùng Hương Xuân đỡ lấy, nhưng ma ma mẫu thân phách tới lại không cho phép Từ Man vào trong lầu các, chỉ bảo nàng dẫn người trở về sương phòng đã chuẩn bị trước đó, lại sau khi mẫu thân xử lý công việc xong, trực tiếp ngồi xe ngựa trở về phủ công chúa nhà mình, dọc trên đường đi Từ Man muốn nói lại thôi, lại biết có vài lời mà nữ nhi chưa chồng là nàng không nên nói, bèn nhịn xuống không nói gì, Đại trưởng công chúa ngồi bên cạnh nàng, biểu tình bình tĩnh, nhìn không ra hỉ nộ.

Đại trưởng công chúa cùng Từ Man về phủ, sau đó phò mã và hai vị công tử cũng cưỡi ngựa trở về phủ, Từ Man mệt mỏi tựa người ra sập, Đại trưởng công chúa thở dài, sờ sờ đầu nàng, lại chỉ nói nàng nghỉ ngơi cho tốt, rồi cùng phò mã trở về chính phòng.

Từ Man cũng không nhớ rõ sau đó mình tắm rửa thay quần áo thế nào, chỉ nhớ trong lòng nặng nề, đầu óc mơ màng, vừa chui vào ổ chăn liền ngủ đến không biết trời đất. Đương nhiên, nàng không biết rằng sau khi nàng rời đi, phủ công chúa Hòa Húc đã xảy ra một chuyện lớn, càng không biết chuyện này còn bị người có ý đồ vấy dính lây lên người mình.

Ngày hôm sau mông mông lung lung, Từ Man cảm thấy hơi ngột mũi, đầu cũng có chút đau, liền cau mày rên một tiếng. Thanh Mai và

Hương Xuân ở bên ngoài vội vén màn che lên, đỡ Từ Man ngồi dậy, đút nửa chén nước ấm.

“Quận chúa thấy có chỗ nào khó chịu không?” Thanh Mai trước nay luôn cẩn thận, nhìn Từ Man cau mày lại hỏi.

Lúc bấy giờ Từ Man thấy cổ họng cũng bắt đầu ngứa ngứa, ho khan một tiếng, liền nói: “Mời một thái y đến đây đi, ta nghĩ có lẽ đêm qua bị trúng gió rồi.”

Hương Xuân dạ một tiếng bèn nhắc chân vội chạy ra ngoài, từ nhỏ thân thể Từ Man đã khoẻ mạnh, sau còn tập võ, cũng rất ít khi sinh bệnh.

“Quận chúa có muốn dùng chút cháo không, cháo cá cháo gà xé hay là cháo sò điệp nhé?” Thanh Mai duỗi tay xoa bóp cho Từ Man, lại kêu tiểu nha hoàn đến rửa mặt cho Từ Man.

Rửa mặt xong, Từ Man thanh tỉnh được một chút, liền dựa vào đầu giường, hữu khí vô lực hỏi: “Hôm qua huynh ấy thế nào rồi?”

Thanh Mai vội cho những người trong phòng lui ra, giúp Từ Man uống thêm ít nước, mới nói: “Quận chúa cũng thật là, lời này sao lại hỏi trước mặt người khác chứ.”

Từ Man day day huyết thái dương, mờ mịt trả lời: “Bất quá là người trong phòng mình mà, nếu ở trong phòng mình còn không nói được, vậy thì giữ lại họ làm gì.”

“Nhưng vậy quận chúa cũng phải cẩn thận.” Thanh Mai ghé tai Từ Man, nhỏ giọng nói: “Nói là đã tìm người đưa ra khỏi phủ công chúa Hòa Húc rồi, thế tử nhà chúng ta sáng nay cố ý đến báo một tiếng, chỉ sợ quận chúa sốt ruột thôi.”

Nếu đại ca đã nói như thế thì hẳn đã không có chuyện gì rồi, lúc này Từ Man mới phát hiện trái tim căng thẳng của mình mới thả lỏng được một nửa, khẩu vị dường như khá hơn chút.

“Ăn chút cháo trắng trước đã, làm thêm chút măng khô, còn lại thì không cần, ngấy lắm.” Từ Man liếm liếm môi, lại nói: “Phải một người đi báo với a nương ta một tiếng.”

Mình tự kêu thái y, mẫu thân không có khả năng không biết, còn không bằng xin phép trước.

Thanh Mai không dám trì hoãn, lại gọi từ ngoài vào hai đại nha hoàn khác, rồi tự mình đi một chuyến đến chính phòng.

Biết Từ Man bị bệnh, Đại trưởng công chúa tất nhiên không dám rề rà, không đợi thái y đến, đã mang theo nha hoàn ma ma đến viện của nữ nhi, sắc mặt cũng có chút không được tốt, tựa như có tâm sự gì đó. Vừa vào cửa đã bắt gặp nữ nhi ngồi ở bên giường ăn cháo trắng, nôn nóng trong lòng cũng giảm bớt vài phần.

“A nương, đã khiến mẹ lo lắng rồi.” Từ Man đẩy chén cháo đã ăn được một nửa ra, dùng khăn tay xoa xoa miệng, có chút ngượng ngùng nói.

“Con đó, đúng là không có lúc nào làm cho a nương bớt lo được.” Nói tới đây, trong giọng nói của Đại trưởng công chúa cũng mang theo một ít tức tối.

Từ Man chỉ cho là mẹ oán trách chuyện của Gia Cát Sơ Thanh, bèn làm nũng lấy lòng nói: “A nương, dù sao chỉ có mẹ là hiểu rõ A Man nhất.”

Đại trưởng công chúa bất đắc dĩ ngồi xuống cạnh nữ nhi, đầu tiên là sờ trán nàng, thấy không nóng lên mới cho đám hạ nhân ra ngoài, ý vị thâm trường nói: “Con cũng biết là sai rồi sao?”

Từ Man căn cứ môi, cúi đầu xuống, hôm qua nàng quả thật là sơ suất, mặc dù ngày thường nàng hay đến phủ Gia Cát chơi, nhưng thứ nhất là nàng khi ấy còn nhỏ, thứ hai là trong nhà đều có trưởng bối hoặc là ma ma ở đó, cũng không xem là cô nam quả nữ. Nhưng đêm qua trăng lên cao, đã là thời điểm trời tối, nếu có ai phát hiện nàng và Gia Cát Sơ Thanh ở riêng cùng nhau, cho dù sau này nàng và Gia Cát Sơ Thanh có thể thành hôn, nhưng thanh danh của mình cũng xem như bị hủy hoàn toàn, Gia Cát Sơ Thanh cũng sẽ bị người ta xem thường.

“Con gái, con cho là vi nương thật sự không nhìn ra sao?” Đại trưởng công chúa vuốt đầu nữ nhi nói: “Sơ Thanh là một thằng bé tốt, chẳng qua có hơi phức tạp chút thôi.”

“A nương biết ư?” Từ Man ngẩng đầu, bỗng sực nhớ ra, mẫu thân từng trải hơn mình nhiều, hơn nữa chuyện ở chỗ cữu cữu, mẫu thân chắc chắn sẽ nghe được chút phong phanh nào đó.

Đại trưởng công chúa yêu thương nhìn nữ nhi, vẻ mặt có chút nhẹ nhõm, lại có chút luyến tiếc, nói: “A Man đã lớn rồi, đã có tiểu lang yêu thương rồi.”

Từ Man vốn chẳng hề cảm thấy nóng mặt, nhưng ở trước mặt mẫu thân mình, luôn cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Con cũng đừng lo nghĩ, chắc con cũng biết rồi, thằng bé đã được ca ca con đưa đến thôn trang của chúng ta dưỡng thương, tuy nói nhìn thì dọa người, nhưng may mà không bị thương đến chỗ hiểm, chỉ là nó vốn còn bệnh cũ, cần phải tĩnh dưỡng thật tốt.” Đối với đứa cháu này, Đại trưởng công chúa vẫn rất vừa lòng, nhất là thằng bé ấy còn cứu mạng con gái mình, huống chi mẫu thân của nó cũng đã mất, thật đáng thương. Lúc trước thấy thân thể thằng bé không tốt, sợ con gái sau này chịu khổ. Nhưng lần này thái y trở về nói thằng bé kia đã tìm người chữa trị, hình như còn là phương pháp gì đó của người nước ngoài, cho dù không thể hoàn toàn khỏi

hắn, nhưng dẫu sao cũng không đáng ngại nữa, vả lại trông đáng vẻ thế này, con gái mình cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác với người ta.

Từ Man nghe xong tường tận mới hoàn toàn yên tâm, lại kề sát vào Đại trưởng công chúa cố ý làm nũng chiếm lòng thương hại, chỉ sợ mẫu thân giận mình.

Đại trưởng công chúa bị nàng quăn lầy không còn cách nào, lại nhìn vẻ mặt ồm yếu của nàng, rất đáng thương, đành phải mềm giọng nói: “Chuyện của hai đứa, mẹ mặc dù không phản đối, nhưng hiện tại con cũng biết thằng bé kia làm chuyện rất có thể mất mạng, tuy rằng chuyện này kỳ thật mẹ không đồng ý, nhưng cừu cừu con... đây cũng là trách vi nương, cứ xem con vẫn còn con nít, lại không ngờ qua hai năm nữa con đã cập kê rồi.”

Từ Man kéo kéo tay áo mẫu thân, vô sỉ nói: “A nương, A Man còn nhỏ mà.”

“Con đấy! Đúng là từ món nợ từ kiếp trước của ta mà.” Đại trưởng công chúa khẽ gõ đầu Từ Man, thở phào một cái nói: “A Man, con đồng ý với vi nương, sau này ít đến phủ Gia Cát đi.”

Từ Man do dự một chút, lại biết là mẫu thân vì tốt cho nàng, nên nghiêm túc gật đầu.

Đại trưởng công chúa thấy con gái vẫn rất hiểu chuyện nghe lời, phiền muộn trong lòng thoáng chốc biến mất hơn phân nửa, ngược lại nói: “Dù sao cũng phải cần thời gian hai năm, nếu thằng bé kia thật sự tốt, vi nương còn có thể cho phép hai con. Chính là con có đồng ý, A đa con cũng sẽ không nguyện ý.”

Phụ thân Từ Văn Bản luôn cảm thấy bởi vì dư đảng muốn trả thù Trục vương, mới tìm đến Lữ thị, cũng coi như gián tiếp hại chết Đại cô, mặc dù không đến mức áy náy quá sâu, nhưng đối với hai đứa cháu nhà Gia Cát,

hắn lại quan tâm hơn vài phần. Huống chi bởi vì Gia Cát Sơ Thanh từ nhỏ đã biểu hiện yêu thích Từ Man, Từ Văn Bản còn thường thường tiếc nuối thân mình Gia Cát Sơ Thanh không tốt, bằng không cùng con gái mình cũng là một đôi uyên ương đẹp.

“A nương nói gì vậy!” Từ Man uốn éo người, cự nự nói: “Chính là cữu cữu suy cho cùng muốn...”

“A Man, tuy nói về phương diện chính sự, nữ nhi của Tôn gia không phải kiêng kễ nói tránh gì, nhưng chung quy chuyện này cũng quan hệ trọng đại, con là con gái của mẹ, mẹ luôn muốn cho con được sống cuộc sống không buồn không lo.” Đại trưởng công chúa như nghĩ tới cái gì, cười khổ một chút, lại ôm Từ Man, tiếp tục nói: “Chuyện của nam nhân, cứ để cho đám nam nhân họ bận tâm đi, con a, cứ bồi dưỡng thân mình cho tốt, đợi khỏe lên rồi thì cùng mẹ học quản gia, lại rủ vài cô bạn khuê phòng đi ngắm hoa cũng tốt, ở nhà bày tiệc cũng tốt, luôn phải làm vài việc mà nữ nhi khuê phòng nên làm, bằng không sau này con xuất giá rồi mới biết hối hận.”

Từ Man rồi rít văng dạ.

Lúc này, bên ngoài Thanh Mai báo lại, nói là thái y đã đến, người trong phòng liền bận rộn, thái y là người quen thường đến nhà, quen cửa quen nẻo xem bệnh cho Từ Man, cũng không có bệnh gì nặng, chẳng qua là trong lòng có tích tụ, lại bị hứng gió, uống hai thang thuốc lại nghỉ ngơi một thời gian là có thể hoàn toàn khỏi hẳn.

Đại trưởng công chúa nhìn thái y chẩn trị rồi kê đơn thuốc xong, liền bảo nữ nhi ngoan ngoãn nghỉ ngơi, còn mình thì mang theo nha hoàn ma ma trở về chính phòng.

Đoàn người đi không nhanh không chậm, Xuân Duẩn đỡ Đại trưởng công chúa, chỉ để lại Vương ma ma tại bên người nói chuyện, những người

còn lại đi cách xa phía sau.

“Chủ mẫu nương nương, chuyện đó trong cung không nói với quận chúa sao ạ?” Vương ma ma lăm lét nhìn sắc mặt công chúa, dè dặt hỏi.

“Nói cái gì? Muốn hắt nước bẩn cũng không nhìn xem là khuê nữ nhà ai?” vẻ mặt từ ái ôn nhu vừa rồi của Đại trưởng công chúa ở trước mặt Từ Man hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ mặt băng sương, lạnh lùng nói: “Cũng không biết chính nó làm cái gan gì, tự mình tìm chết không nói, còn dính khí xui lớn như thế cho Hòa Húc, bây giờ lại nhắm nhe đến trên người A Man. Còn sống đã là một đứa vô dụng, chết rồi cũng bị kẻ khác đem ra làm bè.”

“Nhưng trong cung không phải nói để quận chúa chúng ta đến xem một chút sao?” Vương ma ma rồi rầm nói.

“Đi cái gì mà đi?” Đại trưởng công chúa nhướn mày lên, nói với Vương ma ma: “Trực tiếp nói với thái giám trong cung đến, A Man nhà chúng ta bị bệnh, không rảnh đi xem đám người đó diễn trò.”

Wương ma ma rụt cổ lại, rất là khó xử, còn nói thêm: “Sợ là người ta nói chúng ta chột dạ...”

“Buồn cười, phải thì sao, mà không phải thì sao!” Đại trưởng công chúa hừ một tiếng, ánh mắt sắc lẹm nói: “Không nói đến không phải A Man chúng ta làm, mà nếu A Man có làm, cũng không có đạo lý là chúng ta phải thừa nhận, cùng lắm chỉ là một đứa công chúa thứ xuất, đối với bản cung, đến cả một ngón chân của A Man cũng không bằng đâu!”

Lần này, Vương ma ma và Xuân Duẩn không dám nói gì nữa, chỉ có thể thành thật cùng Đại trưởng công chúa trở về chính phòng, lại chạy một chuyến đem lời của Đại trưởng công chúa, mềm hóa một chút báo lại với thái giám trong cung phái tới, thái giám kia dĩ nhiên không dám chậm trễ, vội vàng trở về cung báo lại.

Không nói trong cung vì những lời này mà gây ra nhiều phong ba, mà nói đến Từ Man, đang mơ mơ màng màng lại ngủ thiếp đi.

CUỘC CHIẾN THƯƠNG VỤ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 107: Thục Mẫn Chết

Không đến ba ngày, bệnh của Từ Man đã khá hơn, trong lúc đại ca và nhị ca đến thăm nàng cũng báo cho nàng biết, Gia Cát Sơ Thanh sau khi miệng vết thương khép lại, ngay ngày hôm sau đã lặng lẽ rời khỏi thôn trang của phủ công chúa, chẳng biết đi đâu. Đại ca còn cố ý sai người đến phủ Gia Cát tìm người, lại được cho hay là Gia Cát Sơ Thanh ra ngoài buôn bán, đã đi được một đoạn thời gian rồi. Như thế xem ra, sợ là Gia Cát Sơ Thanh vẫn chưa trở lại phủ nhà mình, rất có thể là đã rời khỏi Kiến Khang, tiếp tục việc phải làm trước đó.

Vì thế, trong lòng Từ Man đối với cừu cừu có xú xiu không hài lòng, đến cùng là chuyện lớn tày trời gì, mà bắt một đứa bé từ năm mười tuổi đã ở bên ngoài không ngừng lăn lộn đến nay, còn không biết trong lúc đó vài lần suýt đem mạng bồi vào cũng nên.

Tuy nhiên, mặc dù Đại trưởng công chúa đã ngăn trở viện của Từ Man nằm ngoài vùng ảnh hưởng của tin tức trong cung, cũng không có nghĩa là người đến thăm bệnh đều hiểu dụng tâm của nàng.

Vì thế, đương lúc Từ Man nằm trên giường muốn rụng rời xương cốt, Gia Cát Mỹ Yên một mình mang theo nha hoàn đến thăm bệnh, vừa vào cửa, liền xua người trong phòng ra, bộ dạng muốn nói lại thôi nhìn Từ Man.

Từ Man bị nàng nhìn mà chẳng hiểu mô tê gì, đành phải mở miệng hỏi: “Người sao thế? Mọi ngày nhanh nhẩu lắm mà, hôm nay sao lại ấp a

ấp ứng.”

“A Man, hôm đó... sau bữa tiệc, người có rời ra ngoài hả.” Gia Cát Mỹ Yên dè dặt hỏi, lại mang theo vài phần cầu may.

Từ Man thấy chẳng có gì phải giấu giếm, bèn gật đầu nói: “Đúng vậy, ta thấy các người đang trò chuyện rôm rả quá, mới không gọi.”

“Vậy giữa đường người có gặp công chúa Thục Mẫn? Rồi nổi lên tranh chấp gì không?” Gia Cát Mỹ Yên gấp đến độ giữ chặt Từ Man hỏi.

Từ Man chỉ nghĩ là mấy lời nói hôm đó bị truyền ra ngoài, rất có thể đã gây nên không ít lời đồn khó nghe, song nàng vẫn thành thật nói: “Miệng lưỡi nàng ta không sạch sẽ, ta không thể để cho nàng ta sỉ nhục được.”

Gia Cát Mỹ Yên vỗ đùi một cái, đầu mày lập tức nhăn lại, nhưng nhìn Từ Man lại nói không ra lời.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Từ Man nhích người ngồi dậy, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Gia Cát Mỹ Yên.

Gia Cát Mỹ Yên nhìn dáng vẻ Từ Man bình tĩnh từ tốn, không hề có mảy may chột dạ, liền biết lời đồn bên ngoài khẳng định là không thật, nhưng quả tim vừa được buông xuống một nửa lại bị nhắc lên, đây rõ ràng là có người muốn vu oan hãm hại a, chuyện này sao có thể được, vậy mà trông dáng vẻ của Từ Man dường như còn chưa biết chuyện, sao có thể không khiến người ta sốt ruột được cơ chứ.

“Người còn chưa biết gì ư?” Gia Cát Mỹ Yên xoa dịu lại khẩu khí, nghĩ bụng nên nói với nàng thế nào.

“Biết cái gì?” Từ Man bị bệnh, dạo gần đây không đi ra ngoài, nhưng cũng không nghe đại ca nói Kiến Khang có xảy ra chuyện gì.

“Công chúa Thục Mẫn đã chết!” Gia Cát Mỹ Yên bất ngờ quăng một quả lựu đạn, thiếu chút nữa nổ tung linh hồn nhỏ bé của Từ Man.

“Làm sao có thể? Không thể nào?” Từ Man bàng hoàng, cho là ai đó đùa với mình, sau đó ngẫm nghĩ, sẽ không trùng hợp như vậy chứ, ngay tại ngày cưới của nhị nương nương, công chúa Thục Mẫn đã chết ư.

Gia Cát Mỹ Yên nhìn thấy vẻ mặt không tin và thần nhiên của nàng, lại càng bất bình thay nàng.

“Còn không phải là thật sao! Ngày hôm đó, ban đầu nhóm công chúa hồi cung, còn chưa phát hiện, nhưng đến lúc trong cung đóng cổng, đột nhiên cung nữ bên người công chúa Thục Mẫn nói là không thấy công chúa Thục Mẫn không trở về.” Gia Cát Mỹ Yên nhớ lại lời đồn, tiếp tục nói: “Kết quả tìm khắp một lượt trong cung không thấy, mãi đến sáng hôm sau, hạ nhân trong phủ công chúa Hòa Húc phát hiện thi thể của công chúa Thục Mẫn ở trong hồ sen, trên xác chết còn bị đâm một đao, chắc chắn, chết thảm vô cùng.”

“Tại sao mãi đến hôm sau mới phát hiện?” Từ Man cảm thấy quả thực rất khó tin, người bên cạnh công chúa đều là đồ ngốc sao? Trong xe ngựa có công chúa hay không bọn hò đui cả rồi chắc? Sao mãi đến lúc trở về cung, rồi gần đến giờ đóng cổng mới phát hiện chứ.

Gia Cát Mỹ Yên cho ánh mắt người đừng có mà không tin, trả lời: “Lúc bấy giờ đám cung nữ thái giám đều nói là người của công chúa Thục Thận đến báo lại, nói công chúa Thục Mẫn có về cung thì đi cùng nàng, còn muốn đến cung công chúa Thục Thận ngồi một chút. Vì thế sau khi hồi cung, mấy cung nữ thái giám liền trở về tẩm cung của công chúa Thục Mẫn trước một bước, nhưng chờ đến lúc sắp đóng cổng, công chúa Thục Mẫn vẫn chưa thấy trở về, đành phải đến chỗ công chúa Thục Thận hỏi người, lúc này mới phát hiện, công chúa Thục Mẫn căn bản không trở về cùng công chúa Thục Thận.”

“Vậy Thục Thận không nói nguyên nhân sao?” Từ Man càng nghe càng thấy hoang đường.

“Nói a.” Gia Cát Mỹ Yên nói đến bất nhĩ phun nước miếng: “Nói là hai ngày nay nàng ta và công chúa Thục Mẫn xích mích, lúc đi thấy công chúa Thục Mẫn không tới, bèn nghĩ là công chúa Thục Mẫn chưa nguôi giận, liền không để ý nữa, tự trở về một mình.”

Đây gọi là gì, trời xui đất khiến ư? Từ Man vậy mà cóc thêm tin.

“Có điều, hiện tại bây giờ... chuyện này gây âm ỹ rất lớn.” Gia Cát Mỹ Yên không ngừng nhìn Từ Man, trong lòng như nổi trống.

Từ Man giương mắt lên, thấy bộ dáng chột dạ của nàng ta, liền cảm thấy không đúng, thử dò xét hỏi: “Chuyện này sẽ không lại có can dự gì đến ta đấy chứ?!”

“Chính xác! Bảo sao đường ca ta luôn nói người thông minh chứ!” Gia Cát Mỹ Yên lòng đầy cảm phẫn nói: “Cũng không biết tên thất đức nào bày trò, nói ngày hôm đó người và công chúa Thục Mẫn có xung đột, sau đó người đi sâu vào trong hậu viện, còn là đi một mình mang theo nha hoàn, hồ hoa sen vừa khéo lại ở hướng đó, sơ sẩy một cái là người đụng phải công chúa Thục Mẫn lần nữa, hai người xảy ra xung đột, người lỡ tay giết chết công chúa.”

Từ Man trợn to hai mắt, chỉ vào mũi mình, tay run run nói: “Ta... Ta ư?”

Gia Cát Mỹ Yên nhún nhún vai, gật gật đầu.

“Ta ăn no rồi việc, đi giết một công chúa chả thù chả oán gì tới mình làm gì?” Từ Man quả thực cảm thấy thế giới này rõ là kỳ lạ.

“Nhưng trong cung lại có không ít người làm chứng, rằng bao nhiêu năm nay, người bất hòa với công chúa Thục Mẫn nhất, chính là người!” Gia Cát Mỹ Yên chưa từng đến Cung học, nhưng cũng từ chỗ Chu Hoàn nghe được không ít chuyện hiếm thấy của công chúa Thục Mẫn, cũng từng cảm giác sâu sắc bộ não của nàng ta có dung lượng nhỏ cỡ nào, nhưng như vậy không có nghĩa là, nàng hy vọng chuyện này sẽ trở thành vũ khí công kích Từ Man.

“Ta cần gì phải làm thế!” Từ Man quả thực không biết mình nên dùng biểu tình gì, sao khi không chuyện nào cũng dính lên người nàng, “Cho dù ta và Thục Mẫn quan hệ không tốt, nhưng ta cũng không cần phải giết người chứ đúng không.”

“Lỡ tay, luôn là kết quả của việc quá xúc động.” Gia Cát Mỹ Yên liếc mắt khinh thường.

Lần này Từ Man nổi giận thật rồi, hất tay giận dữ nói: “Giết người cái gì, phải có chứng cứ có biết không, bọn họ dựa vào đâu mà nói vậy.”

“Dựa vào thời gian công chúa Thục Mẫn tử vong, người vừa vặn không có trong tầm mắt mọi người, dựa vào người vừa khéo vào ngày đó xung đột với công chúa Thục Mẫn, hoàn hảo là còn nhiều người nhìn thấy, dựa vào công chúa Thục Mẫn là bị người đâm mà chết, mà ngày đó, còn có người thấy lúc người rời đi, trên váy có vết máu!” Gia Cát Mỹ Yên liệt kê một lèo, cũng không cần thở, nhưng càng nói câu sau càng nghiêm trọng hơn câu trước, từng câu càng khiến cho Từ Man không nói được gì.

Vết máu... Từ Man lặng người, đó chẳng phải là của Gia Cát Sơ Thanh sao? Xem ra lại có kẻ nào nhàn rồi không có việc gì làm, muốn cho nàng phải chật vật rồi. Nhưng may mà hôm ấy nàng gặp Gia Cát Sơ Thanh còn báo cho mẫu thân biết, rồi mẫu thân cố ý phái người đến, cho nên mẫu thân chính là người biết nàng không có khả năng gây án nhất. Nói vậy đây cũng là nguyên nhân mẫu thân không cho phép để lộ tin tức mấy ngày nay.

Có điều, những chứng cứ nhìn như đúng mà lại sai kia, mỗi một vụ dường như đều bắt lấy sơ hở của mình, muốn đổ cái chết của Thục Mẫn lên người mình. Nhưng hung thủ thật sự là ai? Ngày ấy trong hoa viên không hề thiếu nữ quyến của quan lại quyền quý, thật đúng là nhìn không ra ai có năng lực làm chuyện kia.

“Chuyện này ngay từ đầu chỉ nói ra nói vào một chút, sau đó thái độ của Đại trưởng công chúa quá mức cương quyết, chỉ nói là người bị bệnh, liền đóng cửa từ chối tiếp khách. Lại khiến cho người ta suy diễn không ít.” Gia Cát Mỹ Yên cũng vì thật sự không kiềm chế được, lại có quan hệ rất thân với Từ Man, mới dám tới cửa.

“Trong cung nói thế nào?” Chuyện lớn như vậy, không có khả năng cữu cữu sẽ hời hợt cho qua.

Gia Cát Mỹ Yên thở phì phò, thấp giọng nói: “Tìm ta cùng với Chu Hoàn và cả Hoàng Tú Lệ, cho thái giám trong cung tới hỏi một chút, còn lại không có gì cả.”

Như thế chắc chắn là, trong cung cũng có người đến phủ công chúa, nhưng hiện tại Từ Man hoàn toàn không biết gì cả, sợ là trong đó bị mẫu thân tác động đến.

“Không làm chính là không làm, chẳng có gì phải sợ họ.” Từ Man cười lạnh nói, nàng và Đại trưởng công chúa không hổ là mẹ con, cùng có suy nghĩ như nhau, cho dù có chứng minh chứng thật nàng và Thục Mẫn từng có xích mích, cho dù ngày ấy có người nhìn thấy bọn nàng nảy ra tranh chấp, cho dù nàng quả thật có đến hậu hoa viên, cũng không có cách nào nói rõ nàng có ở cùng với người nào khác, cho dù chuyện Gia Cát Sơ Thanh bị thương không thể giải thích với người khác. Nhưng thế thì đã sao, cữu cữu nàng thông minh cơ trí, lại thương yêu nàng hơn bất cứ ai, chuyện như vậy, chắc chắn chỉ cần mẫu thân mở miệng giải thích một câu, dĩ nhiên

trong lòng cữu ấy sẽ biết rõ, chỉ là trong cung đám người nhảy nhót khắp nơi, không chịu yên ổn kia, lại có chút phiền phức.

“Người không sợ là tốt rồi, Chu Hoàn với Hoàng Tú Lệ và cả ta nữa, đều rất lo cho người, người a! Sao mà cứ gặp rắc rối miết.” Gia Cát Mỹ Yên giả vờ thực bất đắc dĩ thở dài, ra vẻ già dặn nói: “Khiến bọn ta lo âu hết sức.”

Từ Man cười cười, lái qua chuyện khác với nàng ta, nhưng trong lòng lại quyết định, có một số việc, vẫn là nàng đích thân vào cung một chuyến mới được.

Đương lúc mọi người đình ninh xem vụ tai tiếng này của hoàng gia diễn ra thế nào, Hoàng đế dường như chẳng chút để ý đến cái chết của một thứ nữ, ngược lại đem trả Vương phủ của Trục vương lại cho Từ Văn Bản, sau đó lại đem sản nghiệp của Trục vương trước đó đã được thẩm tra xong, trả lại cho Từ Văn Bản.

Vì thế sau khi Hoàng đế chiêu cáo thiên hạ, Từ Văn Bản ngoài phong hiệu Phò mã, chính thức có thêm vương tước —— Trục vương tân nhiệm. Mà đại ca của Từ Man cũng từ thế tử phủ công chúa trở thành thế tử Trục vương, nhị ca từ công tử bình thường, trở thành thế tử của phủ công chúa. Song bởi vì dòng họ ban đầu của Trục vương không thể tra ra được, hơn nữa Mai bà bà nhớ lại, có khả năng nguyên quán của Trục vương là huyện Từ gia ở Lâm Xuyên Giang Tây, thế là Từ Văn Bản liền dứt khoát quyết định tiếp tục sử dụng họ này. Thứ nhất là muốn tưởng niệm phụ thân, thứ hai cũng là vì báo đáp dưỡng phụ, mặc dù dưỡng mẫu ác độc, nhưng dầu sao dưỡng phụ cũng đã bảo vệ hãn an toàn trưởng thành.

(MTY: Trục vương Tôn Giản: họ Tôn là được vua ban chứ không phải họ gốc, họ gốc cũng là họ Từ, là Từ gia ở Lâm Xuyên. Từ Văn Bản có thể đổi thành Tôn Văn Bản, nhưng không đổi)

Trong lúc nhất thời Phủ Đại trưởng công chúa nổi trội lẫn át hết cả, còn có không ít người lên nghị luận rằng: phải chăng Hoàng đế kiêng kỵ phủ công chúa, mới có thể đem cái chết của công chúa Thục Mẫn, xem như chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không chẳng?!

Mặc kệ suy nghĩ của mọi người, Từ Man cùng cha mẹ huynh trưởng, quyết định muốn nhệ ca đi một chuyến đến Giang Tây, ngoại trừ một nhánh quân đội phải giấu giếm ở Giang Tây ra, sổ sách luyện sắt tinh kia cũng không thể lưu lại đó, cho nên cả nhà cảm thấy, còn không bằng đem bí mật luyện sắt ra cống hiến cho quốc gia, chẳng những làm cho Hoàng đế giảm bớt nghi kỵ, mà còn có thể càng tăng thêm tình nghĩa tỷ đệ giữa Đại trưởng công chúa và Hoàng đế.

o0o

MTY: có thể ai cũng thấy anh Hoàng đế này tầm thường quá, cái gì cũng không biết, cái gì cũng bị qua mặt, nhưng chưa chắc nhé, trước nay người làm vua chưa bao giờ đơn giản cả.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 108: Xá Nữ

Từ Man ngồi trên sập, nhìn vẻ mặt u sầu của Thục Gia, gương mặt nhỏ nhắn vốn tròn trịa cũng hóp vô, không khỏi đau lòng nói: “Giang lương nhân thân thể vẫn luôn rất tốt, người đừng lo lắng quá.”

Ngày ấy công chúa Hòa Húc đại hôn, ngoài Thục Viện ra còn có Thục Gia cũng không tới, bởi vì trước đó một ngày nàng ta đến thăm Từ Man xong, trở lại tẩm cung liền phát hiện mẫu thân đổ bệnh, ngày hôm sau bệnh càng trở nên nặng hơn, ngày thứ hai vì chăm sóc mẫu thân, Thục Gia vẫn chưa xin phép trước, bèn quyết định không đi. Mặc dù Từ Man từng có thoáng nghi ngờ, nhưng cũng không đặc biệt để ý mấy, sau gặp phải Gia Cát Sơ Thanh ở phủ công chúa Hòa Húc, rồi mấy ngày tiếp đó lại nằm trên giường dưỡng bệnh, mãi đến khi lành bệnh được Thục Gia mời vào cung, mới biết nguyên do.

“Mẫu thân phát bệnh quá nhanh, ta cũng không biết...” Thục Gia trước giờ sống trong cung luôn vô tư lự, không khỏi có liên quan đến việc Giang thị mẹ nàng xem như cũng được sủng ái, rủi như Giang thị thật sự bất hạnh qua đời, cuộc sống của Thục Gia trước khi được gả đi, ắt hẳn sẽ gian nan rất nhiều.

Từ Man nhớ tới Thục Mẫn đã chết, lại nhìn nhìn Thục Gia, đều đồng dạng là mẫu thân bị bệnh, nhưng Giang lương nhân xem ra còn tốt hơn so với An bát tử, ngày công chúa Hòa Húc đại hôn, Thục Mẫn có thể bỏ qua mẫu thân, đi tính toán vì hôn sự của mình, kết quả cuối cùng đến cả mạng cũng không còn.

“Mẫu thân ta đã mời Phạm thái y đến, bây giờ còn đang khám ở bên trong, người cũng biết y thuật của Phạm thái y rồi đó, nhất định sẽ không sao đâu.” Từ Man vỗ tay Thục Gia an ủi nói.

“Đều là lỗi của ta, biết rõ trong cung gần đây có chuyện lớn mà còn liên lụy đến người, ta lại không nghĩ cách giúp người tránh né, ngược lại còn khiến cho người phải đến đây.” Thục Gia cũng là bị bức đến không còn cách nào khác, thái y trong cung tuy rằng không tệ, nhưng suy cho cùng ở trong cung lẫn lộn nhiều, tốt xấu gì cũng chỉ kéo dài được mạng, nếu muốn chữa khỏi, những loại thuốc hồ lang linh tinh lại không dám xuống tay, bọn họ đều sợ bị liên lụy. Nhưng Phạm thái y thì khác, lão ta đã sớm rời khỏi triều đình, Hoàng đế và công chúa lại kính trọng lão, hơn nữa lão lúc nào cũng như thần long thấy đầu không thấy đuôi, tính cách cực kỳ cao ngạo, Hoàng đế không giữ được lão không nói, đến cả Đại trưởng công chúa cũng không dễ dàng tìm được lão.

Từ Man nhớ lại ánh mắt của mấy tiểu cung nữ lúc vừa vào cung, không quan tâm cười nói: “Chỉ là tin đồn vô căn cứ, tiểu nhân quấy phá thôi.”

“Nhưng tuy nói là phụ hoàng đã khống chế sự việc, người cũng phải giải thích một hai chứ.”

Từ Man lần này tiến cung là vì Thục Gia, chỗ của Hoàng hậu có lắm tai mắt quá, bèn tới đây, chỗ của cữu cữu còn chưa đến, nhưng với hiểu biết của Từ Man với mẫu thân, chuyện đó mẫu thân ắt hẳn đã nói với cữu cữu.

“Một lát nữa thế nào cũng phải đến vấn an, không vội.” Từ Man hiểu rõ tính tình quyết đoán của mẫu thân, cũng thật sự không sợ, nàng cũng không phải đứa bé mồ côi mà ai cũng tùy tiện nắn bóp cho được, cũng chẳng phải nàng giết người, việc gì phải sợ.

Nói thật, Từ Man thật đúng là bội phục mẫu thân đã vì phụ thân mà kiềm chế bản tính, theo như quan sát của nàng thời gian này, ngoại trừ vì làm mẹ mà trở nên mạnh mẽ ra, Đại trưởng công chúa ở phương diện đối đãi với người ngoài, vậy mà lại khá là kiên quyết cứng rắn.

Thục Gia gật gật đầu, lại không ngừng nhìn vào trong phòng, hiển nhiên tâm cũng không còn ở đây.

Một lúc lâu sau, Phạm thái y rút cuộc từ trong đi ra, cái gì cũng chưa nói, kê một đơn thuốc liền mang theo tiểu đồ đệ đi mất. Đại trưởng công chúa khách khí tiễn lão ra ngoài, lúc quay trở lại sắc mặt liền trở nên không tốt.

Thục Gia đứng dậy, vắn vẹo ngón tay không dám mở miệng hỏi, nhưng ánh mắt khẩn thiết, lộ vẻ đáng thương.

“Mẫu thân con không sao, phải bồi dưỡng cho tốt.” Đại trưởng công chúa ngậm chứa lửa giận, cũng không tiện phát tác trước mặt trẻ nhỏ, đành phải nén nhịn.

Từ Man thấy không tốt, vội đi lên hỏi: “Là bệnh sao ạ?”

Đại trưởng công chúa hài lòng nhìn nữ nhi, thấy nữ nhi ‘tùy mặt gửi lời’, liền biết ra “Bệnh” này không phải là “Bệnh” kia.

Nhưng Thục Gia lại vắn vẹo mặt ngây thơ hỏi: “Chẳng lẽ không phải bị bệnh sao? Vậy làm sao trong người lại thấy khó chịu ạ?”

Đại trưởng công chúa thầm thở dài một tiếng, Giang lương nhân nuôi dưỡng Thục Gia thành tính tình đơn thuần như vậy, lúc nàng còn sống, tạm thời không cần quan tâm đến ánh mắt người khác, cũng có thể sống tự tại, nhưng một khi sau này thành gia lập thất, hoặc giả lần này nếu Giang lương nhân rời đi, vậy Thục Gia có thể sống đến ngày xuất giá hay không còn là hai việc khác nhau.

“Không phải bệnh, là bị dính Nguyên thủy.” Đại trưởng công chúa cũng không tiện nói nhiều, lại trông Thục Gia thật sự ngốc đến lợi hại, liền dặn dò vài câu, để ma ma thiếp thân mình mang đến ở lại, Từ Man thậm chí còn nhìn thấy mẫu thân đưa mắt ra hiệu với ma ma.

Bệnh tình của Giang lương nhân xem như cũng đã ổn định, nhưng chuyện còn chưa xong, Đại trưởng công chúa mang theo nữ nhi thẳng đường đến Thừa Đức Cung, Hoàng đế vừa mới bãi triều, gần như bên trong vừa mới thông báo, ngay lập tức Từ Man và mẫu thân đã đi vào.

Thấy cữu cữu, Từ Man nhớ tới bộ dạng đầy người là máu của Gia Cát Sơ Thanh, rốt cuộc có một tia không được tự nhiên, nhưng vẫn chôn dưới đáy lòng, ngẩng đầu nói: “A Man thỉnh an cữu cữu.”

Hoàng đế vừa thấy tỷ tỷ cùng Từ Man đến đây, đặt bút lông xuống, vén áo bào đứng lên, đi đến trước mặt tỷ tỷ nhà mình, nói vài câu rồi nhìn Từ Man, chẳng có chút khúc mắc nào, cười nói: “Nghe nói thời gian trước con bị bệnh, nay đã khỏe rồi chứ?”

Nghe trong lời nói của cữu cữu lộ vẻ quan tâm, Từ Man cảm thấy lòng dạ mình quá hẹp hòi, vậy mà lại quên mất ngày thường cữu cữu đối tốt với mình thế nào, trong lòng không khỏi ngượng ngùng, trên mặt cũng lộ ra càng nhiều nhu thuận, trả lời: “Khỏe rồi ạ, đã khiến cữu cữu lo lắng.”

Con người Hoàng đế càng dịu hơn vài phần, quay sang tỷ tỷ nhà mình nói: “Chuyện hôm đó, tỷ đã nói rõ rồi, tội gì còn bắt A Man vừa khỏi bệnh đã vào cung rồi, tỷ cũng biết trong cung này người đông lắm kẻ miệng mồm, lỡ đụng chạm đến con bé rồi sao.”

Nghe đệ đệ bảo vệ con gái mình, tâm tình của Đại trưởng công chúa thoáng tốt lên, song vẫn nhú mày nói: “Giang lương nhân bị bệnh, đệ đã biết chưa?”

Chuyện này Hoàng đế đã có nghe báo, cũng đã tự mình đi thăm, chỉ là thái y nói không nghiêm trọng lắm bèn bỏ qua, không ngờ tỷ tỷ nhà mình lại hỏi đến, liền trả lời: “Đã biết rồi, cũng có đi xem qua, thái y nói là phải dưỡng ẩm nhiều hơn.”

“Dưỡng ẩm cái gì!” Đại trưởng công chúa cả giận nói: “Cái kia sao có thể dưỡng ẩm là được! Mấy ngày nay tỷ đã tìm Phạm thái y đến, vừa rồi mới xem qua xong, đó là trúng xá nữ, đệ có biết không! Xá nữ đó a! Hậu cung làm sao có thể có thứ này.”

Từ Man ở bên cạnh đồng tai ghe, ban nãy mẫu thân nói nguyên thủy nàng nghe không hiểu, nhưng Xá nữ thì nàng có biết, ở cổ đại, rất nhiều đạo sĩ si mê luyện đan, xá nữ trẻ con (xá nữ: thiếu nữ) là những thứ hàng đầu, nhưng hiện tại, cái gọi là xá nữ trẻ con, chính là chì và thủy ngân, đều là những thứ ăn vào sẽ chết người.

Kỳ thật, Từ Man cũng biết sở dĩ mẫu thân tức giận cũng không phải vì có hảo cảm gì với Giang lương nhân, nếu không phải nàng năn nỉ mẫu thân đi tìm Phạm thái y đến, sợ là Giang lương nhân đã không có phúc khí sống sót, nói không chừng bởi vì thái y tắc tránh mà sẽ ra đi sớm. Cho nên, mẫu thân tức giận là vì những thứ bẩn thỉu kia làm cách nào có thể lọt vào hậu cung được.

Bởi vì Tôn gia mấy đời trước có một vị Hoàng đế yêu thích đạo sĩ luyện đan cuối cùng làm cho chết sớm, cho nên những Hoàng đế đời sau đều căm thù đến tận xương tuỷ mấy cái vụ luyện đan vấn tiên đó, sau bởi Phật giáo phát triển, Đạo giáo ngày càng xuống dốc, luyện đan cũng không được phát triển lớn hơn, có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao thế giới này không phát minh ra được thuốc súng.

“Xá nữ? Nguyên thủy (thủy ngân)?” Hoàng đế bất ngờ thốt lên, những thứ này đã nghiêm lệnh cấm xuất hiện ở trong hậu cung, sao lại có người trúng độc?

“Chứ còn gì nữa, hôm nay chỉ là một phu nhân, nếu ngày mai đổi thành đệ thì sao!” Đại trưởng công chúa không phải người ngoài, đối với đệ đệ ruột của mình trước nay đều ‘không biết thì thôi, đã biết là sẽ nói hết’, nàng thật sự rất lo lắng Hoàng đế sẽ bị trúng độc, nàng vậy mà nhìn ra được, người của Thái y viện chỉ là một đám phế vật, lỡ đến lúc Hoàng đế xảy ra chuyện, cuối cùng cũng chỉ rơi vào kết quả chết bất đắc kỳ tử.

Đại trưởng công chúa người nói vô tâm, Từ Man đứng ở một bên, vậy mà người nghe cố ý. Chuyện này thế nhưng cũng là ẩn chứng cho tình tiết trong sách: sau khi Hoàng Tú Oánh sống lại, Hoàng đế đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, Đại hoàng tử tức khắc đăng lên hoàng vị, Hoàng hậu bởi vì không có con trai lại triển miên trên giường bệnh, cũng chết rất sớm, kể từ đó thiên hạ này là của Đại hoàng tử.

Từ Man bị chính suy nghĩ của mình làm cho kinh hãi, túa ra một thân mồ hôi lạnh, nếu không phải nàng cầu xin mẫu thân chữa bệnh cho Giang lương nhân, nàng cũng quên bég luôn vụ này.

Lời của mẫu thân cũng nói không sai, xem ra thái y của Thái y viện phải chỉnh lại lề lối cho ngay ngắn mới được.

Ngoài Từ Man, Hoàng đế cũng sợ không nhẹ, tỷ tỷ chưa bao giờ bắn tên không đích, tỷ ấy có thể nói ra những lời này, có thể thấy được tính nghiêm trọng của sự tình.

* bắn tên không đích: ví với lời nói hành động không mục đích rõ ràng, không sát thực tế.

“A tỷ, chuyện này...”

“Tỷ đã sớm bảo đệ thanh tẩy hậu cung rồi mà, đệ cứ luôn để cho Hoàng hậu buông tay để chờ nước đục, bây giờ thì hay rồi, hôm kia đã chết một công chúa thứ xuất không nói, hôm nay đến cả xá nữ cũng lọt vào cung, còn thiếu chút nữa kéo luôn A Man vào, đây là muốn làm cái gì?

Muốn cho hoàng cung và phủ công chúa thăm bất hòa sao?” Đại trưởng công chúa suy diễn nói.

Hoàng đế cũng giận tái mặt, trịnh trọng nói: “Đệ đệ cho dù có hoài nghi ai, cũng sẽ không hoài nghi a tỷ, cho dù a tỷ không đưa ra những chứng cứ kia, A Man là đệ và Hoàng hậu nhìn đến lớn, con bé có phẩm hạnh thế nào, đệ còn không biết ư? Há có thể sinh hoài nghi, a tỷ đã suy nghĩ nhiều rồi.”

“Để tâm khó dò a.” Đại trưởng công chúa bỗng nhiên mệt mỏi nói: “Đều nói Hoàng đế đa nghi, tỷ đây cũng không muốn tình cảm tỷ đệ bao nhiêu năm của chúng ta bị những trò vặt vãnh xấu xa kia làm hỏng.”

Hoàng đế vươn tay kéo tỷ tỷ qua, trong lòng cũng không dễ chịu, nhìn bộ dạng Từ Man đứng bên cạnh lo lắng, liền âm giọng nói: “A Man con cũng khuyên nhủ a nương con đi, sợ là tỷ ấy ngày ngày sống sướng quá, bây giờ lúc nào cũng nghĩ ngợi lung tung.”

Lời này vừa nói xong, Đại trưởng công chúa đẩy đệ đệ một phen, cũng nở nụ cười.

“Bất quá có một chuyện, a tỷ cũng đã nói trúng đáy lòng của đệ.” Hoàng đế đi đến cạnh long án, cầm lên sổ con bí mật, không hề kiêng dè đưa cho tỷ tỷ xem, nói: “Bởi vì Thục Mẫn đã mất, thế tử Trường tín hầu cuối cùng bày tỏ thái độ, khẳng định sẽ không lấy công chúa.”

Từ Man nhớ lúc nàng còn bệnh, đại ca có nói với nàng, thế tử Trường tín hầu chưa từng nói là thích Thục Mẫn, và lại chỉ gặp mặt công chúa Thục Mẫn một lần, ngay cả ấn tượng đều rất mơ hồ. Vậy rốt cuộc là ai tung tin đồn nhảm ở trong cung, châm ngòi tình cảm giữa Thục Thận và Thục Mẫn đây.

“Khởi bẩm hoàng thượng, bên ngoài An bát tử cầu kiến hoàng thượng.” Hai tỷ đệ còn chưa nói chuyện xong, thái giám tổng quản từ cửa

đi vào, khom người bầm báo.

Đại trưởng công chúa nhìn Hoàng đế, cười lạnh một tiếng.

Từ Man lại bình tĩnh đứng ở một bên, xem ra, là có người cố ý truyền tin cho An bát tử đây.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 109: Hành Hung Trong Điện

An bát tử vừa khóc vừa đi vào, gầy yếu tựa như một cơn gió cũng có thể bị thổi bay, áo váy rộng thùng thình khoác lên thân thể nàng, càng làm nổi bật lên gương mặt tiêu tụy vàng như nến, phá lệ dọa người, một An mỹ nhân tươi xinh rạng rỡ của quá khứ, xem như đã hoàn toàn biến mất ở giữa chốn hậu cung, cũng khó trách người người đều nói, hậu cung là nấm mồ son của nữ nhân, vào được, ra không được.

Từ Man không e dè nhìn thẳng vào ánh mắt thù hận mà An bát tử phóng đến, kể từ một tràng âm mưu trước đây lúc nàng còn nhỏ, nàng và An bát tử xem như cũng đã kết thù, mà sau bởi vì chuyện đó còn kéo theo Thục Mẫn từ nhỏ đã nhìn mình với ánh mắt căm thù, oán giận mình, thế cho nên mới bị người ta biến thành mũi thương mà sai khiến, cuối cùng lại chết không minh bạch.

Kỳ thật xét cho cùng, vụ này An bát tử nên chịu một phần trách nhiệm lớn nhất. Dù sao, cho dù bà ta từng do mình mà bị giáng vị, nhưng nếu trong lòng ôm trái tim độ lượng, hoặc là người phụ nữ sáng suốt biết thức thời, không nói có thể đoạt lại được trái tim Hoàng đế một lần nữa hay không, nhưng ít nhất phải nên giáo dục con gái của mình cho tốt, chứ không phải là suốt ngày tự than thân trách phận, bỏ bê con cái mình, nay bộ dạng bà ta thành ra thế này, cũng chính là gieo gió gặt bão mà thôi.

Cho nên, Từ Man không hề thương xót cho bà ta.

“Tỳ thiếp thỉnh an hoàng thượng.” Lung lay chực đổ, hai mắt rưng rưng, nếu là dĩ vãng, trông thật sự là một vị mỹ nhân, chỉ tiếc hồng nhan đã mất, nên càng giống hệt như cái đầu lâu đánh phấn hồng.

Có điều, Hoàng đế đúng là Hoàng đế, mặt không đổi sắc thản nhiên nói: “Nói đi, có chuyện gì mà khiến người bất chấp thái giám ngăn trở bên ngoài, nhất định phải đòi gặp trẫm.”

An bát tử nghe vậy, lập tức dùng hai tay bưng mặt, nước mắt len lỏi qua kẽ tay, tiếng khóc nặng nề làm hiển lộ lên nỗi bi ai nồng đậm của nàng.

“Xin hoàng thượng làm chủ cho tỳ thiếp, giải oan giúp tỳ thiếp a.”

Hoàng đế không kiên nhẫn chau mày, ngồi trở lại long án, nói: “Chuyện của Thục Mẫn, trong lòng trẫm hiểu rõ, người trở về đi.”

An bát tử dáng vẻ khó có thể chấp nhận được mà ngẩng đầu, nước mắt rơi như mưa, nức nở nói: “Hoàng thượng, công chúa Thục Mẫn là nữ nhi của ngài a, sao ngài có thể thấy con bé chết yếu một cách khó hiểu như thế mà ngoảnh mặt làm lơ chứ!”

Hoàng đế vốn đã bị chuyện xá nữ làm cho tâm phiền ý loạn, lại nhìn thấy điệu bộ của An bát tử như thế, càng chán ghét nói: “Người cũng nói Thục Mẫn là nữ nhi của trẫm, trẫm sao lại không xót con? Nhưng chuyện gì cũng phải phân biệt nặng nhẹ, trẫm là Hoàng đế, dưới tay có chuyện nào không phải là chuyện lớn, chuyện của Thục Mẫn trẫm đã sai người điều tra, người còn muốn trẫm thế nào?”

“Điều tra? Tra như thế nào?” An bát tử kích động, thanh âm trở nên bén nhọn hẳn lên, xoay người chỉ vào Từ Man nói: “Hung thủ đã ở đây! Hoàng thượng còn muốn điều tra cái gì, đây rốt cuộc là điều tra, hay là che dấu chân tướng!”

“Càn rỡ!” Hoàng đế ném mạnh một cây bút lông xuống đất, nổi giận nói.

“An bát tử, người chỉ là một bát tử nho nhỏ, cư nhiên dám nghi ngờ thánh nhân!” Đại trưởng công chúa đã sớm giận không kiềm được, tiến lên vài bước, chất vấn An bát tử.

Rốt cuộc là uy lực của Đại trưởng công chúa tích đủ thâm, An bát tử rụt cổ lại, giọng cũng nhỏ đi nhiều, nhưng vẫn mang theo ầm ức nói: “Tỳ thiếp tự biết mình thân phận hèn mọn, cũng không dám nghi ngờ hoàng thượng. Tuy rằng tỳ thiếp từng đắc tội Hoàng hậu, lại số mệnh sống không lâu, nhưng Thục Mẫn là cục thịt trong lòng tỳ thiếp a, tỳ thiếp chỉ có mỗi đứa con là nó, đổi lại là mình, công chúa điện hạ, nay quận chúa tuổi vẫn còn nhỏ mà đã dám ám sát công chúa, vậy sau này thì sao đây! Ngày sau chẳng lẽ tâm tình không vừa lòng, cả cái hoàng cung to lớn này liền mặc sức cho nó xâu xé sao!”

“Ăn nói hàm hồ!” Đại trưởng công chúa đã động lửa giận, bác bỏ nói: “Người có chứng cứ gì chứng minh là con ta giết chết công chúa Thục Mẫn, là người tận mắt thấy, hay là có người tận mắt chứng kiến? Người chỉ dựa vào suy đoán của mình và những lời đồn đãi trong cung, cư nhiên dám nháo đến chỗ thánh nhân, người rõ thật là suy nghĩ thông suốt đấy. Bản cung cũng muốn biết, đến tột cùng là An bát tử người thông suốt, hay An thái úy cũng thông suốt như vậy!”

An bát tử giống như bị người bắt được mệnh môn (nắm thóp), Thái úy hiện giờ không thể so với tiền triều, sớm đã là một chức quan rỗng không quyền, phụ thân lại lớn tuổi nhiều bệnh, An gia vì thế thiếp tranh sủng mà con nổi dỗi đơn bạc, còn sót lại toàn là hạng xoàng xĩnh bất tài, thế cho nên nàng ở trong cung nhiều năm như vậy, trong nhà đều không có một cánh tay trợ lực nào, bằng không nàng sao có thể dễ dàng bị hoàng thượng biếm vị như thế, sau khi Thục Mẫn chết, An gia ngay cả hỏi một tiếng cũng không dám.

“Được rồi, An bát tử, trăm nói sẽ cho người một lời rõ ràng, thì chắc hẳn sẽ cho người một lời rõ ràng, không cần nhiều lời nữa.” Hoàng đế thực đau đầu, đối với loại nữ nhân ngu ngốc trong hậu cung này, hẳn đến cả che chở cũng lười, bằng không bản lĩnh có lớn đến đâu chẳng nữa, cũng không cấm được người đã muốn tìm chết.

An bát tử mơ màng đứng lên, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, đi từng bước một rất chậm chạp, lúc đi đến trước mặt Từ Man, lại quay đầu một cách quỷ dị, nhìn Từ Man chăm chăm.

Từ Man trong lòng đánh thót, chân không tự chủ lui ra sau, ai ngờ dự cảm quả nhiên được ứng nghiệm, An bát tử từ trong tay áo lấy ra một mảnh sứ vỡ đã được mài cực kỳ sắc bén, vì nàng ta vẫn luôn dùng tay nắm chặt, cư nhiên khiến cho máu tươi túa ra đầy bàn tay theo cánh tay nhỏ giọt xuống. Cũng không biết An bát tử lấy đâu ra sức lực, vung mảnh sứ hét to một tiếng, liền đâm thẳng về phía cổ họng Từ Man.

Nhưng một người bệnh sao có thể là đối thủ của một người tập võ, huống chi An bát tử không có lấy đà tụ sức, loáng một hơi liền xông ra ngoài, Từ Man đã có chuẩn bị, nghiêng mình né qua, An bát tử còn chưa kịp hành hung lần nữa, đã bị thị vệ xông vào điện giữ chặt.

Đại trưởng công chúa kinh hãi, lập tức chạy đến ôm chặt lấy nữ nhi, xem xét từ trên xuống dưới, mặt sợ đến trắng bệch.

“Từ Man! Mày hại chết con tao, tao nguyện rửa mày! Nguyên rửa mày không sống được tới già! Nguyên rửa mày chết không được tử tế!” An bát tử liều mạng giãy dụa, gào rú như lệ quỷ.

* lệ quỷ: là hồn ma khi chết oán khí quá nặng, không cách nào đầu thai liền biến thành lệ quỷ, quần quanh ở đường âm ti chờ kẻ thù của mình xuống dưới, mới đi đầu thai, hoặc trực tiếp trả thù.

“Mau lên! Bịt miệng nàng ta lại!” Hoàng đế cũng tức giận không nhẹ, hăn vốn nghĩ An bát tử thân thể không tốt, nữ nhi lại mất sớm, còn sót lại chút thương hại, nghĩ bụng dù cho nàng ta lên điện, cũng chỉ cãi vã với Từ Man một chút, suy cho cùng cũng có mình ở đây, sẽ không làm gì quá đáng, đến lúc đó trấn an một chút liền cho qua. Nhưng hăn lại không nghĩ rằng, một người mẹ mất con, lại sẽ trở nên điên cuồng như thế.

Từ Man nhỏ giọng nói vài câu cùng mẫu thân, liền chậm rãi đi đến trước mặt An bát tử, thân nhiên đối mặt với nàng ta, nói: “Tuy ta không thích người, cũng không thích Thục Mẫn, nhưng ta muốn nói cho người biết, ta tuyệt đối tuyệt đối không hề giết Thục Mẫn. Thế nhưng người và Thục Mẫn đều ngu ngốc như nhau, nàng ta bị người ta đem ra làm cái bè, phá hỏng quan hệ với Thục Thận, cuối cùng còn rơi vào kết cục như vậy, mà người, cũng tiếp bước theo gót nàng ta, tiếp tục phát huy chút hơi tàn cuối thay kẻ khác. Ta quả thực chưa từng thấy hai mẹ con nào ngu xuẩn như thế!”

Dứt lời, nàng không thêm nhìn tới An bát tử nữa, cũng không để ý tới trong mắt nàng ta bỗng nhiên thoáng lóe lên ánh bừng tỉnh, ngay sau đó là phần nô, cuối cùng lại chỉ có thể biến thành tuyệt vọng.

Trong đại điện xảy ra chuyện như vậy, Hoàng đế lại bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, Từ Man bèn đề nghị cùng mẫu thân trở về phủ công chúa, Hoàng đế nhìn cô cháu gái của mình, lại nhớ đến lời a tỷ nói với hăn, trong lòng bất giác chua chua. Cho dù thẳng nhóc Gia Cát Sơ Thanh kia bản lĩnh không nhỏ, nhưng cũng không thể dễ dàng gả đưa cháu gái bảo bối của hăn đi như vậy được.

Chẳng hề hay biết đến suy nghĩ của Hoàng đế, Từ Man cùng mẫu thân ra khỏi Thừa Đức Cung, lại đi lên con đường hướng đến Phượng Tê Cung, cư nhiên chạm mặt Thục Thận và Thục Viện, hơn nữa trông hai người họ cười cực kỳ thân mật, so với Thục Thận cùng Thục Mẫn trước đây còn thân thiết hơn.

“Ồ, đây không phải là quận chúa sao?” Thục Viện vẫn là cái dáng vẻ lỗ mũi hướng lên trời, nhưng bắt gặp Đại trưởng công chúa bên cạnh Từ Man, cũng không dám nhiều lời.

Thục Thận và Thục Viện cùng thi lễ với Đại trưởng công chúa, Thục Thận bèn mở miệng hỏi: “Nghe nói An bát tử vừa mới đến Thừa Đức Cung, có va chạm gì không?”

Từ Man trong lòng nguội lạnh, vẻ mặt cười khẩy nói: “Còn không va chạm sao? An bát tử thế mà nổi giận đến phát điên rồi, không chừng còn làm giao dịch gì đấy với ma quỷ, ở trên đại điện nguyên rửa hung thủ hại chết Thục Mẫn.”

Thục Thận và Thục Viện đồng thời đều khựng người ngưng trệ.

Từ Man híp mắt nhìn hai người họ, gằn từng tiếng nói: “Nàng ta nguyên rửa kẻ đã hại chết nữ nhi của nàng, liền nguyên rửa kẻ đó không sống được tới già, không chết được tử tể!”

Từ “chết” kia bị Từ Man đặc biệt kéo dài ra, Thục Thận run có vẻ dữ dội, mà Thục Viện cũng trắng bệch cả mặt mày.

Từ Man cũng chả thèm đếm xỉa đến phản ứng của họ, cái chết của Thục Mẫn nếu không phải do người ngoài gây ra, vậy thì tuyệt đối không thoát khỏi liên quan đến hai người họ. Đừng thấy Thục Viện không đi dự đám cưới, nhưng kể từ sau vụ mê hương trong cung lần trước, Từ Man không còn xem nhẹ bất cứ ai nữa, huống hồ Thục Viện vậy mà còn có một bà mẹ thông thiên nữa.

Dọc đường đi, Từ Man cùng Đại trưởng công chúa không nói gì, sau khi đến Phượng Tê Cung nói một tiếng, liền lên xe ngựa về nhà.

“Sau này con vẫn nên ít đến hậu cung đi, cho dù có đi, cũng chỉ ở trong Phượng Tê Cung thôi, đừng chạy lung tung.” Đại trưởng công chúa

tựa vào vách xe, nhắm mắt lại nói.

Từ Man cũng không muốn can thiệp vào những chuyện phiền toái đó, nhất là cái chết của Thục Mẫn, bất luận quá trình như thế nào, kết quả tất nhiên là một vụ án oan không đầu mối, chỉ vì hoàng gia căn bản không vứt bỏ nổi người này.

“Hôn sự của công chúa Thục Thận đã định xong rồi.” Đại trưởng công chúa lại nói: “Sang năm, trước tết Đoan ngo.”

“Là nhà nào ạ?” sau vụ âm ỷ vừa rồi, khẳng định sẽ không phải là thế tử Trường tín hầu rồi.

“Thứ tử đích xuất (con trai thứ của dòng chính) của Trương Tư không, hiện tại đang làm việc trong Lễ bộ mới được lập.” Đại trưởng công chúa vẫn rất tự hào về đệ đệ mình, trước mắt Lục Bộ đã dần dần được hình thành, một vài chức quan cũ trước đây cũng chầm chậm được loại bỏ, còn thiếu một tờ giấy thánh dụ nữa thôi thì cải cách lớn nhất từ trước đến nay của Ngô quốc, đoán là sẽ sắp thành công.

Từ Man im lặng, lại là một chức vị hư danh, ít năm trước Tư không còn có chút hữu dụng, nhưng bây giờ Lục Bộ đã được thành lập, phần lớn những chức quan cũ này sẽ bị loại bỏ, vị phò mã tương lai kia ở Lễ bộ đến cả một chức vụ chính quy cũng không có, chỉ sợ cũng là một người được nhờ phúc của tổ tiên mà ra làm một chức quan hữu danh vô thực. Lần này toan tính của Trần gia thế là hỏng rồi. Cũng khó trách Thục Viện và Thục Thận hòa hợp thế kia, sợ là hai nhà họ đã thông đồng với nhau rồi.

“Chỉ cần hôn sự của Thục Thận được định, Thục Viện cũng không còn xa.” Đại trưởng công chúa thở dài nói: “Cửu cửu con luôn muốn tìm thêm vài nhà, mới quyết định.”

Hai nhà họ Trần – Hoàng liên thủ, cũng là điều cửu cửu và mẫu thân muốn nhìn thấy, nhưng trong nội tâm cửu cửu cũng thật sự không muốn đối

mặt, dẫu sao Đại hoàng tử cũng là con trai hãn, có bất tài cách mấy, cũng là đưa con dạy dỗ từ nhỏ đến lớn, mà việc hai nhà họ Trần – Hoàng cầu kết với nhau, đối với cữu cữu mà nói, rất có thể chính là tín hiệu để hoàng đế buông bỏ Đại hoàng tử. Người làm cha, sao có thể không chút động lòng cho được.

“Ý tứ của cữu cữu con là, người trong phòng của Đại hoàng tử vẫn còn ít, muốn cho con gái của Hà tướng quân cuối năm nay gả vào.” Đại trưởng công chúa làm như vô tình nói.

Từ Man nhớ tới trước đó là Lưu Kim Thoa, nay lại là Hà Ái Liên vào cửa, hai người họ đều là con gái của tướng quân, bối cảnh cũng không kém, cữu cữu đúng thật là giỏi tính kế, nếu là đám nam nhân tụ lại một chỗ, nói không chừng còn có thể kết thành một sợi dây thừng (ý là đoàn kết ấy), nhưng nữ tử mà gộp chung vào một cái hậu viện, vậy ngày sau... Nếu Đại hoàng tử lại phối với một vị hoàng tử phi nữa, chắc chắn, ngoài việc ngày ngày có thể được xem kịch vui ra, sau này nếu diệt chung một thể cũng đỡ phiền phức.

Quả nhiên, Đại trưởng công chúa tiếp tục nói: “Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử cũng không còn nhỏ nữa, e là hôn sự sẽ sớm được định trong năm nay thôi.”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 110: Sắc Kiêu Chớm Nở

Từ Man tựa vào bức tường ngọc, nhẹ nhàng thở ra, vùng đầy đặn trước ngực cũng theo đó mà khẽ rung rinh, mặt nước dập dềnh rẽ ra từng lớp sóng vòng cung. Mái tóc đen bóng như mực bập bênh trong nước, thoát chìm thoát nổi, phảng phất như đều mang theo nhịp điệu vẫy, sợi tóc ướt nước hơi dán lên gương mặt được bôi đầy kem bóng, dưới ánh sáng rọi của dạ minh châu, trông càng phá lệ đen bóng.

Thanh Mai đứng hầu ở một bên thấy canh giờ không sai biệt lắm, liền cùng hai tỳ nữ khác cởi áo khoác ngoài ra, từng bước một bước xuống ao, từ trong chiếc hộp gỗ chương thơm lấy ra một cây lược, lại bảo hai tỳ nữ kia nâng mái tóc dài của Từ Man lên, tiện cho Thanh Mai cẩn thận chải vuốt từng đường một. Lúc này cạnh ao lại có hai tiểu nha hoàn đi ra, khoảng chừng trên dưới mười tuổi, ai nấy đều mượt mà nhanh nhẹn, song tay nghề cũng không kém, hai người chia ra mỗi người một bên, cầm tay Từ Man nâng lên, đầu tiên là cầm chiếc dũa mềm gạt sạch vùng da chết quanh móng tay, sau đó lấy ra một chiếc bình bạch ngọc, lại lấy dung dịch kem bao gồm phấn trân châu, trứng gà và tinh dầu ở bên trong ra, thoa lên toàn bộ tay Từ Man.

Chờ Thanh Mai chải cho từng sợi tóc suôn mượt xong, lại thêm một lớp nước dưỡng tóc lên nữa, mới từ trong một chiếc hộp dây mây khác lấy ra một miếng bọt biển tinh mịn cố ý chấm thêm một ít nước hoa cúc bạc hà trong chiếc bát ngọc bên cạnh, đoạn lau lớp kem trên mặt Từ Man, sau khi

lau sạch, lại cầm vải mềm lau sạch lớp kem thừa sót lại, thẳng đến lúc sạch sẽ khoan khoái cả người.

Đợi qua một lúc, đám tiểu nha hoàn lau sạch lớp kem trên tay Từ Man xong, rồi dùng nước hoa hồng rửa lại một lần, Thanh Mai cùng với hai tỳ nữ lại cầm lên một chiếc khăn bông mềm thấm nước, bao Từ Man vào trong, hai tiểu nha hoàn lập tức đi vòng ra sau, hai tay nâng mái tóc dài lên, đi theo sau bọn họ.

Từ Man tinh thần sáng khoái đứng sau tấm bình phong, Hương Xuân từ phòng trong cẩn thận bưng hương dịch màu trắng sữa tới, đợi Từ Man bỏ khăn bông xuống, liền nhanh tay bôi lên người Từ Man, chỉ có chỗ riêng tư thì để cho Từ Man tự tay dùng một loại nước thuốc bảo dưỡng khác.

Có điều, còn chưa thoa xong một lớp mỏng, Từ Man đã xỏ chiếc áo choàng rộng vào, nhắm mắt nằm lên chiếc giường hẹp đã chuẩn bị sẵn, hai tiểu nha hoàn ban nãy quỳ trên mặt đất, tiếp tục bảo dưỡng hai chân Từ Man, trên mặt cũng được thoa thêm một lớp sữa nhẹ nhàng khoan khoái, ngay cả cổ hai tai cũng không bỏ sót.

Thanh Mai cùng Hương Xuân thì hợp lực lau khô tóc cho Từ Man, muốn đảm bảo sau khi Từ Man ra ngoài, không còn một sợi tóc ẩm nào, mà phải từng sợi suôn mượt, không có tạp chất, xoa tung tự nhiên.

(MTY: đính chính là editor cũng rất bất mãn với màn tắm rửa tốn chữ này.)

“Nô tỳ thỉnh an quận chúa.” nha hoàn bên ngoài không dám vào, thanh âm cũng không lớn.

Từ Man không lên tiếng, Thanh Mai lên tiếng thay: “Có chuyện gì sao?”

“Bên ngoài Xuân Duẩn tỷ tỷ tự mình đến đây, hỏi quận chúa đã xong chưa, chủ mẫu nương nương đã dậy.” nha hoàn kia báo lại.

Thanh Mai lập tức trả lời: “Qua gần nửa canh giờ nữa là sẽ qua đó, thỉnh Xuân Duẩn tỷ tỷ cáo tội giúp với chủ mẫu nương nương.”

Nha hoàn lên tiếng thưa vâng, một lát sau ngoài cửa liền im lặng.

Có người đến thúc dục, tốc độ của mọi người trong phòng tất nhiên nhanh hơn vài phần, đợi bảo dưỡng cho hai chân Từ Man non mịn xong, Hương Xuân lại dùng một loại nước hoa có màu phấn nhạt bôi lên móng tay móng chân Từ Man, trong phút chốc, móng tay dường như càng trở nên trơn bóng hơn, còn toát lên ánh sáng như chất ngọc, càng làm nổi bật lên những ngón tay búp măng tròn đầy, tinh xảo mượt mà.

“Quận chúa hôm nay muốn chải kiểu tóc gì?” Tóc đã được lau khô, Thanh Mai lấy áo váy đã chuẩn bị từ trước ra, từng món mặc vào giúp Từ Man.

Từ Man cúi đầu nhìn lớp váy tơ trắng màu u lan trên người, thản nhiên mở miệng nói: “Chải búi tóc xoắn ốc đơn là được rồi, không cần đeo nhiều trang sức quá, đem cây trâm ngọc bích đính hoa lan mà lúc trước đại ca đưa tới, lại phối thêm vài đóa hoa vải vàng nhạt là được rồi.”

Thanh Mai Hương Xuân thưa vâng, đoạn đỡ Từ Man đi vào phòng trong, hai người vừa bận rộn bới tóc, lại theo ý Từ Man, gắn lên cây trâm hoa lan màu ngọc bích rồi điểm tuyết thêm vài đóa hoa vải vàng nhạt, cuối cùng còn từ hộp trang sức chọn ra một đôi hoa tai bạch ngọc, giúp Từ Man đeo vào. Trên người cũng chỉ đeo một sợi dây ngọc bội hình hoa mơ bằng bạch ngọc, Từ Man lại sửa sang y phục từ trên xuống dưới lại một lần, bất đắc dĩ cảm thụ bộ ngực “sóng lớn cuộn trào” trước ngực, khẽ nhíu mày, liền quăng phắt ra sau đầu, mang theo một đám nha hoàn ma ma hướng đến chính phòng của mẫu thân.

Lúc này sắc trời còn sớm, chân trời chỉ thoáng vắt ngang một vệt sáng trắng mờ, Từ Man vén váy bước vào chính phòng, phát hiện mẫu thân đã ăn vận chỉnh tề đâu ra đó, lại còn mộc mạc đơn giản giống nàng.

“A đa con còn đang cùng với hai ca ca con chuẩn bị thứ gì đó ở ngoài trước, một lát sẽ đến đây, nếu con đói bụng thì dùng trước chút điểm tâm lót dạ đi đã.” Đại trưởng công chúa hài lòng nhìn thiếu nữ mỹ mạo phổng phao trước mắt, trên thân mình còn phảng phất hương thơm, mặc dù hôm nay không cố ý trang điểm, nhưng từ đầu đến chân không có chỗ nào mà không tỉ mỉ, không có một chút gì là không hài hòa, quả thật y hệt như một viên minh châu vậy.

Từ Man thốt tha đi đến cạnh mẫu thân, cây trâm đính ngọc khẽ lắc lư, một chiếc vòng tay dương chi bạch ngọc trên cổ tay càng làm nổi bật lên nước da trắng nõn của nàng.

“A Man chưa đói bụng, vẫn là đợi A đa và các ca ca cùng dùng bữa, cũng tại lúc này tắm rửa thay quần áo rườm rà hết sức, nên bây giờ mệt mỏi thôi.” Từ Man rúc vào bên người mẫu thân, bất mãn nói.

Nhưng Đại trưởng công chúa sao có thể bị lừa bởi trò cũ rích này được, liếc mắt một cái đã nhìn thấu nàng, nhẹ điểm cái trán của nàng nói: “Nha đầu con đúng là lười biếng, con gái trong nhà ai mà không phải cẩn thận tỉ mỉ, mấy năm nay con mà không được vi nương kèm cặp, sợ là không biết đã nuôi thành con bé ma lem xấu xí nào rồi.”

Từ Man bị bóc tẩy, cũng không cãi lại, nàng là một người hiện đại, lại còn xuất thân bình dân, ai mà chịu nổi mỗi ngày chỉ có bảo dưỡng thân thể thôi, đã phí vài canh giờ rồi, lúc trước còn nhỏ thì thôi. Nhưng từ khi nàng qua 14 tuổi, thời gian bảo dưỡng mỗi ngày càng dài hơn, năm trước nàng vừa qua khỏi cập kê, mẫu thân liền giống như tìm được lạc thú gì đó, hận không thể đem các phương thuốc cổ truyền trong cung, toàn bộ đều dán lên người mình, sau đó còn đặc biệt từ bên ngoài tìm được vài bài thuốc gia

truyền gì đó, quả đúng là dưỡng tử trong ra ngoài mà. Từ Man thật sâu sắc hoài nghi, liệu có phải là đạo này mẫu thân nhàn rồi quá hay không, nên lấy mình ra làm thí nghiệm đây.

“Cái con bé này, mọi ngày ở trong nhà thì thôi, nhưng con cũng đã đến tuổi cập kê rồi, ra ngoài kết bạn, bớt chải mấy cái kiểu tóc thiên nga, xoắn ốc hai bên đi, kéo lại bị người ta xem là con nít.” Thực hiển nhiên, Đại trưởng công chúa đối với chuyện này rất là bất mãn.

Từ Man cúi đầu, nhìn “con sóng” bá đạo trước ngực mình mà cả đầu hắc tuyến, kể từ lúc nàng bắt đầu phát dục năm 12 tuổi, đến 14 tuổi đã phá lệ cao ngất, ai lại đui mù mà nhìn nàng thành con nít chứ.

Hai mẹ con đang nói chuyện, rèm được vén lên, phò mã Từ Văn Bản mang theo hai thiếu niên đã 17 – 18 tuổi đi vào. Hai năm trước Từ Hải Sinh đã thi đậu tiến sĩ, nay đang làm Biên tu (sử quan thời xưa) ở Hàn lâm viện mới được thành lập, cũng coi như để rèn luyện. Mà Từ Hải Thiên vì ở trong quân đội có võ nghệ siêu quần, lại trong năm trước mang về kỹ thuật tinh luyện thép, dâng lên cho Hoàng đế, đã sớm được Hoàng đế phong làm Táp Hiệu tướng quân, chỉ chờ ngày sau lập được chiến công, lại thăng thêm một bước.

Ngô quốc bây giờ, trong vài năm dần dần cải cách, Lục bộ rõ ràng phát huy nhiều hữu dụng hơn so với Chư tào trước đây, mà thể chế của Ngô quốc từ có điểm tương tự với quan chế* của Đông Ngô trong lịch sử Trung Quốc, cũng chậm rãi chuyển hướng về phía quan chế của đời Đường thậm chí là đời Minh. Không thể không nói, tại thời không này, Hoàng đế hiện tại chính là vị Hoàng đế lớn gan nhất và cũng quyết đoán nhất trong số các thế hệ Hoàng đế của Ngô quốc.

* Quan chế: từ này có trong sách sử VN nhé, là chế độ quan chức từ trung ương đến địa phương, có thể hiểu là bộ máy nhà nước.

Cũng chính nhờ một loạt cải cách biến chế kia (biến chế: thay đổi chế độ), mà ảnh hưởng của thế gia chậm rãi được thay thế, chế độ tiến cử cũng bị chế độ khoa khảo gạt ra khỏi vũ đài lịch sử, giảm bớt đi tệ nạn các văn nhân thế gia cấu kết với nhau, gia tăng cơ hội cho nhiều hàn môn vào triều làm quan. Nguyên bản đám chính khách của thế gia nắm chính quyền trong tay, áp bức Hoàng đế, cho dù có tức giận hơn nữa, cũng không thể không kiêng kị tránh né, co đầu rút cổ mà làm người, xem ra chẳng bao lâu nữa, Hoàng đế đương triều có thể hoàn toàn tập trung quyền lực hết vào trong tay, từ lúc sáng lập lên Ngô quốc qua nhiều thời đại đến nay, là thời đại thịnh thế phồn hoa nhất.

“Mấy cha con cũng thật là, sao đến trễ như vậy, A Man còn đang bụng rỗng đấy.” nhắc thấy người tiến vào, Đại trưởng công chúa liền bắt đầu quở trách. Mặc dù phò mã Từ Văn Bản đã được thừa kế vương vị Trực vương, nhưng hắn vẫn không chuyển ra phủ công chúa, cũng mặc kệ người ngoài nghị luận thế nào, chê cười ra sao, hắn đều chẳng quan tâm, càng đừng nói gì mà kim ốc tàng kiều trong phủ Trực vương, ngược lại tình cảm với công chúa càng trở nên nồng ấm, so với tân hôn cũng không kém là bao.

Từ Văn Bản vừa thấy thê tử than phiền, lập tức đầu hàng, cười xin tha nói: “Là chúng ta không phải, chẳng là năm trước A Man đã cập kê, năm nay khẳng định phải chuẩn bị nhiều hơn chút, báo cho mẫu thân biết.”

Đại trưởng công chúa nghe vậy quả nhiên không nhiều lời nữa, chỉ phân phó hạ nhân nhanh dọn bữa sáng lên, chỉ sợ ăn muộn quá, trễ giờ cao tăng tính toán, hôm nay cả nhà họ đi tảo mộ, không còn phải lén lén lút lút như xưa nữa.

Ăn sáng xong, cả nhà người ngồi xe người cưỡi ngựa, đoàn người đóng gói đơn giản thẳng hướng núi Hoa Mai Sơn. Từ Man cùng mẫu thân ngồi trong xe, lại bảo hạ nhân đếm lại giấy tiền vàng bạc mới yên lòng.

“Đại ca con cũng không biết nghĩ cái gì, đến tuổi này còn chưa chịu thành thân, hôm nay đi tảo mộ, tổ mẫu con mà biết được, ở dưới đó khẳng định sẽ không vui.” Nhắc tới chuyện này Đại trưởng công chúa lại đau đầu, con cái nhà ai không phải mười sáu mười bảy liền thành hôn, cho dù không thành hôn cũng đính hôn. Thấy Từ Hải Phong của tam phòng Từ gia năm trước cũng đã lấy vợ, tuy nhà không cao, nhưng ít nhất trong nhà có người coi quản, vợ của lão tam Từ gia cũng không cần phải vì tính tình yếu đuối mà cực khổ nhẫn nhịn nữa. Lại nói đầu năm nay đưa con trai chất phác của Từ gia Nhị cô cũng sắp đính hôn rồi, thế mà đứa con trai của đường đường công chúa nàng đây, cư nhiên ngay cả một cái ‘liếc mắt đưa mày’ cũng không có, chẳng phải là khiến cho nàng nóng ruột đến bốc hỏa sao?

“A nương không cần bận tâm, chắc là đại ca còn chưa gặp được người vừa ý thôi, Sơ Liêm biểu ca của phủ Gia Cát không phải cũng chưa thành hôn sao.” Từ Man nghĩ người ta đã hơn hai mươi tuổi đầu rồi còn không vội, đại ca nhà mình chỉ mới 17 – 18, còn sớm chán.

“Cái này có thể đánh đồng sao? Thằng bé Sơ Liêm kia nay ở biên quan, lại không có mẫu thân lo liệu, tổ mẫu thằng bé là hạng người nào con còn không biết sao? Một lòng chỉ muốn trèo lên nhà cao cửa rộng để kéo phủ Gia Cát vực dậy, nào có dễ dàng như vậy, nhà ai có con gái tốt lại muốn tìm một người quanh năm suốt tháng ở biên quan, bản thân ở nhà sống như góa phụ chứ.” Đại trưởng công chúa cũng thương tiếc cho Gia Cát Sơ Liêm, một thằng bé tốt như thế, đáng thương cứ ở miết tại biên quan dưới trướng Triệu tướng quân, những ngày tháng khổ sở kia cũng không biết khi nào mới chấm dứt.

Từ Man không nói gì, quay đầu đi. Chưa đến hai năm trôi qua, rất nhiều chuyện đã bắt đầu thay đổi, Thục Thận gả cho con trai Tư Không, ở tại trong phủ công chúa của mình ở Kiến Khang, ngược lại không còn dè dặt cẩn thận như lúc còn ở trong cung, thậm chí càng mang theo người nhà chồng qua lại thường xuyên với Trần gia hơn, quan hệ với nhà họ Hoàng

cũng dần dần thân thiết hẳn lên. Thế nhưng Hoàng đế cừu cừu chỉ mắt lạnh nhìn, ngay cả một câu chất vấn nhắc nhở cũng không có, xem ra, lại là muốn mặc kệ. Thục Viện đã bắt đầu nghị thân, nhưng đối với ai cũng không vừa ý, Hoàng đế dứt khoát buông tay ném cho Hoàng mỹ nhân tự tìm kiếm, đến cả Hoàng hậu cũng lười nhúng tay vào.

Nhắc lại: ông ngoại Thục Thận là Trần Hữu thừa tướng

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 111: Lất Phất Mưa Phùn

Theo vòng quay của bánh xe, Từ Man rầu rĩ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đại hoàng tử đã cưới một vị cũng xem như thân phận cao quý, là cháu nội của hoàng cô quá cố, chỉ tiếc vị hoàng cô kia lúc trước quan hệ bất hòa với Tiên hoàng hậu, liên đới đến vị phò mã kia cũng không giành được thứ gì tốt, lại mất sớm khiến con trai thừa kế tước vị càng không vực lên được, đến cả vào cung cũng không đi được vài lần, hoàng thất dường như có ý định bỏ quên luôn một chi này, thành thử cả Hầu phủ trông bề ngoài thì vẻ vang, kì thực cuộc sống còn không bằng một quan viên có thực quyền của địa phương. Nhưng bởi vì vị phò mã của hoàng cô này có chút sâu xa với Đại Đô Đốc nhà họ Hoàng, Đại hoàng tử cũng không thể không cho vị chính thê này ít thể diện, trước mắt hậu viện của Đại hoàng tử đã hình thành thế chân vạc, làm cho Đại hoàng tử đau đầu không thôi.

Nhị hoàng tử có một vị mẹ đẻ rất tốt, bởi vì Đào gia giao quyền thoái ẩn, mà Đào lương nhân lại tìm một vị cô nương bình thường cho con trai mình, là con gái của Hữu Phù Phong mới được tấn phong. Mặc dù Kinh Triệu Doãn, Hữu Phù Phong và Tả Phùng Dực cùng được liệt vào Tam phụ quản lý kinh đô, nhưng theo gót Kinh Triệu Doãn được chuyển đi, quyền lợi đã được tập trung lại, cùng với việc quyền lợi của Chấp Kim Ngô càng lớn, Hữu Phù Phong có thể nắm trong tay thật sự không nhiều lắm. Cho nên Nhị hoàng tử đã không còn trong phạm vi cảnh giác của Hoàng đế, thậm chí năm trước Đào lương nhân còn được Hoàng đế lấy công lao sinh dục, tấn phong bà làm Đào mỹ nhân. Được liệt vào hàng ba vị mỹ

nhân, đứng ngang hàng với Hoàng mỹ nhân và Trần mỹ nhân, chỉ tiếc Hoàng mỹ nhân tính kế bao năm, lại chỉ ngồi mãi ở vị trí phụ nhân.

Hai năm nay, những người có tâm tư đều nhìn ra được, Hoàng đế ngày càng xem trọng học trò xuất thân hàn môn hơn, cũng càng yên tâm dùng bọn họ hơn, nhưng đối với hậu cung, Hoàng đế dường như lại trở nên càng mơ hồ. Đối với đích tử – Tứ hoàng tử tuy có chút coi trọng, song Đại hoàng tử lại được phân đến Hộ bộ, Nhị hoàng tử cũng được phân đến Binh bộ, đều xem như là ủy thác trọng trách, cũng khiến cho những kẻ nuôi tâm tư “phò vua*” kia, hết sức mờ mịt.

* phò vua, vua ở đây không phải Hoàng đế đương nhiệm mà là hoàng đế tân nhiệm, đó là những kẻ nuôi ý định phò trợ, nâng đỡ hoàng tử kế vị lên làm vua, còn là hoàng tử nào thì tùy mỗi người.

“Thằng bé tên Đinh Hạo Nhiên kia, gần đây còn tới tìm đại ca con không?” Đại trưởng công chúa thấy nữ nhi trầm mặc, không khỏi mở miệng hỏi.

Từ Man quay người nhìn mẫu thân lo lắng, cười nói: “Hắn đến tìm đại ca, chẳng qua là vì chính sự, a nương hà tất phải nghĩ nhiều.”

“Không phải mẹ nghĩ nhiều, mà mẹ thấy thằng bé kia tuy đáng đáp không tệt, nhưng tâm tư quá nặng, nếu nói Sơ Thanh có tâm tư, cũng có chấp nhất, nhưng đều là hướng về con, mà tiểu lang nhà họ Đinh kia, vì nương thấy càng giống như là hướng về phía phủ chúng ta mà đến hơn.” Đại trưởng công chúa sợ nhất là nữ nhi sẽ bị tướng mạo kia của Đinh Hạo Nhiên mê hoặc, Mỹ Yên của nhị phòng Gia Cát gia không phải là nhìn trúng người ta rồi sao?

Từ Man sâu sắc cảm nhận được ánh mắt sắc bén của mẫu thân, nhớ lại trong sách, Đại trưởng công chúa cũng từng nói những lời tương tự như

vậy, chỉ tiếc lúc bấy giờ Từ Man bị Hoàng Tú Oánh hãm hại, đã không còn kịp rồi.

“A nương đừng nghĩ lung tung nữa, tình huống của con thế nào, ngài còn không biết sao?” Từ Man vừa nhớ tới người nợ trong lòng liền ấm áp, hơn hai năm nay tuy hắt vẩn luôn ở bên ngoài, nhưng hàng tháng cũng không quên gửi ít đồ từ bên ngoài về, có lúc chỉ là một phong thơ, có lúc chỉ là một viên đá, có lúc lại là một cái vỏ sò, nhưng nỗi hoài niệm trong đó, Từ Man lại trọn vẹn vẹn vẹn cảm nhận được.

“Vậy thì được...” Đại trưởng công chúa ôm lấy nữ nhi, thở dài. Mấy năm gần đây theo chân Từ Văn Bản nước lên thì thuyền lên, Từ Man lại được Hoàng đế sủng ái, khiến những mối hôn sự vì địa vị mà đến càng trở nên nhiều hơn hẳn, chính là bởi vì phạm vi lựa chọn quá lớn, cho nên Gia Cát Sơ Thanh với tấm lòng si tâm cuối cùng đột nhiên nhảy ra. Đại trưởng công chúa cũng nghe được tin tức của hắt từ bên ngoài, từ từ cũng tin tưởng thân mình Gia Cát Sơ Thanh dần chuyển biến tốt là chuyện thật.

“A nương, phụ thân hôm qua đến Từ phủ, Từ gia tổ phụ tốt chứ ạ?” Từ Man không muốn mẫu thân lại nói đến chuyện hôn sự của mình, liền lái đề tài hỏi.

Đại trưởng công chúa liếc nàng một cái, nhưng vẫn trả lời: “Vẫn thế, không thể nói chuyện, nhưng từ từ đã có thể ngồi dậy, nhìn thấy phụ thân con còn đặc biệt cao hứng, bây giờ đang ở tại nhà Từ gia tiểu thúc, so với người kia còn tốt hơn gấp trăm lần.”

Từ Man thấy mẫu thân ngay cả nhắc cũng không muốn nhắc tới đại bá Từ gia, trong lòng cũng đồng dạng tức giận.

Từ gia tổ phụ từ sau khi trúng độc tỉnh lại, cư nhiên lại tương tự như bị trúng gió. Chẳng những không thể nói chuyện, đến cả ngồi cũng khó khăn. Ban đầu Từ gia đại bá còn muốn giấu giếm, đại bá mẫu lại ghét bỏ người

già, bèn chỉ phái nha hoàn ma ma trông nom, vì trong nhà không có mẹ chồng, Từ gia tổ phụ lại không có khả năng đi lại, toàn bộ Từ gia quả thực liền biến thành của Từ gia đại bá và đại bá mẫu, đám nha hoàn ma ma đưa tới kia đều muốn nịnh bợ tân chủ nhân, nào còn biết đối tốt với lão nhân. Cho nên đợi đến khi phụ thân hay tin bèn cùng Gia Cát tiểu thúc đến đó, thế mà phát hiện Từ gia tổ phụ đã hoại tử.

Vì thế trong cơn phẫn nộ, Từ gia tiểu thúc đưa tổ phụ về nhà mình, Hải Phong biểu ca và biểu tẩu lại hiếu thuận, chăm sóc tổ phụ tốt hơn nhiều.

“Nghe nói đại bá vì chuyện này mà làm âm ỉ khắp nơi.” Từ Man thật sự không nghĩ nổi, hắn không muốn đối xử tử tế với lão nhân thì thôi đi, sao lại còn muốn ngăn trở người khác tốt với lão.

“Cứ để cho hắn lẫn lộn đến chết đi, nháo càng lớn thì tổng cổ cả nhà hắn đến ngoài Lĩnh Nam đi.” Đại trưởng công chúa hừ lạnh nói, nàng chú ý nhất là những kẻ bất hiếu kia, trước kia là nhìn vào mẹ chồng mà còn nhẫn nhịn, ai biết mẹ chồng không phải là mẹ chồng thật, mà lại là người có thù oán, đã thế cái nhà kia cũng không cần phải che chở nữa.

Từ Man che miệng cười, nghe nói nơi đó kham khổ vô cùng, cả nhà kia không nổi điên là không thể đâu.

“A Man này, con thấy, Chu gia Đại cô nương kết đôi với nhị ca con có được không?” Đại trưởng công chúa do dự mãi, vẫn là hỏi ra miệng.

Từ Man tần ngần, chuyện này nàng vậy mà chưa từng nghĩ qua, dù sao Chu gia trong tay nắm binh quyền, cũng rất khiến người khác đỏ mắt, mà thân vệ của tổ phụ ruột nhà mình nay đã trải rộng khắp các đại quân doanh, ngộ nhỡ nhị ca thật sự cưới Chu Hoàn, chỉ sợ trong lòng cừu cừu không an tâm.

Đại trưởng công chúa cũng nhìn ra bất an của nữ nhi, mở miệng toan cam đoan gì đó, cuối cùng lại thở dài, vỗ tay nữ nhi nói nhỏ: “Thế thì tìm nhà khác thôi.”

Xe ngựa đi tới một mô đất trống, Từ Man cùng mẫu thân xuống xe, tụ hợp cùng với phụ huynh xong, rồi mang theo nha hoàn ma ma bên người đi lên ngọn núi đằng trước. Nói là núi, kỳ thật so với đồi núi cao hơn không bao nhiêu, ít năm trước sau khi phụ thân biết được thân thế, đã mua lại tòa núi thấp và ụ núi này, lại dời mộ phần, còn dùng đá xanh rải lên đường núi, xây thành cầu thang, cũng không còn khó đi nữa.

Đoàn người dọc đường không nói gì, một lát sau, thời tiết u ám cứ nhiên lất phất mưa phùn, Thanh Mai bên người Từ Man vội vàng bung dù cho nàng, chặn lại mưa gió. Từ Man dìu mẫu thân từng bậc từng bậc bước tiếp vững vàng, nỗi niềm trong lòng giống như màn mưa xuân của tiết Thanh minh này, tối tăm phiêu diêu.

Lên đến lưng chừng núi, rồi rẽ vào một góc ngoặt, hai ngôi mộ cấm thạch mới được tu sửa nằm song song hiện ra trước mắt, bên trái đề: Tiên phụ Trục vương Tôn Giản, tiên mẫu Ninh thị, bên phải đề: tướng quân Trang Thành, phu nhân Từ thị. Như thế ngôi mộ bên trái lớn hơn một chút, bên phải thì hơi nhỏ hơn một chút, ngọa long bên trái, ngọa hổ bên phải, xem như phụ họa cho thành tựu lúc sinh tiền của hai người.

Từ Man quay đầu, phát hiện hốc mắt phụ thân đã ươn ướt, trước đây nếu không nhờ Mai bà bà thì còn chưa biết chôn dưới nấm mộ này là bốn hũ tro cốt, chỉ là sợ bị dư nghiệt phát hiện, nên ngay cả một cái văn bia cũng không có. (văn bia: văn tự khắc trên bia)

“Con bất hiếu Văn Bân xin dập đầu với phụ thân mẫu thân, thúc thúc thẩm thẩm.” Từ Văn Bân cho hạ nhân mang nệm bồ đoàn lên, quỳ xuống đất hành lễ, sau lưng ngoại trừ công chúa chỉ cúi người ra, ngay cả Từ Man và các ca ca đều quỳ xuống đất hành lễ như nhau.

Giữa không trung u ám ẩn hiện màn mưa phùn, đồng tiền giấy trắng tang thương bay lả tả, trong chậu than đốt giấy tiền vàng bạc mà mẫu thân tự tay gấp, còn có cả kinh văn mà Từ Man đã chép từ vài ngày trước.

Cũng không biết là ai bắt đầu, tiếng khóc nức nở bị đè nén ở trước phần mộ dần lan ra, Từ Man hai mắt đầm lệ, trong lòng rất thương phụ thân, từ nhỏ ngưỡng mộ cha mẹ cũng không phải là cha mẹ thật của mình, lại còn không được yêu thương, mà khi biết được cha mẹ mình là ai, lại phát hiện cha mẹ đã sớm không còn trên nhân thế. Loại chuyện cầu mà không được này, đâu chỉ là khổ mà thôi.

Đại trưởng công chúa ôm lấy trượng phu, nước mắt lăn xuống hai gò má, lặng lẽ an ủi.

Từ Văn Bản ngơ ngai một chút mới từ trên đất đứng lên, nhìn mãi cho đến khi tiền giấy trong chậu than cháy sạch, mới khàn khàn nói: “Mai cô cô đã đến đây.”

Từ Man giương mắt nhìn lại, trước mộ tổ mẫu quả nhiên có đặt một lẵng hoa, lẵng hoa này hàng năm đều có.

“Mai cô cô sao lại không chịu đến phủ chúng ta dưỡng lão chứ? Cứ khẳng khẳng cùng Căn cô cô ở tại phủ mà tiểu tử Sơ Thanh kia vừa mua, đến cả a đệ cũng mất hứng.” Đại trưởng công chúa đỡ trượng phu dậy, bắt đầu nói.

“Tuổi đã lớn, không muốn làm phiền đến chúng ta.” Từ Văn Bản lộ ra nụ cười đầu tiên trong ngày, lại nhìn về phía nữ nhi, vui đùa nói: “Giao cho tiểu tử Sơ Thanh kia, ngày sau cũng giống như giao cho khuê nữ của chúng ta thôi.”

Đại trưởng công chúa huých hắt một cái, cũng không phản bác.

Từ Man lại giả vờ không nghe thấy.

Viếng mộ xong, Từ Man cùng mẫu thân ngồi lên xe ngựa trở về, lúc này mới phát hiện trên đường có không ít người mang theo gia quyến lục tục đi viếng mộ trên quả núi phụ cận, hoàn toàn không ngại trời mưa phùn.

Về đến phủ, Từ Man lại qua quít tắm lại một hồi, vì buổi sáng dậy quá sớm, thành thử lúc này buồn ngủ không chịu nổi, nghĩ bụng quay lại giường đánh một giấc chút đã. Ai ngờ còn chưa kịp bò lên giường, bên ngoài Hương Xuân liền đi vào.

“Quận chúa, gã sai vặt ở nhị môn báo lại là tiểu lang Gia Cát gia lại đưa đồ tới.”

Từ Man đang để cho Thanh Mai cởi áo ngoài, nghe thế không khỏi ngẩn ra, quay đầu nói: “Tháng này không phải đã đưa thư tới rồi sao?”

Hơn nữa còn để cho đại ca xem qua trước, đến cả hồi âm đều là đại ca viết thay, ai bảo thế giới này nữ tử khuê các không thể đưa thứ gì ra ngoài chứ.

“Lần này đưa tới thứ gì đó, còn đặc biệt đưa cho Hàn Y tiểu ca mang tới.” Hương Xuân bảo một ma ma khỏe mạnh mang một bao đồ nhỏ đặt lên kỷ trà, rồi thuật lại lời của Hàn Y: “Gia Cát gia tiểu lang nói là tháng sau sẽ trở lại, lúc trước đi ngang qua Ngọc Điền (Sơn Đông, Hà Bắc) thấy được thứ gì đó thú vị, lại còn chưa từng thấy ở Kiến Khang, liền vội vàng đưa đến chỗ quận chúa trước. Có điều có thể ăn được không, còn chưa thử qua, hẳn là để quận chúa thử trước.”

Từ Man tò mò xoay người lại nhìn bao đồ trên bàn, là thứ gì mà người còn chưa về đã vội vàng đưa tới rồi, đến là lạ.

Cho hạ nhân lui xuống, Từ Man đi đến cạnh bàn, bảo Thanh Mai mở bao ra, vừa liếc mắt nhìn một cái đã ngây ngẩn cả người, chỉ thấy trong bao kia, đầy ắp đều là hạt gạo dài nhỏ, có điều, không phải màu trắng mà là những đường vân mang màu đỏ sậm.

“Gạo yên chi?” Từ Man không nhận được hô nhỏ.

Hai nha hoàn bên cạnh rất khó hiểu, ngược lại hoài nghi không biết thứ này có đủ vào miệng hay không.

Từ Man sờ sờ hạt gạo trong bao, nhận không được cảm thán, loại gạo yên chi ngự dụng (thứ vua dùng) này kiếp trước đến năm Khang Hi mới được phát hiện, tại thời không này cư nhiên được Gia Cát Sơ Thanh phát hiện, chính nàng lại trở thành người đầu tiên trong thành Kiến Khang nhìn thấy vật này, hơn nữa còn là người biết cách ăn nó như thế nào.

* gạo yên chi: là một giống lúa cực kỳ quý, hình dạng dài hơn hạt gạo bình thường, có màu đỏ sậm, khi nấu lên có màu như son, tỏa ra mùi thơm lạ, ăn rất ngon, có giá trị dinh dưỡng cao.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 112: Hôn Sự Của Sơ Liêm

“Thanh Mai, lấy đôi vòng tay hoa sen vàng kia ra, còn có mặt dây chuyền bồ tát thanh ngọc đã được khai quang lần trước mang về từ Hồng Giác Tự nữa...” Từ Man loay hoay bận rộn đến chân không chạm đất, chỉ huy Hương Xuân nói: “Đúng rồi, đem thêm cái hộp hồng trà của Anh quốc nữa, ta đã đồng ý với Tam nương nương sẽ cho dì ấy nếm thử, còn nữa...”

Hương Xuân vẫn không chút hoang mang, buồn cười đỡ Từ Man ngồi xuống, bưng một chén trà nóng đặt vào tay nàng nói: “Quận chúa ngài quên rồi sao, những thứ đó hôm qua đã chuẩn bị xong cả rồi.”

Từ Man dùng khăn tay lau lau xem, nhấp một hớp trà nóng, thở dài một hơi mới nói: “Hôm nay biểu đệ của nhà Nhị nương nương tròn một tuổi, mấy ngày nay mẫu thân lại để cho ta quản gia, bên ngoài vừa mới xong việc, chỉ sợ trong viện của chính mình lại loạn tay chân.”

“Sao có thể ạ!” Thanh Mai cầm cây lược đến chỉnh lại tóc cho Từ Man, cười nói: “Trong phòng này, cho dù đầu óc của hai bà già chúng em không tốt lắm, nhưng đại nha hoàn không phải còn có Thanh Phong và Hương Chi sao? Hai người họ đầu óc còn tốt hơn chúng em đấy ạ.”

Từ Man liếc xéo nàng một cái nói: “Các người mà xem là bà già, vậy cô nương ta là gì?”

Thanh Mai cười đùa lại cài một đóa hoa tươi đúng mùa bên tóc mai Từ Man, rồi xoay người vén rèm đi ra ngoài.

“Người xem nàng đó! Càng ngày càng không có bộ dáng nô tỳ gì cả.” Từ Man cắn răng, đáy mắt đượm ý cười nói: “Cũng tại ta, dung túng các người đến không còn quy củ, hừ, chờ ta đi tìm a nương, gả đám các người ra ngoài hết.”

Hương Xuân quay đầu nhìn hai đại nha hoàn nhỏ tuổi hơn, sắc mặt không đổi, nói: “Quận chúa đều nói không biết bao nhiêu lần rồi, vẫn là quận chúa gả trước đi đã.”

Từ Man tức giận đến không biết làm sao, trừng mắt đe Hương Xuân, trong mắt bắn dao nhỏ, nhưng mỗi tội Hương Xuân không hề sợ hãi, cong người cười nói: “Canh giờ không còn sớm nữa, quận chúa nên đi thôi.”

Một câu nói, cơn tức khó khăn lắm mới nổi lên được, lại bị dập tắt ngúm.

Tháng sáu năm trước, Hòa Húc vẫn không có tin tức bỗng nhiên mang thai, gây huyên náo cả phủ công chúa người ngã ngựa đổ, ngay cả Tần thái mỹ nhân cũng phá lệ xuất cung, đến ở lại phủ công chúa Hòa Húc, vẫn luôn tự mình chăm sóc từ lúc mang thai đến sinh sản. Cho tới bây giờ, đứa bé cũng đã tròn một tuổi, Tần thái mỹ nhân cũng không nở hồi cung. Đến cuối cùng, Hoàng đế muốn gặp Tần thái mỹ nhân cũng chỉ có thể cải trang xuất cung thăm. Mà công chúa Hòa Húc, mắt thấy ‘tâm tưởng sự thành’, lại từ lúc mang thai rồi sinh con, cư nhiên phát tướng hăn lên, cũng may gương mặt mượt mà cũng không sợ mập mà càng toát lên vẻ phú quý.

Ngồi trên xe ngựa, Từ Man cùng mẫu thân cười đùa, nhị ca vì đợi dự lễ chọn đồ vật đoán tương lai mà chưa về lại quân doanh, ngược lại nghe nói Gia Cát Sơ Liêm đột nhiên từ quân doanh trở về, hôm nay cũng sẽ đến phủ công chúa chúc mừng.

“Mấy ngày nay con quản gia, trông cũng ra hình ra dạng đấy, không hồ là do a nương dạy dỗ.” Đại trưởng công chúa vẫn luôn ở một bên nhìn

Từ Man làm việc, ngay cả lần này đi dự tiệc đầy tuổi, chuẩn bị quà cáp cũng không nhúng tay vào, quả thật là quyết tâm dạy dỗ Từ Man.

Từ Man nhướn nhướn mày, ra vẻ biết tổng nói: “Đó không phải là ý nói, vẫn là mẫu thân thông minh, cho nên sinh ra con gái cũng thông minh, dễ dạy sao.”

Đại trưởng công chúa cười vang, liên thanh nói cực kỳ chí lí, Từ Man lại cố ý châm thêm vài câu góp vui, chọc mẫu thân cười hoài không thôi.

Sau khi cười xong, Đại trưởng công chúa sửa sang lại quần áo cho nữ nhi, lại nhìn dáng vẻ xinh đẹp của con, trong lòng cảm khái, như là có tâm sự.

“Gần đây trong cung có chuyện gì sao ạ?” Từ Man vẫn mặc cho mẫu thân loay hoay, thấy thế quan tâm hỏi.

“Con có biết vì sao Sơ Liêm phải về không?” Đại trưởng công chúa ngồi lại thẳng người, đầu mày nhẹ chau lại, nói: “Công chúa Thục Viện đề nghị, muốn gả cho Gia Cát Sơ Liêm.”

“Nàng ta điên rồi?” người Từ Man đổ về trước, cảm thấy thật là vớ vẩn, trước khi Gia Cát gia còn chưa ngã đổ, các nàng từ nhỏ cũng đã từng gặp qua, nhưng có gì sớm không muốn gả, trễ không muốn gả, lại phải chờ đến hiện tại.

“Tả tướng sắp từ Hồng Giác Tự trở về.” Đại trưởng công chúa không hề giấu diếm.

Từ Man giật mình, nàng là từ chỗ Gia Cát Sơ Thanh biết được, sau khi tổ phụ được Hoàng đế thả ra, liền đưa đến Hồng Giác Tự dưỡng thương, nghe nói Hồng Giác Tự có một vị từng là tổ bối của hoàng gia xuất gia, nay tuổi tác đã cao, nhưng dù sao cũng là chùa miếu của hoàng gia và người của hoàng gia, có thể phòng bị người Trần gia động thủ sau lưng. Nhưng

mà, nếu mẫu thân nói, Tả tướng sắp từ Hồng Giác Tự trở về, như vậy cũng rất có khả năng Gia Cát gia sẽ khởi phục, như vậy sự lựa chọn của Thục Viện cũng coi như thuyết phục được.

Bất luận Tả tướng quật khởi như thế nào, nếu Thục Viện gả cho Gia Cát Sơ Liêm, mà ở mặt ngoài Gia Cát gia chỉ có Gia Cát Sơ Liêm là bước lên quan trường, Gia Cát Sơ Thanh cùng lắm chỉ là thương nhân. Như vậy chỉ cần bắt được hy vọng của Gia Cát gia, chẳng phải đã tương đương với việc kéo Tả tướng về phe Đại hoàng tử rồi sao? Thật là một nước cờ không tệ.

Mấy năm nay, Từ Man càng phát giác rằng nhìn nhận ban đầu của mình là sai lầm, trong cung Thục Thận tuy tâm tư kín đáo, nhưng rốt cuộc chỉ là một tiểu cô nương, khả năng có hạn, vả lại còn cố kỵ đến niềm kiêu ngạo của công chúa. Mà hoàn toàn ngược lại, Thục Viện lại vì để cho ca ca nàng có thể đi lên vị trí kia, chẳng những quanh năm ngày tháng thành một biểu tượng ác độc đáng ghét xấu xa, luôn khi dễ biểu muội, nhằm làm nền cho ca ca khoan hậu, thiện lương và ôn nhu.

Nói thật, nếu Từ Man không phải từng đọc qua truyện, lại từng sống qua một kiếp, cái kiểu tương phản mãnh liệt như vậy, cùng với việc lấy lòng không dấu vết kia, nói không chừng thực sự có khả năng sẽ động lòng. Hơn nữa, trừ lần đó Thục Mẫn bị xem làm mũi giáo mà sai khiến ra (lần bị Từ Man dùng roi quất), mê hương trong cung, cái chết của Thục Mẫn, bao gồm cả chuyện Đại hoàng tử nạp thiếp, dường như đều có bóng dáng của Thục Viện. Bây giờ lại còn vì ca ca của mình, mà muốn gả cho một người căn bản không có tình cảm cơ sở. Có thể thấy được tâm cơ của người này, có thể thấy được người này đối với chính bản thân mình ngoan độc như thế nào, lại còn mục tiêu cực kỳ xác định, chẳng chút mảy may do dự.

“Vậy làm sao bây giờ?” Từ Man vừa nghĩ nếu sau này phải làm chị em dâu với Thục Viện, trong lòng liền buồn nôn không chịu được.

Đại trưởng công chúa như nhìn thấu Từ Man, mỉm cười nói: “Đừng lo lắng, thằng bé ấy trở về cũng chỉ là muốn Hòa Húc tìm giúp nó một cửa hôn sự tốt mà thôi.”

“Đây là ý của cữu cữu ạ?” Có thể khiến cho nhị nương nương và mẫu thân ra mặt, chắc chắn Gia Cát gia lão phu nhân không có bản lĩnh này.

Mắt Đại trưởng công chúa lộ ra đau lòng nói: “Cữu cữu con gần đây cũng không dễ dàng gì, tương tự như hôn sự của Đại hoàng tử, mấy năm nay Trần gia và Hoàng gia đều nhìn như phục tùng, hơn nữa Tả tướng cũng chưa chính thức thượng vị, Gia Cát Sơ Liêm cũng chỉ là một viên tiểu tướng quân không có thực quyền, nếu cữu cữu con lại từ chối nữa, thì có vẻ như không phải với nữ nhi lắm.”

Đây là kế sách ai binh* sao? Phục tùng cái gì? Chẳng qua là ở địa phương khác ngầm làm mấy chuyện xấu thôi, Từ Man khinh thường bĩu môi.

* ai binh: ai binh tất thắng, quân đau thương tất chiến thắng; quân đội bị áp bức vùng lên mà chiến đấu thì nhất định sẽ chiến thắng.

“Cho nên a, nhất định phải làm cho Thục Viện cắt đứt ý niệm này.” Đại trưởng công chúa đương nhiên cũng nhìn thấu.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến, cả nhà Từ Man đụng phải Gia Cát Sơ Liêm ngay tại cửa phủ công chúa Hòa Húc, hai ca ca của Từ Man lập tức xuống ngựa đi qua, đứng tại ngoài xe ngựa nói chuyện.

Gia Cát Sơ Liêm biết được là xe ngựa của Đại trưởng công chúa, tất nhiên sẽ không chậm trễ, đứng cách xe ngựa thi lễ với công chúa và Từ Man xong, liền cùng cặp sinh đôi đi vào trong phủ. Sáng sớm Lương tướng quân và công chúa Hòa Húc vừa nghe nói tỷ tỷ đến đây, cũng bất chấp làm ồn đến con trai, dẫn theo nô bộc cùng với nữ quyến đến dự tiệc, đặc biệt chạy tới cổng đón tiếp.

“Sao muội lại ra đây, không ở cùng dì Tần chạy ra tiếp đón làm gì, đều là người thân, ta còn xa lạ lắm sao.” Hàn huyên cùng với các vị phu nhân giao hảo xong, Đại trưởng công chúa kéo tay công chúa Hòa Húc, oán trách nói.

Công chúa Hòa Húc lại không cho là đúng: “Nói đâu không, a nương muội mới không cần muội ở cạnh bên ấy, bà bây giờ có mỗi A Miếu là được rồi, chúng ta thì tính là gì.”

Bởi vì con trai của công chúa Hòa Húc ngũ hành thiếu thủy (bát tự), nên Lương tướng quân lấy nhũ danh này.

“Bao tuổi rồi, còn ghen tỵ với con.” Đại trưởng công chúa vừa bực mình vừa buồn cười, tiếp theo cũng cảm thán, đã làm mẫu thân rồi mà hãy còn như con nít.

Công chúa Hòa Húc cười hì hì, dõi theo trượng phu mời khách nam đến tiền viện, còn mình thì cùng tỷ tỷ mang theo những phu nhân quan gia đến hậu viện.

Từ Man chân trước vừa bước vào sân, chân sau Chu Hoàn đã đến, rào bước bắt kịp, hành lễ xong liền lôi kéo Từ Man rút lại sau.

“Hôm nay sao người đến trễ vậy?” Từ Man nhìn đôi má phấn đào của Chu Hoàn, không biết vì sao liền nghĩ tới Gia Cát Sơ Liêm với bộ dạng đoan chính vừa rồi, trong lòng càng nghĩ càng thấy có lý. Chu tướng quân mấy năm nay vẫn không can thiệp vào triều đình, bất luận Trần gia có lôi kéo thế nào, nhà họ Hoàng uy hiếp ra sao, đều chưa từng bày tỏ thái độ. Mà cấp trên trực tiếp của Gia Cát Sơ Liêm cũng là con rể của cậu của mẫu thân, tất nhiên cũng đứng về phe Hoàng đế, nếu Chu gia kết thân cùng Gia Cát gia, chẳng những có lợi rất lớn đối với Gia Cát gia, đối với Hoàng đế cũng vậy, và cả đối với gia đình mình, còn cái gì có thể tốt hơn so với chị em dâu là bạn khuê mật chứ?

“Đệ đệ đã quần người là quần lấy không để, vừa rồi còn tè lên váy của ta nữa cơ, đành phải về thay váy khác, rồi vội vàng cùng mẫu thân đến đây mới bị muộn.” Chu Hoàn ngó ánh mắt có chút kỳ quái của Từ Man, nhưng cũng không nghĩ sâu xa gì.

Từ Man vốn muốn hỏi Chu Hoàn thấy Gia Cát Sơ Liêm thế nào, nhưng hôm nay đông người, sợ truyền mấy lời nói gở ra ngoài, đành cố nén lại, hai người tán gẫu chuyện khác.

“Hai người các người đang thề thốt gì đó?” Gia Cát Mỹ Yên cùng Hoàng Tú Lệ đi tới, tính lại cả thấy Từ Man vẫn là có quen biết Đình gia Đại cô nương, em gái ruột của Đình Hạo Nhiên.

Đọc trong sách, Từ Man đã có thói quen bên cạnh Gia Cát Mỹ Yên thường xuyên tồn tại một nữ tử không có hảo cảm kia. Nói thật, bởi vì Từ Man từng đọc qua sách mà đối với cả nhà họ Đình đều không có hảo cảm, một gia đình thực dụng như thế, có cái gì ấm áp mà đáng nói chứ. Đình Hạo Nhiên vì chấn hưng gia tộc mà có thể không từ thủ đoạn, còn Đình Huệ Quân lại vì được sống phú quý, mà trong sách lúc sau khi trọng sinh không ít lần sát đến bên người Hoàng Tú Oánh. Có điều bây giờ cốt truyện đã cải biên, Hoàng Tú Oánh còn chưa sử dụng được quân cờ ‘cỏ đầu tường’ này. (cỏ đầu tường: gió thổi chiều nào theo chiều đó)

“Không có gì, chỉ là hỏi sao Chu Hoàn đến chậm thôi.” Từ Man làm như chưa từng biết Đình Huệ Quân, lại không nhìn đến ánh mắt lấy lòng của nàng ta, có điều như vậy cũng không thể ngăn cản ánh mắt nóng rực của Đình Huệ Quân, nói không chừng ở trong lòng người ta, cao ngạo lạnh nhạt như thế mới là biểu hiện của quý nhân.

Chu Hoàn đành phải giải thích lại một lần, sau đó Hoàng Tú Lệ đi đến bên cạnh Từ Man, chiếm cứ vị trí một bên còn lại của nàng, cũng là vị trí mà Gia Cát Mỹ Yên từng chiếm, nhưng đáng tiếc, lúc này Gia Cát Mỹ Yên

nào có tâm tư nhiều lời với Từ Man, mà đang tay nắm tay với Đinh Huệ Quân, thầm thì to nhỏ gì đó, vẻ mặt ửng hồng.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 113: Thử Lòng Khuê Mật

Bé A Miếu nhà họ Lương là một cậu bé cực kỳ đáng yêu, bộ dáng trắng trắng tròn tròn, nhất là lúc cười lộ lên hai mắt cong cong y hệt như công chúa Hòa Húc mẹ thằng bé, nhưng mũi miệng lại giống cha. Hôm nay là sinh nhật tròn một tuổi của thằng bé, công chúa Hòa Húc cùng Phó phò mã đương nhiên sẽ không keo kiệt sủng ái với nó, hơn nữa có Tần thái mỹ nhân tọa trấn, không riêng gì phu nhân nhà quan của thành Kiến Khang đến chúc mừng, mà còn có vài vị cứu mẫu của nhà hoàng thúc gia gia, đương nhiên, cũng không thiếu mấy vị biểu tỷ biểu muội.

Hoàng gia thân thích rất nhiều, đừng thấy mấy đời trước bị chém không ít, nhưng thê thiếp của những Hoàng đế không còn kia đã nhiều, họ hàng thân thích của những bà vợ kia còn nhiều hơn, rồi lại con của Hoàng đế lấy vợ, từng đời rồi từng đời, nói không thân có ma mới tin, cho nên, làm thân thích của hoàng gia, cũng có không ít người không phải là quan lại cũng tiến vào, khiến số lượng càng trở nên đông đảo hơn.

Bất quá Từ Man không tài nào nhìn thấy người nhà mẹ đẻ của ngoại tổ mẫu (bà ngoại), dường như nhà ông cậu (em bà ngoại) từ năm trước sau khi từ chức Vệ úy, đã mang theo thê tử đi du ngoạn, mà khuê nữ nhà họ lại gả cho Triệu tướng quân, được Hoàng đế đặc cách cho phép toàn gia thủ tại biên quan, nhà ông cậu còn có một người con trai, chỉ tiếc trung niên đã mất vợ, đến nay vẫn chưa lập gia đình, hôm nay không có mặt cũng có thể hiểu được. Nhưng nghe mẫu thân nói, quà mừng được gọi đến tặng A Miếu cũng cực kỳ quý giá.

Từ Man ngại nhất là chỗ đông người, bèn ngồi trong sương phòng chơi đùa với A Miếu, tay chân cu cậu chắc tròn như củ sen, thơm thơm mềm mềm, ngay cả Từ Man có dưỡng da cách mấy cũng còn lâu mới sánh bằng cu cậu, quả thực hâm mộ chết được. Tiểu A Miếu đã được một tuổi, miệng bập bẹ không biết nói cái gì, ngoài việc chỉ biết gọi phụ thân ra, cái gì cũng không biết kêu, nhưng cũng may cả nhà công chúa Hòa Húc cũng không gắp, người ta nói quý nhân ngôn ngữ chậm, bé trai luôn nói chuyện trễ một chút.

“A Man đúng là thích trẻ con nhỉ.” Tần thái mỹ nhân ôm cháu ngoại, nhìn cu cậu với Từ Man chơi trò ú òa, nhin không được cười nói.

“Cũng không phải thích lắm ạ.” Từ Man xoa nắn tay A Miếu, nói: “Con của người khác chơi đùa một lát rồi xong, không cần phải chịu trách nhiệm, huống chi có khóc ầm lên thì đều có cha mẹ người ta, mình khỏi phải phiền toái.”

“Xem con nói kìa!” Tần thái mỹ nhân chỉ vào Từ Man, buồn cười nói: “Cũng không biết nha đầu con rốt cuộc nghĩ cái gì.”

Từ Man cũng không trả lời, sáp tới hun A Miếu cái chụt, chọc thằng bé cười ha ha, tay chân quơ cào lộn xộn, hù Tần mỹ nhân thiếu chút nữa vọt tay cũng may mà ôm lại kịp.

“Thật là đứa bé chắc nịch.” Chu Hoàn ngồi cạnh Từ Man, mãi luôn hâm mộ nhìn, lại không dám đưa tay qua.

Từ Man đảo tròn mắt, cảm thấy đây là một cơ hội, liền xin phép một tiếng, đoạn kéo Chu Hoàn đi ra ngoài, lại đi đến chỗ bức tường hoa lần trước, hai người chen chúc ngồi trên xích đu, nhìn bầu trời xanh thẳm, rời xa thanh âm ồn ào náo nhiệt của đấng trước, tâm tình như tung bay.

“Nếu có một ngày có thể đi khỏi nơi này, đến một nơi xa hơn thăm thú thì thật tốt biết mấy.” Chu Hoàn vịn xích đu, khát khao nói.

“Ta cũng muốn, chỉ tiếc...” Nơi này là thế giới cổ đại, cho dù là quận chúa cũng không có quyền một mình nghênh ngang mang theo nha hoàn xuất ngoại lang thang, tiêu thuyết gì đó đều là bịa đặt, chỉ với thân phận này thôi, không mang theo hộ vệ, còn chưa ra khỏi thành đã bị trói đi rồi.

Chu Hoàn cũng thấy suy nghĩ của mình ngây thơ, quay đầu cười, nhìn Từ Man hỏi: “Người tìm ta ra đây một mình, là có việc gì?”

“Hôn sự của người, bá mẫu đã có ý tưởng gì chưa?” Từ Man cân nhắc một chút, mới hỏi.

“Với thân phận của a đa ta, ta còn có thể thế nào, không giống như Lưu Kim Thoa, Hà Ái Liên đi làm thiếp cho người ta, là đã rất không tệ rồi.” Chính bởi vì vậy, mà cha mẹ cũng không dám mạo hiểm tuyển hôn phu cho nàng, chỉ sợ vị hôn phu này tương lai trong quá trình đoạt vị, gây cản trở đến Chu gia, phiền phức đến Chu gia.

Từ Man rất hiểu rõ nỗi băn khoăn của Chu gia, 4 đại tướng quân trấn thủ biên quan, tay nắm thực quyền, cũng là một thanh kiếm 2 lưỡi, sơ sẩy một chút sẽ cửa nát nhà tan.

“Vậy A đa người chưa nói sẽ tìm cho người loại người nào sao?” Từ Man có ý dẫn đường nói.

Chu Hoàn lắc đầu nói: “Phụ thân chỉ nói hình như con trai của cấp dưới ông cũng không tệ.”

Từ Man nghe thế liền nóng ruột, mặc dù Chu Hoàn gả cho con trai của cấp dưới Chu tướng quân cũng không tệ, chức quan không cao, lại ở trong tay Chu tướng quân. Vô luận có thể nào, một nhà họ cũng không dám lên mặt với Chu Hoàn, nhưng nếu Chu Hoàn gả đi nhà khác, chẳng phải là Gia Cát Sơ Liêm phải lấy Thục Viện sao? Mà nói không chừng còn gả đi xa, ngày sau sẽ không thể gặp mặt.

“Cái kia... người thấy... thấy Gia Cát Sơ Liêm thế nào?” Cẩn rằng một cái, thừa dịp không có người, Từ Man vẫn mở miệng hỏi.

“Gia Cát tiểu tướng quân á?” Chu Hoàn không nghĩ Từ Man sẽ hỏi đến cái này, đầu tiên là sững sốt, sau đó ngậy ngốc nói: “Không tề a, nghe nói Triệu tướng quân rất trọng dụng hân.”

“Ai hỏi người cái này chứ!” Từ Man bẹo nằng ta một cái, hạ giọng nói: “Huynh ấy cũng nên thành hôn rồi.”

Lúc này Chu Hoàn mới nghĩ ra ý Từ Man hỏi là gì, xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, cúi đầu chính là không chịu nhận. Từ Man buồn cười, vô luận cô bé này có mạnh mẽ cỡ nào, ở phương diện này luôn ngượng ngùng.

“Ta cũng không biết...” Chu Hoàn hơn nửa ngày mới thẽ thọt nói.

Từ Man hoàn toàn không chọc ghẹo nằng ta, đối với suy nghĩ thâm căn cố đế của nữ nhân cổ đại về chuyện hôn nhân, nằng không có cách nào thay đổi, cho nên nằng mới tìm một cơ hội kể với mẫu thân, nói không chừng mẫu thân có thể làm cho chuyện này thành.

Chu Hoàn thấy Từ Man không nói tiếp, cũng thả lỏng xuống, nghĩ đến tin tức nghe được trước đó, nhú mày nói: “Nghe nói đạo này Mỹ Yên hay chạy đến Đình phủ.”

Lòng Từ Man chùng xuống, song chỉ có thể nói: “Chắc là đến tìm Đình Huệ Quân.”

“Vậy cũng thật lạ, lúc trước Đình Huệ Quân cũng không quen không thuộc với chúng ta, sao bỗng dưng Mỹ Yên với nằng ta thân thiết đến thế?” Chu Hoàn không tài nào hiểu được nói.

Từ Man khó mà nói được, cũng không thể vạch trần nha đầu kia mỗi lần đến Đình phủ là vì nhìn Đình Hạo Nhiên được. Có điều với tướng mạo

của Đinh Hạo Nhiên thế kia, và cả bên trong đối xử với người dịu dàng đa tình, thật đúng là có thể quyến rũ không ít tiểu cô nương.

“Có thể là duyên phận đi.” Từ Man khô khốc nói, nàng cũng từng khuyên Gia Cát Mỹ Yên, nhưng một khi nữ nhân đã hãm sâu trong tình cảm, chỉ số thông minh sẽ giảm xuống.

“Vậy còn người?” Chu Hoàn giữ chặt Từ Man hỏi: “Công chúa đã để thân người nào cho người chưa?”

Từ Man không dám nói quá rõ chuyện mẫu thân tuyệt đối sẽ không cho nàng chấp nhận Gia Cát Sơ Thanh.

“Ta có nghe đồn, nói quan hệ giữa người với Gia Cát gia tiểu lang không tệ...” nói đến chuyện người khác thì Chu Hoàn lại thoải mái hơn nhiều, cho nên khuyên Từ Man: “Ta nghe Mỹ Yên nói, vị nhà Gia Cát kia đối với người vậy mà không tệ nha, nói thật ta thấy người cùng vị kia ngoại trừ thân phận ra, thật sự rất xứng đôi.”

Không đợi Chu Hoàn nói xong, Từ Man liền nhanh chóng kéo nàng, lấy lý do đến giờ rồi, cố ý làm lẩn lộn ý tưởng của Chu Hoàn nhằm đánh gãy đề tài này. Đùa chứ, chỗ này chuyện của Chu Hoàn và Gia Cát Sơ Liêm nàng còn chưa gọt xong, chuyện của nàng nào dám vung vẩy ra ngoài, mặc dù gần đây có vài lời đồn đãi, nhưng Gia Cát Sơ Thanh không có ở Kiến Khang, cũng không rước đến lời ong tiếng ve gì.

Hai người rảo bước rời khỏi tường hoa. Mãi đến khi hai người biến mất, bên kia đầu tường hoa mới chậm rãi đi ra hai người, trong đó một người đỏ cả mặt đen là Gia Cát Sơ Liêm, mà đi theo sau hẩn cư nhiên lại là người nghe nói đã ra ngoài – Gia Cát Sơ Thanh, cùng với một vị chủ tử khác trong phủ công chúa Hòa Húc – Lương tướng quân, Lương phò mã.

“Chắc chắc, không ngờ nha, Sơ Liêm cũng sẽ được quận chúa nhìn trúng, còn nghĩ cách thu xếp một phòng nàng dâu cho người nữa, chuyện

này nếu mà thành, sẽ không cần sợ trong cung nữa rồi, công chúa cũng không có mặt dày mà đi làm thiệp cho người ta.” Lương tướng quân hiếm khi cười cợt nói, có điều ý tưởng của cô bé Từ Man kia coi vậy mà thích hợp thật đấy.

“Chẳng qua là tùy tiện hỏi vài câu, tướng quân đã nghĩ nhiều rồi.” Gia Cát Sơ Liêm cực lực che dấu, nhưng vừa nghĩ đến vị cô nương dịu dàng kia, dường như không có cảm thụ mâu thuẫn nhiều như trước.

“A Man nói không sai, đại ca đúng là nên tìm một người vợ hiền, để còn nghe nói, vị cô nương này võ nghệ không kém, học thức cũng không tệ, kết đôi với đại ca đúng là càng hợp càng mạnh rồi.” Chu Hoàn là bạn khuê mật của Từ Man, phần lớn chuyện gì có thể nói, Từ Man đều rất tự nhiên chia sẻ với hắn, cho nên hắn cũng thấy đại ca nhà mình cùng Chu đại cô nương kia thật là một đoạn nhân duyên đẹp. Có điều chuyện của hắn...

Gia Cát Sơ Thanh hí mắt lại, nha đầu này, ngay cả ở trước mặt bạn thân cũng không muốn thừa nhận mình, xem ra hắn phải đốc thúc đại ca lấy cô nương kia sớm một chút, chính mình cũng nên rước Từ Man về sớm hơn, tránh cho ngộ nhỡ cô nàng đổi ý, hắn đến cả cơ hội chống đỡ cũng không có.

Từ Man cùng Chu Hoàn trở lại đằng trước, ngoài lộ thiên đã bày một chiếc bàn lớn, trên bàn đặt đủ loại vật phẩm cho A Miếu chọn, trong đó ngoại trừ nghiên mực bỏ túi ra, còn có dao nhỏ bỏ túi, sách vở, và cả thước đo, bàn tính bỏ túi, vàng bạc, con dấu linh tinh, ngay cả châu xuyên của nữ nhi cũng đặt lên, không biết dùng làm gì.

Đội sắp xếp mọi thứ đâu ra đó, phò mã cũng đi vào cùng công chúa Hòa Húc, bế A Miếu ra. A Miếu rời xa bà ngoại, vốn có chút khó chịu, nhưng một bàn đồ chơi trước mắt kia, tươi cười trên mặt kiểu gì cũng không giấu được, còn đặc biệt dán cái miệng nhỏ nhắn lên mặt phò mã, nhu thuận cho một cái hôn lấy lòng ngọt ngào.

Phò mã trong lòng nóng lên, ý vui mừng lan tỏa cả mặt mày, càng cần thận ẵm con trai lên bàn. A Miếu ngồi trên bàn, trái sờ sờ, phải nhìn nhìn. Sau đó trong ánh mắt tha thiết của cha mẹ, do dự cầm lấy một cái bàn tính nhỏ, tiếp theo dưới ánh mắt khẩn trương của cha mẹ, thả bàn tính kia xuống, hướng thẳng đến một cây trâm bạc gài đó trên bàn, rõ ràng là vật của con gái. Cặp vợ chồng mới ra lò nhà công chúa Hòa Húc này, mém tí nữa bị hành động của A Miếu hù chết đứng, nếu bảo bối thật sự cầm mấy thứ kia, sợ là đám bằng hữu sẽ cười mình thúi đầu mất.

A Miếu ngồi mãi một lúc lâu, mãi đến khi có hơi buồn ngủ, cũng chưa thấy mẫu thân đến ôm, cho nên dưới sự nhắc nhở của phụ thân, A Miếu đành phải cầm lấy một thứ, thế là ủy ủy khuất khuất, quy quy củ củ cầm lấy một cây sáo ngọc, không hề ngại ngùng mà gặm, mãi đến khi làm cho chất lỏng trong suốt trong miệng, treo đầy lên một đầu cây sáo.

Ma ma và những nữ quyến đứng chờ bên cạnh đã có chút mất kiên nhẫn, lúc này bèn phát ra công dụng, thấy A Miếu cầm cây sáo lên gặm, bèn lập tức la lớn: “Đại công tử cầm lên một cây sáo ngọc, ngày sau chắc chắn thông hiểu vận luật (nhịp điệu), tài hoa hơn người.”

Từ Man buồn chán nhìn A Miếu đang đưa tay chân trắng mập, trong lòng có chút không tin, nhưng cũng nhân dịp náo nhiệt, nói góp thêm vài lời hay, ngay lập tức trong sân lại sôi nổi lên. Lúc này nàng vẫn chưa ý thức được, mấy lời nàng nói bên cạnh tường hoa khi nãy, đã kích thích người nào đó rốt cuộc không nhẫn nại được nữa.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 114: Ước Hẹn Bên Hồ

Vừa qua đầy tuổi của A Miếu, hạ chí rất nhanh đã đến, trên dưới phủ công chúa lại lục đục mua mận để xua trừ bệnh tật ngày hè. Đại trưởng công chúa lại chọn vài kiểu áo được đặt may mới nhập về Chỉ Lan Phường mà mấy năm gần đây bỗng rầm rộ ở Kiến Khang, nghe nói quần áo trong Chỉ Lan Phường không câu nệ mỗi Hán phục, còn có thể thêm vào một ít chi tiết Hồ phục, thậm chí là Tây Vực và cả quần áo hải ngoại, Chỉ Lan Phường đều có thể làm được. Gần đây Từ Man thậm chí đặt vài bộ nội y bó mình ở Chỉ Lan Phường, đương nhiên cũng là loại dùng dây cột sau lưng, chỉ là kích cỡ hợp với người Từ Man, nàng cũng không muốn vì có eo nhỏ, mà bó hư nội tạng.

Kỳ thật, Từ Man vốn cũng không muốn tiền vệ như này, nhưng quá thật điều kiện bẩm sinh của khối thân thể này quá tốt, vì tác giả ở trong sách muốn mô tả một quận chúa ngực to nào phẳng, nhằm làm nền cho một Hoàng Tú Oánh nhỏ nhắn đoan trang, cho nên nói phát dục quá độ cũng không khoa trương. Từ Man sợ qua vài năm nữa thì có chút không chống đỡ được, dùng mãi cái yếm mỏng manh, ngực sẽ bắt đầu xuống dốc. Nàng thật sự không muốn đương lúc tươi trẻ đã phì ngấy.

Hạ chí thêm y, mặc dù Từ Man thấy tủ quần áo đã không chứa nổi, thậm chí còn đầy bộ nhét trong rương còn chưa mặc tới, nhưng Đại trưởng công chúa hàng năm vẫn làm không biết mệt, xem ra mua quần áo rồi mua trang sức, bất kể là hiện đại hay là cổ đại, phái nữ đều có đam mê cuồng nhiệt giống nhau.

Nhân khí trời dần chuyển nóng, vì sợ nắng nóng, sau bữa tiệc mừng tuổi của A Miếu, Nhị ca trở về quán doanh trước Gia Cát Sơ Liêm một bước. Bởi vì hôn sự của Gia Cát Sơ Liêm còn chưa xác định, trong cung lại như hồ rình mồi, cho nên sau khi Từ Man đem chuyện Chu Hoàn nói với mẫu thân xong, Đại trưởng công chúa suy tính vài ngày, bèn đi một chuyến đến Phượng Tê Cung, khi trở về giống như đặt xuống được tảng đá lớn trong lòng.

Cũng trong một ngày của Hạ chí, phủ Chu tướng quân đưa thiệp mời tới, mời Từ Man cùng Đại trưởng công chúa ba ngày sau đến hồ Huyền Vũ du hồ. Từ Man bấy giờ mới biết, xem ra là Chu phu nhân muốn gặp Gia Cát Sơ Liêm một lần, mà không thể trực tiếp đến phủ công chúa, càng không thể ở mặt ngoài có liên quan gì đến nhà Gia Cát, tránh cho nhà họ Hoàng nhìn ra manh mối gì. Cho nên còn không bằng dùng quan hệ giữa Chu Hoàn và Từ Man, thâm vụng trộm tiến hành việc này. Nếu Chu phu nhân hoặc Chu Hoàn không nhìn trúng Gia Cát Sơ Liêm, vậy thì việc này xem như cũng không ai biết, cũng không sợ làm hỏng thanh danh.

Đại trưởng công chúa nhận thiệp mời, lại bảo Từ Man sai một thằng bé sai vật ở ngoại viện thường chạy việc đến Gia Cát phủ, lấy danh nghĩa là tặng quà đáp lễ, đi một chuyến đến Gia Cát phủ. Rất nhanh, chỗ Gia Cát Sơ Liêm đã có hồi âm, cũng không từ chối. Xem ra, Gia Cát Sơ Liêm đối với Chu Hoàn cũng không có ý bất mãn, điều này đối với hoàng gia mà nói, đều là chuyện tốt.

“A Man, hôm ấy con cũng đừng có ăn mặc quá tùy tiện đấy.” Đại trưởng công chúa biết chắc ngày ấy tất sẽ có “tình cờ gặp mặt”, cho dù Gia Cát Sơ Liêm và Từ Man sớm quen biết, nhưng sau này rõ ràng sẽ là anh chồng, vẫn không nên mất cấp bậc lễ nghĩa thì hơn.

Từ Man cũng biết sẽ phải gặp ngoại nam, đương nhiên sẽ không ăn bận như tiểu nha đầu giống mọi ngày, trở về nghiêm túc lựa một bộ váy thêu bướm đủ màu, với viền váy đỏ nhũ vàng, vừa vặn ở vị trí trước ngực

còn thêm một đôi bướm, phối hợp với đôi đồi núi của Từ Man, chẳng những sinh động, thoát nhìn còn có vài phần gợi cảm nhỏ. Ngoài váy còn thêm áo khoác lờ tay sa mỏng màu hồng, lại kết hợp với khăn choàng lụa thêm bướm đủ màu mà rất được lưu hành gần đây, thoát nhìn vừa tinh xảo vừa hoa lệ.

Trang sức đội đầu tất nhiên cũng chọn loại rũ tơ hình đôi bướm cần ruby, là thứ mà Từ Man luôn ưa thích.

Ba ngày sau, Từ Man cùng mẫu thân do đại ca hộ tống đến hồ Huyền Vũ, nơi đó còn có thuyền hoa của phủ công chúa, dùng để du hồ thì không thể tốt hơn. Vài năm trước, Từ Man cũng từng đến hồ Huyền Vũ, nhưng điều khiến nàng kinh ngạc là, hồ Huyền Vũ của nơi này không hề có chỗ nào giống với hồ Huyền Vũ của kiếp trước, đại khái là không trải qua lịch sử Chu Nguyên Chương lấp hồ xây hoàng cung, hồ Huyền Vũ của nơi này lớn hơn so với tưởng tượng của Từ Man rất nhiều, thực không hổ cho mỹ danh “Kim Lăng Mạc Mỹ Vu Hạo hồ” (hồ nước đẹp không gì sánh bằng).

Lúc này thời tiết còn chưa tính là nóng bức, gió ấm mang theo làn khí ẩm ướt của hồ Huyền Vũ, dán tại trên mặt, khiến người nhẹ nhàng khoan khoái. Từ Man vịn tay Thanh Mai, chậm rãi bước đi, khoan khoái nhắm mắt lại, cũng chỉ có lúc này mới có thể cảm thụ được làn dịu dàng cuối cùng của mùa xuân, đợi mùa hè chân chính bùng xuống, cả Kiến Khang liền trở thành một trong bốn lò lửa lớn nhất Trung Quốc, bất quá bình thường lúc đó, Từ Man cũng tuyệt đối sẽ không bước ra cửa, bởi vì nghe nói ngày nóng hai năm trước, Kiến Khang có nữ quyến xuất môn, ngay cả ngựa cũng bị cảm nắng chết, có thể thấy được ngày đó nắng độc cỡ nào.

“Mỗi năm đều đến, mà mỗi năm đều thấy nơi này đẹp đến vậy.” Từ Man đi tới, không nhìn được mà thốt lên, thiên nhiên thuần túy không hề có chút cảnh quan nhân tạo gì này, là thứ mà kiếp trước tuyệt đối không hưởng thụ được.

“Cũng chỉ có mỗi quận chúa thấy đẹp, người ta đều thích tìm thợ khéo tay đến gọt đẽo núi giả hoa viên cầu kỳ, quận chúa cố tình lại thích kiểu hoang dã này.” Thanh Mai ở phủ công chúa đã lâu, lại từng vào hoàng cung, những cảnh sắc bên ngoài này rất ít khả năng hấp dẫn được nàng.

Từ Man cười khẽ không trả lời, con người là như thế, lúc có được tự nhiên thì muốn nhân công tân trang, nhưng lúc có được khoa học kỹ thuật, thậm chí nơi nơi đều là cảnh quan nhân tạo, con người lại bắt đầu muốn trở về với thiên nhiên.

Nhóm người rất nhanh đã gặp Chu phu nhân, Chu phu nhân chỉ dẫn theo con gái đến, con trai vẫn còn nhỏ, đang theo học ở trong Tộc học, hôm nay không đến được.

“Thần phụ và nữ nhi thỉnh an công chúa điện hạ cùng quận chúa.”

Đại trưởng công chúa không đợi Chu phu nhân thi lễ xong, liền ôn hòa đỡ lên nói: “A Man và Chu Hoàn vốn có quan hệ tốt, Chu Hoàn còn là thư đồng của A Man, hai đứa nó tình như tỷ muội, mọi ngày con bé cũng thường chạy đến phủ Chu tướng quân quấy rầy, chúng ta qua lại giống như bằng hữu, không cần đa lễ như thế.”

Chu phu nhân cũng không kiên trì, kéo nữ nhi qua hành lễ, rồi cùng tán gẫu với công chúa.

Từ Man thấy Chu Hoàn hôm nay đầu cúi thấp, lỗ tai cũng hồng, liền biết là nhất định Chu phu nhân đã nói với nàng, vì thế buồn cười kéo nàng ta lại, trêu tức nói: “Hôm nay thời tiết đâu có nóng a, sao mà mặt người hồng thế.”

Chu Hoàn bị nàng chọc đến quẫn bách, lại không dám làm càn trước mặt trưởng bối, đành phải xoay người qua, không thêm để ý tới.

Từ Man đương nhiên sẽ không đùa quá mức, lôi kéo tay áo Chu Hoàn, có phần nghiêm túc nói: “Người chịu đến, sẽ không là vì mẫu thân ta muốn làm mai đó chứ?”

Chu Hoàn dè chừng giãy một cái, lại thấy giãy không ra, mới bất đắc dĩ quay đầu lại nói: “Mẫu thân ta nói, Gia Cát tướng quân tuổi trẻ tài cao...”

Từ Man giật mình, xem ra Chu tướng quân cũng đã tán thành cửa hôn sự này, như vậy chỉ cần Gia Cát Sơ Liêm gật đầu là hôn sự này có thể thành.

“Còn người cảm thấy sao?” Mọi người đều là bạn bè lâu năm, cũng không phải người xa lạ, Từ Man thấy điều này tốt hơn so với gả cho người mình không quen biết.

Nhưng Chu Hoàn liệu chết không hề hé răng.

Đoàn người đều có thân phận, nên chọn một chỗ ở lầu hai trong tòa lầu các bên hồ nghỉ ngơi, nơi này vừa đến xuân hạ đã được phủ công chúa đặt trước, chuyên dùng để nữ quyến trong phủ chơi đùa, hoặc để chiêu đãi khách khứa. Mọi người trong thành Kiến Khang đều biết, cũng rất ít kẻ đầu óc không tốt tranh giành nơi này với phủ công chúa. Lại nói lầu các này vốn do công tử “Tiền” của nhà hoàng thúc gia gia xây nên, đương nhiên sẽ không đến phiên người ngoài.

Từ Man quen cửa quen nẻo lên lầu hai, mở cửa sổ có thể nhìn thấy cây cối trên hòn đảo giữa hồ và cả sóng nước gợn lăn tăn trên mặt hồ, tâm tình bỗng chốc trở nên thanh tĩnh rất nhiều.

Thanh Mai mang theo tiểu nha hoàn đốt nhang muỗi, đến gần chỗ có nhiều bụi cỏ và nước, thời tiết thế này cũng sinh ra lắm muỗi.

“Người có biết không? Hôm kia Mỹ Yên nói với ta, Đinh Huệ Quân dường như nhìn trúng nhị ca nhà người đấy.” Thấy đám nha hoàn đã ra ngoài hết, Chu Hoàn vội vàng vứt bỏ ngượng ngùng vừa rồi, đi tới nói.

Từ Man kinh ngạc, quay đầu nói: “Sao nàng ấy không nói với ta?”

“Nàng sợ tự mình nói cho người nghe, người sẽ giận nàng ấy.” Chu Hoàn nói tiếp: “Nàng biết rõ nhị ca nhà người sẽ kế thừa tước vị phủ công chúa, Đinh gia bất quá chỉ là hàn môn, sao có thể vào cửa làm phu nhân được.”

Từ Man mím môi, cánh tay vô thức nắm song cửa sổ, xem ra tuy Gia Cát Mỹ Yên nhìn trúng Đinh Hạo Nhiên, lại không may mắn vì mỹ nam mà gây phiền toái đến bằng hữu mình. Tình cảm tuy có, nhưng lý trí vẫn còn. Bằng hữu như vậy, Từ Man không muốn đánh mất, như thế đành phải tìm cách làm cho Đinh Hạo Nhiên ở trước lúc Gia Cát gia Tả tướng khởi phục, lấy được một nàng dâu hiền rồi.

“Ta đã khuyên nàng ta rồi, nhưng nàng ấy nói đời người lúc còn sống, luôn phải có một lần cố gắng vì bản thân, mới không uổng phí tuổi trẻ, đến lúc đó cho dù thất bại, nàng cũng sẽ cười mà đối diện với cuộc sống sau này. Ít nhất đến lúc già đi, cũng sẽ không hối hận, ít nhất chính mình đã từng nhiệt tình xốc nổi.” Chu Hoàn nói đến đây, trong lòng sinh ra âm mưu, lại nhớ đến Gia Cát Sơ Liêm lúc từng gặp qua, vẻ mặt càng trở nên kiên định.

Từ Man cũng bị những lời này làm rung động sâu sắc, tại thời cổ đại này, cư nhiên lại có một tiểu cô nương có thể dám yêu dám hận như thế, thậm chí nàng có thể đoán trước được, lúc Đinh Hạo Nhiên cưới cô nương nhà khác, Gia Cát Mỹ Yên tuyệt đối sẽ khóc lớn một hồi, sau đó rất nhanh sẽ tỉnh lại mà đi tìm hạnh phúc của chính mình.

Đây mới là điều một cô gái trẻ nên làm, chứ không phải là giống nàng, tình cảm đối với Gia Cát Sơ Thanh cũng là bị động, kết giao với hẳn nhiều năm như vậy, lúc nào cũng như gần như xa, chông chênh không ngừng. Cho dù trong lòng vô cùng rõ ràng rằng nàng muốn gả cho một nam nhân thâm tình như vậy, nhưng nàng vẫn đang mãi cân nhắc đến sự gửi gắm của mình, sợ ngày sau không nhận được hồi báo, hoặc là bởi do tác động từ bên ngoài ảnh hưởng, mà lưỡng lự không thôi. Mất đi niềm tin với tương lai, thậm chí đối với hôn nhân không hề có sự háo hức như này. Đây không phải là tâm tình mà một cô nương đương tuổi nhiệt huyết nên có, Từ Man cảm thấy, nàng nên giống như Gia Cát Mỹ Yên: lớn mật, thẳng thắn, mà có nhiệt huyết. Bởi vì một nữ tử chỉ đợi người khác yêu thương, không muốn bỏ ra, thì không xứng đáng có được tình thương thật lòng. Nàng không hy vọng Gia Cát Sơ Thanh sẽ có ngày nào đó cảm thấy chán chường mệt mỏi.

Tuy nhiên, tâm tình của Từ Man đột nhiên tốt hơn nhiều, nàng quả không nên lo lắng cho nha đầu chết tiệt kia, nàng tin tưởng với sự giáo dục và tính cách của Gia Cát Mỹ Yên, nàng ta tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì vượt rào. Cho nên, nàng chỉ cần giống như Chu Hoàn, giang rộng vòng tay ra, đợi nha đầu kia thất tình, khóc lóc nước mắt nước mũi lao vào vòng tay của họ là được rồi.

“A Hoàn!” Từ Man ánh mắt lấp lánh cười nói.

Chu Hoàn kỳ quái ngẩng đầu, thắc mắc nhìn nàng.

“Ta đã có người trong lòng.” Từ Man bỗng chốc thấy nhẹ nhõm.

Chu Hoàn kinh ngạc, ánh mắt như chờ mong, không nói gì.

Từ Man đi đến, một phen ôm lấy cánh tay của nàng nói: “Nếu người chọn trúng Gia Cát Sơ Liêm, thì về sau chúng ta sẽ là chị em dâu đó!”

Chu Hoàn tròn mắt nhìn, Từ Man thấy dáng vẻ của nàng, bật cười to.

Cho dù là nữ tử cổ đại, cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 115: Tương Thân Tương Ái

Chu Hoàn vẫn luôn duy trì trạng thái như sớm đoán được, lại như chấn kinh không nhỏ. Phải đến khi Đại trưởng công chúa ở dưới lầu phái người lên, bảo nàng cùng Từ Man đến bên hồ xem bọn nha hoàn câu cá, thuận tiện lại xem đầu bếp cùng đi theo đến, chuẩn bị làm vài món như cá xắt lát (sashimi) và cá nướng, còn có cả nôi đất.

Từ Man dắt tay Chu Hoàn, khoe miệng vênh cao cao, Chu Hoàn lại cúi gằm đầu.

Ra khỏi lầu, Từ Man ghé tai Chu Hoàn nói: “Gia Cát gia có gia quy, nam tử 40 tuổi không con trai mới được nạp thiếp.”

Chu Hoàn lập tức ngẩng đầu, đáy mắt rõ ràng hiện ý vui mừng.

Từ Man cười thầm, mỗi điều này thôi đã có thể đả động đến toàn bộ cô nương trong thành Kiến Khang rồi, tuy nói thế giới này nam tôn nữ ti, thê thiếp là hợp pháp, nhưng ai lại muốn chân chính rộng lượng lo liệu hậu viện cho trượng phu, đối xử tử tế với tiểu thiếp chứ, chính thê của nhà quan lớn thậm chí còn phải quản lý chuyện làm ăn buôn bán của phủ, để nuôi dưỡng đám tiểu thiếp và con cái của trượng phu, đây thật sự là cấp level mà có là ninja rùa cũng không đạt được.

“Ta tưởng, cái đó đều là lời đồn.” Chu Hoàn cũng thấp giọng trả lời.

“Mới không phải đâu, là thật ấy. Huống chi người xem, người biết võ đúng không, tương lai Gia Cát phủ khẳng định sẽ giao vào tay người, người

còn có thể cùng vị kia đến biên quan, thậm chí là cầm kiếm cưỡi ngựa, hai người ngày thường luận bàn võ nghệ, cái này so với chuyện bị nhốt chôn chân trong tòa nhà lớn mà trông coi tứ phương còn tốt hơn nhiều.” Từ Man không ngừng cố gắng, nói chêm vào.

Chu Hoàn càng động lòng, nhưng vẫn do dự nói: “Nhưng làm thê tử của người kia tất nhiên phải lo liệu Gia Cát phủ...”

Từ Man lại cười khẩy nói: “Chờ cho tổ phụ của người nọ trở mình, tổ mẫu người ta cũng sẽ không nguyện ý buông tay quyền cai quản trong phủ đâu. Nói thật, nếu năm đó Đại cô ta không phải sinh được hai đứa con trai, tính cách lại cứng rắn, còn có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, trong phủ đâu đến phiên bà ấy quản.”

“Nhưng phải luôn hiếu kính người già chứ.” Chu Hoàn nhớ tới thê tử của thuộc hạ cha mình, trên cơ bản cũng không được ở cạnh trượng phu, mà trượng phu lại ở biên quan cưới tiểu thiếp liền xem như thê tử đúng nghĩa, còn thê tử chính lại chỉ có thể ở nhà thủ tiết, chăm sóc cha mẹ chồng.

“Yên tâm đi, với địa vị của phụ thân người ở nơi kia, bà ta cũng không dám năn bóp người đâu, có điều lại sợ người tranh quyền, thả người đi ra ngoài cũng không khó, đương nhiên, còn phải xem ý tứ người nọ nữa.” Từ Man vừa nghe liền biết nàng ta đã động tâm, nói thật, lúc trước nàng chấp nhận Gia Cát Sơ Thanh, cũng có một phần là vì gia quy nhà hắt, cho dù chồng của quận chúa không được nạp thiếp, nhưng thông phòng lại không cấm, cũng đủ khiến người bực bội rồi.

Chu Hoàn lại trầm mặc, dường như có chút đắn đo.

Hai người đi đến bên hồ, quả nhiên có vài nha hoàn thô sử đang câu cá, đoán chừng ngày thường cũng dùng quen cần câu, cứ chốc chốc lại câu lên được một con, vừa to vừa tươi ngon, khiến Từ Man nhìn mà chảy nước

miếng, thịt cá phi lê tươi ngon như thế, sợ là so với sashimi kiếp trước còn mang theo hương vị thiên nhiên không chút ô nhiễm hơn nhiều.

Nồi đất vừa vặn được mang lên, bên trong có mằm đậu tương, đậu hũ cắt thành khối, thịt bò xắt lát, trứng cút, bánh phở từ bột khoai lang, bì lợn khô, rau xanh linh tinh, đợi nấu cho dậy mùi, là có thể bỏ cá lát, tôm, thịt, lại kết hợp với nước lèo đun từ sò điệp hoặc nước xương trong nồi đất, ăn ngon có thể no đến vỡ bụng, đây cũng là một trong những món ăn mà lúc ra ngoài du ngoạn, Từ Man nhất định phải mang theo.

Cùng Chu Hoàn ăn một chút cá lát, cảm thụ được hương vị tươi ngọt trong thịt cá, Từ Man lại dẫn Chu Hoàn đi đến một nơi có hơi xa, là một tòa lương đình, bao quanh đều là liễu, lá liễu phiêu phiêu theo gió, mang theo làn khí mát mẻ.

Từ Man cùng Chu Hoàn vừa bước vào lương đình, đã nhìn thấy bên trong có hai người, dường như đang ở chơi cờ. Vừa nhìn thấy gương mặt trong trẻo của nam tử ngồi đối mặt ra ngoài đình, mặt Chu Hoàn liền càng đỏ hơn, vội nhìn lướt một cái, không dám ngẩng đầu. Nhưng Từ Man bên cạnh nàng vốn lý ra nên trấn định, lại cả kinh mở miệng, không biết phải nói thế nào.

“Làm sao vậy? Mới vài tháng không gặp, đã quên mất huynh?” nam nhân ngồi quay lưng về phía Từ Man, ngoảnh đầu lại, vẫn là nụ cười ôn nhu đó, sủng nịch đó khiến cả người nàng run lên.

Từ Man há miệng vài lần mới tìm lại được thanh âm, kích động nói: “Huynh về hồi nào? Không phải nói tháng sau mới trở về sao?”

“Nha đầu ngốc, hôm nay là mừng ba tháng năm, không phải đã là tháng sau sao!” Gia Cát Sơ Thanh toàn thân vận thâm y màu trắng ngà, thùng thình đứng lên, đi đến trước mặt Từ Man, nhéo nhéo cái mũi nhỏ của nàng.

Từ Man cảm nhận được độ ấm chân thật của ngón tay, lúc này mới chắc chắn người này thật sự đã trở lại.

“Không phải là muội hồ đồ sao!” Từ Man đẩy tay hắt ra, nhìn trái nhìn phải, ngoại trừ có hơi gầy ra thì không có gì thay đổi, “Chẳng phải huynh nói xuống ruộng ư? Sao chả thấy đen đi chút nào?”

Gia Cát Sơ Thanh lắc đầu nói: “Còn không phải là xuống ruộng sao, một ngày hơn phân nửa đều ở dưới ruộng, muốn tìm loại giống tốt hơn, nhưng quả thật phơi nắng không đen, cũng không có cách nào.”

Từ Man nghi ngờ nhìn cái cổ đã biến thành màu đồng của Gia Cát Sơ Liêm, không tin nhìn lại Gia Cát Sơ Thanh.

“Có lẽ là huynh giống A đa ấy.” Gia Cát Sơ Thanh giải thích.

Từ Man nhớ tới đại cô phụ vẫn luôn phơi nắng mà không đen được, đâm ra cũng tin vài phần.

“Chỉ có mỗi hai người huynh thôi hả?” Từ Man phát hiện ngoại trừ Hàn Y ở một bên bưng trà rót nước ra, đến một nha hoàn đều không có.

Gia Cát Sơ Thanh gật đầu, cố nén xúc động muốn đuổi tay sờ sờ hai má Từ Man, trả lời: “Bọn huynh không thích đông người, hôm nay đi du hồ, rất tốt.”

Từ Man nghiêng đầu nhìn nhìn Chu Hoàn, thấy Gia Cát Sơ Liêm tựa hồ cũng có chút ngại ngùng, bèn kêu ma ma thiếp thân đến đây, đi theo Chu Hoàn, lại nói: “Ta có một số việc muốn tìm tiểu ca ca nói mấy lời, A Hoàn người chờ ta một chút.”

Chu Hoàn lúc này không biết Từ Man muốn tạo cơ hội cho nàng cùng Gia Cát Sơ Liêm ở chung, chỉ ngây ngốc, tuy nàng bản tính ngay thẳng, nhưng cô nam quả nữ như vậy, dù sao vẫn có chút không được tự nhiên.

Cũng may Từ Man kêu ma ma lại đây, chính nàng cũng không vào lương đình, chỉ ở bên hồ đi dạo một chút, cũng không có gì.

Từ Man vì bận tốt, tận hết sức lực túm Gia Cát Sơ Thanh đi ra ngoài, Thanh Mai nhìn động tác thô lỗ quận chúa của nhà mình mà thở dài không thôi, ai không biết còn tưởng rằng quận chúa cường đoạt dân nam đâu.

Lúc trước Từ Man thường xuyên đi tìm Gia Cát Sơ Thanh, nhưng sau lớn rồi, Đại trưởng công chúa không cho phép mới ít qua hẳn, nhưng người bên cạnh Từ Man đều biết quan hệ của quận chúa và Gia Cát Sơ Thanh không tệ. Hơn nữa thỉnh thoảng Từ Man còn thích nói chuyện riêng với Gia Cát Sơ Thanh, cho nên ai nấy đều rất tự giác cách xa một khoảng.

Từ Man hùng hồn lôi Gia Cát Sơ Thanh đi, đợi đi đến cạnh vòng tròn dưới chân núi, nàng mới phát giác hành động của mình thật sự rất không đúng mực, liền buông tay Gia Cát Sơ Thanh ra, nhưng Gia Cát Sơ Thanh lại lật tay áo nắm ngược lại tay Từ Man, rồi tay áo rộng buông xuống, che kín đôi bàn tay nắm nhau.

“Huynh buông tay a, đây là chỗ đông người.” Từ Man cũng không muốn bị người nói ra nói vào.

“Đâu có người lạ a, muội cho là trước khi đến mộ sẽ không chuẩn bị trước ư? Đã sớm dọn sạch rồi, trừ chúng ta ra, không một ai được bước vào.” Gia Cát Sơ Thanh nhéo nhéo lòng bàn tay Từ Man, nỗi nhớ thương bao nhiêu ngày ngày đêm đêm, đã nhanh chóng biến thành hồng thủy tràn ra, hẳn cảm thấy, nếu hẳn không rước Từ Man về nhà, sớm hay muộn có một ngày, hẳn nhất định sẽ vì tương tư thành bệnh mà bỏ mạng không chừng.

“Còn mộ mộ, ai là mộ huynh.” Từ Man bĩu môi, cũng không biết là mình đang làm nũng, còn may, ít nhất nàng và Gia Cát Sơ Thanh hoàn toàn không có quan hệ huyết thống.

“Thế...” Gia Cát Sơ Thanh kề sát tai Từ Man nhẹ nói: “Gọi nhạc mẫu đi.”

Từ Man bị hắt phun nhiệt khí lên tai, đến ngón chân cũng nhũn ra, xấu hổ đỏ cả mặt tránh đi, trừng hắt: “Đừng làm vậy, còn có nha hoàn đấy!”

“Nha hoàn đâu?” Gia Cát Sơ Thanh làm ra vẻ mờ mịt quay đầu, trả lời.

Từ Man cũng quay đầu, phát hiện không có lấy một đứa nha hoàn, Hàn Y cũng mất tăm.

“Sẽ không phải là huynh bảo Hàn Y dẫn đi đó chứ!” Từ Man nghiêng răng, giọng hậm hực nói.

Gia Cát Sơ Thanh lại kéo nàng, quen cửa quen nẻo đi đến một đụn đá thiên nhiên, nơi đó có một thạch động, nhìn từ bên ngoài không thấy được bên trong, nhưng từ trong có thể nhìn ra bên ngoài, rõ ràng không phải một cái động, nhưng được nhiều tảng đá đan xen vào nhau, hình thành thủ thuật che mắt.

“A Man, muội cũng không nhớ huynh...” Rốt cuộc không chịu nổi tương tư, Gia Cát Sơ Thanh ôm lấy người trong lòng mà mình ngày nhớ đêm mong, ủy khuất nói.

Từ Man cũng động lòng, lại nghĩ đến suy nghĩ trước đó, bèn lớn mật nói: “Ai nói muội không nhớ huynh.”

Gia Cát Sơ Thanh vui mừng nói: “Muội thật sự có nhớ huynh ư?”

Từ Man cứng ngắt gật gật đầu.

Gia Cát Sơ Thanh cứ nhiên cười đến ngây ngốc, hoàn toàn không còn là tay lão luyện trên thương trường như mọi ngày nữa.

“Huynh... huynh ban ngày nhớ, ban đêm cũng nhớ, nhớ đến không ngủ được, liền lôi thư muội viết ra đọc, mặc dù đều là ca ca muội viết, nhưng huynh luôn có thể mừng tượng nếu là muội thì sẽ viết ra nét chữ như thế nào, nếu là muội, ngữ khí chắc chắn sẽ không khách sáo như thế, nếu là muội...” Gia Cát Sơ Thanh ôm chặt lấy Từ Man, nhắm hai mắt lại, an tâm nói: “Chắc hẳn sẽ hỏi huynh rất nhiều vấn đề, nhất định sẽ... làm cho huynh càng thêm nhớ muội.”

Từ Man ôm lại hẳn, vuốt lấy tấm lưng hẳn, cảm nhận được thân thể hẳn cấp bách. Từ Man có chút then thùng, chỉ một cái ôm thôi mà đã động tình sao.

“A Man, huynh không muốn đợi nữa, huynh cảm thấy huynh sắp điên rồi, cứ tiếp tục thế này, huynh khẳng định sẽ đến hoàng cung cầu xin hoàng thượng ban hôn, sau đó sẽ rước muội về nhà ngay hôm đó.” Gia Cát Sơ Thanh hôn lên vành tai Từ Man, sa vào mùi thơm cơ thể của nàng.

“Ai cho huynh kích động, đại ca huynh còn chưa thành thân đâu đấy!” Từ Man đẩy đẩy hẳn, chỉ có thể mặc hẳn ôm mình, lại nói nàng đã thời gian dài không gặp hẳn, trong lòng cũng thấy nhớ.

Gia Cát Sơ Thanh xấu xa cười nói: “Nhất định sẽ thành, đại ca huynh, huynh ấy... chắc chắn sẽ đồng ý.”

Từ Man nện hẳn một cái, chàng trai này, cho dù không thành, hẳn cũng sẽ tác hợp cho thành đi, cũng không quan tâm đến cảm thụ của đại ca hẳn.

Gia Cát Sơ Thanh bị nàng nện một cái, phản xạ có điều kiện, gồng mình đỡ, nào ngờ Từ Man chỉ quay đầu lại, Gia Cát Sơ Thanh cứ nhiên đem môi dán tại khóe môi Từ Man.

Ngay lập tức, hân nóng đỏ cả mặt, thấp thỏm cuống quýt nói: “Huynh... huynh không phải muốn khinh bạc muội, không phải huynh cố ý, muội đừng giận, lần sau huynh sẽ không như vậy.”

Lúc bấy giờ Từ Man mới nhớ ra, nàng từng sợ Gia Cát Sơ Thanh vượt rào, bèn quy định hân, trước khi thành thân không được hôn nàng, nếu không nàng sẽ cân nhắc lại mối hôn sự này.

Trái tim thắt một cái, trong cơn xúc động, Từ Man vươn tay ôm cổ Gia Cát Sơ Thanh, chột dấn môi mình lên môi hân, hương vị mềm mại ngọt ngào kia, dường như muốn hút luôn cả linh hồn của Gia Cát Sơ Thanh.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 116: Lưỡng Tình Tương Duyệt

Môi Gia Cát Sơ Thanh có hơi lạnh, rất khô mát, Từ Man đỏ mặt, xúc động dán lên, lập tức cảm giác được thân thể hần nháy mắt cứng ngắc, sau đó lại bắt đầu run rẩy không ngừng, hai tay cũng trở nên không biết làm sao.

Xúc động ban đầu qua đi, Từ Man có chút ảo não, nhưng nhìn dáng vẻ ngây ngô của Gia Cát Sơ Thanh thế kia, nhất thời cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn nhiều, thậm chí từng chút một dán từ môi hần đến hai má, thẳng đến dừng lại bên tai Gia Cát Sơ Thanh, mới hà hơi nhẹ nhàng nói: “Tiểu ca ca, muội thích huynh.”

Trong đầu Gia Cát Sơ Thanh như bất ngờ nổ tung, trong đáy lòng cảm xúc phấn khởi cực độ tuôn trào lên như thủy triều, lên thẳng đỉnh đầu hần, ngay cả tầm mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, hần giống như một con thú bị giam cầm trong lao nhiều năm, một khi được thả gông xiềng thì không còn cách nào thu hồi.

Vươn tay giữ lấy gáy Từ Man, bờ môi hơi lạnh không hề cố kỵ mà dán tới. Đầu tiên, Gia Cát Sơ Thanh hôn lung tung, nhưng cứ luôn thấy còn chưa đủ, mãi đến khi Từ Man hơi hé môi, hần mới như tìm được một lối đi, sau đó răng môi thăm thiết, trần trọc dây dưa, nhiệt liệt hận không thể nuốt trọn Từ Man vào bụng.

Từ Man cảm thấy lưỡi phát đau, lại bị kích động ngoài dự đoán của Gia Cát Sơ Thanh đã động, cho dù hần không có trình tự, cho dù kỹ thuật

hôn của hắn không cao, nhưng hắn dùng nhiệt tình và điên cuồng của mình chứng thật với Từ Man rằng hắn yêu nàng bao nhiêu, đồng thời khát vọng nàng đến nhường nào. Nhiều năm như vậy, hắn vẫn chờ nàng, đầu cho nàng đã nhận lời cầu hôn của hắn, nhưng cũng không làm ra hành động quá khích. Như hôm nay, nếu không phải nàng chủ động, chống đỡ dữ lắm cũng chỉ là ôm ấp, cùng lắm cũng chỉ có hôn má như ở rừng hoa đào lần đó. Hắn cẩn thận chở che nàng trong vòng tay, không dám bước một bước vào lời tri.

Mùi hương say lòng người, cảm xúc mềm mại của thiếu nữ, giống như loại độc dược chí mạng, làm tê liệt lý trí của Gia Cát Sơ Thanh. Hai mắt hắn rưng rưng, người con gái hắn nâng niu nhiều năm rồi cuộc đã nguyện ý mở lòng với hắn, hắn cảm thấy trái tim mình như mềm đi. Loại hạnh phúc cực hạn này khiến hắn lớn mật dây dưa đầu lười thơn mềm của thiếu nữ, hấp thụ ấm áp của nàng, lại run run mê mê hôn theo làn môi đến cổ nàng.

Từ Man lập tức cũng run theo, mặt càng trở nên đỏ ửng, nàng chưa từng biết hóa ra cổ của mình là nơi mẫn cảm, môi Gia Cát Sơ Thanh thoắt nông thoắt nhẹ, nhiều lần để lại ấn ký trên cổ của nàng, loại khát vọng cực hạn lại yêu thương không dám mặc sức làm tổn thương này, khiến cho Từ Man đau lòng. Nàng dùng sức ôm chặt cổ Gia Cát Sơ Thanh, rướn cầm lên, để cho Gia Cát Sơ Thanh dễ dàng hôn lên thân thể nàng, một mạch đến xương quai xanh của nàng, thậm chí là đến trước bầu ngực tròn.

Gia Cát Sơ Thanh thấy mình càng hôn càng muốn thêm, nhưng càng muốn lại càng không thể giải thoát, mãi đến khi nửa thân dưới căng cứng đến đau buốt. Môi hắn vẫn kề sát trên làn da thơn mềm kia, tay hắn cũng từ nắm giữ gáy Từ Man, dời đến lưng nàng thậm chí là hông. Lý trí của hắn còn sót lại, nhưng dục vọng lại điên cuồng tàn sát bừa bãi, cho dù hắn muốn dừng lại, nhưng hai tay dường như không nghe lời, sau khi vuốt ve phần hông tròn đầy, thậm chí có suy nghĩ muốn cởi bỏ váy của nàng. Nhưng rồi cuộc tình yêu mãnh liệt kia, đã làm cho hắn tỉnh táo lại.

Cách hăn yêu, là bảo hộ, chứ không phải thương tổn.

“A Man...” Tình dục chưa lui, thanh âm Gia Cát Sơ Thanh khàn khàn, thì trán lên bả vai Từ Man, hai mắt nhắm ghiền, mở miệng thở hỗn hển.

Từ Man sớm đã bị hôn đến nhũn cả người, dán người lên tảng đá bóng nhẵn, nàng cảm thấy linh hồn đều như không còn của chính mình, màn hôn kịch liệt kia, khi Gia Cát Sơ Thanh vuốt ve nàng, nàng cũng đồng dạng vuốt ve lại hăn, đầu óc sớm đã biến thành một cục bột đặc quánh. Nàng chỉ cảm thấy kia mùi hương dễ chịu, kia thân thể khiến người an tâm, toàn bộ đều là của nàng, không một ai có thể cướp đi.

“A Man, thực xin lỗi... huynh không thể kiềm chế được.” Gia Cát Sơ Thanh ngại ngùng nói.

Từ Man hồi thần, cười khẽ một tiếng, nam nữ luyện ái thời nào cũng giống nhau, một khi đã nếm được mùi vị tình ái, thì sẽ không kiềm được mà tới gần, nhịn không được mà càng thân mật thêm. Nàng chẳng hề do dự cúi đầu hôn Gia Cát Sơ Thanh một cái, không hề nói gì, cũng đã đại biểu cho hết thảy.

Gia Cát Sơ Thanh bỗng chốc sửng sốt, mở to hai mắt ra, chầm chậm ngẩng đầu, nhìn nét mặt cười tươi như hoa của Từ Man, khóe miệng cũng cong lên theo. Hăn lại ôm chầm lấy Từ Man vào lòng, trái tim chưa từng được lấp đầy như lúc này, giống như một nửa linh hồn đã mất đi từ lâu, rốt cuộc đã trở lại.

“A Man, chờ đại ca đánh thân rồi, chúng ta cũng chuẩn bị thành hôn đi.”

Từ Man ôm lại hăn, hài lòng cười, cứ như vậy đi, trên đời này không còn ai tốt hơn hăn.

“Làm gì khẩn cấp như vậy a?”

Gia Cát Sơ Thanh lúng túng đỏ cả lỗ tai, lại kiên định gật gật đầu nói: “Bằng không, huynh sợ mình sắp điên rồi.”

Từ Man kề sát vào hăn, cảm nhận được chút căng cứng kia, không khỏi cười lớn thành tiếng, xem ra nếu không thành hôn, chàng trai này thật sự sẽ ghen đến hỏng mất.

“A Man... A Man...” rầm rì từng tiếng gọi, giống như đánh vào đáy lòng Từ Man, lại càng tăng thêm niềm tin của Gia Cát Sơ Thanh, đây không phải giấc mơ, A Man của hăn sẽ không bao giờ rời xa hăn nữa.

Chờ hai người thu thập chín chu xong, hai tay vẫn nắm lấy nhau, một khi đóa hoa tình yêu đã nở rộ thì không một ai có thể ngăn cản hai người dính lấy nhau, như thế thời thời khắc khắc đều muốn dính cùng một chỗ, ôm và hôn môi, chẳng qua là phương thức bày tỏ tình yêu của họ.

Lần thứ ba hôn môi Từ Man, Gia Cát Sơ Thanh sửa sang lại quần áo của nàng, rồi mới lưu luyến không rời dắt nàng ra khỏi thạch động, chậm rãi đi trở về. Từ Man nắm chặt tay hăn, cười đến ngọt ngào. Gia Cát Sơ Thanh đối xử với nàng không những quá mức cẩn thận, lại càng thêm săn sóc.

“Muội có mệt không, muốn huynh công muội không?” Gia Cát Sơ Thanh thấy đường về còn phải đi một đoạn, chỉ cần hăn công Từ Man một đoạn rồi thả xuống thì sẽ không có người nhìn thấy.

Từ Man nhìn con đường phía trước, lắc đầu, dán sát cánh tay Gia Cát Sơ Thanh, làm nũng nói: “Không cần, cũng đâu có xa, hơn nữa thân mình huynh không tốt.”

Ánh mắt Gia Cát Sơ Thanh hơi ám, nếu hăn sinh ra đã có thân thể khỏe mạnh, thì hăn nhất định sẽ có thể làm được rất nhiều chuyện vì Từ Man.

Như cảm nhận được tiếng lòng của Gia Cát Sơ Thanh, Từ Man nghiêng đầu nhìn Gia Cát Sơ Thanh, nghiêm túc nói: “Muội là người rất thực tế, nếu huynh không tìm người trị khỏi thân thể, hoặc là động một chút thì có khả năng... muội chắc chắn sẽ không gả cho huynh, bởi vì cái muội muốn là hạnh phúc lâu dài, chứ không phải là động tình trong nhất thời. Nhưng nếu huynh đã trị khỏi, hơn nữa thân thể cũng không còn vấn đề, muội cũng đã chấp nhận huynh, thì tất cả những vấn đề kia không còn là vấn đề nữa. Đừng cứ luôn muốn làm nhiều điều vì muội, bởi vì muội đồng dạng cũng sẽ làm nhiều điều vì huynh, tình yêu không phải đòi hỏi, mà là dành cho nhau. Huynh thương muội, muội nhất định cũng sẽ càng thêm thương huynh.”

“Tiểu nha đầu, rõ thật là...” Gia Cát Sơ Thanh chớp đôi mắt có hơi ươn ướt, quệt cái mũi Từ Man, trong lòng rung động.

Lúc hai người gần đến lương đình, Hàn Y rốt cuộc mang theo đám nha hoàn trở lại, Thanh Mai giương mắt nhìn vẻ mặt của Từ Man, liền biết đây là có tình ý, nhưng mặt vẫn nghiêm trang như cũ nói: “Vừa rồi đi nhầm hướng khác, không tìm thấy quận chúa, xin quận chúa thứ tội.”

Từ Man trừng mắt nhìn điệu bộ của nàng ta, giả vờ giả vịt cái gì.

Thanh Mai nín cười, mang theo nha hoàn lại ra sau Từ Man. Hàn Y thì mặt đầy khổ sở nhìn theo bóng lưng Gia Cát Sơ Thanh. Hắn thật sự là hết lòng vì chủ thượng mà, đi dạo chơi sơn cảnh cùng một đám tiểu nha hoàn lú lú, còn nặng nề lên đòi trở về tìm quận chúa, thiếu chút nữa bị làm phiền chết rồi, đây có thể so với giết địch còn khó hơn.

Từ Man đi đến lương đình, nhìn tình huống bên trong, thiếu chút nữa bật cười ra tiếng, chỉ thấy Chu Hoàn ngồi ở bên trong hứng thú dào dạt mà ngắm nhìn, mà bên ngoài Gia Cát Sơ Liêm thế nhưng đang đánh quyền, còn đánh rất mạnh mẽ, rất sắc bén. Hai người này sẽ không cứ thế mà người ngồi người đánh cho đến tận bây giờ chứ.

“A Man, người đã trở lại, Gia Cát đại ca thật là lợi hại, bộ quyền này ta vẫn luôn muốn học, ấy vậy mà học mãi chưa được.” Chu Hoàn đã hoàn toàn thay đổi dáng vẻ ưỡn ẹo lúng túng khi nãy, toàn thân như thể phát sáng vậy, tinh thần rõ là phấn chấn.

Từ Man thấy Gia Cát Sơ Liêm thu thế, còn tăng hăng ho một tiếng giả vờ như không có chuyện gì đứng ở một bên, lại thấy hai mắt Chu Hoàn đều lấp lánh sùng bái như là fan hâm mộ cuồng nhiệt, không khỏi nghiêng đầu nhìn Gia Cát Sơ Thanh, nháy mắt mấy cái, ý tứ là: huynh thấy đại ca huynh tài chưa, một bộ quyền liền dụ về được một bà vợ, còn huynh cùi bắp cỡ nào, theo đuổi nhiều năm như vậy mới đắc thủ.

Gia Cát Sơ Thanh cũng không e lệ, cúi đầu lặng yên thổi khí trên cổ Từ Man, nha đầu kia run lên một cái, lập tức thành thật.

Từ Man cắn răng, vừa xấu hổ vừa tức muốn chết.

“Giờ giấc không còn sớm nữa, chúng ta về trước đi.” Thấy Chu Hoàn còn chưa hết hưng phấn, Từ Man nhìn sắc trời, cũng nên dùng cơm trưa rồi, sợ một lát nữa còn chưa quay lại, mẫu thân sẽ phái người đến đây.

Chu Hoàn có chút tiếc nuối, nhưng dầu gì Gia Cát Sơ Liêm là ngoại nam, không thể lưu lại quá lâu, bèn đi theo Từ Man ra khỏi lương đình.

Từ Man quay đầu lại, nhìn ánh mắt đong đầy luyện tiếc của Gia Cát Sơ Thanh, nhoèn miệng cười mới dùng khẩu hình nói: “Nhanh đến lấy muội nha!”

Gia Cát Sơ Thanh cũng hồi đáp bằng một nụ cười ấm áp, gật gật đầu.

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Gia Cát Sơ Liêm đầu tiên là nhìn bóng dáng yếu điệu của Chu Hoàn biến mất, sau đó quay đầu nhìn về phía đệ đệ mình, vừa rồi khẩu hình kia, hẳn cũng nhìn thấy, bao nhiêu năm nay hẳn luôn ở tại quân doanh phải chăng đã bỏ lỡ cái gì.

Gia Cát Sơ Thanh cảm thấy mỹ mãn quay đầu, nói: “Đây là em dâu không tệ nhỉ?”

“Đệ thật sự đã làm được a?” Gia Cát Sơ Liêm vẫn luôn biết đệ đệ mình đối với Từ Man có một phần tâm tư, nhưng từ ban đầu Sơ Thanh nói là muốn làm muội muội, về sau xem như cũng có chút manh mối, thì cũng theo Gia Cát gia sụp đổ mà trở nên không có khả năng, cho nên dù đệ đệ thân mình không tốt, Từ Man đến chăm sóc, hẳn cũng không nghĩ sẽ khắc sâu đến thế. Lại không ngờ rằng đệ đệ mình cứ nhiên vẫn kiên trì chờ đợi nhiều năm như vậy.

Gia Cát Sơ Thanh chỉnh lại cổ tay áo vừa rồi bị núu nhãn, ngẩng đầu nói: “Chỉ chờ sau khi huynh đi cầu thân xong, đệ cũng nên đi rồi.”

“Đệ không phải là vì muốn tìm một chị dâu thân quen cho vợ mình, mà làm cho huynh đến gặp Chu đại cô nương đó chứ?” Gia Cát Sơ Liêm có cảm giác như bị mắc mưu.

“Không sao cả, dù sao sau này đệ cũng sẽ cùng A Man ở lại phủ quận chúa.” Gia Cát Sơ Thanh mới sẽ không thừa nhận, “Hơn nữa, huynh đối với Chu đại cô nương cũng không phải không có hảo cảm, trước kia cũng từng gặp qua, như vậy còn tốt hơn nhiều là sống với một người mà mình không hề quen biết tí gì đúng không.”

Gia Cát Sơ Liêm bị đệ đệ nói trúng, hai má đỏ lên, tầm mắt bắt đầu phiêu diêu.

“Vả lại, huynh cũng biết, huynh cùng Chu đại cô nương, hiện tại là lựa chọn tốt nhất, tốt với huynh mà cũng tốt với nàng ta.” Nụ cười của Gia Cát Sơ Thanh đột nhiên nhạt dần, hẳn đã điều tra mấy năm nay còn chưa đủ, còn cần thêm ít chứng cứ nữa. Song tuyệt đối sẽ không để vị trong cung kia tính kế đến nhà Gia Cát hẳn.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 117: Hôn Sự Của Tú Oánh

Gia Cát gia hành động rất nhanh, sau khi mẹ của Gia Cát Mỹ Yên – Lỗ thị cùng công chúa Hòa Húc đặc biệt tìm Gia Cát gia lão phu nhân, Gia Cát gia lập tức liền đưa lễ nạp thái, hai nhà còn đổi bát tự vấn danh, thậm chí trong tháng hai, Gia Cát Sơ Liêm còn tự mình đi một chuyến đến đầm lầy, bắt một đôi chim nhạn dùng để nạp cát, làm nạp lễ. Sau đó nạp chính là Gia Cát Sơ Liêm dẫn theo Gia Cát Sơ Thanh, hai huynh đệ đưa sính lễ đến Chu phủ. Đến đây, hôn sự hai nhà của Chu Hoàn và Gia Cát Sơ Liêm được định vào đầu xuân sang năm. Một loạt động tác này, rất nhanh đã khiến cho người ta không kịp phản ứng, nhất là Gia Cát gia và Chu gia ban đầu vốn cúi thấp, mãi đến khi hai nhà đối canh thiệp, người trong cung mới được hay tin.

*Nạp thái: nhà trai chuẩn bị lễ vật, cậy người mối đến đặt vấn đề với nhà gái.

Vấn danh: nhà trai viết tên họ, ngày tháng năm sinh của người nam lên thiệp hồng, nhờ người mối đưa đến nhà gái, nếu nhà gái ưng thuận kết thân, cũng sẽ ghi tên tuổi, ngày tháng năm sinh của người nữ lên thiệp hồng, sau đó gửi cho thầy tướng số để tính bát tự cho đôi trẻ.

Nạp cát: sau khi đã có kết quả hòa hợp hay xung khắc về bát tự của hai bên nam nữ, sẽ có bàn luận sơ bộ về hôn sự.

Nạp chính: đính hôn.

“Sao có thể như vậy được? A nương lúc trước không phải mẹ đã nói ư? Sao hửn có thể lấy cô nương nhà họ Chu được?” Đại hoàng tử bức dọc đứng ở trong điện, tâm tình tối tăm, từ lần trước xảy ra chuyện đó, hửn lại bị Hoàng đế lạnh lùng một thời gian, mặc dù sau đó thoát nhìn như là đã khôi phục long sủng, nhưng như thế càng khiến cho Đại hoàng tử càng hiểu được một cách sâu sắc. Rằng chỉ cần hửn không vùng vẫy, những ngày tháng trong tương lai chắc hửn so với những ngày bị cấm túc kia, càng bi thảm hơn.

“Con cũng quá thiếu kiên nhẫn rồi, con nhìn muội muội con đi.” Hoàng mỹ nhân dùng đầu trâm bạc gạt lựa son, từng chút một gạt tạt chất bên trong loại bỏ đi, cực kỳ tỉ mỉ.

Đại hoàng tử quay đầu nhìn về phía Thục Viện đang im lặng ngồi trên sập tựa một chậu cây cảnh, hơi giận của hửn thoáng bốc hơi hết. Nếu không phải mẫu thân tự mình nói cho hửn, hửn căn bản sẽ không ngờ muội muội với tính tình kiêu căng ương ngạnh và cả không biết đạo lý, tất cả đều là giả vờ, vì để làm nền cho hình tượng một ca ca tốt, một hoàng tử tốt là hửn.

“Xem ra, là phụ hoàng không muốn cửa hôn sự này, cho nên mới để lộ tin này ra.” Thục Viện chẳng hề quan tâm nói, ban đầu nàng muốn chọn Gia Cát Sơ Liêm, cũng chỉ vì nhìn trúng địa vị trong quân của hửn, cùng với trợ lực của Tả tướng sắp sửa khôi phục, như vậy Tả tướng và Hữu tướng kiềm chế lẫn nhau, giống hệt như phụ hoàng đã làm năm đó. Chỉ tiếc, Gia Cát gia lại không biết điều.

Hoàng mỹ nhân lau trâm bạc vào khăn tay, lau ra một mảng đỏ tươi.

“Vậy bây giờ làm thế nào? Không lôi kéo được Gia Cát gia, gần đây Trần gia lại càng không an phận, đặc biệt sau khi nha đầu Thục Thận kia gả đi.” Đại hoàng tử ngồi xuống cạnh muội muội, phiền não nói.

“Huynh gấp cái gì, Hoàng hậu nương nương cũng chưa gấp, Lỗ gia lại càng chưa nhúc nhích đâu.” Thục Viện bỏ cây kéo vào lại trong khay, cầm khăn lau tay, quay đầu nói: “Chỉ cần Trần mỹ nhân không có con trai, phụ thân lại không nạp nữ nhân Trần gia vào cung, chúng ta sẽ không sợ.”

“Cho dù phụ thân có nạp thêm nữ nhân Trần gia vào cung, chúng ta cũng không sợ.” Gương mặt tuần tú của Đại hoàng tử có chút dữ tợn, âm ngoan nói: “Dù sao cũng không sinh được đứa nhỏ.”

Thục Viện thản nhiên cười cười, cũng không phản bác.

“Hiện tại Gia Cát gia còn có lão nhị Gia Cát Sơ Thanh, muội thấy thế nào?” Đại hoàng tử nghĩ nghĩ, đoạn mở miệng nói.

“Trái tim người ta đã sớm có chủ, nào sẽ chịu lấy muội?” Thục Viện lạnh tanh nói: “Năm đó Hoàng Tú Oánh suy tính lâu như vậy, cuối cùng còn không phải thất thủ sao.”

“Đừng nhắc tới con bé ngu xuẩn kia!” Đại hoàng tử nhớ tới là tức, nếu không tại do đứa ngu xuẩn kia, Từ Man sao có thể chạy thoát, nếu không phải nó muốn quấy hỏng chuyện, cuối cùng sao có thể bị người ta thiết kế, gây ra chuyện lớn như thế.

“Người thì đúng là có hơi ngu, nhưng vẫn còn chỗ hữu dụng.” Thục Viện tựa lưng lên nệm dày, lười biếng nói: “Lại nói thế nào, cũng là thiếu nữ đang tuổi thanh xuân, cứ như vậy phí hoài cả đời, thật đáng tiếc.”

“Ý của muội là?” Đại hoàng tử quay đầu, nghi hoặc nói.

Thục Viện cười khanh khách, đỡ trâm phượng mang trên đầu, lạnh lùng nói: “Gần đây nhà họ Hoàng tinh thần bất ổn, không ít người thấy ông ngoại mất, liền không chống đỡ được, không phải có vài kẻ không muốn sống cứ nhiên còn muốn nhằm nhe chia quyền của nhà họ Hoàng ư? Thế thì chúng ta cứ dứt khoát nâng dậy một cái, để cho bọn họ đấu đi.”

“Muội đã vừa ý ai?” Đại hoàng tử nói.

“Huynh thấy Tào đắc thắng, thế nào?” con người Thục Viện chột lóe, hỏi.

Đại hoàng tử vội nói: “Hắn có họ hàng với Hà thị phu nhân của Trần tướng quân.”

“Hừ, họ hàng cái gì, cũng ra khỏi Ngũ phục rồi, cùng lắm chỉ là họ hàng xa, bằng không ở trong quân doanh lăn lộn lâu như vậy, cũng sẽ không chỉ là một chức Tào nhỏ bé.” Thục Viện khinh thường nói.

“Có thể được ư?” Đại hoàng tử có chút không chắc chắn.

“Sao lại không được, ta thấy được đấy.” Hoàng mỹ nhân nói.

Đại hoàng tử dừng một chút, chỉ nói: “Con thấy hắn chỉ là một tên giao hoạt.”

“Chúng tỏ hắn là một người thông minh!” Thục Viện lập tức nói: “Nếu Trần gia nhiều năm như vậy đều không đáng tin cậy, còn không bằng dựa vào chúng ta – nơi có thể cho hắn điều lợi, vả lại, phu nhân hắn một thời gian trước không phải chết bệnh sao, chúng ta lại cho hắn một người vợ mới.”

“Nhưng hắn sắp 40 rồi.” Đại hoàng tử không muốn để người khác nói hắn dùng biểu muội lung lạc lòng quân.

Thục Viện cầm khăn tay phủ lên mặt, nhìn lên nóc nhà toát ra ánh vàng rực rỡ, lại nói: “Nhưng có một biểu muội thế kia, ai còn dám lấy nàng ta? Hay là đi làm ni cô? Huynh cam tâm, nàng ta cũng không cam tâm, huống chi, cái ngữ ấy, được làm chính thê thì phải nên thả nhang tạ ơn tổ tiên rồi! Hơn nữa, chờ nàng ta gả qua đó, vị trí của Tào tướng quân cũng nên động đậy một chút.”

“Ta nghe nói, Tào tướng quân kia hậu viện không ít người đâu.”
Hoàng mỹ nhân ra chiều thương tiếc nói.

Thục Viện gỡ khăn tay ra, ngồi dậy, cười đến diễm lệ nói: “Thế còn không phải là vừa khéo sao, nàng ta không phải thích nhất là tính kẻ người khác sao? Cả một viện kia cấp cho nàng ta tính kẻ, cũng miễn cho nàng ta có thời gian đối nghịch với chúng ta.”

Hoàng mỹ nhân cũng làm ra vẻ thờ dài, lại cầm son lên trang điểm.

Đại hoàng tử vỗ đùi, chuyện này liền quyết định xong.

Ba ngày sau, trong cung phái người đến Hoàng phủ, từ dạo trước sau khi Hoàng Tú Oánh từ phủ Gia Cát khóc lóc trở về, đây là lần đầu tiên bước ra khỏi viện của mình.

Nhìn nam nhân cải trang mà đến ngồi trên ghế, ánh mắt Hoàng Tú Oánh lạnh lùng, không nói gì.

“Biểu muội đã lâu không gặp a.” Trong phòng không có người ngoài, đều là tâm phúc, Đại hoàng tử dĩ nhiên không tiếp tục ngụy trang, cười mũ, thoải mái ngồi xuống.

“Huynh tìm ta đến, việc gì?” Hoàng Tú Oánh không hề muốn nói chuyện với tên nam nhân này một chút nào, vừa thấy hắn là nàng lại nhớ đến cái ngày nhục nhã ấy, còn cả bộ dáng toàn thân trần truồng ghê tởm của hắn nữa.

“Chậc chậc, biểu muội thực lạnh lùng đó.” Đại hoàng tử đặt mũ xuống, đứng dậy đi đến trước mặt Hoàng Tú Oánh.

Hoàng Tú Oánh hất đầu qua một bên, không muốn đếm xỉa đến hắn.

“Người chớ giả vờ nữa! Còn trưng dáng vẻ người bị hại ở đây làm gì.” Đại hoàng tử không hề che dấu sự chán ghét của mình.

“Ta chẳng lẽ không đúng là người bị hại ư? Nếu không phải người đặt bẫy...” Hoàng Tú Oánh giận đến tràn nước mắt.

“Ta đặt bẫy? Đúng vậy, là ta đặt!” Đại hoàng tử một phen nắm cằm Hoàng Tú Oánh, hung tợn nói: “Nhưng người cũng không phải làm hỏng chuyện tốt của ta ư!”

Hoàng Tú Oánh tựa hồ chưa từng thấy một đại biểu ca ngầy thường ôn hòa sẵn sốc, cư nhiên sẽ trở nên khủng bố đến thế, cả người ngây ngốc ngẩn người ngay tại chỗ, sợ tới mức nói không ra lời.

“Bất quá quên đi, nếu vì nường của ta đã cầu tình giúp muội, ta cũng sẽ không so đo nữa.” Đại hoàng tử buông tay, lùi ra sau một bước, lơ đãng nói: “Hơn nữa ta còn tìm một lối thoát cho muội.”

Hoàng Tú Oánh rung mình một cái, ngẩng đầu nói: “Người muốn làm gì? Ta đã thành ra thế này, các người còn muốn làm cái gì?”

“Biểu muội, ta nghĩ người phải phân biệt rõ ràng, với tình huống này của muội, nếu chúng ta không giúp muội, muội đã phải đến từ đường từ lâu rồi, còn có mặt mũi mà sống ư? Còn có mặt mũi mà đến phủ Gia Cát tự rước lấy nhục ư?” Đại hoàng tử khinh bỉ nhìn Hoàng Tú Oánh, cười nhạt nói.

“Các người theo dõi ta?” Hoàng Tú Oánh mở to hai mắt, hét lớn.

Đại hoàng tử liếc nàng ta một cái, không phủ nhận, lại nói tiếp: “Muội đã là người nhà họ Hoàng, a nường ta khẳng định sẽ không bạc đãi muội, trong quân của nhà họ Hoàng chúng ta, có vị Tào tướng quân, nhân phẩm không tệ, muội gả đến đó đi.”

Hoàng Tú Oánh quả thực không thể tin được, biểu ca của mình cứ nhiên tùy tiện nói muốn gả mình cho một người chưa từng nghe qua.

“Tại sao ta phải gả cho người đó? Tại sao? Ta cho người nhìn qua thân thể, người nên lấy ta mới phải!” tướng quân cái quái gì, nàng không thèm! Nếu địa vị của nàng vẫn thấp hơn Từ Man, vậy nàng báo thù bằng cách nào, nàng lấy lại công bằng cho mình như thế nào!

“Người?” Đại hoàng tử thiếu chút nữa phá lên cười, “Ngay lúc này người có cởi sạch ra, ta cũng lười nhìn, còn muốn gả cho ta? Người nằm mơ đi.”

“Người nọ bao nhiêu tuổi?” Hoàng Tú Oánh cúi đầu, thanh âm không có một tia phập phồng.

“Chưa đến 40 tuổi, trước đó có một người vợ đã chết, chúng ta cũng không bạc đãi người đi làm thiếp thất, người gả qua đó là làm chính thê, cũng không cần người nắm được lòng người nào, chỉ cần đừng lại gây chuyện cho chúng ta là được.” Đại hoàng tử thậm chí dùng ánh mắt người được hời to, mà nhìn nàng.

Hoàng Tú Oánh đỏ vành mắt, chợt ngẩng đầu nổi giận nói: “Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì! Vì sao không thể xin ý chỉ để cho ta gả cho Gia Cát Sơ Thanh, các người không phải đều mơ tưởng Gia Cát gia sao? Gia Cát Sơ Liêm thành hôn rồi, vẫn còn Gia Cát Sơ Thanh a!!”

“Ta nghe nói Gia Cát Sơ Thanh hôm qua đã đến phủ công chúa.” Đại hoàng tử chẳng chút ngần ngại đập nát ảo tưởng của nàng ta.

“Để làm gì?” Hoàng Tú Oánh rùng mình hỏi.

“Cầu hôn quận chúa Từ Man.”

Vừa dứt lời, Hoàng Tú Oánh bất chợt xông về phía Đại hoàng tử, lại bị thị vệ chung quanh chế trụ, nàng liều mạng giãy dụa khóc la: “Không thể nào, không thể nào! Huynh ấy sao có thể lấy Từ Man, người huynh ấy muốn lấy là ta! Là ta!”

“Biểu muội, nếu người nguyện ý thành thành thật thật gả cho Tào tướng quân, như vậy ta sẽ giao tên thị vệ ngày ấy cho người xử trí.” Đại hoàng tử lười nghe mấy lời vô nghĩa của nàng ta, gọn gàng dứt khoát nói.

Quả nhiên, Hoàng Tú Oánh vẻ mặt đăm lệt, ngưng giãy dụa.

“Thế nào? Chỉ cần hăn chết rồi, vết nhơ của người không còn nữa.” Đại hoàng tử mê hoặc nói.

Hoàng Tú Oánh tạm dừng một hồi lâu, mới hết giận trả lời: “Ta đồng ý.”

Đại hoàng tử cũng không nhiều lời nữa, vỗ tay cho một toán người đem một người tiến vào, sau đó kéo khăn trùm đầu ra, cư nhiên quả thật là tên nam nhân ghê tởm hôm ấy, lại còn được nuôi đến béo trắng mập mạp.

“Hăn không phải nên sớm chết rồi sao?” Hoàng Tú Oánh nhìn chăm chăm nam nhân đang trợn mắt há hốc mồm kia.

Đại hoàng tử cười nói: “Sao có thể để hăn chết dễ dàng như thế được.”

Hoàng Tú Oánh đẩy người đang giữ mình ra, từng bước một đi đến trước mặt tên nam nhân đã bị dọa vỡ mật kia, không hề nói gì, dường như muốn nhìn thật kỹ người này. Sau đó, đương lúc mọi người chưa phản ứng kịp, nàng một phen rút thanh đao bên hông thị vệ chế trụ nam nhân kia ra, cứ thế mà thẳng tắp, dùng hết sức lực toàn thân, đâm vào tim người nọ.

Đợi đến khi Giang di nương hay tin mang theo người vọt vào phòng, Đại hoàng tử đã rời đi, chỉ có nữ nhi mình đang cầm đao từng nhát lại từng

nhất đâm lên thì thể đã mục nát trên đất.

Giang di nương gào khóc một tiếng, ôm chầm lấy con gái mình, thoáng chốc hai mẹ con ôm nhau khóc rống.

“Điện hạ, người nọ thật sự là gã thị vệ kia sao?” người đi theo bên người Đại hoàng tử, mở miệng hỏi.

Đại hoàng tử quay đầu nhìn Hoàng phủ, khẽ cười nói: “Làm sao có thể, phụ hoàng sao có thể để mặc cho một kẻ xx trong hậu cung sống lâu như vậy.”

“Kia...”

“Bất quá giống nhau mà thôi.” Đại hoàng tử lạnh lùng nói.

Xe ngựa mở ra, Đại hoàng tử siết tờ giấy trong tay, cau mày, nếu không phải vì chuyện này, hẳn mới không có thời gian tự mình đến Hoàng phủ tìm ả đàn bà thối tha kia.

Có điều, trên tờ giấy này viết là thật sự sao? Đại hoàng tử tâm phiền ý loạn lại mang theo hoảng hốt nghĩ.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 118: Sơ Thanh Cầu Thân

Lúc biết được mẹ của Gia Cát Mỹ Yên mang theo Gia Cát Sơ Thanh tới cửa cầu hôn, Từ Man đang ngồi ở bên cửa sổ, thêu quạt định chuẩn bị cho đại ca. Thanh Mai từ ngoài bước vào, độ cong bên khóe miệng làm sao cũng không ém xuống được. Ngay cả Hương Xuân và Hương Chi cũng phải dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Thanh Mai, không biết nàng ta gặp chuyện vui gì.

“Chúc mừng quận chúa.” Thanh Mai đi đến, đoan đoan chính chính nhún gối chúc mừng Từ Man, mặt đầy hớn hờ.

Từ Man đặt kim chỉ xuống, nghi hoặc quay đầu nói: “Có chuyện gì vui ư?”

Thanh Mai cười hì hì nói: “Đằng trước Thanh Hòe đưa tin đến, nói là Nhị phu nhân của phủ Gia Cát dẫn theo nhị lang của đại phòng Gia Cát gia đặc biệt tới cửa cầu hôn.”

* đại phòng: chi thứ nhất/ nhị phòng: chi thứ hai

“Nhị lang?” Từ Man lúc này mới sực nhớ, hôn sự của Gia Cát Sơ Liêm cũng đã định rồi, mấy lang quân của phủ Gia Cát đều phải thăng lên một vị.

“Thật sao? Vậy chủ mẫu nương nương có đồng ý không?” Hương Chi tuổi còn nhỏ, tính cách cũng hoạt bát, lúc trước vẫn đi theo Hương Xuân

học tập, chỉ phụ trách chút việc vặt trong phòng, nay Từ Man tuổi cũng lớn, liền đến bên người hầu hạ.

Thanh Mai thấy Từ Man cúi đầu, như là then thùng, vội nói: “Nhị lang nhà Gia Cát là người chủ mẫu nương nương chúng ta nhìn từ nhỏ đến lớn, cùng với quận chúa chúng ta lại là thanh mai trúc mã, thế nào...”

“Thanh Mai, chuyện này còn chưa quyết định, đừng có nhiều lời.” Từ Man lại bắt đầu se chỉ, tiếp tục thêu, bất luận chuyện này có nắm chắc hay không, trước khi chuyện thành cũng không thể phí vô mồm được, bằng không sẽ trông như lỗ măng, mẫu thân cũng sẽ không vui.

Thanh Mai chớp mắt mấy cái, cũng không khó chịu, còn nhún người nói: “Nô tỳ có lỗi, chuyện này sẽ không truyền ra bên ngoài đâu ạ.”

Từ Man thấy nàng thông thấu, liền cười cười, hòa hoãn cảm xúc lại.

Mãi đến bữa tối, Đại trưởng công chúa mới thắp đèn đi đến viện của nữ nhi, phát hiện nữ nhi ở trên bàn cơm hoàn toàn không nhắc đến hôn sự, sau đó càng không có một chút dị thường nào. Đương nhiên nàng sẽ không cho rằng nữ nhi không biết việc này, cho nên đối với sự trưởng thành của Từ Man càng vô cùng vui mừng.

Từ Man thấy mẫu thân đến đây, trong lòng cũng sáng tỏ, tự mình châm cho mẫu thân chén trà, rồi thành thành thật thật ngồi đối diện mẫu thân, vừa thắt gút dây, vừa chờ mẫu thân nói.

“Thấm thẫm bên nhị phòng Gia Cát gia đến cầu hôn, là nhị lang Sơ Thanh của đại phòng Gia Cát gia, con thấy thế nào?” Đại trưởng công chúa nhìn dáng người yếu điệu, gương mặt mỹ lệ của nữ nhi, không khỏi cảm thán, con gái rốt cuộc đã lớn, năm nay đã 16, đồ cưới chuẩn bị mấy năm nay cho con cũng nên dùng tới rồi. Nhưng suy cho cùng là đứa con gái độc nhất của mình, trong lòng vẫn có chút phiền muộn thậm chí chua xót.

Từ Man thầm thở phào nhẹ nhõm, quả tim vốn treo cao được thả lại trong bụng, đừng thấy nàng ở mặt ngoài bình tĩnh không quan tâm, nhưng trong lòng vậy mà vẫn luôn thấp thỏm bồn chồn, chỉ sợ sự tình xuất hiện trắc trở. Nhưng giọng điệu mẫu thân thế kia, và cả điệu bộ bình tĩnh từ tốn tới hời, đoán chừng là sự tình đã thành công một nửa.

“Trăm sự đều do a đa a nương làm chủ.” Từ Man có thể nói gì? Nói nhiều, mẫu thân con trách nàng không biết rụt rè ấy chứ.

“Con đó...” Đại trưởng công chúa dờ khóc dờ cười nói: “Con là con gái của mẹ, mẹ còn không biết sao?”

Từ Man mặt đỏ lên, vội ngẩng đầu nũng nịu nói: “A nương!”

Đại trưởng công chúa dùng khăn tay che miệng cười, cầm tay nàng nói: “Kỳ thật, cho dù mẹ không đồng ý, cữu cữu con cũng muốn cử hôn sự này.”

Đôi con người của Từ Man hơi tối, trong lòng vậy mà không hề khó chịu, bởi vì nàng cũng hiểu được, cữu cữu ngồi trên vị trí kia, quốc khố không đầy, lại còn vài kẻ chuyên bắt bẻ trên triều đình, nếu không có người của chính mình, làm sao có thể yên tâm. Trước kia cũng không phải chưa từng có quận chúa gả cho thương nhân nhằm trấn an thương gia, huyện chủ lại còn nhiều hơn.

“Thằng bé Sơ Thanh kia đã viết sổ con bí mật dâng lên cữu cữu con, nhưng cữu cữu con vẫn luôn ém nhẹm, chỉ là sợ con không chịu.” Đại trưởng công chúa nhìn ra tâm tư của nữ nhi, thở dài, hoàng gia tuy rằng luôn bạc tình, nhưng ở thế hệ này tình cảm của họ tốt hơn không ít, rất ít nghi kỵ lẫn nhau.

Từ Man kéo gút dây, thấp giọng nói: “Con sẽ không trách cữu cữu, cữu cữu lúc nào chẳng nghĩ cho con, tìm một người biết gốc biết rễ còn hơn là người lạ với mục đích khác. Vả lại mặc dù huynh ấy là thương nhân,

nhưng đến cùng Tả tướng thượng vị, địa vị của huynh ấy hiển nhiên sẽ như nước lên thì thuyền lên, con không ầm ức.”

“Mẹ biết ngay con là đứa tỏ tường mà.” Đại trưởng công chúa đau lòng kéo nữ nhi qua, ôm vào lòng, rưng rưng nói: “Con gái thiên gia chính là như thế, con như vậy đã may mắn lắm rồi.”

Từ Man cũng biết mình thực may mắn, cữu cữu tuy là người ngồi trên cao, nhưng đối xử với nàng là yêu thương thật lòng, cho dù cữu ấy cố ý an bài một quận chúa hoặc là huyện chủ đi trấn an tâm phúc, nhưng trước tiên cũng quan tâm tới hạnh phúc của nàng, nếu không phải là Gia Cát Sơ Thanh, hoặc giả người kia Từ Man không chịu, nàng tin tưởng, cữu cữu tuyệt đối sẽ không ép nàng, ngược lại sẽ tìm một huyện chủ trong hoàng thất hoặc là tìm đến một nữ nhi của đại thần tâm phúc nào đó mà ban hôn.

Huống chi, Gia Cát Sơ Thanh chính là người nàng muốn gả, đây thật sự là đẹp cả đôi đường.

“Ý của mẹ là muốn bảo cữu cữu tứ hôn cho các con.” Đại trưởng công chúa buông nữ nhi ra, ôn nhu nói: “Vừa vặn huynh trưởng thẳng bé đầu xuân sang năm đại hôn, các con chọn một ngày thời tiết ấm áp, như vậy hôn sự không sát quá mà cũng sẽ không cách xa quá.”

Từ Man biết tuổi của mình còn bày sờ sờ ra đó, sang năm nếu không lấy chồng, ở nơi này đã xem như là quá lứa lỡ thì rồi, nàng cũng không phải nam nhi, trước sau cũng phải rời khỏi cha mẹ.

“Vị trí phủ quận chúa đã chọn xong chưa ạ?” Từ Man là nữ nhi đã xuất giá, không có đạo lý còn ở lại phủ công chúa.

“Chọn xong rồi, cách Tần Hoài không xa, đến lúc đó chờ chuyện của Tả tướng giải quyết xong, bọn họ thể nào cũng sẽ về nhà cũ, đến lúc đó đôi vợ chồng son các con cũng ở gần nhà cũ hơn, sẽ không làm cho Sơ Thanh

thấy khó chịu.” Đại trưởng công chúa đã sớm tuyển chọn nơi chốn cho nữ nhi, đặc biệt còn để ý đến những tâm tư khác của Gia Cát Sơ Thanh.

Từ Man vui sâu trong lòng mẫu thân, trong thâm tâm lại muốn phủ quận chúa ở gần nhà mẹ đẻ hơn, nhưng dù sao con gái gả ra ngoài đã như bát nước hắt đi, nàng cũng không nên tùy hứng.

“Con tìm thời gian mà đi xem đi, đã tu sửa hơn nửa năm, sang năm nhất định là sửa xong.” Đại trưởng công chúa vỗ lưng nữ nhi, chậm rãi nói.

Từ Man dạ một tiếng, cũng không chịu rời khỏi vòng tay mẫu thân, kiếp trước cha mẹ đã không được thấy mình xuất giá, kiếp này cha mẹ cùng tướng mạo cùng tính cách, rốt cuộc đã có thể nhìn thấy mình có cuộc sống hạnh phúc.

Đối với người chưa từng có một ngôi nhà riêng như Từ Man mà nói, phủ công chúa là nơi khiến nàng xuýt xoa kinh ngạc, như vậy phủ quận chúa liền giống như là nơi nàng cực độ khát vọng được sở hữu. Cuối cùng nàng đã có ngôi nhà của riêng mình, viện tử thậm chí là hoa viên của riêng mình. Ở đó, nàng có thể tự mình làm chủ, mỗi ngày muốn thế nào thì thế ấy, nàng có thể tự bố trí phòng ốc, có thể sắp xếp hoa viên theo ý mình, có thể gieo trồng cây cỏ mà mình thích, nơi đó ắt hẳn là một cái ổ nhỏ tự do tự tại.

Từ Man đợi mẫu thân đi rồi, vui trong chăn hưng phấn một hồi lâu. Rốt cuộc, nàng vẫn quyết định, ngày mai nhất định phải tự mình đi xem một cái mới được.

Sáng sớm hôm sau, dưới ánh mắt nhìn thấu của mẫu thân, Từ Man rõ ràng là chạy trốn chết, thẳng đến lúc ngồi trên xe ngựa, còn bắt gặp ánh mắt mẫu thân đuổi theo lại đây, khiến nàng mặt đỏ tía tai.

Phu xe là người mẫu thân đặc biệt lựa chọn, đối với phủ quận chúa mới xây cũng quen đường. Dọc đường đi, Từ Man ôm tâm tình kích động

cùng thấp thỏm, không ngừng ngó ra ngoài cửa sổ, trong đầu lại mường tượng lên hình dạng của phủ quận chúa. Ngay cả Thanh Mai cùng Hương Xuân mọi ngày ra cửa đều trầm ổn, cũng phá lệ khát khao đối với ngôi nhà mới tương lai này.

“Ý, đó không phải Hồng Thước tử tử sao?” Thanh Mai nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ Man sững người, cũng nhìn ra ngoài, tốc độ xe ngựa không nhanh, rẽ vào một góc ngoặt liền nhìn thấy. Hồng Thước vẫn búi tóc phụ nhân, cầm vài cây trâm ngọc, thân vận áo váy in hoa, bụng lớn phệ nệ, một tay nắm một đứa bé, tay kia thì được tiểu nha hoàn bên người đỡ, trên mặt mang theo nụ cười đầm đĩnh.

“Lúc trước không phải nghe nói nàng ta lập gia đình, rồi đến cửa hàng ở Dương Châu sao?” Từ Man không bỏ qua nụ cười đầy ắp hạnh phúc trên mặt nàng, xem ra nàng sống rất tốt.

“Nghe nói trượng phu nàng ấy làm việc rất tốt, bèn đưa nàng theo trở về lĩnh thưởng.” Thanh Mai biết Hương Xuân không biết rõ chuyện của Hồng Thước, liền trả lời.

Dõi theo bóng dáng Hồng Thước xa dần, trong lòng Từ Man, nỗi lo lắng đã lâu xem như lắng xuống.

“Quận chúa muốn gặp không ạ?” tuy Hồng Thước đã lập gia đình, còn là chương quây bên ngoài, nhưng dù sao đều là người của phủ công chúa, gọi đến cũng không khó, huống chi Thanh Mai là đại nha hoàn đi theo nàng lâu nhất, cũng biết nàng mấy năm nay thấy nhớ.

“Không cần, như vậy là tốt rồi.” Từ Man lại hỏi: “Năm nay đã đưa quà lễ đến cho Niên ma ma chưa?”

“Đưa rồi ạ, mỗi năm đều đưa, quận chúa ngài đừng lo lắng, em vẫn luôn để ý mà.” Hương Xuân vội trả lời, những người này nàng đều không biết, nhưng nàng biết trước khi nàng đến, bọn họ đều chiếm vị trí rất nặng trong lòng quận chúa.

“Bọn họ sống tốt, ta cũng an tâm.” Gia có gia quy, năm đó vì chuyện hạ độc, người bị đuổi hoặc bị đưa đi, nàng lo lắng nhất là Hồng Thước và Niên ma ma, Tân ma ma thì hồi cung sau phục vụ ở chỗ Tần thái mỹ nhân, ngày thường cũng có thể gặp mặt. Mà nay biết các nàng đều sống tốt, nàng rất mừng, có điều, không biết Hồng Quế ở dưới lòng đất sẽ thấy hối hận hay chẳng, nếu nàng ta lựa chọn khác, nói không chừng hiện tại cũng có thể giống như Hồng Thước, sống giàu có hạnh phúc.

Thị vệ xuống xe ngựa, đi đến gõ cửa lớn phủ quận chúa, ma ma canh cổng bên trong lập tức mở cửa cho xe ngựa của Từ Man và cả thị vệ cùng vào trong phủ.

Hiện tại phủ quận chúa còn chưa treo bảng, theo như lời mẫu thân, nơi này là một tòa viện tử ngũ tiến (5 sân), nhất tiến và nhị tiến đều là ngoại viện.

Nhất tiến là nơi để hạ nhân hoặc thị vệ nam giới ở, còn dùng để đỗ xe ngựa và nuôi ngựa, cổng lớn và nhà sát cổng còn có một phòng khách của nhất tiến cũng được xây ở trong đó.

Nhị tiến dùng cửa thủy hoa ngăn cách, bên trong là nơi giành cho khách khứa đến chơi ở lại, bình thường là phái nam, cũng có nơi giành cho thái giám hầu hạ trong phủ ở lại.

Thăng đến tam tiến mới chân chính là nội viện, trong đó bao gồm một hoa viên, hai sân vườn, còn có hai cái ao. Phía sau phủ lại là một con hẻm nhỏ, nối liền với một dãy nhà dân, đều là của phủ công chúa tính gộp vào phủ quận chúa, chuyên dùng để phân cho những nô bộc có gia đình, tiện bề

cho họ về nhà nghỉ ngơi. Đặc biệt là những người được chủ nhân yêu thích, lúc thành hôn, bình thường sẽ được phân một ngôi nhà như vậy, thậm chí là sân viện. (MTY: nhà mà có sân được gọi là viện tử, giống như tứ hợp viện ấy)

Xe ngựa Từ Man dừng trước cửa thùy hoa của tam tiến, bên trong chính là nơi sau này Từ Man sẽ ở.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 119: Cùng Thăm Nhà Mới

Lúc Từ Man sai bước qua bậc cửa cao cao kia, trong nháy mắt lại có chút hoảng hốt, nàng bảo thị vệ đứng canh ở cửa, còn mình thì mang theo nha hoàn đi vào. Vừa nghênh diện là một mảng hoa viên, nhưng trụi lủi chưa có một bụi hoa nào, chắc là đợi nàng gặt đầu mới dám khởi công. Trong tòa viện tử tam tiến này, phía bắc có ba gian phòng, trong đó một gian là nhà giữa, hai gian hai bên là nhĩ phòng, phía trái phải đều có vài gian sương phòng, bao quanh lấy hoa viên, mà xen kẽ giữa những phòng ốc thậm chí là kéo dài đến tứ tiến, là một dãy hành lang gấp khúc thật dài với nước sơn đỏ thẫm còn tươi mới.

Từ Man cất bước lên, nỗi kinh ngạc trong lòng chưa tan, từng bước một men theo hành lang gấp khúc tiến vào tứ tiến, tìm tâm cũng ngày một thắt chặt, thậm chí còn cảm thấy nổi da gà. Trong tứ tiến có một mảng ao, bao quanh ao là một vòng núi giả, kết cấu phòng ốc cơ bản cũng giống như tam tiến, nhưng đối diện ao là một tòa lầu các hai tầng.

“Em vừa hỏi rồi, tứ tiến là viện tử lớn nhất trong đây, ngũ tiến phía sau còn có một cái ao, thêm một cái lương đình, cửa hông phía sau thông ra ngõ nhỏ, nơi này chẳng những an toàn mà còn yên tĩnh thoải mái.” Thanh Mai vừa hỏi một tiểu nha hoàn trong viện, rồi đi lên giải thích một chút.

Từ Man vẫn đứng trong hành lang gấp khúc, ngoảnh đầu nhìn khoảng gấp khúc, nàng lại từng bước đi tới trước, như đang nhớ lại điều gì.

Thanh Mai nghiêng đầu, im lặng hỏi Hương Xuân, nhưng Hương Xuân cũng rất khó hiểu lắc đầu.

Từ Man đột nhiên dừng lại cạnh một cây cột, giấc mộng trong đầu đã phai nhạt từ lâu, nghiêm nhiên hiện lên trước mắt nàng. Nàng từng đứng ở chỗ này, mà Gia Cát Sơ Thanh thì đứng sau lưng nàng, phảng phất như nàng có thể nghe thấy đoạn đối thoại giữa nàng cùng Gia Cát Sơ Thanh trong mộng. Điều này... thật quý dị, rõ ràng chỉ là một giấc mộng xưa, rõ ràng tòa nhà này nàng mới đến lần đầu tiên, nhưng dường như nàng lại thấy quen thuộc hơn bất cứ ai.

Nàng ngẩng đầu, nhìn tòa lầu các bên kia mặt ao, nàng thậm chí có thể nhớ được, hình ảnh chính mình ngồi trên sập nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhưng nàng kia là Từ Man ở trong sách, chứ không phải là Từ Mẫn nàng.

“A Man?”

Thảng như tiếng gọi trong mộng vụt qua tầm mắt, Từ Man cả kinh nhảy dựng, vội quay người lại, nhác thấy người trong mộng kia vẫn đứng ở vị trí ấy, lo lắng nhìn mình, giống hệt như trong mộng.

“Tiểu ca ca...” Từ Man hoảng sợ đến đáy mắt ướt tràn, ủy khuất nhúu mày.

Gia Cát Sơ Thanh vốn đang muốn cho Từ Man một bất ngờ, lại phát hiện nàng vẻ mặt buồn rười rượi, tựa hồ như sắp khóc, hẳn rồi cuộc không quan tâm nhiều hơn được nữa, bước nhanh tới trước, một tay kéo Từ Man vào trong lòng.

Thanh Mai thấy thế, lập tức thức thời kéo đám nha hoàn tránh đi đến cửa viện.

“Sao thế? Sao lại khóc, ai ăn hiếp muội?” Gia Cát Sơ Thanh cho là Từ Man trên đường đến hoặc là giữa viện gặp phải chuyện gì khó khăn, cuống

quít hỏi.

“Huynh sẽ không chết, phải không? Sẽ không, đúng không?” Từ Man đã sa vào giấc mộng xưa kia, bởi vì phủ quận chúa trong giấc mộng kia, lại giống với hiện tại như đúc. Tưởng chừng như nàng từng sống tại nơi này, tưởng như nàng chính là vị quận chúa trong sách kia, mà Gia Cát Sơ Thanh sẽ một lần rồi lại một lần cố gắng, rồi sau đó đau lòng chết đi.

“Sẽ không, thật sự sẽ không, Phạm thái y đã chẩn đoán cho huynh, không sao nữa rồi, chỉ cần huynh đừng quá kích động, có thể sống như người bình thường rồi.” Gia Cát Sơ Thanh cho là gần đây ai nói với Từ Man cái gì đó, mới khiến nàng sợ hãi như thế, trong lòng chùng xuống, chẳng lẽ là tên nhóc hoàng tử ngốc trong cung kia? Nhưng theo như hẳn biết gần đây Từ Man vẫn chưa vào cung.

Từ Man ôm chặt lấy hẳn, hấp thụ ấm áp từ trên người hẳn, nàng không muốn biến thành nữ nhân kia, nàng phải là chính nàng, Sơ Thanh của nàng sẽ sống thật khỏe mạnh, sẽ không uất ức mà chết, bọn họ sẽ hạnh phúc hơn bất cứ ai.

“Ngoan, không có việc gì, huynh ở đây.” Hôn lên giọt lệ trên má Từ Man, Gia Cát Sơ Thanh đau lòng dỗ nàng, cho dù không biết nàng sợ điều gì, nhưng bất kể là thứ gì hẳn đều nguyện ý thay nàng ngăn cản.

Từ Man bị hẳn hôn thấy nhột nhột, thần trí cũng khôi phục lại, bỗng thấy chính mình có hơi mất mặt, mặc dù không thể giải thích vì sao phủ quận chúa trong mộng cùng hiện tại lại giống nhau đến thế, nhưng rõ ràng cốt truyện đã không còn giống với trước nữa. Quan ma ma đã chết, nàng cùng Gia Cát Sơ Thanh là lưỡng tình tương duyệt, Hoàng Tú Oánh đã không thể ngăn cản được bọn họ, cừu cừu rất nhanh cũng sẽ ban hôn cho họ.

“Không sao, có thể là hôm qua ngủ không ngon, nên hôm nay mới có hơi suy nghĩ miên man thôi.” Từ Man ậm ờ nói.

Gia Cát Sơ Thanh thấy nàng không muốn nói cũng không ép, ngược lại nói: “Đêm qua ngủ không ngon? Là vì háo hức muốn tới xem phủ quận chúa sao?”

Bấy giờ Từ Man mới sực nhớ, sao Gia Cát Sơ Thanh lại ở chỗ này, liền hỏi: “Sao huynh lại vào được đây? Hạ nhân không thấy báo gì a?”

Nhắc tới, Gia Cát Sơ Thanh có chút nóng mặt, kỳ thật trước khi Từ Man được biết đến phủ quận chúa, anh vợ tương lai Từ Hải Sinh cũng đã nói với Gia Cát Sơ Thanh việc này, nơi này còn là hắc tìm được trước, sau đó mới bẩm báo với Đại trưởng công chúa. Có điều, ban đầu hắc chọn được ba nơi, trong đó hai tòa nhà đều cách rất gần phủ Đại trưởng công chúa, không phải của quan lớn cáo lão hồi hương di cư, mà chính là nhà của phạm quan. Chỉ có một tòa nhà này, nghe nói là của một vị quận chúa nào đó của tiền triều, nhưng vị quận chúa kia mất chồng sớm, bà ta cũng không sống lâu lắm, hơn nữa không có con nối dõi, sau khi mất đi đã bị Hoàng đế đương thời thu hồi lại, không được xem là nhà mới.

Ban đầu hắc vốn ôm tâm tình sầu lo đi tìm nơi ở, tuy nói là Hoàng đế cho hắc đi tìm, nhưng hắc sợ ở trước mặt Đại trưởng công chúa sẽ trông quá mức gấp gáp, cần rờ. Lại không ngờ Đại trưởng công chúa loáng cái liền chọn cái nơi cách Tần Hoài gần nhất này.

Ngày hôm nay cũng là hắc muốn đến thử thời vận một chút, dù sao hôm qua hắc đi cầu hôn, đoán là Đại trưởng công chúa sẽ nói cho Từ Man chuyện phủ quận chúa, với hiểu biết của hắc về Từ Man, tiểu nha đầu này chắc chắn sẽ đến xem, nào ngờ quả thật là hắc đoán đúng. Hơn nữa cũng may là sau khi quyết định chọn phủ quận chúa xong, hắc thường xuyên đến đây nhìn một cái, hạ nhân trong phủ đều tưởng hắc là thân thích của phủ công chúa, cũng không ngăn trở.

“Bọn họ tưởng huynh là người của phủ quận chúa đến trông coi, cho nên...” Gia Cát Sơ Thanh đến mắt cũng không dám chớp, sợ thấy Từ Man không vui.

Từ Man ngẫm nghĩ liền hiểu ra, đoán là đây không phải lần đầu Gia Cát Sơ Thanh đến đây.

“Những thứ này đều là huynh bảo họ xây sao?” Từ Man lộ đầu ra từ trong lòng Gia Cát Sơ Thanh, nhìn ngó chung quanh nói.

“Chỉ có lầu các thôi, còn lại phần lớn là giữ nguyên như kiểu dáng ban đầu, bởi vì huynh không biết muội sẽ thích dạng gì. Huynh thấy muội thích lầu các và tường hoa của phủ công chúa Hòa Húc...” Gia Cát Sơ Thanh ôm Từ Man, duỗi tay chỉ vào một mảng bóng râm cách lầu các không xa, là một bức tường đá cẩm thạch chạm rồng, cùng với một cái xích đu ở mặt kia của tường.

Từ Man nhìn vách tường trụ lúi, biết dây leo còn chưa được trồng lên, trong lòng cũng có chút khẩn cấp.

Ngượng ngùng dùng khăn tay lau nước mắt, Từ Man vốn muốn đỡ dây hành lang gấp khúc này xuống xây lại, song vẫn đổi ý. Bất luận giấc mộng kia đại biểu cho điều gì, hiện thực mới là thứ nàng muốn nắm chắc, nàng không nên sống mãi trong mộng.

“Rất tốt, vậy trước cửa chính phòng phía bắc, huynh định xây cái gì?” Từ Man nhìn một khoảng đất trống thật rộng.

“Hoa mai, mai đỏ.” Gia Cát Sơ Thanh nhớ lúc bé có đến viện của Từ Man, bắt gặp loại hoa mai đỏ au này, liền biết là Từ Man thích chúng cỡ nào.

“Ừm! Muội nghe nói tổ mẫu muội thích nhất là mai đỏ.” Từ Man bùi ngùi nói, cái tên Mai bà bà cũng từ đó mà ra.

Bấy giờ Gia Cát Sơ Thanh mới định thần lại, người nàng nói là Tuyền phu nhân.

“Chờ chúng ta đại hôn xong, liền rước Mai bà bà và Cẩn bà bà đến đây đi.” Gia Cát Sơ Thanh cũng hy vọng có thể chăm sóc cho hai bà đến già.

“Vừa vặn, phủ chúng ta cũng cần ma ma quản lý, hai bà ấy là không thể tốt hơn rồi.” Từ Man sớm biết kỳ vọng của cha mẹ, hai bà không muốn gây thêm phiền phức cho phủ công chúa, vậy chi bằng đến ở phủ quận chúa, cha mẹ và cữu cữu nhất định sẽ rất mừng.

Gia Cát Sơ Thanh cười, vươn tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Từ Man, quay đầu trở về hành lang, vừa đi vừa hào hứng cùng nàng thảo luận sẽ trồng cây gì, tu sửa thêm cái gì, di dời hoặc san bằng thứ gì.

“Huynh... Biết mẫu thân muội đồng ý rồi ư?” Từ Man ngắt lời Gia Cát Sơ Thanh, hỏi.

Gia Cát Sơ Thanh thở phào một hơi, trả lời: “Huynh đi cầu xin hoàng thượng, ngài ấy nói chỉ cần huynh nghe lời ngài sai phái, hoàng thượng sẽ đồng ý với huynh một chuyện.”

“Ngốc quá đi, cho dù huynh không đến cầu cữu cữu muội, chỉ cần huynh tới cầu hôn, mẫu thân muội nhất định sẽ không từ chối.” Từ Man càng hy vọng, với điều kiện kia hẳn sẽ đổi được thứ gì đó thực chất hơn.

“Không... huynh không muốn đánh cược, đối với muội, từ trước tới nay huynh không cho phép được thua.” Gia Cát Sơ Thanh nắm chặt tay Từ Man, đưa đến bên miệng mình, hôn lên thật sâu.

Từ Man bỗng cảm thấy một luồng cảm xúc ngọt ngào dâng đầy trong tim, vì thế nàng đáp trả bằng một nụ cười thật tươi, nói: “Muội cũng giống vậy.”

“Hôn sự ca ca huynh đã định vào đầu xuân, chúng ta thì trước lập hạ, thế nào?” Gia Cát Sơ Thanh sợ Từ Man thấy quá sớm, bèn vội nói: “Sau lập hạ cũng được, có điều thời tiết quá nóng, huynh sợ là...”

“Được! Mẫu thân muội cũng thấy thế.” Dùng một năm để chuẩn bị hôn sự, đảm bảo đủ, mẫu thân vậy mà đã chuẩn bị hết thảy cho nàng từ lâu rồi.

“A Man, trước cuối năm tổ phụ huynh mới có thể thượng triều được.” Chuyện này vốn còn sớm, nhưng từ lúc hắc đưa cho Đàn Hương đem vài thứ trình lên cho Hoàng đế, Hoàng đế đột nhiên quyết định lùi lại thời gian tổ phụ về lại triều.

“Trong triều gần đây lại bắt đầu không an phận sao?” Từ Man rồi rầm hỏi, hôn sự của Thục Viện còn chưa thấy tin tức, nhưng Hoàng mỹ nhân khẳng định sẽ không buông tha cho việc biến hôn sự kia thành lợi thế.

Gia Cát Sơ Thanh đuổi tay ôm Từ Man, nhẹ nhàng nói: “Nếu muội có vào cung, cách xa Đại hoàng tử một chút.”

Từ Man cho là Gia Cát Sơ Thanh ăn dấm chua lâu năm, vừa định cười hắc, lại nghe hắc nói: “Huynh hoài nghi Trần gia có cấu kết với dư đảng ở Tây Vực, A Man, muội ra vào phải hết sức cẩn thận, đừng khiến huynh lo lắng.”

Bấy giờ Từ Man mới hiểu được, e là Phái Bảo Thủ gần đây bị khống chế quá mức, cho nên không thể không tìm viện trợ từ bên ngoài.

“Huynh nghe nói, Đinh Hạo Nhiên dạo trước thường đến nhà muội?” Gia Cát Sơ Thanh buông Từ Man ra, tiếp tục bước đi.

Từ Man tưởng rằng Gia Cát Sơ Thanh có chuyện quan trọng gì muốn nói, bèn thành thật: “Hắc tới tìm đại ca muội.”

“Ừ...” Gia Cát Sơ Thanh điềm nhiên như không, nói: “Bất quá nghe đại ca muội nói, từ khi hôn sự của chúng ta truyền ra, hẳn liền không tới nữa.”

Từ Man giật mình, nàng sức nhớ, hôn sự của bọn họ hình như hôm qua mới được định mà, như vậy hôm nay Đinh Hạo Nhiên có tới hay không thì có liên quan gì, lẽ nào hẳn có ý đồ gì khác sao? Một người như Gia Cát Sơ Thanh, hóa ra cũng sẽ dùng phương thức này nói xấu người khác ư?

Từ Man phì một tiếng bật cười, sau càng cười càng lớn tiếng, đầu tựa lên vai Gia Cát Sơ Thanh. Người này sợ là đã ghen từ lâu rồi.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 120: Sinh Nhật Của Chu Hoàn

“Hôm kia, nghe nói hôn sự của công chúa Thục Viện đã được định rồi.” Hôm nay là sinh nhật của Chu Hoàn, Từ Man đặc biệt đến cửa chúc mừng, lại nói tuy ngày sau hai người không được ở cùng nhau, nhưng chung quy cũng là chị em dâu trên cơ sở là bạn khuê mật, có thân thiết hơn chút.

Sáng sớm Từ Man cũng nghe được từ chỗ mẫu thân.

“Nghe nói đã định là con trai út của nhà Hộ bộ lang trung.”

“Nhưng gia đình nọ là được điều ra ngoài mới trở về gia nhập vào vòng xã giao tiếp trong kinh thành, nghe đâu quê mùa không nói, ba đứa con trai trong nhà đều không có tiền đồ gì.” Chu Hoàn nhú mày, không hiểu sao Thục Viện bỗng dưng lại nhìn trúng nhà đó.

“Đây có là gì, con trai út của Hộ bộ lang trung tính cách yếu đuối, vì mẫu thân hung hãn chỉ thương mỗi trưởng tử, bỏ quên đứa con út kia, một người nam nhân thiếu chủ kiến như vậy, tương lai vào phủ công chúa, còn không phải mặc sức cho Thục Viện bắt bớ sao?” Từ Man cười cười, Thục Viện không gả cho Gia Cát Sơ Liêm được, hẳn cũng sẽ không bạc đãi chính mình.

Chu Hoàn cầm cây quạt tròn mới được tặng, khó hiểu nói: “Cũng không thể vì dễ bắt nạt mới gả cho nam nhân như thế được.”

“Nào có chuyện tùy tiện gả chứ?” Từ Man cười mỉa, lại nói: “Tuy nói vị trí của lang trung trong Hộ bộ không tính là cao, nhưng ba năm sau chính là thị lang, Hộ bộ là vị trí gì, là chức quan coi quản quốc khố của Ngô quốc chúng ta đấy, với tính tình của Thục Viện, nào có chuyện vô duyên vô cớ chọn trúng nhà này được.”

“Nhưng vậy nàng ta cũng không thể...” Chu Hoàn không nói nổi nữa, phần lớn nữ tử trên đời này đều là như thế, nhìn vào gia thế, nhìn vào lợi ích. Những người có thể được gặp gỡ rồi quen biết nam tử làm bạn cả đời giống như nàng và Từ Man, thực không nhiều lắm.

Từ Man cũng nghe ra nàng ý tại ngôn ngoại, thật ra đương triều công chúa hạnh phúc hơn nhiều so với những triều trước, không có kẻ thù bên ngoài đột kích, cũng không cần hòa thân, chỉ cần Hoàng đế không có ý tưởng đặc biệt gì, bình thường đều có thể dựa vào tâm nguyện của bản thân mà gả cho lang quân như ý. Nhưng ngặt nỗi có người không biết quý trọng hạnh phúc, luôn muốn dùng chính bản thân mình làm mồi để mưu lợi. Tuy nhiên, những chuyện này Từ Man cũng không quản được, mỗi người đều có ý tưởng của riêng mình, hơn nữa hạnh phúc trong con mắt của nàng, dưới cái nhìn của Thục Viện, không nhất thiết là thứ quan trọng.

“Ta nghe nói Hoàng gia Đại cô nương cũng định thân rồi.” Nhắc đến Hoàng Tú Oánh, Chu Hoàn liền nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm đó, mặc dù Từ Man không nói rõ, nhưng Chu Hoàn cũng không ngốc, liên hệ với chuyện sau đó, nàng cũng có thể đoán được đại khái.

Từ Man kinh ngạc nhìn nàng, chuyện này vậy mà nàng chưa từng nghe nói.

“Tào gia cũng không rêu rao lắm, cũng bởi vì nhà chúng ta là võ tướng mới biết được tin.” Chu Hoàn cũng biết Từ Man nhất định là không biết.

Từ Man quả thật không ngờ tới, Hoàng Tú Oánh đã thành ra cái dạng kia mà còn có thể lấy chồng, nàng vốn định ninh rằng Hoàng Tú Oánh dù không bị đưa đến từ đường, cũng khẳng định là phải ở trong Hoàng phủ cả đời, không thể ra ngoài nhảy nhót nữa rồi. Hiện tại dùng một cái hay tin nàng ta sắp xuất giá, quả là có chút giật mình.

“Người nào của Tào gia?”

Chu Hoàn đặt chiếc hộp lên bàn, lại dùng quạt tròn che mặt, nhỏ giọng nói: “Chỉ là một Tạt hiệu tướng quân, vốn là một môn hạ dưới trướng của cố Đại Đô Đốc, sau mới bị giáng thành tướng quân.”

“Vậy hẳn ta nguyện ý lấy Hoàng Tú Oánh ư?” Tuy rằng Hoàng Tú Oánh không đến mức rêu rao đầy đường, nhưng thanh danh quả thật cũng không tốt.

“Lúc trước hẳn đã mất một bà vợ, tuổi lại lớn, xấp xỉ 40 rồi, tiểu thiếp trong hậu viện thì vô số.” Chu Hoàn nói xong, thở dài, kiểu này thì rõ ràng là không xứng đôi rồi.

Từ Man im lặng, an bài này khẳng định không phải là điều nhà họ Hoàng có thể làm được, không nói đến vị huyện chủ hung hãn kia, mà Hoàng tướng quân cũng không có mặt mũi đem con gái gả cho cấp dưới, chỉ sợ trong chuyện này có bóng dáng của Đại hoàng tử hoặc là Hoàng mỹ nhân, quả đúng là xem như “tận dụng đồ bỏ đi”.

Thấy Từ Man trầm tư, Chu Hoàn cũng không tiếp tục nói nữa, ngược lại phe phẩy cây quạt tròn, nghi hoặc nói: “Mỹ Yên rõ ràng nói sẽ đến mà, sao đến giờ còn chưa thấy bóng dáng.”

“Sợ là đã đến đằng trước rồi, chúng ta trốn trong này không thấy nàng ta là phải.” Từ Man hồi thần cười nói.

Chu Hoàn lại lắc đầu nói: “Ta với nàng ta là bạn từ thuở nhỏ, lần nào sinh nhật ta mà nàng ta không vào thẳng trong viện, ngoài kia ồn ào khó chịu lắm, hôm nay ngược lại đến muộn.”

“Chi bằng chúng ta ra phòng khách đằng trước xem thử, trốn miết ở trong này cũng không hay lắm.” Từ Man nói xong đứng lên, giữ giữ áo váy, từ trên bàn cầm lấy chiếc quạt tròn hình hồng quả tiên thảo, ngoái đầu phe phẩy quạt cười nói.

Chu Hoàn cũng biết thời gian không còn sớm, khách khứa ước chừng đều đã đến đủ, dầu gì cũng là sinh nhật của nàng, cũng không nên để cho một mình mẫu thân bận rộn ngoài đó.

“Người cũng đã đính hôn rồi, sinh nhật chỉ là hình thức thôi, ra chào hỏi đôi câu rồi trở về là được.” Từ Man khoác tay nàng ta, nhỏ giọng nói.

“Nói cái gì đó!” Chu Hoàn đe nạt liếc mắt một cái, mặt có chút hồng, song vẫn hỏi: “Vậy người cùng Gia Cát gia nhị lang...”

Từ Man đến là thoải mái nói: “Cuối tháng này cữu cữu ta sẽ tứ hôn.”

Chu Hoàn được nàng kéo đi, trong bụng nghĩ sau này trở thành chị em dâu với Từ Man, ai nấy cũng không phải người thích so đo, lâu nay tình cảm vẫn luôn rất tốt. Lại nghĩ tới lời mẫu thân nói với mình, hôn sự tốt như vậy là điều mà Chu gia nhà họ vốn không ngờ tới, đặc biệt là gia quý của Gia Cát gia, sau này trong nhà không có thiệp thất, chỉ cần hai người ‘cầm sắt cùng vang’, lại có con cái... sợ là trong thành Kiến Khang có biết bao người hâm mộ nàng.

Từ Man thấy nàng cười ngượng ngùng, lại hàm chứa khát khao, chính mình không kiềm được cũng nở nụ cười theo.

“Hai người các người cười cái gì thế...”

Từ Man cùng Chu Hoàn còn chưa ra khỏi viện, đã nghe thấy phía trước có người đi tới, lại đợi người nọ đến gần mới thấy, chính là Gia Cát Mỹ Yên đang chậm chậm đi tới.

Gia Cát Mỹ Yên sắc mặt có chút không được tốt, nụ cười cũng có chút cứng nhắc, nhưng hôm nay là sinh nhật Chu Hoàn, nàng ta rốt cuộc vẫn có đến.

“Nha đầu chết tiệt kia, trễ thế này mới đến, đáng đánh.” Chu Hoàn cũng nhìn ra tâm tình Gia Cát Mỹ Yên không tốt, buông Từ Man ra tiến lên tóm lấy nàng ta, lại làm bộ không nhìn ra vẻ mệt mỏi của nàng.

“Cái gì mà trễ, rõ ràng là A Man đến sớm thì có.” Gia Cát Mỹ Yên cự nự bữu môi, đã có vài phần sinh động hơn.

“Dạ dạ... là ta đến sớm, nhanh chút, quà sinh nhật đâu?” Từ Man lấy quạt tròn chỉ vào nàng ta, bữu môi nói.

“Người tặng cái gì? Ta thế mà tặng toàn đồ tốt không đấy.” Gia Cát Mỹ Yên dương dương đắc ý bảo một nha hoàn phía sau bưng một cái hộp lên.

Chu Hoàn liếc nhìn Từ Man, duỗi tay nhận lấy hộp mở ra, bên trong là một tấm bình phong để bàn* (dùng để trang trí), chính là con chim hỉ thước thêu trên nó trông đặc biệt sống động, hết như muốn bay ra khỏi khung, hỉ thước đang chi (chim khách bay lên cành), bất luận là dùng chúc thọ hay là chúc Chu Hoàn hạnh phúc, đều là vật rất có dụng ý.

* tấm bình phong để bàn: nguyên văn “sáp bình”, bình thường vật trang trí là đồ thêu hoặc điêu khắc

“Đây... đây không phải là tấm bình phong “Hỉ thước đậu ngọn mai” của Dương nương tử – đại sư Tô tú của tiền triều, mà lần trước Hoàng hậu nương nương cho người sao?” Chu Hoàn mừng khôn tả xiết nói, yêu thích

vuốt tấm bình phong kia không buông tay. (Hoàng hậu là chị của mẹ Mỹ Yên)

“Năm ấy ta thấy người thích, còn nghĩ một cô nương giỏi võ, đời nào lại đi thích mấy thứ đồ thô thừa này, nghĩ bụng năm nay người cũng sắp lấy chồng rồi, về tình về lý, ta cũng phải tặng người một phần quà vừa lòng chứ.” Gia Cát Mỹ Yên mặt mày đờm ý cười, nhưng ánh mắt lại ảm đạm.

Từ Man ghé sát vào cũng nhìn ra được đây là vật tinh xảo khéo léo, tuy nói là đồ từ tiền triều, nhưng có thể thấy được Gia Cát Mỹ Yên gìn giữ rất kỹ, đến cũng là vật tốt.

“Chắc chắc, ván này xem như ta thua.” Từ Man ra vẻ buồn bực nói: “Sợi dây trang sức Tây dương bé tí kia đích thị là kém hơn rồi.”

“Chứ sao, mà là sợi dây Tây dương gì thế?” Gia Cát Mỹ Yên đầu tiên là đắc ý, ngay sau đó cũng tò mò hỏi.

Ba người họ lại lấy cớ này về lại phòng, Chu Hoàn lại cho bọn nha hoàn lui ra để dễ dàng nói chuyện.

“Trông sắc mặt người không được tốt, bị ốm à?” Chu Hoàn lấy một chiếc hộp trong hòm trang sức ra, đặt vào tay Gia Cát Mỹ Yên.

Gia Cát Mỹ Yên mở chiếc hộp nhỏ kia ra, nằm trên mặt vải nhung mềm, là một sợi dây chuyền, mặt dây chuyền bằng vàng là một em bé khoác một chiếc yếm kỳ quái, dây yếm cột hai bên, tóc ngắn ngắn lại còn xoắn tít, trên lưng còn có một đôi cánh nhỏ (thiên thần đấy ạ), trông rất kỳ lạ, nhưng biểu tình nhìn giống như thật, linh động đáng yêu, và cả đôi mắt xanh thẳm có thần kia nữa, cũng không biết là dùng đá gì khảm vào.

“Đễ thương quá đi...” Gia Cát Mỹ Yên vuốt lên mái tóc quăn của em bé, lẩm bẩm nói.

“Còn sao nữa, giống hệt như một em bé bằng vàng ấy.” Hiên nhiên Chu Hoàn cũng rất thích.

“Mà em bé sao lại có hình dáng này, còn là mắt màu xanh lam nữa? Chưa từng nghe nói là có loại thần tiên này a?” Gia Cát Mỹ Yên ngẩng đầu hỏi.

Từ Man cười, giải thích nói: “Đây là thần tiên của người nước ngoài bên kia đại dương, dĩ nhiên khác với nơi này của chúng ta rồi.”

“Là thần Tống Tử (mang đến con trai)* sao?” Gia Cát Mỹ Yên lật bé con kia ra sau, nhìn thấy cái mông trần xiu xiu kia, nhoẻn miệng cười.

* Tống Tử: là một vị thần may mắn của dân gian, bảo hộ thể nhân sinh con đường cái. (Tống Tử có nghĩa là mang đến con trai)

Từ Man rất muốn nói, đây rất có khả năng là mang tình yêu đến mới đúng (thần tình yêu), lại sợ quá lộ liễu, đành phải nói: “Đây là phù hộ vợ chồng hòa thuận, coi như là mang đến con cái đi.”

Tai Chu Hoàn nóng lên, xấu hổ huých Từ Man một cái.

Gia Cát Mỹ Yên lại cười khố.

“Người đến cùng là làm sao? Nơi này chỉ có ba người chúng ta, nếu người cứ mãi nén nhịn như thế, thân mình khẳng định không chịu nổi đâu.” Từ Man nghiêm túc nhìn Gia Cát Mỹ Yên, mở miệng khuyên giải.

Gia Cát Mỹ Yên vân vân đưa bé kia trong tay, nhìn nụ cười toe toét của nó, hai mắt cũng không kiềm được mà dụi xuống.

“Đinh Huệ Quân nói, gần đây ca ca nàng ta không ngừng hỏi thăm nhà ta.”

Từ Man cùng Chu Hoàn đưa mắt liếc nhìn nhau một cái, đều im lặng.

“Nàng ta nói, ca ca nàng cũng hỏi thăm một chút về ta. Ban đầu ta còn rất vui, nhưng sau đó ta từ một nơi khác nghe nói, trước đó hãn thường xuyên ra vào phủ công chúa.” Gia Cát Mỹ Yên cười khổ nhìn Từ Man nói: “Ta tuy rằng ngưỡng mộ hãn, nhưng không có nghĩa ta là một đứa ngốc, những kẻ đó cố ý muốn gây bất hòa tình cảm giữa chúng ta. Ngay cả mẫu thân ta cũng nói với ta, nói hãn không xứng với ta, đừng vì một người như thế mà phá hỏng tình bạn của chúng ta.”

Từ Man toan mở miệng, Gia Cát Mỹ Yên đã lập tức nói: “Chuyện giữa người và đường huynh ta, làm sao ta có thể không biết, họ nói người là người bắt cá hai tay, cũng chỉ là muốn đem ta làm mũi thương. Ta không phiền não vì chuyện này, cho nên căn bản sẽ không để ý tới, nhưng điều khiến ta khổ sở là, mặc dù Đình Huệ Quân gần đây mới giao hảo cùng ta, nhưng ta lại đối đãi với nàng ta thật lòng. Thế mà nàng ta lại lấy hôn sự của ca ca nàng làm điều kiện, muốn ta tìm cách làm cho nàng ta được gả vào phủ công chúa, nàng ta biết rõ ta là người thế nào, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

“Ta biết người là người thế nào, đương nhiên sẽ không xa lạ với người.” Từ Man vươn tay ôm lấy Gia Cát Mỹ Yên.

“Chuyện này thì cũng thôi đi, nhưng lúc ta ngỡ rằng người kia rất cuộc đã để ý tới ta, lại không ngờ rằng, hãn là vì hay tin, biết tổ phụ ta sắp trở lại triều đình, mới nổi lên tâm tư đó...” Gia Cát Mỹ Yên vui đầu trong lòng Từ Man, thanh âm dần dần nghẹn ngào.

“Tình cảm như thế, ta mới không cần!”

CUỘC CHIẾN THƯỜNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 121: Xao Động Trước Ngày Cưới

Ngày hôm đó, Gia Cát Mỹ Yên thỏa sức khóc một trận, khiến ba người họ đến tối muộn mới rời khỏi viện. Sau lần đó, Từ Man vẫn luôn nghĩ, giả sử Gia Cát Mỹ Yên không biết Đinh Hạo Nhiên là vì gia thế mới sinh ra hứng thú với nàng, hoặc là cho dù có biết, cũng tự tin cho rằng sau khi thành hôn chính mình có thể chiếm được trái tim Đinh Hạo Nhiên. Như vậy, liệu vẻ mặt u sầu của Gia Cát Mỹ Yên lúc này, có lẽ sẽ là vẻ mặt đầy mong chờ về một cuộc sống tốt đẹp của tương lai chăng.

Chỉ tiếc, không có nếu như, cũng không có giá như, trước giờ tính cách của Gia Cát Mỹ Yên không chứa nổi một hạt cát trong mắt, đối với nàng mà nói, cho dù không tìm được một nam nhân tình trường si tình giống như Gia Cát Sơ Thanh, cũng nhất định phải tìm được một đại nam tử đầu đội trời chân đạp đất giống như Gia Cát Sơ Liêm vậy.

Mà kiểu người như Đinh Hạo Nhiên, một thời gian trước còn đang chăm chăm quận chúa của phủ công chúa, sau biết được quận chúa đã định hôn sự, còn sắp được tứ hôn, cư nhiên không có lấy một chút đau khổ, liền tức khắc dời tầm mắt lên người Gia Cát Mỹ Yên, loại nam nhân như vậy thật sự là quá thực dụng, cũng thật đáng sợ. Hạng người như vậy, có lẽ có thể cùng hưởng phần hoa, lại không thể cùng chia hoạn nạn.

Sau Gia Cát Mỹ Yên dần dần giảm bớt liên lạc với Đinh phủ, Từ Man thấy thế cực kỳ bội phục, trước đây nàng vừa nhìn là hiểu, Gia Cát Mỹ Yên đối với Đinh Hạo Nhiên cho dù từ đầu chỉ là vì bề ngoài, nhưng chung đụng lâu như vậy, tình cảm cũng sẽ từng bước sâu nặng. Nếu muốn cứ thế

mà một đao cắt bỏ, thì nỗi đau bi tình kia tuyệt đối không phải người bình thường có thể chịu đựng được, bằng không tại sao bất luận cổ kim đều có nhiều nữ nhân như thiêu thân lao đầu vào lửa mà ‘lấy thân quên tình’ như vậy chứ. Nhưng chỉ có nỗi đau kia, Gia Cát Mỹ Yên mới có thể ra đi mà không quay đầu lại, quân đã vô tình, ta liền rời đi.

Kỳ thật Từ Man cảm thấy tiếc thay cho Đinh Hạo Nhiên, bất luận là trong sách hay là trong kiếp này. Hoàng Tú Oánh của kiếp thứ nhất trong sách, mặc dù có chút tùy hứng, song lại không mất đi thiên chân khả ái, lại đối với Đinh Hạo Nhiên tình sâu bén rễ, chỉ tiếc đến cuối cùng dẫn đến kết cục kia. Mà ở kiếp hiện tại này, Gia Cát Mỹ Yên đối với hắn nhất kiến chung tình, tính cách lại ngay thẳng hào phóng, hoạt bát đa tình, nhưng hết lần này đến lần khác vì bị người Đinh gia lợi dụng, mà thất vọng rời đi. Hai nữ nhân này, đối với Đinh Hạo Nhiên đều là thật tâm, nhưng thứ mà Đinh Hạo Nhiên muốn, căn bản không phải những thứ họ có thể cho, cho nên hắn đáng sống một cuộc đời cô độc, không hề có một ai có thể cùng hắn ý hợp tâm đầu, càng đừng nói là cảm nhận được lương tình tương duyệt, tình thâm của lúc cùng chung hoạn nạn. Trong thế giới của hắn, hoặc là nói thế giới của Đinh gia, ngoài quyền lợi ra thì không hề có thứ gì khác, đáng tiếc, đáng thương, mà cũng thật đáng buồn.

Cuối tháng đó, sau khi nghe tin Hoàng đế đột nhiên ban hôn quận chúa cho một kẻ thương nhân như Gia Cát Sơ Thanh, trên triều đình lại bắt đầu trở nên có chút hỗn loạn, rất nhiều người không rõ hàm ý của Hoàng đế, cho là có hiềm khích gì đó với phủ công chúa, mà người biết nội tình, lại hiểu rõ mồn một, xem ra Hoàng đế đã hạ quyết tâm sửa lại án sai của Gia Cát gia, lại còn muốn vực dậy cả nhà Tả tướng.

Sau đó, lang chủ đại phòng của phủ Gia Cát – cha đẻ của Gia Cát Sơ Thanh, nguyên Thái Thường được gọi vào cung. Rất nhanh, Hoàng đế đã lật lại bản án vụ công chúa bị đâm năm đó, giải tội cho phủ Gia Cát. Lang chủ đại phòng của Gia Cát gia, cũng vì mấy năm nay say mê học vấn mà

không để ý tới chính sự, được phong làm Thái tử Thiếu phó, cũng không có thực quyền, chỉ chuyên tâm ở trong Cung học giảng dạy cho Tứ hoàng tử cùng với những công tử trong tộc.

Có điều, đợi sau khi cả nhà đại phòng Gia Cát gia chuyển về nhà cũ trước kia, rồi thay tấm biển phủ Thái tử Thiếu phó, vẫn không thấy bóng dáng của Tả tướng xuất hiện, khiến những người cứ đinh ninh rằng Hoàng đế sẽ ban thưởng liên tiếp, thất vọng. Cũng có vài kẻ bên Phái Bảo Thủ muốn thừa dịp Tả tướng khởi phục mà động chút tay chân, không thể không một lần nữa ngủ đông, cắn răng tiếp tục chờ.

Vì Từ Man và Gia Cát Sơ Thanh đã được ban hôn, cũng đã nạp thái, trao đổi bát tự, chỉ chờ cuối mùa xuân sang năm Gia Cát Sơ Thanh đến đón dâu. Cửa hôn sự này nay là ván đã đóng thuyền, cho nên Đại trưởng công chúa mọi ngày nhắm một mắt mở một mắt, liên thay đổi, kiên quyết không cho Từ Man trước khi cưới gặp mặt Gia Cát Sơ Thanh, thay vào đó bắt nàng ở trong phủ thêu hà bao túi thơm, và cả một ít vật nhỏ. Mặc dù đồ cưới thậm chí là hôn phục của Từ Man đều do hoàng gia chuẩn bị, nhưng một ít vật nhỏ, đặc biệt là quà gặp mặt phải đưa tặng thân thích, suy cho cùng cũng không nên mượn tay người khác. Nghe nói năm đó dù Đại trưởng công chúa gả cho Hoàng tướng quân, mấy thứ quà tặng gì đó đều là tự mình chuẩn bị, không có chút nào qua loa.

Từ Man không được gặp Gia Cát Sơ Thanh, sốt ruột cũng không phải là Từ Man, mà là Gia Cát Sơ Thanh – cái người mới được nếm mùi vị lưỡng tình tương duyệt, hầu như là ngày nhớ đêm mong, hận không thể chạy thẳng đến phủ công chúa, nhưng quy củ còn đó, hẳn có ngựa tim ngựa phổi cách mấy, cũng không muốn rước thị phi cho Từ Man.

Vì thế, thực khóc không ra nước mắt, thiếu niên nào đó vào một ngày rời giường, phát hiện quần lót ẩm ướt.

Gia Cát Sơ Thanh đầu tiên là kéo cái quần ẩm ướt, phát ngốc hơn nửa ngày, sau đó mới luống cuống tay chân, mặt mày đỏ bừng cởi quần ra, lại mở ngăn tủ đựng đồ lót ngày thường, lấy ra một chiếc quần mới, cuối cùng dùng chiếc quần lót dơ qua quít chà lau trên người một phen, mới mặc quần mới vào, thở phào một hơi.

Mà chiếc quần lót cũ nhăn dúm kia, đáng thương nằm trên mặt đất, đâm thẳng vào hai mắt Gia Cát Sơ Thanh.

Rất nhanh, Hàn Y ở ngoài cửa liền nghĩ thấy một mùi khét kỳ lạ, trong lòng căng thẳng, vội đẩy cửa đi vào, chỉ thấy chậu than dưới gầm giường bị kéo ra, chậu than này trong ngày thường được dùng để tiêu hủy tin tức quan trọng, lúc bấy giờ bên trong đang đốt một đống vải không biết là thứ gì.

“Chủ thượng, cái này...” Hàn Y biết có một số việc hãn không thể hỏi.

“Người đi ra ngoài đi, đóng cửa lại, ta đã mở cửa sổ, không có gì đâu, nhớ đừng cho ai khác vào được,” Gia Cát Sơ Thanh nghiêm mặt nói.

Hàn Y lập tức về mặt căng thẳng, trịnh trọng nói: “Dạ.”

Nhìn Hàn Y xoay người đi ra ngoài, Gia Cát Sơ Thanh chợt dạ rũ hai vai, nhìn đống quần lót cháy đen thui kia, thở dài.

Đợi cho miếng vải kia đã bị đốt không còn nhìn ra hình dạng, Gia Cát Sơ Thanh đen mặt lại, từ bên trong đi ra, bảo Hàn Y vào thu dọn hài cốt, còn luôn miệng dặn dò hãn không được cho bất cứ kẻ nào biết được.

Hàn Y cho là chuyện gì trọng đại, đương nhiên rất nghiêm túc mà ghi nhớ trong lòng.

Sau khi ăn sáng xong, Gia Cát Sơ Thanh ở trong phòng đi tới đi lui, gần như sắp mài mòn đế giày đến nơi. Lại nhớ tới chuyện hôm qua hãn cùng với phụ thân đi đón tổ mẫu, lại bị bà đối đãi lạnh nhạt, trong lòng

càng thêm phiền muộn, thực hận không thể cho tổ phụ trở về sớm một chút, cũng chỉ có tổ phụ mới có thể nói được tổ mẫu, miễn cho tổ mẫu ngày ngày đều muốn tìm mẹ kế cho hai huynh đệ hần.

Nhấp một ngụm trà, phát hiện loại trà Phổ Nhĩ lâu năm được đưa tới từ Vân Nam, lần này uống vào thấy có vị là lạ, nhưng rõ ràng là loại trà này mấy tháng trước uống còn thấy đặc biệt ngon.

*Trà Phổ Nhĩ là một loại chè được làm từ chè đen, qua một quá trình lên men giúp cho các vi sinh vật có lợi phát triển, giống như rượu vang, càng để lâu thì chất lượng càng được nâng cao.

Nguồn gốc của trà Phổ Nhĩ từ Trung Quốc, do sản xuất tại thành phố Phổ Nhĩ tỉnh Vân Nam nên mới có tên gọi này.

Đặt chén trà xuống, Gia Cát Sơ Thanh lại lấy sổ sách từ trên giá xuống, một tay gáy bàn tính, một tay lật sổ, nhưng tính liên tục hai ba lần, con số đều không khớp nhau, nổi bực dọc trong lòng bất chợt đột phát ra. Hần rầm một tiếng đập lên bàn tính, ngửa đầu ngồi phịch ra ghế, rất là bức bí không biết làm sao, nhưng hể cứ nhắm mắt lại, nụ cười như tỏa nắng của Từ Man vẫn luôn lập lòe nơi đó, bên tai còn như truyền đến tiếng cười khanh khách của Từ Man, dịu dàng nói: muội thích huynh.

Gia Cát Sơ Thanh mở choàng mắt, nhòai người ra bàn, dán mặt lên trang sách, không nhúc nhích.

“Chủ thượng, chủ thượng!” Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của Hàn Y.

“Chuyện gì?” Gia Cát Sơ Thanh tâm tình không tốt trả lời.

“Đại công tử của phủ công chúa vì giữ chặt xe ngựa chấn kinh, mà kéo bị thương tay.” Hàn Y vừa nghe ra Gia Cát Sơ Thanh có chút không vui, đành phải nhỏ giọng nói.

Ai ngờ cửa phòng bất chợt bị người đẩy ra từ bên trong, Gia Cát Sơ Thanh nhìn hẩn chăm chăm nói: “Ai? Ai bị thương?”

“Là Đại công tử của phủ Đại trưởng công chúa ạ.” Hàn Y rút cổ nói.

“Chuẩn bị xe! Ta muốn đi thăm.” Gia Cát Sơ Thanh câu lên khoe miệng, dường như tâm sự đều trôi đi hết, bầu không khí cũng theo đó mà mát mẻ hơn nhiều.

Hàn Y một bên đáp lời, một bên rất lấy làm lạ, không nói tay bị thương chỉ là vết thương nhẹ, mà nếu nói muốn lấy lòng anh vợ tương lai, cũng không cần cao hứng bồng bồng thế chứ, người khác không biết còn tưởng là chủ thượng đạt được gian kế cũng nên.

Gia Cát Sơ Thanh ngồi xe ngựa vội vàng thẳng hướng phủ công chúa, mà Từ Man lại nhìn tay đại ca, vẻ mặt bất mãn.

Từ Hải Sinh bị muội muội nhìn đến trong lòng sợ hãi, đành phải cười làm lành nói: “Lúc ấy huynh cười ngựa, trên đường lại đông người, nếu không dừng xe ngựa kia lại, không nói người trên xe ngựa, mà dân chúng trên đường cũng sẽ gặp nguy.”

“Vậy con cũng không thể vội vàng chạy đến tìm chỗ chết chứ.” Bị con trai dọa tới mức hồn vía lên mây, Đại trưởng công chúa tức giận nói: “Thị vệ con mang theo đâu? Chết cả rồi sao? Con không tự mình xông lên là không được sao? Có thể chịu nổi không?”

“Lúc ấy nhất thời tình thế cấp bách, vả lại con đứng ngay vị trí tốt nhất, đợi điều thị vệ đến, vừa tốn thời gian không nói, cũng không dễ bắt được góc độ.” Từ Hải Sinh chợt dạ nói.

“Huynh bớt vịn cố đi, lần nào cũng nói nhị ca, đợi đến phiên mình còn không phải đầu óc ngu si tứ chi phát triển sao.” Từ Man dốc sức châm chọc đại ca, cũng nên để cho đại ca nhớ rõ hơn chút.

Từ Hải Sinh chỉ có thể cười khổ mà hứng chịu, hai nữ nhân trong nhà hẳn, ai cũng không đắc tội nổi, còn không bằng nói ít sai ít.

“Con cứ chờ xem, chờ A đa con về, xem ống phạt con thế nào.” Đại trưởng công chúa ban đầu còn giọng điệu nặng nề, sau nhìn tay con trai lại đau lòng.

“Cái xe kia là của nhà ai?” Từ Man không muốn đại ca khó chịu, bèn tìm đề tài khác.

“Nghe đâu là của phủ Trường tín hầu.” Từ Hải Sinh nhớ đến bộ dạng tiểu nha đầu kia, xuống xe hai mắt đầy sùng bái, ngàn ân vạn tạ hẳn, trông nàng cũng có chút hối hận.

“Sẽ không là thế tử Trường tín hầu đó chứ?” Nếu như vậy, may mà đám công chúa không gả cho hẳn, một cái gối thêu hoa.

“Làm sao có thể.” Nhìn ra khinh bỉ của muội muội, Từ Hải Sinh buồn cười nói: “Đó là xe ngựa của Trường tín hầu, chứ không phải là của thế tử Trường tín hầu, bất quá cũng chỉ là thân thích, là đường muội của thế tử Trường tín hầu, một đích cô nương của nhị phòng Thôi gia.”

Đại trưởng công chúa chậm rãi nhíu mày, thản nhiên hỏi: “Thôi gia đến từ phương bắc đó ư?”

Từ Man cũng biết Thôi gia, lúc trước Thục Thận muốn gả cho vị thế tử Trường tín hầu kia, nguyên nhân nhất lớn nhất ngoài nông trường nuôi ngựa ở phương bắc ra, còn có vùng đất rộng lớn và kỹ thuật chăn nuôi ngựa thuộc sở hữu của thị tộc Thôi gia ở phương bắc.

“Vâng, nghe nói...” Từ Hải Sinh hạ giọng nói: “Phương bắc cũng không an phận.”

Đại trưởng công chúa ngẫm nghĩ, đoạn nói: “Thôi gia vẫn luôn trung thành với cữu cữu con, cha của ngoại tổ mẫu con từng cứu mạng Thôi gia, nói vậy lần này họ đến đây, cữu cữu con cũng có biết.”

Từ Man cảm thấy Kiến Khang sắp sửa không được yên tĩnh.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 122: Thôi Tam Cô Nương

“Quận chúa, đằng trước thế tử mời ngài qua đó.” Hương Xuân vừa bước vào đã bắt gặp Từ Man đang bảo Thanh Mai tháo trâm cài xuống, vội đi tới ngăn cản nói.

Từ Man vốn đang muốn nới tóc ra cho thoải mái chút, lại không nghĩ tới đại ca cho người đến mời, nàng không khỏi thắc mắc, nàng cùng mẫu thân mới trở về từ viện của đại ca, ban này cũng không thấy đại ca có chuyện gì.

“Đại ca có nói chuyện gì không?” Từ Man giơ tay bảo Thanh Mai chỉnh lại trang sức trên đầu.

Hương Xuân lắc đầu, nói không biết.

Cực chẳng đã, Từ Man đành phải lại mang theo nha hoàn, một lần nữa đi ra đằng trước, nhưng vừa bước vào sân không lâu, ngay tại hành lang gấp khúc đã bắt gặp hai người đang ngồi trên băng đá trong sân, một người tất nhiên là đại ca của nàng, mà một người... tim Từ Man đập nhanh, cũng hiểu ra dụng ý của đại ca.

“Đại ca...” Từ Man bước xuống khỏi hành lang, đứng tại nơi không xa, nhỏ giọng kêu.

Mặc dù Gia Cát Sơ Thanh không ngẩng đầu nhìn thẳng về phía Từ Man, nhưng Từ Hải Sinh vẫn cảm giác được thiếu niên ngồi bên người,

toàn thân đều vì tiếng gọi kia mà cứng ngắc, ngay cả bàn tay cầm chén trà cũng tức khắc trắng bệch.

“A Man, Sơ Thanh mang thuốc trị thương từ hải ngoại đến cho huynh, muội lại đây thay thuốc cho huynh một chút.” Từ Hải Sinh mặt không đỏ, hơi thở không gấp, nói.

Từ Man thầm liếc mắt khinh thường, vừa mới thay lại bảo thay, còn xem mình là nha hoàn nữa chứ, bộ trong cái viện đông người thế này không có lấy một người biết thay thuốc sao? Thực không biết nói dối. Còn Sơ Thanh, lúc trước chưa đính hôn còn kêu biểu ca này biểu ca nọ, đảo mắt một cái liền mang dáng vẻ anh vợ rồi?

Oán thầm thì oán thầm, Từ Man cũng có một khoảng thời gian không gặp Gia Cát Sơ Thanh rồi, nói không nhớ là gạt người, nhưng nàng vẫn là không dám khiêu chiến điểm giới hạn của mẫu thân, rốt cuộc vẫn không ra ngoài gặp hẳn, hôm nay Gia Cát Sơ Thanh đến, nàng cũng có thể gặp một chút.

Đưa tay tháo băng gạc trên tay ca ca, dùng khăn bông chấm nước, lau thuốc mỡ trên tay đại ca, lộ ra một đường vết thương có chút dữ tợn, máu trong miệng vết thương đã ngừng chảy, nhưng phần thịt trắng lồ lộ, Từ Man vẫn có chút đau lòng.

Gia Cát Sơ Thanh an vị ở bên cạnh Từ Man, thỉnh thoảng dùng dư quang nhìn Từ Man, thấy nàng chuyên chú thay thuốc cho đại ca, đến một cái liếc mắt cũng không thềm nhìn mình, trong lòng vẫn có chút không thoải mái. Đặc biệt là nhìn thấy ánh mắt đặc ý hiếm thấy của Từ Hải Sinh, cùng với vẻ mặt đau lòng của nàng dâu nhà mình, Gia Cát Sơ Thanh liền cảm thấy lồng ngực mình bức bí khó chịu.

Từ Man thay thuốc cho đại ca, lại băng bó xong, liền đứng sau lưng đại ca, dáng vẻ như không phát hiện Gia Cát Sơ Thanh. Có lẽ lúc chưa đính

hôn, nàng còn có thể thản nhiên nói cười, nhưng nay đã đính hôn, bất luận có riêng tư thế nào, ở trước mặt người nhà cũng phải giữ chút ý tứ, cũng phải có chút dè chừng cẩn thận của cô gái đợi gả.

Dưới ánh mắt sắc như dao của Gia Cát Sơ Thanh, Từ Hải Sinh ngồi nán lại một lúc mới lấy cớ rời đi, nhưng không đi xa, hẩn đứng trong thư phòng, mở rộng cửa sổ, vừa vặn có thể nhìn thấy trong sân, khiến Gia Cát Sơ Thanh tức đến muốn bốc hỏa, nhưng cũng không còn cách nào. Rốt cuộc có thể ở riêng với nàng dâu của mình, không được nắm tay, nhưng trò chuyện cũng xem như có thể giải bớt chút tương tư.

“Sao hôm nay huynh lại đến đây?” đương nhiên Từ Man có loáng thoáng nhìn thấy đại ca đứng trong thư phòng, cho nên cũng không dám làm hành động lớn gì, chỉ ngồi xuống chỗ vừa rời của đại ca.

Gia Cát Sơ Thanh nhớ tới cái quần lót bị tiêu hủy hồi sáng, hai tai bắt đầu nóng lên, lại cố gắng trấn định nói: “Huynh nghe nói đại ca muội có chuyện, nên chạy vội đến thăm.”

“Đại ca muội chỉ bị thương tay, không nghiêm trọng thế đâu.” Từ Man vén một sợi tóc ra sau tai, khuyên tai hổ phách đóng đưa qua lại trên vành tai trắng mềm, đóng đưa đến mức say cả lòng Gia Cát Sơ Thanh, mắt hẩn cũng mơ màng.

“Lúc ấy huynh chỉ nghĩ là đại ca muội bị thương, bèn vội vàng tới xem, cũng tại Hàn Y, không nói rõ ràng.” Gia Cát Sơ Thanh dè nén bàn tay muốn sờ lên vành tai kia, thấp giọng nói.

Hàn Y đứng cách đó không xa, rùng mình một cái, lại làm như không có việc gì ngăm nhìn hoa cỏ trong sân.

“Vậy huynh...” Từ Man vừa định hỏi hẩn gần đây có khỏe không, lại cảm thấy ngón tay ẩm ẩm, là hẩn nường theo sự ngăn trở của bàn đá trong

sân, tay móc lên ngón tay Từ Man, lại dùng tay áo che bàn tay hai người lại.

Từ Man nhạy cảm cảm nhận Gia Cát Sơ Thanh từng chút một nắm cả bàn tay mình, gắt gao, như không muốn tách rời.

Trên mặt Gia Cát Sơ Thanh không có gì khác thường, khóe miệng lại câu lên.

Hai người không nói chuyện, gió thổi lá cây, rào rào lay động, Từ Man ngẩng đầu, nhìn nóc nhà được cây cối bao quanh trong sân, trên trời mây trắng lững lờ trôi, từ đằng xa xa bay tới một đàn chim, sau đó đậu lên một chỗ trên nóc nhà. Từ Man cảm nhận hơi ấm từ bàn tay, trong lòng không khỏi nghĩ tới bốn chữ: năm tháng yên bình.

Sau đó, cũng không lâu lắm, Từ Hải Sinh từ trong thư phòng đi ra, Gia Cát Sơ Thanh tuy có chút lưu luyến, nhưng vẫn thức thời đứng dậy cáo từ, Từ Hải Sinh tiễn hắt ra ngoài, Từ Man cũng rất nhanh về tới phòng mình. Đêm đó, Từ Man cùng Gia Cát Sơ Thanh dường như đều mơ thấy cùng một giấc mộng, ngày hôm sau rời giường tuy không nhớ rõ nội dung trong mơ, nhưng sự ấm áp trong lòng bàn tay, làm sao cũng không quên được.

Đại thế tử của phủ công chúa cứu cô nương nhị phòng Thôi gia, chuyện này rất nhanh đã bị người có tâm tư truyền đến các thế gia. Phủ Trưởng tín hầu phản ứng dĩ nhiên là nhanh nhất, phu nhân Trưởng tín hầu gần như là ngay ngày hôm sau đưa bái thiếp cho Đại trưởng công chúa, nói là muốn đến cửa cảm ơn.

Đại trưởng công chúa dĩ nhiên sẽ nể mặt mũi, hưởng chi em trai Hoàng đế của nàng đối với mảnh nông trường kia rất coi trọng, liền hẹn phu nhân Trưởng tín hầu ba ngày sau đến phủ công chúa uống trà, cũng cho vị Thôi cô nương gặp Từ Man một lần, mọi người về sau cũng có thể thường xuyên qua lại.

Từ Man cũng không quen biết vị Thôi cô nương kia, trên thực tế, trong thành Kiến Khang người quen biết nàng ta cũng rất ít. Một nhánh họ này của Trường tín hầu vì đời trước vốn đi theo Hoàng đế ra ngoài chinh chiến, trở về lại rất an phận giao binh quyền lên trên, chỉ giữ tước vị vừa không ra làm quan cũng không kết bè kết cánh, ngay cả đứa con trai duy nhất cũng bắt đầu đi theo thứ tử của Vương phủ ra ngoài buôn bán, đây rất rõ ràng đã nghiêm túc bày tỏ vị trí của mình. Nhưng Thôi gia cũng không chỉ có mỗi một chi Trường tín hầu, hẳn còn có một chi thân thích là nhị phòng này, cho dù không phải do cùng cha mẹ sinh, nhưng kia cũng là huynh đệ của phụ thân Trường tín hầu. Cũng bởi vì có nhị phòng này giúp đỡ Trường tín hầu để mắt đến nông trường phương bắc, Trường tín hầu mới có thể vừa khiến cho người bên trên yên tâm, vừa khiến cho cấp trên muốn mượn sức. Chắc chắn cho dù có thay đổi triều đại, phủ Trường tín hầu trong một khoảng thời gian dài, cũng sẽ không sụp đổ.

Vị Thôi cô nương này, hiển nhiên chính là đích nữ của nhị phòng Thôi gia – chi giúp đỡ Trường tín hầu trông nom nông trường phương bắc. Cũng không biết duyên cớ từ đâu, mà lâu nay chưa từng đến Kiến Khang, bây giờ lại xuất hiện. Nhưng Từ Man còn biết được, đến Kiến Khang, ngoài vị Thôi cô nương này ra, cũng có một thứ đệ cùng đến, tuổi còn nhỏ. Ngoài ra, còn một trưởng bối của nhị phòng là không tới.

Phủ công chúa không phải lần đầu tiên chiêu đãi những mệnh phụ này, phu nhân Trường tín hầu mặc dù khiêm tốn, Từ Man thỉnh thoảng có gặp ở phủ công chúa Hòa Húc hoặc trong phủ công chúa Hòa Phong, là một người phụ nữ không tính là xinh đẹp, lại cực có khí chất, hơn nữa điều càng khiến Từ Man tán phục là bản lĩnh quản lý hậu viện của bà ta. Trường tín hầu có một đích tử, ba thứ tử, còn có một vị đích nữ đã chết non, nên theo lý mà nói, vị phu nhân Trường tín hầu này sau khi sinh con, sợ là địa vị ở trong hậu viện không ổn không nói, mà cũng sẽ cảm thấy khó chịu. Thế nhưng bà ta chẳng những không cảm thấy khó chịu, ngược lại từ nhỏ đã dạy dỗ những đứa con của vợ bé kia. Bọn họ chẳng những huynh nhường

đệ kính không nói, liên đới tới mấy di nương của họ cũng không thân cận, ngược lại xem vị mẹ cả phu nhân Trường tín hầu này là mẹ đẻ.

Còn nhớ có một vị thiếp thất vì ỷ vào việc sinh được con, lúc thỉnh an sáng sớm, không nể mặt phu nhân Trường tín hầu, phu nhân Trường tín hầu đương trường không nói gì, cười cười liền cho qua, nhưng chuyện này cố tình lại để cho con trai của vị thiếp thất kia biết được, đến tận bây giờ không bước vào viện của vị thiếp thất kia một bước, thiếp thất kia tới tìm, cũng không chịu gặp mặt, phải đến khi thiếp thất kia quỳ trước mặt phu nhân Trường tín hầu thỉnh tội, đưa bé kia sau đó mới được khuyên giải, mới miễn cưỡng tới gặp vài lần.

Từ Man cảm thấy sâu sắc, tinh thần trạch đấu cao nhất, không phải là làm rớt bao nhiêu đứa bé trong bụng tiểu thiếp, mà là làm cho những đứa bé do tiểu thiếp sinh kia, đều là của chủ mẫu, dù có sinh thêm nhiều cách mấy, cũng không hề có quan hệ với di nương.

Đương nhiên, trong đó cũng có liên quan đến chuyện Trường tín hầu không sủng thiếp diệt thê, cho dù ông ta có cưới mấy phòng tiểu thiếp, mỗi tháng cũng có hơn phân nửa là ở chỗ phu nhân, tiểu thiếp sinh con cũng kiên trì không cho di nương nuôi nấng. Bằng không chỉ dựa vào phu nhân có thủ đoạn cách mấy, cũng không gây trở ngại được người ta lén lút thân cận.

Đại trưởng công chúa nghênh tiếp phu nhân Trường tín hầu tới chơi, rất tận tâm, đến cả trà ngon mà Hoàng đế ban tới cũng mang ra, cũng bảo Từ Man tự mình quản phòng bếp, chuẩn bị bữa trưa cho phu nhân Trường tín hầu.

Phu nhân Trường tín hầu dẫn theo vị Thôi cô nương kia, đến vào buổi sáng, vừa không xem là quá sớm, cũng không kéo dài đến giữa trưa, quả đúng là một người tri kỷ. Lúc này, Từ Hải Sinh cùng phò mã đã lên triều,

Đại trưởng công chúa chờ trong phòng khách của nhị môn, Từ Man thì đi ra cửa nhị môn, hai mẹ con đều nghênh đón phu nhân Trường tín hầu.

Hai người không xem là xa lạ, nói đôi ba câu liền càng nhiệt liệt, lúc bấy giờ phu nhân Trường tín hầu mới kéo một cô nương bên cạnh qua, bảo nàng hành lễ với Từ Man,

Từ Man nhìn vị Thôi cô nương kia, vóc người phổng phao, mi mắt e lệ, diện mạo tuy điển hình là người phương bắc, nhưng cặp mắt to tròn cùng với ngũ quan có phần khắc sâu kia, đều khiến nàng ta trông đối lập với những cô nương Giang Nam, mà nhiều hơn là một vẻ đẹp đậm đà nổi bật.

Nàng thân vận Hồ phục màu cam, chải búi tóc song loa (xoăn ốc đôi), trông gọn gàng lưu loát, mặc dù lần đầu gặp mặt, còn có chút câu nệ nhưng đôi mắt trong veo kia, sang sảng nhìn người, khiến Từ Man có chút hảo cảm với nàng.

“Thôi thị Uyển Hề thỉnh an chúa.”

Từ Man đỡ nàng dậy, cười nói: “Thôi cô nương ở nhà đứng thứ mấy?”

Thôi Uyển Hề cười có chút ngại ngùng, song vẫn trả lời: “Ở nhà thứ ba ạ.”

“Vậy sao có mỗi Thôi cô nương tới thôi? Kiến Khang chúng ta mặc dù không rộng rãi như phương bắc, nhưng đồ ăn cũng không thiếu a.” Từ Man vô thanh vô tức buông lời khách sáo.

Thôi Uyển Hề cũng không giấu diếm, bước theo Từ Man vào trong nói: “Hai vị tỷ tỷ trong nhà đều đã xuất giá, dĩ nhiên không tiện theo cùng.”

“Vậy trong nhà còn huynh trưởng không?” Từ Man tiếp tục hiếu kỳ nói.

“Gia huynh lớn tuổi, đã thành hôn, tẩu tử gần đây mang thai, không tiện lặn lội đường xa.” Thôi Uyển Hề liếc nhìn phu nhân Trường tín hầu một cái, cúi đầu nói.

Từ Man cười cười, trong lòng lại nghĩ, như thế xem ra, hẳn là phu nhân Trường tín hầu muốn tìm cho vị Thôi tam cô nương này một tấm chồng ở Kiến Khang rồi.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 123: Hải Sinh Đính Hôn

Dẫn phu nhân Trường tín hầu cùng Thôi tam cô nương vào phòng khách, Đại trưởng công chúa hiếm khi đứng dậy đón chào. Phu nhân Trường tín hầu tất nhiên là biết địa vị của vị công chúa này ở trong lòng Hoàng đế, bèn mang theo Thôi tam cô nương quy củ hoàn thành lễ nghĩa. Đại trưởng công chúa cũng không giả vờ kiêu cách, xem chừng khách và chủ đều hoà thuận vui vẻ. Chỉ là Từ Man thấy tầm mắt mẫu thân dừng trên người Thôi tam cô nương có hơi nhiều lần, thấy có chút không thích hợp lắm.

“Thôi tam cô nương năm nay đã bao nhiêu xuân xanh? Trông đáng hấp vậ mà thật xinh xắn.” Đại trưởng công chúa bảo nha hoàn dâng trà rồi bưng điểm tâm lên, mới nhìn Thôi Uyển Hề hỏi.

Thôi Uyển Hề đứng dậy nhún người thưa: “Uyển Hề năm nay 17 ạ.”

“A, lớn hơn A Man nhà chúng ta một tuổi, phải gọi là tỷ tỷ rồi.” Đại trưởng công chúa cầm khăn tay che miệng cười nói, nhìn về phía phu nhân Trường tín hầu.

Phu nhân Trường tín hầu vội tiếp lời nói: “Đúng vậy, các cô nương Thôi gia của chúng ta đều gả trẻ, ấy thế mà còn luyện tiếc đấy.”

“Cũng phải thôi, thế đạo này nữ tử đều mệnh khổ, nếu nhà mẹ đẻ không yêu thương, ngày sau gả đến nhà chồng cũng không nhất định thoả mái như nhà mẹ rồi.” Đại trưởng công chúa không khỏi cảm thán nói:

“Giống như A Man nhà chúng ta, mắt thấy sang năm cũng phải xuất giá, tuy nói bên trên không có mẹ chồng, cũng không ở chung với Gia Cát lão phu nhân, nhưng dẫu sao cũng là gả cho người ta, lúc nào cũng phải giữ quy củ, dù sao nói thế nào cũng là con dâu nhà người ta.”

“Công chúa ngài đã quá lo lắng rồi, quận chúa là người thế nào, thông minh mỹ mạo, tính nết lại tốt, như thế gả đến nhà nào mà không được yêu thương hết mực cơ chứ.” phu nhân Trường tín hầu nhìn Từ Man, lấy lòng nói.

Đại trưởng công chúa lại lắc đầu nói: “Dẫu thế nào vẫn là luyện tiếc, nếu phu nhân đại phòng của Gia Cát gia còn sống thì còn có người chiếu cố, tuy không phải thân thích cùng huyết mạch, nhưng nói gì cũng có một thời gian gọi Đại cô, so với chỉ có mỗi hai đứa nó chạy qua chạy lại lo liệu thì tốt hơn.”

“Chẳng phải là còn có ngài sao?” phu nhân Trường tín hầu nhấp một ngụm trà, nhần tình sáng lên, sau lại uống thêm một ngụm, mới nói: “Ngài là trưởng bối, lại là người mềm lòng nhất, nào có thể thấy mà bỏ mặc được chứ.”

Đại trưởng công chúa vờ khinh thường nói: “Ai mà thèm thích quan tâm nha đầu phiền phức này a, ngần ấy năm còn chưa phiền ta quá đủ sao, sau này ấy à, ta còn phải để mắt đến con trai con dâu, nào có thời gian với tay dài như vậy được. Huống chi a, nom tính tình ương bướng kia của nó, chỉ sợ còn ước gì ta không để ý đến nó nữa kìa, một mình ở bên ngoài mà sống vui vẻ thoải mái ấy chứ.”

Từ Man vừa nghe liền biết mẫu thân ‘trong lời mang ý khác’, tuy thấy ý tưởng của mẫu thân có hơi đột ngột, nhưng vẫn y theo lời mẫu thân ở trong lòng uốn éo qua lại, miệng thì cự nự không chịu.

Phu nhân Trường tín hầu gọi khước miệng lên, ánh mắt cũng mềm hơn hẳn, nói: “Cô nương nhà ai mà được làm con dâu ngài, đúng là phúc khí tu luyện được mấy đời.”

“Ta ấy à, chỉ có thể quản con dâu thứ thôi, chờ đại nhi Tử Thành hôn xong sẽ đuổi chúng qua phủ Trực vương, ta cũng chả hơi đâu mà đi giúp chúng quán xuyến công việc bên kia, phò mã ngày thường cũng bận việc, một mình ta coi trông hai cái phủ, đã sớm không chịu nổi rồi.” Đại trưởng công chúa uống trà, chỉ dùng mắt ngắm Thôi Uyển Hề, thấy nàng ta đang chăm chăm nhìn chuồn chuồn thêu trên khăn tay của Từ Man, dường như câu chuyện của mình và phu nhân Trường tín hầu, nàng đều không nghe hiểu.

Phu nhân Trường tín hầu cũng nghe ra rõ ràng, nụ cười cũng càng trở nên chân thành.

“Ai nha, hai bà già chúng ta ở đây tán gẫu chuyện nhà, sợ là mấy cô nương đã sớm thấy chán rồi, chi bằng cho chúng ra ngoài du ngoạn đi, cái vườn này là được người trong cung đến tu sửa, chúng ta ở đây vừa tán gẫu vừa ngắm nghía được rồi.” Đại trưởng công chúa buông chén trà nói.

Từ Man dĩ nhiên sẽ không cãi lời, dẫn Thôi Uyển Hề rời phòng khách, đi đến hậu hoa viên, hoa viên phủ công chúa hiện tại có một lớn hai nhỏ, tuy hoa viên ở nhị môn (cổng trong) không lớn, song lại được xây rất tinh xảo, cây cối cũng nhiều.

“Quận chúa... chiếc khăn tay này của muội thật thú vị.” Thôi Uyển Hề không biết mở lời như thế nào, bèn tìm một đề tài.

Nếu không phải Từ Man nhìn ra gò má nàng ta đỏ lên, cũng thật sự cho là nàng ta chỉ lo ngắm nghía khăn tay mình, không nghe ra ý của mẫu thân, nhưng như thế xem ra, nàng ta vậy mà cũng giữ được bình thản, vờ như không hiểu.

Từ Man không biết mẫu thân động tâm tư từ khi nào, theo lý mà nói, thân là thế tử của Vương phủ, nguyên bản có thể lấy một khuê tú của thế gia đại tộc trong thành Kiến Khan, trước đó mẫu thân còn từng xem mặt cô nương Lỗ gia – nhà mẹ đẻ Hoàng hậu, chả là sau đó đại ca không ưng mới bỏ qua. Nhưng lần này bất quá chỉ là một tai nạn bất ngờ, lại khiến cho mẫu thân sinh ra ý niệm kết thân. Lại nhìn phu nhân Trường tín hầu cũng không phải không có mục đích, bằng không sẽ không mang theo Thôi Uyển Hề cùng đến.

Thôi gia tuy là hầu tước, nhưng nhị phòng Thôi gia cùng lắm ở phương bắc chỉ mang cái tiếng là tướng quân nhân tử (không có thực quyền), cho dù họ Thôi là họ tộc rất lâu đời, nhưng cũng không tính là gia tộc đặc biệt hiển hách. Nói thật, nếu Thôi Uyển Hề làm thiếp cho đại ca, còn xem là với cao nữa là, nhưng nhìn ý tứ kia của mẫu thân, hiển nhiên mà muốn nàng ta làm thê.

“Nếu tỷ thích, đợi muội thêu một cái mới tặng tỷ.” Từ Man đưa khăn tay cho Thôi Uyển Hề, cười nói.

“Hóa ra là chính muội thêu á?” lần này, Thôi Uyển Hề lộ ra vẻ mặt kinh ngạc thật sự, nàng nhìn đi nhìn lại chuồn chuồn trên khăn tay, hâm mộ nói: “Muội thật khéo tay, tỷ vậy mà không giỏi mấy cái này a.”

“Quen tay hay việc thêu.” Từ Man khiêm tốn nói.

Nhưng Thôi Uyển Hề lại khẳng định lắc đầu nói: “Tỷ mặc dù ở phương bắc nhưng mà cũng biết, những cô nương thế gia đại tộc, nhất là cô nương với gia thế hiển hách như quận chúa, rất ít nguyện ý bỏ công phu đi học nữ hồng thêu thùa, phần lớn chỉ biết một chút, nhiều lắm chỉ là ở mẽ ngoài mà thôi, nhưng tỷ thấy khăn tay này của quận chúa, đường may tinh mịn, kết cấu khéo léo, có thể thấy được là có tài năng thật sự.”

Từ Man không tiện nói là bởi chính mình luyện tập định lực mới bỏ công phu ra thiêu, đành phải nói: “Trong nhà chỉ có mỗi một cô nương là muội, lúc bé không có gì chơi, bắt chước bọn nha hoàn luyện luyện, ở không kiếm chuyện làm ấy mà.”

“Đáng tiếc là tỷ không biết.” Thôi Uyển Hề xụ mặt nói, chỉ vào con chuồn chuồn nói: “Lúc nhỏ tỷ cũng từng đi theo ma ma học, chỉ tiếc thiêu thứ gì cũng không ra hồn, là một đứa tay chân vụng về mà thôi.”

Từ Man thấy nàng tính cách thẳng thắn, lại cũng không phải không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, bèn hỏi: “Vậy tỷ ở nhà thường làm gì? Muội nghe nói phương bắc có nhiều đồng cỏ, chẳng lẽ là ngày ngày đi cưỡi ngựa?”

Nhắc tới, Thôi Uyển Hề càng uể oải, mặt ủ mày chau nói: “Tỷ cũng muốn chứ, có điều tỷ là người vụng về, thiêu thừa không giỏi thì thôi đi, đến cả cưỡi ngựa cũng cưỡi không xong, vừa ngồi lên, mở đầu thì hoàn hảo, sau lại trái nghiêng phải ngửa, có bận mèm chút té gãy chân, khiến A đa tỷ mắng té tát một trận, sau không cho cưỡi nữa.”

Từ Man quả thật không nín cười được, nhìn nàng ta cũng càng trở nên thuận mắt, nghĩ bụng vị Thôi tam cô nương này năng lực động tay đã không được, đến cả giữ cân bằng cũng không giỏi, bảo sao nàng ta rầu rĩ đến vậy.

“Vậy cứ chôn chân trong nhà mãi như thế không phải thực chán sao?”

Vừa nhắc tới, Thôi Uyển Hề như thế đột nhiên toả sáng cả tinh thần, hưng phấn nói: “Tỷ biết đỡ đẻ cho ngựa con, còn biết chăm ngựa, tỷ nói cho muội nghe, lúc ngựa con vừa sinh ra, là quỳ rạp trên mặt đất, nếu trong thời gian nhất định không đứng lên được thì không sống được, nhưng chỉ cần là ngựa tỷ từng cho ăn, sinh ra ngựa con đều có thân cường thể tráng a, còn có a...”

Từ Man nhìn nàng ta mặt mày hớn hờ nói, cùng với cô tiểu thư khuê các vừa ổn trọng vừa mang theo ngượng ngùng ban này, quả thực tưởng như hai người. Chỉ cần bàn đến ngựa, đối với nàng ta mà nói, giống như là nói tới chuyện khiến nàng hạnh phúc nhất, thậm chí ngay cả tên và cả màu lông của ngựa, nàng ta đều nhớ rõ rõ ràng ràng. Có điều đến cùng, nàng có chút tiếc nuối ở chỗ, nàng từng chọn được ngựa giống tốt, sau khi nàng đi mới sinh sản, nàng không thấy được thành quả của mình.

Không biết sao, Từ Man cảm thấy đại ca nhất định sẽ thích cô nương như vậy, ngay thẳng lại không đơn thuần đến ngốc, trí tuệ lại không mất đi vẻ thản nhiên đối nhân.

“A, ngại quá, muội nhất định không thích nghe những thứ này phải không, tỷ vẫn cứ thế này miết, cho nên bạn bè ở phương bắc không nhiều lắm.” Thôi Uyển Hề xin lỗi nói.

“Tại sao?” Từ Man không thể hiểu được, cô nương phương bắc không phải đều thích cười ngựa sao?

Như nhìn ra thắc mắc của Từ Man, Thôi Uyển Hề giải thích: “Nơi đó các cô nương đều cho rằng ngựa chỉ dùng để cười, mấy việc chăm sóc hay đỡ đẻ linh tinh đều là công việc của hạ nhân làm, tỷ là một cô nương gia, lại thích làm những việc này, đó là tự hạ thấp thân phận.”

Từ Man vỡ lẽ, ở thế giới này, thân phận quan trọng hơn bất cứ điều gì.

“Lần sau tỷ trở về, nhớ mang cho muội một con ngựa con tỷ nuôi nhé, muội muốn màu đỏ!”

Thôi Uyển Hề kinh ngạc nhìn vẻ mặt không hề có lệ của Từ Man, mặt đỏ lên, kích động gật gật đầu.

Ngày hôm đó, phu nhân Trường tín hầu cùng Đại trưởng công chúa dường như đều đạt được kết quả họ muốn, mà Thôi Uyển Hề cũng cùng Từ

Man trở thành bằng hữu, thậm chí Thôi Uyển Hề còn mời Từ Man cùng nàng về nông trường phương bắc, nói là đồng ý với Từ Man nhất định sẽ chọn một con ngựa lông đỏ tốt nhất cho nàng.

Đêm đó, Từ Hải Sinh cùng phò mã trở về, Đại trưởng công chúa gọi hai người vào chính phòng, sau đó Từ Hải Sinh đến viện muối muối, có chút thẹn thùng hỏi tình huống của Thôi Uyển Hề, biết được Thôi Uyển Hề có sở thích là chăm sóc ngựa, còn tự tay đỡ đẻ rồi huấn luyện, đáy mắt hân cư nhiên nổi lên một tia tò mò sáng rọi.

Sau chuyện này, ước chừng trước cuối năm, phủ Đại trưởng công chúa lại truyền ra tin vui, trưởng tử Từ Hải Sinh đính thân cùng con gái thứ ba của Thôi tướng quân – nhị phòng Thôi gia của Trường tín hầu, dự định năm sau trước khi em gái xuất giá, sẽ rước nàng dâu vào cửa. (Trường tín hầu là đại phòng Thôi gia, tức là chi trưởng)

Một khi hôn sự của hai nhà tuôn ra, Phái Bảo Thủ càng trở nên rung chuyển hẳn lên, dù sao tuy Trường tín hầu có được tờ địa khế nông trường rộng lớn kia, nhưng người chân chính quản lý chính là nhị phòng Thôi gia, rất nhiều kỹ thuật nuôi ngựa cũng nằm trong tay họ. Nay phủ công chúa vô thanh vô tức đính hôn với cô con gái thứ ba duy nhất chưa lập gia đình của nhị phòng Thôi gia, việc này đại biểu Trường tín hầu Thôi gia ngày sau sẽ kiên định về phe Hoàng đế. Có thể nói là thắng lợi kếp.

Mà đám thế gia chưa từng nghĩ đến việc đi cầu hôn với con gái của một vị tướng quân không quyền, đều âm thầm tự trách ánh mắt mình thiên cận, đồng thời cảm thán con mắt tinh đời của công chúa.

Hôn sự của đại ca đã được định, Đại trưởng công chúa cũng an tâm, về phần lão nhị trong nhà, lão đại thành hôn xong, đoán là lão nhị cũng sẽ không chờ lâu lắm.

Cùng một tâm tư với Đại trưởng công chúa, Hoàng đế năm nay ăn tết cũng phá lệ thống khoái, nghĩ Tả tướng sắp sẽ khôi phục chức vị, hiện tại còn thu được nhiều tuần mã như thế, cùng với việc từng nhân tố bất định* đều được một nhà của tỷ tỷ giải quyết xong xuôi, nay trong tay lại còn nắm giữ phương pháp luyện sắt tinh, thế này thì còn lo gì tương lai không thể diệt trừ hoàn toàn Phái Bảo Thủ và dư đảng tiền triều chứ, quả nhiên là trời giúp Ngô quốc.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 124: Chu Hoàn Xuất Giá

Trong bữa tiệc trừ tịch (giao thừa), Từ Man nhìn Thục Gia vụng trộm đứng dậy từ chỗ ngồi, không hề gọi ai, một mình đi ra ngoài. Từ Man ngẫm nghĩ cũng đứng dậy, chầm chậm đi theo.

Vẫn là đình viện kia, Từ Man còn nhớ rõ một lần kia nàng cũng cô độc ngồi trên hành lang gấp khúc, lại gặp phải Đại hoàng tử, mà nay ánh mắt của Đại hoàng tử nhìn nàng cũng sớm không còn là vẻ vờ si mê như trước, thay vào đó là vẻ lạnh lùng không có hảo ý. Liên đới đến chính phu nhân của hắn có đôi khi nhìn nàng cũng mang theo ánh mắt dò xét.

Chậm rãi đi vào hành lang gấp khúc, Từ Man nhìn nơi giao nhau của ánh trăng và bóng râm của hành lang gấp khúc, thoáng chốc không biết thân đang ở nơi nào, thoáng như thời gian vốn chưa từng trôi qua, mà tất cả những chuyện xảy ra lúc trước, cũng chỉ là ảo tưởng của nàng. Hít sâu một hơi, Từ Man từ hành lang gấp khúc nhìn vào sân, thân ảnh đậm bạc của Thục Gia đứng trong sân, từ sau chuyện mẫu thân nàng trúng độc, không thấy nàng ấy mập lên nữa.

“Sao người lại ra đây?” Thục Gia ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, không quay đầu.

Từ Man đi đến bên cạnh nàng, cũng nhìn lên bầu trời sao, trả lời: “Ta thấy người ra ngoài một mình, không yên lòng.”

Lần này Thục Gia nghiêng đầu qua, có chút ngượng ngùng nói: “Lúc nào cũng khiến người lo lắng. Lần trước chuyện của a nương ta cũng vậy...”

Từ Man lườm nàng ta một cái, bất mãn nói: “Chúng ta là tỷ muội một nhà nói những lời này có ý gì?”

Thục Gia tựa đầu vào Từ Man, hai má rút đi nét bầu bĩnh của trẻ con, trông nàng càng trở nên gầy yếu.

“Hôm nay biết được tin, nói là xú nha đầu Tưởng Nhị kia cuối năm đánh thân, năm sau sẽ xuất giá, hơn nữa phụ thân nàng còn cầu xin tiếp tục tại nhiệm bên ngoài.” Giọng Thục Gia thoang thoảng nét buồn.

Từ Man biết từ sau khi Tưởng Nhị cô nương kia rời khỏi kinh đô, Thục Gia vẫn thư từ qua lại với nàng ta, có lẽ chuyện này là Tưởng Nhị cô nương năm trước gợi thư nói. Nàng mặc dù cảm thán sự giác ngộ chính trị của vị Tưởng đại nhân kia, biết được hiện tại ẩn thân ở địa phương mới là cách an toàn nhất, tức là sẽ không bị Phái Bảo Thủ lôi kéo dây dưa, cũng sẽ không bị Phái Cách Tân chỉ mũi thương vào mà sai khiến. Nhưng ở phương diện cảm tình, Từ Man vẫn có chút đau lòng thay Thục Gia. Cái gọi là đánh thân ở địa phương, thì kết quả là sẽ gả tại địa phương, không có khả năng về lại Kiến Khang, như thế rất có khả năng cả đời bọn họ sẽ không có cơ hội gặp lại.

“Người nhẽ ra nên cao hứng mới phải, cha nàng ấy là một người thông minh.” Từ Man biết Thục Gia quả thật không phải là cái gì cũng không biết.

“Ta vốn tưởng rằng, năm nay Tưởng đại nhân sẽ hồi kinh báo cáo công tác.” Thục Gia tiếc nuối thở dài nói.

Lúc trước Từ Man cũng nghĩ vậy, còn mừng vì trước khi mình xuất giá có thể tụ tập với đám bạn.

“Cũng phải đến lúc mỗi người một con đường riêng rồi.” Từ Man vuốt tóc Thục Gia, cũng bị lây nỗi buồn ly biệt của nàng.

“Phụ hoàng nói với a nương ta, chờ sau khi Thục Viện xuất giá, là đến phiên ta.” Thục Gia tâm tình giảm sút.

Từ Man cũng có nghe nói, bởi vì tuổi các nàng đều xấp xỉ, năm sau người thứ nhất thành hôn sẽ là Chu Hoàn, sau đó là đại ca mình, theo sát sau chính là mình rồi đến Thục Viện, mỗi liên thân với hoàng gia thôi, đã có ba người rồi, cũng coi như là một năm đại hỉ.

“Có nói là nhà nào không?” Trường tín hầu và phủ công chúa đã liên thân, Hầu phủ sẽ không có khả năng liên hôn với trong cung nữa.

“Không nói với a nương ta, nhưng nói vậy hẳn là đã quyết định rồi.” Thục Gia hai mắt phủ sương mù, giống như có chút không biết làm sao, nàng đem đầu toàn bộ vùi vào vòng ôm của Từ Man, nhẹ giọng nói: “Mọi người không lớn lên không được sao?”

Từ Man trong lòng cảm thấy chua chát, nhưng vẫn tàn nhẫn nói: “Phải, mặc kệ khổ cũng được, vui cũng thế, mọi người đều phải lớn lên, nhưng chúng ta không thể trầm mê mà bước qua, tương lai cũng không nhất định sẽ khó khăn như chúng ta tưởng tượng.”

Từ Man vừa dứt lời, trên bầu trời đột nhiên nở rộ những đóa hoa lửa rực rỡ, đây là tiết mục phải có của giao thừa mỗi năm, cũng không biết vì sao, Từ Man thấy năm nay pháo hoa đặc biệt sáng ngời lại đẹp mắt. Nàng và Thục Gia cùng ngẩng đầu nhìn, mãi đến khi từng đóa hoa kia dần dần mất hút trong màn đêm dày đặc.

Qua năm, chẳng bao lâu đã đến ngày Chu Hoàn xuất giá, Từ Man mang theo “thêm trang”* và quà mừng của phủ công chúa, lấy thân phận là bạn thân của Chu Hoàn đi dự hôn lễ. Nàng đứng trong khuê phòng Chu Hoàn, nhìn nàng mặc vào giá y (áo cưới), vấn tóc, đội mũ phượng, nhìn nụ

cười ngượng ngùng của nàng đong đầy hy vọng, dường như ngay cả ánh mắt đều lóe ra hào quang. Từ Man nghĩ, không biết đợi đến lúc mình xuất giá, sẽ là bộ dáng gì nữa.

* thêm trang: chỉ quà tặng cho tân nương (phần lớn là tiền đồng); một loại phong tục cưới, nhà gái đưa bánh kẹo cưới càng nhiều thì càng nhận được nhiều “thêm trang” và bao lì xì, “thêm trang” càng nhiều càng đại diện cho mặt mũi của nhà gái.

Vì Gia Cát Sơ Liêm sắp thành hôn, nên đã trở về từ năm trước, chờ rước tân nương về nhà. Nhị ca của Từ Man qua hệ không tề với Gia Cát Sơ Liêm, hơn nữa phải trở về mừng năm mới, cho nên cũng theo trở về từ năm trước. Triệu tướng quân lại biết Gia Cát Sơ Liêm và nhị ca Từ gia còn có mấy hôn lễ phải tham gia, bèn cho nghỉ dài hạn, chỉ chờ Hoàng đế phê chỉ là trở về biên quan, tiếp tục ở lại kinh đô.

Từ Man nhìn Chu Hoàn khóc được Chu phu nhân dứt cơm xong, đội khăn hỉ lên, lệ rơi một đường, được hỉ nương đỡ lên kiệu, đáy mắt nàng cũng ươn ướt theo.

“A Hoàn nhất định sẽ hạnh phúc.” Từ Man đứng bên cạnh Chu phu nhân, an ủi nói.

Chu phu nhân mặt đầm lệ, dùng khăn tay chấm nước mắt, không ngừng gạt đầu.

Từ Man nghĩ đến mẫu thân mình, không đến ba tháng nữa, nàng cũng sẽ xuất giá, mẫu thân khẳng định cũng sẽ đau lòng như thế.

Bởi vì Chu gia không có đại nam nhân, chỉ có đệ đệ của Chu Hoàn gánh vác nhà cửa, Chu tướng quân vì trấn thủ ở biên quan, không được lệnh không thể hồi kinh, cho nên ngay cả hôn lễ của con gái hỉ cũng không cách nào tham gia. Nhưng cũng may còn có tướng quân quen biết hỗ trợ chiêu đãi nam khách, chính là tướng quân thủ hạ của cha Đào mỹ nhân

– Đào đại tướng quân, mặc dù người này Từ Man chưa từng gặp qua, nhưng phu nhân của hãn Từ Man đã gặp qua, chính là Vương Ngọc Nương ở lần thưởng cúc vào mùa thu năm ấy tại nhà Vương Thái thường, bây giờ nàng ta cũng đã là mẹ của một đứa bé.

Chu gia chẳng những có quan hệ không tệ với chồng của Vương Ngọc Nương, mà quan hệ với Vương phu nhân của Vương thái thường cũng rất tốt, cho nên hôm nay trên yến hội, Từ Man cũng nhìn thấy Vương phu nhân, mấy năm nay, thỉnh thoảng ra ngoài dự tiệc cũng có gặp, chẳng qua là không mấy thân thiết thôi, hiện nay con cái bà ta đã lập gia đình, cuộc sống đều không tệ, mấy năm nay còn có thêm hai đứa cháu trai, có thể nói người gặp việc vui tinh thần sáng láng, đến tặng thêm trang cho Chu Hoàn, cũng vung một khoản lớn.

Từ Man không giống Gia Cát Mỹ Yên, Mỹ Yên sáng sớm đã đến đây tặng thêm trang rồi liền trở về (vì là bên nhà trai mà), mặc dù Từ Man sắp gả cho Gia Cát Sơ Thanh, nhưng dù sao bây giờ vẫn xem là khuê mật của Chu Hoàn, vì thế liền ở lại Chu phủ dùng bữa trưa, cũng âm thầm quan sát những nữ quyền đến chúc mừng, phần lớn trong đó mấy năm trước nàng thấy là có một nửa nhân sĩ, nay đã biến thành Phái Cách Tân cùng hàn môn chiếm đa số, xem ra, Chu tướng quân coi như đã vô thanh vô tức bày tỏ lòng trung thành với Hoàng đế.

Dùng xong bữa trưa, khéo léo từ chối Chu phu nhân, Từ Man mang theo người rời Chu phủ, hôm nay đại ca và nhị ca đều đến phủ Gia Cát ăn cưới, xem như là khách khứa của bên kia. Bất quá, phủ Gia Cát quả nhiên vẫn không thiếu được Gia Cát lão lang chủ. Ông ta vừa khỏi bệnh hồi phủ, lập tức liền chấp chương mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ, còn nghiêm khắc trách cứ Gia Cát gia lão phu nhân, thậm chí còn lên tiếng, nói nếu lão phu nhân bà tái phạm hồ đồ, thì sẽ giao nhà Gia Cát cho cháu dâu trưởng quản lý, để cho lão phu nhân đóng cửa thanh nhàn.

Gia Cát lão phu nhân thật vất vả với được khôi phục thân phận, nào có dễ dàng chịu nhường quyền như vậy được, hơn nữa đối với trượng phu, bà ta đã có thói quen nói gì nghe nấy, lại bởi vì nhà mẹ đẻ Hoàng gia của bà ta hiện tại càng trở nên thân thiết với Trần gia – kẻ đã hại chồng bà vào ngục, nên ngay cả người nhà mẹ đẻ bà ta cũng không dám cho bước vào phủ, đương nhiên, trong đó cũng có một phần duyên cớ do lúc trước Gia Cát lão lang bị tống ngục, bà ta thậm chí có một lần muốn đem Hoàng Tú Oánh gả cho Gia Cát Sơ Thanh để đổi lấy sự giúp đỡ của nhà mẹ đẻ, kết quả là lại làm cho người nhà họ Hoàng hung hăng đánh vào mặt. Nỗi hận và oán trong đó, Từ Man khỏi nghĩ cũng biết, có điều thế coi như là chuyện tốt, ít nhất không cần lo lão phu nhân lại cản trở bọn họ nữa.

Từ Man ngồi trên xe ngựa, trong lòng rất thoải mái, rốt cuộc bạn thân đã có một bến đỗ tốt, ngày sau cũng thường gặp gỡ, nàng không phải chia cách bạn bè quá xa như Thục Gia, có điều chẳng biết sau này Gia Cát Mỹ Yên phải gả đến nhà nào.

Bên kia Chu gia vừa xong bữa tiệc trưa, mà Gia Cát gia nơi này vừa mới hân hoan đón tân nương tử vào động phòng, mọi người bụng đói kêu vang mới lục đục ăn uống. Gia Cát Sơ Thanh vốn đã biết Từ Man không đến, nhưng vẫn đứng ở cửa đợi hồi lâu, mới hết hy vọng trở về chiều đãi khách khứa. Hắn vận khí không tệ, vì lý do thân thể mà rất ít người rót rượu cho hắn, hơn nữa hôm nay chú rể không phải là hắn, hắn cũng xem như rảnh rỗi, nhìn đại ca bị một đám người bu quanh chuốc rượu, trong những người này không tìm thấy vài hảo hữu là văn nhân ở trước khi Gia Cát gia họ gặp rủi ro, ngược lại phần nhiều là những tướng quân xuất thân hàn môn, bất luận là cùng đến từ biên quan, hay là cùng thao luyện ở kinh đô, nhưng xem tình trạng này, quan hệ đều rất tốt.

Gia Cát Sơ Thanh cầm chén rượu nhạt hương hoa đào, ngồi ở một bên nhắm nhám từng chút, thảng như tiếng ồn ào xung quanh đều biến mất, mà đối diện hắn như xuất hiện thiếu nữ tử đứng dưới tàng cây hoa đào, khiến

cho hân ngày nhớ đêm mơ kia, đang nhoén miệng cười lộ ra đôi má lúm động lòng người, ngọt ngào khiến người say.

“Chủ thượng, nhị môn có chút tình huống.”

Mộng tan người tỉnh, Gia Cát Sơ Thanh có chút khó chịu nhìn Hàn Y, ánh mắt thâm sâu.

Hàn Y trong lòng run bắn, không biết mình làm gì đắc tội vị tổ tông này, thầm nghĩ từ dạo ấy chủ thượng đến phủ công chúa về, liền ngày càng nôn nóng, nhất là hôm nay càng trở nên khó hiểu. Nhưng sự tình bức đến trên đầu, Hàn Y vẫn phải thầm ghé tai Gia Cát Sơ Thanh thừa lại chuyện xảy ra.

Gia Cát Sơ Thanh hừ lạnh một tiếng, lại đem ánh mắt dời đến trên người Đinh Hạo Nhiên đến chúc mừng, khoe miệng mang theo lạnh nhạt nói: “Cho nàng ta vào, bất quá dẫn tới sương phòng thôi, tin tưởng nàng ta sẽ rất vừa lòng.”

Hàn Y đổ mồ hôi hột đầy đầu, trong lòng thầm cảm thấy bi ai thay người kia, thế đạo này người không thể tính kế nhất chính là chủ thượng nhà mình, hơn nữa còn là ở thời điểm tâm tình của chủ thượng rõ ràng u buồn, kia quả là so với kết cục chết còn thảm hơn.

Gia Cát Sơ Thanh lười để ý đến hân, chỉ đứng lên đi ra cửa, liền thấy Đàn Hương một thân phong trần mệt mỏi từ ngoài tiến vào, sau lưng còn có một người Sắc-mục đi theo. Gia Cát Sơ Thanh nhíu mày, đáy mắt hiện một tia hứng thú, nhất là bắt gặp người Sắc-mục kia còn là một thiếu nữ tóc vàng mắt xanh.

Đàn Hương không dám đưa cô gái kia tiến vào một phòng toàn nam nhân, lại sợ diện mạo của nàng ta dọa người ngoài, đành phải mang theo nụ cười khổ não, xấu hổ chờ Gia Cát Sơ Thanh đi đến.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 125: Từ Man Xuất Giá

Từ Man có chút không thể tin được ngồi ở bên giường, hôm nay nàng dậy hơi muộn, lại không ngờ rằng, vừa dậy đã nghe được tin tức khủng bố như thế.

“Em lặp lại lần nữa, Tôn Phỉ Nghiên làm sao?”

“Nghe nói thân thể trần trụi trốn trong chăn, vừa vặn Đình gia tiểu lang đi vào thay y phục bị dính rượu, nàng ta liền từ trong lao ra, sau đó...” Thanh Mai dù sao cũng là cô nương trong nhà, lúc này đã đỏ mặt tía tai nói không nổi nữa.

“Phát hiện ở đâu?” Từ Man hồ nghi hỏi.

Thanh Mai nhỏ giọng nói: “Phủ Gia Cát phủ, trong đông sương phòng của viện nhị môn.”

(viện nhị môn là viện ở cổng trong, dùng để tiếp khách, người trong nhà hoặc nữ quyến thì mới được vào hậu viện)

Từ Man luôn thấy chuyện này có chỗ kỳ lạ, chẳng phải Tôn Phỉ Nghiên một lòng một dạ muốn gả cho Gia Cát Sơ Thanh sao? Cớ gì lại lột trần như nhộng chạy tới quyến rũ Đình Hạo Nhiên. Trong chuyện này nếu không phải Tôn Phỉ Nghiên đi nhầm phòng, vậy thì chính là có người ở giữa gây trở ngại, huống chi áo Đình Hạo Nhiên bị rượu làm ướt, cũng quá trùng hợp. Nếu sự tình không phải chính Đình Hạo Nhiên tự an bài, như vậy cũng rất có thể là người trong phủ Gia Cát làm.

Từ Man nghĩ tới Gia Cát Sơ Thanh, lập tức lắc đầu, tính tình hãn hiên hòa như vậy, cho dù có đi ra ngoài và vấp nhiều năm nay, cũng chưa từng thấp hãn ác ý với ai bao giờ, cũng không đến mức hãn phải ra tay với một cô gái. (ờ...)

“Chuyện này đều lan truyền ra rồi ư?” chuyện mới ngày hôm qua, hôm nay liền truyền đến phủ công chúa, có thể thấy có người chuyên môn đi thổi gió.

“Phải ạ, nghe đâu cũng lan vào đến trong cung rồi, thế này Tôn Phi Nghiên kia phải gả đến Đình gia không chừng.” Thanh Mai cư nhiên dùng giọng điệu có chút đáng tiếc, không phải nàng tiếc cho Tôn Phi Nghiên, mà ngược lại tiếc cho Đình Hạo Nhiên – cái người thiếu niên từng để tâm đến quận chúa nhà mình, mặc dù nàng cũng rất ngửa mắt hạng người lợi dụng như hãn, nhưng đầu gù thiếu niên kia bộ dạng không tệ, gia thế cũng tốt, sánh đôi với loại nữ nhân đáng ghét mồm miệng ác độc lúc nào cũng tìm quận chúa nhà mình làm phiền kia, cũng thật là cảm thấy ấm ức thay Đình Hạo Nhiên.

Từ Man nào không nhìn ra chút tâm tư của nàng ta, trong lòng cũng thấy buồn cười, bất quá Từ Man tin tưởng, một bước này ngược lại là điều Đình Hạo Nhiên hy vọng nhìn thấy nhất, có lẽ xem như trong quá trình hãn đã phát hiện dị thường, cũng bất quá ồm ờ mà ngầm chấp nhận, dù sao có một người vợ là huyện chủ, tương lai cất nhắc Đình gia, tuyệt đối là có lợi, cũng thực phù hợp với tác phong nhất quán của Đình gia.

Mặc kệ bên ngoài đồn đãi ra sao và phủ hoàng thúc gia gia xử lý việc này thế nào, Từ Man chỉ biết là, dạo gần đây mình bận rộn mệt chết được, bởi vì đại ca sắp cưới Tam cô nương Thôi gia, lần này nàng và Gia Cát Sơ Thanh hoán đổi vị trí, Gia Cát Sơ Thanh trở thành thượng khách, mà nàng đành phải làm chủ nhà, tất bật như con quay, chân không chạm đất.

“Bộ đĩa hoa khai phú quý đâu? Và cả bộ ly chén trước đó nữa, đừng để lẫn lộn số lượng đấy.” Từ Man vừa ở ngoài trước, thấy đại ca cùng đại tẩu đã bái thiên địa, bèn chạy vội đến phía sau kiểm tra số lượng bàn ăn, rồi đốc thúc thức ăn trên bữa tiệc hôm nay. Mặc dù hôm nay Hoàng đế Hoàng hậu không đến, nhưng hai vị công chúa nương nương đều dẫn theo người nhà đến, càng khởi nói đến đông đảo quý nhân thuộc tầng giai cấp tối thượng của Ngô quốc. Từ Man không muốn người ta thầm cười nhạo phủ Đại trưởng công chúa trị gia không nghiêm hoặc là thái độ ngạo mạn linh tinh.

Chu Hoàn một thân ăn vận của phụ nhân (phụ nữ đã có chồng), sắc mặt hồng hào từ ngoài đi vào, nàng là khách quen nơi này, lại biết tương lai nàng sẽ là chị dâu của Từ Man, nhóm tội tử tất nhiên sẽ không cản nàng.

Từ Man ngẩng đầu, thấy nàng một thân váy quây hồng nhạt, trên đầu còn cắm một cây trâm song hỉ, trong mắt mang ý cười, Từ Man nhìn ra được, cuộc sống tân hôn của Chu Hoàn rất tốt đẹp.

“Chao ôi, Gia Cát phu nhân đã đến rồi đấy à.” Từ Man không ngừng tay, mở miệng trêu chọc.

Chu Hoàn đỏ mặt, song dầu gì cũng đã gả cho người ta, sao có thể bại bởi một tiểu nha đầu chưa lấy chồng, bèn lập tức đáp trả: “Em dâu tương lai đang bận bịu gì đấy? Đứng trước Thục Gia, Tú Lệ và Mỹ Yên đều đang la hét nói không thấy người kia, còn có người a... Ở cửa nhị môn vòng tới vòng lui, cũng không biết muốn tìm cái gì.”

Từ Man trừng nàng ta, rồi lại cúi đầu chỉnh lý sổ sách ma ma vừa mới đưa lên, ghi lại đưa lên thứ gì, còn lại trong kho bao nhiêu, và cả đồ vật phân phối đến phòng khách vân vân, đều nhất nhất ghi vào trong danh sách, tiện cho Từ Man ghi nhớ, còn có gì mà không làm được.

“Chật chịt, xem ra tiểu thúc (em chồng) nhà ta đúng là có phúc, A Man quản sự vậy mà thật ra hình ra dạng a.” Chu Hoàn đi đến trước mặt nàng ngồi xuống, cười nói.

Từ Man đặt sổ sách xuống, bảo người bưng thêm một ít dưa và trái cây đến chỗ nữ quyến, lại thêm mười vò rượu lên phòng tiệc của khách nam, tránh cho một lát nữa khai tiệc, không đủ rượu tiếp khách thì thật là bẽ mặt.

“Một lát ta ra liền, nơi này bận rộn cũng sắp xong rồi.”

“Ta đến đây là nhận ủy thác của người ta đưa đồ cho người đấy.” Chu Hoàn đưa một cái lọ giấu trong tay áo cho Từ Man nói: “Dường sinh hoàn bổ khí đó, hẳn đúng là không nhìn thấy người cũng biết sắc mặt người không tốt a?”

Từ Man đưa vật nọ cho Thanh Mai cất vào, trong lòng ấm áp, thậm chí có chút nháy nhót, loại cảm giác được người nhưng nhớ này, thật sự rất tốt.

“Ta lại không đi gặp hẳn được.” Chẳng bao lâu nữa nàng cũng sẽ xuất giá, mẫu thân lại quả thực nghiêm khắc chưa từng có.

“Cái này sao hẳn không biết được, hẳn cũng không thật sự bảo người ra ngoài, nhiều lắm chỉ tưởng niệm mà thôi.” Tiểu thúc ngày ngày gấp gáp, Chu Hoàn sao có thể nhìn không ra, tuy nói không cần phủ Gia Cát xuất ra thứ gì, nhưng phủ quận chúa, tiểu thúc gần như là chạy đến mỗi ngày, sợ có chút xiu điểm nào đó không hài lòng, đến phu quân của nàng còn tự thấy không bằng nữa là.

“A Hoàn?” Từ Man chợt gọi.

Chu Hoàn lên tiếng trả lời, nhìn nàng.

“Thành thân, là cảm giác thế nào?” Từ Man phát hiện mấy tháng nay nàng liên tục dự hai cái hôn lễ, một cái là của bạn thân Chu Hoàn, một cái là của đại ca, nhưng đối với hôn lễ sắp tới của chính mình, nàng ngược lại mờ mịt, nàng thấy chính mình dường như còn chưa nghĩ ra sẽ làm vợ người ta thế nào, làm sao để quản lý một gia đình cho tốt.

Chu Hoàn cũng nhìn ra bất an của nàng, bèn trấn an vỗ vai nàng nói: “Trước khi thành thân, ta cũng không biết sau khi thành thân sẽ như thế nào, thậm chí nghĩ, nếu cả đời có thể không lấy chồng ở lại nhà mẹ đẻ thì thật tốt. Nhưng sau khi thành thân, lại là cảm giác hoàn toàn khác hẳn, đó là cảm giác mà làm một cô nương, cả đời cũng không hiểu được. A Man, có lẽ hôn nhân sẽ có va chạm, có lẽ sẽ gặp phải vấn đề khó khăn mà chưa từng gặp lúc ở nhà mẹ đẻ, có lẽ sẽ có thương tâm và khó chịu, nhưng mà, người cũng có thể cảm nhận sự ấm áp không đồng dạng.”

Từ Man nghiêng người qua ôm lấy Chu Hoàn, dường như đang nói với chính mình: “Chúng ta đều may mắn, cho nên, phải quý trọng hạnh phúc trước mắt.”

Dạo gần đây Đại trưởng công chúa gầy đi trông thấy, khiến phò mã đau lòng muốn chết, trực tiếp nói làm xong hôn sự của Từ Man, rồi cho hai vợ chồng con trai lớn dọn đến phủ Trực vương, lại đuổi con trai thứ đến quân doanh, đỡ phải mỗi ngày ở nhà làm cho vợ mình lao tâm lao lực. Hắn thậm chí còn quyết định chờ qua hôn sự của Từ Man, chuẩn bị xin phép với Hoàng đế, mang thê tử đến thôn trang nghỉ ngơi vài ngày, đặc biệt là ở núi Thang, còn có thể có suối nước nóng.

Kể từ sau hôm ấy tâm sự với Chu Hoàn, chứng lo lắng trước hôn nhân của Từ Man dường như khá hơn một ít, không còn cứ mỗi ngày không có chuyện làm, liên tục chăm chăm bảo bọn nha hoàn kiểm tra đồ đạc phải mang đến phủ quận chúa, còn cả kiểm tra mấy việc vụn vặt thượng vàng hạ cám hết lần này đến lần khác, cũng may đây là cổ đại, nha hoàn bên người lại

rất có tâm nhân, bằng không đặt ở hiện đại, người ta đã sớm quảng gánh mặc kệ rồi.

Trước ngày cưới, dựa theo lệ thường, Từ Man phải chọn người mang theo đến phủ quận chúa, nhưng nàng có ưu thế hơn những khuê tú bình thường khác, bởi vì Gia Cát Sơ Thanh hầu như chỉ mang theo gã sai vặt bên người, một mình dọn vào phủ quận chúa, nên nàng có thể đưa vài nhà hạ nhân thành thật đến phủ quận chúa trước, sau lại chọn một ít người trong phòng. Tương lai nếu phát hiện nhà nào không an phận, có thể trực tiếp đuổi trả về phủ công chúa, sau lại từ phủ công chúa chọn người mới là được, rất đơn giản.

Nhưng Đại trưởng công chúa cũng không qua loa, sợ lúc con gái về nhà cảm thấy ngại ngùng, bèn chọn vài nhà hạ nhân còn khá trẻ, tính tình thành thật, ở trong phủ công chúa không có bối cảnh gì. Sau Từ Man lại chọn cả nhà dì của Hương Xuân, còn có hai nhà của Thanh Hòe cùng với thúc thúc của nàng ta. Tính toán nhân khẩu, Từ Man cùng Đại trưởng công chúa đều xem như vừa lòng.

Nghỉ ngơi ngắn ngủi sau hôn lễ của đại ca xong, Từ Man lại bắt đầu một vòng bận rộn mới, tuyển chọn người hầu xong, lại bắt đầu gấp rút bảo dưỡng thân thể. Đại trưởng công chúa hận không thể dưỡng da cho con gái thành như trứng gà bóc, nhất quyết phải muốn cho nữ nhi sau khi gả đi, trước tiên là mê luyện được con rể nhà mình làm sao cho càng lún càng sâu mới được.

Vì thế, bận bận rộn rộn, trong bất tri bất giác, hôn kỳ của Từ Man, cuối cùng đã tới.

Từng lo liệu qua một lần hôn lễ, Từ Man vẫn chưa thích ứng lắm, trạng thái ngồi trên giường bị người ta sửa sang, nhất là lúc làm tục chải tóc, cái cảm giác lông măng bị người ta nhổ đi, như thế ngay cả tim cũng bị

nhổ ra, vừa nhột vừa đau. Từ Man nhìn sợi tơ ngũ sắc trong tay hỉ nường, nhất thời cả răng cũng ê.

Sau đó, hai gò má ửng đỏ bị “khổ hình” tra tấn, lại bị mẫu thân nhấn ngồi xuống trước bàn trang điểm, Từ Man từ trong gương nhìn phía sau, mẫu thân cầm lược, miệng lầm bầm đọc, bắt đầu chải tóc cho nàng. Từ Man vốn có chút mơ hồ, bấy giờ lập tức bừng tỉnh, nàng thật sự phải đi, nàng phải rời khỏi mẫu thân mình, nàng phải cùng người khác đi tiếp nửa đời sau.

Nén nước mắt, Từ Man mãi miết nhìn động tác của mẫu thân, nghe những lời chúc cát lành của bà, trong lòng lại nghĩ, tương lai thực không hy vọng sinh ra con gái, bằng không sau này cũng tiện cho thằng nhóc nào đấy không chừng.

Vấn tóc, trang điểm xong, Từ Man đội mũ phượng ngồi trên ghế, mẫu thân toan mở miệng dặn dò vài câu, lại không ngờ hai mắt bỗng nhắm lệ, rốt cuộc nói không ra lời nữa.

Bên ngoài truyền đến tiếng thôi trang*, xem ra đại ca và nhị ca đã đến bên ngoài, nàng khác Chu Hoàn, Chu Hoàn không có ca ca, lại không có huynh đệ họ hàng gần, cho nên ngày ấy là hỉ nường đỡ lên kiệu. Nhưng Từ Man lại phải đợi sau ba lượt thôi trang, chờ đại ca công nàng lên kiệu hoa, trước khi vào kiệu, mẫu thân cũng phải dứt cơm cho nàng.

Tiếng thôi trang lần hai truyền đến, Từ Man được hỉ nường dìu đến chính đường đằng trước chính phòng, nơi đó phụ thân đang chờ nàng, chờ răn dạy lần cuối trước khi gả.

Pháo trời lên, toàn bộ phủ công chúa gần như đều từng bừng hoan hô, Từ Man được mẫu thân dứt một muống cơm, cảm thấy toàn bộ vị giác đều chua sót, rốt cuộc nàng không nhịn được, lớn tiếng bật khóc, một đường

được đại ca công, đưa vào trong kiệu, cũng đưa nàng vào một đoạn cuộc sống khác.

* Thôi trang; giục trang điểm, một trong những tục lệ cưới xin. Nói là nhà gái xuất giá phải được nhà trai thúc giục nhiều lần, mới chải đầu trang điểm rồi khởi hành.

Thôi trang phải nhiều lần: ba ngày trước hôn lễ, nhà trai đưa lễ Thôi trang đến, có: mũ phượng, khăn quàng vai, đồ cưới, gương, phấn linh tinh. Lúc đón dâu, cửa nhà gái đóng kín, nhà trai phải thúc giục tân nương mở cửa lên kiệu, sau lại tiếp tục thổi nhạc Thôi trang, bắn pháo Thôi trang, sau đó là mở rộng cửa đón dâu.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 126: Đêm Trước Động Phòng

Từ Man chống đỡ trâm vàng mũi phượng đầy đầu, nặng đến mức muốn rớt cả cổ, nàng đầu tiên là khóc đến lợi hại, sợ lớp trang điểm đã nhòa đến không thấy được mặt người rồi, sau đó kiệu hoa lắc lư, cả người tựa vào thành kiệu, liền bắt đầu gà gât. Quả thật là trước đó bận rộn đến tối tăm mặt mày, mấy ngày gần đây lại hưng phấn quá độ, vì thế, khóc mệt xong, cả người bắt đầu không chịu nổi nhắm mắt lại.

Phải đến khi cảm giác có người kéo kéo áo mình, Từ Man mới dần dần tỉnh lại, còn nhập nhèm nhìn bàn tay nho nhỏ đang kéo vạt áo mình, mặt đỏ lên, có chút hoảng, bởi vì nàng đang ngủ, lại không biết tiểu nương đỡ ra kiệu kia đã kéo vài cái rồi.

Người bên ngoài thấy người trong kiệu còn chưa ra, tiểu nương kia chỉ mới 4, 5 tuổi, cũng mất kiên nhẫn, liền nũng nịu gọi: “Thẩm (thím) sao còn chưa ra?”

Bấy giờ Từ Man mới vội vươn tay ra ngoài, hỉ nương đứng bên cạnh liền đỡ lấy, dẫn Từ Man bước lên thảm đỏ rải bước qua cái yên ngựa gỗ được sơn đỏ (tục lệ), một đường dẫn vào hỉ đường. Từ Man chỉ cảm thấy dải thảm đỏ trải lên đất chói mắt, tầm mắt chỉ bao quát trong một bàn tay, lại còn quơ tới quơ lui, ngoài dải thảm đỏ kia cũng chỉ nhìn thấy làn váy và trần châu thêu trên hài của mình.

Đứng ở công đường, Từ Man còn chưa kịp thở một phào một hơi, đã nghe bên cạnh có người hô: “Tân lang hôm nay cũng thật anh tuấn.”

Chỉ tiếc Từ Man trùm khăn hỉ, tạm thời chưa nhìn thấy bộ dạng của tân lang.

“Hành lễ dâng hương! Tấu nhạc! Quỳ! Dâng hương!”

Từ Man chậm rãi quỳ xuống, cũng có thể nghe thấy tiếng nệm bồ đoàn bị nén xuống bên cạnh, trong lòng chợt thấy an tâm.

Người xướng lễ lại hô: “Dâng hương xong! Dập đầu!”

Từ Man theo lời người xướng lễ không ngừng dập đầu, đứng dậy, trở lại vị trí cũ, sau đó lại dập đầu. Vì Từ Man là quận chúa, trưởng bối Gia Cát gia tất nhiên không được ngồi lên trên, cũng chỉ đặt vật Hoàng đế ngự ban lên đó, để người quỳ lạy, mãi đến khi không biết quỳ lạy được bao nhiêu lần, mới nghe một cậu bé lớn tiếng đọc lời chúc, tiếp theo lại quỳ lạy thêm một lượt, mãi đến khi hoàn thành xong “Ba quỳ, chín lạy, sáu lên”, mới có hỉ nương đến nâng dậy.

Từ Man được hỉ nương dìu ra khỏi chính đường, lại nghe có khách đến chúc mừng tán thưởng nói: “Nhị lang nhà Gia Cát quả là biết xót vợ, mỗi lần đều quỳ sau.”

Bấy giờ Từ Man mới sức nhớ, cũng không biết phong tục nơi này truyền đến từ đâu, nói là người quỳ trước ngày sau có thể chèn ép được người quỳ sau. Lúc đại ca thành hôn, đại tấu liền nhường vài lần, nhưng đến phiên nàng lại quên mất, quả là làm cho Gia Cát Sơ Thanh phải rơi vào trò cười sợ vợ rồi.

Người của phủ quận chúa đều đến từ phủ công chúa, thậm chí trưởng công chúa còn cố ý loại người của Hoàng môn, chỉ lựa vài thái giám quen thuộc trong phủ qua đây, cho nên sau khi Từ Man được dẫn vào tân phòng, Thanh Mai cùng Hương Xuân cũng đã gom táo, lặt rải trên giường qua một bên, để chừa lại một chỗ cho Từ Man ngồi. (Hoàng môn: cơ quan quản lý cung nữ thái giám trong cung)

Hỉ nương tiến vào, trước tiên trái chần hỉ lên xong, lại nhìn quả khô đã bị đẩy qua một bên, cười cười cũng không nói gì, chỉ trái chần xong rồi rải một ít lên chần để tượng trưng.

Chẳng bao lâu, cửa phòng được mở ra, hỉ nương chúc vài câu may mắn, lại xướng vài đoạn khúc hỉ phòng, rồi mới bưng một cái mâm đến, bên trong có một cây hồng xứng*, một đầu vàng một đầu ngọc, Gia Cát Sơ Thanh đứng trước nhóm nữ quyến thân thích, cầm cán cây, cư nhiên lại có hơi run tay, không dám tiến lên. (*hồng xứng: cây dùng để giở khăn hỉ)

“Nhị đường ca, huynh nhanh chút đi, bằng không qua Ngọ thiện, sẽ đến bữa tối mất.”

Nghe thấy tiếng cười của Gia Cát Mỹ Yên, nụ cười của Từ Man càng rộng, nhưng nghĩ mình vừa mới khóc, rui như làm nhòe lớp trang điểm, người trong phòng này chẳng phải là cười chết sao.

Không đợi nàng rồi rẫm cho xong, Gia Cát Sơ Thanh tựa như hạ quyết tâm, từng bước một đi tới, hít sâu một hơi, thật cẩn thận vén khăn hỉ Từ Man ra.

Trước mắt Từ Man bừng sáng, nàng nheo mắt, cũng không dám ngẩng đầu, sợ lớp trang điểm hù người ta.

Nhưng Gia Cát Sơ Thanh lại rõ ràng nhìn thấy Từ Man mặt hoa má phấn, mắt ngọc mày ngài, vẻ mặt then thùng, so với trước đây không lâu, dường như đã thành thực lên một ít, tựa như quả đào mật đã chín, tỏa ra mùi hương ngọt ngào say lòng người.

“A, tân nương cũng thật xinh đẹp.”

“Chứ sao, quận chúa vốn chính là một đại mỹ nhân mà.”

Từ Man vì không nghe ra vẻ lúng túng trong giọng nói của họ, do dự một lát, vẫn là mở mắt tò mò nhìn lên. Nhưng chỉ mới liếc mắt một cái, Từ Man thấy ngay cả hô hấp của mình dường như đều phải dè dặt hẳn lên.

Gia Cát Sơ Thanh hôm nay mặc một thân trường sam tân lang màu đỏ, kết hợp với mũ đầu đính ngọc, gương mặt ngày thường vốn trắng nõn toát lên không ít huyết sắc, chân mày thanh tú, điểm điểm hàm tiếu, niềm vui sinh ra từ tâm kia, khiến cho Từ Man bị hấp dẫn thật sâu.

Đồng thời, Gia Cát Sơ Thanh cũng bị hãm sâu, vì lúc đến Từ Man có khóc, nên đôi mắt đen to tròn giống như được gột tẩy qua một phen, đen bóng mà ướt át, phối hợp với trang dung mỹ miều kia, Gia Cát Sơ Thanh thấy mà ** căng thẳng. (**: là của tác giả để)

Hai người cứ vậy mà im lặng nhìn nhau vài phút, vẫn là nghe tiếng phì cười của Gia Cát Mỹ Yên, hai bên mới làm bộ trấn định thu hồi ánh mắt.

Uống rượu giao bôi, cầm chén âm dương, Từ Man nén buồn nôn ăn một cái bánh trẻo sống, liên tục nói ba lần chữ “sinh”, khiến cho sắc mặt Gia Cát Sơ Thanh càng căng huyết khí. (bánh trẻo sống, chữ “sống” cũng là “sinh”, sinh có nghĩa là: sinh nở, sống)

Từ Man là quận chúa, người dám đến nháo động phòng quả thật cũng không đến vài người, cho dù là Gia Cát Mỹ Yên cũng chỉ chúc vài câu bèn theo trưởng bối ra ngoài, chỉ có mẫu thân của Mỹ Yên – Lỗ thị quan tâm dặn dò Từ Man thêm vài câu, mới là người cuối cùng rời khỏi phòng, thuận tiện đóng cửa lại.

Hỉ nương lại xưởng thêm vài tiếng, Từ Man bảo Thanh Mai đưa hỉ nương một cái bao đỏ, hỉ nương kia lại lại xưởng vài câu, Từ Man cười khẽ, vội vàng bảo Thanh Mai lại bổ sung thêm một cái bao đỏ, hỉ nương thế mới khom người lui khỏi tân phòng.

Thấy mọi người đã đi ra ngoài, Từ Man đội mũ phượng cũng không dám động, chân lại càng không thể chạm đất, Thanh Mai và Hương Xuân thấy quận chúa cùng cô gia hai người nhìn nhau không nói gì, cũng không dám nán lại lâu, lặng lẽ ly khai.

“Huỳnh...” Gia Cát Sơ Thanh ngẩng đầu nhìn cặp nến long phượng trên bàn, căn phòng này gần như do chính một tay hắc thu thập, còn làm cho hắc ẩm áp hơn so với phòng của hắc ở phủ Gia Cát. Nhưng hắc vừa nghĩ đến những ngày tân hôn, hai người cư nhiên ở chung một chỗ, đầu óc liền trống rỗng, dù có giỏi ăn nói cũng không phát ra được lời nào.

Từ Man nhìn hắc cổ nén thấp thỏm, dường như có chút hiểu được, cho dù nàng cũng căng thẳng giống vậy, nhưng nơi này dù sao cũng không phải phủ Gia Cát, nàng vẫn bình tĩnh lại được.

“Vừa rồi bánh trôi kia sống quá.” Từ Man bĩu môi, bất mãn nói.

Những lời này tựa như cời bỏ được chốt mở xấu hổ của Gia Cát Sơ Thanh, hắc lập tức hòa theo nói: “Đây là để có điềm báo tốt thôi.”

Từ Man ngây người, nghĩ lại mình ban nãy nói liên tục mấy tiếng “sinh”, liền hận không thể đào cái hố mà chôn luôn mình.

“Có mệt không? Có đói bụng không?” Gia Cát Sơ Thanh dù muốn cười cũng phải nín, hắc thấy hắc cùng với Từ Man không cần chú trọng nhiều như thế, chỉ cần hắc lấy được Từ Man vào cửa, thì chính là trời xanh ban ân, cho nên không phải kiêng kỵ gì.

Từ Man đáng thương hề hề cử động cái cổ, thứ này đội lên đầu trông thì đẹp, nhưng đúng là muốn đòi mạng.

Gia Cát Sơ Thanh bèn tự tay cẩn thận nâng mũ phượng của Từ Man xuống, đặt lên bàn trang điểm bên cạnh, lại quay đầu nhìn về phía Từ Man,

búi tóc phụ nhân mới được vấn kia, bất ngờ khiến cho nha đầu hôm qua vẫn còn là một cô bé, nay đã trở thành vợ hăn.

“A Man, huynh rất hạnh phúc...” Gia Cát Sơ Thanh ngồi trở lại trên giường, duỗi tay ôm lấy Từ Man, kích động nói liên tục vài lần, lại không biết còn muốn nói gì.

Từ Man vui trong lòng hăn, cả trái tim ngâm trong ngọt ngào, cũng không ngưng lại lâu lắm, ngược lại đẩy đẩy hăn nói: “Ngoài trước còn phải tiếp khách, huynh đừng trì trệ nữa, tiệc tối mới là quan trọng đây.”

Gia Cát Sơ Thanh lưu luyến buông Từ Man ra, lại cầm tay nàng hôn vài cái, mới dõ dảnh nói: “Nếu muội gọi huynh là phu quân, huynh liền đi, bằng không huynh cứ ở lại đây, đến khi người ta đến gọi mới thôi.”

Từ Man xấu hổ, lần đầu tiên phát hiện Gia Cát Sơ Thanh vậy mà cũng có bộ mặt vô lại này, còn muốn thực sự có người đến giục mới thôi, ngày mai thế nào nàng cũng sẽ bị Mỹ Yên trêu chọc, cho nên chỉ có thể hơi không tình nguyện mà nhỏ giọng nói: “Phu quân.”

Tim Gia Cát Sơ Thanh run lên, từng luồng ngứa ngáy kia khuấy động khiến hăn hận không thể lập tức sử dụng quyền lợi của trượng phu, nhưng mà lý trí vẫn còn, cuối cùng hăn cũng chỉ ép Từ Man hôn hăn vài cái, mới dè dặt từng bước đi ra cửa.

Từ Man ngồi trên giường, nhìn hăn dùng ánh mắt ai oán, lưu luyến mà đi ra cửa, liền biết hăn cũng sẽ ở ngoài đó không lâu lắm, ngoài việc là hôn lễ của mình không ai dám quá đáng ra, Gia Cát Sơ Thanh ở bên ngoài là con ma ốm nhiều năm, cũng không có ai dám nhắm hôn lễ của quận chúa mà quấy tân lang.

Lúc này, bên ngoài Thanh Mai cùng Hương Xuân đi vào, cười rất chi là sáng lạn, nhất là Hương Xuân, đến giúp Từ Man cời hỉ phục bên ngoài xong, miệng còn nói: “Đúng là cô gia thương quận chúa chúng ta, ra cửa

còn dọn làm một chén mì hải sản, nói món khác sợ quận chúa không hợp khẩu vị nữa cơ.”

“Còn không phải sao, làm gì có nhà ai trong tân phòng còn để cho cô nương ăn mấy đồ hải sản đầy mùi kia a.” Thanh Mai bưng chậu nước đến, lại đổ chút thứ gì đó trong bình sứ vào, quậy đều, mới dìm khăn tay xuống.

Từ Man thấy tấm khăn kia ướt mềm, lại ấm áp dán lên mặt mình, lớp trang điểm tinh xảo kia rất nhanh liền toát ra, cứ nhiên có thể so với nước tẩy trang ở kiếp trước, mà lớp trang điểm hôm nay của nàng cũng không vì khóc dữ dội mà nhòe đi hết. Đây có thể thấy được người cổ đại cũng có phương thức tự nhiên nguyên thủy của họ để giữ lớp trang điểm, hiệu quả nói không chừng còn tốt hơn kiếp trước.

Thu thập xong mọi thứ, Từ Man buồn ngủ ăn hết bát mì hải sản, bên trong bỏ đầy sò điệp và tôm lột, ăn kèm với rau dưa, quả là phá lệ thơm ngon. Nàng vốn đã đói bụng, liền kiểm không được ăn hơn nửa bát, mãi đến khi bị Hương Xuân cản lại, mới thềm thường liếm liếm môi, thăm thề ngày mai phải ăn cho no mới được.

Từ chiều đến chiều tối còn cách một khoảng thời gian, Từ Man không hề câu nệ, súc miệng xong, bèn sai người dọn giường, liền nghiêng nghiêng ngả ngả nằm nhòai ra giường, rất nhanh đã đến chỗ Chu Công ngủ bù, ngay cả hai nha hoàn bên người ra ngoài lúc nào, cũng không biết.

Thẳng đến trời tối, Thanh Mai nhẹ nhàng lay nàng tỉnh lại, lại lau qua người, Từ Man mới chính thức nhận ra rằng, màn đêm buông xuống, sẽ là lúc động phòng hoa chúc.

Tất cả buồn ngủ đã được giấc chiều bổ túc, Từ Man vui trong chăn, càng nghĩ càng bồn chồn thấp thỏm, tim nháy bình bịch, tay cũng siết chặt chăn.

“A Man, muội đã nghỉ khỏe chưa?”

Cái gì nên đối mặt cũng phải đối mặt, Từ Man nghe giọng Gia Cát Sơ Thanh, nhìn ánh mắt đồng dạng luống cuống của hắn, trong lòng lại nghĩ, đợi lát nữa có phải nàng nên cởi quần áo cho Sơ Thanh hay không.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 127: Động Phòng Hoa Chúc

Nhờ lý do thân thể mà Gia Cát Sơ Thanh tránh được rất nhiều rượu mời, mặc dù lúc vào cửa sắc mặt có hơi đỏ, mùi rượu trên người rất nhạt, nhưng hẳn còn bận tâm đến Từ Man, sau khi báo một tiếng bèn đến phòng tắm phía sau tắm lại một lần mới thay một thân áo lót đi ra.

Từ Man vẫn ngồi trên giường, băn khoăn mình phải chủ động hơn, hay là cứ nằm đây mà bị động thừa nhận? Chờ Gia Cát Sơ Thanh bước ra phòng tắm, nàng mới định thần lại, liệu có nên gọi một gã sai vặt vào hầu hạ, hoặc là tự mình làm đây? Nhưng mà chờ lúc Gia Cát Sơ Thanh ngồi xuống mép giường, Từ Man lại phát hiện, Gia Cát Sơ Thanh chẳng những toàn thân thơm ngát, mà quần áo còn chỉnh tề, nhìn không có chút nào giống một thiếu gia đại tộc có cuộc sống sung túc, ngược lại càng giống một thương nhân tuổi trẻ dựng lên sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, từng chút từng chút một mà tích lũy thành.

Từ Man nghĩ, cho dù là nhị ca nhà mình cũng phải sau khi đến quân doanh, mới bắt đầu tự mình lo liệu được cuộc sống, hơn nữa nghe nói lúc ban đầu còn chịu khổ không ít, cũng không biết năm đó sau khi Gia Cát gia rơi đài, một Gia Cát Sơ Thanh tuổi còn nhỏ làm cách nào chống đỡ được thân mình mà đi từng bước một đến bây giờ.

“Huynh...” Từ Man muốn an ủi, lại cảm thấy không mở miệng nổi.

Gia Cát Sơ Thanh lại cho là nàng xấu hổ, chính mình cũng mặt nóng tim đập theo, hai tay mất tự nhiên nắm lại.

“A Man, chúng ta... đi nghỉ thôi.”

Trong đầu của Từ Man đang từ YY một thiếu niên với cuộc sống bi thảm, chợt nhảy bổ ra đêm tân hôn phần hồng cùng với thiếu niên. Cả người như thể bị thiêu cháy, thân người không tự chủ được co co lại, muốn đem ‘hung khí’ trước ngực thu vào một ít, để trông chúng thoát nhìn không rõ ràng như thế.

Ai ngờ, Gia Cát Sơ Thanh đứng lúc nghiêng đầu thấy một màn kia, nguyên bản bộ phận nào đó không được để ý mấy, loáng cái vì động tác của Từ Man mà hoàn toàn làm phản, ngược lại càng khiến cho Gia Cát Sơ Thanh chú ý.

Vì thế, hai người đồng thời cứng đờ cả người, Từ Man là bị ánh mắt nóng bỏng kia làm cho không nhúc nhích được, Gia Cát Sơ Thanh thì cảm thấy chút rượu trắng mình vừa uống ban nãy lập tức như gặp nguồn nhiệt, đột ngột bốc lửa, khiến đầu óc hấn choáng váng, thân thể lại cương cứng phát đau.

Cũng không biết là ai vươn tay ra trước, nhưng đợi đến lúc mái tóc dài của Từ Man xoa lên chiếc gối thêu “uyên ương giao gáy”, hai người cách lớp áo lót cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của đối phương, bấy giờ hai người đều không tự chủ mà dán môi mình lên môi đối phương.

Cánh môi giao thiệp, Gia Cát Sơ Thanh động tình vuốt ve sườn thắt lưng Từ Man, đầu lưỡi nóng ẩm cuốn lấy làn đỉnh hương (lưỡi) của Từ Man, trong không gian ẩm nhuận, liên tục khuấy động, hận không thể ăn luôn đối phương vào bụng. Hơi thở thơm lừng của Từ Man phun lên mặt Gia Cát Sơ Thanh, dường như mang theo dụ hoặc, hai người bắt đầu khẩn cấp xé rách quần áo đối phương, không kiềm được mà muốn cùng đối phương hợp làm một.

Từ Man vươn tay thăm dò vào vùng bụng của Gia Cát Sơ Thanh, nơi đó cũng không có nhiều cơ bắp, ngược lại mang theo mềm mại và gầy gò, trên da thịt ấm áp có vài nơi bóng loáng như ngọc, có vài nơi nhấp nhô lồi lõm, cũng có vết sẹo không biết lưu lại khi nào.

Gia Cát Sơ Thanh bị hai tay dao động của Từ Man làm cho toàn thân giật bắn, động tác trên tay càng nhanh hơn, giật phăng quần áo của mình, còn cởi quần lót của Từ Man, rồi cởi đến áo lót, nhưng không ngờ tới, trong áo lót cư nhiên có càn khôn, hẫng ngậy ngốc mà thừ người ra đó, cư nhiên không biết động thủ chỗ nào.

Từ Man hai mắt mông lung, còn đang chờ Gia Cát Sơ Thanh âu yếm, lại cảm giác được ánh mờ mịt trong mắt Gia Cát Sơ Thanh, đoạn nhìn lên người mình, qua màn cởi bỏ chỉ còn sót lại chiếc áo bó ngực, còn là loại mang từ đằng sau (dây cột phía sau), khiến cho bộ ngực nàng được dồn lên cao vút, vòng cung tuyết trắng theo động tác mà run run lên xuống, chả trách ban nãy nàng ngủ thấy không thoải mái, thì ra là chưa cởi nội y.

Từ Man mặt đỏ như rỉ máu, vì cặp nến long phượng hoa chúc trong phòng không được tắt, mà bọn họ vừa rồi kích động quá mức, lại quên thả màn che, thành ra cả một thân da thịt của mình, dưới quang ảnh thoát sáng thoát tối, trông càng khiến người xấu hổ.

Cúi đầu nhìn bộ dạng thê tử ảo não căn rằng, Gia Cát Sơ Thanh lại nhìn đôi thỏ trắng bầu bĩnh kia, mũi nóng lên, vội quay mặt đi, nhưng mảng da thịt trắng nõn kia luôn nhảy nhót trước mắt, hơn nữa gần đây đại ca đưa cho hần mấy quyển sách “giảng dạy”, cùng với mỗi đêm tỉnh dậy giữa đêm khuya, hai tay hần không khống chế được, sờ lên viên tròn trịa mà hần vẫn luôn tò mò, sau đó phát hiện, bộ phận này của thê tử cư nhiên không thể một tay nắm hết, căng đầy làm hần phát điên.

Từ Man xấu hổ nhắm mắt, xúc cảm lại càng trở nên nhạy bén, ngực bị bị Gia Cát Sơ Thanh vuốt ve, gần như khiến nàng kêu ra tiếng nhưng nàng

vẫn cắn chặt răng, duỗi tay ra sau lưng kéo dây áo. Gia Cát Sơ Thanh thấy thế, cũng hiểu được cấu tạo của loại nội y này, không nói tiếng nào giúp Từ Man tháo gỡ hoàn toàn trói buộc của nội y, sau đó, thân thể Từ Man xem như hoàn toàn hiện ra trước mặt Gia Cát Sơ Thanh.

Bóng loáng, trắng nõn, không có một tỳ vết nào, nơi nên lớn thì rất lớn, song vùng eo lại nhỏ như dương liễu, cặp đùi đẹp thon dài mang theo cảm giác săn chắc của tập võ nhiều năm lưu lại, tuy không cân xứng lắm với một khối sọ lồi, còn nơi sâu bên trong bắp đùi... Gia Cát Sơ Thanh dứt khoát nằm úp sấp xuống, đem ánh mắt đỏ ngầu che đậy dưới bóng tối, hẳn không muốn dọa thê tử mình.

Lồng ngực rộng phủ lấy Từ Man, Từ Man thoáng mở mắt ra, cảm giác được tai Gia Cát Sơ Thanh dán lên mặt mình, cả người vẫn không nhúc nhích, thân thể chỉ có một chỗ, cứng rắn như sắt thép.

“Phu quân...” Từ Man cảm thấy chính giọng của mình đều sắp không nghe thấy.

Gia Cát Sơ Thanh khẽ rên một tiếng, ôm chặt lấy Từ Man.

Từ Man ôm lại hẳn, vỗ vỗ lưng hẳn nói: “Từ từ sẽ đến, đừng gấp.”

Chung quy nàng vẫn sợ hãi bệnh cũ tái phát.

“A Man, là của huynh...”

Nói xong câu này, Gia Cát Sơ Thanh hoàn toàn không đợi Từ Man đáp lời, mà bắt đầu sâu sâu nông nông lưu lại ấn ký trên người Từ Man. Từ Man chỉ cảm thấy thân mình vừa đau vừa ngứa, kiềm không được dăng con thỏ béo kia hướng đến ngực Gia Cát Sơ Thanh. Gia Cát Sơ Thanh cắn lên cốc hồ điệp (miệng), ánh mắt dần trở nên sâu thẳm, ngay sau đó cư nhiên có chút thuận theo bộ phận ngẩng cao nào đó, một đường hôn thẳng đến

vùng anh đào hồng nhạt nhô cao, tuy nhiên, không chút do dự, một ngụm nuốt vào.

Từ Man giật bắn cả người, tức khắc ôm lấy cổ Gia Cát Sơ Thanh, vị trí nhạy cảm kia bị hấn ngậm trong miệng, liên tục mút mát, nàng cảm thấy chính mình muốn kêu thành tiếng, nhưng vẫn vất vả nén nhịn, nàng sợ thanh âm mình thốt ra, sẽ khiến chính nàng cảm thấy không chịu nổi.

Gia Cát Sơ Thanh lại dùng tay phủ lên, xoa nắn đoàn tuyết trắng kia một phen, phối hợp với kỹ thuật miệng, Từ Man rớt cuộc nức nở một tiếng, tiếng rên rỉ đi ra, tiếp theo hai chân đồng thời tách ra, dường như nơi nào đó chảy ra cái gì.

“Gọi huynh... gọi tên huynh.” Gia Cát Sơ Thanh dùng răng khê cắn thật mềm nơi bụng Từ Man, đầu lưỡi dọc theo bụng nàng chậm rãi lướt đến đùi, thẳng đến bắp đùi, lưu lại một dải tuyến màu trắng bạc trong suốt.

“A! Sơ... Sơ Thanh, đừng...” nơi nào đó đột nhiên co rút mạnh, cảm giác được đầu lưỡi ấm nhuận của Gia Cát Sơ Thanh, Từ Man đem hai tay chống lấy đầu Gia Cát Sơ Thanh, cơ thể run càng dữ dội hơn.

“Ngoan, đừng sợ, để huynh hảo hảo thương muội, nếu không nghe nói một lát nữa sẽ rất đau.” Gia Cát Sơ Thanh cố gắng giữ bình tĩnh nói, nhưng Từ Man không bỏ qua cơ thể kiềm nén cùng với mồ hôi không ngừng lăn trên trán hấn, làn da vốn trắng nõn cũng bắt đầu đỏ ửng lên, gân xanh trên cánh tay cũng thoáng nổi lên, có thể thấy được hấn dùng bao nhiêu nghị lực khống chế chính mình.

Thân thể Từ Man co giật, tận lực làm cho chính mình thả lỏng, nhưng đầu lưỡi vụng về kia của Gia Cát Sơ Thanh lại đánh bậy đánh bạ làm cho Từ Man gần như sụp đổ, rớt cuộc nàng không cố kỵ gì nữa, tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn, mảnh vải trắng dưới thân cũng bị làm ướt.

Bên tai truyền đến tiếng rên mất hồn của Từ Man, Gia Cát Sơ Thanh thiếu chút nữa đương trường nộp vũ khí đầu hàng, cuối cùng hăn hít sâu một hơi, vội vàng chồm lên ôm lấy Từ Man, nhin đau nói: “Thực xin lỗi, huynh thật sự không nhin được nữa.”

Hai chân Từ Man đã sớm mở ra vì hăn, Gia Cát Sơ Thanh cúi đầu lại hôn lên đôi môi nhỏ nhắn khẽ nhếch lên kia, lần này không dịu dàng như lần trước, hăn gần như có chút thô bạo mà hôn, Từ Man cầm cự không nổi, thiếu chút nữa hôn mê. Nhưng cơn đau nhức sau đó, lại khiến cho nàng rất nhanh đã tỉnh táo lại, quay đầu qua, mở miệng liền cắn lên vai Gia Cát Sơ Thanh.

“Ngoan, trong sách có nói sẽ hết ngay thôi, đừng sợ, huynh ở đây, huynh ở đây...” Gia Cát Sơ Thanh vuốt tóc Từ Man, cứng nhắc chịu đựng không dám lộn xộn, hăn chỉ sợ đem động phòng hoa chúc làm cho Từ Man có cảm thụ không tốt, ngày sau mà muốn thân cận, sẽ càng tốn nhiều tâm tư hơn.

Nước mắt Từ Man từng giọt từng giọt lăn xuống, mãi đến khi cơn đau trôi qua, mới lặng yên thả lỏng miệng. Đây giống như là cho Gia Cát Sơ Thanh một tín hiệu theo bản năng, hăn lập tức ôm chặt Từ Man, vừa hôn, vừa bắt đầu cử động. Từ Man vòng chân lên ngang hông Gia Cát Sơ Thanh, rầm rì gọi, chính mình cũng không biết mình đang nói gì.

Nhuyễn hương trong ngực, Gia Cát Sơ Thanh dường như rốt cuộc đã đạt được tâm nguyện nhiều năm, hăn yêu thương giai nhân đang nằm trong lòng hăn, chân thật mà lại như đang nằm mơ. Hăn ra sức luật động, cảm thụ được cảm giác sung sướng phiêu phiêu dục tiên, nghe âm thanh mị hoặc của nàng, nguyên bản trái tim trống rỗng cứ nhiên được bổ khuyết một cách thần kỳ, nhịp tim đập kịch liệt kia không mang tới đau đớn và nghẹt thở, mà ngược lại giống như là hạnh phúc và an tâm khiến người rơi lệ.

“A Man, A Man, muội nhất định không biết huynh yêu muội biết nhường nào, muội nhất định không thể biết được nếu mất đi muội, huynh sẽ trở nên ra sao? Nhưng, tạ trời, tạ trời... Ông trời chung quy đối với huynh tệt.” Gia Cát Sơ Thanh vừa hôn vừa gọi, Từ Man đã sớm không còn khí lực, cho dù nàng ngày thường có tập võ, tại loại thời khắc này, cũng chỉ có xụi lơ, nhưng từng lời nói thầm thì kia của Gia Cát Sơ Thanh lại kích thích mỗi một sợi dây thần kinh của nàng, bên dưới ần ần cũng bắt đầu co giật.

“Sơ Thanh, muội không chịu nổi nữa.” Run run lớn tiếng kêu, Từ Man co rút cả thân mình, dường như chẳng màng tới gì nữa.

Thân mình Gia Cát Sơ Thanh chợt cứng đờ, sau đó nhanh chóng động vài lần, hai người ôm chặt lấy nhau, gần như đồng thời phát ra tiếng kêu khó nén được.

Nến hoa lách tách vang, Gia Cát Sơ Thanh vẫn chưa buồn ngủ, trong lòng là người con gái mà mình nhớ thương ngày đêm, lúc này đang chu môi say ngủ. Hắn nghiêng người qua, ôm cả Từ Man vào lòng, hôn lên thái dương nàng, hấp thụ sự ấm áp của nàng, hắn nghĩ, cả đời này của hắn chắc chắn sẽ không bao giờ phải sợ hãi ban đêm nữa, sẽ không bao giờ phải sợ cô đơn lạnh lẽo nữa.

“A Man, được biết muội, là điều tuyệt vời.”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 128: Cuộc Sống Tân Hôn

Từ Man mơ mơ màng màng mở mắt ra, đầu óc mờ mịt, nhìn tấm màn che màu đỏ trước mắt, quen thuộc lại như lạ lẫm, dường như đã từng thấy ở đâu đó, nhưng cũng không phải ở nhà mình.

Dưới cổ có hơi cần, Từ Man theo thói quen tính vươn tay qua sờ, lại cảm thấy dưới tay một mảng trơn nhẵn. Trong lòng căng thẳng, cả người đều giật mình tỉnh lại, sau chậm rãi quay đầu, quả nhiên thấy bên trái mình là một gương mặt quen thuộc.

Gia Cát Sơ Thanh hình như ngủ rất ngon, mày giãn ra, lông mi giống như hai cây quạt nhỏ, có dài có ngắn đan xen mà cong lên, lông mi rất dày, có chút giống với lông mi giả mà Từ Man thấy kiếp trước, không phải lúc trước nhìn không ra, nhưng đôi mắt thâm thúy và trong suốt kia của hắc đã lấn át hết mọi ưu thế của hắc, chỉ cần nhìn vào đôi mắt ấy, nhất định sẽ bị ánh mắt kia hấp dẫn, cũng chỉ có lúc hắc ngủ mới có thể nhìn ra.

Bên ngoài trời đã sáng, trên giá nệm cũng chỉ còn chút điểm le lói, ánh mặt trời xuyên qua màn che, nhảy nhót trên gò má của Gia Cát Sơ Thanh, tựa hồ còn có thể nương theo ánh sáng kia mà nhìn ra sợi lông tơ li ti. Bây giờ Từ Man mới nhận ra, đây vẫn còn là một thiếu niên, ở kiếp trước cùng lắm chỉ mới bước vào cổng trường đại học, nhưng ở thời đại này, hắc gần như đã buôn bán ngược xuôi 10 năm, nhiều lần sinh tử.

Trong lòng chua xót, khiến cho Từ Man vươn tay muốn sờ lên hai má Gia Cát Sơ Thanh, song bởi vì thân thể dị thường, đỏ mặt một cái bèn thu

tay lại.

Không cho nha hoàn bên ngoài tiến vào, Từ Man vịn cạnh giường từng chút một đứng lên, cẩn thận xê dịch đến mép giường, quay đầu nhìn lên, Gia Cát Sơ Thanh vẫn ngủ yên ổn, vết thâm đen bên dưới bọng mắt kia đã rõ ràng chiêu cáo không biết thiếu niên này đã bao lâu không có một giấc ngủ ngon đúng nghĩa.

Chậm rãi xuống giường, Từ Man vốn muốn tìm gì đó lau người trước đã, lại phát hiện nửa người dưới rất khô mát, ngay cả một chút cảm giác dính dấp đều không có, nàng cúi đầu xem xét kỹ hơn, liền biết đây là kết quả đêm qua sau khi mình mê man, Gia Cát Sơ Thanh đã thu dọn giúp nàng.

Thầm khen Gia Cát Sơ Thanh cẩn thận, Từ Man cố ý lảng tránh màn phóng túng đêm qua, nàng tìm yếm và đồ lót đựng trong tủ mà hôm qua đã sắp sẵn rồi đi đến phòng tắm, còn đồ lót bó ngực gì đó, không có nha hoàn căn bản không mặc được, vả lại ngày hôm qua nàng quên cởi ra trước khi vào động phòng, đã khiến nàng xấu hổ hận không thể chui xuống đất rồi, hiện tại có nhìn cũng không thèm nhìn lấy một cái.

Nhưng chờ nàng vừa mặc quần lót vào, tóc còn chưa kịp chải, đã nghe tiếng gọi của Gia Cát Sơ Thanh, đầu tiên là thật cẩn thận gọi sau đó dường như rất lo lắng, cuối cùng càng gọi lớn tiếng hơn.

Từ Man cho là hấn hoảng sợ, đi giày vào chạy ra, tóc dài buông xõa, hảnh còn nắm trong tay.

“Làm sao vậy? Huynh muốn cái gì sao?”

Gia Cát Sơ Thanh ngồi trên giường, vẫn chưa mặc đồ, thân thể loạn choạng, xem ra là chưa tỉnh ngủ hẳn, nhưng nhác thấy Từ Man, hấn như bất chợt được an ủi, sau khi thở phào nhẹ nhõm, liền trực tiếp nằm sấp lên giường, lộ ra tấm lưng trần trắng nõn.

Từ Man đi đến cạnh giường, nhỏ giọng kêu: “Sơ Thanh? Sơ Thanh huynh đã tỉnh chưa?”

Gia Cát Sơ Thanh nhắm mắt, hơn nửa ngày mới vươn tay, buồn ngủ mông lung nói: “A Man, lại đây.”

Từ Man nắm lấy tay hắn, chậm rãi đi đến bên giường ngồi xuống, liền cảm giác được Gia Cát Sơ Thanh nhanh chóng sát tới, ôm lấy thắt lưng của nàng, lại cọ cọ, mới nhập nhèm nói: “A Man, ở lại với huynh, đừng đi.”

Từ Man buồn cười nhìn hắn như trẻ con mà ngủ thiếp đi, cũng không tiện đánh thức hắn, đành phải kéo chăn qua đắp lên người hắn, mãi đến khi hắn ngủ say, mới véo má hắn một cái, chậm rãi rời giường.

Một lần nữa đi đến ngăn tủ, thay một bộ váy đỏ thẫm, nhìn thời gian cũng không còn sớm, bèn nhỏ giọng gọi ra cửa. Rất nhanh, cửa phòng được mở ra, Thanh Mai Hương Xuân cùng đi vào, cũng không dám nhìn vào trong nội thất, mặc dù có hồ nghi cũng chỉ có thể nuốt trong bụng, đây là quy củ cũ của phủ công chúa.

Sau khi rửa mặt, chải một búi tóc khổng tước xòe đuôi, mang một bộ trâm ruby khổng tước rũ tơi, lại cắm hai cây hoa lên hai bên, Từ Man nhìn mình trong gương, xém chút nữa nhìn không ra. Phảng phất như một tiểu cô nương với búi tóc xoắn ốc đôi, trong chớp mắt chợt biến thành thiếu phụ, vừa non nớt lại mang theo nét quyến rũ vừa chín tới.

“Đi gọi Hàn Y tiến vào.” Từ Man mang đôi khuyên tai ruby cùng bộ, thấp giọng nói.

Hương Xuân nhanh chóng nhún người rồi đi ra ngoài, chẳng bao lâu, Hàn Y đầu cúi gằm, thân mình co lại cất bước nhẹ nhàng đi vào, thỉnh an Từ Man: “Xin thỉnh an chủ mẫu.”

Từ Man nhất thời sửng sốt, có hơi khựng lại không quen. Sau mới vỡ lẽ, thì ra là đang gọi nàng.

“Mấy hôm nay có phải lang chủ ngủ không ngon không?”

Hàn Y kinh ngạc ngẩng đầu, lại lập tức cúi đầu, trong lòng tính toán nên trả lời như thế nào.

“Người không cần câu nệ, ta thấy dưới mắt lang chủ có chút thâm, sợ là vất vả mấy ngày rồi, là có chuyện gì phiền lòng sao?” Từ Man cũng không muốn can thiệp nhiều đến chuyện của trượng phu, nhưng trông dáng vẻ hần thê kia, rất khó mà không lo lắng cho hần.

Hàn Y nhăn mày, nghĩ bụng nếu nói ra, sau này sợ sẽ bị chủ thượng ghi hận chết mất, nhưng nếu không nói, quận chúa cũng không phải người dễ gạt, rốt cuộc trái lo phải nghĩ, lại nhớ tới địa vị của Từ Man ở trong lòng Gia Cát Sơ Thanh, cắn răng một cái, hơi lúng túng nói: “Cũng không phải là có chuyện gì to tát ạ, mà là... lang chủ ngài ấy mãi luôn lo lắng chuyện đại hôn có chỗ nào sơ sẩy, lại sợ trong lúc hôn sự sẽ có trắc trở, bởi vậy mới tất bật ngược xuôi...”

Ngụ ý chính là, người nào đó ngóng trông kết hôn ngóng đến điên rồi, gấp đến độ ngủ không ngon, kết hôn xong cuối cùng xem như trị khỏi tật mất ngủ, thành thử ngủ nhiều cũng không kỳ quái.

Từ Man dở khóc dở cười, ai đời có nam nhân nào trước khi kết hôn lại mắc chứng sợ hãi trước hôn nhân chứ, vả lại người ta sợ là sau khi kết hôn cuộc sống không hài hòa, hần ta vậy mà sợ kết hôn không thành được, người này rốt cuộc muốn thành thân với mình đến mức nào a, ngay cả thánh chỉ của Hoàng đế cũng không tin.

“Người lui xuống trước đi, một lát lang chủ dậy rồi hãy vào hầu hạ.” Từ Man xấu hổ thay nam nhân nhà mình, vội cho Hàn Y lui xuống.

Mãi đến khi Từ Man trang điểm, ăn bận xong xuôi, Gia Cát Sơ Thanh mới từ từ tỉnh dậy, Từ Man vẩy lui đám nô tỳ, đi vào nội thất, mặc dù trước khi cưới, nàng cũng đã nói rõ ràng với đám tỳ nữ bên người, tương lai sẽ tìm cho họ một cửa hôn sự tốt, nhưng lòng người dễ đổi, Từ Man cũng sẽ không xem nhẹ mị lực của Gia Cát Sơ Thanh, dừng đến lúc đó mọi người trở nên không còn mặt mũi không nói, ngược lại còn làm hỏng tình nghĩa chủ tớ nhiều năm.

Nằm ngửa đầu xoa huyết thái dương, Gia Cát Sơ Thanh vẫn có hơi chóng mặt, ban đầu lúc hấn tỉnh lại, phát hiện bên cạnh không có người, sợ hãi một trận, sau đó bắt ép chính mình nhìn hoàn cảnh và bày biện hi khách chung quanh, mới đè nén trái tim hoảng hốt, chờ Từ Man tiến vào.

Lúc này, Gia Cát Sơ Thanh lại thấy Từ Man ăn mặc một thân tân nương tử, trong lòng đã sớm vui như nở hoa, mặt đầy ý cười vươn tay kéo Từ Man, áy náy nói: “Huynh ngủ quên mất, để muội phải chờ, đã ăn sáng chưa?”

Từ Man bất đắc dĩ nhìn Gia Cát Sơ Thanh, cầm bàn tay ấm áp của hấn, ngồi xuống bên giường nói: “Còn chưa ăn đây, thấy huynh ngủ say quá nên không gọi.”

Gia Cát Sơ Thanh cúi đầu, tựa lên mu bàn tay của Từ Man, trong lòng bối rối, nghĩ bụng thế tử sẽ không cho là mình vì đêm qua động phòng mới mệt mỏi không rời giường nổi chứ, thế chẳng phải sau này sẽ hoài nghi năng lực ở phương diện kia của hấn sao? Rủi như lại thất vọng với thân thể hấn, thậm chí vì để cho hấn bồi bổ thân mình mà không cho hấn thân mật, thế chẳng phải là hạnh phúc ngày sau của hấn cực kỳ đáng lo ư?

Vì cuộc sống sau này, Gia Cát Sơ Thanh mới không cần cái gì là tôn nghiêm của đàn ông, lập tức ngẩng đầu giải thích: “Do mấy ngày trước huynh không ngủ được, hôm qua lại uống vào chút rượu, cho nên...”

Mặc dù Từ Man không thấy được màn đấu tranh tâm lý của Gia Cát Sơ Thanh, nhưng hiểu được một người đàn ông vì mong cưới vợ mà mấy ngày ngủ không yên, chuyện này đúng thật là ở thời đại này không vẻ vang gì mấy, bèn thuận theo nói: “Thân thể huynh không tốt lại không quen uống rượu, hiếm khi mới uống rượu một lần, lần sau đừng thế nữa.”

Gia Cát Sơ Thanh vội gật gù nói: “Đúng đúng, uống rượu hại thân, huynh sẽ không uống nữa, hồi trước đã đồng ý với muội rồi mà.”

Từ Man liền đe nạt liếc hắt một cái, chuyện lúc trước hắt cứ nhắc hoài.

“Để muội gọi Hàn Y vào hầu hạ huynh.”

Gia Cát Sơ Thanh lôi kéo tay Từ Man, hết sức không muốn, nhưng lại không nỡ bắt kiêu thê hầu hạ mình, bèn từ trên giường đứng dậy nói: “Không cần, bao nhiêu năm nay, huynh làm một mình cũng được.”

Từ Man thấy hắt nói một mình, lại cố tình không buông tay mình ra, thấy hắt lưu luyến nhìn mình, trong lòng không vui là xạo, bèn nói: “VẬY để muội hầu hạ huynh thay quần áo đi.”

Gia Cát Sơ Thanh nào nguyện ý, động tác lưu loát tìm quần áo lót mới, mặc vào trước mặt Từ Man. Từ Man thấy đứng mãi cũng không nên, bèn đi qua giúp hắt chỉnh lại vạt áo, hai người cứ thế mà đứng đối diện nhau. Gia Cát Sơ Thanh vươn hai tay, nhắm lúc Từ Man lơ đãng mà quây nàng vào trong lòng mình.

Từ Man rúc vào lòng hắt, cảm giác hắt dụng tâm che chở mình, đột nhiên nghĩ, ở một mức độ nào đó mà nói, sự xuyên không của nàng có lẽ là do Ông trời muốn bồi thường cho số phận bất hạnh bi thảm của Gia Cát Sơ Thanh và Từ Man ở kiếp thứ nhất trong sách. Nàng ôm lại Gia Cát Sơ Thanh, dán trong ngực hắt, nghe tiếng tim đập có quy luật kia, đáy lòng một mảnh thanh bình, mãi mãi về sau đây là bến đỗ của đời nàng.

“Đói bụng chưa, để huynh bảo đám nha hoàn dọn chút điểm tâm cho muội ăn trước.” Gia Cát Sơ Thanh lưu luyến nhuyển ngọc trong lòng, nhưng sợ thê tử đói bụng, bèn ôm nàng hỏi.

Từ Man lắc đầu, hôn cằm Gia Cát Sơ Thanh một cái, cười nói: “Cùng ăn đi.”

Gia Cát Sơ Thanh cúi đầu cắn cắn môi Từ Man, gật gật đầu.

Hai người quần quít một hồi, mới để cho Gia Cát Sơ Thanh rửa mặt xong, cả buộc tóc cũng là Gia Cát Sơ Thanh tự làm, trong nội thất không hề kêu người vào hầu hạ.

Chờ hai người rốt cuộc từ trong đi ra, đại sảnh bên ngoài cũng rất nhanh dọn bữa sáng lên, đêm qua Từ Man chưa ăn no, sáng nay lại rề rà quá lâu, bụng đã sớm đói meo, bèn bất chấp hình tượng tân hôn gì đó, dù sao nàng và Gia Cát Sơ Thanh cũng không phải mới quen biết hôm qua.

Gia Cát Sơ Thanh nhìn Từ Man gấp thức ăn nhanh như bay, biết nàng chắc chắn rất đói bụng, cũng không nói gì, chỉ xem món nào ngày thường Từ Man thích ăn, giúp nàng gấp thêm vài gấp, còn múc thêm một chén cháo cho nàng. Thanh Mai cùng Hương Xuân đứng phía sau liếc nhìn nhau, nhin xuống không dám cười ra, hóa ra tân lang chủ ngày đầu tiên nhậm chức đã giành mất việc của các nàng.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 129: Vào Cửa Kính Trà

Từ Man cùng Gia Cát Sơ Thanh ăn sáng xong, bèn sai người chuẩn bị đầy đủ lễ vật. Tuy nói ngày đầu tiên tân hôn Từ Man không cần đến phủ Gia Cát bái phỏng, nhưng nàng từ nhỏ đã là chỗ quen biết với phủ Gia Cát, hơn nữa cho dù Từ phủ có sai, lại không có quan hệ huyết thống, dầu gì cũng đã gọi đại cô phụ (dượng) nhiều năm, cũng không thể nói là không có thân tình. Hơn nữa đại tẩu Gia Cát gia lại là bạn thân của mình, bản thân nàng tất nhiên không thể vì thân phận mà làm khó dễ phủ Gia Cát được.

Gia Cát Sơ Thanh thấy Từ Man đang phân phó người đưa lễ vật chất lên xe, liền biết tính toán của Từ Man, ánh mắt nhìn nàng có thể nói là mềm đến mức tưởng như có thể vắt ra nước. Ở trước mặt tình yêu, bất kể nam nữ, chỉ cần đối phương coi trọng người thân của mình, thì trong lòng nàng nhất định có thêm cả mình.

“Huynh xem, muội ăn mặc vậy được không?” Cho dù không bái cao đường, nhưng Từ Man từng sinh hoạt ở xã hội hiện đại mấy mươi năm, vẫn rất chú trọng việc gặp tộc trưởng.

Gia Cát Sơ Thanh cũng không để ý đến nha hoàn trong nhà, cúi đầu hôn Từ Man, cười nói: “Phu nhân có mặc gì cũng đẹp.”

Từ Man xấu hổ, lờm hẩn một cái, trong lòng lại ngọt như mật, có người phụ nữ nào không hy vọng chồng mình lời ngon tiếng ngọt với mình, khen mình đẹp chứ.

“Hôm qua phủ Gia Cát cũng náo loạn không kém đúng không? Muội thấy đại tẩu đến một lúc lại lập tức trở về.” Nơi này dù sao cũng là phủ quận chúa, người của phủ Gia Cát đến không nhiều lắm, mà ngay cả nhà Từ gia tam thúc cũng đến phủ Gia Cát uống rượu mừng, chỉ là trong đó cũng có lý do lúc trước Từ gia gặp chuyện không may, Từ gia tam thúc muốn tránh khỏi đầu gió.

“Dù sao người cũng không phải ít.” Trước khi cưới Từ Man, Gia Cát Sơ Thanh đã biết hôn lễ sẽ như vậy, nhà Gia Cát chỉ có thể đãi rượu, cũng không thể bắt tân lang tân nương đến Gia Cát gia bái đường, đây là quy củ cũ của hoàng thất Ngô quốc. Nữ nhi hoàng gia, ngoài huyện chủ ra, bên trên toàn bộ đều có phủ đệ của riêng mình, trượng phu thì giống như ở rể hoàng gia vậy. Nhưng hẳn tuyệt không bỏ xuống Từ Man được, chỉ cần được thành thân với Từ Man, tôn nghiêm nam tử gì đó, căn bản chẳng là gì.

Từ Man vịn tay Gia Cát Sơ Thanh lên xe, Thanh Mai cùng Hương Xuân rất tự giác ngồi lên một chiếc xe ngựa phía sau.

“Huynh thấy, chúng ta đi bây giờ có trễ quá không?” mặc dù chưa đến giờ Thìn (7-9h sáng), nhưng giờ này cũng không còn sớm.

Gia Cát Sơ Thanh lúng túng quay đầu, ngồi xuống cạnh Từ Man, ôm nàng nhỏ giọng nói: “Đều là lỗi của huynh, nhưng hai phủ cách nhau không xa, giờ này đến đó không tính là trễ lắm.”

Từ Man dựa vào lòng Gia Cát Sơ Thanh, cũng không biết do thời tiết càng nóng bức, hay là bị xấu hổ đến nóng mặt, tóm lại là hai gò má ửng hồng, chỉ có thể cúi đầu trả lời: “Hy vọng là thế, một lát còn phải vào cung tạ ơn đấy.”

Xe ngựa lăn bánh, Gia Cát Sơ Thanh tựa lưng lên vách xe, để Từ Man dựa vào mình, để giảm bớt xóc nảy đến mức thấp nhất. Hai người cách lớp quần áo dán chặt lấy nhau. Ban đầu Gia Cát Sơ Thanh vốn chỉ là đối với Từ

Man một mảnh tình si, bây giờ khó khăn lắm mới tới tay, hai người đêm qua lại hoàn thành chuyện tốt, hơn nữa thiếu niên lần đầu khai trai, còn thêm xe ngựa chạy lắt lư, kết hợp với hương thơm dịu dịu tản ra từ thân thể Từ Man... gần như là trong nháy mắt cả người Gia Cát Sơ Thanh đều cương cứng hẳn lên.

Từ Man kề sát người hắn, dĩ nhiên rất dễ phát hiện biến hóa của thân thể hắn, nàng dịch dịch mông, muốn bảo trì một khoảng cách, đỡ cho Gia Cát Sơ Thanh khó chịu. Nhưng nào biết động tác nhẹ nhàng của Từ Man lại vừa vận cộ qua bắp đùi khiến Gia Cát Sơ Thanh không chịu nổi, hắn liền thấy một luồng tê tê từ bắp đùi chui vào lòng, mặt chẳng những đỏ, hai tay cũng không kiềm được mà ôm lấy Từ Man.

“Đừng nhúc nhích, xin muội...” Mang theo then thùng và ngậy thơ đặc hữu của thiếu niên, Gia Cát Sơ Thanh đè nén thanh âm, tựa đầu chôn trên vai Từ Man, hắn sợ Từ Man thấy mình thô lỗ, cũng sợ Từ Man không hiểu sẽ hỏi hắn mấy lời xấu hổ. Phản ứng của thân thể, đối với Gia Cát Sơ Thanh ở cái độ tuổi này mà nói, vẫn rất xa lạ, cho dù hắn từng tưởng tượng, cũng từng xúc động, nhưng bị Từ Man dụ hoặc, hấp dẫn mãnh liệt thế này, quả thật là lần đầu tiên. Hắn thật sự muốn mặc xác chỗ này là trong xe, mà làm chuyện đêm qua với Từ Man, hắn giống như có làm bao nhiêu cũng không đủ, cho dù nàng ở trong lòng hắn, hắn vẫn khao khát đến toàn thân bốc hỏa.

Mặc dù bản thân Từ Man không thể lĩnh hội được, nhưng từng sống trong một xã hội cởi mở, những thứ này nàng có biết qua loa, nàng có thể hiểu được Gia Cát Sơ Thanh đang độ tuổi khí huyết dồi dào, một khi hưởng qua tư vị, là rất dễ dàng không thỏa mãn dục vọng, hơn nữa đêm qua hắn cố kỵ thân thể mình mà cố gắng nhịn xuống, cho nên, nàng không hề nói gì, chỉ đưa lưng về phía Gia Cát Sơ Thanh, xấu hổ cảm nhận được cứng rắn phía sau.

Cũng may, xe ngựa rất nhanh đã tiến vào cổng lớn phủ Gia Cát, chức vị của Tả tướng còn đó, cho nên cùng Gia Cát lão phu nhân chờ trong chính đường, còn phụ thân và thúc thúc thăm thăm của Gia Cát Sơ Thanh thì đều chờ trong sân, đại ca và đại tẩu của Gia Cát Sơ Thanh và đám con cái của nhị phòng thì đến cổng lớn chờ nghênh đón.

Từ Man gần như là được Gia Cát Sơ Thanh nửa ôm xuống xe ngựa, vài lần nàng muốn giẫy tay Gia Cát Sơ Thanh ra, lại bị hấn nhanh tay cầm chặt lại, nhất quyết không thả.

Chu Hoàn cùng Gia Cát Sơ Liêm nhìn nhau cười, khi hai người đến gần, Gia Cát Sơ Liêm cư nhiên móc ngón út Chu Hoàn một cái, dọa cho nàng còn đỏ mặt hơn cả Từ Man.

“Thỉnh an quận chúa.”

Từ Man nghiêng người qua tránh, tiến lên liền trừng mắt nhìn Chu Hoàn và Gia Cát Mỹ Yên một cái, vờ giận sẵng giọng nói: “Bớt giả vờ giả vệt đi, sao mọi ngày chả thấy các người đa lễ như thế.”

“Đường tẩu, hôm nay không phải lần đầu tiên tẩu vào cửa sao.” trông Gia Cát Mỹ Yên tinh thần tốt nhiều hơn trước, tuy vẫn thoáng đờm chút ưu sầu nhàn nhạt, nhưng dù sao đã có thể phát ra nụ cười từ nội tâm. Con người phần lớn khi gặp khó thì sẽ mất đi nét ngây ngô, chỉ cần học cách buông tay, học cách quên được, tương lai nhất định sẽ gặp được người thích hợp với mình nhất.

Từ Man mặc kệ nàng ta, đi đến trước mặt Chu Hoàn, cười lộ má lúm nói: “Đại tẩu.”

Chu Hoàn hành lễ vốn là muốn chọc Từ Man một phen, kết quả vừa nghe nàng ta gọi mình như thế, đôi gò má vốn chỉ ửng hồng, càng trở nên đỏ lựng, cuối cùng thế mà chỉ có thể đáp một tiếng, xoay người đi đến sau lưng Gia Cát Sơ Liêm.

Từ Man nhin không được cười khẽ, ngay cả Gia Cát Mỹ Yên cũng cười nói từ sau khi A Hoàn thành hôn, không còn hào sảng như thời con gái nữa.

Gia Cát Mỹ Yên lại dẫn em gái Mỹ Ngọc và em trai út Sơ Minh đến ra mắt với vị tân đường tẩu Từ Man này.

Mọi người lúc trước đều có thường xuyên qua lại, lúc này Từ Man mới phát giác điểm tốt khi gả cho người quen ở cổ đại, ít nhất sẽ không thấy mình gả đến một gia đình toàn người xa lạ, lại càng không cần thấp tha thấp thỏm sợ mình sẽ làm sai chuyện gì.

Vào nội viện, Từ Man nhìn thấy đại cô phụ còn có vợ chồng nhà Gia Cát tiểu thúc, Từ Man cũng không dám vô lễ, tiến lên hành bán lễ (nửa lễ).

So với năm trước, Đại cô phụ dường như già đi trông thấy, từ khi Đại cô mất, ông ta càng đem tâm tư đặt trên học thuật, bởi có Hoàng đế cữu cữu bảo hộ, ông đến được vị trí bây giờ cũng xem như cá gặp nước.

Vị trí của Gia Cát tiểu thúc thì đã rất lâu chả thấy nhúc nhích, vẫn là Đô úy của Điển nông, chức quan không lớn, nhưng từ sau khi tiến hành cải cách, quân lương và một số phần quân sự đã chậm rãi quy về trong tay Hoàng đế, để cho hãn chặt chẽ khống chế, cho nên ở một mức độ nào đó, Gia Cát tiểu thúc đã là người bên cạnh mà Hoàng đế cữu cữu cực kỳ tín nhiệm. Từ Man tin tưởng, chỉ cần một khi Phái Bảo Thủ rơi đài, tiền đồ của Gia Cát tiểu thúc liền không còn giới hạn, ngay cả Lỗ gia và Đào gia đã vào ngủ đông, cũng sẽ một lần nữa bước lên võ đài chính trị.

“Con bé này, lúc trước ta đã nói rồi, nếu ta mà có con trai xấp xỉ tuổi con, chắc chắn sẽ muốn con làm con dâu, không ngờ tới cuối cùng vẫn được như ý nguyện, Sơ Thanh nó giống như con trai ta vậy.” Từ sau khi sinh hạ Gia Cát Sơ Minh, Lỗ thị cũng có lo lắng, nên càng không dùng phương pháp ăn uống giúp mang thai nữa, hơn nữa Từ Man từng khuyên bà

điều dưỡng thân thể, để bồi bổ vào thiếu khuyết do sinh đẻ liên tục trước đó, nên khí sắc của bà trông tươi tắn hơn nhiều.

Từ Man rất gần gũi với Hoàng hậu, ngày thường cũng tới lui với vị Lễ thị nhà Gia Cát này, tất nhiên không phải người ngoài, liền bồi bên cạnh, vừa học hỏi việc vặt trong phủ vừa đi vào chính đường.

Trên chính đường, gặp được Tả tướng nhiều năm tai ương lao ngục, sau ở chùa miếu tĩnh dưỡng nên sắc mặt có chút tái trắng, nguyên bản một đầu tóc đen hiện tại đã hoàn toàn biến thành trắng, có thể thấy được mấy năm nay ông ta phải chịu bao nhiêu cực khổ. Nhưng điều khiến Từ Man bội phục là, mặc kệ thời thế nào, dường như vị lão gia trưởng của nhà Gia Cát này tâm tính vẫn kiên định như trước, chưa bao giờ sinh ra hoài nghi đối với chính mình đối với Hoàng đế, đối với Gia Cát gia, bằng không với hoàn cảnh thế kia, vị lão lang chủ này không phát điên, thì cũng không sống nổi ở nhân thế.

“A Man thỉnh an tổ phụ, tổ mẫu.” Hôm nay là lễ ra mắt, Từ Man thực trịnh trọng hành lễ với hai người họ, hiện tại nàng rốt cuộc cũng hiểu được một vài ý tưởng của mẫu thân. Quy củ là quy củ, nhưng nếu dùng quy củ xóa đi tình thân và tình yêu, như vậy đúng là giữ được kiêu ngạo, nhưng thiếu sót kia vĩnh viễn cũng không bổ khuyết được.

Dường như không ngờ là Từ Man sẽ hành lễ, Tả tướng vội vàng đứng lên, động tác của lão có hơi chậm chạp, thoạt nhìn đi đứng cũng không tốt, có điều nụ cười ôn hòa kia vẫn giống như dĩ vãng, thảng như thời gian vẫn dừng lại ở năm Từ Man 3 tuổi.

“Nào dám nhận, không ra nghênh đón quận chúa đã là lão phu thất lễ rồi.” Hôm nay không bằng ngày xưa, lúc Từ Man còn bé, quy củ không cần nghiêm khắc như vậy, nhưng bây giờ Từ Man đã lập gia đình, thánh chỉ Hoàng đế sắc phong quận chúa đã ban xuống, một nữ tử hoàng gia đã có phong hào có phẩm cấp, tất nhiên sẽ không còn như đứa trẻ nữa.

Từ Man nhìn Gia Cát lão phu nhân Hoàng thị vẻ mặt không lộ cảm xúc nhưng vẫn không dám thất lễ, trong lòng cũng cảm thấy như thế này đã rất tốt, chỉ cần có Tả tướng kèm cặp, Gia Cát lão phu nhân tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì nữa.

“Tổ phụ, ngài đừng nói như vậy, A Man đã là người nhà của chúng ta, đây là điều nên làm.” Gia Cát Sơ Thanh đi lên rất đúng lúc, lại sai người đặt nệm bồ đoàn, dâng trà.

Tả tướng vuốt chòm râu thưa, liên tục gật đầu, rất hài lòng mang theo lão thê một lần nữa ngồi xuống ghế.

Từ Man khác với Gia Cát Sơ Thanh, thân phận nàng lúc này là hành toàn lễ, Gia Cát Sơ Thanh lại rõ ràng rành rập dập đầu với hai vị lão nhân.

Sau khi đôi tân lang tân nương đứng thẳng lên, nha hoàn dâng trà, Từ Man cẩn thận bưng tới, hai vị lão nhân đều nhấp một ngụm trà, rồi đưa quà lại, là một chiếc vòng tay bạch ngọc giống như đúc với cái Chu Hoàn đeo trên tay, trông có hơi lâu năm, đoán là vật gia truyền của nhà họ Gia Cát.

Sau đó, vì bên trên Từ Man không có mẹ chồng, nên thi lễ kính trà với cha chồng, đồng dạng nhận lễ vào cửa mà năm đó Đại cô chuẩn bị cho con dâu tương lai, một cặp trâm vàng bồ đào (nhỏ) cần ngọc, vừa nhìn liền biết ngụ ý tốt lành.

Từ Man đỏ mặt nhận lấy, lại kính trà cho nhà Gia Cát tiểu thúc, trước nay Lỗ thị rất quý Từ Man, tất nhiên sẽ không khó xử nàng, thậm chí còn đưa tặng một đôi chuỗi hạt bằng đá nhiệt điện màu phấn hồng, trông đặc biệt đầy ý tốt lành.

Một vòng kính trà, Từ Man cũng tặng quà đáp lễ, đây xem như là kết thúc buổi lễ, cho nên mọi người còn chưa nói xong vài lời, Tả tướng đã giục Từ Man và Gia Cát Sơ Thanh nên vào cung tạ ơn.

Từ Man cũng không nán lại lâu, hôm nay vốn cũng đã muộn, trước đó nàng còn cố ý phái người đến phủ công chúa báo với mẫu thân một tiếng, lúc này vào cung, hẳn là cữu cữu cũng sẽ không buồn nàng.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 130: Tiến Cung Tạ Ơn

Hoàng hậu không có con gái, mấy năm nay phần lớn thời gian Từ Man vào Cung học đều lui tới Phượng Tê Cung, quan hệ giữa Hoàng hậu cùng Đại trưởng công chúa trước nay luôn hòa hợp, cho nên dần dà, Hoàng hậu gần như đã xem Từ Man là con gái mình. Lần này Từ Man xuất giá, bên cạnh đồ cưới Hoàng đế đã chuẩn bị sẵn ra, nàng cũng chuyển ra không ít thứ tốt từ kho nhỏ của mình, tặng cho Từ Man làm đồ cưới.

Hôm nay Từ Man dẫn Gia Cát Sơ Thanh tiến cung tạ ơn, nàng dĩ nhiên đã sớm chờ ở Phượng Tê Cung, ngóng trông Từ Man đến.

Từ Man cùng Gia Cát Sơ Thanh vào Phượng Tê Cung, nữ quan liền chạy vào trong bẩm báo Hoàng hậu.

“Thỉnh an Hoàng hậu nương nương.” Từ Man cùng Gia Cát Sơ Thanh hành lễ khấu đầu với Hoàng hậu, Hoàng hậu nào nỡ để Từ Man quỳ gối, vội gọi người đỡ dậy, lại nhìn Gia Cát Sơ Thanh mặt mày tuấn tú đứng bên cạnh, cười đến thân thiết.

Gia Cát Sơ Thanh đối với Hoàng hậu mà nói cũng không phải người ngoài, muội muội ruột nhà mình là thắm thắm của Gia Cát Sơ Thanh, mỗi lần thân mật nói như thế, lúc bé cũng không ít lần vào cung có tới cho nàng xem một cái, xem như cũng là một đứa bé mà Hoàng hậu hiểu rõ gốc gác cũng yêu thích trong lòng. Nàng cũng từng có suy nghĩ nếu như hẳn có thể sống được đến trưởng thành, thì sẽ gả một công chúa không tệ cho hẳn, tiếc rằng sau này Gia Cát gia xảy ra chuyện, chuyện này đành gác lại. Lại

không ngờ rằng cách nhiều năm, Gia Cát gia chẳng những khởi phục, mà bản thân Gia Cát Sơ Thanh cũng đã lộ mặt trước Hoàng đế, cuối cùng còn liên thân cùng phủ công chúa, xem như mọi người đều vui vẻ.

“Con bé này, còn nhớ rõ mới trước đây bộ dáng con trắng tròn như cục bột, cứ như mới ngày hôm qua vậy, kết quả chỉ chớp mắt một cái, đã thành một đại cô nương rồi. Chẳng những thế, cũng đã thành thân.” Hoàng hậu kéo Từ Man, càng nói hốc mắt càng đỏ lên, trong lòng cũng dâng lên chút nỗi buồn của người làm mẹ.

“Cữu mẫu!” Từ Man trong lòng cảm động tình cảm thật lòng của cữu mẫu đối với mình, nàng không cần xem đồ cưới cũng biết cữu mẫu nhất định lại cho nàng không ít thứ tốt, từ nhỏ cữu mẫu đã thiên vị nàng, ngay cả những công chúa trong cung cũng không bằng, chuyện này cữu cữu cũng biết.

“Sơ Thanh, cũng đã lâu không gặp, con cũng biết thăm thăm con là em gái ruột của ta, ta đối với con tất sẽ không giống như con nhà quan bình thường.” Hoàng hậu cho Từ Man đứng ở cạnh mình, lại nói với Gia Cát Sơ Thanh: “Mấy năm gần đây, con vì thánh nhân làm không ít chuyện, đã vất vả cho con rồi.”

Gia Cát Sơ Thanh vẻ mặt sợ hãi, khom người nói: “Đây là điều vi thần nên làm ạ.”

Hoàng hậu nhíu mày nhìn Từ Man nói: “Cũng nên bảo cữu cữu con cấp cho Sơ Thanh một cái danh hiệu hoàng thương đi, sau này hành tẩu cũng thuận tiện hơn chút.”

Từ Man lại cười trả lời: “Chuyện này trong lòng cữu cữu đã tự biết, chúng con cũng không nên nhúng tay.”

Hoàng hậu nghe vậy, dường như nghĩ đến gì đó, không tiếp tục nói nữa.

Lúc này, bên ngoài thái giám báo lại, nói Hoàng đế đang tiến vào Phụng Tê Cung, đoán là hay tin Từ Man tiến cung tạ ơn, cũng không chờ Từ Man đến Thừa Đức Cung, chính mình vội vàng chạy tới.

Từ Man cùng Hoàng hậu dẫn Gia Cát Sơ Thanh vội đi ra ngoài, khom người chờ loan giá của Hoàng đế.

Từ Man rất ít khi ở ngoài điện nghênh đón cữu cữu một cách quy củ như này, không nói đến mấy năm nay tùy ý, mà chính là cữu cữu ngày thường cũng rất ít đến Phụng Tê Cung cười đùa cùng các nàng vào ban ngày. Nay nước Ngô tuy phồn vinh thịnh vượng, nhưng vấn đề bên trong cũng có không ít, nhu cầu cải cách cấp bách, lại thêm thế gia kiềm hãm, tranh đấu giữa các đảng phái, còn có đám nhi tử mỗi ngày một lớn. Đối với cữu cữu mà nói, ngược lại chính sự mỗi năm lại bận rộn hơn mỗi năm. Nhưng may mà hãn đương tuổi tráng niên, khí thế hăng hái, cho dù trong lúc thu hồi quyền lực gặp phải không ít trở ngại, nhưng mọi người có thể nhìn ra được, cho dù Hoàng đế ngày thường ở trên triều có thỏa hiệp bao nhiêu, nhưng âm thầm thay đổi cũng không phải là ít.

“Từ Man tạ Hoàng đế cữu cữu tứ hôn.” ở bên ngoài Từ Man đã hành lễ, cùng Hoàng đế đi vào điện xong, lại một lần nữa hành lễ khấu đầu. Lễ này bất kể là Từ Man hay Gia Cát Sơ Thanh đều rất chân tâm thật ý, nếu không nhờ Hoàng đế gặt đầu, thì Gia Cát Sơ Thanh tuyệt đối không được ăm ỡ nhân về dễ dàng như thế.

“Đều đã trưởng thành rồi...” Hoàng đế ngồi lên vị trí trên, nhìn Hoàng hậu vẫn bầu bạn bên cạnh hãn, cảm thán nói.

“Cũng phải, con trẻ đã lớn, đợi Thục Viện gả đi xong, lại đến Thục Gia. Đến lúc đó lại chờ A Hi thành hôn, thần thiếp thế mà cũng già rồi.” Hoàng hậu nhắm tính một loạt, nhóm hoàng tử công chúa lớn tuổi đều là thành gia lập thất, đám tuổi nhỏ còn chưa đến tuổi, lại không thân cận với đám lớn, thậm chí ngay cả quan tâm của Hoàng đế còn còn thiếu hơn.

Trước khi xuất gia, Từ Man đã biết sang năm Thực Gia sẽ gả cho hầu tước thừa kế trẻ tuổi nhất nước – lang quân Tần gia Định Vũ hầu. Nhắc tới vị Tần lang quân kia, chẳng những có họ hàng với Tần thái tử mỹ nhân, mà phủ Định Vũ Hầu còn là nhà mẹ đẻ của mẫu thân của tiên hoàng, cũng chính là nhà Thái ngoại tổ của đương kim Hoàng đế, có thể nói là một thế gia vô cùng lâu năm.

Chỉ tiếc Tần gia nhân số không đông, đến nay vị Định Vũ Hầu này lại chỉ có một chi đơn độc. Chỉ vì lúc trước phủ Định Vũ Hầu muốn con nối dõi dồi dào, mấy đời đến nay số lượng thế hệ rất đông, hơn nữa quan hệ của những người kia ở trong phủ lại rối rắm khó gỡ, kiềm chế lẫn nhau ám hại lẫn nhau, đừng nói nhiều con nhiều phúc, mà Định Vũ Hầu đời trước thiếu chút nữa không giữ được, cuối cùng Tần gia tổ phụ qua đời, cũng chỉ còn sót lại một chi độc đinh Định Vũ Hầu, vì thế dòng độc đinh kia lại sinh ra dòng độc đinh sau này, nguyên bản vì thân mình tích độc quá sâu, mà đã sớm buông tay nhân gian.

Ban đầu, chuyện này cũng không náo đến chỗ Hoàng đế, thậm chí Hoàng đế còn không nhớ rõ sự tình của nhà mẫu tộc tiên hoàng, dù sao Hoàng đế triều nào bầy tôi triều đó. Hơn nữa cố phu nhân Định Vũ Hầu cũng là người kiên cường, sau khi con trai bà kế thừa tước vị, bà liền đem tất cả thiếp thấp lớn nhỏ trong phủ tổng đi nghỉ hưu hết, dù sao mẹ chồng đã mất sớm, đám tiểu thiếp của cha chồng cũng nên đưa đi, ai niệm kinh thì niệm, ai nên dưỡng bệnh thì dưỡng bệnh, cũng thanh tịnh hơn rất nhiều.

Cũng trách vị Định Vũ Hầu hiện nay rõ là mệnh khổ, hãn sớm mất cha không nói, mà mẹ vì mấy năm nay vất vả lâu ngày thành bệnh, đột nhiên chết bất ngờ. Đáng thương cho đứa bé kia mới hơn mười tuổi đầu, vì mẫu thân qua đời, cân bằng trong phủ liền bị đánh vỡ, còn dính không ít đến họ hàng loạn xạ ngẫu. Tuy nhiên, cũng may thiếu niên kia tâm tính đã thành thực, cũng có chủ ý của chính mình, đưa bá thiếp vào trong cung, cầu xin

vị cô cô khác chi là Tần thái mỹ nhân giúp hẩn xin ý chỉ của Hoàng đế, cũng theo lão nhị Từ gia chạy tới quân doanh trốn cho yên tĩnh.

Thế là, Hoàng đế người cũng đã gặp, thiếu niên Tần gia kia mặt mũi cũng đã bán (ý là được hoàng đế nể mặt nên giúp), tất nhiên ghi nhớ trong lòng. Cho nên đợi đến lúc Thục Gia nghị thân, Giang lương nhân cầu xin Hoàng đế, nói muốn một nhà không cần hiển quý, chỉ hy vọng nữ nhi sau này được sống hòa thuận vui vẻ là được.

Hoàng đế vì vụ Giang lương nhân bị trúng xá nữ trước đó mà sinh lòng thương tiếc, bèn nghĩ đến thiếu niên đáng thương kia, thế là, hai người họ thành hôn. Thiếu niên kia tất nhiên phải đến phủ công chúa, đến lúc đó e ngại uy nghi của hoàng gia, đoán là đám người trong Tần phủ cũng không dám tới cửa tìm xui xẻo. Mà Thục Gia hồn nhiên chân chất, cũng cần một trượng phu chỉ có thể dựa vào hoàng gia này, về mặt thân phận hai người họ cũng cực kỳ xứng. Như thế vừa bàn với Giang lương nhân xong, chuyện này cứ thế mà quyết định. (anh thiếu niên này chắc hẳn hiểu rõ nỗi khổ thế thiếp nên chắc hẳn không dám nạp thiếp đâu ấy chứ, mà có nạp cũng không được)

Từ Man chưa từng gặp vị lang quân Tần gia kia, nghe nói nhị ca mời hẩn cùng về kinh uống rượu mừng, hẩn cũng không dám trở về, đủ thấy được Tần phủ kia đáng sợ cỡ nào. Nàng vốn còn có chút lo lắng cho Thục Gia, nhưng ngẫm lại dù sao Thục Gia có phủ công chúa, còn có Hoàng đế cữu cữu ở phía sau, Tần gia cũng không dám làm càn.

Hơn nữa kể từ sau lần đó, Tần thái mỹ nhân ở lại phủ công chúa Hòa Húc, tương lai hai nhà phủ công chúa cũng có thể đi lại gần gũi, chắc hẳn đây là một trong những lý do Giang lương nhân đồng ý.

Tạ ơn xong, Từ Man lại từ chỗ cậu mợ nhận được không ít thứ tốt, hôm nay Tần thái mỹ nhân không ở trong cung, mẫu thân lại không thể vào

cung cùng nàng. Cho nên bọn họ chỉ hàn huyên chút việc nhà, một lát sau Hoàng đế đứng dậy trở về Thừa Đức Cung giải quyết chính sự.

Đợi Hoàng đế đi rồi, Từ Man thấy sắc trời không còn sớm, cũng không tiện để Gia Cát Sơ Thanh ở lại hậu cung dùng cơm trưa, bèn đứng dậy cáo từ Hoàng hậu. Mặc dù Hoàng hậu lưu luyến, nhưng biết quy củ, bèn ngàn dặn vạ dò bảo nàng sau này vào cung nhiều hơn.

Từ Man đi ra Phượng Tê Cung, mãi đến khi đến cửa cung cũng không thấy Thục Gia đâu, nghĩ là nàng ta sắp đánh thân, mẫu thân quản càng nghiêm.

Mặc dù không đợi được Thục Gia, nhưng cũng đợi được Tứ hoàng tử Tôn Mẫn Hi, qua một năm dáng người hảnh rỡ ràng lại cao hơn không ít, đã có dáng vẻ của thiếu niên.

“Man tỷ tỷ.” Tôn Mẫn Hi liếc xéo Gia Cát Sơ Thanh một cái, không tình nguyện kêu: “Biểu tỷ phu.”

Gia Cát Sơ Thanh cười hiền lành, hơi khom người nói: “Tứ điện hạ mạnh khỏe.”

Tôn Mẫn Hi hất đầu, có chút không vui lại như có chút sợ hãi, hảnh đi đến trước mặt Từ Man, cẩn thận kiểm tra từ đầu đến chân một lần, mới dè dặt hỏi: “Man tỷ tỷ hôm nay khỏe không?”

Trông điệu bộ không được tự nhiên của hai người họ, Từ Man buồn cười hết sức, cũng không biết có phải vì chuyện Gia Cát Sơ Thanh gạt mình lần trước hay không mà Tôn Mẫn Hi không khi nào nhìn Gia Cát Sơ Thanh vừa mắt, thậm chí còn có phòng bị thật sâu.

“Sao tỷ lại không khỏe được? Tỷ rất khỏe, đệ yên tâm đi.” Từ Man sợ trễ giờ về, ngay lập tức hỏi: “Đệ có chuyện gì sao?”

Tôn Mẫn Hi bất mãn Từ Man vừa gặp mình đã muốn đi, nhưng cũng biết ở đây là cửa cung, tới tới lui lui nhìn cũng không hay, bèn lấy một phong thư từ trong tay áo cho Từ Man nói: “Thục Gia tử đạo gần đây vội vàng học quản gia, cho nên không thể ra gặp tử, nên nhờ đệ gởi thư, bảo tử lần sau tiến cung nhớ đến thăm tử ấy.”

Từ Man đương nhiên luôn miệng đáp ứng, cầm thư cất vào túi áo, sau cũng không nói hơn vài câu, Từ Man liền cùng Gia Cát Sơ Thanh đi ra cửa cung, quay đầu lại, cứ nhiên phát hiện Tôn Mẫn Hi vẫn còn đứng ở cửa cung dõi theo, ánh mắt ủy khuất kia giống như con chó nhỏ bị vứt bỏ, nhìn mà trong lòng thấy chua xót.

Nhưng vừa định muốn nói gì đó, Từ Man lại bị Gia Cát Sơ Thanh kéo tay đi, nàng nghi ngờ quay đầu nhìn Gia Cát Sơ Thanh, lại phát hiện hăn nhìn thẳng ra đằng trước một cách thái quá, trông lại có chút giấu đầu hở đuôi.

Không biết hai người này có chuyện gì mờ ám, Từ Man ngồi trên xe ngựa, một hồi lâu, còn phát hiện Gia Cát Sơ Thanh thỉnh thoảng lén nhìn mình, như là đang lo lắng cái gì, nhưng bàn tay nắm lấy nàng, vẫn không buông ra.

Từ Man ngẫm nghĩ vừa rồi từ Phượng Tê Cung đi ra, Gia Cát Sơ Thanh đang còn bình thường, nhưng gặp Tôn Mẫn Hi mới một lúc, hăn liền bắt đầu thấp thỏm lo âu. Vì thế trong đầu đảo một cái, cũng hiểu được mấu chốt sự tình.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 131: Tình Sâu Mãi Mãi

Trở lại phủ quận chúa, Từ Man vẫn chẳng nói chẳng rằng, làm bộ không phát hiện Gia Cát Sơ Thanh đang nhìn lén mình, xuống xe ngựa, trở lại chính phòng, đầu tiên là rửa mặt chải đầu một phen, thay đổi một bộ y phục ở nhà thoải mái, sau đó kiểm tra lại thực đơn mà đầu bếp đưa lên, thay đổi vài món đây mỡ trong bữa trưa. Trong một loạt quá trình đó, Gia Cát Sơ Thanh vẫn đi theo bên cạnh Từ Man, điệu bộ muốn nói lại thôi, ánh mắt mang theo vài phần lấy lòng.

Bữa trưa, Từ Man cố ý không nói chuyện với hắc, nhưng đồ ăn hắc gấp, nàng cũng không từ chối, khiến Gia Cát Sơ Thanh không tài nào hiểu được, trong lòng lại nóng đến không biết làm sao.

Từ Man rề rà ăn xong bữa trưa, dọn đồ Thanh Mai cùng Hương Xuân buổi chiều cầm danh sách đi đến phòng khách tìm đám người hầu hỏi chuyện, sau liền vào nội thất, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Gia Cát Sơ Thanh thấy thế cũng đi theo đi vào nội thất, Hương Xuân cùng Thanh Mai nhìn nhau cười, đều tự lui xuống.

Từ Man ngồi trước bàn trang điểm, xoa tóc ra, dùng một ít thuốc phấn được ninh bằng phương pháp cổ, tinh tế vỗ lên mặt. Từ trong gương nàng nhìn thấy dáng vẻ dè dặt của Gia Cát Sơ Thanh ngồi trên giường nhỏ, thiếu chút nữa không kiềm được mà bật cười. Đừng thấy hắc ở trước mặt người ngoài ra vẻ nho nhã trầm ổn, kỳ thật cũng chỉ là một thiếu niên 20, điều này cũng khiến hắc trông có chút nhân vị hơn (giống người).

“Sơ Thanh hôm nay huynh không phải làm việc gì sao?” Từ Man biết hai năm gần đây, Gia Cát Sơ Thanh cùng vị lang quân Đoàn Hương kia dường như có ý định mở rộng buôn bán hướng đến những nơi xa xôi như Tây Vực. Mấy năm trước hẳn thậm chí còn tự mình chạy đến không biết bao nhiêu địa phương, ở mặt ngoài thoát nhìn là việc buôn bán, nhưng những thứ liên quan tới lại cực kỳ rộng rãi, trong đó bao gồm lương thực của mỗi địa phương, còn mang về rất nhiều chủng loại, thậm chí còn tiến cử không ít hạt giống của nước ngoài. Từ Man không biết việc Hoàng đế cữu cữu muốn làm rốt cuộc lớn bao nhiêu, nhưng nàng biết rõ, trong chuyện đó, tuyệt đối không thể thiếu bóng dáng Gia Cát Sơ Thanh.

Gia Cát Sơ Thanh bị điểm danh, vốn còn đang rối rắm trong lòng, tức khắc như phạm nhân tử hình sắp sửa tới pháp trường, sau lại giống như thả lỏng. Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Từ Man, cúi đầu nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “A Man, là có lời muốn nói với huynh sao?”

Từ Man nhìn hắn tựa vào cạnh bàn, khẩn trương vịn vẹo ngón tay đến trắng bệch, chút bướng bỉnh nho nhỏ và nổi oán khí nhàn nhạt trong lòng, rốt cuộc không giữ lại được.

“Muội nghĩ là, có thể Sơ Thanh có lời muốn nói với muội chứ.” Từ Man đứng lên, nắm chặt tay Gia Cát Sơ Thanh, xem ra những lời hắn nói hôm đó ở dưới tường hoa phủ công chúa Hòa Húc, chính hắn đã đốt sạch không nhớ rõ.

“Huynh...” Gia Cát Sơ Thanh mấp máy môi, lại xoay mặt qua một bên, nhìn ánh nắng buổi ban trưa ngoài cửa sổ, thanh âm có chút phiêu phiêu nói: “Xem ra Tứ điện hạ đã nói qua rồi...”

Từ Man kéo tay Gia Cát Sơ Thanh, vẻ mặt thực nhu hòa, không hề tức giận, chỉ nói: “Muội muốn nghe chính huynh nói với muội.”

Gia Cát Sơ Thanh không nghe ra bất cứ khinh thường và phần nộ nào từ trong giọng của Từ Man, trong lòng thoáng thả lỏng, nhưng là lại có chút không tin được, cầm ngược lại tay Từ Man, hấn lại cúi đầu không dám nhìn vào đôi mắt sáng ngời kia của nàng.

“Thật ra huynh từ lâu đã tìm đến người Sắc-mục trị liệu, trải qua nhiều năm nay, đã sớm khôi phục, chỉ là... huynh không muốn nói cho muội biết.”

Từ Man cảm thấy bàn tay bị hấn siết thoáng có chút đau, nhưng không rút tay lại.

“Huynh... đi trị liệu khi nào.”

“Chính là... lần sau khi muội bị bắt cóc.” Nghe giọng Từ Man vẫn rất bình thản, Gia Cát Sơ Thanh không biết rõ tâm tình của nàng, nhưng hấn nghĩ từ lần đó Tứ hoàng tử nói cho nàng biết sự thật, đã qua không ít thời gian, nhưng Từ Man vẫn gả cho mình, hấn đoán cho dù có giận, cũng không hấn là vô tình với mình.

Lúc này, Từ Man nghĩ điểm mấu chốt không phải là chút giận hờn chia xa kia, mà nàng đã hoàn toàn bị chấn kinh bởi sự quyết tuyệt và trưởng thành của Gia Cát Sơ Thanh. Lúc đó Gia Cát Sơ Thanh mấy tuổi, chỉ mới xấp xỉ 10 tuổi đầu, hấn cư nhiên có thể liều mạng đến mức quyết tâm cho người khác mổ ngực mình, đặc biệt là ở cái nơi cổ đại xem thân xác là thứ cực kỳ thần thánh này, hơn nữa trước hấn chỉ sợ ví dụ thành công cực kỳ hiếm thấy, sao hấn có thể có gan đem tính mạng mình ra mạo hiểm được.

“Huynh có từng nghĩ tới, nếu thất bại, sẽ như thế nào không?” Từ Man run giọng hỏi.

Gia Cát Sơ Thanh do dự một chút, vươn tay ôm Từ Man vào lòng, cọ bên tóc mai của nàng nói: “Khi ấy huynh thầm nghĩ, nếu không mạnh tay đánh cược một lần, rất có thể huynh sẽ không đợi được muội và huynh

lớn lên, cho dù huynh có thể sống đến lớn, cũng chỉ là một phế nhân, căn bản không có tư cách lấy muội, càng đừng nói là che chở muội, hơn nữa người Sắc-mục đã kiểm tra thân thể huynh, nói là bệnh tình của huynh cũng không có vấn đề lớn, vấn đề của tim phổi cũng không nghiêm trọng, hơn nữa tuổi càng nhỏ, nhận trị liệu càng tốt. Huynh đã nghĩ, thay vì bức bí mà sống, nhìn muội giả cho người khác, còn không bằng đánh cược một phen, chỉ cần huynh có thể sống sót, thì tất nhiên sẽ không buông tay, nếu mà huynh chết, cũng sẽ không phải thấy cảnh muội lấy người ta.”

Từ Man dán trong ngực hắc, nàng biết nơi đó có một vết sẹo nhàn nhạt, vết rách cũng không lớn, ở hiện đại mà nói, có lẽ chỉ là một tiểu phẫu, nhưng ở thời đại tây y vừa mới khởi bước, lại còn dưới tình huống trung quốc trung tây hỗ trợ nhau này, chỉ một sơ sẩy nho nhỏ hoặc chỉ là một phản ứng nho nhỏ của Gia Cát Sơ Thanh sau phẫu thuật thôi, hắc đều có khả năng mất mạng. Có thể nói, Gia Cát Sơ Thanh đánh cược mạng khả năng thắng xem như không lớn. Nhưng hắc vẫn làm.

“A Man, muội đừng giận huynh, huynh chỉ là không muốn mất muội, đoạn thời gian kia nếu huynh không lấy cớ rời đi, huynh sợ... huynh sợ làm cách nào cũng không bắt được muội nữa.” thấy Từ Man không nói lời nào, Gia Cát Sơ Thanh hoảng hốt, đỡ hai vai Từ Man, muốn giải thích kỹ càng, lại bắt gặp hai mắt Từ Man đỏ ửng, nước mắt tí tách lăn xuống, mũi hồng lên, khóc rất đáng thương.

Mắt thấy người trong lòng khóc đến âm ức như thế, tim Gia Cát Sơ Thanh đã sớm mềm nhũn, thành thử tay chân luống cuống dùng tay áo lau cho nàng, miệng cũng nói năng lộn xộn: “Muội đừng khóc, đừng khóc, nếu giận thì đánh huynh là được, đừng khóc làm đau mắt.”

Nhìn dáng vẻ vụng về lóng ngóng của hắc, trong lòng Từ Man vừa chua xót vừa buồn cười, chỉ nhào vào trong lòng hắc, ôm chặt lấy hắc, thầm cảm thấy may mắn, may quá, ông trời chung quy đối với nàng không tệ, bằng không nàng vĩnh viễn sẽ không biết, người mà nàng từng trốn

tránh này, đã vì nàng mà trả giá bao nhiêu, càng sẽ không biết nàng cũng sẽ có cơ hội bắt được hạnh phúc.

“A Man?” Gia Cát Sơ Thanh vuốt ve tóc Từ Man, nhỏ giọng kêu.

“Từ đây về sau huynh không được gạt muội nữa!” Từ Man dùng giọng mũi, làm nũng nói.

Gia Cát Sơ Thanh hai mắt bừng sáng, trịnh trọng nói: “Về sau huynh tuyệt đối sẽ không gạt muội nữa.”

“Sau này huynh phải thương muội thật nhiều...” Từ Man chôn đầu trong lòng Gia Cát Sơ Thanh, lỗ tai đỏ ửng.

Gia Cát Sơ Thanh hôn lên vành tai kia, mang theo ý cười nói: “Trên đời này tuyệt đối không có ai thương muội bằng huynh.”

Từ Man dụi dụi trong lòng Gia Cát Sơ Thanh, Gia Cát Sơ Thanh trong lòng tràn ngập ấm áp, ôm cả thấy Từ Man vào trong ngực, đi đến bên giường.

Từ Man phát hiện chính mình được ôm lên, mới ngẩng đầu, lẳng lẳng nhìn Gia Cát Sơ Thanh, đôi con ngươi vừa được nước mắt tẩy qua, còn mang theo ánh mờ lung. Gia Cát Sơ Thanh thấy vậy, tim bỗng chốc đập nhanh hơn.

“A Man...”

Từ trong giọng của Gia Cát Sơ Thanh, Từ Man nghe ra sự ẩn nhẫn, nhưng đợi Gia Cát Sơ Thanh đặt Từ Man lên giường, đắp chăn cho nàng xong, lại cứng người đứng lên, toan đi ra ngoài.

“Huynh đi đâu?” Từ Man giữ chặt ống tay áo Gia Cát Sơ Thanh, vội hỏi.

Gia Cát Sơ Thanh cười khố nhìn Từ Man, ngượng ngùng trả lời: “Muội nghỉ ngơi cho tốt, huynh... huynh đến thư phòng.”

Từ Man chớp chớp mắt, thấy hãn hành động cổ quái, sắc mặt ửng hồng, còn kèm theo biểu tình xấu hổ, lập tức hiểu được nguyên do bên trong. Nàng biết, Gia Cát Sơ Thanh sẽ không chủ động giữa bầu không khí này, nhưng nàng chỉ muốn ngay bây giờ, ngay lúc này, ôm chặt lấy hãn.

“Sơ Thanh... lại đây...” Từ Man dùng sức lôi kéo ống tay áo Gia Cát Sơ Thanh, Gia Cát Sơ Thanh sợ nàng bị thương tay, vội vàng ngồi xuống, cũng không dám cách gần Từ Man quá, song Từ Man cũng không chịu, dịch người qua, dán sát lên người Gia Cát Sơ Thanh.

Gia Cát Sơ Thanh run bắn, cũng không dám động đậy, nếu đây là trừng phạt của Từ Man, vậy hãn đành chịu đấm ăn xôi rồi.

Từ Man buồn cười cảm giác cả người Gia Cát Sơ Thanh cứng ngắt như một cây gỗ, nàng từng chút một cởi áo khoác của mình, lại đuổi tay cởi áo Gia Cát Sơ Thanh. Gia Cát Sơ Thanh không dám phản kháng, còn phải phối hợp cho nàng cởi áo ngoài, có điều mặt sau còn chưa cởi xong, nàng lại bắt đầu tìm tòi đến áo lót quần lót của mình, ở trước mặt Gia Cát Sơ Thanh, từng bước một lộ ra da thịt □, nàng xấu xa nhìn cái trán hãn đỏ mồn, cổ họng khẽ nhúc nhích, ánh mắt dao động.

“Sơ Thanh, huynh không muốn muội sao?” Từ Man ôm lấy cổ Gia Cát Sơ Thanh, cởi bỏ đai lưng của hãn, sờ lên bụng hãn.

Gia Cát Sơ Thanh đè nén thân thể đau đớn, không cự tuyệt, cũng không chủ động, chỉ chuyên chú nhìn Từ Man ghé sát người mình, ôn nhu làm cho Từ Man cảm thấy chỉ cần là nàng muốn, như thế Gia Cát Sơ Thanh có thể vì đó mà bỏ ra hết thảy mọi thứ.

“Muội không phải đang trừng phạt huynh nha!” Từ Man cười khẽ, tiến đến bên tai Gia Cát Sơ Thanh, liếm một cái lên vành tai hãn, hài lòng cảm

nhận được cứng rắn giữa hai chân hăn, nỉ non nói: “Muội muốn huynh...”

Gia Cát Sơ Thanh vùng vẫy một chút, cuối cùng chậm rãi nhắm hai mắt lại, một phen ôm chầm Từ Man vào lòng, cúi đầu hung hăng hôn lên, chẳng những khiến nàng gần như không thể hô hấp, còn lưu lại một dấu vết yêu thương trên cổ trên ngực nàng.

Từ Man phối hợp ngẩng đầu lên, để cho Gia Cát Sơ Thanh cởi hết quần áo của mình, nàng được đặt nằm trên tấm chăn đỏ thẫm, nhìn gương mặt đã mê tình của Gia Cát Sơ Thanh, vươn hai tay về phía hăn.

“A Man...” Gia Cát Sơ Thanh cuối cùng xác định một tiếng, ngay sau đó phủ lên người Từ Man, mang theo chút điên cuồng, chút mừng như điên, từ lúc dè dặt của ban đầu, đến si mê và động tình của lúc sau Từ Man đáp lại, giống như cả thế giới chỉ có hai người.

Từ Man ôm lấy cổ Gia Cát Sơ Thanh, cảm thụ được hăn luật động trong cơ thể mình, từng luồng nhiệt cảm xúc gần như khiến nàng ngất ngây, lại nhận được cơn thỏa mãn chưa từng có, nàng nghĩ, đây có lẽ là tư vị hạnh phúc chẳng.

“Sơ Thanh, chúng ta sinh con đi.” Từ Man dán tại lỗ tai miễn cảm của Gia Cát Sơ Thanh, nhẹ nhàng nói.

Thắt lưng Gia Cát Sơ Thanh siết chặt, đột nhiên co rút vài cái, liền ôm chặt lấy Từ Man.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 132: Ngày Thứ Ba Lại Mặt

Từ Man và Gia Cát Sơ Thanh ngọt ngào làm ố ở trong phủ cả một ngày, ngày hôm sau lại cùng ngồi xe ngựa về phủ công chúa lại mặt. Đại trưởng công chúa vốn đã ba ngày không thấy Từ Man, còn vì nữ nhi sau thành hôn mà ăn không ngon ngủ không yên, nhưng bắt gặp bộ dáng tình sâu ý đậm của đôi vợ chồng son kia, cuối cùng cũng yên tâm. Nhưng vẫn tìm một mình Từ Man đến một nơi nói chuyện, nói gần nói xa đều là bảo nàng đừng ỷ sủng mà kiêu, dặn nàng thông cảm với chồng, thậm chí là nhanh nhanh có con.

Nghe xong đầy tai những lời kinh nghiệm hôn nhân, Từ Man không thể không cảm khái, cho dù là nữ nhi hoàng gia, muốn điều hành hôn nhân của mình, vẫn phải giống như phụ nữ bình thường, dụ dỗ vĩnh viễn phải đi đôi với cường thế, càng thích hợp cho phụ nữ trong hôn nhân.

Phụ thân Từ Văn Bản tuy không nói gì thêm, nhưng Từ Man xem ra, phụ thân cũng lo lắng cho con đường hôn nhân của mình như mẫu thân, có điều ông thì kín đáo thâm trầm hơn, nhưng yêu thương trong mắt ông lại không đánh lừa được người. Từ Man nghĩ, nếu là ở kiếp trước, cha mẹ nàng nhất định cũng sẽ như thế, ngàn dặn vạn dò nàng, sợ cuộc sống ngày sau của nàng có chút điểm nào không như ý. Hơn nữa, ở kiếp này nàng còn có thêm một cặp anh trai yêu thương nàng mọi bề, mặc dù bọn họ không dặn dò thêm gì trước mặt mình, nhưng Gia Cát Sơ Thanh lại bị hai huynh đệ họ cảnh cáo không ít, nhất là từ ông anh nhị ca làm võ quan.

Hiện tại đại ca và đại tẩu sẽ chuyển đến phủ Trữ vương lập môn hộ khác, dựa theo ý tứ của phụ thân là hy vọng sau khi đại ca có con trai, lập tức sẽ thỉnh phong vương vị Trữ vương cho đại ca, thuận tiện còn hy vọng có thể xin ban hàng tước vô công cho đời sau, như vậy vừa bày tỏ lòng trung thành với Hoàng đế, vừa sẽ không khiến cho phủ công chúa ở những đời Hoàng đế sau, bị đổ lên nơi đầu sóng ngọn gió, dù sao Hoàng đế mỗi triều mỗi khác, ngộ nhỡ phủ công chúa không có người nào được tân đế coi trọng. Cũng có thể xem như già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, không dễ bị người thanh toán. Lại nói, phủ công chúa không muốn con cháu hưởng ơn cả đời mà tự thân lại tầm thường không có chí tiến thủ, như thế điều kiện tiên quyết là hàng tước (hạ chức), hậu nhân cũng sẽ không còn giữ được công trạng của tiền nhân, có thể sẽ tiêu pha phá của.

Nhị ca vẫn đang chờ Từ Man lại mặt, bởi vì Hoàng đế đã hạ ý chỉ cho Gia Cát Sơ Liêm tạm thời ở lại Kiến Khang, nhưng nhị ca vẫn phải trở lại biên quan luyện binh, bởi vì nghe nói Man tộc ở phương bắc từng bị Ngô quốc đánh bại, gần đây lại có ý đồ liên hợp bộ tộc. Nhớ tổ phụ của Hoàng đế năm đó, vì đánh tan Man tộc kia mà từng trả giá rất lớn, cho nên Ngô quốc trước nay không hề xem nhẹ bộ lạc man di này, hơn nữa lúc trước còn xảy ra chuyện một quý tộc trong bộ lạc bị người giang hồ ẩu đả ở Kiến Khang, rất khó nói liệu có phải có người ý đồ lợi dụng chuyện này hay không.

Bữa trưa tất nhiên là dùng ở phủ công chúa, cả nhà cũng không chia bàn, vô cùng náo nhiệt mà dùng bữa, vì biết Gia Cát Sơ Thanh không thể uống rượu, nhị ca còn tiếu nuối một hồi.

Từ Man còn phát hiện, đại tẩu đã quen thuộc với cuộc sống của phủ công chúa, không còn câu nệ như ban đầu, thoạt nhìn cũng thân thiết với mẫu thân không ít, tuy trong lòng Từ Man có chút chua chua, nhưng đổi lại là mình, một bà mẹ chồng thân phận cao quý không tính, lại còn một cô em chồng thân phận cao quý, Thôi thị dù sao cũng là cô nương trong nhà võ

tướng, kiến thức tuy sâu, nhưng kinh nghiệm va vấp lại thiếu, lúc nào cũng lúng túng xấu hổ. Lần này nàng lại mặt, Thôi thị ngược lại đối với nàng thân thiết hơn.

Có tốt hơn nữa cũng là nhà mẹ đẻ, qua bữa trưa, nghỉ ngơi trong chốc lát, Từ Man lưu luyến không rời mang theo Gia Cát Sơ Thanh tạm biệt cha mẹ anh trai và chị dâu, ngồi lên xe ngựa, một đường trở về nhà.

“Nếu muội thật sự luyến tiếc, chúng ta ở lại phủ công chúa một đêm.” Gia Cát Sơ Thanh đau lòng nhìn bộ dáng nước mắt thấm đẫm khăn lụa của nàng dâu nhà mình, nhin không được khuyên nhủ.

Từ Man lại liếc xéo hắn một cái, sẵn giọng: “Làm sao có thể phá hỏng quy củ chứ, tân phòng không thể để trống.”

Gia Cát Sơ Thanh ôm lấy nàng, hôn lên hai má ướt lệ của nàng, cười nói: “Huynh chỉ sợ muội đau lòng, cái khác đều mặc kệ.”

Từ Man xấu hổ đỏ mặt, song vẫn hôn lên mặt Gia Cát Sơ Thanh một cái, trả lời: “Sau ít hôm nữa được không, chúng ta lại về phủ công chúa.”

Dĩ nhiên Gia Cát Sơ Thanh đồng ý luôn miệng.

Những ngày sau đó, trôi qua êm đềm như nước chảy, liên tục bảy ngày, Từ Man ở trong phòng, Gia Cát Sơ Thanh tuyệt đối cũng sẽ không ở bên ngoài phòng, Từ Man ở trong sân ngắm hoa, Gia Cát Sơ Thanh tuyệt đối sẽ không ở trong thư phòng đọc sách, có thể nói là Từ Man ở đâu, Gia Cát Sơ Thanh liền nhất định ở đó, mà lại còn tay trong tay, thừa dịp không ai chú ý còn hôn trộm một cái, gần như là dính nhau như sam.

Ngay cả Hàn Y mang sổ sách của cửa hàng lại đây, Gia Cát Sơ Thanh cũng quần quít lấy Từ Man nhất định phải ngồi bên cạnh hắn, hoặc thêu, hoặc đọc sách, dù chỉ nói hơn hai câu, hắn cũng không muốn tách khỏi nàng trong chốc lát. Khiến cho phủ quận chúa ai mà không biết hai vị chủ

tử này như cùng một người, xem ra rất nhanh đây thôi trong phủ sẽ có thêm một vị tiểu chủ tử.

Một ngày nọ, Từ Man đang cùng Gia Cát Sơ Thanh ở trong phòng đùa giỡn, bởi vì thời tiết nóng bức mà hai người đều mặc không nhiều lắm, hơn nữa Từ Man thích mát, trong phòng đặt chậu băng không nói, còn lấy vải mềm yên la làm váy quây rộng, bên trong cũng chỉ có cái yếm và quần lót. Gia Cát Sơ Thanh không cần cởi ra cũng có thể nhìn thấy toàn cảnh bên trong Từ Man, bộ đồ này đương nhiên không thể mặc ra ngoài mà chỉ có thể mặc trong khuê phòng, vốn chỉ là dùng để giải nhiệt, có điều khi làm hai người ở chung một chỗ, liền biến thành ‘thêm nhiệt’.

Đương lúc hai người đang hôn nhau đắm đuối khó dứt ra được, bên ngoài Thanh Mai gọi một tiếng, Từ Man cuống cuống đẩy Gia Cát Sơ Thanh ra, lại quơ nửa tấm vải bông dờ dờ ương ương bên cạnh phủ lên người, mới ra chiều đứng đắn ho khan một tiếng, cho Thanh Mai đi vào.

Thanh Mai vốn cũng không muốn vào quấy rầy chủ mẫu nhân lúc nghỉ trưa, nhưng người bên ngoài đang chờ trả lời, nàng cũng không nên tự quyết định.

“Hồi bẩm chủ mẫu, nhà họ Hoàng đưa thiệp mời đến.” Thanh Mai không dám ngẩng đầu báo.

Từ Man vẻ mặt ửng hồng, môi hơi sưng, bầu ngực mướt mà cao ngất nhấp nhô theo hơi thở gấp của nàng, khiến Gia Cát Sơ Thanh ngồi bên cạnh xem mà miệng đắng lưỡi khô, từ sau ngày thành hôn, hai người thực sự hoang đàng không ít, hầu như là sau giờ Ngọ và buổi tối đều phải bừa bãi một hồi, làm cho hãn ngày càng trở nên dính người khủng khiếp.

“Người nào của nhà họ Hoàng?” Từ Man quét mắt nhìn, phát hiện bộ dáng Gia Cát Sơ Thanh càng nhìn như không nhìn, khóe miệng gợi lên, lại

bắt gặp lỗi tai hấn đỏ bừng, thậm chí mang theo chút ảo não, tâm tình nàng càng trở nên thích thú.

Thanh Mai đành phải trả lời: “Phủ Tả tướng quân ạ.”

Từ Man kinh ngạc, quay đầu lại nói: “Bọn họ đưa bái thiếp đến phủ ta làm gì?”

Thanh Mai cung kính trình thiếp mời lên, tiếp tục nói: “Nói là Đại cô nương nhà họ sắp xuất giá.”

Bấy giờ Từ Man mới định thần lại, mặc dù trước đó có nghe đại tẩu nói, nhưng nghe xong liền quên, từ sau khi nàng thành hôn, gần như đã quẳng quyển sách của kiếp trước kia ra sau đầu. Bởi vì chuyện bị thất tiết trong hoàng cung, mà Hoàng Tú Oánh đã tương đương như bị hủy rồi, còn bản thân nàng lại thành vợ chồng cùng nam chính trong nguyên tác, cho dù trong quá trình đó có rất nhiều gian nan và trắc trở, thậm chí cốt truyện đã bị thay đổi hoàn toàn. Cho nên Từ Man mơ hồ thấy tình tiết sau đó trong sách hẳn sẽ không xảy ra, nhưng không hiểu sao trong lòng luôn cảm thấy bất an.

“Cứ nói là sau thành hôn, thân thể ta không khỏe, không đi được, đến ngày đó bảo quản sự chuẩn bị quà cưới là được.” Từ Man tùy ý mở ra lại gập thiếp mời lại, nàng thật sự không muốn Hoàng Tú Oánh tái xuất hiện trong cuộc sống của nàng, nhất là nàng còn đọc trên sách đoạn ghi lại chuyện xưa của họ, từng nhìn thấy nam nhân nhà mình cùng nữ nhân ghé thăm kia hạnh phúc một đời.

Chờ Thanh Mai lui ra ngoài, mặt Từ Man liền xụ xuống, cũng không còn tâm tình đùa giỡn, đứng lên đi vào phòng tắm. Gia Cát Sơ Thanh vẫn luôn miễn cảm với cảm thụ của Từ Man, thấy nàng dường như mất hứng, bước lên nắm lấy tay Từ Man, kéo nàng vào lòng, không tiếng động hỏi.

Từ Man dán vào ngực hăn cũng hiểu được chính mình phát cáu có chút kỳ quái, Gia Cát Sơ Thanh rõ ràng không hề biết gì, cho dù lúc trước có ở chung cùng Hoàng Tú Oánh, hăn cũng tận lực không quan tâm nàng ta, lần trước còn không hề lưu tình đuổi nàng ta ra khỏi phủ Gia Cát, xem như là vì mình mà ngay cả nói cũng không nói chuyện với Hoàng Tú Oánh. Còn chính nàng lại bởi vì một quyển sách mà nổi cáu với hăn.

“Sao vậy, là không khỏe chỗ nào sao?” thấy Từ Man không giãi dụa, Gia Cát Sơ Thanh thầm thở phào nhẹ nhõm, phu nhân nhà mình mọi ngày không thích so đo, tính cách rộng rãi, chỉ khi nào trong lòng chất chứa chuyện, thì thật lâu cũng không thấy cười.

Từ Man rầu rĩ không vui nói: “Hoàng Tú Oánh sắp thành hôn.”

“Nàng ta thành thân là chuyện tốt a, nếu muội không thích nàng thì không đi là được.” Gia Cát Sơ Thanh dường như nghĩ tới gì đó, trong lòng cứ nhiên có một luồng ngọt ngào.

Từ Man thấy hăn quả nhiên không thêm để ý chút nào, tâm tình không còn phiền muộn nữa, ngược lại nửa đùa nói: “Nàng ta vậy mà thích huynh từ lâu ấy.”

Gia Cát Sơ Thanh lại tránh không trả lời, một phen ôm lấy Từ Man, vô cùng thân thiết cắn cắn cằm nhỏ Từ Man, đượm chút u buồn nói: “Huynh cũng thích muội từ lâu rồi.”

Từ Man phì cười, dùng sức ôm lấy cổ Gia Cát Sơ Thanh, đầu gối lên vai Gia Cát Sơ Thanh, hai người cười giỡn tới trên giường, lần này hoàn toàn kéo màn che xuống, chỉ chốc lát sau, bên trong quần áo đã rơi đầy đất.

Người của phủ Tả tướng quân được tin chính xác, nhanh chóng chạy trở về phủ, không ghé ngang nơi nào, trực tiếp chạy thẳng vào khuê phòng của Hoàng Tú Oánh. Người còn chưa vào cửa, nha hoàn canh cửa đã rướn cổ ngó quanh, nhác thấy ma ma trở lại, vội kéo người nọ vào phòng.

Trong phòng ánh sáng không đủ, có vẻ rất âm u, hơn nữa đặt đầy chậu băng, khiến cho ma ma từ ngoài tiến vào hung hăng rùng mình.

“Đã đưa thiệp mời chưa?” thanh âm của Hoàng Tú Oánh không còn điềm đạm thân cận như trước, mà mang theo một sự ngoan độc, hơn nữa cực kỳ cấp bách.

Ma ma hai tay nắm lại, cong người không dám ngẩng đầu, chỉ có thể đáp: “Bẩm cô nương, đã đưa rồi ạ.”

“Vây! Vây phủ quận chúa nói thế nào? Biểu ca huynh ấy nói gì?” Hoàng Tú Oánh xiết chặt khăn tay từ trên giường hẹp đứng lên, một mạch ép tới, hỏi như đạn bắn liên hồi.

Ma ma kia cười khổ thầm mắng chính mình tham chút tiền thưởng, đừng phải chuyện xúi quẩy phải đưa thiệp mời đến phủ quận chúa, đúng là bị sát tinh (sao xấu) quần người mà, song chỉ có thể cắn răng nói: “Nói là quận chúa thấy trong người khó chịu, ngày ấy sẽ phái quân sự đến đưa quà mừng.”

“Ai hỏi ả chết hay sống? ả bệnh chết càng tốt!! Ta là hỏi biểu ca, biểu ca nói thế nào? Huynh ấy biết ta sắp thành thân, huynh ấy nói như thế nào? Có nói sẽ tới tìm ta, hoặc là mang thứ gì cho ta không!!” Hoàng Tú Oánh vẫn còn nhớ rõ, kiếp trước, trước khi mình và Đinh Hạo Nhiên thành hôn, huynh ấy còn cố ý tới hỏi mình, liệu có cam tâm tình nguyện gả cho Đinh Hạo Nhiên hay không. Hiện tại nàng sắp xuất giá, lại còn gả cho một lão già, biểu ca sao có thể không đến ứng phó một tiếng chứ?

Ma ma giấu đi ánh mắt khinh bỉ, ngữ khí vẫn bình thường nói: “Quả thật là không nói gì cả ạ.”

Hoàng Tú Oánh không thể tin được lui về sau vài bước, thấy chén trà trên bàn, tức giận ném văng, hét lớn như bị điên: “Cút! Cút hết cho ta! Nhất

định là ả tiện nhân kia không nói cho biểu ca, nhất định là ả!!! Từ Man, mi đáng chết, mi sớm phải chết phắt đi!!”

Ma ma kia ngay cả tiền thưởng cũng không nhận, xoay người đi ra ngoài, trong lòng lại thấy Đại cô nương này sắp điên rồi, nay cả Kiến Khang ai chẳng biết vợ chồng quận chúa hài hòa như ‘cầm sắt cùng vang’, phi thường ân ái chứ, Đại cô nương ấy thế mà còn mơ hão.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 133: Vào Cung Tặng Quà Cưới

Hôn lễ của Hoàng Tú Oánh, Từ Man cùng Gia Cát Sơ Thanh tất nhiên không ai đi, nhưng theo thời gian từ hạ vào thu, trong cung lại bắt đầu tất bật hẳn lên, vì lúc này đây hòn ngọc quý trên tay Hoàng mỹ nhân, bào muội của Đại hoàng tử – công chúa Thục Viện sẽ đại hôn, đối phương là con trai út của Hộ bộ lang trung – chức quan mới được tiến cử, tuổi tác xấp xỉ với Thục Viện, nghe nói tướng mạo không tệ, chẳng qua thân thể có hơi gầy yếu.

Từ Man sống những ngày tháng tự do tự tại, chuyện trong hoàng cung nếu không phải hệ trọng, nàng rất ít khi để ý. Ngày ngày cùng Gia Cát Sơ Thanh sống cuộc sống tiêu dao mà trước khi kết hôn nàng chưa từng nghĩ tới, ban ngày ngoại trừ cách dặm ba bữa là phải quản chuyện trong phủ, lại loay hoay với sổ đồ cưới cửa hàng của mình ra, thời gian còn lại thì cùng Gia Cát Sơ Thanh nghiên cứu những thứ đồ vật mới lạ mà hẳn mang về từ nước ngoài, phần lớn trong đó đều là tiền thân của những nhu yếu phẩm tương lai, còn có hạt giống và cây cảnh mà Gia Cát Sơ Thanh thu gom về từ những chuyến đến thôn trang, hoặc đi quan sát địa lý từng địa phương mà có. Điều này khiến cho Từ Man từ lúc xuyên không đến nay vẫn bức bí ở trong phủ hoặc bị bắt tụ hội cùng nhóm phu nhân, đặc biệt vui thích, cũng càng khẳng định cuộc sống như vậy, mới là điều mà nàng chân chính muốn sống.

Nhưng cho dù có thích cách mấy, Từ Man cũng không thể thật sự sống như thế ngoại đào nguyên mà ngăn cách với thế giới bên ngoài được, cho

nên Thục Viện thành hôn, nàng cũng không thể không cùng Gia Cát Sơ Thanh đến dự, vả lại lần này trường bối nhà Gia Cát cũng sẽ đi, đương nhiên nàng không thể giả bệnh được.

Ngày đại hôn của Thục Viện, Từ Man xem như cũng ăn bận tỉ mỉ một phen, mùa hè vừa qua khỏi, ý thu dần dần lan tràn, bên ngoài áo váy Từ Man khoác thêm tấm áo khoác hơi mỏng. Gia Cát Sơ Thanh cũng bận một bộ thâm y đỏ sậm mới tinh, quần áo của hai người từ chất vải đến màu sắc, thậm chí hoa văn cơ hồ đều giống nhau như đúc, khiến người ngoài nhìn vô liền biết ngay là một đôi vợ chồng.

Từ Man cùng Gia Cát Sơ Thanh xem như là đang trong năm đầu tân hôn, thành ra lần này vào cung cũng không lơ là, ngược lại đến phủ Gia Cát đi cùng lão phu nhân vào cung. Sau khi Từ Man đến, mới biết lão phu nhân mấy ngày nay lại tái phát bệnh phong thấp, sáng sớm hôm nay không rời giường nổi, cực chẳng đã, đại tẩu Chu Hoàn đành phải mang quà mừng cùng hai tiểu bối là vợ chồng Từ Man vào cung tạ lỗi.

“Lão phu nhân bị bệnh, sao hôm nay mới phát hiện?” Từ Man ngồi trên xe ngựa, nhin không được hỏi, trong khoảng thời gian này nàng cũng thường đến phủ Gia Cát ngồi chơi, cùng người nhà Gia Cát bồi dưỡng cảm tình, nhưng cố tình bệnh của lão phu nhân vậy mà nàng không nghe được chút phong thanh nào.

Nhắc đến chuyện này, vẻ mặt của Chu Hoàn có chút cổ quái, xoắn xoắn khăn tay, cuối cùng vẫn nhỏ giọng nói: “Ta nghe đại phu nói, bà mắc bệnh đó không phải đã ngày một ngày hai, hôm nay cũng vì không chịu nổi mới nằm đó.”

Từ Man khó hiểu nói: “Chuyện này có gì mà phải giấu, trong phủ cũng không phải không cung cấp được nhiều đó thuốc.”

Nhưng Chu Hoàn lại xấu hổ cười cười, không biết mở miệng từ đâu, Từ Man ngẫm nghĩ một lúc mới bừng tỉnh đại ngộ, còn không phải là muốn giấu sao, nếu để đại tẩu biết bà bị bệnh thì phải tỉnh dưỡng, thế quyền quản gia cũng không phải rơi vào tay đại tẩu sao.

“Hiện tại trong phủ ai quản?” Từ Man giữ chặt tay áo Chu Hoàn, thì thầm hỏi.

Chu Hoàn chưa từng nghi ngờ sự tinh thông của Từ Man, biết nàng đã hiểu được, bèn nói: “Ngày hôm nay bận rộn đến chân không chạm đất rồi, nào có thời gian nghĩ đến chuyện này, có điều theo như đại phu nói, nếu lão phu nhân không dưỡng bệnh, đừng nói đầu gối mà các khớp xương trên người đều phải chịu tội.”

Đây là nói, Gia Cát gia khẳng định là phải rơi xuống người Chu Hoàn rồi.

“Người cũng đừng quá để tâm, nắm quyền rồi, ở mặt ngoài còn phải cung kính bà, tránh cho trong lòng bà không thoải mái.” Từ Man biết việc này tiểu bối có làm gì cũng sai, chỉ bằng đồ dành lão phu nhân vui vẻ, so với thứ gì đều quan trọng hơn.

“Còn không phải sao!” Chu Hoàn liên tục gật đầu nói: “Ta cũng chẳng thích quản mớ chuyện vụn vặt đó, hưởng chi, nếu trong phủ thật sự muốn ta quản, sau này ngộ nhờ đại ca người đến biên quan, ta làm sao đi chung được a.”

Từ Man vẫy vẫy khăn, tựa vào gối mềm cười khanh khách, nha đầu này cứ nhiên còn nhớ rõ ý tưởng muốn cùng Gia Cát Sơ Liêm đến biên quan, có thể thấy được quả nhiên là “phu xướng phụ tùy”*. Bất quá, nếu lão phu nhân thật sự ngã đổ, sợ là nàng không thể ra ngoài cùng đại ca.

* phu xướng phụ tùy: cảnh đầm ấm, thuận hoà trong gia đình thời trước, chồng đề xướng việc gì, vợ cũng đều nghe và làm theo.

Nhìn Từ Man cười đến đỏ cả mặt, Chu Hoàn sấn tới nhéo nàng một phen, sau kề sát tai Từ Man, áp úng nhỏ giọng nói: “Người... có động tình gì chưa?”

Từ Man ngừng cười, dùng khăn tay lau khóe mắt, ngoảnh đầu nhìn nàng ta, vẻ mặt khó hiểu.

Chu Hoàn nóng nảy, dứt khoát nói trắng ra: “Người đã mang thai chưa?”

Từ Man thiếu chút nữa bị sặc nước miếng, nghẹn đỏ cả mặt, vội lắc đầu nói: “Ta tháng này vừa qua nguyệt tín.”

Chu Hoàn thầm thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo lại lôi kéo Từ Man sầu lo nói: “Người nói, sao chúng ta còn chưa có tin tức.”

Từ Man vẫn luôn thuận theo tự nhiên, kiếp trước nàng còn nghe nói kết hôn một năm không dự phòng còn chưa có con được, có đôi khi thời kỳ rụng trứng bất định, người có gặp cũng không được, cũng không còn cách nào. Nhưng xem Chu Hoàn hiển nhiên là có để ý đến chuyện con cái rồi, mà cũng phải thôi, Gia Cát Sơ Liêm là trưởng tử, bây giờ lại có thể phải trở về biên quan, nếu nàng không nắm chặt sinh được đứa con, không nói độ tuổi của Gia Cát Sơ Liêm còn trưng ở đó, mà ngày sau Gia Cát Sơ Liêm không có trong phủ, nàng cũng có thể lưu lại đứa bé mà không sợ cô đơn.

“Mọi người đều nói con cái khi nào đến, đều là duyên phận, có đôi khi càng sốt ruột, con cái lại càng không đến, còn không bằng thả lỏng trong lòng, nói không chừng rất nhanh sẽ có thôi.” Từ Man từng nghe nói mang thai cũng có liên quan đến tâm trạng, có đôi khi khúc mắc quá sâu, ngược lại bất lợi cho việc mang thai.

Chu Hoàn nghe vậy cảm thấy có vài phần đạo lý, nghĩ lại chính mình quả thật có chút sốt ruột, hơn nữa trong nhà lão phu nhân cứ không có việc

gì là hỏi tới, khiến nàng cũng trở nên căng thẳng, kỳ thật tính ra, chính mình cũng chỉ mới gả đến Gia Cát gia chưa đến một năm mà thôi.

Hai chị em dâu hàn huyên mấy chuyện gần đây, đều có cùng suy nghĩ cuộc sống hôn nhân quả thực thú vị hơn cuộc sống trước kia.

Xe ngựa dừng lại trước cửa cung, Gia Cát Sơ Thanh cùng Gia Cát Sơ Liêm đều lập tức xuống xe, nhìn thê tử nhà mình từ trên xe ngựa bước xuống, đều tự đi qua nghênh đón. Lúc này trước cửa cung đã tụ tập không ít mệnh phụ quý nữ, cũng chỉ có xe ngựa của Từ Man và của phủ công chúa mới được trực tiếp vào cửa cung. Nhưng bởi Gia Cát Sơ Thanh cùng hai vợ chồng Gia Cát Sơ Liêm không được vào hậu cung, phải tới tiền điện chờ, cho nên Từ Man không thể không cho xe ngựa dừng lại, nói đôi câu tạm biệt, lại ngồi xe ngựa đi vào, Chu Hoàn tất nhiên là đồng hành.

Bốn người đứng một chỗ, Chu Hoàn thì còn may, Gia Cát Sơ Liêm mặc dù yêu thương vợ, nhưng dầu gì cũng là một võ tướng, cũng tương đối có chủ nghĩa đại nam tử, quan tâm nói hơn hai câu liền đứng qua một bên. Mà Gia Cát Sơ Thanh thì khác, hẳn vốn yêu thương Từ Man từ tận đáy lòng, hơn nữa hẳn từng rời bến du ngoạn châu Âu, ở độ tuổi dễ dàng tiếp nhận những thứ mới mẻ, mở rộng tầm mắt, ở bên ngoài đương nhiên sẽ không câu nệ cũng sẽ không để ý đến ánh mắt của người khác.

Cho nên, không ít người thấy hai vợ chồng Từ Man dính nhau như sam, Gia Cát Sơ Thanh thì bộ dáng luyến tiếc, nắm tay Từ Man không chịu buông ra, phải đến khi Từ Man ghé tai Gia Cát Sơ Thanh nói gì đó, Gia Cát Sơ Thanh mới đỏ mặt gật đầu, đoạn cùng Gia Cát Sơ Liêm đi đến chỗ khác.

Đợi cho Từ Man cùng Chu Hoàn đùa nhau ngồi xe ngựa tiến vào cửa cung, lúc xuống xe, Từ Man liền cảm thấy tứ phía bay tới những ánh mắt dò xét như có như không, và cả những thanh âm xì xào bàn tán.

Từ Man chẳng hề quan tâm, kéo tay Chu Hoàn thẳng hướng Phượng Tê Cung, bởi vì thân phận của Chu Hoàn không được ngồi kiệu, Từ Man đành phải đi bộ cùng nàng ta.

Ai ngờ, còn chưa đi được vài bước, chợt nghe trong đám mệnh phụ phía sau, có người nói: “Ban ngày ban mặt, không biết xấu hổ.”

Từ Man ngay cả ánh mắt cũng không thèm cho, Chu Hoàn quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ rí tai nói với Từ Man gì đó.

Từ Man mới mặc kệ đám người vô duyên đó, cũng không biết là gia quyến của tân quan nào không có mắt, không biết đối nhân xử thế như thế, e là tương lai cũng không khá hơn chút nào, ít nhất đại đa số người ở nơi này đều biết được rằng, đã đắc tội với nàng, sau này những thế gia đại tộc ở thành Kiến Khang tuyệt đối sẽ không dám đến tương giao.

“Bọn Mỹ Yên đã đến trước chúng ta một bước, sợ là đã cùng Hoàng Tú Lệ lên yến hội rồi.” Thục Viện cũng không thân quen gì với bọn họ, thân phận các nàng không đủ vào tầm cung Thục Viện, tất nhiên cũng chỉ có thể cùng cha mẹ đợi trên yến hội, điều này Chu Hoàn cũng biết, hơn nữa nàng có thể cùng Từ Man đến Phượng Tê Cung, vẫn là do thân phận từng là thư đồng của mình.

Từ Man gật gật đầu, dẫn Chu Hoàn hướng đến cửa hậu cung, chợt nghe phía sau có người gọi: “Quận chúa, nếu cùng đường, chi bằng đi cùng nhau đi.”

Chu Hoàn quay đầu lại trước, liền thấy Hoàng Tú Oánh với khuôn mặt trang điểm kỹ lưỡng, toàn thân ăn bận phú quý, khiến cho dung mạo bình thường của nàng ta toát ra vài phần ung dung cao quý.

Từ Man cũng thấy nàng ta, nhưng chờ Hoàng Tú Oánh đến gần, nàng mới để ý tới, lớp trang điểm trên mặt Hoàng Tú Oánh tuy tinh xảo, nhưng lớp phấn thật sự có hơi dày, lại thêm khóe mắt mang vẻ mệt mỏi, dùng

phấn dày như vậy chỉ sợ cũng vì che đậy vẻ mặt mới. Xem ra sau khi nàng ta gả cho vị tướng quân kia, cuộc sống cũng không được như ý.

Từ Man không hề nói gì, một mạch cùng Chu Hoàn đi đến trước, đại lộ triều thiên*, Hoàng Tú Oánh muốn đi theo, chả ai cấm được.

* đại lộ triều thiên: mọi con đường đều hướng lên trời, ý chỉ: đường ai người nấy đi, không can thiệp vào chuyện của nhau.

“Đã lâu không gặp hai vị, không ngờ mới lần trước gặp mặt còn là cô nương gia, hôm nay gặp lại thế mà đã thành phụ nhân.” Hoàng Tú Oánh ngẩng cao mặt, vịn tay một nha hoàn lạ mặt theo sau, giọng điệu kia cứ nhiên quả có chút hơi hướm của một đương gia chủ mẫu (bà chủ gia đình).

“Cũng phải, ta nói thời gian qua mau, lúc làm cô nương còn chưa cảm thấy gì, hiện tại nghĩ lại, lúc sống ở nhà được sung ái đủ điều còn thấy chưa đủ, bây giờ lại thường xuyên thấy nhớ.” Chu Hoàn thấy Từ Man không nói lời nào, cũng khách khí nói vài câu.

Hoàng Tú Oánh liếc Từ Man, cười lạnh nói: “Có thể còn có người vẫn cảm thấy mình là cô nương chưa biết chừng, ở bên ngoài mà chẳng cố kị thanh danh, cũng không biết quý phủ nghĩ thế nào, loại con dâu như vậy mà chẳng nói tiếng nào, cứ để mặc nàng thế á, cũng không biết có phải là ôm đùi phủ công chúa mà phe phẩy đuôi không đây.”

Từ Man trong lòng giận dữ, nữ nhân này dường như từ sau vụ trước trong cung đã bắt đầu “vò mé chẳng sợ nứt” nữa rồi, chính mình vậy mà còn nhớ rõ lần trước gặp nàng ta, nàng ta còn đang mặt dày mày dạn mà quần Gia Cát Sơ Thanh đòi lấy nàng ta đấy, lúc này còn lôi thanh danh ra nói mình.

“Ta không có thanh danh cỡ nào, còn tốt xa so với người nào đấy ở trong cung ngủ với kẻ dở ông dở bà, cũng chả biết phu quân của người nào đó trong bụng có thấy buồn nôn hay không.”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 134: Trò Cười Trong Đại Điện

Sau đó, Từ Man chẳng đếm xỉa tới sắc mặt của Hoàng Tú Oánh, dẫn Chu Hoàn đi thẳng đến Phượng Tê Cung, quan hệ giữa nàng và Thục Viện không thân, cũng không phải bày ra bộ dáng kia để đến thăm cung nàng ta giúp vui. Về phần Hoàng Tú Oánh rốt cuộc muốn làm gì, nàng căn bản cũng không cần bận tâm, dù sao cốt truyện đã bị thay đổi hoàn toàn, hiện tại hai người họ đều không biết hướng đi của tương lai, ai cũng sẽ không nhiều ưu thế hơn ai.

Hoàng hậu hôm nay là một vị mẹ cả sắp đưa tiễn con gái ra cửa, cho nên hiển nhiên là phải vận một thân chính trang (trang phục chính thức): Hoàng hậu cửu phượng, lúc này bà đang ngồi trên điện nói chuyện với Đại trưởng công chúa, bên dưới là nhóm cung phi từ lương nhân trở lên, ngoại trừ Hoàng mỹ nhân – mẹ đẻ của Thục Viện ra.

Nhắc thấy Từ Man tiến vào, ai nấy đều cười trêu ghẹo nàng một phen, trong thành Kiến Khang đều đồn Từ Man cùng Gia Cát Sơ Thanh vô cùng ân ái, Đại trưởng công chúa tất nhiên cũng có nghe nói, trong lòng còn vui thay nữ nhi. Làm nữ nhân, bất luận là thân phận cao cỡ nào, điều hy vọng nhất cũng chỉ là phu thê hòa thuận, gia đình hạnh phúc. Nay Gia Cát Sơ Thanh gia sản xa xỉ, của hồi môn phủ công chúa cấp cho Từ Man cũng không thiếu, dĩ nhiên không cần lo lắng cuộc sống mai sau, chỉ cần Ngô quốc yên ổn, đôi vợ chồng son sống hạnh phúc, người làm mẹ như bà, không còn gì phải nhọc lòng lo nghĩ nữa.

Chu Hoàn đi theo bên người Từ Man, đương nhiên cũng sẽ không bị bỏ quên, nàng và Từ Man đều vừa mới thành hôn, lại là chị em dâu, hơn nữa Chu tướng quân nay tay nắm binh quyền, khẳng định không phải là nữ tử quan gia bình thường có thể sánh bằng.

Hoàng hậu ban ngồi, Từ Man ngồi xuống cạnh mẫu thân, mặc dù sau thành hôn nàng còn có thể thường xuyên về phủ công chúa, nhưng dâu sao cũng là nữ nhi đã gả ra ngoài, cơ hội được gặp mẫu thân cũng không nhiều như lúc còn con gái, lần này gặp mặt, đến là ghen không ít lời muốn nói.

“Bây giờ sau khi công chúa Thục Viện xuất giá xong, là sẽ đến phiên nha đầu Thục Gia kia rồi, ta vậy mà nghe Hải Thiên nhà Đại trưởng công chúa nói, tiểu tử Tần gia kia chẳng những tướng mạo tuấn tú lịch sự, tính tình cũng tốt, thậm chí văn chương cũng không kém.” Đào mỹ nhân ngồi bên dưới Hoàng hậu, cười nói với Giang lương nhân ngồi cạnh.

Từ Man không nói gì, chỉ nhìn vị trí của nhóm cung phi trong điện, trước mắt trong cung chỉ có ba vị mỹ nhân, mẹ đẻ của Đại hoàng tử – Hoàng mỹ nhân, mẹ đẻ của Nhị hoàng tử – Đào mỹ nhân, và mẹ đẻ của Đại công chúa – Trần mỹ nhân. Nghe nói sang năm lại là một đợt đại tuyển tú, không biết chỗ trống còn lại sẽ do ai chiếm được, trong đám lương nhân, Giang lương nhân vì có công sinh hạ Tứ công chúa Thục Gia mà mơ hồ có xu thế dẫn đầu, còn lại vài vị lương nhân, cũng đa phần là sinh được tiểu công chúa hoặc tiểu hoàng tử, nhưng thời gian vào cung chưa lâu, tư lịch cũng chưa đủ, cho nên phần nhiều là dựa dẫm vào cung phi lớn tuổi, theo đó cũng dần dần chia bè cánh.

Đào mỹ nhân đương nhiên là không cần phải nói, khẳng định theo Hoàng hậu, Giang lương nhân bởi vì Thục Gia có quan hệ tốt cùng Từ Man, lại có tình cảm đơn bạc với đám người Thục Viện, hơn nữa sau vụ xá nữ, đã hoàn toàn nghiêng về phe Hoàng hậu. Còn về những người còn lại, phần lớn nữ tử thế gia dựa vào Trần mỹ nhân và Hoàng mỹ nhân, mà

những cung phi mới vào càng kỳ vọng có thể lọt vào mắt xanh của Hoàng hậu.

“Như thế thì tốt rồi, mình chỉ có một mụn con gái, tất nhiên hy vọng cuộc sống ngày sau của nó mỹ mãn, giống như quận chúa vậy.” Ánh mắt Giang lương nhân dịu dàng nhìn về phía Từ Man, Từ Man và nữ nhi nhà mình cùng lớn lên từ nhỏ, Giang lương nhân cũng hy vọng nữ nhi có thể dính được chút may mắn của Từ Man.

“Nhắc tới mỹ mãn, Đào mỹ nhân sợ là đang mỹ mãn nhất ấy, nghe nói chính phu nhân của Nhị hoàng tử đã mang thai?” Người nói chuyện, Từ Man không quen thuộc lắm, chỉ cảm thấy là mẹ đẻ của một vị công chúa, nhưng rõ ràng là theo phe Hoàng hậu, lúc này nịnh hót nói cũng dễ nghe.

Nhắc tới chuyện này Đào mỹ nhân liền che khăn cười, hoàng tử trưởng thành đã thành hôn trong cung, tổng cộng chỉ có hai người, một là Đại hoàng tử một còn lại là con mình. Nhưng từ lúc Đại hoàng tử thành hôn đến nay cũng chưa có con nối dõi, con trai mình vừa thành hôn đã có, điều này sao có thể không khiến bà vui mừng như nở mày được chứ, mấy ngày nay hay tin, đi đường còn như cười gió ấy. Điều này không cần nghĩ cũng biết, nếu chính thê con mình lần này sinh con trai, thì ắt là trưởng tôn trong cung, đưa cháu nội đầu tiên của Hoàng đế, cho dù là cháu gái cũng có ý nghĩa không tầm thường. Cho dù nàng và con trai không muốn cái vị trí kia, nhưng có thể lưu lại niệm tưởng tốt trong lòng Hoàng đế, ai lại không muốn.

“Vốn hôm nay con bé cũng muốn tới, nhưng ta không cho phép đấy chứ, ba tháng đầu phải luôn chú ý, người đứng là thần báo bên tai linh thông, thoáng cái đã biết rồi.”

Hoàng hậu không hề cảm thấy khó chịu chút nào, ngược lại góp vui nói: “Chao ôi, chúng ta đều đã già đi, đã sắp làm bà hết rồi a!”

Mọi người lập tức bật cười, chỉ có Trần mỹ nhân nhếch nhếch mép, cuối cùng vẫn không cười lên.

Từ Man nhìn trái phải, quả nhiên phu nhân của Nhị hoàng không tới, mà thê thiếp của Đại hoàng tử cũng không có đây, hẳn là đang giúp đỡ Thục Viện.

Trong đại điện ngoài Từ Man và Chu Hoàn thì không có những tiểu bối khác, ngay cả công chúa Thục Thận cũng đã đến tẩm cung của Thục Viện, mà Hoàng hậu còn làm như không biết, cũng không thúc giục nàng, thậm chí không hỏi một tiếng, Từ Man bèn vui vẻ ở cùng mẫu thân.

Đợi gần đến giờ lành, Từ Man cùng Chu Hoàn mới đi theo Hoàng hậu đến Lăng Khởi Cung của Hoàng mỹ nhân, Từ Man vừa vào đại điện đã nhìn thấy không ít người bên trong, hơn nữa phần lớn đều là những gương mặt quen thuộc, đặc biệt vài người từng vào Cung học, chỉ ngoại trừ thư đồng của công chúa Thục Mẫn, nghe nói nàng ta đã gả đến phương bắc.

Thục Viện chưa đi ra, Hoàng hậu và các vị cung phi đều đi vào xem nàng, Từ Man cùng Chu Hoàn không chen vào, chỉ đứng xa xa nhìn Thục Viện đã đội mũ phượng khoác khăn quàng vai, lại gọi cung nữ thiếp thân của Thục Viện đến, đưa tặng quà cưới, sau đó nói vài câu may mắn bảo nàng ta truyền lời thay, rồi xoay người trở về đại điện.

Trên đại điện phần lớn nữ tử đã gả đi hoặc đã đính hôn, vừa thấy Từ Man đi ra, đều hành lễ, Từ Man chỉ cười cười, rồi cùng Chu Hoàn ngồi một bên nhỏ giọng nói chuyện. Nhưng còn chưa nói vài câu, chợt nghe thấy giọng chua ngoa của Hoàng Tú Oánh, ở trên đại điện phá lệ rõ ràng. Từ Man ngẩng đầu nhìn qua, thấy Hoàng Tú Oánh đang ngồi cạnh thư đồng của Thục Thận, không biết nói gì, vẻ mặt nghiêm túc, gương mặt gầy yếu thoát nhìn lại có chút giống cay nghiệt.

Từ Man bỗng cảm thấy, dường như mình đã không nhận ra người này nữa, cô nương tự tin kiêu ngạo, hăng hái bông bột năm xưa, nay thế mà đã biến thành một phụ nhân già nua trong nội trạch, không hề có sức sống, nàng ta cùng lắm chỉ lớn hơn mình một chút mà thôi.

“Muội đúng là ở đây trốn việc.”

Bên trên truyền đến giọng nói quen thuộc, Từ Man ngẩng đầu nhìn lên, là công chúa Thục Thận. Kể từ lúc công chúa Thục Mẫn gặp chuyện không may, nàng đã rất lâu không lui tới cùng Thục Thận và Thục Viện, hạng người có thể hạ thủ với chính chị em ruột của mình như họ, quả thực nàng nhìn mà rét lạnh cả cõi lòng.

“Sắp bắt đầu rồi, chỉ tán dóc chút chuyện mà thôi.” Từ Man xa cách nói, trông Thục Thận vận bộ trang phục tiêu chuẩn của công chúa, hai gò má hồng nhuận, chân mày thanh tú, ngấm lại cuộc sống sau hôn nhân hẳn không tệ, hoặc giả nói, là Thục Thận đã đạt được mục đích mình muốn.

“Biểu tỳ muội chúng ta đã rất lâu không gặp gỡ, muội và Chu cô nương tình cảm khăng khít, cũng thường xuyên lui tới như trước đây....” Thục Thận còn chưa nói xong, chợt nghe bên ngoài có cung nữ truyền lời, nói là công chúa Thục Gia đến.

Từ Man trong lòng vui vẻ, biết là Giang lương nhân thả nàng ta ra, chỉ là không rõ ràng lắm vì sao vừa rồi không có ở Phượng Tê Cung, mà trễ bây giờ mới đến.

“A Man, ta cuối cùng cũng được thấy ngươi rồi, ngươi không biết a nương ta đâu, sắp giết chết ta rồi.” Thục Gia kêu rên một tiếng liền nhảy vào vòng tay của Từ Man, thậm chí cũng không chú ý đến sự tồn tại của công chúa Thục Thận.

Từ Man cùng Chu Hoàn vội an ủi nàng, dường như Thục Thận có chuyện muốn nói với Từ Man, lại bị Thục Gia đến đánh gãy, cuối cùng chỉ

có thể nói thêm đôi câu, đoạn mang theo nha hoàn trở về tẩm cung của Thục Viện.

Từ Man không bận tâm đến chuyện này, chỉ lo kể cuộc sống sau hôn nhân cho Thục Gia, cuộc sống vô tư lự và tự do kia, chẳng những khiến Thục Gia bị mê hoặc, mà ngay cả Chu Hoàn cũng lộ vẻ hâm mộ.

“Bất quá ỷ vào thân phận quận chúa mà đè ép hôn phu mình như hạ nhân thôi, thật là cảm thấy tiếc thay cho Gia Cát gia nhị lang, cũng không biết lúc trước hẳn chọn quận chúa, bây giờ có hối hận hay không.” Người lên tiếng Từ Man chưa từng gặp qua, xem như là một trong số ít người Từ Man không biết trong đại điện, nhưng mà người ngồi cạnh nàng ta, Từ Man lại biết. Chính là người gần đây nghe đồn là hình như nổi điên, không lâu sau phải gả cho Đinh Hạo Nhiên – Tôn Phỉ Nghiên, xem ra, người lên tiếng hẳn là đến cùng nàng ta, tuổi cũng không trẻ.

Chu Hoàn thấy ánh mắt Từ Man thắc mắc, bèn lập tức thấp giọng nói: “Đây là dì của Tôn Phỉ Nghiên, nghe nói cũng có quan hệ thông gia với nhà họ Hoàng.”

Từ Man thầm mắng, quả thật là cái thành Kiến Khang này đi đâu cũng thấy thân thích, cũng không sợ tương lai mọi cặp vợ chồng đều là biểu huynh muội chứ, cái này không có lợi cho đời sau nha.

Thấy Từ Man không nói gì, vị kia càng dừng cảm, bà ta ỷ tỷ tử của mình là chính thê của nhị lang Vương phủ, nói chuyện luôn không biết giới hạn, ở giữa nơi đông kẻ nịnh nọt, vị phu nhân kia trước nay đều mắt cao hơn đầu.

“Ta nghe nói, quận chúa vậy mà ngang ngạnh cướp nhân duyên của người ta, lúc trước Gia Cát lão phu nhân vốn định chọn cô nương nhà họ Hoàng, cũng không biết sao, cư nhiên đổi thành quận chúa, hừ... đến là được mở mang kiến thức với cô nương của phủ công chúa.”

Từ Man vốn chẳng muốn quan tâm đến bà ta, nhưng miệng bà ta lại cố tình phun bắn, Từ Man toan mở miệng giáo huấn một câu, Chu Hoàn vì là trưởng tẩu, đương nhiên không thể để mặc người khác khi dễ đệ muội nhà mình, bèn đứng dậy. Nhưng hai người đang muốn nói, lời chưa ra khỏi miệng, bỗng có một vị phu nhân từ ngoài đi vào nói: “Ta quả thật không biết cô nương của phủ công chúa chúng ta thì làm sao?”

“Từ phu nhân...” nhắc thấy người tới, không ít người vội đứng dậy hành lễ nói.

Từ Man lại cười sấp qua nói: “Tẩu tẩu.”

Thôi thị vốn bị mụ đàn bà chanh chua kia chọc tức đến trên mặt rét run, song lúc nhìn Từ Man lại lộ ra nụ cười nhu hòa, thậm chí tiến lên cầm tay Từ Man nói: “Muội nha đầu này đúng là chúa lười, cứ nhiên vào trong đạo một vòng rồi lẫn mất, ngay cả đại tẩu là ta đây cũng tìm không thấy.”

Từ Man đành phải liên tục bồi tội, không khí trong đại điện tự nhiên thả lỏng xuống.

Thế nhưng, luôn có những người không thấy được tình thế, hoặc nói là bị điên đến mù quáng.

“Là người đúng không, ngày đó là người hại ta, nhất định là người, người không muốn ta gả cho Gia Cát Sơ Thanh, mới hại ta!” Tôn Phi Nghiên vốn im lặng cúi đầu ngồi một chỗ, thanh âm của mọi người xung quanh dường như đều không lọt vào lỗ tai nàng ta, nhưng tại giờ khắc này, cũng không biết là bị câu nào kích thích, nàng ta ngẩng phắt đầu lên, trực tiếp bắn thẳng về phía Từ Man.

Đương lúc Từ Man nghĩ Tôn Phi Nghiên sẽ xông lên nhục mạ mình, thì nàng chỉ đi tới, một phen cầm tay Từ Man, rơi lệ đầy mặt nói: “Ta không muốn gả cho Đinh Hạo Nhiên, ta là thích Gia Cát Sơ Thanh thật

lòng, Từ Man, người đã làm chính thể của chàng, người có thể chia chàng cho ta một chút không, một chút thôi là được.”

Từ Man cố sức giẫy tay nàng ta, lui ra sau một bước, cất giọng lạnh lùng nói: “Ta không biết huyện chủ nói vậy là có ý gì.”

“Ta nguyện ý vào phủ hầu hạ các người, thật đó, chỉ cần cho ta ngày ngày được nhìn thấy Gia Cát Sơ Thanh là tốt rồi, cho dù chỉ là một cái liếc mắt.” Tôn Phi Nghiên rảo bước đi lên, vừa muốn kéo Từ Man, lại bị Chu Hoàn cùng Thanh Mai bên cạnh Từ Man cản lại.

“Phủ quận chúa cũng giống như phủ công chúa, là không thể nạp thiệp, điểm ấy ta nghĩ huyện chủ hẳn là rất rõ ràng.” Thôi thị tức giận phu nhân vừa rồi đặt điều chuyện kia, lúc này bà ta thấy cháu gái mình thất thố, cư nhiên lại thờ ơ, trường hợp quá quắt thế này, nếu Hoàng hậu và Đại trưởng công chúa đi ra nhìn thấy, còn không biết sẽ nghĩ gì đây.

“Ta có thể làm thông phòng, làm nha hoàn cũng được!” Tôn Phi Nghiên nghẹn ngào nói, nàng đã chịu đựng đủ rồi, mấy ngày nay cho dù có tuyết thực có tự sát, người nhà cũng không chịu theo ý nàng, nàng mới mặc xác Đinh Hạo Nhiên kia tuần mỹ cỡ nào. Từ đó tới nay người duy nhất nàng muốn đều là Gia Cát Sơ Thanh, trước kia cảm giác còn chưa mãnh liệt, kể từ sau khi Từ Man cùng Gia Cát Sơ Thanh thành hôn, nàng ngày càng tưởng niệm nam nhân kia. Nghe bên ngoài đồn đãi hai người họ sau khi cưới ân ái nhường nào, nàng liền mừng rỡ tưởng nếu mình gả cho Gia Cát Sơ Thanh, như vậy ân ái bây giờ nhất định là của nàng, cho nên nàng không tài nào chịu đựng được nữa, nàng muốn người nam nhân kia. Dẫu cho không có danh phận, nàng tin tưởng, chỉ cần có nàng quanh quẩn trong cuộc sống của chàng, chắc chắn chàng sẽ nhận ra điểm tốt của mình.

Thôi thị rõ ràng đã bị chọc giận rồi, nàng quát lớn nói: “Không còn lời nào để nói rồi, người đâu, còn không nhanh đưa người đi, đại hôn của công chúa Thục Viện đại hôn, nàng ta cư nhiên khóc lóc ở chỗ này.”

Tôn Phi Nghiên lẫn vị phu nhân kia không hề động dậy, vẫn là cung nữ trong cung thấy không thích hợp, vội bước lên trước định đỡ đi. Nhưng Tôn Phi Nghiên nào chịu thỏa hiệp, nàng thế mà thực vất vả mới nhân cơ hội lần này được ra khỏi nhà, cơ hội nàng được gặp Từ Man ít đến đáng thương, chỉ cần Từ Man gật đầu, nàng nhất định có thể bước vào phủ quận chúa.

“Người...”

Không đợi Thôi thị nói gì nữa, bên ngoài đột nhiên chạy vào một cung nữ hoang mang rối loạn nói: “Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương không hay rồi, hoàng thượng... hoàng thượng bất tỉnh.”

Từ Man vừa nghe vậy, lập tức nhú mày, chẳng những vì cữu cữu đột nhiên bất tỉnh, còn đối với cung nữ hô to gọi nhỏ này, sinh ra hoài nghi không nhỏ.

o0o

Tác giả có lời muốn nói: Tôn Phi Nghiên kỳ thật đã có điểm thần kinh rồi. Lại một cô bé điên loạn vì biểu ca, biểu ca hại người thật nặng a.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 135: Đột Biến Trong Cung

Hôn lễ của Thục Viện vì chuyện Hoàng đế té xỉu mà tạm dừng, nhưng cuối cùng vẫn là Hoàng hậu chủ trì đại cục, Thục Viện xem như có thể thuận lợi rời cung theo phò mã đến phủ công chúa, tiệc cưới cũng vẫn theo lễ thường cử hành trong phủ công chúa. Từ Man sốt ruột cho bệnh tình của cữu cữu, cho nên chỉ ăn vài miếng, rồi lấy cớ trong người không thoải mái, cùng mẫu thân, hai vị tẩu tử và cả Thục Gia rời đi. Từ Man đi ra mới phát hiện, có không ít nữ quyến quan gia lúc này cũng lục đục trở về nhà mình, trong đó bao gồm cả nhị phòng Gia Cát gia và cả nhà Hoàng Tú Lệ.

Mấy nhà gặp mặt chỉ tùy tiện nói vài câu, mọi người dường như không có tâm tư dự tiệc cưới, Từ Man ngồi lên xe ngựa của mẫu thân, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của mẫu thân, có chút thiếu kiên nhẫn nói: “Cữu cữu...”

“Đoán là có người truyền tin ra.” Đại trưởng công chúa tuy ánh mắt lộ vẻ lo lắng, nhưng không hoảng hốt.

“Cung nữa kia là cố ý ạ?” Từ Man đã sớm thấy có gì đó không ổn, mẫu thân vừa nói, nàng liền càng khẳng định.

“A Man, chuyện này con đừng xen vào, hôm nay con trở về phủ, đóng cửa không ra ngoài, chuyện gì cũng đừng tham dự, cứ ở yên trong phủ.” Đại trưởng công chúa không muốn nhiều lời, sự tình không đơn giản như họ nghĩ. Hoàng đế té bất tỉnh quá đột ngột, hơn nữa lại là trong ngày này, bao nhiêu mệnh phụ bao nhiêu đại thần đều ở trong cung, đụng phải cung

nữ hấp ta hấp tập kia, xem ra có rất nhiều người đã biết Hoàng đế té xỉu, chuyện này thật sự không giống như là ngẫu nhiên.

Từ Man mở miệng toan muốn nói, lại bị ánh mắt sắc bén của mẫu thân dọa, mẫu thân chưa từng dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, cho dù lúc nàng vừa mới xuyên đến đây, cố chấp rất nhiều chuyện của kiếp trước, không thể thích ứng xã hội này, lại tự cho là đúng làm ra rất nhiều việc ngốc, mẫu thân cũng chưa từng nghiêm khắc như lúc này.

Thấy nữ nhi ủy khuất cúi đầu, Đại trưởng công chúa thở dài, vuốt ve đầu con thở dài nói: “Con không còn nhỏ nữa, đã làm dâu nhà người rồi, nên nghĩ nhiều cho nhà chồng hơn chút, đừng cứ xử trí theo cảm tính nữa.”

Từ Man khụt khịt mũi, gật gật đầu, có một số việc nàng quả thật quá ngây thơ, có lẽ nàng đã thay đổi được vận mệnh của quận chúa trong sách, nhưng không có nghĩa là cốt truyện của tác giả sẽ không vòng trở lại. Trong sách, ở kiếp sau khi Hoàng Tú Oánh sống lại, Hoàng đế trước tiên chỉ là té xỉu, sau đó bắt đầu hôn mê, mãi đến băng hà.

“Cửu cửu... con có thể đi thăm cửu ấy được không?” Từ Man nhỏ giọng hỏi.

Đại trưởng công chúa mệt mỏi tựa vào vách xe, lắc đầu nói: “Yên ổn đợi trong phủ đi, nếu quả thật không sao, mẹ sẽ phái người gọi con vào cung.”

Từ Man bất đắc dĩ, nhưng cũng biết việc này mình không thể giúp được gì.

Xe ngựa đi đến ngã ba, Từ Man chào tạm biệt mẫu thân và Thôi thị xong, liền thấy Gia Cát Sơ Thanh cùng Gia Cát Sơ Liêm cười ngựa từ phía sau chạy lên, mọi người chỉ dựa theo lễ thường hỏi han vài câu, rồi ai nấy ngồi xe ngựa về nhà mình. Từ Man thậm chí chưa kịp nói với Chu Hoàn vài câu, xe ngựa đã chạy về phủ quận chúa.

Vào phủ, Từ Man vừa vào đến chính phòng bèn vẩy lui nha hoàn, nàng mặt mày lo lắng đi đến trước Gia Cát Sơ Thanh, hai tay nắm chặt nói: “Chuyện của cữu cữu, chỗ các huynh có nghe nói chưa?”

Gia Cát Sơ Thanh sắc mặt cũng không tốt, nhưng đầu sao có phần trầm tĩnh hơn Từ Man, bèn ôm nàng trấn an: “Có biết, nhưng nghe nói không có gì đáng ngại.”

“Sao lại không đáng ngại được, rốt cuộc là té xỉu ở đâu?” ban này Từ Man ở trong hậu cung, không có tại tiền điện, đằng trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vẫn chưa có người đến nói nàng biết.

Kỳ thực Gia Cát Sơ Thanh cũng biết rõ ràng, nhưng vẫn nói ra chuyện mình nghe thấy: “Hình như là vừa ra khỏi Thừa Đức Cung, bèn té xỉu ở trước điện, bị rất nhiều cung nữ thái giám nhìn thấy.”

“Chuyện này rõ ràng xuất hiện điểm không đúng, chỉ tiếc mẫu thân không muốn muội nhúng tay vào.” Từ Man ủ rũ ngồi xuống băng ghế nệm, đáng vẻ rất cô đơn.

Gia Cát Sơ Thanh ngồi xuống đối diện, sáp tới hôn lên má nàng, thấp giọng nói: “Muội đừng gấp, chậm nhất ngày mai sẽ có tin tức.”

Bấy giờ Từ Man mới sực nhớ, Gia Cát Sơ Thanh chính là ám kỳ (quân cờ bí mật) của Hoàng đế cữu cữu, cho dù người khác đối với Gia Cát Sơ Thanh có vài phần kính trọng, cũng chỉ vì tổ phụ hãn là đương kim Tả tướng, thậm chí bây giờ còn có không ít người đều ngầm cười nhạo Gia Cát gia xuất ra một kẻ thương nhân cả người đầy hơi tiền.

“Huynh thấy chuyện này có thể hay không...” Từ Man sợ hãi trừng mắt nhìn Gia Cát Sơ Thanh nói.

Trong lòng Gia Cát Sơ Thanh đau xót, ôm Từ Man vào lòng, để nàng ngồi lên đùi mình, cảm thụ nội tâm nàng bất an, ôn nhu nói: “Đừng sợ, cho

dù thật sự xảy ra chuyện gì, cũng không dậy sóng nổi.”

Thế nhưng, sự tình đã vượt xa không đơn giản như Đại trưởng công chúa và Gia Cát Sơ Thanh dự liệu, sau ngày công chúa Thục Viện đại hôn, Hoàng đế lại không thượng triều, nghe nói hôm ấy sau khi té xỉu, đầu đụng phải bậc thang trên đại điện, đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh, cũng đã đi mấy đợt thái y rồi, đều nói là bị tổn thương phần đầu, chỉ có thể cẩn thận chăm sóc, không dám hạ thuốc mạnh, sợ tổn thương đến gốc rễ, về phần khi nào thì tỉnh lại, cũng chỉ có xem ý trời.

Từ Man biết được tin này, tức đến thiếu chút nữa bật cười, người bên cạnh Hoàng đế đều chết cả sao? Sau khi hôn mê cư nhiên còn có thể ngã cầu thang, thế đám thái giám và cung nữ tùy thị kẻ bên người đều để trang trí sao? Cái này muốn nói bên trong không có quỷ, ai cũng không tin.

Ngay sau đó, trên triều đình người của Hữu tướng sôi nổi bất thường, vì Hoàng đế hôn mê, triều chính không người chủ trì, bọn họ đều rồi rít đề xuất một vị hoàng tử ra xử lý triều chính, nhằm tránh cho triều chính hoang phế. Ngay cả công chúa Thục Thận và công chúa Thục Viện đã gả đi cũng liên tiếp vào cung, sát cánh cùng mẹ đẻ để tạo áp lực cho Hoàng hậu, lấy lý do đích tử tuổi còn nhỏ, hy vọng có thể để cho trưởng tử nhiếp chính.

Trong khoảng thời gian này, vì trên triều đình có biến cố mà nhà họ Hoàng và nhà Gia Cát vốn đang định nghị thân cho nữ nhi, đành phải tạm thời gác lại, nhằm tránh đầu sóng ngọn gió. (chỉ nhà Hoàng Tú Lệ và Gia Cát Mỹ Yên)

Trong phủ quận chúa, Gia Cát Sơ Thanh hình như cũng có thái độ khác thường, chẳng những không còn mỗi ngày ở trong phủ bầu bạn bên cạnh Từ Man nữa, ngược lại liên tiếp lấy cơ bận việc buôn bán, đi sớm về trễ. Từ Man nhận ra dạo gần đây tuy hấn không biểu lộ ở trước mặt mình nhiều lắm, nhưng lúc hai người ở bên nhau, hấn sẽ thỉnh thoảng thất thần, tình huống như vậy, trước đây hoàn toàn không chưa xảy ra, cho nên Từ

Man suy đoán, tình thế trong hoàng cung khẳng định không đơn giản như bọn họ tưởng tượng lúc trước.

“Cũng không biết trong cung thế nào rồi, mẫu thân lại không cho muội vào cung, đại ca và phụ thân lại càng không gởi thư cho muội.” Một ngày nọ Từ Man thấy Gia Cát Sơ Thanh trở về, thật sự không nhận được nữa, ngồi trên giường hẹp oán giận hai câu.

Gia Cát Sơ Thanh hơn nửa ngày không nói gì, tựa hồ đang suy tư gì đó, sau lại hỏi: “Nhị nương nương muội thời gian trước không phải ra ngoài du ngoạn sao?”

Từ Man chớp mắt mấy cái, không biết sao Gia Cát Sơ Thanh tự dừng lại hỏi cái này, có điều một thời gian trước công chúa Hòa Húc quả thật có mang theo phò mã đi du ngoạn, đại hôn của công chúa Thục Viện, dì ấy cũng không vội trở về, quà cưới vẫn là nhờ công chúa Hòa Phong mang đến.

“Muội có nghĩ cũng nên đi du ngoạn một thời gian không, huynh nghe nói Tây Hồ rất đẹp...”

Từ Man tiến lên một phen giữ chặt Gia Cát Sơ Thanh, cấp bách nói: “Có phải trong cung đã xảy ra chuyện không?”

Gia Cát Sơ Thanh biết mình mà nói như vậy, sẽ khiến cho nàng hoài nghi, nhưng hẳn thật sự không hy vọng Từ Man đến gần đầm nước đục trong cung kia. Gần đây Đại trưởng công chúa vào cung, đều phát hiện trong cung dị thường, rất nhiều cung nữ thái giám chưa từng thấy qua, dường như lợi dụng tình trạng không thể khống chế, chiếm cứ được không ít vị trí trọng yếu, mà Hoàng hậu gần đây tựa hồ bị kích thích quá lớn, cũng đã bắt đầu nằm trên giường dưỡng bệnh. Nhưng Hoàng đế đến nay vẫn chưa tỉnh lại.

“Trong cung hoài nghi Hoàng đế có khả năng trúng độc.” Gia Cát Sơ Thanh vẫn chọn lựa ăn ngay nói thật: “Có điều bất luận kiểm chứng như thế nào, kết quả đều có liên lụy đến Hoàng hậu nương nương.”

“Không thể nào, sao cữu mẫu có thể hạ độc cữu cữu được, bọn họ thiếu niên đã quen biết, tình cảm vốn thâm hậu, nếu không phải nhà họ Hoàng bức bách, cữu mẫu đã sớm gả cho cữu cữu.” Từ Man có thể nào cũng không tin tưởng cữu mẫu sẽ là hung thủ.

Gia Cát Sơ Thanh vội vỗ về lưng nàng, gật đầu nói: “Chuyện này quả thật không có khả năng là Hoàng hậu làm, không nói việc điều tra quá mức dễ dàng, mà Hoàng hậu cũng không cần phải làm như vậy, không phải là có người muốn ngăn cách Hoàng hậu và Hoàng thượng sao, cũng không hy vọng Hoàng hậu nhúng tay vào chuyện tỉnh dưỡng của Hoàng thượng.”

“Là Hoàng mỹ nhân! Là Hoàng mỹ nhân đúng không?” Từ Man cảm thấy tim mình như muốn nhảy lên cổ họng, tình tiết như vậy, tuy rằng có khác biệt với trong sách, nhưng đại khái phương hướng cũng không sai. Sau khi Hoàng đế hôn mê, Hoàng mỹ nhân nhanh tay nắm được đại cục trong cung, thẳng đến khi Hoàng đế vô cớ đột tử, Đại hoàng tử bỗng chốc chiếm được quyền chủ động, sau đó kế vị.

Từ Man yên lặng ngẩng đầu nhìn Gia Cát Sơ Thanh, trong sách Gia Cát Sơ Thanh là trượng phu của Hoàng Tú Oánh, mặc dù trong trận cải cách kia không đưa đến tác dụng gì, nhưng hẳn lại giữ thái độ trung lập, hơn nữa đoạn cuối của truyện, bình yên vô sự. Nhưng mà, hiện tại đã không còn giống như trong sách diễn tả, bây giờ Gia Cát Sơ Thanh đã là trượng phu của nàng, nhưng nàng khẳng định đã đứng bên cạnh Hoàng đế cữu cữu, vậy nếu sự tình phát triển như trong sách, phải chăng... phải chăng Gia Cát Sơ Thanh cũng theo nàng rơi vào kết cục chết thảm?

Gia Cát Sơ Thanh cảm giác được cả người Từ Man phát run, cho là nàng bị chuyện trong cung dọa sợ, vội hỏi: “Trong cung mặc dù không biết

nguyên nhân bị Hoàng mỹ nhân khống chế, nhưng chúng ta cũng có con đường của riêng mình, chỉ cần biết rõ Hoàng thượng bị trúng độc gì, đừng quên, chúng ta còn có Phạm thái y.”

“Huynh có biết ông ta đang ở đâu không?” Từ Man thở hỗn hển, nàng cũng từng tìm Phạm thái y đến xem bệnh cho cữu cữu, nhưng phái người đi, lại phát hiện ông ta đã rời đi từ lâu.

“Biết, nhưng không thể để ông ta lộ diện.” Gia Cát Sơ Thanh gần như dán sát tai Từ Man nói.

Từ Man nhớ tới một nhà Hoàng mỹ nhân tâm địa ác độc, cũng vội hỏi: “Thật là như thế, chính là bị trúng độc ư...”

“Yên tâm, muội phải tin tưởng hoàng thượng gian khổ bao nhiêu năm nay, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị hạ gục như vậy chứ.” Gia Cát Sơ Thanh không nói nhiều, có một số việc quá phức tạp, Từ Man biết cũng không có lợi.

“Vậy a đa và đại ca muội bọn họ ra sao rồi?” Từ Man nghĩ hiện tại nếu nhà họ Hoàng đắc thế, phủ công chúa tuyệt đối sẽ không yên ổn.

“Dù sao ba vị công chúa đều là tỷ muội của hoàng thượng, tình cảm lại tốt, nhà họ Hoàng tạm thời không có khả năng động thủ.” Gia Cát Sơ Thanh cũng biết rõ khúc mắc giữa nhà họ Hoàng và phủ công chúa, năm đó hôn nhân của công chúa và Tả tướng quân, giống như một câu chuyện cười, nay nhà họ Hoàng dường như sắp sửa ngã đổ, hơn nữa dường như còn có khẩu vị lớn hơn so với Đại Đô Đốc năm đó.

Từ Man nhớ bây giờ Từ gia tổ mẫu đã sớm mất, như vậy phụ thân và đại ca tuyệt đối sẽ không có khả năng vì Từ gia tổ mẫu mà xảy ra chuyện chết ở bên ngoài, hơn nữa nhị ca hiện đang ở quân doanh, cho dù nhà họ Hoàng muốn động, tay cũng không với xa được như vậy. Nhưng trong sách có ghi lại chuyện ôn dịch và gian lận ở trường thi, đến bây giờ còn chưa

xảy ra, như vậy có nghĩa là, rất có thể sẽ xảy ra trong những năm này, dù sao trong sách ghi lại năm Hoàng Tú Oánh gả cho Gia Cát Sơ Thanh cũng không bao lâu so với năm mình lập gia đình.

“Muội đừng nên suy nghĩ lung tung, Mai bà bà và Cẩn bà bà ngày mai sẽ đến phủ ta, giúp muội quản chuyện trong phủ, muội cũng có thể lén trốn việc nhiều hơn.”

Gia Cát Sơ Thanh và Từ Man đã sớm muốn đón hai người đến, nhưng hai vị lão nhân đều cảm thấy ở riêng vẫn hơn, lại không ngờ rằng, giữa thời khắc này, hai vị ấy lại chủ động đề nghị vào phủ.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 136: Đến Cửa Cảnh Cáo

Mai bà bà cùng Cẩn bà bà đến phủ quận chúa đúng lúc này, Từ Man không cần nghĩ cũng biết, hẳn là hai bà cũng hiểu được tình thế trong cung gần đây không ổn, mà phủ công chúa đã có phò mã cùng thế tử Trục vương, nhưng phủ quận chúa ngoài Gia Cát Sơ Thanh dạo này thường xuyên xuất môn ra, cứ nhiên chỉ có mình Từ Man, điều này khiến cho hai vị lão nhân họ hơn nửa đời người nhìn hết biến hóa cung đình, thấy thực tại đúng thật là không ổn.

Kỳ thật hai vị lão nhân lúc trước cũng thường đến đây ở lại ngăn hạn, giúp đỡ Từ Man xem sổ sách, dạy dỗ hạ nhân, người trong phủ đều biết địa vị của hai vị lão nhân này, không hề dám khinh suất. Nhưng lần này là chủ động ở lại lâu dài, đúng là chưa từng thấy, cho nên Từ Man nhân lúc hai người chưa đến, vội sai người thu dọn sân viện của họ, đặc biệt sai tiểu nha hoàn hầu hạ họ lúc trước đi chuẩn bị một ít vật dụng cần thiết thực.

Kiếp này Từ Man không có tổ mẫu, Từ gia tổ mẫu lại là cái đức hạnh kia, Mai bà bà cả đời trung thành với phu nhân Trục vương, vì bảo hộ phò mã mà nếm đủ khổ sở, nhưng chờ sau khi chân tướng sự tình rõ ràng, bà chẳng những không ở lại phủ công chúa hưởng vinh dưỡng, ngược lại cùng muội muội trong cung chuyển đến một tiểu viện cùng chung sống những năm cuối đời, hầu như không có chuyện gì thì cũng không đến quấy rầy phủ công chúa, càng miễn nói tới gì mà báo ơn, trong thâm tâm bà, chỉ hy vọng trong những tháng ngày còn sót lại này, được nhìn thấy cả nhà phủ công chúa hạnh phúc an khang. Cũng chỉ điểm ấy thôi, không riêng gì Từ

Man mà Đại trưởng công chúa cực kỳ kính trọng, thường xuyên phái người tới hỏi han cuộc sống của bà.

“Sơ Thanh, huynh thấy cữu cữu liệu có đứng lên được không?” Từ Man nằm trên giường được Gia Cát Sơ Thanh ôm vào trong ngực, nhìn màn che tối như mực, nghĩ đến biến hóa bên ngoài mấy ngày nay, mở miệng hỏi.

Gia Cát Sơ Thanh dán tại sau lưng Từ Man, hai mắt khép hờ, chỉ lẳng lặng nằm như vậy, đem tóc hai người trải cùng một chỗ.

“Hoàng thượng ngài ấy cũng không chỉ có một mình.”

Từ Man nhớ tới mẫu tộc Chu gia của cữu cữu, còn có Triệu tướng quân ở biên quan và cả quan hệ thông gia giữa Gia Cát gia cùng Chu gia, thậm chí là một nhà Đình Hạo Nhiên mà lúc đọc sách nàng cực kỳ ghét. Những người này vẫn luôn theo Hoàng đế “có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu”, chiếu theo lẽ thường, thì tuyệt đối không có khả năng khoanh tay đứng nhìn. Hơn nữa, kiếp này Hoàng Tú Oánh đã biến thành như vậy, hẳn là Đình Hạo Nhiên cũng sẽ không bị nàng ta mê hoặc.

Đầu óc mơ mơ màng màng, Từ Man cũng không biết mình thiếp đi khi nào, nhưng vẫn cảm nhận được sự ấm áp luôn khiến người an tâm của người sau lưng.

Ngày hôm sau, Mai bà bà cùng Cẩn bà bà quả nhiên đến từ sáng sớm, quen cửa quen nẻo trở lại viện của mình, liền bắt đầu không chịu ngồi yên xem xét tình huống bên trong phủ, có điều lúc này lại nghiêm khắc hơn. Từ Man hiểu được, tại thời điểm then chốt này, không thể để người ngoài quấy nhiễu vào trong phủ được.

“Hôm nay phủ công chúa đưa tin đến, nói là hai vị ma ma đến đây, phải cần người hầu hạ, sợ chủ mẫu không đủ nhân thủ, một lát sẽ đưa một

gia đình hạ nhân qua đây.” Thanh Mai hầu hạ Từ Man ăn sáng xong, mới cho hay, lúc này Gia Cát Sơ Thanh đã đi ra ngoài.

Từ Man nhíu mày, nhìn về phía Thanh Mai, cầm khăn tay lau khóe miệng nói: “Là mẫu thân ta nói ư?”

“Phải ạ, là Thanh Duẩn tỷ tỷ bên người công chúa đích thân đến.” Thanh Mai cũng hiểu người trong phủ quận chúa kỳ thật đã quá nhiều, nhưng cũng không ngại mẫu thân người ta sủng nữ nhi mà.

Từ Man cũng nghĩ gần giống Thanh Mai, chỉ xem như mẫu thân thương mình, không nhiều lời nữa.

Nàng ăn xong vốn muốn dạo bộ trong vườn một chút, bỗng thấy Hương Xuân từ ngoài đi vào, vẻ mặt cau có.

“Sao vậy?” Từ Man ngồi trở lại lên ghế hỏi.

Hương Xuân cung kính khom người, thi lễ nói: “Hồi bẩm chủ mẫu, bên ngoài có phu nhân Tào gia cầu kiến.”

Từ Man thắc mắc nhìn về phía Thanh Mai, phu nhân Tào gia nào, sao nàng không biết.

Thanh Mai ngẫm nghĩ đoạn lắc đầu.

Hương Xuân thấy thế, lập tức vội la lên: “Còn không phải ban đầu là Hoàng gia Đại cô nương sao, bây giờ đã trở thành Tào phu nhân, đúng là mạnh miệng hẳn ra, còn nói gì mà nếu chúng ta không cho ả vào, chắc chắn sẽ hối hận.”

Bấy giờ Từ Man mới nhớ Hoàng Tú Oánh trước đó gả cho võ tướng Tào gia, chẳng trách là Tào phu nhân.

“Người không bảo hạ nhân nói là ta trong người không khoẻ, không tiếp khách sao?”

Hương Xuân tức đến nước mắt lặn trong hốc mắt, khịt khịt mũi, cả giận nói: “Sao dám chưa nói ạ, không cho họ vào họ liền rêu rao khắp nơi bên ngoài, toàn nói mấy lời rất khó nghe.”

“A, lâu không gặp, nàng ta đúng là có bản lĩnh nhỉ?” Từ Man không hề tức giận, xung quanh phủ quận chúa của nàng cũng không đông người, cho dù có truyền ra cái gì thì thế nào, nàng là quận chúa lại gả cho vị hôn phu tốt, ai còn dám lên mặt với nàng, cho dù có kẻ không biết sống chết, sau này cũng có cách sửa trị, có điều Hoàng Tú Oánh trước kia hận không thể nhượng bộ lui binh với mình, sao lúc này lại đích thân tới cửa, “Bọn họ? Không phải một mình Hoàng Tú Oánh đến sao?”

Hương Xuân hất mặt qua, đỏ cả mũi nói: “Nàng ta dẫn theo hơn hai mươi thị vệ, xem chừng bộ dáng từng là tham gia quân ngũ, có điều lời ả nói, quả thật là...”

Từ Man định thần lại, Hoàng Tú Oánh dám lôi đoàn nghi thức xuất môn, còn dám mang theo nhiều thị vệ đến diễu võ dương oai trước cửa phủ quận chúa nàng, chẳng lẽ trong cung...

“Thị vệ trong phủ đâu?” Từ Man đứng dậy, hỏi Thanh Mai bên người.

Thanh Mai vội thưa: “Ngoài thân vệ của quận chúa ra, tất cả đều đang canh chừng mọi nơi trong phủ ạ.”

“Truyền lời ta, bảo thân vệ của ta đuổi đám người ngoài cửa kia ra khỏi đường lớn, thời điểm tất yếu...” Từ Man thản nhiên nói: “Giết gà dọa khỉ cũng không sao cả.”

“Vậy Tào phu nhân thì sao ạ?” Thanh Mai bất an nói, ả ta lộ liễu chẳng hề kiêng nể như thế, xem ra người trong cung nhất định sẽ làm chỗ

dựa cho ả ta.

“Ta là cháu gái của hoàng thượng, nàng ta dám đến trước mặt ta điều võ giương oai, cũng không thể không để ta chiêu đãi nàng ta tử tế chứ.” Từ Man hừ lạnh một tiếng, đảo con ngươi mắt: “Đợi tất cả thị vệ của nàng ta cút hết rồi, thì cho nàng ta vào.”

Hương Xuân nghe xong, lập tức xoay người đi ra ngoài, đến nhị môn bảo người ra truyền lời.

Thanh Mai thấy Từ Man không có tâm tư dạo vườn, bèn cởi áo choàng nàng ra, vừa cởi vừa nói: “Có cần báo cho hai vị ma ma một tiếng không ạ.”

“Chút chuyện vặt này mà đã làm phiền đến các bà, sau này ta còn quản gia thế nào.” Từ Man lắc đầu, cùng lắm chỉ một Hoàng Tú Oánh mà thôi, bất kể ngày sau kết cục có thế nào, ít nhất nàng đã thay đổi cốt truyện sau khi Hoàng Tú Oánh trọng sinh, đặc biệt ở mặt hôn sự, Hoàng Tú Oánh tuyệt đối không thể xem là thắng nữa.

Uống trà, đọc sách, Từ Man lười nhác ngồi trong nội thất, vẫn y hệt như ngày thường. Thanh Mai đứng một bên hầu hạ, mặt ngoài cũng không nhìn ra chút khác thường. Thật giống như ngoài đại môn không có ai tranh đấu, cũng không có sự kiện máu tanh gì vậy.

“Hồi bẩm chủ mẫu, Tào phu nhân cầu kiến.” Hương Xuân lại một lần nữa đi vào, sắc mặt tuy có chút trắng bệch, nhưng ánh mắt đặc biệt sáng.

“Người chúng ta có ai bị thương không?” Từ Man lật sách, đến cả mí mắt cũng không nâng.

Hương Xuân bộ dạng phục tùng nói: “Chỉ có một người bị thương cánh tay, còn đối phương có một người chết, còn lại mười người trọng thương.”

Tay cầm sách của Từ Man thoáng khựng lại, song vẫn lật qua.

“Tào phu nhân vẫn chờ ngoài cổng lớn...” Hương Xuân thấy Từ Man không nói tiếp, bèn nhắc nhở.

“Nàng ta cũng thật cố chấp.” Từ Man ngẩng đầu gập sách lại, bưng chén trà lên nhấp một ngụm, mới chỉnh chỉnh cây trà trên đầu, thong thả nói: “Một khi đã như vậy, nếu ta không gặp nàng, cũng thật không hợp tình hợp lý rồi, cho nàng ta vào đi...”

Hương Xuân lần này không đi ra ngoài, vén màn đứng ở cửa gọi một tiếng, liền sai một nha hoàn đến đứng trước truyền lời.

“Người lui xuống trước đi, bảo ma ma ở nhị môn thưởng cho thân vệ bị thương năm mươi lượng, rồi bảo đi tìm một đại phu chữa thương giỏi nhất đến khám cẩn thận, những người còn lại, mỗi người thưởng ba mươi lượng, cho thêm mỗi người hai bộ y phục mùa đông.” Từ Man lại phân phó.

Hương Xuân thưa vâng, xoay người đi ra ngoài.

Lần này Hoàng Tú Oánh thật ra không để cho Từ Man chờ lâu, tuy được hai nha hoàn đỡ, nhưng đi đứng có hơi mềm nhũn, nhưng chiếc cầm luôn rướn lên kia rốt cuộc không khiến nàng ta rơi mất khí thế.

“Nếu người không hành lễ với ta, bất cứ lúc nào ta cũng có thể mời người ra ngoài.” Từ Man gặp Hoàng Tú Oánh trong phòng khách ngoài, nàng ngồi trên chủ vị, đến cả một ánh mắt cũng không bố thí cho Hoàng Tú Oánh, ngay lúc Hoàng Tú Oánh còn đang đứng bất động, mở miệng nhắc nhở.

Hoàng Tú Oánh lửa giận tức giận bốc lên đầu, vừa muốn mở miệng châm chọc, lại nhớ tới tình cảnh bên ngoài vừa rồi, chính mình mang đến hơn hai mươi tinh binh, vậy mà dễ dàng bị người ta quật ngã quăng ra đầu

phố, thậm chí còn có một người bỏ mạng, chẳng biết sao trong lòng bắt đầu phát lạnh.

“Hoàng thị thỉnh an quận chúa.” Hoàng Tú Oánh gần như nghiến nát hết răng trong miệng, ý định ban đầu của nàng là muốn tới phủ quận chúa châm chọc Từ Man một phen, nhưng nào ngờ, cho dù Hoàng đế hiện đang hôn mê, Từ Man vậy mà còn có thể kiêu ngạo như thế.

Từ Man nói cũng làm biếng nói, hơi gật đầu, xem như là đáp lễ.

“Ta nhớ rõ, giữa chúng ta đâu có gì để nói nhỉ.”

Hoàng Tú Oánh thấy Từ Man đến cả cái ghế cũng không ban cho ngồi, sắc mặt càng thêm khó coi, hai tay siết thành quyền, vội xoay chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay nhằm hóa giải cuồn cuộn sôi trong lòng.

“Ta chỉ là tới cầu quận chúa một chuyện.”

Từ Man nhếch khóe miệng, buồn cười nói: “Giữa chúng ta có chuyện gì hay mà nói?”

“Quận chúa, dù sao chúng ta từ nhỏ cũng có tình cảm bạn bè, cùng nhau lớn lên, sao mỗi lần gặp ta đều thích đối chọi gay gắt chứ?” con người của Hoàng Tú Oánh tối sầm, nhìn chăm chăm Từ Man nói.

Từ Man vung ống tay áo, đứng lên, nhìn xuống Hoàng Tú Oánh bên dưới, chẳng hề che dấu nói: “Người có việc cứ nói thẳng, hà tất phải kéo theo nhiều người như thế làm gì, chúng ta có tình cảm hay không người biết rõ hơn ai khác, năm đó người đã thấy chết mà không cứu nay cần gì phải đến xin cái nhân tình.”

“Chuyện của ta ở trong cung, người dám nói không có nguyên nhân do người?” Hoàng Tú Oánh lập tức phản bác đầy mỉa mai.

Từ Man tức đến bật cười nói: “Quả thực phải bội phục trình độ vô sỉ của người, chuyện trong cung, ngọn nguồn như thế nào, chẳng phải người biết rõ hơn ta sao, còn cần ta kể lại một lần toàn bộ cho người sao? Cái đó gọi là ‘tự làm bậy, không thể sống’.”

“Người!” Hoàng Tú Oánh hít sâu một hơi, xanh mặt, ngăn chặn cơn tức, cứng rắn nói: “Hôm nay ta đến, chẳng qua là hảo tâm nhắc nhở người, cô mẫu ta nay đã là người đứng đầu trong cung, đại biểu ca của ta rất nhanh cũng sẽ nhiếp chính, nếu người còn có chút đầu óc, còn không bằng nhân cơ hội này đoái công chuộc tội, tin là đại biểu ca ta cũng là người rộng lượng.”

Từ Man nghe mà ù ù cạc cạc, đoái công chuộc tội cái gì, đoái công gì, mà chuộc tội gì, nàng là đàn bà con gái, chẳng lẽ còn có thể trợ giúp gì Đại hoàng tử?

“Ta không hiểu Tào phu nhân nói thế là ý gì, không nói hiện nay trong cung Hoàng đế Hoàng hậu vẫn còn đó, lời này của Tào phu nhân chính là đại bất kính. Lại nói, cho dù Đại hoàng tử có nhiếp chính, ta cũng đường đường là con gái của công chúa, mẫu thân ta cô ruột của hã, chúng ta là người hoàng thất chắc như đinh đóng cột, thì sẽ thế nào? Chẳng lẽ thiên hạ này là của nhà họ Hoàng?”

Những lời nhạy cảm này, ngay cả hai nha hoàn bên người Hoàng Tú Oánh cũng sợ đến phát run cả người, hận không thể bị điếc ngay tại chỗ.

“Minh ngoan bất linh (đần độn ngu muội), nếu người chịu nói ra chỗ đại sư ăn mình, ngày sau còn có thể chữa cho người một mạng, nếu không, bất quá cũng chỉ là một cái phủ quận chúa mà thôi.” Hoàng Tú Oánh không dám nghe tiếp, kéo lỗ tai vách mạch rừng, lời này truyền ra ngoài, cho dù sau này Đại hoàng tử đăng cơ, cũng dễ dàng khiến cho người ta lên án, bản thân nàng lại không có quả ngon để ăn. (kết quả tốt)

Từ Man thật sự không hiểu được Hoàng Tú Oánh nói cái gì, thấy nàng ta quăng ra một câu liên vội vàng rời khỏi, dù Từ Man thấy cổ quái, cũng không gọi nàng ta lưu lại.

“Đi thăm dò một chút, gần đây Hoàng Tú Oánh có động tĩnh gì.” Từ Man rốt cục vẫn còn lo lắng, liền nói với Thanh Mai.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 137: Vị Khách Bất Ngờ

Hoàng Tú Oánh đi không bao lâu, Gia Cát Sơ Thanh đã trở về, có lẽ vừa hay tin có người đến phủ quận chúa gây sự, nên không còn quan tâm gì nữa bỏ việc chạy về nhà, lúc vừa vào cửa, Từ Man còn có thể nhìn ra ánh mắt lo lắng và mồ hôi lạnh trên trán hần.

“A Man, muội không sao chứ?” Không để ý xung quanh còn có nha hoàn, Gia Cát Sơ Thanh một phen đem Từ Man từ trên ghế ôm vào trong ngực, dùng sức cảm thụ được ấm áp trong lòng, thanh âm run nhè nhẹ hỏi.

Từ Man nghiêng đầu nhìn bọn nha hoàn đỏ mặt lui xuống, nàng ôm lại Gia Cát Sơ Thanh, cười nói: “Muội sao có chuyện gì được? Phủ quận chúa chúng ta không phải giấy mà mặc cho ai cũng có thể đến giẫm một cước được.”

“Ta nghe nói nàng ta còn dẫn theo binh lính đến, nàng ta muốn làm gì?” Gia Cát Sơ Thanh hôn hai má Từ Man, trong mắt là lửa giận không chút che giấu.

Từ Man để mặc hân hôn, an tâm tựa vào người Gia Cát Sơ Thanh, khẽ cười nói: “Còn có thể làm gì, bất quá là muốn nói cho muội biết nay nhà họ Hoàng của nàng ta trong cung kiêu ngạo cỡ nào, bảo muội thức thời thôi.”

“Còn nhớ lúc nhỏ nàng ta là một cô bé tri kỷ hiểu chuyện, thật không ngờ càng lớn lại càng cổ quái.” Gia Cát Sơ Thanh hai mắt lạnh băng, nắm tay Từ Man đi vào nội thất.

Từ Man được bàn tay ấm áp nắm chặt, trong lòng lại phỉ nhổ, cô bé kia trước đây đúng thật là rất tri kỷ rất hiểu chuyện, nhưng tiếc rằng còn chưa lớn đã thay đổi tim, biến thành một cô gái đã sống lại một kiếp, tâm tư đã sớm phức tạp đa dạng, hơn nữa vị biểu ca mà người ta gần như đã gửi gắm tinh thần, lại xem nàng ta là kẻ thù phản bội còn chưa tính, còn cười nữ nhân mà nàng thống hận nhất, nàng ta mà còn sạch sẽ như một đóa hoa sen trắng, thế thì Từ Man thật sự nghi ngờ cuốn truyện này có phải là truyện thánh mẫu hay không nữa.

Vào nội thất, Từ Man còn chưa kịp ngồi xuống giường nhỏ, đã bị Gia Cát Sơ Thanh dùng môi phủ lên, hơi thở Từ Man bỗng rối loạn, cánh môi khẽ mở, khoác tay lên bả vai Gia Cát Sơ Thanh, hai người bắt đầu hôn đến quên cả trời đất. Hôm nay Gia Cát Sơ Thanh rõ ràng cấp bách hơn ngày thường, đầu lưỡi Từ Man truyền đến từng cơn đau đớn, rõ ràng biểu hiện nội tâm Gia Cát Sơ Thanh là sợ hãi cùng bất an cỡ nào.

Kỳ thật từ trước đến nay, Từ Man cũng không hiểu rõ lắm về tình cảm vừa nồng đậm vừa mãnh liệt này của Gia Cát Sơ Thanh, đối với loại tình cảm như vậy, ở trong thế giới hiện đại vốn chỉ coi trọng vật chất, thì khả năng tồn tại của nó gần như bằng không, ít nhất trong khoảng thời gian Từ Man sống qua, ngoại trừ trong tiểu thuyết, nàng chưa từng nghe hoặc thấy qua.

Rốt cuộc là loại tình cảm thế nào, mà có thể khiến cho một cậu bé, nâng niu một cô bé khác trong lòng bàn tay, cẩn thận che chở, từ trân trọng như đối với em gái, đến tình cảm ngây thơ của thiếu niên, rồi lại đến chấp niệm không cưới ai khác ngoài nàng. Chẳng lẽ hẳn chưa từng mờ mịt, chưa từng hối hận qua, hoặc là không có thời điểm không kiên trì nổi sao?

Từ Man biết mình thích Gia Cát Sơ Thanh, thậm chí là yêu hẳn, nhưng nàng tự hỏi so với tình cảm của Gia Cát Sơ Thanh, mỗi lần gặp mặt là nàng thấy càng yêu thương hẳn hơn, nhưng cứ mỗi lần xoay người lại một lần phát hiện, chàng trai này còn quan tâm mình hơn mình tưởng tượng.

Mỗi khi Từ Man nghĩ đến tình cảm giữa nàng và Gia Cát Sơ Thanh, nghĩ đến dự vọng chiếm hữu của Gia Cát Sơ Thanh, đều có loại cảm giác may mắn, nếu giả như nàng không thể đáp lại tình cảm của hắn, hoặc là nàng có người trong lòng khác, thì có lẽ câu chuyện giữa nàng và Gia Cát Sơ Thanh, chắc chắn sẽ là một tràng bi kịch.

Đau lòng hôn trả Gia Cát Sơ Thanh, trong tình yêu của hắn luôn mang theo một tia dè dặt và áy náy sợ hãi vì tính kế mình, kể từ lần đầu tiên hắn đến gần mình, cũng đã xem như đặt bản thân hắn ở bên yếu thế trong tình yêu, giống như một câu nói của kiếp trước, ai yêu trước thì kẻ đó thua. Nhưng mà, Gia Cát Sơ Thanh chẳng những thua, còn thua một cách cam tâm tình nguyện, một cách vừa lòng thỏa ý.

“Sau này gặp phải chuyện này, trước tiên nhớ tìm huynh về, đừng một mình gặp những người đó, nếu muội có gì chẳng may, muội bảo huynh...” Gia Cát Sơ Thanh ghen cứng, cư nhiên không nói nên lời.

Từ Man liếm liếm làn môi mềm, vuốt lên hàng mày cau chặt của Gia Cát Sơ Thanh, đau lòng nói: “Chỉ là chút việc nhỏ thôi, đáng để huynh sợ thành như vậy sao, huynh đã nói vậy thì sau này muội không tự chủ trương nữa, được chưa?”

Thấy Từ Man đồng ý, Gia Cát Sơ Thanh mới giãn đầu mày, thở phào nhẹ nhõm, lại nhét nàng vào vòng tay, vùi trong căn cổ nàng, buồn bực nói: “Cái gì cũng có thể tùy ý, duy chỉ có muội là không được.”

Từ Man hai mắt dụi xuống, nhéo lỗ tai Gia Cát Sơ Thanh, có một người đàn ông cương chiêu mình, ở cạnh bên che chở mình, nàng còn cần phải lo lắng điều gì chứ.

Nếu giữa trưa Gia Cát Sơ Thanh đã trở lại, tất nhiên là phải đến hỏi thăm Mai bà bà và Cẩn bà bà một chút, vì hai vị bà bà an phận thủ thường, cho nên bữa trưa chỉ có Từ Man và Gia Cát Sơ Thanh cùng ăn trong chính

phòng. Lúc ăn trưa, Từ Man nói mẫu thân sẽ đưa một nhà hạ nhân đến hỗ trợ. Ban đầu Gia Cát Sơ Thanh còn rất thoải mái, nhưng càng nghe về mặt càng nghiêm túc, cuối cùng thậm chí quên ăn thức ăn trong chén, điều này khiến Từ Man thấy hẳn rất khác thường.

“Sau khi nhà kia đến đây, nhớ nhất định phải đưa đến chính phòng, huynh cũng muốn gặp một lần.” Gia Cát Sơ Thanh hồi thần nói.

Từ Man nghỉ trưa trong nỗi nghi ngờ, sau lại nhìn thấy một nhà gọi là hạ nhân kia, nhất thời, nàng hiểu được tâm tình khó hiểu của Gia Cát Sơ Thanh lúc bữa trưa.

“A Hi?” sau khi thấy người nọ, trước tiên Từ Man cho toàn bộ người không phận sự trong phòng lui ra, chỉ để lại hai người Thanh Mai Hương Xuân hầu hạ ở một bên.

Trước mắt nàng, Tôn Mẫn Hi mặc một thân quần áo ngắn vải thô, đầu đội mũ mềm, mặt cũng bị bôi đen thui, chỉ chừa lại cặp mắt to linh động kia, khiến Từ Man liếc mắt một cái đã nhận ra.

“Man tỷ tỷ.” Thanh âm mềm yếu mang theo ủy khuất của thiếu niên, đi tới toan nhào vào vòng tay của Từ Man, lại bắt gặp Gia Cát Sơ Thanh lơ đãng quét mắt nhìn qua, bèn hậm hực dừng bước trước mặt Từ Man.

“Sao đệ lại xuất cung đến đây?” Từ Man tiến lên giữ chặt ống tay áo Tôn Mẫn Hi, khẩn trương nói: “Chẳng lẽ trong cung đã thật sự không thể dung thân sao?”

Vừa nghe nàng nhắc đến, hốc mắt Tôn Mẫn Hi bỗng ửng đỏ, dùng ống tay áo xoa xoa mặt, nước nở nói: “Phụ hoàng vẫn mãi hôn mê bất tỉnh, a nương lại đổ bệnh nặng, trong cung thế nhưng không ai có thể làm chủ, nếu không phải sáng nay, Tiểu Liên Tử thái giám tùy thân của đệ ăn cháo tổ yến đệ thưởng xuống, đương trường học máu mà chết, a nương cũng không nỡ đưa đệ xuất cung. Nhưng dù vậy, cũng rất trắc trở, nếu không phải có cô

mẫu vào cung thăm bệnh, ngấm lại lúc này đệ còn quanh quẩn trong cung mà hết đường xoay sở nữa đây.”

Từ Man cả kinh lui lại mấy bước, cho dù nàng từng nghĩ tới biến hóa trong cung, nhưng đâu gì còn nuôi một chút kỳ vọng, nhưng hôm nay Tôn Mẫn Hi đáng thương hề hề đứng trước mặt mình, nàng còn lấy cái gì lừa gạt chính mình nữa. Hoàng mỹ nhân cũng đã dám động thủ mưu sát đích tử của cữu cữu, nói như vậy, chỉ cần quyền nhiếp chính vừa lọt vào tay Đại hoàng tử, phải chăng sẽ diệt trừ đến cữu cữu và cữu mẫu?

“Đệ đến một mình sao?” Gia Cát Sơ Thanh quét mắt đám người sau hần, nói là hạ nhân phủ công chúa đưa tới, nhưng trông họ hai mắt trong trẻo, tứ chi cường tráng, dáng đứng thẳng tắp, liền biết tuyệt đối không phải hạ nhân của nhà bình thường.

“Nô tài Quế Viên, thỉnh an quận chúa và đại nhân.” Người mập lùn nhất trong đám run lập cập đi ra, thi lễ với Từ Man và Gia Cát Sơ Thanh.

Tôn Mẫn Hi tiếp lời nói: “Hần là một thái giám thiệp thân khác của đệ, nay đệ chỉ có thể tin hần.”

“Việc này không nên chậm trễ, buổi chiều có một nhóm thương đội người Hồ muốn đi Hàng Châu, đệ mang theo thái giám bên người và vài thân vệ lập tức lên đường ngay.” Gia Cát Sơ Thanh không đợi mọi người tâm sự, lập tức phân phó nói.

Tôn Mẫn Hi hai mắt đỏ ngầu nhìn về nam tử đứng trên bậc thang, hần từng rất ghét người này, thấy hần dối trá, thấy hần vì có được Man tử tử mà không từ thủ đoạn nào, lại thật không ngờ, chính mình cũng sẽ có một ngày cần hần ra tay tương trợ. Hơn nữa nam nhân này cư nhiên không có một tia rồi rã hay không nguyện ý, quyết định thật nhanh. Tôn Mẫn Hi bỗng nhiên cảm thấy có lẽ Man tử tử nên cần một nam tử có khả năng đảm đương như hần.

“Không cần nghỉ tạm một lúc sao?” Từ Man vừa gặp biểu đệ, lại còn bộ dạng thế này, trong lòng không đành lòng nói.

“Không còn kịp nữa rồi, phải đi cửa sau, trong cung rất nhanh sẽ phát hiện đệ ấy mất tích, cũng sẽ biết màn hạ độc sáng nay thất bại, nay Hữu tướng nắm giữ triều chính, nhà họ Hoàng nắm giữ hậu cung, cho dù có vạch mặt với họ Hoàng hậu nương nương cũng làm được. Chỉ cần tiểu tử này an toàn, Hoàng hậu nương nương ở trong cung nhiều lắm là chịu chút gian nan, cũng sẽ không có nguy hiểm.” Gia Cát Sơ Thanh đỡ lấy bả vai Từ Man, kiên nhẫn phân tích cho nàng nghe.

Từ Man không nữ thì không nữ, nhưng cũng biết chạy nạn càng nhanh càng tốt, liền vội kêu Thanh Mai cầm ngân phiếu ra, lại mang theo mấy bộ quần áo vải bông chưa kịp phân phát cho hạ nhân, đưa cho Tôn Mẫn Hi, hy vọng thằng bé ở trên đường bớt chút khổ sở.

Gia Cát Sơ Thanh cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, đến phòng hạ nhân tự tiến cử bốn người thân thủ tốt nhất, cho Tôn Mẫn Hi mang theo, bảo bọn họ cải trang thành người làm công trên bến tàu, chỉ còn chờ thuyền người Hồ cập bến, liền lên thuyền rời đi.

Từ Man cố gắng bình tĩnh tiến trượng phu và biểu đệ ra cửa, mới trở lại chính phòng, nhìn những người lưu lại, trong lòng càng rối bời, song vẫn mở miệng hỏi: “Các người là do mẫu thân ta đưa tới? Đều biết võ nghệ?”

Ai ngờ, một người trong đó cư nhiên hành quân lễ, mở miệng lại là khẩu âm của Giang Tây, sau khi hỏi kỹ, Từ Man mới bừng tỉnh đại ngộ, những người này không phải là hạ nhân, mà ai nấy đều thân thủ bất phàm, chính là thân binh của Trực vương mà lần trước nhị ca đi tìm sách luyện sắt có liên hệ tới, cũng chính là một nhánh quân đội mà tổ phụ của Từ Man giấu ở địa phương để lưu lại bảo vệ một nhà họ.

“Nhanh, nhanh đi mời Mai bà bà đến đây.” Mặc dù thoạt nhìn những người này tuổi tác còn trẻ, dù đầu lĩnh cũng không hơn 40 tuổi, nhưng Từ Man vẫn muốn Mai bà bà đến xem thử một chút, những thứ bà bảo vệ năm đó, cho đến nay vẫn phát huy tác dụng của nó như trước.

Không nói đến Từ Man mời Mai bà bà đến ôn chuyện cùng nhóm tinh binh mới đến kia như thế nào, mà nói Gia Cát Sơ Thanh mang theo Tôn Mẫn Hi cùng mấy người còn lại, nhập bọn với những người làm thuê khuân vác, cùng đi về hướng bến tàu. Lúc đến gần bến tàu, Tôn Mẫn Hi cũng nghiêm túc, không nói hai lời cầm lấy một bao tải vác lên vai, xen lẫn trong đám người làm thuê, dĩ nhiên không nhận ra được.

Gia Cát Sơ Thanh quay đầu, khoe miệng gọi lên, cũng không nói gì.

Đoàn người khuân hàng, vừa vận dụng phải thương nhân người Hồ có quen biết trước đó, Gia Cát Sơ Thanh cười tiến lên chào hỏi, còn nói mình có một lượng hàng hóa muốn đưa đến Hàng Châu. Vị thương nhân người Hồ kia dường như có quan hệ không tệ với Gia Cát Sơ Thanh, vài câu liền đáp ứng Gia Cát Sơ Thanh, bảo hẳn cứ đưa hàng lên tàu, dọc đường sẽ để ý giùm.

Vì thế, hai đội người hợp thành một đội, Tôn Mẫn Hi với thân hình nhỏ gầy càng không dễ bị người phát giác.

Một đường này, cực kỳ trôi chảy, mãi đến khi tàu chở hàng nhanh chóng rời bến tàu, Gia Cát Sơ Thanh mới thăm thở phào, trên mặt chợt nghiêm lại, quay đầu lại nhìn huynh trưởng của Hoàng Tú Oánh cùng với một đội quan binh trong tay cầm binh khí, đang hộc tốc chạy tới, đáy mắt Gia Cát Sơ Thanh một mảnh hồ hững.

CUỘC CHIẾN THƯƠNG VỤ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 138: Vây Phủ Tìm Chồng

“Người nói cái gì? Ai bị mang đi?” Từ Man cả kinh đứng bật dậy, vốn một buổi chiều tâm tình không yên, mắt thấy sắc trời đã chập choạng tối mà Gia Cát Sơ Thanh còn chưa trở về, nhưng tóm lại vẫn lưu một tia hy vọng, lại không ngờ rằng, cuối cùng vẫn bị một quân sự trong cửa hàng của Gia Cát Sơ Thanh đến đánh vỡ.

“Hồi bẩm quận chúa, là đông gia (ông chủ) bị người nhà họ Hoàng mang theo thân binh bắt đi rồi ạ.” Quân sự rút bả vai, run sợ không dám ngẩng đầu, hẳn biết bọn họ không bảo vệ được Đông gia, ngộ nhỡ quận chúa truy cứu, bọn họ một kẻ cũng đừng hòng giữ được mạng.

Từ Man bấm lòng bàn tay mình, thầm cảnh báo chính mình càng ở thời điểm này, càng không thể hoang mang, mặc dù gấp đến độ hốc mắt ươn ướt, nhưng nàng cũng không thể nhe răng ngào một tiếng, còn phải trấn định nói: “Nói đi, lúc ấy là tình huống gì?”

Quân sự cẩn thận nhớ lại sự tình xảy ra trước đó, sợ quên phải mạnh mẽ quan trọng, sau lại sợ Từ Man thấy bọn họ không đủ tận tâm, bèn run giọng nói: “Trước đó đông gia có thông báo, buổi chiều có một lô hàng phải xuất cảng, chúng nô tài ben mang theo người và hàng đến bến tàu, vừa vặn gặp được thương nhân người Hồ từng làm ăn buôn bán cùng, tiện đường cùng lên chung thuyền, nhờ hẳn dọc đường để ý giúp. Ai ngờ thuyền vừa rời bến, đại lang của Hoàng phủ cư nhiên dẫn theo một đội thân binh bao vây tất cả chúng ta, nói là đông gia chứa chấp tội phạm quan trọng mà triều đình tróc nã, điều này... điều này sao có thể, người của chúng ta tất

nhiên không thể để họ mang đông gia đi, nhưng đông gia lại nói, nếu ngài ấy không đi, ắt sẽ thấy một màn máu sau đó, bèn bảo tiểu nhân chạy về phủ báo tin. Nói là bảo quận chúa đừng lo lắng, sáng sớm ngày mai, ngài ấy chắc chắn sẽ trở về nhà.”

Từ Man nghiêng rằng thật chặt, nếu không nàng quả thật có thể chửi thề trước mặt mọi người, nhà họ Hoàng rốt cuộc là cái thứ gì, buổi sáng nữ nhi đã xuất giá dẫn người tới cửa gây sự, buổi chiều nam nhi nhà họ liền bắt nam chủ nhân của phủ quận chúa đi? Dù thế nào, quả thật là đã xem thiên hạ này của họ Hoàng đúng không?

Từ Man xanh mặt, tiếp tục hỏi: “Trừ đông gia các người ra, còn có ai bị bắt đi không?”

Quản sự kia lắc đầu, rồi giải thích: “Đám người kia kêu chúng nô tài qua, sau khi nhìn qua từng người một liền để chúng nô tài đi.”

Cho quản sự đi, lúc này Từ Man mới cảm giác được trái tim mình trở về chỗ cũ, chỉ cần nhà họ Hoàng chỉ đưa đi mỗi Gia Cát Sơ Thanh, như vậy chứng minh, Tôn Mẫn Hi xem như đã tạm thời an toàn rời khỏi thành Kiến Khang. Ôm ngực, nàng không khỏi nghĩ tới mà sợ, giả sử ban này giữ Tôn Mẫn Hi ở lại phủ nghỉ ngơi một lúc như nàng nghĩ, như vậy chỉ sợ là sẽ không chạy thoát được.

Có điều, Từ Man đè nén nghi ngờ trong lòng, thương đội người Hồ kia, cũng có quá trùng hợp đi.

“Thanh Mai, truyền lời của ta, nói thị vệ trong phủ một nửa ở lại phủ, một nửa khác cùng theo ta, đến phủ Tả tướng quân một chuyến!” Từ Man vỗ bàn quát lớn.

Thanh Mai ở một bên không đồng ý nói: “Chủ mẫu, chuyện này có nên tìm Mai bà bà đến thương nghị một chút không, dù sao một mình ngài qua đó, e là không ổn cho lắm, vả lại trời đã tối...”

“Cho dù có đốt đuốc mang theo, ta cũng phải đi!” vừa nghĩ tới hiện tại Gia Cát Sơ Thanh trở thành tù nhân của Hoàng phủ, nói không chừng ngày mai sẽ bị đưa vào cung thụ thẩm, trong lòng Từ Man không thoải mái được.

“Vậy có nên báo cho phủ công chúa một tiếng không ạ?” Thanh Mai cũng biết không khuyên được quận chúa nhà mình, đành phải chuẩn bị thêm sự bảo đảm cho quận chúa.

Từ Man lưỡng lự một lát, phần tâm trạng kích động này, trong lòng cũng rõ ràng, nếu một mình đi không đòi được người, cuối cùng vẫn phải cầu đến chỗ phụ thân, còn không bằng đến cùng một lần cho nhất lao vĩnh dật. (làm một mẻ, khoẻ suốt đời)

“Chờ chúng ta đến phủ Tả tướng quân rồi, người lại sai người đến báo với phủ công chúa, chỉ tìm đại ca của ta là được rồi.” Từ Man quyết định nói.

Phủ Tả tướng quân cách khá gần nơi Gia Cát gia gặp nạn, xung quanh đều là nhà võ quan, phần lớn cũng có quan hệ cùng nhà họ Hoàng, nhưng võ quan được ở trong thành Kiến Khang, không ít người là không có thực quyền, vẫn chỉ có thể dựa vào võ quan địa vị cao, hòng mưu cầu chức vị cao hoặc là rời khỏi kinh đô mà có được thực quyền. Gần đây mặc dù biến hóa trên triều đình rất nhanh, nhưng vẫn như trước là Hữu tướng cầm quyền, quan văn không ngã. Nhưng rất rõ ràng, đám võ quan vì nguyên do Đại hoàng tử, đặc biệt là những kẻ từng dưới trướng Đại Đô Đốc, ít nhiều đều bắt đầu được trọng dụng. Điều này khiến cho đám võ quan trước nay vẫn bị chèn ép vì theo Đại Đô Đốc mà đắc tội Hoàng đế, nay trong lúc nhất thời sóng lòng cuộn trào, tất nhiên cũng bắt đầu nảy sinh một chút ý tưởng đại nghịch bất đạo.

Nhưng vào một ngày chạng vạng, chân trời phương xa ráng đỏ còn chưa lui hẳn, không ít nhà đã phát hiện cách đó không xa có một toán thân binh không biết từ đâu tới, người người trong tay giơ cây đuốc, ngọn lửa

chớp động, trong buổi chiều nhá nhem tối, lại nhìn không ra người đến rốt cuộc có bao nhiêu số lượng, chỉ cảm thấy trong khoảng lờ mờ, có một cỗ xe ngựa đi giữa, cũng không biết là nhân vật nhà nào.

Nhưng rất nhanh, đám người xem náo nhiệt phát hiện, đoàn người kia không phải chỉ đi ngang qua, mà mục đích rõ mồn một là hướng thẳng đến phủ Tả tướng quân. Điều này khiến cho những võ quan sớm đã đầu nhập vào nhà họ Hoàng, đang trốn một bên xem náo nhiệt, lập tức trong lòng sợ như chim vỡ tổ, sau lại sai một đầy tớ lẹ mạt canh giữ gần phủ Tả tướng quân nhằm lấy được tin tức trực tiếp.

Lúc này, cũng đồng dạng là giờ dùng cơm tối của phủ Tả tướng quân, mấy ngày nay huyện chủ không có trong phủ, nghe nói là dẫn con trai trở về nhà mẹ đẻ ở phương bắc thăm người thân. Điều này khiến cho Giang di nương bị chèn ép mấy năm nay, lại một lần nữa xoay người đi ra nghênh ngang quản lý chuyện trong phủ, mà Hoàng gia lão phu nhân trước kia bị con dâu sửa trị đến gần như vào Phật đường sống quăng đời còn lại, nay dường như thắt lưng không còn đau, chân cũng không còn run, nói chuyện càng phát ra lớn tiếng.

Ngoại trừ đám gia nô đến từ phương bắc mà huyện chủ lưu lại trông coi chính phòng là bọn họ không dám động ra, những nơi còn lại, người nên thay đổi thì thay đổi, nên chèn ép thì chèn ép, quả giống như vừa được thả ra từ ngục giam vậy, cả nhà đều thoải mái thành thoi. Duy chỉ có Tả tướng quân, vì thê tử về nhà mẹ, Giang di nương đi ra quản sự, liên hợp với mẹ chồng tạo áp lực với mình, ngay cả việc đi đến phòng di nương khác, đều phải nhìn Giang di nương rơi nước mắt hơn nửa ngày.

Chuyện này nếu là trước đây thì bình thường, nhưng từ khi thê tử vào cửa, bản thân thê tử đã là một mỹ nhân không tệ rồi, càng miễn bàn sau đó còn cho hăn nạp đủ loại di nương hương vị tươi mới, sớm đã nuôi cho khẩu vị của tướng quân trở nên kén ăn rồi, hơn nữa dầu gì Giang di nương đã lớn tuổi, lại thêm vài năm nay bị chủ mẫu áp chế, con gái lại xảy ra chuyện lớn,

con trai còn cưới phải một nàng dâu tính nết không ra gì, đâm ra tâm tình bà ta lúc nào cũng phiền muộn, dung nhan mà có thể bảo trì như lúc ban đầu, đó mới là lạ.

Cho nên, mặc dù gần đây nhờ muối muối của mình mà Tả tướng quân ở trong triều đình rất cuộc có thể giãn mi tươi cười, nhưng khi về nhà lại không phấn khởi nổi, một ngày trước cư nhiên còn mơ thấy bà vợ chẵn về phủ, trong lòng đúng là vui không kể xiết, đến khi tỉnh dậy, nhìn bà thiếp già bên cạnh mà nổi buồn bực không biết từ đâu đến trong ngực lại càng thêm dày đặc.

Sáng sớm hôm nay, chuyện nữ nhi dẫn binh lính đến phủ quận chúa thị uy bị người ta cản ngược lại, máu tươi đầm đìa trở lại Tào phủ, hãn cũng đã biết được, nguyên bản hãn còn cảm thấy muối muối bảo con gái mình đi thăm dò một cách phách lối như thế thật thiếu thỏa đáng, đặc biệt là khi nữ nhi bị người ta đánh vào mặt thế kia, giống như hãn bị người ta vả vào mặt vậy. Nhưng đến buổi chiều, dường như phong thuỷ luân chuyển, hôn phu của quận chúa cư nhiên bị con trai lớn của mình bắt về vì tội chứa chấp con trai Hoàng hậu. Hiện tại trong hoàng cung, Hoàng đế và Hoàng hậu không thể quản sự, Đại hoàng tử lại có quý nhân tương trợ, mắt thấy còn cách vị trí kia cũng không xa, đến cả đích tử của Hoàng hậu còn không để vào mắt, huống chi là một ả quận chúa nho nhỏ.

Có điều, hãn vạn lần không ngờ tới, mộng đẹp kia còn chưa kéo dài đến tối, phủ Tả tướng quân của hãn đã bị người bao vây kín mít.

“Người nói cái gì? Đại môn bị chặn kín?” Tả tướng quân Hoàng Hách Trùng cầm chiếc đuă gấp thịch nường loáng cái đánh rơi trên bàn.

“Dạ... phải ạ...” quản sự ma ma đến báo bị vẻ mặt sát khí của tướng quân dọa run bắn, mọi lời nói đều nuốt trở ngược xuống.

Hoàng Hách Trùng ném đũa, giận dữ nói: “Người trong phủ đâu? Ra hỏi xem sao lại thế này? Kẻ nào ăn gan hùm mật gấu dám động thủ trên đầu thái tử.”

Ma ma kia vội trả lời: “Nghe bên ngoài gọi, hình như là quận chúa đến đây.”

Hoàng Hách Trùng tức khắc nhìn về phía thứ trưởng tử của mình, người kia là do hăn bắt về, bây giờ thì phu nhân người ta đuổi tới cửa rồi. (thứ trưởng tử: con trai lớn là con của vợ bé)

“Còn dám tới cửa?” đạo gần đây vô cùng đặc ý, tự tin vượt bậc, Giang di nương buông đũa, cầm khăn tay chấm chấm môi, khinh khinh nói: “Nhà nàng ta chứa chấp khâm phạm của triều đình người, còn có mặt mũi tới cửa đòi người?”

Chỉ cần nhắc tới người có liên quan đến phủ công chúa, Giang di nương sẽ nổi lửa trong lòng. Không nói lúc trước vị công chúa kia gả vào nhà họ Hoàng, rồi lôi chồng mình đến ở phủ công chúa, quanh năm suốt tháng lại còn phải ở lại phủ công chúa; mà nói đến con gái mình rõ ràng thích tiểu tử nhà Gia Cát kia như thế, đến cuối cùng cũng là đưa con gái của tiện nhân kia vợ bỏ xách đi luôn. Cũng đáng đời thằng oắt kia có mắt mà không biết nhìn vàng ngọc, rơi vào kết cục tù tội hôm nay.

“Cứ nói là chúng ta phụng mệnh bắt người, đã đưa vào cung rồi.” tuy Tả tướng quân đối với phủ công chúa thập phần bất mãn, nhưng đối với vị quận chúa kia lại có cảm giác kỳ quái, có đôi khi thậm chí còn suy nghĩ vẫn vợ, giả sử lúc trước hăn cùng công chúa sinh hạ một vị quận chúa, vậy liệu sẽ có tính cách giống như Từ Man hay không. Cho dù suy nghĩ này thực hoang đường, nhưng có đôi khi hăn lại lơ đãng nghĩ tới.

Ma ma kia vẫn không đi, sắc mặt trở nên rất kém, rối rắm nửa ngày đành phải kiên trì nói: “Lão nô đã có nói, nhưng mà vị quận chúa kia chẳng

những không đi, còn... còn...”

“Nói, nàng ta có thể thế nào?” Hoàng Hồng Huy là thứ trưởng tử của Hoàng Hách Trùng, vốn được nuôi lớn như đích tử, hãnh từ nhỏ ở bên người mẫu thân, bị mẫu thân và tổ mẫu nuông chiều, lại dạy cho hắn có tư tưởng hoang đường rằng: mọi thứ của phủ tướng quân, sớm hay muộn đều là của hắn. Nhưng kết quả là, mẹ cả vừa đến, đệ đệ đích xuất lại ra đời, hơn nữa nhà mẹ đẻ của mẹ cả lại thế lực hùng hậu, tất cả ý tưởng mà hắn nhận từ nhỏ, đều biến thành bọt nước. Càng miễn bàn đến sau đó hắn còn cưới một nữ tử thế gia nhìn bên ngoài thì thân phận cao quý, kỳ thật bên trong nhà mẹ đẻ đã sớm rách nát không chịu nổi. Gần như là bị sự thay đổi quá đổi nhanh chóng kia, khiến cho từ tính cách đến nhân phẩm của hắn trở nên vừa vụn vụn vừa hung hãn hãn lên.

“Vị quận chúa kia quả thật y như một nụ bông phụ quê mùa.” Ma ma kia khóc không ra nước mắt nói: “Nàng ta cư nhiên thu gom tất cả thùng phân quanh đây, đem tất cả thứ bẩn thỉu đó hắt vào tường phủ nhà chúng ta... và cả cổng lớn nữa.”

oOo

Tác giả có lời muốn nói: được rồi, đúng là có hơi ghê tởm chút chút... (MTY: ờ.... chút chút)

Có người nói vì sao Hoàng đế và Hoàng hậu nhanh như vậy đã bị khống chế, bởi vì Đại hoàng tử là có mưu tính từ trước lại được giúp đỡ, phía trước đã có phục bút*, nói nữa là lộ hết, khụ khụ...

(phục bút: tình tiết, đoạn văn được bỏ lửng trước đó để dẫn ý cho những đoạn sau)

Nhưng rất rõ ràng, Hoàng đế người ta cũng không phải không có chuẩn bị nha, đây là một bàn cờ, ai có thể khống chế toàn cục, ai có thể thấy rõ tiên cơ, người đó sẽ có cơ hội thắng...

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 139: Không Tiếc Trả Giá

Từ Man ngồi trên xe ngựa, dùng khăn tay được thắm hương bịt kín miệng mũi, mới có thể ngăn được từng mùi tanh tưởi từ bên ngoài truyền vào. Nàng đã biết nhà họ Hoàng sẽ không dễ dàng mở cửa, vậy chi bằng cho bọn họ một chút kích thích nho nhỏ, để tự bọn họ đi ra gặp nàng là được.

“Hồi bẩm quận chúa, vách tường xung quanh và cửa hông đều đã hắt lên, còn muốn hắt nữa không ạ?” Thanh Mai trắng cả mặt mày, ghé tởm đếm mém điều ói ra.

Từ Man vén rèm cửa sổ xe lên, nhìn ra ngoài, nơi góc cua vốn có đông người bu quanh nhìn xem, hiện tại cả con đường đều không có một bóng người.

“Còn chưa có người đi ra sao?”

Thanh Mai lắc đầu, cảm thấy đến không khí cũng không hít vào được nữa rồi, rõ cũng tội cho đám người thủ bên trong, sợ là tất cả đã chạy đến nhị môn không chừng. Cũng may người nhà mình hắt phân xong liền chạy tới chỗ này, bằng không đứng ở cửa thể nào cũng bị thối đến hôn mê.

“Quận... quận chúa, bên trong đã có người đi ra.” Thanh âm bị bịt mũi của ma ma từ bên ngoài vọng vào. (không bịt có mà chết vì thối)

Từ Man rũ con ngươi, khẽ thở hắt một hơi, đoạn gọi lên khoe miệng lạnh lùng nói: “Cho người đưa người nọ lại đây.”

Ma ma kia vội chạy đi truyền lời, đợi người được đưa tới, vị ma ma kia không khỏi thầm khen chủ mẫu anh minh, người tới quả nhiên không phải là chủ nhân của Hoàng phủ, mà chỉ là một quản sự nhị môn nho nhỏ, có vẻ như người của phủ Tả tướng quân không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, coi rẻ hoàng gia.

“Thanh Mai, người ra thay ta hỏi một câu, phải chăng giá đỡ của phủ Tả tướng quân quá lớn, đến mức phải để cho quận chúa là ta đây đích thân đến cửa mời, cho dù Tả tướng quân hẳn ta giữ vai vế cao hơn ta, vậy thứ tử trong nhà hẳn, ta nhớ mấy ngày trước mới chuyển đến đây có đúng không.” Từ Man căn bản không muốn gặp quản sự gì kia, loại người gì thì sẽ dùng thủ đoạn đấy.

Chờ một lúc, Thanh Mai quay lại đáp lời, nghe ý tứ quản sự kia, nói gần nói xa không gì ngoài khoe khoang quan hệ giữa nhà họ Hoàng với trong cung, thậm chí còn châm chọc phủ quận chúa chứa chấp khâm phạm, lúc này không nhanh chân vào cung tạ tội, lại đến bao vây phủ tướng quân, sau này trong cung có trách tội xuống dưới, e là phủ quận chúa cũng không có được kết quả tốt.

Từ Man trừng mắt cười lạnh, gảy gảy đầy ngón tay phấn hồng trong suốt, không một tí dao động nói: “Trước đánh ba mươi gậy cho bản quận chúa, sau đó ném tới trước cửa Hoàng phủ.”

Đợi lúc người nhà họ Hoàng biết được quản gia nhà mình bị đánh rồi ném vào cổng lớn, bấy giờ bọn họ mới nhận ra rằng, cho dù toàn bộ Ngô quốc thay đổi bất ngờ, nhưng chỉ cần một ngày họ Tôn còn đương triều, một ngày công chúa vẫn còn, thì quận chúa chính là quận chúa, cho dù ngày thường vô thanh vô tức, cũng không phải kẻ bọn họ có thể tùy tiện làm khó dễ.

Vì không để cho người khác xem trò cười, Hoàng Hách Trùng định bụng điều động thị vệ trong phủ, thậm chí sai thân binh ra đuổi Từ Man đi,

hắn cũng không thể không đè nén cơn tức, xách trường tử tự mình đi ra đại môn nghênh đón.

Đây là lần đầu tiên trong mấy năm qua, Từ Man nhìn thấy huynh trưởng của Hoàng Tú Oánh – Hoàng Hồng Huy, ấn tượng trước đây đã sớm mơ hồ, nhưng hôm nay đứng trước mặt, vẫn là một vị nam tử cao gầy mặt đen, mắt mang âm trầm, tư thế cũng không cung kính.

Đồng dạng, cũng từng ấy năm tới nay, Hoàng Hồng Huy được nhìn Từ Man ở khoảng cách gần như thế, hắn chán ghét cúi hạ con người. Có lẽ muội muội hắn không biết, nhưng hắn thân là trưởng tử, lại là đứa bé có được trong lúc công chúa gả vào Hoàng gia. Từ khi hắn được sinh ra tới nay, đến lúc công chúa và phụ thân ly hôn rồi tái giá, trong quãng thời gian đó mặc dù hắn chưa hiểu chuyện, nhưng từ trong miệng mẫu thân nghe được rất nhiều chuyện. Tỉ như phụ thân không được về nhà; tỉ như rõ ràng mẫu thân và phụ thân tình cảm thâm hậu, lại chỉ có thể làm thiếp; tỉ như nếu công chúa sinh con, như vậy hết thấy Hoàng phủ đều phải giao cho đứa bé kia chứ không phải là mình. Hoàng Hồng Huy đến nay vẫn cảm thấy may mắn, nếu công chúa không ly hôn rồi tái giá, sợ là tình cảnh của hắn còn tệ hơn hiện nay.

Nói tóm lại, Hoàng Hồng Huy hắn bị biến thành thứ tử, bị vợ cả chèn ép cả đời, nguồn gốc tai họa chính là bắt đầu từ năm đó công chúa gả vào, nếu không Giang di nương nhất định đã có thể danh chính ngôn thuận gả cho Tả tướng quân, hắn và Hoàng Tú Oánh tội gì phải chịu hoàn cảnh xấu hổ bao nhiêu năm nay.

“Quận chúa rõ là phái đoàn thật lớn nhỉ.” Khí hăng tanh tươi khiến Hoàng Hồng Huy mặt nhăn nhú, nhìn đại môn nhà mình bắn đen một bãi, trong lòng càng thêm bất mãn.

Từ Man đứng trên bàn đạp xe ngựa, hơi cúi đầu, cao ngạo nhìn Hoàng Hồng Huy, thẳng thắn trực tiếp nói: “Giao phu quân của ta ra đây, bản quận

chúa lập tức mang người rời đi, nếu không, ta không ngại làm cho bộ của cả thành đều tụ tập tại đây đâu.”

“Người cũng không khỏi quá ngông cuồng rồi, Gia Cát Sơ Thanh kia cho dù là hôn phu của quận chúa, nhưng hãn ta che giấu khâm phạm của triều đình, thậm chí vừa rồi còn lên giúp chuyển đi, nếu không khai ra chỗ của khâm phạm, không nói phủ tướng quân, mà có là trong cung cũng sẽ tuyệt đối không thả người!” Hoàng Hồng Huy nhếch đôi mày rậm, chẳng chút sợ hãi mà nói, nay Gia Cát Sơ Thanh ở trong tay hãn, chờ ngày mai đưa vào trong cung, lại hầu hạ đại hình một phen, cũng không tin hãn ta không nhận tội.

“Chứng cứ đâu?” Từ Man quát lớn: “Người cùng lắm chỉ là một tên tiểu tướng quen không có thực quyền, có tư cách gì bắt hôn phu của ta, là hoàng thượng hạ ý chỉ cho người, hay là mật chỉ nói miệng?”

“Là Đại hoàng tử điện hạ.” Hoàng Hồng Huy chấp tay đến hướng đông, ngạo nghễ nói.

Từ Man bỗng bật cười ha hả, sau đó tiếng cười chợt ngắt, hung tợn nói: “Vậy bảo hãn tự mình đến phủ ta bắt người, ta muốn xem, cái gì mà khâm phạm triều đình, trước khi không có chứng cứ, lại dám bắt người của ta!”

Hoàng Hồng Huy bị ánh mắt lạnh như băng của nàng chế trụ, gót chân hơi động, trong lòng lại biết khâm phạm triều đình gì kia cũng chỉ là ngụy trang, nếu người trong thiên hạ đều biết Đại hoàng tử tại lúc chưa đăng cơ, đã bắt tay vào trừ khử con trai trưởng của chính cung Hoàng hậu, sợ là sẽ bị người trong thiên hạ cười nhạo không nói, còn có thể nghi ngờ ngôi vị Hoàng đế liệu có lai lịch chính thống hay không. Dù sao thiên hạ này vẫn chưa hoàn toàn là thiên hạ của nhà họ Hoàng, cho dù Hoàng mỹ nhân nắm được hậu cung, nhưng cũng không có nghĩa là thiên hạ này sẽ không lên tiếng phản bác.

“Thế nào? Quận chúa đây là muốn kháng lệnh ư?” hai mắt Hoàng Hồng Huy híp lại thành một đường, bên ngoài Từ Man quả thật dẫn theo không ít người đến, nhưng phủ Tả tướng quân bọn họ đã sớm không còn là Ngô Hạ A Mông ngày xưa nữa rồi, gần đây hạ bộ tập trung lại, lại thêm phụ thân còn được Hoàng mỹ nhân ủy thác trọng trách, còn có thể sợ đám thị vệ trong phủ quận chúa con con này sao?

* Ngô Hạ A Mông: câu nói này có một điển tích đi kèm nó:

Sau khi Tôn Quyền lên nắm đại quyền Đông Ngô, ông đã “thay máu” gần như toàn bộ tướng lĩnh, đào thải những người “năng lực kém”.

Lữ Mông biết tin bèn cho cấp dưới “thanh lý” vật dụng dư thừa trong quân, lấy tiền “nâng cấp quân trang”, đồng thời tăng cường luyện tập.

Khi Tôn Quyền duyệt binh, nhìn thấy đội ngũ của Lữ Mông thì rất hài lòng, nhận định Mông có tài trị quân, bèn giao thêm binh sĩ cho ông.

Về sau, Lữ Mông theo Tôn Quyền chinh chiến khắp nơi, bao gồm đại chiến Xích Bích, lập nhiều đại công, địa vị không ngừng lên cao.

Lữ Mông vốn là võ tướng, Tôn Quyền bèn khuyên ông đọc sách, Mông thoái thác nói công việc bận rộn không có thời gian.

Tôn Quyền lại khuyên – “Ta chỉ cần người đọc hiểu sách vở. Lẽ nào người còn bận hơn cả ta?”

Từ đó Lữ Mông mới bắt đầu nỗ lực “dùi mài kinh sử”, lâu ngày tri thức của ông vượt xa nhiều văn thần cùng triều. Trong khi đó, Lỗ Túc vốn là “Nho tướng”, nên ông có phần xem thường Lữ Mông.

Một lần, Túc đi qua nhà Lữ Mông, vừa hay nghe thấy Lữ Mông nói về 5 kế sách phòng bị Quan Vũ. Lỗ Túc nghe xong ngỡ ngàng, thốt lên rằng – “(Lữ Mông) không còn là Ngô hạ A Mông nữa rồi”.

Lữ Mông đáp – “Lâu ngày không gặp, nên nhìn người bằng con mắt khác”, ý nói bản thân ông đã tiến bộ, Lỗ Túc không nên xem nhẹ như trước.

Từ đó, Lỗ Túc và Lữ Mông trở thành bạn tốt, câu nói của Lữ Mông đến nay đã trở thành câu thành ngữ nổi tiếng.

“Kháng lệnh? Kháng lệnh của ai?” Từ Man tròn mắt, hừ lạnh nói: “Cửu cửu ta bây giờ đang hôn mê bất tỉnh trong cung, Đại hoàng tử lên thay thế, bèn chuẩn bị thu thập những thân thích là chúng ta ư?”

Những lời chỉ trích nhạy cảm như thế, trong lòng Hoàng Hồng Huy đánh thót một cái, tuy rằng hiện tại tôn thất hoàng gia, quan hệ trực hệ nhất chỉ có Hoàng đế và một nhà của vị lão hoàng thúc kia thôi. Nhưng không có nghĩa là không có huyết mạch khác của hoàng gia lưu lại, dù sao người từng lên nắm quyền cũng không thiếu, nếu chiếu theo thân thích mà Từ Man tính toán, thì có rất nhiều thế gia có bối cảnh, gần như có thể xem là thân thích của hoàng gia. Nhưng mà, hiện tại nhà họ Hoàng vẫn không muốn trở mặt cùng những hoàng thân quốc thích kia, thậm chí còn có lòng mượn sức, nhưng nếu những lời này của Từ Man lọt vào tai của những nhân tinh kia, sẽ mang đến hậu quả gì, không một ai biết. Chỉ vì tổ phụ của Đại hoàng tử lúc trước tàn sát biết bao nhiêu người mới có thể ngồi lên được vị trí kia, cho nên ai cũng không cam đoan được, Đại hoàng tử tương lai sẽ không ‘thu nợ xong sẽ tính sổ’.

“Quận chúa xin ăn nói cho cẩn thận!” Hoàng Hồng Huy lớn tiếng chặn lại: “Đại hoàng tử trước nay là người trạch tâm nhân hậu (người nhân hậu), lại còn cùng quận chúa lớn lên từ bé, quận chúa sao có thể nói xấu huynh trưởng?”

Từ Man biết hẳn muốn tìm cách gài bẫy mình, nhưng nàng căn bản không cho phép bị quy chụp, vẻ mặt ngang ngược nói: “Ta mặc kệ người nói cái gì, hôm nay nếu người không thả hôn phu của ta ra, thì đừng trách

ta không khách khí, ném phân không được, chúng ta liền giết người, không phải người không mở cửa sao? Đám tôi tớ trong phủ ở mãi trong nhà sao, người một khắc không ra cửa sao? Không thả người, ta sẽ đem toàn bộ người nhà của gia nô trong phủ người lôi đến cổng lớn, qua một khắc thì giết một người, đến lúc đó toàn bộ thi thể treo bên dưới tấm bảng phủ tướng quân!”

Từ Man nói tất nhiên không phải là thường dân, phủ nhà ai mà không có mấy phòng hạ nhân, đều là cả nhà bán thân cho phủ, nếu quận chúa muốn giết vài kẻ tiện dân, trừ việc ở mặt đạo đức sẽ bị người ta chất vấn ra, về phần mạng của những người đó, cùng lắm là đền bù chút ngân lượng cho phủ tướng quân thôi. Nhưng sợ hãi của hậu di chứng, cũng có thể lan tràn đến toàn bộ trong phủ, nhà ai mà không có tỷ muội thân thích, nhà ai mà không có cha mẹ con cái, nếu quả thực như thế, e là phủ phủ tướng quân sẽ đại loạn. (chỉ là nô tài nên tùy tiện được giết)

“Người... người chỉ là một phụ nhân trong nội trạch, mà lại có bụng dạ ác độc như thế ư!” Hoàng Hồng Huy bị một lời đầy máu của Từ Man dọa sợ, lúc trước mặc dù hẳn từng nghe nói Từ Man điêu ngoa tùy hứng, cũng chỉ cho là thủ đoạn của tiểu nữ nhi, mặc dù muội muội vẫn luôn oán hận bên tai, hẳn cũng chưa từng dùng con người xem qua Từ Man.

Từ Man che mũi, vung tay lên, nửa câu cũng không muốn nói thêm, chỉ quay đầu nói với thân vệ phía sau: “Lên cho ta, ta cũng không tin, lật cả phủ tướng quân, cũng sẽ không tìm thấy Gia Cát Sơ Thanh!”

Hoàng Hồng Huy nghe vậy nổi giận, hậu viện là chỗ nào, kia đều là chỗ của nữ quyến, trong đám thân vệ mặc dù có nữ nhân, nhưng không hề ít nam tử, nếu hôm nay bị Từ Man lục xét viện, thì nữ nhân trong nhà ngày sau còn làm người nữa được hay sao.

“Ta xem ai dám!”

Từ Man không nói hai lời, từ bên hông rút roi ra, đương lúc Hoàng Hồng Huy còn chưa định thần, bèn dùng roi cuốn lấy cổ Hoàng Hồng Huy. Hoàng Hồng Huy kinh hãi, muốn dùng hai tay kéo thân roi kia ra, lại thấy mỗi lúc một chặt hơn, cứ nhiên nhất thời không thể giãy ra được, hai mắt không khỏi cũng trở nên khủng hoảng.

“Nói với người bên trong, nếu không thả Gia Cát Sơ Thanh ra, ta sẽ siết đứt cổ hần!” tay cầm cán roi của Từ Man có chút mướt mồ hôi, nhưng ở trên mặt nàng vẫn cố giả vờ lạnh lùng, khoe mắt lại gắt gao nhìn nhất cử nhất động của Hoàng Hồng Huy.

Đám chó săn bên người Hoàng Hồng Huy nào từng gặp qua chuyện này, mọi ngày đều là bọn chúng ở bên ngoài hoành hành ngang ngược, ức hiếp dân thường đã quen. Đến lúc này chỉ một con nhóc hung hãn, gần như đã bóp chặt cổ chủ thượng, sợ sẩy một cái, sợ là thật sẽ đầu rơi xuống đất, bèn ba chân bốn cẳng chạy vào trong.

Lần này, quả đúng chỉ chờ trong giây lát, bên trong chẳng những Tả tướng quân đi ra, còn có cả Hoàng gia tổ mẫu cùng với vị Giang di nương nghe danh không bằng gặp mặt kia, lúc này đang khóc như hoa lê dưới mưa, nhìn không có chút nào là thống khổ, miệng lại hoàn toàn không hề thực giống như vẽ mặt, từng câu lại từng câu ác độc trong miệng tuôn ra.

Đương lúc hai bên giằng co, Từ Man sai người đi qua đem cái gối thêu hoa – Hoàng Hồng Huy trối lại, ép buộc Tả tướng quân giao Gia Cát Sơ Thanh ra, nhưng Tả tướng quân vẫn một mực khẳng khẳng Gia Cát Sơ Thanh đã được đưa vào hoàng cung. Hai bên tranh cãi kịch liệt, đợi đến lúc trăng đã lên cao, vật thối xung quanh hun cho mọi người choáng váng đầu óc, mà vẫn chưa có kết quả.

Từ Man cầm thanh đoản đao, sau khi nàng kiên nhẫn mài bóng loáng xong, bèn đi tới cạnh Hoàng Hồng Huy.

“Đội đã!” Xa xa tiếng vó ngựa vang dội, dường như có người la lớn:
“Đây là một hiều lằm, hiều lằm a!”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 140: Đôi Bên Can Thiệp

Trước đó Hoàng Hồng Huy ý mình là nam tử, nơi này lại là địa bàn của hãn, sau lưng hãn còn có không ít tùy tùng biết võ, cho nên đối với một tiểu phụ nhân hơn mười tuổi như Từ Man, căn bản hãn không để vào mắt. Cho dù Từ Man cũng dẫn thân vệ đến, nhưng hãn chung quy không ngờ Từ Man sẽ thật sự ra tay, lại còn vừa ra tay đã bắt trói được mình, dường như hoàn toàn chẳng đếm xỉa gì đến bất cứ người nào của phủ Tả tướng quân.

Hoàng Hồng Huy bị trói ở một bên, trong lòng vừa giận vừa sợ. Hãn tức giận vì bị mất sạch thể diện trước mặt gia nhân cùng với thuộc hạ, còn sợ hãi Từ Man thật sự nổi điên, nói không chừng không thả Gia Cát Sơ Thanh, hôm nay hãn sẽ bỏ mạng tại đây, đến lúc đó cho dù trong cung có truy cứu, cũng sẽ không vì một thứ tử do di nương sinh ra là hãn đây, mà tức khắc trở mặt với phủ quận chúa và phủ công chúa, thế chẳng phải hãn không vơ vét được cái gì, mà ngược lại còn rơi vào kết cục thê thảm sao.

Cũng may, phụ thân không khoanh tay đứng nhìn, ngay cả tổ mẫu cũng được dìu đi ra, Hoàng Hồng Huy nghe tổ mẫu và a nương phản nộ mắng, cúi gằm đầu, nghiêng răng ken két, hãn cư nhiên lại rơi vào hoàn cảnh bẽ mặt như này, tất cả những thứ này đều do con nha đầu khốn kiếp này ban tặng, chờ hãn có thể thoát khỏi, một ngày nào đó, hãn nhất định sẽ cho nó hối hận vì điều hôm nay nó gây nên! Về phần tên hôn phu Gia Cát Sơ Thanh của nó, hiện nay không phải còn bị giam cầm trong địa lao của phủ sao, tối nay hãn sẽ đòi lại lỗ lã trên người hãn ta.

Nhưng không đợi hai bên đưa ra quyết định gì, Hoàng Hồng Huy chợt nghe từ xa có người giục ngựa chạy đến, hần nường theo ánh lửa trên cây đuốc của thân vệ Từ Man mang theo, nhìn ra xa, bấy giờ mới phát hiện, người tới không chỉ một người, mà thậm chí sau lưng còn dẫn theo không ít thân vệ tùy thị.

“Ái chà chà, đã tới chậm đã tới chậm.” Người nọ xuống ngựa, vẻ mặt vốn đang tươi cười bỗng dưng nhăn nhó, một tay bưng kín miệng mũi, một tay dùng cây quạt quạt gió, buồn nôn nói: “Cái... cái mùi này.... ọe...”

Mặc dù Từ Man từng gặp qua người này, nhưng khi bắt gặp hai người phía sau, hai mắt nàng rực sáng, khoe miệng cũng cong lên, kêu to: “Tiểu cữu cữu, đại ca, Hương lang quân!”

Nam tử cầm quạt cau mày, song vẫn cười nói: “Tiểu nha đầu, mới lâu ngày không gặp, mà tình tính càng không được nha.”

Từ Man thầm than người này tuy tuổi đã vượt qua 40, nhưng ông trời dường như đặc biệt ưu ái hẳn, nhìn hần nhần mày che mắt một cách phong lưu khí khái, còn tưởng thật là thiếu niên lang nhà ai, cái bản mặt non choẹt kia mấy năm nay không biết đã lừa được bao nhiêu người rồi.

“A Man cũng thật là, âm thầm lặng lẽ đã tự mình đến trước rồi.” Từ Hải Sinh cầm roi ngựa, chấp tay xem như khách khí nói với Tả tướng quân đã sớm xanh mặt đứng trước cửa: “Đều là lỗi của xá muội, mong tướng quân bỏ quá cho.”

Tả tướng quân Hoàng Hách Trùng vừa thấy thế trận này, trong lòng liền lộ bộ một chút, tuy thoát nhìn người tới cũng xem như có lễ phép, nhưng rõ ràng không phải về phe nhà mình, ngược lại càng như là vội tới làm chỗ dựa cho nha đầu kia hơn. Đây nếu là người khác còn đỡ, nhưng trong ba người nọ, một vị là công tử Tiềm của nhà hoàng thúc gia gia, tuy say mê thương trường không vào con đường làm quan, nhưng ai cũng biết,

lão hoàng thúc đối với hần vậy mà yêu thương cưng chiều cỡ nào. Hần ta trước nay lại là người hào sảng, trong phủ hoàng thúc, quan hệ giữa hai vị đích tử cùng thứ tử là hần cũng luôn luôn hòa thuận. Hôm nay hần đến đây, thực dễ dàng khiến cho người ta liên tưởng đến Vương phủ cùng vị hoàng thúc sau lưng hần.

Một người nữa là ca ca ruột của quận chúa, nay đã là thế tử Trục vương cũng đến, sợ là trước đó đã truyền tin đi, cho dù Trục vương đã trở thành tước vị nhàn tản, nhưng chung quy trong quân đội cũng còn tồn tại vài vị tướng lĩnh năm đó không đi theo Trục vương đến Tử Thành chịu chết hoặc là thủ hạ của Trang Thành, đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sao Hoàng mỹ nhân mặc dù kiêng kỵ phủ công chúa, cũng không dám ngăn nài ở ngoài cung, hoặc là có động tác lớn gì. Huống chi công chúa Ngô quốc trước nay luôn tôn quý, trừ phi Đại hoàng tử có động tác gì lớn, nếu không thật sự không nên động tới.

Buổi chiều không nên nghe lời trưởng tử, mà lúc ấy nên trực tiếp đưa người vào cung, bằng không phải rước lấy phiền phức này.

“Thế tử, không phải lão phu vô lễ, mà là hành động cử chỉ của lệnh muội thật sự không thỏa đáng.” Ánh mắt Hoàng Hách Trùng đảo qua cổng lớn và vách tường nhà mình, một cơn buồn nôn trào lên.

Hiển nhiên Từ Hải Sinh cũng không dự đoán được thủ đoạn của Từ Man sẽ như thế này... Cho nên hần vội tăng hăng một tiếng, cười trả lời: “Ta thay xá muội xin lỗi một tiếng, thật sự là trong tình thế cấp bách, nhân chi thường tình, theo lẽ cũng có thể thông cảm.”

Hoàng Hách Trùng bực mình, lời này ý nói là nhà họ Hoàng hần không hiểu nhân tình ư?

“Ta cũng rất tò mò, hôm nay một lô hàng là ta nhờ Sơ Thanh thay ta gọi người Hồ chuyển đến Dương Châu, làm sao lại khiến Sơ Thanh bị mời

đến phủ tướng quân chứ? Là lô hàng kia của ta có vấn đề gì sao?” công tử Tiềm nhoẻn đôi má lúm đồng tiền giống như của Từ Man, giọng mang thành khẩn nói.

Từ Man vừa nghe hai chữ Dương Châu, trái tim lơ lửng liền thả xuống, phải chăng đây là nguyên nhân Gia Cát Sơ Thanh tin tưởng ngày hôm sau sẽ trở về nhà. Nàng lại đảo mắt nhìn Đoàn Hương phía sau công tử Tiềm, mặc dù hắn vẫn không nói chuyện, nhưng điệu bộ thung thỉnh kia, không giống như là người tới cứu người.

“Chuyện này nói ra rất dài dòng, chi bằng mời các vị vào phủ nói chuyện, dù sao nơi này cũng quá không tiện.” Hoàng Hách Trùng quay đầu phân phó người dẫn đám nữ quyến trở vào, không nhìn đến ánh mắt cầu xin của Giang di nương, trực tiếp sai người cường chế đuổi về hậu viện, lúc này không phải là lúc đùa giỡn với tiểu cô nương.

“Không cần!” Công tử Tiềm gập cây quạt lại, gõ gõ vào lòng bàn tay, chả chút quan tâm nói: “Ngày mai ta còn một lô hàng, nếu không có Gia Cát Sơ Thanh, ta cũng không dám nhập vào, bản lĩnh thưởng thức đồ chơi văn hóa của hắn còn sắc bén hơn chương quỳ trong tiệm của ta, hôm nay ông cứ thả hắn ra cho ta, chờ ngày mai tìm rõ sự tình, ta lại cho ông đem trở về. Đến lúc đó các người có ân oán gì, ta đều mặc kệ.” (đồ chơi văn hóa: chỉ những vật dùng để thưởng ngoạn)

Từ Man thiếu chút nữa bật cười, người nọ một khi được thả ra còn có thể có lúc trở lại ư?

Hiển nhiên Hoàng Hách Trùng cũng nghĩ tới điểm ấy, cho dù công tử Tiềm có ba hoa chích choè nói gì đi nữa, nhưng kết quả là vẫn muốn đem người đi.

“Việc này cũng không phải một tướng quân như ta có thể làm chủ được.” Hoàng Hách Trùng híp đôi mắt hổ lại, thản nhiên nói.

“À?” Công tử Tiềm âm điệu có chút kỳ quái, ngay cả nụ cười cũng không đến đáy mắt, “Dù thế nào? Gia Cát Sơ Thanh kia là muốn tạo phản, hay là lén bán hàng cấm? Cự nhiên đến cả tướng quân cũng không làm chủ được?”

“Cũng không phải là như thế...” Hoàng Hách Trùng vội vàng nói.

“Tướng quân, ông cũng đừng quên, Gia Cát Sơ Thanh đã cưới A Man, hẳn xem như cũng là một nửa người hoàng gia.” Công tử Tiềm lại giống như hảo tâm nhắc nhở nói: “Cửu cửu ruột của A Man tuy bị bệnh, nhưng con bé cũng không chỉ có một cửu cửu đâu.”

Hoàng Hách Trùng siết chặt đấm tay, đây là công khai uy hiếp, mà hẳn lại không thể phản bác, chỉ có thể nói: “Trong cung có một phạm nhân trọng yếu đào thoát, theo báo cáo khả năng có liên can đến Gia Cát đại nhân, lão thần cũng chẳng qua giải quyết việc công, còn thỉnh chư vị đừng làm khó lão thần.”

“Theo báo cáo? Người nọ đâu? Kêu ra ta hỏi thử.” Công tử Tiềm thuận miệng nói.

Hoàng Hách Trùng nào dám làm cho người kia ra, chuyện này nếu thật sự bị hỏi ra kỹ càng, thì chuyện con trai của Hoàng hậu mất tích sẽ bị lộ ra, bây giờ Đại hoàng tử căn cơ chưa ổn, sợ là sẽ làm sự tình càng trở nên phức tạp, cũng càng bất lợi đối với sau này.

“Việc này...” Hoàng Hách Trùng thầm muốn kéo dài thời gian, chắc chắn tâm phúc trong phủ đã được tin, sẽ tìm một cơ hội đưa Gia Cát Sơ Thanh đến chỗ hẳn, bây giờ bất quá lá mặt lá trái cùng những người này, tìm thời cơ cứu con trai về thôi.

“Chẳng lẽ, tướng quân còn nghi ngờ cho rằng bản công tử cũng có chứa chấp khâm phạm?” Công tử Tiềm ngưng cười, lạnh lùng nhìn Hoàng Hách Trùng, hiển nhiên đã không còn kiên nhẫn.

Hoàng Hách Trùng hai bên tóc mai rịn đầy mồ hôi, cũng không phải hấn sợ những người này, chỉ là có chút sợ tình không thể không khiến hấn ấn nhẫn, không thể nhất thời tỏ rõ uy phong được.

“Tất nhiên là không rồi.”

Công tử Tiềm xua tay ngắt ngang, không kiên nhẫn nói: “Nếu tướng quân đã không chịu giao người ra, ta đành tự mình đi vào tìm vậy.”

Hoàng Hách Trùng vừa thấy tư thế này, là muốn xông vào a, hấn vội cho người ngăn chặn cổng lớn thối hoặc lại, không vui nói: “Công tử làm như thế, đặt phủ tướng quân của ta ở chỗ nào, đặt Hoàng mỹ nhân cùng Đại hoàng tử trong cung ở đâu?”

“Cái đó ta quản không được a, ngày mai ta phải cần người kia rồi, hôm nay phải mang đi thôi!” Công tử Tiềm cũng cực kỳ bất mãn, chưa từng có ai dám không nể mặt hấn như thế.

Trước cổng lớn phủ tướng quân chẳng những mùi hôi ngút trời, còn có nhân mã vây quanh mỗi con đường tranh cãi không ngớt, nhưng Từ Man lại phát hiện đại ca và Đàn Hương chỉ đứng nhìn, rất ít chen vào nói, nhưng ngẫu nhiên thường đưa ánh mắt trấn an đến nàng.

Đương lúc Từ Man nghĩ không ra, bèn bắt gặp một mảng đuốc từ xa đã có thể nhìn thấy tiến tới gần, tim Từ Man nhất thời thắt lại, cổ kiệu đi đầu kia vừa nhìn liền biết là đến từ trong cung.

Quả nhiên, cổ kiệu dừng trước đại môn, một thái giám lớn tuổi vừa mới xuống kiệu đã thiếu chút nữa ói ra, dáng vẻ như sắp ngã xỉu đến nơi, sau đó vội vàng truyền lời lại, liền ba chân bốn cẳng dẫn người chạy biến. Chính là ý tứ trong lời kia, nói gần nói xa đều là báo cho mọi người, không được đến Hoàng phủ gây chuyện, nhưng không có nửa điểm nhắc đến Gia Cát Sơ Thanh.

“Nếu trong cung cũng đã phái người đến, vậy việc này liền coi như kết thúc đi.”

Công tử Tiềm nói xong câu này, chẳng những Từ Man ngẩn cả người, mà ngay cả Hoàng Hách Trùng cũng hoài nghi phải chăng mình lớn tuổi tai kém.

“Muội muội quả thật cũng nên trưởng thành rồi, đừng có làm chút việc nhỏ mà tranh chấp với người khác, thiếu kiên nhẫn, cho dù đại lang phủ tướng quân có thể nào, muội muội làm vậy cũng quá trớn rồi.” Nghe ý tứ của Từ Hải Sinh, chuyện này chung quy chỉ là vãn bối của hai nhà quây nên, hoàn toàn không có quan hệ gì tới vị hôn phu của quận chúa?

Từ Man nóng vội, mở miệng toan nói chuyện, đã bị Từ Hải Sinh đến gần kéo tay lại, khẽ lắc đầu. Nàng đành nuốt lời muốn nói xuống bụng, cúi đầu, sau đó không nói gì nữa, vén màn ngồi vào trong xe ngựa.

“Hiểu lầm, đều là hiểu lầm, đã nói rồi.” Đàn Hương tiến lên tự tay đưa trưởng tử Hoàng Hách Trùng qua giao lại cho Hoàng tướng quân, tình hình vốn đang giương cung bạt kiếm, cũng theo thái giám đến rồi đi kia, lặng yên biến mất.

Sau đó, ngay cả Hoàng Hách Trùng cũng chưa kịp định thần, nhóm người bọn họ bao gồm thân vệ của Từ Man, rào rào loáng cái rút sạch, ngay cả một câu nhàn thoại cũng không lưu lại. Hoàng Hách Trùng sắc mặt cổ quái nhìn ngã tư đường, đột nhiên thấy đây là một trò khôi hài.

“Đây là có chuyện gì?” Từ Man thấy đại ca cũng ngồi vào xe ngựa, lập tức lo lắng hỏi.

Từ Hải Sinh lại không giải thích, chỉ ngồi trên xe ngựa, vén rèm cửa sổ nhìn ra ngoài, Từ Man trái chờ phải đợi không được câu trả lời, nghĩ bụng có nên quay ra trực tiếp xông vào phủ tướng quân cứu người hay không, nhưng không đợi nàng hành động, rèm xe ngựa lại được xốc lên,

một người căn bản không có khả năng ở đây lúc này, cứ nhiên lông tóc không tổn hao gì tiến vào ngồi.

“Đại ca, A Man.”

Từ Man không thể tin được nhìn nam nhân ngồi bên cạnh, lẩm bẩm nói: “Sơ Thanh, sao huynh lại ở đây?”

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 141: Bốn Bề Biến Hóa

Từ Man không ngờ người nàng tâm tâm niệm niệm cư nhiên đã không còn ở trong phủ tướng quân, mà rõ ràng ngồi bên cạnh mình, dùng ánh mắt vừa sùng nịch vừa bất đắc dĩ nhìn mình, thật sự giống như nằm mơ vậy.

Gia Cát Sơ Thanh mặc dù quần áo có chút chật vật, nhưng gương mặt không hề tiêu tụy, hắc khế gợi lên khóe miệng, cầm tay Từ Man, than nhẹ một tiếng nói: “Huynh biết ngay là muội sẽ không nghe huynh mà.”

Từ Man nhớ lại lời của quân sự, dặn nàng ở lại trong phủ chờ hắc, ngày mai hắc sẽ về, mà nàng thật sự không để trong lòng, sau đó, không khỏi chột dạ, hai má nóng lên.

“Muội chỉ là lo lắng...”

Gia Cát Sơ Thanh thấy đáy mắt Từ Man nổi lên lệ quang, lòng nhất thời mềm nhũn, câu trách móc rốt cuộc nói không nên lời, chỉ có thể kề sát vào nàng dỗ dành nói: “Hôm nay có chịu thiệt không?”

Từ Man lắc đầu, nghĩ nàng đem phân người hắt vào phủ tướng quân hắc, mà đám người Hoàng Hách Trùng kia chỉ có thể giận mà không dám nói gì, cho dù sau này bọn họ sẽ trả thù, nhưng hôm nay nàng đã trút giận một trận đã đời.

“Huynh không thấy lúc ấy người nhà họ Hoàng mặt tái cỡ nào đâu, tuy muội cũng bị thổi đến choáng váng, nhưng trông cái đức hạnh kia của bọn

họ, trong lòng muội liền sáng khoái.” Từ Man thích thú bám vào lòng Gia Cát Sơ Thanh, để cho hắn ôm mình, ánh mắt nàng lấp lánh kể chuyện hôm nay, thậm chí còn hơi nhướn nhướn mày.

“Khụ khụ...” Thật sự không muốn bị bỏ qua hoàn toàn, nam nhân ho khan một tiếng.

Từ Man giật mình, lúc này sức nhớ trong xe còn có đại ca của mình, nhất thời từ cổ đến mang tai nàng đỏ gần như rỉ máu, tay cũng như bị giật điện rụt về, nhưng Gia Cát Sơ Thanh lại không thèm để ý, sắc mặt như thường nắm chặt tay Từ Man, tầm mắt quay sang Từ Hải Sinh, cười nói: “Đại ca.”

Từ Hải Sinh thầm than con gái gả ra ngoài đúng là hướng ngoại, cổ đèn nén chút chua chua trong lòng, hắn nghiêm mặt nói: “Sự tình đã xong rồi sao?”

Gia Cát Sơ Thanh nhéo lòng bàn tay Từ Man, trả lời: “Yên tâm, mớ đuôi kia đã xử lý xong rồi.”

Từ Man bất mãn đối thoại bí hiểm của hai người họ, trừng mắt nhìn Từ Hải Sinh nói: “Rốt cuộc là chuyện gì thế này, té ra mọi người thấy muội lửa bốc lên đầu, trong lòng vui lắm hả?”

Từ Hải Sinh hất cằm với Gia Cát Sơ Thanh, ra chiều chuyện không liên quan đến mình.

Gia Cát Sơ Thanh thân mật vén tóc Từ Man ra sau tai, chẳng chút lo lắng nhìn bộ dáng như mèo con xù lông của Từ Man, giải thích với nàng: “Trong phủ tướng quân có người của chúng ta, muốn đi ra không khó, chỉ là cần một thời cơ.”

“Vậy nếu bọn họ phát hiện huynh biến mất...” Từ Man sợ người của phủ tướng quân lại đến sinh sự.

“Hôm nay bọn họ sẽ áp giải Gia Cát Sơ Thanh tiến cung phục mệnh, nào ngờ trên đường gặp phải một đám cường đạo, bắt cóc giết người, từ tối nay trở đi Gia Cát Sơ Thanh sẽ biến mất tung tích.” Gia Cát Sơ Thanh dùng ngữ điệu bình thản nói ra kế hoạch kinh tâm động phách.

Từ Man lập tức định thần lại, xem ra hôm nay đại ca và tiểu cữu cữu đến đây, đều là bọn họ đã thương lượng từ trước. Chẳng qua do nàng mở đầu thì càng trở nên chân thật hơn thôi. Bất luận sự thật đến tột cùng là gì, người ngoài chỉ có thể nhìn thấy phủ Tả tướng quân bắt nhốt vị hôn phu vô tội của quận chúa trong phủ, thậm chí muốn áp giải vào cung, ai ngờ giữa đường gặp chuyện không may, vị hôn phu của quận chúa sống chết không biết, điều này có thể giúp Gia Cát Sơ Thanh có cơ hội làm rất nhiều chuyện.

“Ban đầu là bọn huynh muốn tìm cách khác loại bỏ đám tai mắt, nhưng vừa đúng lúc Tứ hoàng tử xảy ra chuyện, huynh bèn nghĩ có thể nhân cơ hội này đục nước béo cò một lần, chỉ là không muốn muội lo lắng thôi, vốn nghĩ sáng mai mạo hiểm về phủ sẽ nói với muội, bây giờ muội đã đến đây, huynh cũng sẽ không cần hồi phủ.” Gia Cát Sơ Thanh vẫn nắm tay Từ Man không buông, nói.

Từ Man rốt cuộc vỡ lẽ, Gia Cát Sơ Thanh chính là đang đợi cơ hội này để thoát thân, phải rời xa nàng một đoạn thời gian.

“Huynh phải đi bao lâu?” Nàng không hề hỏi hắn đi làm cái gì, nàng biết chỉ cần nàng hỏi, Gia Cát Sơ Thanh chắc chắn sẽ trả lời, tuyệt không qua quýt, nhưng nàng lại hèn nhát không có can đảm nghe.

“Ít nhất phải trốn tránh một thời gian, có điều chậm thì ba ngày, lâu thì mười ngày, huynh chắc chắn sẽ liên lạc với muội.” Gia Cát Sơ Thanh làm sao bỏ được nàng dâu mỹ miều như hoa này, đã tâm tâm niệm niệm bao nhiêu năm, chẳng ngờ mới thành hôn chưa bao lâu đã gặp phải chuyện xấu này, lại oái ăm ở chỗ là chỉ có hắn mới làm được.

Từ Man dùng ánh mắt kiểm chứng nhìn về phía đại ca nhà mình, thấy huynh ấy cũng gật đầu, trong lòng nhất thời trầm xuống, một cảm giác quyến luyến không thôi khiến mười ngón tay nàng cùng Gia Cát Sơ Thanh đan vào nhau, chặt chẽ không muốn tách rời.

“Ngoan, chờ qua việc này, huynh cùng muội đi du sơn ngoạn thủy được không?” Gia Cát Sơ Thanh làm sao nhẫn tâm nhìn người yêu thương lộ ra vẻ mặt cô đơn kia, lúc này hẳn còn chưa đi mà đã bắt đầu thấy nhớ rồi.

Không có tiếng trả lời, chỉ yên lặng nắm tay Gia Cát Sơ Thanh, ngay cả cánh tay cũng dính sát vào nhau. Cái gì cũng không muốn nói, Từ Man im lặng đợi xe ngựa chậm dần, đợi tiếng gọi từ ngoài của tiểu cữu cữu, rồi đợi Gia Cát Sơ Thanh cuối cùng hôn lên mi tâm nàng, một cách khắc sâu mà thành kính, tựa như lời thề vĩnh viễn không tương phụ.

“Mẫu thân từ trong cung đã lấy được vài giọt máu của cữu cữu, chỉ có Gia Cát Sơ Thanh biết Phạm thái y ở đâu, hiện tại phái ai đi cũng có thể bị người khác lợi dụng sơ hở xen vào, không bằng để đích thân đệ ấy đi, an toàn hơn nhiều.” Từ Hải Sinh đỡ Từ Man, nhìn sườn mặt như muốn khóc của nàng, thấp giọng ghé sát tai muội muội nói.

Từ Man thoáng bình tâm lại, hết thảy điều này đều là vì cữu cữu, vì giang sơn nước Ngô, nếu để giống thư trong sách, một khi cữu cữu sụp đổ, như vậy cái chờ đợi cả nhà nàng tuyệt đối không phải là thứ nàng muốn nhìn thấy. Ngay từ đầu, sinh tử của cữu cữu và cữu mẫu, đã có tương quan chặt chẽ với phủ công chúa, cho nên, Đại hoàng tử tuyệt đối không thể kể vị.

“Muội biết mà, đại ca.” Từ Man quay đầu, vô cùng kiên định nói: “Muội cũng có thể làm tốt việc muội cần làm.”

Gần đây phủ Tả tướng quân là đề tài bàn tán trong thành Kiến Khang, lúc trước Hoàng mỹ nhân phát lên một cái, Đại hoàng tử đường làm quan

rộng mở, phủ Tả tướng quân cũng theo đó mà bước ra từ trong bóng tối sau vụ ly hôn với công chúa. Có điều còn chưa được nghênh ngang mấy ngày, cư nhiên lại bị vị quận chúa đã xuất giá của phủ công chúa làm cho phủ tướng quân gần như là tiếng xấu lan xa, đã thế còn rất rất thối, thế cho nên những hộ gia đình hàng xóm của phủ tướng quân, không ít người chuyển nhà hoặc là đi nơi khác sống tạm, chỉ chờ phủ Tả tướng quân dọn dẹp sạch sẽ, mùi tanh tươi biến mất.

Nhưng mà, phiên bản câu chuyện quận chúa kiêu ngạo ương ngạnh còn chưa được nổi lên rầm rộ, thì phiên bản chuyện “Vị hôn phu của quận chúa vô cớ bị phủ tướng quân bắt, quận chúa tới cửa đòi chồng” lại bắt đầu nóng lên, tiếp theo đó, tình hình thực tế: “Vị hôn phu của quận chúa bị bắt đến nay chưa được thả về” cũng bị vạch trần ra, quận chúa lại nhiều lần đến phủ tướng quân đòi người, nhưng ngặt nỗi phủ tướng quân chẳng những không có người để giao ra, còn muốn che dấu tin tức Gia Cát Sơ Thanh rất có thể đã bị bắt đi. Trong lúc nhất thời, nguyên bản là chuyện tốt lập công được thưởng lại biến thành một củ khoai lang lớn phồng tay, mặc kệ có tìm kiếm cỡ nào, đều không thấy tung tích của Gia Cát Sơ Thanh.

Phủ Tả tướng quân trước đó cũng hoài nghi liệu có phải là phủ quận chúa thông đồng cùng phủ công chúa cướp người đi hay không, nhưng nhìn bộ dạng nôn nóng của quận chúa không giống như giả vờ, còn cả khí thế bức người của phủ công chúa, lại thêm giám thị và quan sát lâu nay. Tả tướng quân có không tình nguyện cách mấy, cũng chỉ có thể đè nén hoài nghi, tiếp tục ra sức tìm người. Nhưng oái ăm thay Gia Cát Sơ Thanh giống như bùn tan vào bể lớn vậy, mò cách nào cũng không vớt được ra.

“Em nói, Hoàng Tú Oánh đang tìm một hòa thượng?” Từ Man theo lệ thường mỗi ngày đến phủ tướng quân làm âm ỉ, vừa về đến nhà đã nghe được tin này.

Thanh Mai bưng chậu đến cho Từ Man rửa mặt, miệng nói: “Đúng là một hòa thượng, nghe nói là ở Hồng Giác Tự, là một vị lão giả đức cao

vọng trọng, rất thần thông.”

Từ Man lau mặt, hồi ức xoay chuyển đủ loại, cuối cùng trong một góc não nổi lên chuyện cũ năm đó, nàng chỉ vì muốn hù dọa Hoàng Tú Oánh mà dựng lên một vị cao tăng đặc đạo có thông thiên nhân, để cho Hoàng Tú Oánh biết, thế giới này người biết quỹ đạo của kiếp trước cũng không chỉ có mỗi một mình Hoàng Tú Oánh mà thôi. Chẳng qua Từ Man không ngờ, Hoàng Tú Oánh một khi có quyền lực, cư nhiên lại điên cuồng muốn hủy diệt hoặc là đào móc người biết bí mật của nàng ta đến thế. Từ Man không tin, giả như Hoàng Tú Oánh thật sự tìm được một người như thế, nàng ta sẽ không hề dụng tâm đối xử tử tế, sợ là đã sớm muốn giết phắt đi cho thống khoái rồi. Có điều, Hoàng Tú Oánh có thể tìm kiếm trắng trợn như thế, chỉ sợ cũng đã báo trước cho nhà họ Hoàng thậm chí là Hoàng mỹ nhân, lý do trong đó Từ Man cũng đoán được, không gì hơn là để biết được Thiên Đạo tiên tri linh tinh. Với loại người muốn làm đại sự như Đại hoàng tử, cái gì có thể khiến cho hấn động tâm hơn tiên tri chứ?

Cứ mặc bọn họ tìm đi, dù sao kiểu nào cũng sẽ không có kết quả.

Lại qua vài ngày, ba ngày giao ước đã trôi qua, tâm trạng của Từ Man lại bắt đầu rục rịch dậy sóng, cho dù biết trong cung chưa buông tha việc tìm kiếm Gia Cát Sơ Thanh, thì đó chính là tin tức tốt nhất, nhưng mỗi đêm nàng vẫn thao thức đến rạng sáng mới ép được mình đi ngủ, hơn nữa trong lúc ngủ cũng thường xuyên mơ thấy rất nhiều chuyện không hay, thời gian này, chẳng những nha hoàn bên người Từ Man nhìn không được, ngay cả Mai bà bà cũng thường xuyên đến khuyên giải một hai.

Chuyện của Gia Cát Sơ Thanh làm cho Từ Man không có tinh thần, nhưng sáng sớm Mai bà bà đến nói một phen, cũng không thể không khiến Từ Man cố gắng xốc lên tinh thần.

“Thị vệ ở ngoại viện đã thay quân rồi.” Sáng sớm Mai bà bà đã đến, vẻ mặt vốn tươi cười lại bị thay thế bởi một loại bình tĩnh khiến người ta

căng thẳng.

Nước Ngô, bên trên có hoàng thân quốc thích, dưới có tướng quân chư hầu, miễn là phẩm cấp cao đều được Hoàng đế ban cho trạch viện, như vậy nhất định sẽ có thị vệ. Nhưng thị vệ này lại phân thành hai loại, một loại là tuần tra phòng vệ ở ngoại viện, đó là do hoàng gia phái đến bảo vệ, nhưng nếu có lệnh điều động thì lập tức phải rời đi, chủ tử chân chính của họ là ở trong cung, chứ không phải là chủ nhân trong nhà này. Nhưng còn một loại khác, cũng là trái ngược, là thân vệ tâm phúc của chủ tử, bình thường được đặt trong nội viện hoặc làm nhiệm vụ mà chủ thượng phân phó. Thân vệ của Từ Man ngoại trừ được lão nương mình cung cấp, còn có những người do đích thân Hoàng đế chọn cho nàng năm đó, vẫn theo nàng đến bây giờ, cho dù ngày thường ngại vì thân phận chủ tớ mà rất ít trao đổi, nhưng lòng trung thành của bọn họ, Từ Man cũng không chút nghi ngờ.

Có điều, cho dù là thị vệ của ngoại viện cũng không dễ dàng thay đổi, như thế xem ra động tác trong phủ này chỉ sợ đã kinh động đến trong cung rồi.

“Chỗ a nương ta cũng thay đổi sao?” Từ Man cảm thấy tim đập lợi hại, chẳng lẽ Đại hoàng tử đã cảm thấy năm chắc phần thắng ư? Ngay cả thể diện hoàng gia cũng không để ý?

“Không chỉ phủ công chúa, mà ngay cả chỗ hoàng thúc Chiêu Vương cũng đã thay đổi, bao gồm cả Trữ vương phủ.” hôm qua Mai bà bà đã phái người đi hỏi thăm, vốn tưởng rằng cũng chỉ nhằm vào phủ quận chúa, lại không ngờ rằng toàn bộ hoàng gia cũng không buông tha.

Từ Man ngồi thẳng thân mình mà mấy ngày nay vẫn luôn rệu rã, ngẫm nghĩ rồi nói: “Đóng chặt nhị môn, không cho người bên ngoài vào, lần này đổi thị vệ, trong phủ đồng loạt đều điều tới ngoại viện, bất luận tuần tra hay là hộ vệ, nội viện đều phải dùng người của chúng ta, tiện thể kiểm tra lọc lại nội viện một lần.”

Cũng không biết kế hoạch của đại ca và Gia Cát Sơ Thanh, rốt cuộc thành công mấy phần.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 142: Ước Hẹn Tại Tiệm Sơn

Sau một màn tranh cãi trên triều đình, Phái Cách Tân lại một lần nữa thất bại, thậm chí có người vì thế mà bị bãi quan bỏ tù, điều này khiến cho không ít đệ tử hàn môn được Hoàng đế đề bạt đi lên thập phần lo sợ, nhưng cũng biết nếu lúc này phản bội Hoàng đế, chẳng những tất cả những gì mình nỗ lực bỏ ra đến nay đều trôi theo dòng nước, mà cũng rất có thể sau khi bị Phái Bảo Thủ lợi dụng xong, sẽ bị vứt đi như giày cũ. Cho nên Phái Cách Tân trừ bỏ vài người con mắt thiện cận nào đó, phần lớn vẫn giữ vững chỗ đứng như trước, trong đó đặc biệt là cha con Đình gia kiên định nhất, hơn nữa Đình Hạo Nhiên có đám hỏi với Chiêu Vương phủ, Phái Bảo Thủ tạm thời cũng không dám có động tác gì lớn.

Nhưng nếu trong đám quan văn có Gia Cát Tả tướng cùng một vài người nhiệt huyết của Phái Cách Tân tạm thời chống đỡ, thì trong đám võ quan rõ ràng lại nơi Phái Cách Tân chìa tay không tới được, mặc dù trong đó có bộ hạ còn sót lại của Trực vương, nhưng suy cho cùng uy vọng của Đại Đô Đốc trong đó sâu hơn, hy vọng nhà họ Hoàng một bước lên trời, ban ơn cho người của mình cũng không phải số ít. Đặc biệt sắp tới điều động thị vệ của các phủ, và cả lực lượng canh phòng của kinh đô cũng dần dần âm thầm bị hoán đổi, những người nhạy cảm bắt đầu chậm rãi ngủ đông, một ít lão thần thậm chí không thể không từ quan về quê, nhằm tránh né qua màn phong ba này, chờ đợi Hoàng đế một lần nữa lâm triều.

Nhưng mà, thái y cứ một vòng chẩn trị mới lại giáng một quyền như búa bổ cho những người ôm hy vọng với Hoàng đế, bởi vì Hoàng đế chẳng

những không thuyên chuyển, ngược lại càng bắt đầu trở nên nghiêm trọng, nói người đã bước vào lẫn ranh hấp hối, cũng còn kém không xa. Điều này khiến cho đám người ban đầu đã mưu tính muốn cho Đại hoàng tử lên chấp chính, càng phát ra thanh thế lớn hơn, chỉ kém không dăng tấu thỉnh Đại hoàng tử tự lên làm người kế vị nữa thôi.

Trong đó, Nhị hoàng tử và đích Tứ hoàng tử dĩ nhiên cũng có người ủng hộ, nhưng Nhị hoàng tử trước nay luôn làm người khiêm tốn, không hề có dã tâm, đồng thời không nổi bật lắm, đừng nói chi là có người vây quanh. Tứ hoàng tử tuổi lại không lớn, nay tình thế của Hoàng hậu ở trong cung hiển nhiên xem như thất thế, Lỗ gia cho dù được phong quan Đại tư mã, nhưng bởi vì lúc trước để Hoàng đế an tâm, phần lớn thực quyền đã sớm nộp lên, bây giờ đem ra so sánh với quân của nhà họ Hoàng, lại kém vài phần. Hơn nữa gần đây không thấy Tứ hoàng tử xuất hiện, Lỗ gia ở trong triều đình cho dù có nhấn mạnh đích xuất chính thống cỡ nào cũng không mấy người hưởng ứng. Thậm chí gần đây ngay cả nhóm tỷ muội của Hoàng đế cũng không tỏ thái độ chính xác.

Dường như có một bàn tay đang khống chế tất cả mọi thứ, cực kỳ thuận lợi mà đẩy Đại hoàng tử về hướng có lợi.

Từ Man gần đây cũng sầu muộn, Gia Cát Sơ Thanh không có tin tức, mẫu thân cũng sai tâm phúc nhắc nhở nàng đừng hành động thiếu suy nghĩ, ngay cả phụ thân và đại ca gần đây sau một lần xung đột với Phái Bảo Thủ, tạm thời nghỉ ở nhà, án binh bất động, đây thực rõ ràng chính là muốn tránh khỏi mũi nhọn, nhất thời không muốn tranh giành.

Tâm tình không tốt, lại không thể du ngoạn, đối với nữ nhân mà nói, cách tiêu khiển tốt nhất chính là mua sắm, cho dù bên ngoài phủ quận chúa gần đây có không ít cái đầu lấp ló, hơn nữa thị vệ đối đến mặt mũi xa lạ, làm cho nàng cực kỳ không có cảm giác an toàn, nhưng miễn là nàng không bị giam lỏng, có thể đi đến bất cứ nơi nào trong thành Kiến Khang.

“Quận chúa, bên ngoài đám người kia vẫn đi theo.” trong xe ngựa, Thanh Mai châm cho Từ Man chén trà, lo lắng nói.

Từ Man lại chẳng thêm quan tâm, thưởng thức trà, thư thái nhắm mắt nói: “Chỉ cần người của chúng ta biết bọn họ đang đi theo là được, không cần phí tâm tư cho rơi, ngược lại càng khiến chúng ngờ vực.”

Tình hình hiện nay thật sự rất bất lợi cho họ, Hoàng đế cứu cứu bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến sinh mệnh, Hoàng hậu cứu mẫu cũng bị giam lỏng trong Phượng Tê Cung. Điều này theo như Từ Man thấy thì quả thực là không có khả năng, dù sao trong cung Hoàng hậu có thể nào thì cũng có người của mình, làm sao có thể rơi vào sự tình bị người ngáng chân, mưu hại, thậm chí phải đưa con trai ruột chạy trốn chết như vậy được. Huống chi người nhà họ Hoàng không khỏi cũng động thủ quá nhanh, gần đây Thượng thư ở Hộ bộ cũng bị Hữu tướng bắt tay vào thu thập, thay vào đó đề xuất cha chồng của Thục Viện – Hộ bộ lang trung vừa được tấn chức không bao lâu, ngồi lên vị trí Thượng thư bỏ không. Đương nhiên, chức quan Đô úy Điển nông kia của Gia Cát tiểu thúc thoát nhìn không mấy nổi bật lại có ảnh hưởng rất lớn, cũng không tránh được, cho dù e ngại Tả tướng và phủ công chúa, cùng lắm chỉ ‘giữ chức loại quyền’, kết quả là việc trừ bị quân trang lại một lần nữa trở về trong tay Đại tư nông, chẳng qua nay Đại tư nông không còn là Từ gia đại bá, mà là một người mới được đề bạt của Phái Bảo Thủ.

Đối với mọi hành động lớn nhỏ của Đại hoàng tử, cũng không phải không có ai phản đối, hễ đi con đường hoàn toàn không phải là cái cách của Hoàng đế, ngược lại càng nhìn như là hướng về chế độ cũ, nếu thực sự để cho Đại hoàng tử thực hiện được, như vậy tất cả những điều Hoàng đế làm đều sẽ đi tong hầu như không còn. Mà hàn môn lại một lần nữa quay về với đồng ruộng và giới buôn bán, thế lực của thế gia sẽ càng vững chắc hơn tiền triều, điều này không thể không khiến cho những con em hàn môn muốn ra làm quan, sinh lòng sợ hãi. Thậm chí sắp tới Từ Man còn nghe nói

có quần thần can gián mà đùng đầu chết trên đại điện, chỉ tiếc được phúc đáp cũng bất quá là an táng cẩn thận hơn mà thôi.

Xe ngựa đến gần con phố mới mà Từ Man muốn đến, đây là con phố buôn bán mới nổi lên vài năm gần đây, sau khi những cửa hàng cũ được xây lại, nơi này nhanh chóng xuất hiện la liệt đủ loại cửa hàng, người buôn bán cũng không còn quen thuộc với tên cửa hiệu nữa, ngược lại càng dung nhập vào đặc sắc và thương phẩm của mỗi nơi hơn, cũng hấp dẫn không ít con mắt của phu nhân thậm chí các nam nhân. Tiệm mà hôm nay Từ Man muốn đến, chính là một cửa hàng giữ độc quyền về son phấn phái nữ, tiệm của nhà này chẳng những có trang sức son phấn của phái nữ, còn có một ít kem dưỡng da, tuy hiệu quả không bằng phương pháp trong cung, nhưng hơn ở giá cả vừa phải, nữ tử gia đình trung đẳng đều có thể dùng đến, hơn nữa hương liệu đặc hữu của tiệm này là mùi hương độc nhất vô nhị, rất hấp dẫn mấy cô nàng thích trưng diện.

Từ Man yêu hương, điều này trong cung không ít người đều biết, cho nên trạm mua sắm đầu tiên của nàng ở tại cửa hàng này, cũng không có gì đáng ngờ, hơn nữa tiệm này phần lớn là nữ tử, toàn người theo đuôi sau Từ Man cũng không dễ dàng theo vào, cho nên chờ sau khi Từ Man vào tiệm, bọn họ ngược lại càng để ý đến xe ngựa và người đi theo Từ Man hơn. Bởi vì nếu như Gia Cát Sơ Thanh xuất hiện, tất nhiên sẽ xen lẫn vào trong đó để thoát thân, hoặc là trở lại phủ quận chúa.

Hiển nhiên, Từ Man là khách quen của tiệm, vừa bước vào đã được tiểu nhị quen mặt tiếp đãi, còn thử chút hương lá sen gần đây mới ra, động tác chậm rãi, không hề vội vàng, nhưng cũng không nhanh chóng mua đồ rồi đi. Nhưng mà, người đã ra cửa, sẽ luôn gặp một vài chuyện xấu hổ, ngay tại lúc Từ Man xoay người xem ít son phấn ở kệ bên cạnh, đuôi mắt Thanh Mai lập tức bắt gặp một đốm đỏ tươi trên váy Từ Man, nàng vội kêu Hương Xuân dùng thân thể ngăn trở, lại đỏ mặt ấp úng hỏi xin nhờ quản sự

nường tử một chỗ trong tiệm. Quán sự nường tử kia cũng là nữ tử, lập tức một lời liền đồng ý.

Bởi vì cửa hàng có hạn nên nơi thay quần áo không ở tầng một mà là ở tầng hai, Từ Man cùng Thanh Mai lên lầu trước, Hương Xuân thì trở lại xe ngựa lấy y phục chuẩn bị sẵn, trong mắt những người trong tiệm, cũng bất quá chỉ là một sự cố nhỏ ngoài ý muốn.

Từ Man đi vào một căn phòng trên tầng hai, đợi Thanh Mai gạt đầu xác định không có người theo dõi, lúc này nàng mới thả lỏng, vẻ mặt lo lắng, chỉ dặn Thanh Mai canh giữ bên ngoài, rồi lập tức đẩy cửa mà vào.

Người vừa bước chân vào bậc cửa, cửa cũng vừa đóng lại, Từ Man liền cảm thấy bị người một phen kéo qua, lại không đợi kinh hô một tiếng, đã bị một tràng hôn gấp gấp phủ lên miệng, cảm thụ được sự trần trọc, tưởng niệm trong nụ hôn kia cùng với cảm giác ôm ấp quen thuộc này, nàng dần dần thả lỏng thân mình, để chính mình vùi sâu vào nụ hôn khiến người triền miên này.

Đối phương dường như làm sao cũng hôn không đủ, chẳng những nhiều lần mút vào cái lưỡi dính hương của Từ Man, mà hai tay đã vuốt ve dao động trên thân thể nàng. Hơi thở ấm áp mang theo hương khí khô mát vờn quanh tứ phía Từ Man, màn giăng xé thoát nông thoát sâu thể này, gần như khiến nàng như say ngã vào trong lòng hắn. Bất chấp đầu lưỡi đau nhức, Từ Man ngẩng đầu lên, hai tay ôm chặt lấy cổ hắn, nhiệt tình đáp lại yêu thương của hắn, mãi đến khi làm cho hai người hôn đến cả người run rẩy, không dần nổi mà xé rách quần áo đối phương, mới không thể không thoáng tách ra, nhưng vẫn quyến luyến chốc chốc hôn lên môi, lên má, thậm chí là vành tai đối phương.

Hai thân xác cố gắng dán sát vào nhau, không ngừng thăm dò đối phương, xúc cảm cách lớp vải dệt ma sát lẫn nhau kia làm cho Từ Man gần

như rên rỉ thành tiếng, giữa hai đùi có cảm giác căng thẳng, vừa khiến nàng thấy thẹn, lại không thể không thuận theo dục vọng mà vận vẹo cơ thể.

Hiển nhiên, bức thiết muốn cảm thụ đối phương không chỉ riêng có Từ Man, đối phương gần như không kịp cởi áo khoác Từ Man ra, liền vén váy của nàng lên, cởi quần lót ra, lại đặt nàng lên chiếc giường êm trong phòng, sau khi phát hiện nàng đã sẵn sàng, không kịp nói gì, bèn đem thanh kiếm sắc từ thân thể hóa thành, trực tiếp đâm thẳng vào nhụy hoa của Từ Man.

Tại khoảnh khắc tương tiếp kia, Từ Man thiếu chút nữa bật khóc thành tiếng, nàng kéo vạt áo đối phương ra, hôn lên cổ hần, nghẹn ngào thấp giọng nói: “Sơ Thanh, mọi người rất nhớ huynh, rất nhớ huynh...”

Gia Cát Sơ Thanh đặt Từ Man nằm lên giường, nghe tiếng khóc hờn tủi của nàng, đau lòng thả chậm tiết tấu, càng ôn nhu yêu thương hơn trước, trấn an nói: “Ngoan, đừng khóc đừng khóc, huynh đã trở về, không có việc gì, đều đã qua rồi.”

Cứ thế, Từ Man một bên ẩm ức khóc, một bên bị từng cơn sóng triều vỗ vào, ngón chân cứng ngắc hơi cuộn lại, dường như đã không chịu nổi nhiều đợt hoan sướng hơn nữa, cái túi đựng máu gà để làm giả kinh nguyệt cũng không biết bị ném tới chỗ nào, quần áo hai người đều không cởi sạch sẽ, cứ nửa che nửa hở như thế, nhưng cũng để lại dấu vết yêu thương trên những nơi giao thoa.

Gia Cát Sơ Thanh xoa nắn hôn lên con thỏ ngọc trước ngực Từ Man, cảm giác vừa hơi đau vừa kích thích ở nơi đó trên cơ thể, khiến cho hần cũng không nhịn được kêu ra tiếng, mồ hôi trên trán men theo cằm cổ trắng nõn chảy đến lồng ngực bằng phẳng, cuối cùng giao hội với mồ hôi trên người Từ Man, không phân rõ người ta.

Một lần lại một lần bị động tiếp nhận, Từ Man cảm thấy mình sắp hết lên đến nơi, cả người nàng đã tê dại đến mức không còn một chút khí lực,

nhưng cảm giác trống rỗng trong thân thể vẫn chưa được lấp đầy, nàng điên cuồng khát vọng, tay run run bấu lại Gia Cát Sơ Thanh gần hơn, mãi đến khi Gia Cát Sơ Thanh mạnh mẽ va chạm vài lần nơi hạ thân nàng, đầu óc nàng trong nháy mắt gần như không còn ý thức, chỉ cảm thấy linh hồn thỏa mãn chưa từng có, thư sướng đến cả người run rẩy hẳn lên.

“A Man, huynh đời đời kiếp kiếp sẽ không buông tay...” Gia Cát Sơ Thanh cuối cùng cắn lên vành tai Từ Man, mập mờ nói một câu, liền xuất ra.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 143: Mạo Hiểm Vào Cung

Cảm thụ được nộ hỏa tinh tế từ sau lưng truyền đến, Từ Man nằm sấp trên giường êm, dư âm của từng cơn sóng kia khiến thân thể của nàng hơi rung động, nhưng vẫn không nhìn được màn châm ngòi của Gia Cát Sơ Thanh, thân mình lại bắt đầu thấy hư không.

“Huỳnh... đừng...” hơi thở thều thào, trên lông mi còn đọng nước mắt, khiến Từ Man trông càng đặc biệt yếu ớt.

Gia Cát Sơ Thanh cũng biết lúc này không phải thời cơ tốt, nhưng vẫn lưu luyến để lại nhiều ấn ký hồng mai trên lưng Từ Man, mãi đến khi phát giác Từ Man sắp khóc, mới cảm y phục đã cởi một nửa của nàng kéo nhẹ lên, cẩn thận bao lại thân thể làm hẩn phát cuồng kia.

“Thật xin lỗi, huynh ngày đêm đều nhớ đến muội.” Chỉnh lại tóc cho Từ Man, Gia Cát Sơ Thanh dán tại bên tai nàng nói.

Từ Man khịt khịt mũi, nước nỡ nói: “Huỳnh nói 3 đến 10 ngày, nhưng hôm nay đã qua gần hai tháng, sao bây giờ huynh mới về.”

Gia Cát Sơ Thanh thương tiếc hôn lên cổ nàng, xin lỗi nói: “Dựa vào chút máu kia cũng không dễ dàng phân giải ra nguồn gốc độc tố, cho nên tốn chút thời gian, hơn nữa nguyên liệu giải độc khó tìm, mới kéo dài đến hôm nay.”

Từ Man mặc kệ thân thể xụi lơ, giãy dụa quay người lại, trên hai mắt phủ một tầng sương mù, nàng kéo tay Gia Cát Sơ Thanh, kích động nói:

“Huynh là nói... là nói cữu cữu được cứu rồi?”

Gia Cát Sơ Thanh vén ra làn tóc mai hơi ẩm ướt, hôn lên đôi môi phần nộn của nàng, cười gật gật đầu.

Nường theo ánh mặt trời len lỏi qua khe cửa sổ, Từ Man rút cuộc thấy rõ gương mặt của nam nhân nhà mình, mặc dù ăn mặc rất sạch sẽ, nhưng vẻ mệt mỏi nơi đáy mắt làm sao cũng không che được, sợ là hấn bồn ba vì việc này đã nhiều ngày đêm, hôm nay lại không kịp nghỉ ngơi đã tới gặp nàng.

“Huynh trở về, là sẽ cùng muội hồi phủ sao?” Từ Man dán vào trong ngực Gia Cát Sơ Thanh, bên tai truyền đến hơi thở ấm áp của hấn, mấy ngày qua chẳng những Gia Cát Sơ Thanh nhớ nàng, mà chính nàng cũng đêm đêm khó ngủ, chiếc giường rộng lớn ấm áp của lúc tân hôn ban đầu, chung quy cũng có một ngày lạnh lẽo khiến nàng không sao chịu được.

Nói đến điểm này, bàn tay Gia Cát Sơ Thanh vuốt ve thân thể Từ Man khoát khượng lại, áy náy càng sâu thêm vài phần, lại chỉ có thể đè nén không nở trong lòng, chưa sót nói: “Sự tình chưa kết thúc, huynh cũng không thể lộ diện, bằng không đối với muội đối phủ công chúa cũng không phải là chuyện tốt, hơn nữa huynh còn có việc phải làm, ngay ngày mai phải rời khỏi Kiến Khang.”

Từ Man rất muốn bảo hấn đừng đi, rất muốn bảo hấn cùng nàng hồi phủ, nhưng nàng rất rõ ràng biết được, hấn đi chuyến này không đơn giản là vì triều đình, vì xã tắc, mà hơn cả là vì nàng, vì phủ quận chúa, thậm chí còn vì phủ công chúa, chỉ khi Hoàng đế tỉnh lại, giang sơn vững chắc, đất trời rộng lớn một mảnh trong sạch, nàng mới có thể cùng hấn tiếp tục cuộc sống vô âu vô lo.

“Đừng sợ, phải tin tưởng hoàng thượng, tin tưởng phụ huynh muội, tin tưởng huynh...” in từng nụ hôn trên trán Từ Man, Gia Cát Sơ Thanh ôm

chặt lấy nàng, tham lam hưởng thụ ấm áp của giây phút này.

Chờ Từ Man lần nữa xuất hiện trước cửa tiệm son phấn, đám người dò thám bên ngoài hiển nhiên đã có chút mất kiên nhẫn, vừa thấy Từ Man đi ra, bên cạnh vẫn không có ai khác đi theo, bèn lùi lại vào trong bóng tối, mãi đến khi xe ngựa của Từ Man lăn bánh, mới tiếp tục theo sau.

Từ Man ngồi trong xe ngựa, kéo kéo cổ áo, cứ thấy sẽ lộ ra gì đó, để người khác thấy xấu hổ, nhưng cũng may dọc đường đi Thanh Mai và Hương Xuân không có vẻ gì dị thường, cũng khiến nàng dần dần bình tĩnh lại.

Nâng tay lên sờ lồng ngực mình, viên thuốc chứa trong cái gói kia, chính là thuốc giải mà Gia Cát Sơ Thanh thiên tâm vạn khổ đưa đến, hiện tại chỉ cần đưa thuốc giải vào tay người có thể tin tưởng ở trong cung, là Hoàng đế cữu cữu sẽ có cơ hội thuyền chuyển, như thế thanh đao treo trên đầu nàng gần đây cũng sẽ tự nhiên biến mất, tất cả mọi thứ sẽ trở lại yên ổn như trước.

Theo mạch suy nghĩ mà nhịp tim đập càng nhanh, Từ Man cảm thấy đặt trong ngực nàng đã không chỉ đơn giản là một viên thuốc giải độc, mà là một mấu chốt cuối cùng trong quyển sách trọng sinh này, chỉ cần Đại hoàng tử không được kế vị, như vậy câu chuyện sẽ hoàn toàn triệt để chệch khỏi nội dung nguyên tác, chẳng những Từ Man có thể thoát khỏi gông xiềng của nội dung cốt truyện, mà những người khác cũng sẽ theo đó mà thay đổi vận mệnh, có được kết quả tốt.

“Quận chúa... Quận chúa...”

Từ Man hồi thần, cảm giác trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, nàng ngẩng đầu thắc mắc nhìn về mặt lo lắng của Thanh Mai.

“Chúng ta còn muốn đi tiệm khác không ạ?” Thanh Mai rót cho Từ Man chén nước hỏi.

Từ Man tay cầm chén nước có hơi run, không biết là vì sắp đối mặt với nguy nan hay là biết được có thể xoay chuyển càn khôn, thoát khỏi vận mệnh, mà cảm xúc dâng trào. Nàng cố gắng đè nén kích động và khẩn trương trong lòng, uống vào ngụm nước mới nói: “Hồi phủ.”

Bây giờ nàng làm gì còn có tâm tư đi dạo khắp nơi chứ.

Vì để tránh tai mắt người khác, Từ Man không lập tức đến phủ công chúa, mà là về phủ mình trước, sau đó lập tức tìm Mai bà bà và Cẩn bà bà đến, đây là Gia Cát Sơ Thanh hôm nay cố ý dặn, bảo nàng kêu họ dùng con đường của họ mà đưa thuốc đến phủ công chúa, đến lúc đó Đại trưởng công chúa tiến cung thăm bệnh, chỉ cần đưa đến tay một tiểu thái giám bên người Hoàng mỹ nhân, vật này tự nhiên sẽ được dùng trên người Hoàng đế.

Nhưng lúc Từ Man mới vừa bàn bạc xong với hai vị bà bà, định đưa thuốc vào tay họ, bên ngoài ma ma lại chạy vào, nói là người trong cung tới. Từ Man cất thuốc trở lại trong lòng, nàng không biết lúc này trong cung truyền nàng đến làm gì, bởi vì hiện tại người trong cung có thể triệu nàng đến, khẳng định chỉ có Hoàng mỹ nhân.

Mai bà bà và Cẩn bà bà đều rất lo lắng cho Từ Man, giữa hoàn cảnh thế này, còn không bằng cáo bệnh không ra, nếu không sau khi vào cung, sẽ gặp phải chuyện gì, thật đúng là khiến người khó có thể đoán trước. Từ Man nghe xong, cũng thấy hai vị bà bà nói có lý, bèn chuẩn bị sai người báo lại với trong cung, nói là hôm nay đi chơi về, thấy đau đầu sợ là có chút không khỏe.

Lại không ngờ rằng, ma ma trong phủ vừa đi ra đáp lời, chuyện cáo bệnh còn chưa nói ra miệng, người tới đã nói ra chuyện hôm nay Đại trưởng công chúa vào cung, không hồi phủ mà muốn ở lại trong cung một đoạn thời gian.

“Mẫu thân còn chưa hồi phủ ư?” Từ Man vịn bàn đứng lên, không dám tin nói.

Ma ma kia cũng thấy sự tình không ổn, vội vàng trả lời: “Nói là hôm nay đi thăm Hoàng hậu nương nương, nào ngờ thân thể Hoàng hậu nương nương không khỏe, bèn ở lại luôn trong cung chăm sóc.”

“Sao họ dám?” Từ Man thất hồn lạc phách ngồi trở lại trên ghế, hai vị bà bà nhìn thân mình nàng lung lay, vội đi qua đỡ lấy.

Cần bà bà ở trong cung lâu nhất, kinh nghiệm cũng phong phú hơn nhiều, bà liền khuyên nhủ: “Đây rõ ràng là cái bẫy để quận chúa chui vào, quận chúa cũng không thể lơ là.”

“Nhưng mẫu thân ta còn ở trong cung, bọn họ đây là muốn...” hai chữ ‘giam lỏng’ cuối cùng vẫn ngậm trong miệng Từ Man, không phun ra được.

“Lão nô thấy chi bằng đến phủ công chúa Hòa Húc hỏi xin ý kiến của Tần thái mỹ nhân, suy cho cùng thân phận vẫn còn đó.” Cần bà bà không đành lòng thấy Từ Man đau lòng, lại sợ nàng khẳng khẳng tiến cung, liền nói.

Từ Man lắc đầu, Tần thái mỹ nhân là ở lúc Hoàng đế còn nắm quyền, thân phận xem như tôn quý, nhưng một khi Đại hoàng tử đoạt được quyền, ngộ nhỡ “lục thân không nhận” (không nhận họ hàng), chuyện này trong lịch sử cũng không phải không có, chỉ cần đạt được thắng lợi, thì tất cả mọi điều đã làm cùng lắm cũng chỉ là một đoạn trong sử sách, hoàn toàn không có bất cứ ý nghĩa gì, cũng sẽ chẳng có ai ăn no rồi việc mà đi ra chỉ trích.

“Lão nô nghĩ nhất định là bọn họ có chuyện mới tìm quận chúa, nhưng lại có điều kiêng kị, nên mới dùng công chúa uy hiếp, sự tình tóm lại sẽ không đơn giản như vậy.” Mai bà bà đã từng thấy qua nhiều âm mưu, lúc

này bất luận là Đại hoàng tử hay là Hoàng đế, căn bản đã không còn đường lui.

Từ Man nhớ tới ngày họ Hoàng Tú Oánh đến thăm dò, Hoàng mỹ nhân sẽ không thể nào không biết động tác của Hoàng Tú Oánh, nhưng Từ Man lại không tin Hoàng Tú Oánh sẽ dám nói ra tình hình thật sự, dù sai lệch của Hoàng Tú Oánh quá mức rợn người, ở cái thời cổ đại kính sợ quỷ thần này, cho dù có thể được trọng dụng trong nhất thời, sớm hay muộn cũng sẽ bị xem là yêu nghiệt mà thiêu cho tan xương nát thịt, huống chi người hoàng gia vẫn luôn có tính đa nghi.

Như vậy còn lại, có thể tìm nàng tới hỏi, cũng chỉ là muốn biết tung tích của Gia Cát Sơ Thanh và Tứ hoàng tử.

Lấy lại bình tĩnh, Từ Man nghĩ tới viên thuốc trong lòng, hạ quyết định nói: “Bất luận bọn họ có âm mưu gì, lần này vào cung, ta nhất định phải đi.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Từ Man cũng mặc kệ đêm qua có ngủ ngon hay không, nàng rúc trong xe ngựa cố vực dậy tinh thần, dọc đường liên tục nghĩ tới người và sự kiện đột phát mà có thể gặp phải, nàng cũng không cho rằng mình có bản lĩnh nghịch thiên gì, nhiều năm nay sống ở hoàng gia, cho dù từng gặp phải một ít bất lợi và uy hiếp, nhưng đó cũng chẳng qua là đều núp trong bóng tối. Từ lúc xuyên qua giờ, nàng căn bản không nghĩ chính mình sẽ có một ngày tham dự vào đại sự “bảo hoàng trừ gian” này (bảo vệ hoàng đế, trừ kẻ gian). Trước giờ nàng luôn nghĩ, với thân phận này của mình, cho dù Đại hoàng tử muốn làm phản, nàng cũng còn có phụ huynh mẫu thân, cùng lắm thì nàng đem vài tình tiết đã xuất hiện trong sách, tìm một cơ hội thích hợp để nhắc nhở người bên cạnh.

Chỉ tiếc, cốt truyện thay đổi, nàng thân là cháu gái ruột của Hoàng đế, nếu đã hưởng thụ tôn vinh của hoàng gia, thì ở thời điểm thích hợp, cũng phải báo đáp tương đương.

Lần này vào cung, hoàn toàn khác hẳn ngày xưa, thị vệ đại môn đều đổi thành người nàng không biết, thái giám cung nữ tới tới lui lui đều là những gương mặt lạ lẫm, Từ Man thấy mình căng thẳng đến đau cả dạ dày, đây không còn là chút chuyện vặt vãnh cơ trực lợi giữa nàng và Hoàng Tú Oánh trong dĩ vãng nữa, người mà nàng phải đối mặt hôm nay, chính là Hoàng mỹ nhân – người phụ nữ trong hậu cung đã từ lâu không còn bị cữu cữu khống chế, mà qua vài tháng ngắn ngủn, hiện tại đã trở thành người phụ nữ nắm quyền thế nhất hậu cung.

Dọc trên đường đi, đều là cảnh sắc quen thuộc, nhưng nơi này đã không còn là ngôi nhà của cữu cữu mà lúc bé nàng thường hay tới chơi nữa.

“Hoàng mỹ nhân quả là thủ đoạn giỏi nhỉ.” Từ Man vừa vào Lăng Khởi Cung, liền nhìn thấy Hoàng mỹ đã thay đổi cách ăn mặc dịu dàng của ngày xưa, bỗng nhiên điểm lệ chói người, cao cao tại thượng ngồi trên đại điện, khí thế trên người cũng không hề thu liễm một chút nào.

“Lớn mật!” Đại thái giám bên người Hoàng mỹ nhân đi ra, lớn tiếng quát.

Từ Man cười lạnh một tiếng, liếc mắt ngạo nghễ nói: “Cầu nô tài, cút qua một bên, ta nói chuyện với chủ tử người, người còn không có tư cách chỗ mồm vào.”

Hoàng mỹ nhân vẫn nhìn bộ dáng ngang ngược của Từ Man, đầu mày khẽ nhíu, lập tức giãn ra, cười nói: “A Man đã thành hôn rồi, tính tình xem ra lớn hơn trước nhỉ.”

Từ Man lại khinh khỉnh nhìn bà ta, không chút nào che dấu chán ghét nói: “So với kẻ nào đó trên mặt một kiểu sau lưng một vẻ, còn hơn chán, giờ sao? Bây giờ không giả vờ nữa à? Hay là muốn chờ cữu cữu ta mất rồi, ngồi lên vị trí thái hậu hậu cung kia?”

“Từ Man! Người chớ có không giữ mồm giữ miệng!” Hoàng mỹ nhân bị chọc trúng tim đen, cũng giận hơn vài phần, thấp giọng quát.

“Bà cũng không có gì tư cách nói ta?” Từ Man băng quơ nói: “Người đúng là thủ đoạn giỏi, nhà họ Tôn ta còn chưa có chết hết đâu, mà đã bắt đầu nhốt người họ Tôn rồi, coi vậy mà muốn sau này Đại hoàng tử cũng sửa lại họ nhĩ, họ Hoàng ư?”

“Từ Man, đây là chuyện của hoàng gia, người một không phải họ Tôn, hai không lấy chồng hoàng gia, không có tư cách ở đây nghi ngờ quyết định của thiên gia!” Hoàng mỹ nhân như bị chọc giận, thanh âm lớn rất nhiều.

Nhưng Từ Man căn bản không sợ hãi, tiếp tục chống đối nói: “Vậy ta cũng nói cho bà biết, hoàng gia ta chẳng những có hoàng tử, còn có một vị hoàng thúc gia gia trên đời đấy, đừng tưởng phủ tướng quân của người lấy thúng úp voi, thực là khinh người quá đáng, đầu tiên là bắt hôn phu của ta, để cho bây giờ không biết sống chết ở đâu, nay lại còn giam lỏng mẫu thân ta, đây là Đại hoàng tử còn không chưa kể vị đâu, mà đã muốn đuổi tận giết tuyệt rồi ư?”

Hoàng mỹ nhân xoa mày, khoát tay, không kiên nhẫn nói: “Cũng không biết người nghe ai nói, vừa bước vào đã như pháo nổ rồi, thôi thôi, bản cung có nói thêm nữa, người cũng sẽ không tin, không bằng tự mình đến Phượng Tê Cung nhìn một cái đi. Cô nương lớn thế này, cũng đã thành hôn rồi, tâm tư cư nhiên còn nông cạn như vậy, đại biểu ca người là loại người nào, đối đãi với người có tốt hay không, người không biết sao? Vẫn là trở về suy nghĩ cho kỹ đi.”

Từ Man căn bản chả thềm nán lại, vung tay áo liền đi ra ngoài, một tiểu thái giám bên cạnh nhận được ánh mắt của Hoàng mỹ nhân, lập tức đi theo sau.

Hoàng mỹ nhân nhìn theo bóng dáng Từ Man, cơn giận vừa rồi chẳng những biến mất, ngược lại lộ ra ý cười.

“Chủ tử người xem...” Đại thái giám bên cạnh chần chờ nói.

Hoàng mỹ nhân dựa vào ghế, thản nhiên nói: “Chẳng qua là một con ngốc, nếu nó quả thật biết được Tứ hoàng tử biến mất, thì đã vào cung tìm bản cung gây chuyện từ lâu rồi.”

“Nhưng nàng ta rõ ràng ngay từ đầu muốn viện cớ không vào cung.” Đại thái giám buông mắt, lộ ra một tia hồ nghi.

Hoàng mỹ nhân vươn tay đặt vào trong tay Đại thái giám, đứng lên nói: “Nữ nhân trong nhà lúc nào mà chẳng có thời điểm khó chịu, hơn nữa biết mẫu thân nó ở đây nó vội vàng chạy đến, cũng không kỳ quái.”

Bà vậy mà nhận được tin, nha đầu kia hôm qua ở tiệm son phấn vì chuyện nguyệt tìn mà bị mất mặt.

“Tên Gia Cát Sơ Thanh kia cũng không biết chạy đi đâu, chẳng lẽ được người khác cứu đi.” Đại thái giám đỡ Hoàng mỹ nhân, cẩn thận vịn lấy bà ta, đi đến hậu điện.

“Chẳng qua là một kẻ hôn phu của quận chúa, chỉ sợ cũng dựa dẫm vào trong cung, hiện tại ngay cả phủ Gia Cát cũng bị chúng ta chèn ép lật người không nổi, sao phải sợ một tên tiểu thương như hắn? Chẳng đủ gây uy hiếp đến ta.” Hoàng mỹ nhân khinh thường nói: “Có điều, chỉ cần là kẻ gây trở ngại cho hoàng nhi ta bước lên vị trí kia, bản cung cũng sẽ không nhân từ nương tay, bọn người kia cũng chỉ ở lại trong cung vài ngày thôi. Sai người trông coi chặt chẽ cho bản cung, xem nha đầu kia có tiếp xúc với người nào khác, truyền tin tức gì không, hôm nay bất luận nó có làm âm ỉ thế nào, cũng đừng thả ra khỏi cung, bản cung muốn xem thử phủ công chúa rốt cuộc có chuẩn bị gì không.”

Trong những người còn sống được vài ngày kia, còn bao gồm cả vị kia đang nửa chết nửa sống nằm trong Thừa Đức Cung, Hoàng mỹ nhân thần sắc phức tạp, lại không nói ra miệng.

Bà ta không hề chú ý, Đại thái giám đỡ bà, giờ phút này cúi đầu, lộ ra một cái chớp mắt tàn nhẫn.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 144: Bị Nhốt Trong Cung

Từ Man ra khỏi Lăng Khởi Cung, tiểu thái giám bên cạnh một mạch đi theo sau, trên mặt mang theo vẻ lấy lòng, thoạt nhìn chỉ là một thái giám tam đẳng bình thường, nhưng bên hông hắt lại đeo một cái túi thơm thoạt nhìn không mấy thu hút, vừa vặn khiến hắt khác biệt với những thái giám tam đẳng khác.

Bước chân Từ Man hơi chậm lại, lơ đãng hỏi: “Người tên gì?”

Tiểu thái giám kia hai mắt sáng lên, vội xun xoe nói: “Nô tài tên Tiểu Thổ Tử ạ.”

Từ Man che khăn tay phì vười, lại hỏi: “Là từ Thổ nào?”

“Chỉ là từ thổ (dấm chua) trong củi gạo dầu muối tương dấm trà thôi ạ...” Tiểu thái giám xấu hổ sờ sờ gáy, hình như đã quen nhìn phản ứng của người khác với tên hắt.

Từ Man tựa tiểu phi tiểu nhìn hắt một cái, cư nhiên tự mình lấy một cái hà bao trong tay áo ra, đưa cho hắt nói: “Trông người cũng là người có nhân lực, so với những người khác trong cung mạnh hơn nhiều, ừ, cái này thưởng cho người.”

Tiểu thái giám kia tham lam nhìn hoa văn tinh xảo trên hà bao, vội ơ nhận lấy, thật cẩn thận nhét vào ngực, miệng lại xun xoe toàn lời hay, liên tục phun ra ngoài, nói đến Từ Man mặt mày vui vẻ, đợi người đi xa, hắt mới xoay người trở về.

Tiểu thái giám vừa trở về Lăng Khởi Cung, đã bị một thái giám tiểu quản sự khác kéo tay áo lại, tiểu thái giám lập tức thay đổi vẻ mặt tươi cười, khép tay áo nói: “Lâm quản sự...”

Lâm quản sự kia khinh miệt nhìn hắn một cái, vươn bàn tay xòe ra trước mặt tiểu thái giám kia.

Tiểu thái giám bưng kín tay áo, lễ mà lễ mề không chịu lấy ra, chỉ cười nịnh nói: “Lâm quản sự... chẳng qua là một cái hà bao thôi mà.”

Lâm quản sự chẳng chút mảy may châm chọc, ngược lại nghiêm mặt, bàn tay xòe ra vẫn giữ nguyên.

Tiểu thái giám bất đắc dĩ thở dài, chậm rãi từ trong tay áo lấy chiếc hà bao tinh mỹ kia đặt vào tay Lâm quản sự, xem ra lưu luyến không nỡ bỏ.

Lâm quản sự tiếp nhận hà bao kia, cẩn thận bóp bóp, phát hiện bên trong là một vật gì đó tròn tròn, cũng không phải ngân lượng, nhưng vẻ mặt lại bất động thanh sắc, chỉ thu vật nọ vào trong lòng, lại liếc mắt nhìn tiểu thái giám một cái đầy hàm ý, nói: “Ngày sau có vài người nên thu tiền, có vài người sẽ chỉ mua cái mạng của người.”

Tiểu thái giám sợ tới mức run lập cập, không dám dùng ánh mắt lưu luyến nhìn hà bao kia, chỉ cong thắt lưng, không ngừng gật đầu.

Lâm quản sự khoát tay, tiểu thái giám kia lập tức lui ra ngoài, thẳng đến đại môn mới quay đầu lại liếc mắt một cái, lập tức nhanh như chớp chạy mất dạng.

Lâm quản sự nhìn theo tiểu thái giám kia không còn tăm hơi, bấy giờ mới đi đến một nơi tối trong cửa cung, đối diện với người bên trong, đem hà bao từ trong lòng ra, mở trước mặt hắn, nhưng trong hà bao cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một viên đồng châu lớn chừng ngón út, tuy màu sắc không tẻ, nhưng cũng chỉ là chút đồ chơi để thưởng hạ nhân.

“Tổng quản, ngài xem...” Lâm quản sự sắc mặt hơi trầm xuống, trình viên đông châu kia qua.

Đại thám giám bên người Hoàng mỹ nhân đứng trong bóng tối, vẫn mãi nhìn viên đông châu kia, sau đó nhúu mày, lại không vươn tay ra, chỉ suy tư một lúc mới nói: “Không việc gì, lui ra đi.”

Lâm quản sự hơi ngẩn ra, tay cầm viên đông châu kia lại thu trở về.

“Giữ lại chơi đi.” Đại thái giám xoay người, gương phất trần khoác tại khuỷu tay, lưng không còn khom giống như lúc ở bên cạnh Hoàng mỹ nhân nữa, ngược lại rất thẳng tắp, bước chân vững vàng, lại khiến cho người ta trong lúc nhất thời quên mất thân phận thái giám của hắn.

Lâm quản sự nắm hạt đông châu kia, ngón tay có hơi run run, sau đó lại vững vàng thả hạt đông châu vào lại trong chiếc hà bao tinh xảo, một lần nữa nhét vào trong người.

Từ Man dĩ nhiên không biết chuyện xảy ra sau khi nàng đi, nhưng nàng đồng dạng cũng tâm thần không yên, ban nãy nàng bắt gặp chiếc túi thơm đeo trên người Tiểu Thổ Tử liền thấy quen mắt, sau liền sức nhớ là bút tích của Tân thị – ma ma giáo dưỡng nàng trước đây, nguyên bản nàng còn có chút bất an với người tiếp ứng mà Gia Cát Sơ Thanh dặn, nhưng nhìn chiếc túi thơm kia, nàng mới đè nén hoảng loạn trong lòng, đem hà bao thưởng cho hắn.

Phượng Tê Cung cũng không xa, nhưng Từ Man vẫn phát giác bên cạnh mình bỗng có thêm rất nhiều người, lại nghĩ đến dụng ý của Hoàng mỹ nhân, liền biết hôm nay khẳng định mình sẽ không rời khỏi đây được, trong nháy mắt trái tim vốn bất an thế nhưng cũng bắt đầu thông suốt, dù sao mặc kệ nàng ở ngoài cung hay trong cung, nàng đều không thể bỏ mặc mẫu thân bỏ mặc phủ công chúa được, vậy chi bằng cùng mẫu thân ở lại trong cung, cứ đem viên thuốc kia đánh cược một lần xem thế nào?

Bước lên bậc thang trước Phượng Tê Cung, Từ Man vừa ngẩng đầu, nước mắt bỗng chốc trào ra, nàng nhanh chân chạy lên bậc thang, trực tiếp nhào vào vòng tay ấm áp nơi cửa cung, gắt gao không chịu buông tay.

“A nương... A Man rất nhớ người...”

Đại trưởng công chúa vốn còn đang rất tức giận vì hành vi xốc nổi của nữ nhi, nhưng gặp mặt, nhìn nữ nhi mặt đầm lệ tràn đầy chua xót ủy khuất, lửa giận trong lòng bà bất tri bất giác liền dịu xuống, chỉ có thể ôm nàng, vỗ nàng, đau lòng nói: “Nha đầu ngốc, sao con lại tự mình tiến cung, trong cung này là nơi để vào sao? Ta đã ngàn lần vạn dò, con đều cho là gió thoảng bên tai ư?”

Từ Man lau nước mắt, rúc trong lòng mẫu thân, thầm nhớ đến lo lắng hãi hùng đêm qua, sợ mẫu thân ở trong cung chịu khổ, nay thấy mẫu thân mặc dù không thể ra cung, nhưng rốt cuộc vẫn mạnh khỏe, trong lòng thả lỏng hơn một nửa, liền làm nũng nói: “Con nhớ a nương, tất nhiên sẽ gặp a nương, a nương không nhớ A Man, ngược lại còn mắng con a...”

Đại trưởng công chúa ôm nữ nhi xoa nắn một trận, cuối cùng cũng chỉ thở dài, kéo tay nàng đi vào trong đại điện.

Dọc đường đi, Từ Man rõ ràng phát hiện cung nữ thái giám bên ngoài Phượng Tê Cung cũng thay đổi không ít người, mặc dù đều không thể tiến vào nội điện, nhưng sự thay đổi này cũng vẫn khiến cho Từ Man cảm thấy rét lạnh cả lòng.

Cho nên, nàng vừa vào nội điện, sau khi thấy chung quanh đều là cung nữ thái giám quen thuộc, liền nhỏ giọng ở kề tai mẫu thân nói: “Phượng Tê Cung sao cũng biến thành dạng này? Cữu mẫu...”

Đại trưởng công chúa cho Từ Man một ánh mắt, lại không trả lời dẫn nàng vào phòng ngủ của Hoàng hậu.

Bên ngoài phòng ngủ vẫn là hai vị nữ quan tâm phúc của Hoàng hậu, bên rón bên ngoài có cung nữ ban đầu trong cung Hoàng hậu, còn có đám người Xuân Duẩn bên người Đại trưởng công chúa, Từ Man có chút vội vàng đi vào buồng ngủ, nàng sợ cữu mẫu thật sự sẽ bệnh không dậy nổi, cũng sợ trước lúc cữu cữu tỉnh lại, cữu mẫu đã gặp bất trắc, so với những người khác trong cung, người Từ Man xem như thân cận nhất là Hoàng hậu.

Nhưng nào ngờ sau khi Từ Man đi vào, lại nhìn thấy Hoàng hậu nường nường vốn bị đồn là bệnh sắp chết, lúc này đang ngồi trên giường êm, ăn một chậu táo chua dầm không biết từ đâu ra, nhìn động tác nhét từng quả vào miệng kia, Từ Man thấy đến cả răng mình cũng ê theo.

“Cữu... mẫu?” Từ Man dờ khóc dờ cười gọi.

Hoàng hậu bị cháu gái bắt gặp bộ dạng tham ăn tục uống của mình, cũng không xấu hổ, ngược lại đặt chậu xuống, đi đến trước mặt Từ Man, lời kéo nàng oán trách: “Chuyện gì mà đáng cho con phải vào cung, hôm nay ta và mẫu thân con nghe nói con cũng vào đây rồi, đúng là hận không thể sai người đem trói con trở về mà.”

Từ Man hai gò má đỏ lên, ôm lấy cánh tay Hoàng hậu, lấy lòng nói: “Cữu mẫu người cũng biết bên ngoài đồn đại thành cái kiểu gì mà, nếu con không vào cung tự mình nhìn thử, thì ăn không ngon ngủ không yên, còn không bằng vào cung ở cùng hai người.”

Hoàng hậu cũng nhìn ra gương mặt có hơi tiều tụy của Từ Man, trong lòng thở dài, kéo nàng ngồi lên giường êm, Đại trưởng công chúa tự nhiên ngồi ở bên dưới, lại không mặt nhăn mày nhú như Từ Man tưởng tượng.

“Cữu mẫu, mợ đây là đang diễn trò gì a?” Đầu tiên là giả bệnh, còn làm như là không đi được, sau còn muốn đưa nhi tử ra ngoài, đừng nói Hoàng mỹ nhân nghĩ thế nào, mà ngay cả chính Từ Man cũng tin.

Hoàng hậu cười khẽ, sau cư nhiên lại hiềm thấy đỏ mặt, vẫn là Đại trưởng công chúa nói trắng ra: “Cửu mẫu con lại có mang.”

Từ Man kinh ngạc nhìn về phía bụng Hoàng hậu, đứa bé này đến thật là đúng thời điểm.

“Nguyên bản, quả thật một lần có người muốn hạ độc cửu mẫu con, nhưng vẫn chưa thực hiện được, hơn nữa trải qua lần trước cửu mẫu con mang thai (vụ đá vũ hoa), vì thế hai ta bèn nghĩ, dầu gì cửu cửu con đã thân bất do kỷ, còn không bằng chúng ta tương kế tựu kế, trước bảo vệ đứa bé này đã nói sau.” nhắc tới đệ đệ nhà mình, Đại trưởng công chúa vẫn lộ ra một tia sầu lo.

“VẬY HI NHI ĐỆ ẤY...” Từ Man bỗng vỡ lẽ ra, hiện tại tình hình trong cung thế này Hoàng hậu cùng Đại trưởng có thể bảo trụ một cái thai nhi đã là không dễ, nếu lại thêm một vị hoàng tử sắp trưởng thành nữa, thì quả thật không biết kết quả sẽ ra sao, cho nên Tứ hoàng tử chạy trốn, ở mặt ý nghĩa nào đó, xem như cũng là cục diện thắng lợi kếp.

“Hôm nay con tiến cung, sợ là không chỉ đến vì a nương đúng không?” Đại trưởng công chúa vừa đảo con mắt, dường như phát giác ra.

Từ Man cười hì hì, tiến đến bên người mẫu thân, nửa đùa nửa thật nói: “Con vào cung, là để chờ cửu cửu tỉnh lại.”

Tuy nhiên, liên tục ba ngày, trong cung đều không truyền ra tin tức tốt, Từ Man cố gắng để bản thân mình vững vàng, song vẫn yếu ớt rơi giọt nước mắt ở trước mặt mẫu thân, chính nàng đưa thuốc giải ra ngoài, cũng chính là nàng đưa hy vọng cuối cùng trả về trong cung, nhưng đã mấy ngày vào cung, nàng chưa hoàn toàn nhìn thấy ánh rạng đông. Chẳng những thế, Phượng Tê Cung còn vì Từ Man đến đây mà càng bị giám thị nhiều hơn, thậm chí việc liên quan tới thăm dò thuốc độc cũng đã có hơn ba lần, mà thân nhiên như mẫu thân gần đây cũng thỉnh thoảng lộ vẻ mệt mỏi.

Từ Man ở trong cung ăn không ngon ngủ không yên, cả người tuy không có khoa trương gầy rộc trong vòng 3 ngày, nhưng cũng trông không có tinh thần.

Tình huống này lại kéo dài đến nửa tháng sau, Từ Man một bụng đầy cơn tức lại dưới sự ngầm cho phép của mẫu thân, chạy ra khỏi Phượng Tê Cung, vốn nghĩ ở mặt ngoài đi tìm Hoàng mỹ nhân lý luận, tiện thể đi xem trộm tên thái giám Tiểu Thổ Tử kia một chút, nào ngờ, lúc này đây, ngay cả cửa cung nàng cũng không được bước ra.

Sau đó, Đại trưởng công chúa thông qua con đường đặc biệt biết được, phía đông biên giới nước Ngô nội loạn, cũng không biết từ đâu xuất hiện bạo dân cấu kết với một tập người Hồ, giết hại ba tòa thôn xóm, tình hình rất không lạc quan. Hơn nữa quan trọng nhất là, trong Hoàng thành dưới tình huống song phương đương đầu, binh quyền của Chu tướng quân đối với Hoàng đế mà nói, giữ vai trò vô cùng quan trọng, nay một khi bị người kiểm chế, vậy có nghĩa, chỗ của Chu tướng quân tạm thời không động được.

Đương lúc Từ Man suốt ruột không sao chịu được, Thừa Đức Cung rốt cuộc truyền đến tin tức, Hoàng đế đã tỉnh, muốn triệu kiến Đại hoàng tử cùng với hai vị hoàng tử còn lại. Nhưng Từ Man thà rằng không nghe thấy tin này, bởi vì thái y lên truyền lời, sợ là Hoàng đế đã ‘dầu hết đèn tắt’, một lần thanh tỉnh này, cũng chẳng qua là hồi quang phản chiếu mà thôi.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 145: Đêm Trước Xảy Ra Chuyện

Hôm nay, Đại hoàng tử phá lệ đặc ý, ý cười giữa lông mày không tài nào che dấu được, nghe thái y nói, Hoàng đế dường như đã không trị được, thân là con trai, trong lòng mặc dù có chút phiền muộn, nhưng hơn cả là nỗi vui sướng khi sắp gặt hái được thành quả thắng lợi kia. Về phần tình nghĩa cha con gì đó, Đại hoàng tử tự cảm thấy trong hoàng gia, ngoài mẫu thân và em gái ruột ra, mọi người đều là người ngoài.

Cũng đồng dạng cảm thấy khổ tận cam lai giống Đại hoàng tử, Hoàng mỹ nhân vì sẽ làm dáng một chút với bên ngoài, cho nên vận một thân áo trắng, mặc dù trong lòng bà ta kích động, thậm chí hưng phấn muốn hò hét, nhưng bà ta vẫn im lặng kiềm nén ngồi vào trước gương, nhìn dung nhan trong gương vẫn mỹ mạo như trước, nhưng bà luôn cảm thấy tấm túi da này đã già đi, chẳng những túi da già đi, kỳ thật, lòng của bà cũng đã già đi từ lâu. Nhớ lại cái người nay sắp tới cũng không còn, trong tim Hoàng mỹ nhân co thắt đau đớn, run run vươn tay sờ lên hai gò má bóng loáng của mình.

Có người con gái nào trước khi xuất giá mà không khao khát về tương lai, có người phụ nữ nào sau khi gả cho người mà không hy vọng cùng trượng phu cầm sắt hòa minh, nàng cũng là nữ nhân, cho dù biết được phụ thân gả nàng vào cung, là vì Hoàng phủ, nhưng nàng cũng vẫn ảo tưởng sau khi vào cung, sẽ cùng thiên tử trẻ tuổi sống những tháng ngày ân ái. Huống chi, lần đầu tiên nàng gặp hẳn, lúc đó tuổi hai người chưa lớn, hẳn có hơi non nớt, tướng mạo lại tuấn tú, một thân quý khí, ngay cả nói

chuyện thanh âm cũng dễ nghe khiến nàng mặt đỏ tim đập dồn dập. Người nam tử như vậy, sao nàng có thể không yêu cho được? Lúc đó, trong hoàng cung còn chưa có Hoàng hậu, nàng cùng hãn tử ngây ngô đi đến thành thực, nàng còn từng tin tưởng gấp trăm lần, cho rằng nàng sẽ trở thành người hãn yêu nhất trong lòng, cho dù trong lòng nàng rất rõ ràng mưu đồ cùng với hiệp ước kèm cặp của phụ thân đối với thiên tử.

Nhưng ai mà không có thời điểm trẻ người non dạ, Hoàng mỹ nhân cười lạnh.

Bắt đầu từ khi nào nhỉ? Từ khi nào thì nàng rốt cuộc phát hiện trong nụ cười của Hoàng đế bắt đầu xuất hiện vẻ hồ hững và lạnh băng, từ khi nào thì nàng bắt đầu từng bước tâm như tro tàn, lại từ khi nào thì nàng bắt đầu đối với hãn trần ngập oán hận, thậm chí không còn trông mong hãn có thể chữa cho mình một chút tình cảm thừa lại.

Có lẽ, là từ một bát canh tránh thai kia, có lẽ là từ dược liệu tránh thai chứa trong đồ ăn và vải vóc, cũng có thể là từ khi Hoàng hậu được nghênh đón vào cung. Về vui sướng và yêu thương không chút che dấu trong mắt hãn, càng có lẽ là vào nửa đêm nàng sinh con, hãn ngay cả nhìn cũng không đến liếc mắt một cái, đêm hôm đó, từ đầu tới đuôi hãn đều ở trong Phượng Tê Cung. (xót xa nhỉ)

Qua hết rồi, hết thủy ân oán tình thù đều sắp trôi qua, nàng không còn thương hãn, hãn cũng sắp vĩnh viễn rời khỏi nàng, bắt đầu từ ngày mai, con trai của nàng sẽ ngồi lên vị trí kia, mà nàng, cũng sẽ trở thành người phụ nữ tôn quý nhất quốc gia này.

Tình yêu, cũng chỉ là mơ tưởng ngu ngốc của tiểu cô nương trong khuê phòng mà thôi.

“A nương, con... con đi nhé...” Đại hoàng tử kích động đến hai mắt đều lóe sáng, một thân áo trắng lại trông phá lệ đầy sức sống, cả người

hăng hái, tựa như Hoàng đế năm đó.

Hoàng mỹ nhân thoáng hoảng hốt, cười nói: “Đi đi, dù sao hãn cũng chỉ có thể nhìn thấy con.”

“Nhưng mà... nếu phụ hoàng...” nụ cười bên khóe miệng Đại hoàng tử dần tắt, trong lòng bồn chồn hỏi.

Hoàng mỹ nhân tựa vào bàn trang điểm, cười lạnh nói: “Cho dù trong lòng hãn có chọn người khác, nhưng các đại thần lại không biết được, huống chi, bất luận người trong lòng hãn là ai, ngày mai chiêu cáo thiên hạ, cũng sẽ là con!”

Đại hoàng tử siết chặt đấm tay, dã tâm trong lòng phá lệ bành trướng.

Hoàng mỹ nhân đứng dậy đi đến trước mặt Đại hoàng tử, chỉnh lại vạt áo cho hãn, lại vuốt ve lên thái dương hãn, hiền hòa nói: “Đi đi, chúng ta suy tính lâu như vậy, cuối cùng đã thành... Con trai của ta, đáng giá lắm.”

Đại hoàng tử gật gật đầu, xoay người ưỡn thẳng sống lưng, rảo bước đi ra ngoài, hai hàng tiểu thái giám lập tức theo sau, oai oai vệ vệ ra khỏi Lăng Khởi Cung.

Hoàng mỹ nhân quay đầu lại, liền thấy Đại thái giám bên người mình ngẩn người nhìn về phía cửa điện, nhìn theo phương hướng Đại hoàng tử rời đi, ánh mắt lộ ra vài phần cổ quái, nhưng nàng chớp mắt lại phát hiện Đại thái giám kia đã cúi đầu, dường như một màn vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Đi thôi, đi báo cho người của chúng ta ở Phượng Tê Cung, chờ Hoàng đế vừa băng hà, các nàng có thể động thủ.” Hoàng mỹ nhân khát máu cười nói: “Cũng không thể để Hoàng đế bỏ lại người phụ nữ hãn yêu nhất được.”

“Vậy Đại trưởng công chúa và vị quận chúa kia thì sao ạ?” Đại thái giám đi tới, khom người hỏi.

“Đại trưởng công chúa tạm thời giữ lại, quận chúa nhiễm phải bệnh dịch của hoàng hậu cũng không phải là không có khả năng, đến lúc đó quận chúa chết đi, phủ công chúa cũng không còn bao nhiêu tinh lực để ý đến chúng ta, sau đó còn muốn nhúng tay vào cung thì con ta đã sớm ngồi lên vị trí kia.” Hoàng mỹ nhân nói ra kế hoạch đã sớm vạch trong lòng.

Đại thái giám chần chờ một lúc, song vẫn khom người thưa vâng.

Lúc Hoàng đế hồi quang, muốn triệu kiến tất cả hoàng tử, tin tức này không thể nghi ngờ là tin muốn truyền ngôi, trong triều đình không ít người hay tin, đều tụ tập tại tiền điện, lại bởi vì bị ngự lâm quân ngăn mà không thể tiến vào.

Trong hậu cung, phạm là cung phi đã mang thai hoặc có con, đều cân nhắc chờ một khi Đại hoàng tử đắc quyền, liền tiến tới nịnh nọt vài câu, dù sao đại sự đã định, các nàng chỉ mong cho con mình bình an lớn lên, tương lai phân phủ mà ở, còn có thể rơi vào kết cục tốt được tự do. Đương nhiên, trong đó cũng không bao gồm Giang lương nhân và Đào mỹ nhân, Giang lương nhân sáng sớm đã sai người đóng chặt cửa cung, nàng và nữ nhi ở tại nội điện, sẽ không dễ dàng xuất môn, bất luận ai tới, đều lấy cơ thân mình không khoẻ, bệnh nặng chưa lành, ngăn bên ngoài.

Mà Đào mỹ nhân, con trai của nàng hiện tại là hoàng tử trưởng thành thứ hai trong cung có thể cùng Đại hoàng tử xuất hiện ở trước mặt Hoàng đế, hơn nữa con dâu của nàng nay đang mang có thai, so với Đại hoàng tử thì có phần thẳng hơn, nhưng kỳ quái là, nàng vậy mà không cho người gọi Nhị hoàng tử vào cung, ngược lại lấy cơ con dâu sắp lâm bồn, bắt nhi tử ở trong phủ ngoài cung.

Không ít người đều cho rằng Đào mỹ nhân sợ hãi, không muốn tranh giành, thậm chí cung nữ trong cung đều lén cười nhạo, nhưng bất luận thế nào, hôm nay người có thể gặp Hoàng đế, cũng chỉ có một vị hoàng tử là Đại hoàng tử mà thôi.

Thời gian trôi qua từng chút một, Từ Man ngồi trong Phượng Tê Cung, bầu bạn với mẫu thân và cữu mẫu, trong khoảng thời gian này chẳng những thân thể nàng không được tốt, mà đến cả tinh thần cũng có chút uể oải, điều này khiến cho mẫu thân và cữu mẫu thập phần lo lắng, lại chỉ có thể hàm chút đồ bổ, để nàng bồi bổ thân thể.

Từ Man tựa vào bên người mẫu thân, nghe nữ quan bên người Hoàng hậu thỉnh thoảng tiến vào bẩm báo tình huống trong cung, biết được Thừa Đức Cung quả nhiên chỉ có Đại hoàng tử tiến vào. Trong nháy mắt nàng cảm thấy cổ họng như bị thứ gì bóp nghẹn, giống như một con kiến không ngừng vòng quanh trong bình, vốn tưởng rằng không ngừng đi tới là có thể chạy ra được con đường sống, nhưng kết quả cũng chỉ là một con thú bị nhốt, cuối cùng vẫn trở về điểm ban đầu. Lẽ nào cốt truyện đã lớn mạnh đến nỗi bất luận có rẽ bao nhiêu cái ngoặt, cuối cùng cũng sẽ trở về nguyên tác ư?

Cảm nhận được nữ nhi bất an, Đại trưởng công chúa xóa tan nỗi hoảng loạn của những ngày này, vỗ vỗ mu bàn tay nữ nhi nói: “Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, có một số việc, đã cố gắng thì sẽ không hối hận.”

Từ Man biết mẫu thân là đang nói chuyện viên thuốc, nhưng nàng rõ ràng hơn, những lời này cũng áp dụng cho việc xuyên không của nàng, từ sau khi xuyên không, bất luận là đã làm bao nhiêu chuyện ngu ngốc, bất luận gặp phải bao nhiêu khó khăn, nàng vẫn tin tưởng vững chắc rằng vận mệnh nhất định sẽ thay đổi, nếu cốt truyện vẫn từng bước thẳng tiến theo lịch trình của nó, thì nàng cũng đã nỗ lực bao nhiêu năm nay, quả thật không còn gì tiếc nuối, ít nhất... ít nhất cả đời này, Gia Cát Sơ Thanh vẫn cười quận chúa.

Sắc trời chậm rãi chuyển từ trưa đến chạng vạng, nhưng Thừa Đức Cung vẫn không lộ ra một chút tin tức, Đại hoàng tử lại không thấy đi ra từ Thừa Đức Cung, người bên ngoài không vào được, người tiếp ứng bên trong cũng không hiểu sao không truyền tin ra, nhưng mọi người đều vẫn kiên nhẫn chờ đợi, dù sao, bất luận là xé rách mặt hay là diễn một màn kịch thân tình, chung quy vẫn cần thời gian.

Thế nhưng, theo sắc trời chuyển tối, khi một tia ánh mặt trời cuối cùng cũng bị ánh trăng thay thế, chỗ Hoàng mỹ nhân vẫn đứng ngồi không yên, nàng còn phái người đến Thừa Đức Cung nghe ngóng, nên lúc nhận được tin tức là Đại hoàng tử muốn chiếu cố Hoàng đế trên đoạn đường cuối cùng. Phiến tình như thế, lại cũng giả dối là thế, nhưng vẫn khiến cho phe nhà họ Hoàng kiềm chế nôn nóng trong lòng.

Cũng nóng lòng bất an giống như Hoàng mỹ nhân, vẫn là Đại thái giám bên người Hoàng mỹ nhân, hần hần lúc Hoàng mỹ nhân nghỉ ngơi, lập tức gọi đến vài tên quân sự thái giám, lại truyền xuống mấy tin tức, rất nhanh, toàn bộ mạch nước ngầm trong cung đều bắt đầu khởi động, chẳng những mỗi trạm kiểm soát trong cung tăng thêm nhân thủ, mà ngay cả trong Ngự lâm quân còn tăng thêm vài tên gián điệp.

Một đêm này, Từ Man ở bên cạnh mẫu thân, lại cảm giác giống như đang nằm mơ vậy.

Đầu tiên là trong Phượng Tê Cung không biết từ đâu bắt được hai cung nữ có ý đồ đầu độc, sau đó bị lặt lẽ xử lý, sau đó Từ Man thấy tiểu đồ đệ của Đại thái giám trong Thừa Đức Cung không biết nói gì đó với mẫu thân cùng Hoàng hậu, Phượng Tê Cung đột nhiên tăng thêm rất nhiều người, sau đó những gương mặt xa lạ từng người một bị tiêu diệt sạch sẽ, như thể chưa từng xuất hiện vậy.

Bấy giờ Từ Man mới hậu tri hậu giác ý thức được, bất luận nơi đó Hoàng đế như thế nào, nơi này Hoàng hậu đã bắt đầu ra tay.

Gần nửa đêm, Đại hoàng tử vẫn chưa xuất hiện, tất cả thần kinh đều gần như sụp đổ, giống như chỉ cần một chút kích thích mỏng manh, là có thể kéo rách dây thần kinh kia.

Hoàng mỹ nhân sớm đã vận chính trang chờ đợi, trong cung cũng bị một lần thanh lý. (chính trang: trang phục chính thức)

Đột nhiên, bên ngoài một tiểu thái giám bên người Đại hoàng tử hưng phấn chạy về báo lại, nói là Hoàng đế đã truyền ngôi vị Hoàng đế lại cho Đại hoàng tử, lúc này thỉnh Hoàng mỹ nhân đến Thừa Đức Cung tạ ơn, thuận tiện còn có mấy lời muốn nói với Hoàng mỹ nhân.

Trong Lăng Khởi Cung nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, ngoại trừ Đại thái giám ra, còn lại ai nấy vẻ mặt mừng như điên, tiến lên chúc mừng Hoàng mỹ nhân.

“Chúng ta... vẫn nên chờ một lát đã.” Đại thái giám nói rất không đúng lúc.

Hoàng mỹ nhân thấy hắt hắt nước lạnh trong lòng khó chịu, nhưng vẫn dùng lời khéo nói: “Việc này cũng không nên chờ lâu.”

“Mỹ nhân, công chúa Thục Viện vậy mà đến giờ vẫn chưa vào cung đâu?” Đại thái giám bất ngờ nhắc nhở.

Bấy giờ Hoàng mỹ nhân mới nghĩ đến tiểu nữ nhi yêu mến của mình quả thật chưa đến, nhưng chuyện Hoàng đế bệnh tình nguy kịch, hẳn là đã sớm truyền đến phủ công chúa rồi chứ.

“Phải chăng con bé đã xảy ra chuyện gì...” Nói tới đây, chính Hoàng mỹ nhân cũng không tin.

“Cẩn thận dùng thuyền được vạn năm*...” Đại thái giám sấp qua đỡ lấy Hoàng mỹ nhân, thấp giọng nói.

Nhìn đôi con người thâm sâu như mực kia, trong lòng Hoàng mỹ nhân động một cái, bất giác gật gật đầu.

* cẩn thận dùng thuyền được vạn năm: xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bổ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” (谨慎能捕千秋蝉, 小心驶得万年船) – cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kỹ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 146: Khói Lửa Ngưng Dần

Từ Man đi đến cửa sổ, ngoài trời tối đen như mực không phân rõ thứ gì, ban đêm ở hoàng cung mang theo một luồng hơi thở âm trầm, thỉnh thoảng có toán thái giám cung nữ xách đèn lồng đi tới đi lui ở ngoài điện, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy vài tiếng ré chối tai như tiếng người khóc la.

Từ Man ôm lấy cánh tay, trên mặt lại rất hồ hởi, nàng biết qua đêm nay, tất cả mọi thứ sẽ như bụi trần lắng đọng (kết thúc).

Hoàng hậu ngồi trên giường êm, vẻ mặt không còn ôn nhu như trước, nàng cũng không kiêng dè Từ Man, để nữ quan ngay trước mặt Đại trưởng công chúa và Từ Man, lần lượt báo cáo mọi chuyện lớn nhỏ trong Phượng Tê Cung. Từ Man thế mới biết, trong khoảng thời gian này Hoàng hậu và mẫu thân chẳng những ngủ đông dưỡng thân, mà đã sớm bố trí hậu thủ ngay tại trong cung, cũng không biết đây là chủ ý của Hoàng hậu, hay là dự cảm của Hoàng đế cữu cữu có trước đó.

Dần dà, trong cung không riêng gì tiếng của thái giám cùng cung nữ, cẩn thận đóng tai nghe, Từ Man thậm chí có thể nghe thấy tiếng quát tháo lạnh như băng của thị vệ.

Tiếp theo đó, Hoàng hậu sai người đóng cửa đại môn Phượng Tê Cung, thậm chí lại một lần nữa bắt trói một đám cung nữ và thái giám giam lại, Từ Man không muốn đi ra bên ngoài, bèn cùng mẫu thân ngồi trong phòng đợi tin tức.

Sau đó, xa xa đột nhiên truyền đến mùi khét, Hoàng hậu cau chặt đầu mày, vội sai người chạy tới tường cung xem xét, rồi mới trở về báo lại, hình như hương Lăng Khởi Cung có hỏa hoạn, khói bốc lên cuồn cuộn rất đáng sợ, cũng không biết người bên trong có chạy thoát không. Hoàng hậu nghe được tin liền vội vã mang theo người đi ra ngoài, Đại trưởng công chúa lo lắng, cũng dẫn Từ Man rời khỏi nội điện.

Trong làn gió đêm phất phơ, Từ Man đứng trên cầu thang, ngẩng đầu, xa xa trong màn đêm đen, cung điện ngập trong một mảnh ánh lửa lập lòe, cuồn cuộn khói lửa bốc lên, rồi sau đó tan vào trong bóng đêm như mực. Giờ khắc này, ngọn lửa sắc đỏ kia giống như một loại tín hiệu, mạnh mẽ phá vỡ bầu không khí đông lạnh đáng sợ, dường như thời gian ngưng đọng cũng theo đó mà bắt đầu lưu chảy.

Rất nhanh, bên ngoài Phượng Tê Cung đã không chỉ có tiếng bước chân nhẹ và giọng rì rào khe khẽ, cũng không biết là bởi vì muốn vội vàng đi dập lửa, hay là có ý đồ gì khác. Từ Man dán sát vào mẫu thân, nghe tiếng bước chân mỗi một rầm rập nặng nề, và cả tiếng kim loại va vào nhau của khôi giáp. Quả tim treo lên thật cao, nàng chưa từng trải qua thời khắc khiếp đảm như này, cho dù năm đó bị bắt cóc, trong lòng vẫn tin tưởng mình sẽ tìm được đường thoát. Nhưng hôm nay thì khác, những câu từ chỉ được miêu tả trong sách vở kia: máu tươi đầm đìa, mạng như cỏ rác, nhất nhất sẽ chân thật hiện ra trước mặt Từ Man, tàn khốc mà bi tráng.

Cổng lớn Phượng Tê Cung đã được khóa kín, bốn phía tường cung đều được an bài thị vệ, y phục thị vệ vốn màu trắng, hiện tại đều đổi thành màu đen. Từ Man không dám nghĩ, những thị vệ này là từ đâu tới, cũng không muốn nghĩ trong đó đã chết bao nhiêu người.

“Đừng sợ, A Man, nếu bên ngoài có động tĩnh, thì đó là chuyện tốt.” Đại trưởng công chúa đau lòng vuốt ve hai má gầy yếu của nữ nhi, ngẩng đầu nhìn làn khói đặc cuồn cuộn bên ngoài tường cung, đôi mắt đẹp phá lệ sáng rọi.

“A nương, A đa cùng đại ca... bọn họ...” Trong cung còn có thị vệ thủ hộ, nhưng ngoài cung thì sao, Từ Man không tin Hoàng mỹ nhân không có chuẩn bị trước.

Đại trưởng công chúa ôm nữ nhi, không nói gì, nhưng đong đầy hai mắt đều là tin tưởng và tự hào.

Từ Man ngẩn người nhìn mẫu thân, nàng bỗng nhớ tới trong một đêm khuya, lời Gia Cát Sơ Thanh an ủi, trong lòng đột nhiên bình tĩnh lại.

Thế lửa càng cháy càng mạnh, tiếng ồn ào bên ngoài cũng mỗi lúc một lớn, Từ Man giật mình thấy nơi này đã không còn là một hoàng cung luôn luôn trang nghiêm túc mục, ngày thường im ắng vắng vẻ nữa, ngược lại càng giống như một đoạn phim căn cứ nào đó trong Cinemax ở kiếp trước. Tiếng khóc la, tiếng đao kiếm, và cả tiếng hò hét nghe không rõ, nhưng chung quy vẫn bị cánh cửa cung kia ngăn lại. Từ Man không biết lúc này bên ngoài Phượng Tê Cung, rốt cuộc có bao nhiêu nhân thủ, lại có bao nhiêu người hy sinh, nhưng thẳng đến nửa đêm, đại môn Phượng Tê Cung vẫn vững vàng đóng im ỉm như trước, không có một tia dao động.

Thời gian dần qua, thế lửa dường như nhỏ đi, mà ngoài cửa cung cũng dần dần không còn nghe thấy tiếng gì, thời gian giống như lại một lần nữa bất động, xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ còn tiếng lạo xạo của cơn gió đông quét qua đám lá khô.

“Tất cả... đã kết thúc...” Hoàng hậu ngẩng đầu lên, thanh âm có chút khàn khàn.

Từ Man siết chặt nắm tay, đại môn Phượng Tê Cung cũng rất hợp với tình hình mà bị người gõ vang từ bên ngoài.

Hoàng hậu cùng Đại trưởng công chúa liếc nhìn nhau một cái, sau đó lạnh lùng nói: “Đi ra hỏi là ai?”

Từ Man nhìn chăm chăm tiểu thái giám được phái đi, đây giống như việc mua bán một cây búa vậy, thành công hay không, cũng chỉ trong một cái chớp mắt. (thử búa lúc mua bán)

“Nường nường!! Nường nường, là Từ tướng quân! Là Từ tướng quân đến đây...” Không bao lâu, tiểu thái giám kia cư nhiên mừng đến phát khóc chạy trở về, chân nam đá chân xiêu, cả người đều run rẩy.

“Là vị Từ tướng quân nào?” Hoàng hậu thấy thế vội hỏi.

“Là thế tử của phủ Đại trưởng công chúa, nhị lang phủ công chúa.” Viên tiểu thái giám kia kéo tay áo lau nước mắt ràn rụa, nhưng kiểu nào cũng lau không hết, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Từ Man rõ ràng cảm giác được mẫu thân bên cạnh thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, hóa ra mẹ cũng không phải đã dự tính trước, mà chỉ là dừng cảm đối mặt thôi.

“Mau! Mau, đi xem có phải thật sự hay không, nếu đã phân biệt rõ người, nhanh mở cửa cung!” Hoàng hậu cũng kích động đáy mắt rực sáng, nữ quan bên người vội vàng đi đến đỡ, sợ có gì sơ xuất.

Tiểu thái giám kia tay chân bủn rủn lại chạy đi, có điều tốc độ chạy lại rất nhanh, chỉ chốc lát sau, cánh cổng lớn Phượng Tê Cung mở rộng ra, ngoài cửa dường như có không ít người, nhưng cuối cùng đi vào, chỉ có một vị tướng quân người bận áo giáp. Trước điện không ít cung nữ hồi thần lại, lục đục treo đèn lồng lên, nhất thời, Phượng Tê Cung vốn thoát sáng thoát tối bỗng chốc sáng bừng lên.

Bấy giờ Từ Man mới nhìn rõ thiếu niên lang trước mặt, một thân khôi giáp màu đen, trên người trên mặt tràn đầy vết máu đỏ đen, hãn tay cầm kiếm sắc, nện bước vững vàng, gương mặt vốn sắc bén lãnh liệt, lúc nhìn thấy Từ Man và Đại trưởng công chúa, bỗng chốc mềm xuống, một đôi mắt hồ cũng ần ần nhiễm ngân quang (lệ quang).

“A nương! A Man!” Từ Hải Thiên rảo bước lao đến, muốn ôm lấy hai người phụ nữ quan trọng nhất đời mình, nhưng ngại mình một thân vết máu, và cả tấm áo giáp lạnh như băng, rút cuộc hăn kiềm nén cảm xúc, đi đến trước mặt mẫu thân, nặng nề quỳ xuống.

“Con của ta... đây là...” Đại trưởng công chúa vội vàng bước lên trước, cùng Từ Man đỡ Từ Hải Thiên đứng lên, công chúa dùng khăn tay lau hai má con trai, lại kiểm tra từ trên xuống dưới một phen, biết vết máu trên người không phải là của hăn, bấy giờ mới yên tâm, lại hỏi: “A đa và đại ca con đâu?”

“Bọn họ ở ngoài cung, vẫn tốt ạ.” Một câu nói làm cho mọi người ở đây yên lòng, cũng biết có một số chuyện hiện tại có hỏi tường tận cũng không được.

Từ Man lại cúi đầu, nàng lo lắng rất nhiều, nhưng bây giờ biết được người nhà đã không sao, liền lo lắng đến an nguy của Gia Cát Sơ Thanh.

“A Man đừng lo, muội phu đang ở Thừa Đức Cung.” không nỡ thấy Từ Man thấp thỏm không yên, Từ Hải Thiên vội xoa tóc nàng, nhẹ giọng nói.

Từ Man không cầm được nhếch khóe miệng, nàng giữ chặt tay Từ Hải Thiên, cũng muốn hỏi rất nhiều, nàng muốn hỏi Gia Cát Sơ Thanh có bị thương hay không, có sinh bệnh hay không, nhiều ngày nay hăn rốt cuộc đang làm cái gì, nhưng cuối cùng, nàng chỉ cầm tay huynh trưởng, cái gì cũng không hỏi. Có vài lời, vài chuyện, vẫn là đợi ngày sau, chính miệng hăn nói với nàng thì hơn.

Biết người thân đều còn sống, Hoàng hậu vui mừng không sao kiềm được, nàng chậm rãi đi tới, nước mắt thoáng chốc không cầm được rơi xuống, dè chừng lại ghen ngào hỏi: “Thánh nhân... ngài...”

“Lúc này cữu cữu đang ở Thừa Đức Cung, chính cữu cữu kêu con đến đây đón cữu mẫu mẫu thân và muội muội.” Từ Hải Thiên nào không lo lắng cho người nhà, lúc không nhìn thấy mẫu thân và muội muội, ruột gan nóng cháy không thua gì Từ Man, chỉ là sự tình có nhanh có chậm*, hẳn rốt cuộc nhẫn nhịn xuống, mãi đến khi cữu cữu phân phó mới dẫn người đến đây, lúc này, nhìn thấy mọi người bình an, trong lòng cũng yên ổn xuống. (sự tình có nhanh có chậm: ý chỉ sự tình có lúc cần kiên nhẫn chờ đợi, có lúc cần ra tay bất ngờ nhanh gọn)

Hoàng hậu nghe phu quân không sao, nước mắt càng không thể thu lại, chỉ có thể nức nở nói: “Tốt... tốt... không sao là tốt rồi.”

Ba vị nữ nhân địa vị hiển hách trong Phượng Tê Cung, đều không kịp rửa mặt thay quần áo, liền vội vàng ngồi trên phượng loan, nghi thức giản lược đi đến Thừa Đức Cung.

Từ Man ngồi trong kiệu, gió đêm thoáng thổi bay rèm cửa sổ, mùi máu tươi nồng nặc khiến sắc mặt Từ Man vốn đã tái nhợt, càng trở nên không khỏe, trong dạ dày giống như bị một bàn tay to xoa bóp qua lại, từng cơn buồn nôn trào lên, ngay cả nước chua cũng gần như trào lên cổ họng.

Nàng vội đóng cửa sổ lại, nhưng mùi tanh vừa rồi lại như ghim chặt trong kiệu, hồi lâu vẫn không tán đi.

Suy yếu được Thanh Mai đỡ xuống kiệu, Từ Man cúi đầu, nương theo ánh đèn trên cửa cung Thừa Đức thấy rõ một mảng vết máu không lớn trên mặt đá cẩm thạch, xem ra đã bị người dùng nước vội vàng giội qua, nhưng có lẽ bởi vì đêm khuya tối mịt, thời gian gấp rút mà chưa rửa sạch sẽ.

Cảm giác buồn nôn lại trào lên, Từ Man dùng khăn tay che kín miệng, nghiêng đầu nôn khan vài cái, cố gắng không nghĩ đến cảnh tượng vừa xảy ra màn đánh nhau kịch liệt tại nơi này nữa.

Đại trưởng công chúa hiển nhiên cũng bị mùi này hun cho không thoải mái, nhưng dầu gì kiến thức từng trải nhiều hơn, cho dù nhú mảy, cũng không lộ ra vẻ khác thường. Nàng đi đến vỗ lưng nữ nhi, lại đợi Hoàng hậu xuống kiệu, mọi người mới về mặt nghiêm túc bước lên bậc thang trước Thừa Đức Cung.

Đây là lần thứ hai Từ Man nhìn thấy Hoàng mỹ nhân sau khi vào cung, nàng gần như có chút không dám nhận ra, còn nhớ rõ hơn nửa tháng trước lúc nàng nhìn thấy Hoàng mỹ nhân, bà ta ngồi tại nơi cao, loại cảm giác cao quý đoan trang ẩn ẩn toát ra kia làm cho Từ Man cũng âm thầm cảm thán. Nhưng còn bây giờ thì sao? Nhìn bộ dạng bà ta ngã ngời trên đại điện, quần áo tả tơi, mép váy cháy đen, tóc tai rối bù, chỉ có một cây trâm vàng đang run rẩy cắm trên búi tóc rũ lông, mặc dù không nhìn thấy rõ gương mặt dưới mớ tóc lòa xòa, nhưng nhìn từ sau lưng, cư nhiên cực kỳ giống ăn mày xin cơm thường lượn quanh miếu Phu Tử.

Trong một ngày, cùng một nơi, cũng chỉ mới ngắn ngủn hơn nửa tháng.

Từ Man ngẩng đầu, trông cữu cữu tiều tụy hơn nhiều so với lúc trước, nhưng sắc mặt vẫn còn khá hồng nhuận, chắc hẳn nửa tháng này đã bồi dưỡng được chút căn bản.

Cảm giác trong góc có một tầm mắt vẫn luôn dõi theo chính mình từ lúc tiến vào đến giờ, chưa từng rời đi. Từ Man nheo mắt lại, quay đầu qua, nước mắt bỗng chốc tụ lại nơi khóe mắt, người kia... lúc này vận một thân hắc y của thị vệ, đứng xéo đối diện nàng, cười đến ôn hòa như thế lại còn mang theo lo lắng rõ rệt.

Nàng vừa định gọi hắn, lại nghe được tiếng nói của cữu cữu bên trên: “Lần này là lỗi của ta, a tỷ... Hoàng hậu...”

Lại quay đầu lại, Hoàng đế đã áy náy đi đến trước mặt họ, một tay kéo công chúa, một tay nắm tay Hoàng hậu, tâm tình xúc động không bộc lộ thành lời.

“Đều là người một nhà, hà tất như thế...” Đại trưởng công chúa lộ ra ý cười, vỗ tay đệ đệ nói: “Chính là, đệ có điều không biết, sợ là Tiểu Tứ sắp có thêm đệ đệ ruột nữa rồi.”

Có lẽ trước đó Hoàng đế đã hay tin, nhưng hắn vẫn ôm lấy Hoàng hậu, môi mấp má, lại vui mừng nói không ra lời.

Từ Man nghiêng đầu, liếc mắt một cái liền thấy ánh mắt ghen ghét của Hoàng mỹ nhân, ánh mắt kia giống như muốn xé Hoàng hậu ra thành mảnh nhỏ, đó là một loại ác độc phát ra từ trong xương cốt, khiến người thấy mà khinh miệt.

Hoàng đế như cũng cảm giác được, nhưng chẳng may may để ý, hắn thấy sắc mặt Từ Man cũng không tốt, bèn sai người dời giường êm lại đây, để cho ba người họ ngồi một bên, còn mình thì lại lần nữa quay trở về ngồi trên long ý.

Trên đại điện, bỗng chốc lại yên tĩnh xuống, thậm chí Từ Man còn có thể nghe thấy tiếng hít thở của mình.

“Nói đi...” Hoàng đế mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm Hoàng mỹ nhân, nhìn một lúc lâu mới mở lời.

Hoàng mỹ nhân thân mình cứng ngắc, cúi đầu, lại không nói gì.

“Thế nào? Chẳng lẽ nói, trẫm còn oan uổng người?” Hoàng đế cười lạnh một tiếng, cung nữ thái giám xung quanh đều không kiềm được mà run rẩy.

Hoàng mỹ nhân vươn tay vuốt mớ tóc lò xo trước mặt, lộ ra gương mặt vẫn trẻ tuổi như trước, song hai má lại dính đầy vết bẩn, vè mặt nàng có chút hoảng hốt, nhưng rất nhanh đã tỉnh táo lại, đầu tiên là thấp giọng cười, sau đó càng cười càng lớn tiếng, cười đến nước mắt cũng theo khóe mắt chảy xuống dưới, cười đến làm cho người trong đại điện đều cảm thấy rợn tóc gáy.

“Nếu thần thiếp nói là oan uổng, sợ là hoàng thượng cũng sẽ không tin, nhưng thần thiếp thật sự muốn biết, thần thiếp rốt cuộc thua ở chỗ nào?” Hoàng mỹ nhân cười đủ, dùng tay áo bẩn hề hề lau lau mặt, một lần nữa ngồi thẳng dậy, nhìn thẳng vào Hoàng đế.

“Có phải người thấy, trẫm chính là một kẻ ngu dốt?”

Hoàng đế vén vạt áo lên, cả người nhào ra trước, như là muốn nhìn rõ người phụ nữ quỳ bên dưới, người phụ nữ mà từ lúc vào cung đến giờ, hẳn chưa từng lơ lửng qua một lần. Ai cũng đều có thời điểm thiếu niên ngây ngô, mặc dù trong lòng vẫn luôn kéo căng sợi dây cung kia, nhưng ở trong đoạn quá khứ bức bí kia, người con gái thanh xuân vừa mỹ lệ vừa ôn nhu sẵn sóc kia, hẳn không phải chưa từng yếu lòng, không phải chưa từng nghĩ rằng, đây chỉ là một người con gái thân bất do kỷ mà thôi, giữ lại trong cung thì có làm sao? Nhưng hết lần này đến lần khác, từ lúc Đại hoàng tử sinh ra, càng về sau nhà họ Hoàng càng chèn ép, hậu cung ngày một khó coi. Theo tuổi tác ngày một lớn dần, chút nhẹ dạ và ái mộ thời thiếu niên của Hoàng đế, cũng dần dần bị niêm phong vào hàn băng trong đáy lòng.

Hoàng mỹ nhân lắc đầu, ánh mắt phức tạp mang theo triền miên hồi ức và thống hận, cứ như vậy mà cố gắng muốn nhìn vị hoàng giả ngự trên cao kia.

“Hoàng thượng, thánh nhân! Ở trong lòng ngài, thần thiếp và Mẫn Tiêu rốt cuộc là cái gì?”

Hoàng đế nhìn Hoàng mỹ nhân thật sâu, lạnh băng nói: “Trẫm nghĩ là... người có biết!”

“Phải! Thần thiếp biết, thần thiếp biết rất rõ ràng, cho nên tất cả mọi thứ của ngày hôm nay, đều do hoàng thượng ngài ép chúng ta!” Hoàng mỹ nhân dường như đã không chịu nổi sự rẽ rúng và thù hận trong ánh mắt Hoàng đế, lớn tiếng gào khóc.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 147: Kết Thúc

“Trẫm... ép người?” Hoàng đế giống như nghe được chuyện cười lớn, sau đó nghiêm nghị quát: “Là trẫm ép người dùng thuốc độc muốn độc chết trẫm, hay là trẫm ép người dưỡng ra một đứa con trai ngoan hại cha giết đệ!”

Hoàng mỹ nhân bị hấn quát lui ra sau, cắn răng, dùng tay chỉ vào Hoàng hậu, rưng rưng kêu lên: “Nếu không như thế, tương lai trong cung này còn có chỗ cho hai mẹ con ta dung thân sao? Ắ sẽ bỏ qua cho chúng ta sao? Hoàng thượng cũng biết nỗi khổ tâm thân là trưởng hoàng tử của Mẫn Tiêu, cũng biết hai mẹ con chúng ta mấy năm nay ở trong cung sống khổ thế nào, ngài chỉ biết sủng Hoàng hậu, chỉ để mắt đến sự tồn tại của đích tử, ngài có từng nghĩ tới chúng ta?”

“Nghĩ tới các người? Sợ là trong mắt các người đã sớm không còn Hoàng đế là trẫm đây rồi!” Hoàng đế trừng mắt, phẫn nộ nói: “Mấy năm qua, trẫm đối với các người còn chưa đủ khoan dung sao? Tôn Mẫn Tiêu ngầm kết bè kết cánh, trẫm đã nhắc nhở qua, nhưng còn các người thì sao? Xem như gió thoảng qua tai, bay mất rồi xem như không, nay cư nhiên còn lớn mật muốn ngồi lên chỗ của trẫm. Xem ra cũng không phải là trẫm ép bức các người, mà là đối với các người quá mức khoan dung, thế cho nên các người mới xem trẫm là tượng bột.” (tượng tò he)

“Khoan dung... Ha ha ha ha, khoan dung...” Hoàng mỹ nhân dùng sức lau mặt, hung tợn nói: “Không có tư cách nói khoan dung nhất, chính là người! Nếu thật sự là khoan dung, tại sao người vì khúc mắc trong lòng, mà

xem tình cảm chân thành của ta thành trò cười, nếu thật sự là khoan dung, vì sao năm đó người ngay cả một đứa con cũng tiếc không cho ta!”

“Người thực ủy khuất có phải không?” Hoàng đế trào phúng nhìn Hoàng mỹ nhân, trong con người là vẻ bình tĩnh, như thể lửa giận vừa rồi chỉ là ảo giác, “Người cũng biết bối cảnh của người như thế nào, người luôn nói trăm đối với người không thật lòng, vậy người đối với trăm lại có vài phần thật lòng ư? Nếu người đối với trăm có một tia tình cảm, vậy tại sao sau khi gả vào cung, hàng tháng người đều gửi thư về phủ tướng quân, lại vì sao trong mỗi phong thư, đều đem mọi chuyện lớn nhỏ trong sinh hoạt của trăm báo cho phụ thân người! Trong lòng của người, toàn bộ nhà họ Hoàng của phủ tướng quân, còn quan trọng hơn trăm gấp ngàn lần vạn lần, miễn là chiếm được quyền lợi, cho dù trăm có đối với người yêu thương đủ điều, cũng không đổi được một khoảnh khắc do dự của người!”

Sắc mặt Hoàng mỹ nhân trở nên trắng bệch, nàng không biết thì ra lúc vừa mới vào cung, nàng gửi thư ra ngoài, cứ nhiên đều bị Hoàng đế biết được.

“Còn có cái gì để nói? Nói người mấy năm nay ở trong hậu cung làm những chuyện xấu xa ư? Nói người mưu hại vài tần phi có xích mích với người ư? Nói người vì phủ tướng quân của người, mà lôi kéo bao nhiêu nữ quyến của triều thần ư?” Hoàng đế cười to, chỉ thẳng vào ngực Hoàng mỹ nhân nói: “Ngay cả Hoàng hậu, người đã từng cung kính qua vài phần ư? Người nói trăm không cho người mang thai, vậy người có từng nghĩ, trăm chính là sợ sẽ xuất hiện tai họa ngày hôm nay, mới an bài như thế! Người thế nhưng cũng hiểu rõ, trăm chính là không muốn làm khó người, mới không cho người sinh ra Trưởng hoàng tử!”

Hoàng mỹ nhân bị từng câu nói thật mà mình chưa từng nghe qua kia, nện cho tâm thần hoảng loạn, những lời này nàng chưa từng nghe chính miệng Hoàng đế nói qua, nàng cũng chưa thật lòng muốn đi thấu hiểu hẳn. Hơn nữa nàng càng hiểu rõ hơn cả, cho dù nàng sớm hiểu được sự dụng

tâm lương khổ của Hoàng đế, nhưng vì phủ tướng quân, nàng vẫn sẽ sinh ra Trưởng hoàng tử cho bằng được.

“Vậy còn Mẫn Tiêu thì sao? Nó là con trai của người a, người làm sao có thể coi thường nó như vậy, bao nhiêu năm nay, người có từng nói chuyện dịu dàng với thằng bé một lần, có từng một mình cùng nó ăn bữa cơm ấm cúng, chỉ vì nhà họ Hoàng, mà người ngay cả cốt nhục của mình cũng xem như người dưng ư?” Hoàng mỹ nhân run run cất giọng, nghe những lời của Hoàng đế trước đó, có một số việc trong lòng nàng cũng mờ mờ có đáp án, nhưng nàng không cam tâm, nàng muốn chính tai nghe Hoàng đế nói, nhưng chung quy vẫn là sức lực không đủ.

Nghe Hoàng mỹ nhân nhắc tới hai chữ “con trai”, ánh âm u nơi đáy mắt Hoàng đế càng sâu, hai tay cũng mất tự nhiên nắm chặt, nhưng chỉ qua một lát, hẫng lại buông lỏng ra.

“Đây thật đúng là lỗi của trẫm...” thanh âm giống như thở dài vang vọng trên đại điện, nhưng tất cả mọi người đều không nghe ra được chút hối hận trong đó.

“Nếu lúc trước trẫm có thể kiên quyết hạ quyết tâm, không cần đưa con này, thì trẫm cũng sẽ không gặp tai họa ngày hôm nay!!”

“Người!” Hoàng mỹ nhân cảm thấy như một ngụm khí huyết tắc nghẹn trong cổ họng, gần như muốn phun ra, nàng đau đớn đến cong người, hầu như nói không ra lời.

Hoàng đế làm như không nhìn thấy cái nhìn hận đến xương cốt của Hoàng mỹ nhân, hẫng vẫn dùng ngữ khí bình tĩnh nói: “Nguyên bản trẫm không thân cận nó, cũng không phải là không thương nó, nó vốn là trưởng tử, nếu trẫm không quản thúc nghiêm hơn, ngược lại cưng chiều, đừng nói bản thân thằng bé sẽ có tư tưởng như thế nào, mà nhà họ Hoàng các người cũng sẽ sớm có tâm tư không nên có kia. Đối với nó, trẫm luôn luôn chỉ hy

vọng nó được bình an vui vẻ, ngày sau phong vương phụ trợ tân vương. Nhưng trăm có nhần nại khoan dung đủ điều, suy nghĩ trăm bề vì các người, nhưng các người lại hỏi bảo trăm là cái gì?”

“Phong vương? Ha ha...” Dừng sức ho khan vài tiếng, Hoàng mỹ nhân hơi thở dồn dập, song vẫn ngửa đầu bật cười nói: “Dựa vào cái gì... dựa vào cái gì... đều là con của người, người liền nặng bên này nhẹ bên kia như thế, dựa vào đâu mà con trai ta phải khúm núm với kẻ khác!”

Hoàng đế thẳng tắp nhìn nàng, lại không nhiều lời với nàng ta, chỉ cho nàng ta tám chữ: “Lòng tham không đáy, gian ngoan mất linh!” (ngu muội trì độn)

Lúc này, ngoài điện có tướng lĩnh vào đáp lời, hình như là tất cả phản loạn ngoài cung đều đã được dẹp loạn, phạm nhân trọng yếu cũng đã bắt được, lúc này đang chờ ở ngoài điện.

Hoàng đế nhếch khóe miệng, nhìn về phía Hoàng mỹ nhân ban đầu còn cố gắng bình tĩnh, lúc này dĩ nhiên mặt đã trắng như tờ giấy, run như cầy sấy.

“Thế nào? Bây giờ đã biết sợ ư?”

Hoàng mỹ nhân túm chặt vạt áo, cánh môi run run, cúi đầu nỉ non không biết nói gì, giống như căn bản không tin sự tình sẽ phát triển đến nước này.

“Đừng sốt ruột, cũng đừng nghi là trăm đang gạt người.” Hoàng đế phất tay áo, cao giọng nói: “Đưa người vào!”

Từ Man đầu óc vốn đang mơ màng lập tức thanh tỉnh hẳn lên, nàng nghiêng đầu, liền thấy một đám người bị trói gô ném vào, trong đó chẳng những có Tả tướng quân, mà còn có huynh trưởng và vị hôn phu của Hoàng

Tú Oánh, những người còn lại nhìn qua đều là võ tướng, có điều Từ Man nhận biết không nhiều lắm, nhưng rất rõ ràng, không có nữ quyền trong đó.

Hoàng đế sai áp tải Hoàng mỹ nhân qua một bên, ở trước mặt mọi người, thăm vấn nhà họ Hoàng cùng với đám thân tín phần lớn là võ tướng của họ, do đó biết được bọn họ làm cách nào thừa dịp Hoàng đế bệnh nặng, sau đó hãm hại đồng liêu, hòng chiếm lấy địa vị cao, còn có không ít kẻ thậm chí ám sát tướng lĩnh đương nhiệm ban đầu, sau đó tiếm quyền.

Theo tiến trình thăm vấn càng lúc càng thâm nhập sâu vào, những thủ đoạn chôn sâu trong bóng tối cũng dần bị trời lên mặt nước, phần lớn toàn những kẻ vì bảo vệ mình, chẳng những khai ra chuyện nhà họ Hoàng cấu kết với Trần gia như thế nào, còn khai ra Trần gia và nhà họ Hoàng đều có dính dáng với phản đảng ở Tây Vực, thậm chí cả chuyện rất nhiều đối tượng trong quân mưu sát trung lương, đều là đám phản đảng kia đã sớm âm mưu từ trước. Càng quan trọng hơn là, thuốc độc mà Hoàng đế trúng phải trước đó, cũng là bí dược truyền đến từ Tây Vực.

Hoàng đế vẻ mặt bình tĩnh, chẳng những đích thân nghe, còn cho người đem những lời thuật lại này, nhất nhất ghi vào trong danh sách, lại nhìn Hoàng mỹ nhân mặt đầy nước mắt nhìn cha con nhà họ Hoàng đã trọng thương, hẩn đưa ánh mắt cho thái giám tổng quản bên cạnh, rất nhanh, Tôn Mẫn Tiêu bị trói sau điện cũng được áp tải lên điện.

Vừa thấy Tôn Mẫn Tiêu, Hoàng mỹ nhân vốn đã không dè nén được sợ hãi, rốt cuộc bỗng chốc bộc phát toàn bộ ra, nàng quỳ trên mặt đất, quay đầu nhìn về phía Hoàng đế, la ó như nổi điên: “Người là cố ý, người đều là cố ý!! Người bảo Mẫn Tiêu đến nhìn người lần cuối, kỳ thật người đã sớm mai phục!”

Hoàng đế cũng không phủ nhận, ngược lại còn gật gật đầu, nói: “Từ nửa tháng trước, trẫm đã hóa nguy thành an.”

Hoàng mỹ nhân chấn động một cái, quay đầu gắt gao nhìn chăm chăm Từ Man, miệng lẩm bẩm: “Không thể nào, không thể nào, nó không có cơ hội...”

Hôm nay Hoàng đế như muốn đem tất cả mọi chuyện bày rõ ra, hần thấp giọng nói một câu, người bên cạnh lại đưa vài thái giám lên đại điện, nhưng có hai cái thái giám là đứng, còn mấy tên thái giám còn lại đều quỳ.

Từ Man phát hiện, người đến cũng đều là người quen hoặc đã từng gặp mặt qua, người đứng chính là Tiểu Thổ Tử ngày ấy trong Lăng Khởi Cung, còn có một vị là Lâm quản sự chỉ gặp mặt một lần, chưa từng nói chuyện nhiều. Mà quỳ, cũng là người quật cường đang bị đè xuống – Đại thái giám bên người Hoàng mỹ nhân.

Thấy người đã đến, Hoàng đế cư nhiên rất hăng hái từ long ỷ đứng lên rồi bước xuống, hần tùy ý phất tay, một toán thị vệ liền giải những tên võ tướng kia xuống, Hoàng mỹ nhân tận mắt thấy huynh trưởng cháu trai nhà mình bị tha đi như tha chó, lại thấy bọn họ ném đi hết tất cả tôn nghiêm mà hèn mọn cầu xin, tim nàng như bị dao cắt, lại chỉ có thể khóc lóc mặc cho người ta sỉ nhục người nhà mình. Trong hoảng hốt, nàng nhớ tới những lời tâm huyết của Hoàng đế trước đó, trong lòng cũng không rõ là hối hận hay là không cam tâm.

Trên đại điện lại trở nên trống trải, Hoàng đế đi thẳng tới trước mặt Đại thái giám bên người Hoàng mỹ nhân, có phần thích thú đánh giá lão từ trên xuống dưới.

Nhưng câu đầu tiên mở miệng, lại khiến cho tất cả mọi người có mặt tại đây chấn động.

“Trẫm phải gọi ông là Kim công công, hay phải gọi ông là hoàng thúc đây?”

Hoàng mỹ nhân không thể tin được nhìn về phía Kim công công – người mà bấy lâu nay vẫn làm bạn bên cạnh mình. Năm đó vị Kim công công này chính là phụ thân cố ý mua chuộc, đưa đến bên người mình, làm sao có thể trong một đêm liền biến thành hoàng thúc của Hoàng đế?

Kim công công hất văng mớ tóc rối rơi trên trán, ánh hèn mọn trong mắt bỗng chốc tiêu tan, thay vào đó vụt xuất hiện một loại ngạo khí ngự trị lên chúng nhân. Lão tuy quỳ, nhưng một thân cốt khí lại khiến cho người ta thấy lão lúc này không phải là một tên tù nhân, ngược lại càng giống như người ngồi trên cao, ra lệnh cho người.

“Hảo chất nhi, thật không hổ là con trai giỏi của phụ thân người!” Kim công công lão đảo một cái, thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất, nhưng lão vẫn căn răng ngồi dậy, hiển nhiên trên người đã bị thương.

Thấy người thân bên cạnh đều mang vẻ mặt khó hiểu, Hoàng đế khẽ cười nói: “Mọi người đều không ngờ đúng không, Cảnh hoàng thúc mà chúng ta truy tìm khắp nơi thế nhưng lại ẩn mình trong hoàng cung Ngô quốc, còn khúm núm làm thái giám thiếp thân cho nữ nhân của trăm nhiều năm như vậy!”

“Câm mồm, nếu không phải lão cha đê tiện vô sỉ của người, bốn vương sao có thể rơi vào kết quả như ngày hôm nay?” Kim công công kiên cường chống đỡ, giầy dựa quát to.

“Vậy ông cấu kết với ngoại địch Tây Vực xâm chiếm lãnh thổ Ngô quốc chúng ta, chính là việc quân tử nên làm ư?” Hoàng đế hừ lạnh, phản bác nói.

“Đây chẳng qua là ‘ngộ biến tùng quyền’, nếu như...” Kim công công mất tự nhiên liếc nhìn Đại hoàng tử một cái, liền cúi đầu nói: “Thì tất nhiên tốt hơn so với kẻ hôn quân người tại vị.”

* ngộ biến tòng quyền hoặc “ngộ biến phải tòng quyền”: là câu nói nổi tiếng của Mạnh Tử (372-189 TCN) là tùy theo hoàn cảnh mà xử sự cho thích hợp.

“Hôn quân? Ha ha ha ha, trẫm xác thực là hôn quân.” Hoàng đế vỗ tay tán thưởng cười ha hả, lại rảo bước đi đến trước mặt Đại hoàng tử, một tay bắt lấy hân, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu trẫm không phải là hôn quân, thì sao có thể để ông xáo trộn huyết thống của trẫm, sao có thể để cho ông tráo đổi cốt nhục của trẫm!”

Kim công công trợn to hai mắt, nhìn Đại hoàng tử bị Hoàng đế túm, dường như không thể tin được, lắc đầu nói: “Người có biết? Người làm sao biết được?”

“Câm miệng! Không thể nào! Điều này sao có thể! Mẫn Tiêu hân, Mẫn Tiêu hân là con của ta, là con của ta!” Hoàng đế nhân nghe xong điên cuồng đẩy cung nữ không chế chung quanh nàng, té ngã bên người Hoàng đế, ôm lấy đùi hân khóc nói: “Hoàng thượng, hoàng thượng, tất cả mọi chuyện đều là lỗi của thiếp, đều là lỗi của thiếp a, nhưng Mẫn Tiêu nó là con trai của ngài, ngài không thể không nhận con được a!”

Từ Man được mẫu thân ôm vào trong ngực, nhìn Hoàng đế nhân thất thố gào khóc, thì ra không phải trong lòng bà ta không sợ, mà là trong lòng bà ta đã định ninh, cho dù Tôn Mẫn Tiêu có mưu phản, nhưng dù thế nào cũng là trưởng tử của Hoàng đế, cho dù sau này có giam lỏng nhưng rốt cuộc còn lưu lại được mạng sống, cho dù ngày sau nhà họ Hoàng và bà ta đều chết hết, ít nhất bà ta còn có cốt nhục lưu lại. Thế nhưng tất cả hy vọng kia, đều bị Hoàng đế bóp chết một cách tàn nhẫn, thứ bà ta đổi mặt đã không còn đơn giản chỉ là mưu phản nữa rồi, thậm chí rất có thể ngay cả nhi tử cũng không phải là con của bà ta nữa.

“Năm đó ông cùng Hoàng Đại Đô Đốc vốn dĩ có thông đồng, nhưng e ngại quân uy của Trục vương và bản lĩnh của tiên hoàng, mà các ông không

thể không nấp trong bóng tối, nhưng từ khi tiên hoàng bệnh thể triền miên, các ông liền đánh chủ ý tới Trục vương. Bởi vì chỉ cần một ngày trong triều có Trục vương, là một ngày các ông không thể tiến thêm một bước, sau đó, các ông thông đồng với nhau diễn một màn kịch hay cho tiên hoàng xem, chẳng những hại chết cả nhà Trục vương, còn hại chết phần đông tinh binh lương tướng của nước Ngô ta, khiến cho toàn bộ nước Ngô rơi vào cảnh lòng người hoảng sợ. Từ đó về sau, tiên hoàng ốm bệnh lâu không trị khỏi, các người liền cố ý bảo Đại Đô Đốc giả vờ như vẫn luôn bảo trì trung lập, chỉ chờ cho đích tử của Tiên hoàng hậu – một kẻ thoát nhìn dễ ỨC HIẾP, dễ nắn bóp là trăm, bước lên vị trí kia. Vì sợ trăm tương lai đủ lông đủ cánh, không chịu khống chế, các ông thậm chí còn lập mưu làm cho tử tử ruột của trăm gả vào nhà họ Hoàng!” Hoàng đế một cước đá văng Hoàng mỹ nhân ra, dùng sức kéo Đại hoàng tử đã sớm thất hồn lạc phách, kéo lê tới trước mặt Kim công công.

“Chuyện này vẫn chưa hết, các ông vì dễ dễ giám thị trăm, còn muốn đưa con gái nhà họ Hoàng vào cung, chính là ý đồ làm cho trăm hoàn toàn nằm trong trong tầm mắt của các ông.” Hoàng đế vén bào, ngồi xổm trước mặt Kim công công, dùng sức giữ chặt cổ áo bắt lão nhìn thẳng đối diện với mình, tiếp tục nói: “Nhưng mà không ngờ rằng, Đại Đô Đốc lại vì chuyện Hoàng mỹ nhân muốn có con mà nổi lên tranh chấp với ông. Ông một lòng muốn đoạt lại vị trí này, nhưng Đại Đô Đốc lại nghĩ sau này đứa nhỏ kia có thể ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, chắc chắn là có lợi với nhà họ Hoàng hơn so với việc ông lên làm Hoàng đế.”

Kim công công nheo mắt lại, hăm he đầy nguy hiểm nhìn Hoàng đế, lại không giải thích.

“Cho nên, ông biết e là Đại Đô Đốc sẽ không cùng một lòng với ông...” Hoàng đế làm một tư thế ‘giơ tay chém xuống’, quét mắt liếc Đại hoàng tử, thần sắc phức tạp nói: “Sau khi Đại Đô Đốc chết không lâu,

hoàng tử liền tái giá, sau đó, Hoàng mỹ nhân nhờ cậy ông, ở trong cung tìm cách tránh được canh tránh thai của trẫm, thuận lợi mang thai.”

“Hoàng thượng, hoàng thượng...” Hoàng mỹ nhân nghe đến đó đã trở nên không nghe vào được thứ gì, trái tim nàng giống như bị người dùng dao khoét ra vậy.

Hoàng đế làm lơ trước tiếng khóc thê lương kia, sau đó nhìn Kim công công nói: “Vì thế, sau khi biết Hoàng mỹ nhân mang thai, ông lập tức nảy lên một chủ ý. Ông bảo muội muội ruột của Lưu tướng quân – người luôn đối với ông khăng khăng một lòng, thông qua con đường đặc biệt mà lên vào trong cung, sau khi tăng tị liên mang thai đứa con của ông, nhưng mà trừ nàng ta ra, ông còn đoạt lấy con gái của thiếp thất người Hán của thành chủ Tử Thành Tây Vực, cũng làm cho nàng ta mang thai đứa con của ông, nhằm chuẩn bị hai đường. Chờ đến khi Hoàng mỹ nhân lâm bồn, ông liền lập tức sai người giục sản hai người kia, chỉ vì muốn thời gian sinh con giống nhau.”

Xung quanh đều là tâm phúc và người thân của Hoàng đế, thậm chí ngay cả một vị hoàng thúc khác của Hoàng đế cũng không đến, thay vào đó chỉ có công tử Tiềm đứng cùng Gia Cát Sơ Thanh, mặt không chút thay đổi phe phẩy cây quạt, nhìn một màn hoang đường trong điện.

“Đợi sau khi đứa bé kia sinh ra, ông căn bản không quan tâm là nam hay nữ, liền sai người đưa nó ra khỏi hoàng cung, mà một đứa bé trai, lại được đưa vào trong cung.” Hoàng đế ra chiều khiêm tốn thỉnh giáo, nhìn Kim công công nói: “ông nói với nhà họ Lưu, nghiệt chủng này là do thân muội Lưu gia sinh ra, lại quay đầu nói với thành chủ Tử Thành ở Tây Vực, đứa bé này là do đứa con gái dung mạo giống người Hán của hãn sinh ra, kỳ thật trẫm cũng rất ngạc nhiên, nghiệt chủng này, rốt cuộc là con của người nào đây?”

(đứa con gái dung mạo giống người Hán của chủ thành Tây Vực, là con của thiếp thất người Hán nên giống người Hán, chủ thành Tử Thành là người Tây Vực)

“Không!!! Người nói dối, người nói dối, Mẫn Tiêu hân... Mẫn Tiêu hân là do ta sinh, là ta sinh, là con của ta!!” Hoàng đế nhân quả thật không chịu nổi đả kích này, hóa ra nàng cùng phụ huynh mười tính nhiều năm như vậy, cũng chỉ là may áo cưới cho người khác mà thôi.

“Người đã nói nhiều như vậy rồi, chẳng lẽ người lại không biết?” Kim công công nói ra lời này, đã rất rõ ràng xác nhận lời của Hoàng đế, mà những lời này vừa ra khỏi miệng, Đại hoàng tử Tôn Mẫn Tiêu chắc chắn sẽ không có khả năng được sống tiếp.

“Quả là tàn nhẫn nhỉ, chắc chắc...” Công tử Tiềm cười nhạo nói.

“Chẳng qua là một tên do tiện thiếp sinh ra, có tư cách gì phán đoán suy luận của trưởng bối người?” Kim công công gân cổ, con người mắt như lưỡi dao sắc bén, đâm thẳng đến công tử Tiềm.

Nhưng công tử Tiềm lại bất vi sở động, ngược lại phe phẩy quạt nói: “Ông chẳng qua là vì hân không còn tác dụng, cho nên mới trực tiếp buông tha, bản công tử đến là tò mò, một đứa con trai khác của ông, nếu cũng bị bắt vào trong cung, liệu ông còn có thể lạnh nhạt như thế hay không?”

“Người nói cái gì?” Kim công công hoảng hốt, bắt đầu ho khan kịch liệt.

Công tử Tiềm lại nhìn Hoàng đế nói: “Chiến sự ở chỗ Chu tướng quân cũng đã chấm dứt, tên thủ lĩnh cầm đầu kia hiện đang bị áp giải bên ngoài ạ.”

Hoàng đế ném Kim công công xuống đất, phúi phúi tay, lại đi đến trước mặt Tiểu Thố Tử và Lâm quân sự, cười khen ngợi nói: “Các người

làm tốt lắm.”

Hai người kia giờ phút này đã không còn ngụy trang như trước, ôm quyền nói: “Tạ hoàng thượng ngợi khen.”

“Thì ra bọn họ là người của người! Vậy... ngày đó viên đông châu kia!” Kim công công rút cuộc phát giác điều khác thường, hồi hận đến ruột cũng muốn biến thành màu xanh.

“Thuốc giải đạo qua một vòng ở trong tay ông, ông cũng không nhận ra được, ông thấy ông trời sẽ để cho ông được như ý sao?” Hoàng đế vung tay lên, hai người kia nhanh chóng rời khỏi đại điện, hiển nhiên cũng không phải là nhân vật đơn giản như thái giám.

“Khó trách... Khó trách... đây hết thảy đều là người đã xếp đặt trước, đều là người đã xếp đặt trước!” Kim công công rút cuộc không chịu nổi, phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt cũng biến thành xám xịt tái xanh.

Hoàng đế đứng ở giữa đại điện, hai tay chấp sau lưng, cao giọng nói: “Trẫm vốn dĩ cũng không biết được Đại hoàng tử không phải là con trai của trẫm, trẫm chỉ là hy vọng cho hắn một cơ hội, nếu hắn có thể niệm thân tình, hoặc là nhìn thẳng vào chính mình, như vậy ngày sau hắn sẽ trở thành phụ tá đắc lực cho tân đế, chỉ cần hắn buông bỏ được nhà họ Hoàng. Chỉ tiếc, thời gian dài quan sát, chẳng những khiến cho trẫm thập phần thất vọng, hắn cư nhiên còn lợi dụng cơ hội tiếp cận trẫm, mà hạ được trẫm, suýt chút nữa làm cho trẫm vong mạng. Cho dù trẫm không thân cận với hắn cách mấy, nhưng gần ấy năm, cũng là một khoảng thời gian làm phụ tử với hắn, lại không ngờ rằng, thế nhưng rơi vào kết cục như vậy.”

Đại hoàng tử cả người chấn động, cục tức vốn nghẹn trong ngực, bỗng chốc tan ra ngoài, hắn quỳ rạp trên mặt đất, hướng về phía Hoàng đế sảm hối nói: “Phụ hoàng, phụ hoàng, là nhi thần có lỗi, nhưng đây đều là người

nhà họ Hoàng dẫn dụ nhi tử bao nhiêu năm nay, nhi thần cũng chỉ là bị họ che mắt!”

Hoàng mỹ nhân còn treo chút hơi tàn, vừa thấy con trai nói như thế, trong cơn buồn thương vô bờ, bất ngờ ngất xỉu.

Hoàng đế thất vọng lắc đầu, thở dài: “Thời điểm này, còn đùn đẩy sai lầm cho mẫu gia đã bán mạng cho người bao nhiêu năm nay, người bảo trăm phải nói sao cho phải?”

Đại hoàng tử lập tức cứng họng, lại nhìn mẫu thân đã ngất xỉu, đỏ bừng cả mặt mày.

“Thật ra trăm đã sớm biết rằng dư đảng những năm gần đây cũng không an phận, từ sau khi bí ẩn thân thế của Đại phò mã được cởi bỏ, trăm liền lo lắng đám dư đảng các người tuyệt đối sẽ không cam tâm. Cho nên những năm gần đây, ở trên triều đình trăm cố ý kiềm chế Trần gia, chèn ép nhà họ Hoàng, cũng chầm chậm khuấy đục hồ nước trên triều đình, thuận tiện lén đưa người của mình thâm thấu vào, dần dần, quyền lực trăm có thể nắm giữ càng nhiều, việc các người làm, trăm lại càng được biết rõ ràng.” Hoàng đế mệt mỏi nói: “Đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ hoàng thúc thật sự cho rằng, trăm vẫn là tên thiếu niên bất lực năm đó không thể bảo hộ tỷ tỷ, chỉ có thể bị người khống chế thôi sao?”

Rất nhiều chuyện, trong một buổi tối này, Hoàng đế không hề nói ra miệng, cũng không nói quá cận kề. Sau đó Từ Man từ trong miệng mẫu thân biết được, nhiều năm nay, Hoàng đế chẳng những lợi dụng Phái Cách Tân vượt mọi chông gai trên mặt chính sự vì hãn, mà trong ngầm ngầm, còn hợp tác cùng công tử Tiềm, mượn sức một vài con em thế hệ mới của thế gia nhìn mặt ngoài thì ăn không ngồi rồi, bao gồm cả thế tử Trường tín hầu, vì để khuếch tán tai mắt đến từ trên xuống dưới Ngô quốc, nhằm đảm bảo cho dù Trần gia cùng đám phản đảng kia có một ngày bí quá hoá liều, cũng có thể nằm dưới sự bố trí của mình trước đó. Trước tiên ổn định thế

cục trong nước, cho dù Hoàng đế bị tự mình đâm chết, hắn cũng muốn loại bỏ loạn đảng, rải đường bắc cầu cho con trai mình, để cho Ngô quốc không còn nổi lo về sau.

Lúc này Hoàng đế bị trúng độc, hoàn toàn là một sự cố ngoài ý muốn, hoặc là nói, là hắn đối với Đại hoàng tử còn tồn tấm lòng của người làm cha, mới khiến hắn mất cảnh giác, nhưng mà, bố trí nhiều năm của hắn, lại làm cho hắn sau khi được giải độc, có thể lập tức khôi phục được chủ quyền điều khiển, đem những tên đã sớm rục rịch kia, tóm gọn một mẻ.

Lần cung biến này, không có người thắng, có lẽ đối với Ngô quốc mà nói, xem như diệt trừ khối u ác tính nhiều năm, ngày sau trời quang một mảnh, nhưng đối với Hoàng đế cùng với hoàng gia mà nói, chẳng những phủ đầy nhục nhã, còn mất đi một vị hoàng tử chính thống cùng với một vị công chúa đến nay còn chưa biết được sự thật.

Từ Man ngồi trên xe ngựa, nghe Gia Cát Sơ Thanh kể bao nhiêu năm nay, những người được gọi là thương nhân như họ âm thầm cố gắng như thế nào, cùng với an bài kín đáo của Cảnh hoàng thúc năm đó ra sao. Nàng không tài nào ngờ được, trong hậu viện của Đại hoàng tử, vị cùng mẹ theo đến kinh thành đã nghĩ mình bay lên đầu càn – Lưu Kim Thoa kia, cư nhiên lại là con gái thật của Hoàng mỹ nhân, năm đó bị Cảnh hoàng thúc đưa ra khỏi cung, giao cho Lưu gia nuôi nấng, mặc dù năm đó dưới sự cố gắng của Lưu gia, độ tuổi của Lưu Kim Thoa đã không khớp, nhưng đã làm thì ắt sẽ lưu lại dấu vết, trải qua nhiều năm tháng như vậy, một việc nhỏ không đáng kể rốt cuộc vẫn bị tra ra.

Thế nhưng, kết quả như vậy, lại khiến người ta cảm thấy quá đổi bi ai.

Bụi trần lắng đọng, dưới cơn thịnh nộ của Hoàng đế, bao gồm cả nhà Hữu tướng, phạm là thế gia đại tộc có liên lụy đến, gần như trong một đêm, toàn bộ bị xét nhà hoạch tội. Kỳ thật không ít nữ quyến trong đó đều là những người mọi ngày vây quanh Hoàng Tú Oánh mà Từ Man biết không

ít. Mà một khi có một vị trọng thần quan lớn té ngựa, sẽ lập tức do thuộc hạ hoặc phụ tá của hắn lên tiếp nhận lại chức quan, giống như đã diễn tập từ trước vậy. Bởi vậy có thể thấy được, Hoàng đế chuẩn bị một ngày này, đã chuẩn bị bao lâu, chuẩn bị chu toàn cỡ nào.

Khi phe phái nhà họ Hoàng bị xét nhà, Từ Man còn đang tỉnh dưỡng trong phủ, đợi nghe được Hoàng Tú Oánh đã bị bắt tổng vào ngục, nàng chỉ thở dài một tiếng, lại không nghĩ gì nhiều. Kể từ lúc nàng gả cho Gia Cát Sơ Thanh, nữ nhân vật chính Hoàng Tú Oánh kia, đã sớm trở thành quá khứ.

Từ Man ngồi trong sân, đàm tiếu cùng tẩu tử, nói đến hôn sự của Hoàng Tú Lệ và Gia Cát Mỹ Yên, cảm nhận được ánh mặt trời ấm áp của buổi ban trưa, quyển sách trong đầu kia dường như đã được khép lại, từ giờ trở đi, nên viết lại câu chuyện của chính mình rồi.

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 148: Phiên Ngoại 1: Từ Man Mang Thai

Sau khi trở về từ trong cung, Từ Man cứ cảm thấy trong không khí có một mùi tanh tanh, mỗi sáng ngủ dậy liền cảm thấy bao tử nhộn nhạo, lúc nào cũng buồn nôn, ngay cả ăn cơm cũng không thấy thèm ăn, gương mặt nhỏ nhắn vốn ở trong cung đã teo tóp, càng ngày lại trông càng đáng thương. Ngày đầu tiên Gia Cát Sơ Thanh phát giác, đã muốn đi tìm đại phu, nhưng Từ Man ghét mấy bát thuốc đắng nghét kia, thậm chí có thể là hậu di chứng của đêm đó, nên không để bụng, bèn ngăn không cho Gia Cát Sơ Thanh đi mời thái y. Nhưng chuyển biến tốt mà hai vợ chồng mong chờ mãi không thấy đến, ngược lại Từ Man nôn mửa càng ngày càng nhiều, từ sáng sớm đã nôn, chỉ cần nghe mùi cơm đã không chịu nổi kích thích, hận không thể nôn ra cả mật đắng.

Bấy giờ Từ Man mới ý thức được, nói không chừng là nàng bị mắc chứng bệnh ảnh hưởng đến tinh thần gì đó, cho nên lúc bấy giờ dưới sự kiên trì ngoan cố của Gia Cát Sơ Thanh, thái y rốt cuộc vẫn đến đây.

Hai vợ chồng thấp tha thấp thỏm cùng chờ đợi thăm phán, nhưng lão thái y kia lại cười đến mặt nở đầy hoa, liên tục nói chúc mừng. Đương lúc hai người cho là thái y cũng bị bệnh, thì vị lão thái y tự xưng là phụ khoa thánh thủ kia, tay vuốt chòm râu, đoạn ném cho đôi vợ chồng trẻ này một quả lựu đạn thật to, nổ banh cho hai người choáng váng, đầu óc trống rỗng.

Từ Man mang thai.

Tính toán ngày, cư nhiên là cái ngày Từ Man đến tiệm son phấn hẹn hò cùng Gia Cát Sơ Thanh, khi về còn được tặng thêm quà “khuyến mãi”.

Gia Cát Sơ Thanh cũng choáng váng ngay tại chỗ, cả người bần thần, ngay cả khí lực đứng lên cũng không có, chỉ lo nhìn Từ Man ngây ngô cười, cái gì mà tiên giáng trần, cơ trí gì kia, đều như thể chưa từng xuất hiện trên người nam nhân này. Khiến Từ Man vừa thẹn vừa buồn cười, cuối cùng vẫn là Mai bà bà nhìn không được, cùng Cẩn bà bà, một người người gánh công việc trong phủ, một người phụ trách chuyên môn chăm sóc Từ Man. Ngay cả đám nha hoàn bên người Từ Man, đều bị gom chung một chỗ, dự một khóa hộ lý chăm sóc trẻ em và phụ nữ mang thai.

Từ Man mang thai, đây là chuyện lớn, đương nhiên không thể giấu được, nhưng đợi sau khi Từ Man mang thai 3 tháng, mới sai người thông báo đến các phủ, chỉ sợ đụng phải Tổng Tử nương nương (thần sinh nở), dọa sợ thai nhi trong bụng Từ Man.

Đối với sinh mệnh sắp đến này, trong cung hiển nhiên là ban thưởng tứ phía, Đại trưởng công chúa thì chạy tới chạy lui vài chuyến, ngay cả Thôi thị đại tẩu Từ Man cũng lấy không ít đồ tốt từ phủ Trực vương đến cho Từ Man, đó là càng miễn nói tới Gia Cát gia, và cả hai vị nương nương (dì) kia của Từ Man, trong kho phủ gần như là chất đầy đồ quà tặng, trong đó nhiều nhất là dược liệu, cho dù Từ Man có sinh bốn đứa cũng đủ.

Vì Từ Man, Gia Cát Sơ Thanh đã sớm đem chuyện buôn bán quảng ra sau đầu, ngày ngày nghiêm túc dựa theo cuốn sổ nhỏ mà Mai bà bà đưa, sắp xếp sinh hoạt hàng ngày của Từ Man, chỉ cần hần có thể nhúng tay, tuyệt đối sẽ không giao cho người khác, Từ Man thấy mà trong lòng ấm áp gần như rơi lệ.

Thân làm trưởng tẩu, Chu Hoàn đương nhiên cũng đến đây, nhìn ra được nàng đối với chuyện Từ Man mang thai rất là vui mừng, nhưng trong lời tán gẫu toát lên một tia vừa hâm mộ vừa cô đơn, Từ Man nghe ra được

lại không nói lời nào an ủi. Chuyện như vậy có nói nhiều lời, cũng không cách nào vỗ về nỗi phiền muộn trong lòng Chu Hoàn, còn không bằng chờ Chu Hoàn mang thai, nàng thật lòng chúc phúc là được.

Nay phủ Gia Cát, lão phu nhân là hoàn toàn không có cách nào xử lý công việc nữa, nhà họ Hoàng xảy ra chuyện lớn như vậy, không dính dáng đến bà ta đã là nể mặt Gia Cát gia lắm rồi (bà này là đường muội của Đại Đô Đốc nhà họ Hoàng). Tính cả thầy những chi nhà họ Hoàng trong thành Kiến Khang này, ngay cả nhà tổ, phàm là những nhà trong ngũ phục cũng không tránh được nỗi giận lôi đình của Hoàng đế. Xét nhà chém đầu, biếm thành nô bán đi, nhẹ nhất cũng là sung quân đầy đến nơi hoang sơ. Điều này đối với Gia Cát lão phu nhân – Hoàng thị mà nói, quả thực chính là tai ương ngập đầu. Trong lần thanh tẩy này, nhà mẹ đẻ của bà ta gần như biến mất không còn một ai, cho dù là sung quân, cũng không tìm được bóng dáng.

Lão phu nhân vốn đã bị phong thấp, lúc này lại gặp phải tinh thần bị đả kích, cả người đã hoàn toàn nằm bẹp giường, không dậy nổi. Vì thế công việc của phủ Gia Cát từ trên xuống dưới, toàn bộ liền rơi vào đầu Chu Hoàn, điều này khiến nàng vốn đang muốn cùng phu quân giục ngựa đến biên quan, lo lắng một thời gian. Mãi đến khi Gia Cát Sơ Liêm bởi vì phải xử lý quân lực hỗn loạn xung quanh thành Kiến Khang, mà được Hoàng đế cho tiếp tục ở lại Kiến Khang, Chu Hoàn bấy giờ mới thoảng nguôi ngoai được. Lại kiên quyết nhất định phải nhân lúc trước khi trượng phu rời kinh, cố gắng sinh một đứa bé, cho dù trượng phu không thể mang nàng đến biên quan, nhưng dầu gì còn có một đứa nhỏ tán gẫu an ủi.

Lần này trong thành Kiến Khang, thế gia bị xét nhà thật sự rất nhiều, không nói mười thất cửu không (mười nhà đã có chín nhà tan hoang), nhưng nói một nửa thế gia biến mất trong tràng tranh đấu chính trị cũng không kém. Cho nên sau khi kinh thành thoảng yên ổn, mỗi nhà có hôn phối đều hận không thể lập tức đi tìm thông gia, dùng việc hi mà xóa đi nỗi

bất an khùng hoảng trước đó, thuận tiện cũng có thể lôi kéo vài nhân tài mới nổi được Hoàng đế coi trọng sau màn tranh đấu kia.

Hôn sự của Gia Cát Mỹ Yên và Hoàng Tú Lệ hiển nhiên cũng được nhắc tới, người lớn của hai nhà cũng thực cảm thấy may mắn, lúc trước không tùy tiện gả con gái cho người khác, bằng không ngộ nhờ thông gia có xiu xiu quan hệ nào với loạn đảng, sau này cũng không dễ dàng gạt đi được. Trong đó Hoàng Tú Lệ là khó xử nhất, bởi vì nhà họ Hoàng ngã đổ, mặc dù cha của Hoàng Tú Lệ lúc trước cùng Đại trưởng phò mã còn có Gia Cát gia tiểu thúc ngầm ủng hộ Hoàng đế, nên không bị liên lụy gì, nhưng dẫu sao cũng có ảnh hưởng đến hôn sự của nữ nhi. Nhóm tân quý (quan mới nổi) lại không dám giữa hoàn cảnh nhạy cảm này, mà lấy một cô nương nhà họ Hoàng.

Cho nên sau khi Từ gia Nhị cô tới cửa bàn bạc cùng Đại trưởng công chúa, bèn quyết định đem nữ nhi gả cho cháu ngoại trai bên nhà mẹ đẻ của Giang lương nhân. Nhà mẹ đẻ của Giang lương nhân – Giang gia này vì lần này xuất lực giúp Hoàng đế mà đã sớm đoạn tuyệt quan hệ với bốn gia. Tuy nói chàng trai kia là thứ tử, chức quan trong triều lại không cao, nhưng con người rất cần mẫn, độ tuổi vào triều làm quan cũng không lớn (ý nói tương lai có triển vọng), hiện tại chờ chuyển ra ngoài, sau này Hoàng Tú Lệ cũng không cần ở trong Giang phủ bị mẹ chồng chèn ép. Huống chi, Giang lương nhân có thể sống đến hôm nay, không bị Hoàng mỹ nhân hại chết, cũng là Đại trưởng công chúa và Từ Man ra tay giúp đỡ, Giang gia cảm kích còn không kịp, Hoàng Tú Lệ lại nói thế nào cũng do Từ gia Nhị cô sinh ra, cho dù không có huyết thống, nhưng rốt cuộc vẫn xem như thân thích, kiểu nào cũng sẽ không bị người coi thường.

Có đôi khi Từ Man sẽ nghĩ, ngày hôm đó công chúa Thục Thận tìm nàng rốt cuộc có chuyện gì (cái ngày Thục Viện đại hôn), phải chăng có liên quan đến chuyện Hoàng đế trúng độc, hay là muốn đem nàng ra làm người chịu tội thay, lại làm chút gì đó chia rẽ tình cảm giữa phủ công chúa

và Hoàng hậu. Nhưng mà, việc này dĩ nhiên đã không thể biết được đáp án, bởi vì sau khi phủ Hữu tướng rơi đài Trần mỹ nhân bị biếm, công chúa Thục Thận đã bị Hoàng đế thu lại phong hào, điều đến đất phong nơi xa xôi, tuy nói đã khoan dung tha cho nàng một mạng, nhưng cả nhà chồng nàng ta toàn bộ bị hoạch tội, nàng lại không có con, ngày sau, cũng bất quá là giam lỏng tại nơi thâm sơn cùng cốc, cô quạnh mãi đến chết già mà thôi.

So với công chúa bị định tội giống như nàng, suy cho cùng Thục Viện càng tàn nhẫn hơn. Sau khi biết việc bức vua thoái vị thất bại, toàn bộ bố trí bên ngoài cũng thất bại, nàng ta thế nhưng quyết đoán châm lửa đốt phủ công chúa, giết chết vị hôn phu của mình, lại liên lụy đến từ trên xuống dưới trong phủ, gần như cả trăm nhân khẩu đều bị chết trong trận lửa dữ dội kia. Thế lửa lại thiêu suốt ba ngày trời mới bị dập tắt được, trận hỏa hoạn này chẳng những thiêu trụi phủ công chúa, mà ngay cả hơn hai mươi phủ trạch quanh đó đều bị liên lụy, trực tiếp tổn thất đến kinh tế tương đương với thu nhập hai mươi năm của một gia đình hạng trung, ngoài ra, số người chết khổng lồ quả thật nghe mà rợn người, việc này chẳng những gây chấn động cả nước trong năm đó, mà sau đó được sử quan ghi vào sử sách, lấy đó làm cảnh giác.

Sau khi biết Thục Viện chết, Từ Man nghe nói Hoàng Tú Oánh bị bắt tại một gian chùa miếu, lúc bị áp giải lên pháp trường, nàng ta còn hướng về phía đám đông, diên diên khùng khùng gào to, nói Từ Man là yêu quái, nói nàng có một yêu tăng tương trợ, bằng không nhà họ Hoàng sao có thể thất bại, Gia Cát Sơ Thanh sao có thể yêu người khác. Diên diên khùng khùng, thần chí không rõ kêu loạn như thế, ai cũng không cho là chuyện quan trọng, Từ Man nghe được mà cảm thán. Một nữ chính trọng sinh đương yên đương ổn cư nhiên rơi vào kết cục như vậy, xem ra Hoàng Tú Oánh muốn đi tìm cao tăng không có thật kia, cũng chỉ là muốn thay đổi càn khôn, hoặc là muốn bắt được nhược điểm của Từ Man.

Nhưng vận mệnh sai khiến, trong sách, Hoàng Tú Oánh mặc dù không xem là thiện lương, nhưng rốt cuộc chưa từng thương tổn đến người vô tội nào, điều nàng theo đuổi chỉ là tình yêu của biểu ca, sự bình yên của gia đình, vốn không có sai. Còn trong thực tế, sau khi Từ Man xuyên không, đã bày tỏ rất rõ ràng rằng không muốn đối địch với Hoàng Tú Oánh, nhưng Hoàng Tú Oánh cứ khẳng khẳng che mờ mắt, chỉ chăm chăm nhớ lại kiếp trước, chẳng những thủ đoạn ngày càng trở nên ác liệt, thậm chí không tiếc hy sinh người vô tội, chỉ để đạt được mục đích. Đối với Hoàng Tú Oánh mà nói, có lẽ đó là bất đắc dĩ, nhưng nàng ta đã quá mức ỷ lại kiếp trước, thế cho nên mới vây khốn trong màn ký ức xưa không đi kia, chưa bao giờ sống qua một ngày trong cuộc sống thực tại.

Tuy nói Từ Man không nhất định có thể cởi bỏ bất hòa giữa nhà họ Hoàng và hoàng thất, nhưng ít nhất trên con đường báo thù nàng sẽ không đánh mất đi bản tâm. Nói không chừng, nếu dùng một phương thức khác, sẽ có một kết cục không ngờ tới.

Từ Man ở trong phủ quận chúa dưỡng thai, hưởng thụ Gia Cát Sơ Thanh che chở trăm bề, nghe người trong phủ chuyên môn hóng chuyện lá cải bên ngoài, giải khuây cho nàng. Nhưng nàng vạn vạn không ngờ tới, sau khi Tứ hoàng tử chạy một vòng từ bên ngoài trở về, thế nhưng chạy đến phủ quận chúa, năn nỉ Gia Cát Sơ Thanh cho hắt đi theo đoàn tàu buôn đến Châu Âu của năm sau, hắt cảm thấy chính mình cứ quanh quẩn trong trong hoàng cung, cơ hội được tiếp xúc với thế giới bên ngoài thật sự quá ít. Tuy lần này hắt chạy nạn chỉ ngăn ngắn mấy ngày, nhưng đã học được những thứ mà có cả đời ở trong hoàng cung cũng không học được. Cho nên đương lúc nội tâm còn đang dâng trào, hắt đầu óc nóng lên, bèn nghĩ đến chuyện muốn đi đến địa phương xa hơn coi trộm một chút. Vì thế, Châu Âu với quốc gia bất đồng, nhân chủng bất đồng, trở thành địa phương mà hắt hướng tới.

Từ Man nghĩ rằng Tôn Mẫn Hi chẳng qua nhất thời xúc động, lại không ngờ rằng, hắn chẳng những không thay đổi ước nguyện ban đầu, tạo áp lực trước mặt Hoàng hậu, còn chạy tới trước mặt Hoàng đế xin ý chỉ. Điều càng khiến người kinh dị hơn là, Hoàng đế vậy mà cũng đồng ý, thậm chí cho hắn làm đại biểu Ngô quốc, đi đến các quốc gia xung quanh, chẳng những học tập cách trị quốc của họ, còn bảo hắn đem kỹ thuật, lý luận, nguyên liệu trong nông nghiệp – công nghiệp – buôn bán, mang về Ngô quốc.

Đến lúc này, Từ Man rốt cuộc hiểu được vì sao bao nhiêu năm nay Gia Cát Sơ Thanh luôn gởi chút hạt giống trở về, đó chính là Hoàng đế cừu cừu muốn mở rộng làm phong phú thêm cây nông nghiệp cho quốc gia, từ trong đó tìm ra lương thực thích hợp nhất với đủ mọi địa phương khác nhau, để Ngô quốc người người ăn no, không còn đói khát.

Từ Man vượt vòng bụng đã bắt đầu nhô lên của mình, nghe hương thơm dịu dịu của hoa xuân, trong lòng một mảnh an bình, một minh quân như cừu cừu, nhất định sẽ dẫn dắt Ngô quốc đi đến một thời đại mới, so với thời kỳ sau khi Đại hoàng tử kế vị trong sách, nhất định sẽ càng có triển vọng hơn. Người thân người yêu và cả đứa con của nàng, sẽ sống trong một thời đại như vậy, thật sự là rất may mắn.

“A Man!! A Man! Người bảo Gia Cát Sơ Thanh giao tên khốn họ Đan kia ra đây!!” Xa xa một thân áo vàng, Gia Cát Mỹ Yên hai má đỏ bừng, nổi giận bừng bừng, từ xa đã kêu lớn.

Từ Man khẽ thở dài một hơi, đây đã là lần thứ mấy trong tháng rồi?

~*~

Tác giả có lời muốn nói: hai phiên ngoại sau là quá trình bánh bao sinh ra, và cuộc sống của vài vị may mắn còn sống.

Giới thiệu một chút nào, chả là cuối cùng mỗ Tâm đã trở về từ hành tinh lạc đà Alpaca, vì thế truyện mới sẽ lên sàn nha, mọi người đừng quên tui đó nha a a a a a! ~~~

Tên truyện là: Xuyên vào hệ thống truy sát Mary SueTruyện kể rằng người ngoài hành tinh là tổ tông của người địa cầu, bất hạnh xuyên vào hệ thống, bị một đám đủ loại nữ chính tra tấn thống khổ (lắm to), điểm này mà là nam chính do hệ thống đưa tặng nga ~~

* Xuyên vào hệ thống: truyện chỉ nữ chính xuyên vào trong một hệ thống nào đó, căn cứ vào chỉ dẫn của hệ thống mà lại xuyên đến đủ loại tiểu thuyết, phim truyện, phim điện ảnh nào đó để làm nhiệm vụ, bình thường một quyển sách tối đa cũng không hơn 10 nhiệm vụ.

Truyện ngắn “Cung nữ nữ phụ cầu bò lên giường” đã khôi phục đôi mới ~ chuyện kể rằng Mỗ Tâm đối với tên thái giám lấy vợ kia rất là tò mò a rất tò mò đó a ~Sau một tràng pháo tay kích động xin phát biểu một câu, truyện nữ tôn “Túy Trang Từ” của mỗ Tâm đã được chế tác thành kịch truyền thanh (radio drama), rất nhanh sẽ ra mắt với các nàng thích nữ tôn nha, kính thỉnh chờ mong nha ~

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 149: Phiên Ngoại 2 - Cuộc Sống Hạnh Phúc

Tiểu huyện chủ Miên Miên năm nay vừa tròn 2 tuổi, dung mạo xinh xắn, tính tình thông minh lanh lợi, duy chỉ có điểm khiến người lớn đau đầu là, con bé bình thường không khóc, nhưng mỗi lần khóc lên thì ngay cả Đồng nhũ mẫu cùng tất cả người chăm sóc nó, đều muốn che lỗ tai, lập tức lẩn trốn. Huống chi, những lúc con bé thực thương tâm, cổ họng chẳng những to rõ, mà tính kéo dài cũng không phải đứa trẻ bình thường nào có thể sánh bằng. Nhưng cũng may nó rất ít khóc, ngày thường cũng sẽ vì một hai chuyện mà nhỏ vài giọt nước mắt, mà trong đó, mẫu thân Từ Man chính là một chuyện trọng yếu nhất.

Chuyện tiểu huyện chủ quẩn mẹ, cả phủ quận chúa đều biết, thậm chí ngay cả hoàng cung, phủ công chúa, Gia Cát gia, và cả Hoàng phủ đều biết. Đừng thấy con bé ngày thường thích dính lão cha đẹp trai của mình nhất, chỉ khi nào mẫu thân rời khỏi tầm mắt của nó, là đối với một đứa bé như nó, liền giống như trời sập vậy, thế nào cũng phải khóc cho long trời lở đất, chỉ để vùi mẫu thân đến chỗ đành.

Thành thử đối với tiểu bảo bối này Từ Man vừa yêu vừa hận, cũng không thể không ở lúc con tỉnh, mà tùy thời mang theo bên cạnh, chỉ sợ con khóc khản cổ họng. Điều này khiến cho Gia Cát Sơ Thanh – vừa trở thành phụ thân được hai năm, vừa ao ước vừa ghen tỵ, lại hoàn toàn không biết làm cách nào. Có thể nói như vậy, đối với tiểu Miên Miên mà nói, phụ thân chỉ là bạn cùng chơi, mà a nương lại là người quan trọng nhất cũng là người bé ỷ lại nhất trên đời.

Nhưng trên thực tế, thời gian Từ Man chơi với con gái còn không nhiều bằng Gia Cát Sơ Thanh, dù sao sau khi Hoàng đế nắm được toàn cục, Gia Cát Sơ Thanh cũng có ý định nhượng lại tất cả buôn bán trong tay cho Hoàng đế, cho dù chính hắn cũng có chút sản nghiệp, nhưng đó cũng là của riêng mình, không cần hắn phải đi liều mạng nữa. Đối với hắn mà nói, vợ và con gái, là người mà trên thế giới này không có thứ gì sánh bằng.

Gia Cát Sơ Thanh được nhàn rồi, mà Từ Man lại không, chẳng những trong phủ có một đống chuyện lật vật cần nàng xử lý, thỉnh thoảng nàng còn phải tham dự không ít bữa tiệc thượng lưu của nhóm phu nhân. Bởi vì sau màn cung biến hai năm trước, có một đoạn thời gian rất dài mọi người bị vây trong trạng thái khủng hoảng, dù sao giết quá nhiều người, phần lớn lại là thế gia. Lúc bấy giờ, không chỉ mỗi Từ Man, mà các vị công chúa đều muốn tổ chức một vài bữa tiệc, nhằm xoa dịu đi không khí căng thẳng của mỗi nhà, khôi phục lại giao tế bình thường ngày xưa, ngay cả công chúa Thục Gia mới tân hôn không bao lâu cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên trong hai năm nay, Từ Man sống rất hạnh phúc, trượng phu thường xuyên âu yếm bên người, con gái vừa đáng yêu vừa tri kỷ, người thân ngoài Chu Hoàn là chưa có con ra, Gia Cát Mỹ Yên gả cho Đàn Hương năm đó cũng đã mang thai, nay con trai cũng chỉ kém Miên Miên vài tháng. Hoàng Tú Lệ lại sinh một đôi long phượng thai, rất được người Giang gia yêu thích. Thục Gia gả trễ, nhưng năm nay cũng đã mang thai, cuối năm sẽ sinh, càng miễn bàn đến đại tẩu Thôi thị, đã mang thai lần hai.

Lại nói tiếp, Gia Cát Mỹ Yên và Đàn Hương quả thật chỉ đơn thuần là trùng hợp, ban đầu Gia Cát Mỹ Yên vốn là có hảo cảm với một vị tiểu tướng bên người Gia Cát Sơ Liêm. Lại không ngờ tên Đàn Hương đã tới cái tuổi xem như đại thúc kia, cứ nhiên vào một ngày sau khi uống rượu say, tưởng nhầm Gia Cát Mỹ Yên là vị cô nương từng thân mật, kết quả giữa đường hôn má Gia Cát Mỹ Yên. Thế là hai người họ bắt đầu kéo dài màn “người truy ta đuổi” đến nửa năm. Mới đầu Gia Cát Mỹ Yên là muốn

xử lý Đàn Hương, mà Đàn Hương còn chưa chơi đã, không muốn chịu trách nhiệm với Gia Cát Mỹ Yên. Ai dè chẳng hay giữa họ đã xảy ra cái gì, cuối cùng thế mà biến thành Gia Cát Mỹ Yên vừa nghe đến hai chữ Đàn Hương liền lẩn nhanh còn hơn thỏ, mà Đàn Hương lại khẳng khẳng một mực muốn lấy Gia Cát Mỹ Yên vào cửa. Hai người cứ thế mà anh tranh tôi cãi, còn kinh động đến Công tử Tiềm, cũng không biết hẳn ta tác hợp thế nào, mà đôi oan gia này cuối cùng thành một đôi lương duyên. Có điều trong đó còn phải kể đến có một đạo Gia Cát Mỹ Yên muốn gả cho người khác, mà Đàn Hương ác ý bày trò phá đám trong đó.

Những người đề cập ở trên đều là đám bạn khuê mật của Từ Man, về phần những người không thân khác, phần lớn ở Kiến Khang thậm chí là trên thế giới này, đều không thấy nữa, ngoại trừ vị công chúa ngu muội bị giam lỏng – Lưu Kim Thoa. Tôn Phỉ Nghiên thì dù đã thành thân cũng vẫn đến phủ quận chúa Từ Man, hận không thể đem ánh mắt dán lên người Gia Cát Sơ Thanh, điểm này chẳng những khiến Từ Man và Gia Cát Sơ Thanh trong lòng khó chịu, về sau mỗi khi nàng ta tới cửa, đều bảo người gác cổng ngăn ngoài phủ.

Mà trượng phu của Tôn Phỉ Nghiên – Đinh Hạo Nhiên mặc dù chỉ là vì dựa thế leo lên, mỗi ngày đều cảm thấy mình được trèo lên đầu đám mây xanh biếc (đội nón xanh). Lại xem Gia Cát Sơ Thanh người ta, mặc dù không có chức quan, nhưng ngày ngày sống cuộc sống khiến người khác cực kỳ hâm mộ, ăn mặc không lo, thê tử xinh đẹp ôn nhu, con gái đáng yêu động lòng người. Đem ra so sánh, Đinh Hạo Nhiên rốt cuộc vào một ngày sau khi mượn rượu, chẳng những đánh Tôn Phỉ Nghiên, còn đem “chuyện động phòng” chậm chạp chưa đến kia, hoàn thành triệt để.

Đối với việc này, Chiêu Vương phủ đã hoàn toàn bỏ mặc Tôn Phỉ Nghiên, cũng chỉ tới cửa nói đôi câu tượng trưng, lại không muốn cho đưa con gái tùy tiện tiện tiện kia về nhà mẹ đẻ. Về phần mẹ đẻ của Tôn Phỉ Nghiên, bởi vì dì của Tôn Phỉ Nghiên lúc trước ở trong cung xía xói Từ

Man – có chỗ giao hảo với nhà họ Hoàng, trong màn thanh tẩy lần đó, tất nhiên cũng không may mắn thoát được, còn trực tiếp ảnh hưởng đến địa vị của mẹ đẻ Tôn Phi Nghiên ở trong phủ, lúc này bà ta cũng không dám xuất đầu vì nữ nhi nữa.

Thấy thế, Đinh Hạo Nhiên cảm thấy mình đã đi một nước cờ sai, bởi vì Tôn Phi Nghiên không được Vương phủ yêu thương, cơ hội cho hắn được dựa thế ngày sau càng nhỏ. Mà Vương phủ lại không giống nhà khác: sau khi không thể lợi dụng còn có thể ném qua một bên. Không nói Vương phủ là chính tông hoàng thất, mà nói vài vị vương tử vương tôn trong Vương phủ kia, nếu Tôn Phi Nghiên có mệnh hệ nào, là đủ cho toàn bộ Đinh gia ăn một lần thua thiệt rồi. Dù sao Tôn Phi Nghiên có quá quắt cách mấy, thì đó cũng là con cháu Tôn gia, có thể quở trách, có thể coi thường, nhưng cái mạng của nàng ta vẫn còn là của Vương phủ.

Sau khi đấu tranh nội tâm, Đinh Hạo Nhiên cũng không thể không cắn răng chịu trận, nhưng hai người luôn cãi nhau ỏm tỏi, thậm chí mỗi ngày bất chấp thể diện đấu đá nhau, khiến cho Đinh gia hoàn toàn biến thành trò cười, ngay cả em gái đã xuất giá của Đinh Hạo Nhiên, cũng không muốn về nhà đối mặt với cục diện khó coi này.

Đương lúc ở không, nhìn cuộc sống nước sôi lửa bỏng của một tra nam trong sách, Từ Man vẫn cảm thấy rất hả giận, nhưng nàng cũng có điều phiền não, tỷ như nhị ca nhà nàng, tuổi đã không còn nhỏ, cả ngày lại cứ lớn vồn trong quân doanh, có nhiều lúc không trở về nhà, ngay cả một nàng dâu cũng không có, khiến Đại trưởng công chúa phát sầu hận không thể tìm toàn bộ cô nương chưa gả của Kiến Khang đến, cho con trai lựa chọn một người ưng ý.

Nhưng ngặt nỗi, nhị ca lại không phối hợp, mãi đến có một ngày, hắn chẳng những trở về, còn dẫn theo một vị cô nương, điều này khiến Đại trưởng công chúa mừng như điên, vừa hỏi thăm thân thế của cô nương kia, lại khiến Đại trưởng công chúa sầu chết. Cô nương kia chẳng những là hậu

duệ của nước Thục – thời kỳ tam quốc trước nước Ngô, mà tổ tông nàng cư nhiên là đại gia tộc tinh thông chế tạo binh khí, liên đới đến cô bé này ngay từ nhỏ đã theo người nhà ra ra vào vào phòng luyện sắt, cho nên tuổi đã sắp 20, mà cũng chưa ai thêm rước.

Nguyên bản một cô nương như vậy, Đại trưởng công chúa tuyệt đối sẽ không cho nàng vào cửa, chẳng những không thông việc nhà thì thôi, còn cả ngày nện nện đập đập mấy chuyện của đàn ông. Nhưng tiếc bởi tấm lòng của người làm mẹ, lại thấy con trai khăng khăng cố chấp, nàng còn sợ bỏ qua cửa này, con trai sẽ không tìm được con dâu nữa. Bất quá, cũng may ánh mắt nhị ca không kém, cho dù cô nương kia lúc trước chỉ mãi miết nghiên cứu kỹ thuật của tổ tiên, nhưng không thực sự là không biết đạo lý đối nhân xử thế, hơn nữa người lại thông minh hiểu chuyện, rất nhanh đã hiểu được nỗi băn khoăn của Đại trưởng công chúa, thậm chí khiêm tốn thỉnh giáo học vấn từ quản gia trong phủ.

Như thế tất bật ngược xuôi, vị cô nương kia chẳng những học được rất nhanh, quy củ cũng học ra khuôn ra dạng, Đại trưởng công chúa rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm một hơi dài. Nhưng nào ngờ, một hơi này còn chưa thở xong, cô nương kia liền được Hoàng đế thỉnh vào trong cung, nguyên nhân là việc chế tạo sắt tinh, còn cần cô nương người ta tự mình chỉ đạo, kết quả là, con đường hôn nhân của nhị ca, ở trong thời gian ngắn, vẫn làm cho mọi người sốt ruột như trước.

Một ngày nọ, Từ Man ôm con gái mềm mại, nhìn đầu con tựa vai mình, xinh xắn đáng ngáp một cái, lúc đôi mắt to tròn đã sớm đượm sương kia bắt đầu từ từ khép lại, Gia Cát Sơ Thanh đột nhiên từ ngoài tiến vào, mặt đầy mồ hôi, thần sắc cũng có chút kích động.

Từ Man nhú mày, chỉ sợ hấn quấy nhiễu đến con, nhưng cũng may chỉ cần ở trong vòng tay của a nương, Miên Miên luôn ngủ đặc biệt sâu, cho nên bộ dáng thất hồn lạc phách của lão cha, không có cơ hội triển lãm cho con bé xem.

Chậm rãi đặt con gái lên chiếc giường nhỏ, rồi dặn dò nhũ mẫu trông coi cẩn thận, Từ Man kéo Gia Cát Sơ Thanh trở về phòng ngủ của mình, vốn định trách vài câu, nhưng bắt gặp ánh mắt hoảng hốt của Gia Cát Sơ Thanh, bèn nuốt xuống, ngược lại cầm khăn tay lau mồ hôi cho hần hỏi: “Làm sao vậy? Vừa rồi không phải huynh đang ngủ trưa sao?”

“A... A Man... Quận chúa?” Gia Cát Sơ Thanh giọng có chút khàn khàn.

Từ Man sờ sờ đầu của hần, kỳ quái nói: “Sơ Thanh, huynh bị sao vậy?”

Gia Cát Sơ Thanh dường như mới bừng tỉnh từ trong mộng, ôm chầm lấy Từ Man, hôn tới tấp, chỉ chốc lát sau hai người đã lăn đến trên giường. Ban đầu Từ Man còn bị hoảng sợ, sau nghĩ lại trong khoảng thời gian này hai người vì Miên Miên mà quả thật rất ít thân cận, liền ồm ờ chiều theo hần. Hai người quấn quít một lúc liền rơi vào cảnh đẹp.

Sau đó Từ Man mệt lả ngủ thiếp đi, nhưng Gia Cát Sơ Thanh lại mất thao láo, gắt gao nhìn sườn mặt Từ Man, trong đầu hần đều là giấc mộng kỳ lạ của buổi trưa. Hần mơ thấy mình từ nhỏ đã thích biểu muội Hoàng Tú Oánh, rồi sau đó Hoàng Tú Oánh bị A Man thiết kế gả cho Đình Hạo Nhiên, chính hần vì Gia Cát gia vì nhà họ Hoàng, mà lấy vị quận chúa A Man kiêu ngạo ương ngạnh kia, do đó dẫn đến một màn bi kịch.

Nhưng Gia Cát Sơ Thanh vẫn liên tục nhớ lại, Từ Man trong mộng tuy hần thấy mà giật mình, nhưng lại không hề chán ghét. Trong mộng, tình yêu của nàng đối với chính hần vừa cố chấp cũng vừa khắc sâu trong lòng hần. Hần thậm chí có thể cảm nhận được, hần trong giấc mộng kia, tại khoảnh khắc cuối cùng, lúc hần sắp bệnh chết, đối với vị nữ nhân ép gả mình kia, kỳ thật trong lòng đã thích nàng, mà tình cảm yêu thích này đã sớm lấn át mối tình đầu ngây thơ kia. Chỉ vì không đúng thời gian, không

đúng địa điểm, cho nên hai người vốn nên yêu nhau bên nhau đến già, lại chỉ có thể rơi vào kết cục bi thảm kia.

“Trong mộng, nguyện vọng trước khi huynh chết, là hy vọng kiếp sau muội vẫn có thể trở thành vợ của huynh, hy vọng chúng ta còn có thể làm lại một lần. Lúc ấy, sẽ không còn Hoàng Tú Oánh, không còn những chuyện vụn vặt ưu phiền ngăn cách giữa hai ta, càng không còn một chút tự tôn buồn cười của công tử thế gia nữa...” Gia Cát Sơ Thanh dán mặt mình lên mặt Từ Man, thanh âm nhỏ dần: “Tuy rằng kiếp này muội đã thay đổi rất nhiều, nhưng mà huynh biết, muội vẫn là muội, là người mà huynh luôn yêu.”

Từ Man chu môi, uốn éo người.

Gia Cát Sơ Thanh cười khê, kéo Từ Man vào trong lòng, thở dài nói: “Mặc kệ nó, biết đâu chỉ là một giấc mộng mà thôi. Chỉ cần chúng ta ở bên nhau trường trường cửu cửu, chuyện của kiếp trước, ai thềm quan tâm.”

Thế là một chút nhạc đệm trong cuộc sống rất nhanh liền trôi qua, mà Gia Cát Sơ Thanh cũng đem giấc mộng kia ném vào một góc trong trí nhớ, bởi vì hai tháng sau, Từ Man lại mang thai...

CUỘC CHIẾN THƯỢNG VỊ

Tâm Nhụy

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 150: Phiên Ngoại 3 - Công Chúa Hòa Húc

Từ bé, công chúa Hòa Húc đã biết phụ thân của mình là vị nam nhân tôn quý nhất quốc gia này, mà mẫu thân của nàng chỉ là một vị mỹ nhân trong hậu cung của phụ thân. Còn nhớ lúc nhỏ mẫu thân thường gọi nhũ danh của nàng, mỗi lần nghe tiếng gọi kia, nàng như cảm giác được nguyên bản tình thương của cha bị thiếu sót, đã được sự chở che của mẫu thân bù đắp lại. Bên cạnh đó, công chúa Hòa Húc còn biết, mẫu thân và Hoàng hậu trước khi vào cung từng là bạn khuê mật rất thân, vốn chí hướng của hai người cũng không phải vào cung, nhưng ngại vì gia tộc, ngại vì hoàng quyền, mà không thể không cùng chung một trượng phu, cùng bị giam trong lồng son hoa lệ này. Đối với Hoàng hậu hoặc mẫu thân mà nói, ở cái nơi hậu cung ăn thịt người này, người duy nhất có thể tin nhiệm tuyệt đối không phải trượng phu, mà là những tỷ muội có thể nâng đỡ lẫn nhau này.

Hoàng hậu có hai đứa con, trưởng nữ công chúa Hòa Quỳnh là vị tỷ tỷ đoan trang hào phóng, dung mạo xinh đẹp. Vì quan hệ giữa hai người mẹ, mà tình cảm của Hòa Húc cùng vị trưởng tỷ này cực kỳ thâm thiết, tương tự, trong ngày thường cũng qua lại thân thiết với vị hoàng huynh xấp xỉ tuổi mình kia. Ba đứa bé dưới sự cố ý an bài của hai vị mẫu thân, thân thiết nhau gần như là cùng một mẹ sinh ra.

Trong lòng của cô công chúa Hòa Húc bé nhỏ, hoàng tử do Hoàng hậu sinh ra kia chắc chắn sẽ là Hoàng đế tương lai, mà Hoàng hậu tương lai nhất định sẽ là Thái hậu, nếu nàng và a nương vẫn đi theo Hoàng hậu, vậy

tương lai chờ a nương sinh tiểu đệ đệ, ngày sau tất nhiên có thể thoát khỏi nhà giam bức bí này rồi.

Thế nhưng, trẻ con dù sao cũng là trẻ con, thời điểm kia nàng chưa biết rõ cái gì gọi là “thế sự vô thường”, tại lúc nàng định ninh rằng phụ thân và hoàng hậu tình cảm thâm hậu, thậm chí ông còn nguyện ý vì bà mà tìm đến đủ loại đá Vũ hoa lót đường, thế nhưng không bao lâu sau, Hoàng hậu qua đời.

Ngày đó, mẫu thân khóc rất nhiều, nửa đêm bà ôm nàng ngồi trong tấm cung mà đè nén tiếng khóc, cũng bắt đầu từ một ngày kia, Hòa Húc rốt cuộc hiểu được, không phải ngồi cao, là có thể ngồi lâu dài, cũng không phải ân sủng ở mặt ngoài, là yêu thương từ chân tâm. Từ đó về sau, Hòa Húc không còn ôm hy vọng gì đối với phụ thân nữa.

Mất đi mẫu thân, là chuyện cực kỳ đau khổ, nhất là những đứa con của chính cung hoàng hậu, thân phận bọn họ cao quý, trên thực tế lại không có chỗ dựa, nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu vì sợ Hoàng đế nghi kỵ, mà sau khi Hoàng hậu vào cung, không xuất đầu nữa, ngược lại yên lặng lui xuống, thế cho nên hai đứa bé kia ngay cả nhà cữu cữu đều không thể dựa vào.

Thời điểm đó, công chúa Hòa Húc đã nghĩ, cho dù nàng có mất tất cả, cũng không thể mất mẫu thân.

Sau đó không lâu, nguyên nhân Hoàng hậu bị bệnh chết được người tra ra, lần đó công chúa Hòa Húc cũng không tìm hiểu sâu, nhưng trong hậu cung mỗi ngày đều có người bị biếm trừ, thậm chí biến mất, có vài người là sủng phi gần đây của phụ thân, có vài người lại là nữ nhi nhà quyền quý trên triều đình, âm ỹ khiến lòng người hoảng sợ.

Thế nhưng càng loạn, càng có kẻ thích đục nước béo cò, vài tần phi có con, hết thấy đều đem ánh mắt nhắm ngay đích hoàng tử tuổi nhỏ, nhưng phụ thân đối với chuyện này làm như không thấy, dường như hai đứa trẻ

kia không phải con do chính thê của ông sinh ra, cũng không phải là con của ông vậy. Bất quá cũng đúng thôi, trong hậu cung này nào có thiếu trẻ con chứ.

Chính lúc này đây, mẫu thân của Hòa Húc không còn tiếp tục im lặng nữa, nàng gồng thân thể yếu ớt của mình lên chống đỡ bầu trời của hai đứa trẻ, tuy phẩm cấp của nàng không phải là phu nhân, nhưng dù sao cũng là mỹ nhân, Tần gia ở trên triều đình cũng có tiếng nói. Được nàng chăm sóc, hai đứa bé kia không biết tránh được bao nhiêu ám tiễn, nhưng cũng bắt đầu từ đó, phụ thân cực ít đến tẩm cung của mẫu thân, ước muốn có đệ đệ của Hòa Húc cũng theo đó hoàn toàn tan biến.

Sau công chúa Hòa Húc hồi tưởng, có lẽ chính bởi vì phụ thân vô tình, mà mẫu thân lại đối với ông không còn cách nào, nàng mới có thể ở ngày sau trên đường tình, lựa chọn người nam nhân có thân phận thấp hơn nàng rất nhiều, bởi vì ở trong lòng nàng, chỉ có khống chế trong tay, mới sẽ không thương tổn tới mình, lại càng sẽ không phản bội trốn đi.

Trên thực tế, nàng vẫn sai lầm...

Từ khi hoàng huynh bước lên ngôi vị Hoàng đế, tuy rằng bị một đám lão bất tử tạm thời ngáng chân, đại tỷ cũng do vậy mà phải gả vào nhà họ Hoàng. Nhưng từ tận đáy lòng, Hòa Húc không tin hoàng huynh ngày sau chỉ mãi chôn chân tại một chỗ, chịu cho người bài bố. Trong lòng huynh ấy, rõ hơn ai hết nàng nhìn ra được dã tâm của hoàng huynh, khát vọng của hoàng huynh, hiện tại chẳng qua là chờ đợi thời cơ mà thôi. Bởi vì yên tâm, cho nên ngày thường Hòa Húc cũng không mấy ưu phiền, thế cho nên tại một dịp tình cờ gặp được Liêu Đan Dương.

Đối với một người như Liêu Đan Dương, ngay từ lần đầu gặp nàng cảm thấy chẳng qua là nhìn trúng tướng mạo của hã mà thôi, hơn nữa hôn sự của nàng cũng không bị thế gia trên triều đình lấy lý do ra để chi phối hoàng huynh, vì thế trong lòng thoáng giãi dụa, bèn dẫn người này về phủ.

Về phần sau đó, có lẽ là nàng tán thưởng lòng kiên trì của hắc đối với hí khúc, có lẽ là không chiếm được mới luôn tốt nhất, dù sao, trong u mê hồ đồ, Hòa Húc liền ngã vào lưới tình do chính tay mình đan ra.

Nếu đã ngã vào, thì Hòa Húc tuyệt đối sẽ không buông tay, nàng sẽ không để mình giống như mẫu thân, trở thành một trong những lựa chọn đáng thương của một người nam nhân nào đó, nàng sẽ càng không để cho tình yêu của mình pha lẫn đủ loại lý do lung tung, cho nên nàng vẫn đợi, nàng vẫn đang đợi một ngày Liêu Đan Dương mềm hoá đi, đến lúc đó nàng sẽ có thể đội mũ phượng khoác khăn quàng vai mà hạnh phúc gả cho hắc.

Thế mới nói, Hòa Húc yêu quá mức nhiệt tình, cũng quá mức công kích, nếu biểu hiện của nàng nữ tính hơn, hoặc là ngụy trang thành một đoá Tiểu Bạch hoa, thì người coi trọng tự tôn của nam tử như Liêu Đan Dương kia, nói không chừng sẽ chậm rãi rơi hãm vào, dù sao Hòa Húc kiều mỹ động lòng người, thân phận lại cao quý, nếu không phải nàng quá mức kiêu ngạo, thì có lẽ sẽ là người tình trong mộng của không ít nam tử Thành Kiến Khang.

Nhưng mà, yêu chính là yêu, Hòa Húc cũng không muốn vì tình yêu mà vứt bỏ bản thân mình, cho nên đối lại cũng là sự giận dữ mắng mỏ và chỉ trích không chút lưu tình của Liêu Đan Dương. Hòa Húc còn nhớ rõ lúc mình ngồi trong chính phòng đang may thâm y cho hắc, mắt thấy hắc tiến vào, chợt nghe đầy lỗ tai là những lời đường đường chính chính của hắc. Tóm lại một câu, hắc cho dù chết, cũng phải rời khỏi phủ công chúa.

Hòa Húc cảm thấy đây giống như là một giấc mộng do chính mình tự dệt nên vậy, mộng tan, chuyện xưa cũng kết thúc.

Hiện tại, nàng đã không còn nhớ rõ cảm tưởng của mình khi đó, nhưng hiện tại nàng lại nhớ như in chính mình đem chiếc áo thâm y đã may được một nửa kia, cắt thành từng mảnh nhỏ, đem chôn vào trong đất, giống

như mai táng cho tất cả mộng tưởng và tình yêu của mình trong ngần ấy năm qua.

Có lẽ, Liêu Đan Dương đi rồi, thứ nàng mất đi cũng không phải là người này, cũng không phải là đau khổ vì không còn tình yêu, mà là thấy trên thế giới này sẽ không còn người như nàng ước muốn, sẽ bỏ ra hết thảy để yêu nàng nữa. Tất cả nam nhân ngoại trừ tân tỹ phu của nàng ra (chồng Đại trưởng công chúa), thật sự ai nấy đều có bản chất của phụ thân, nàng không thể thực hiện giấc mơ tìm kiếm hạnh phúc thay mẫu thân khi bé nữa rồi.

Trưởng tỹ rất lo lắng cho nàng, mẫu thân sốt ruột vì nàng, nàng đều biết, cho nên nếu không thể thay mẫu thân tìm được hạnh phúc, như vậy thì thay mẫu thân đến thế giới bên ngoài nhìn ngắm cũng rất tốt, ít nhất, nàng còn có gia đình, còn có người thân.

Lương Hàn Chân là một người kỳ quái, lần đầu tiên gặp nam nhân này, Hòa Húc đã có cảm tưởng như thế. Một nam nhân võ nghệ cao cường, học thức uyên bác như vậy, vậy mà lại nguyện ý làm hộ vệ cho một vị công chúa tiếng xấu khắp thành Kiến Khang như nàng. Cho dù hoàng huynh có cho hãn danh hiệu tướng quân, đó còn không phải giống như là chó canh cửa bị người ngoài cười nhạo sao, có điều cái cửa là cửa nhà tôn quý thôi.

Nhưng mặc kệ bên ngoài nói thế nào, Lương Hàn Chân chưa từng để ý qua, cho dù hãn chỉ làm thủ lĩnh hộ vệ, cũng muốn huấn luyện đám thân vệ của phủ công chúa giống như binh lính trong quân doanh, điều này càng khiến Hòa Húc cảm giác được hãn là “gáo vàng múc nước giếng bùn”.

Chính là, có vài lời nàng còn chưa nói, thì trong lúc du ngoạn bên ngoài, đã ngã bệnh. Trong những ngày mê man ấy, Hòa Húc có chút hối hận mình tùy hứng không mang theo thái y, bất quá nàng lại càng sợ trong thành Kiến Khang sẽ đồn đãi là nàng vì thất tình mới đổ bệnh nặng. Bởi vì loại tin tức kia, sẽ khiến nàng đau như thắt tim, không phải vì thất tình, mà

là đã tổn thương đến thể diện của nàng. Hòa Húc nàng từ trước tới nay chưa từng làm những việc dây dưa dài dòng, nếu đã chia tay thì vĩnh viễn sẽ không hối hận, cùng lắm là một tên đàn ông thôi, đã cầm lên được thì sẽ thả xuống được.

Trong lúc bệnh nặng, Hòa Húc thấy mình thật yếu ớt, mặc dù có trưởng tử đi cùng, nhưng vẫn thường xuyên thấy cô độc, nàng thường nghe trưởng tử nhắc tới phủ công chúa nhà mình, nhắc tới tỷ phu, nhắc tới ba đứa bé đáng yêu kia, cảm giác dịu dàng thăm thiết kia, khiếm nàng hâm mộ không thôi.

Nhưng chỉ có như vậy, trưởng tử cũng không lưu lại, phủ Đại trưởng công chúa hình như xảy ra chuyện lớn, thế cho nên mình còn chưa khỏi hẳn, trưởng tử đã vội vàng trở về, còn bất ngờ giao mình lại cho một người nam nhân như Lương Hàn Chân.

Tuy nhiên, có một số việc thật đúng là không thể chỉ nhìn mặt ngoài, từng bước một nhìn Lương Hàn Chân chăm sóc mình còn cẩn thận hơn so với nữ nhân, từng bước một nhìn hắn dần tiến vào cuộc sống của mình, thấm thấu vào cuộc sống của mình, cảm giác kia, hoàn toàn khác hẳn với lúc ở cùng với Liêu Đan Dương. Khi đó, bởi chỉ có mình nàng là một bên tình nguyện, cho nên rất nhiều chuyện đều là nàng nghĩ vì Liêu Đan Dương, chiếu cố hắn chu toàn, nàng tự cho đó là bổn phận của người thê tử, lại không nghĩ rằng có một ngày sẽ có một nam nhân, đem cảm thụ cẩn thận tỉ mỉ kia mà hướng lên người mình.

Nói không cảm động đó là gạt người, nhưng trái tim bị tổn thương của nàng, lại không cách nào đập trở lại được nữa.

“Nàng lại vén rèm cửa sổ nữa rồi, đừng để bị dính gió, lần nào dính gió xong trở về nàng đều than đau đầu.” Người bên cạnh đánh gãy suy nghĩ của công chúa Hòa Húc, gần đây nàng thường nhớ lại chuyện trước kia, chẳng lẽ đây là già trước tuổi sao.

Ngẩng đầu, công chúa Hòa Húc nhìn về phía sườn mặt của Lương Hàn Chân, tuổi nhỏ hơn nàng, tướng mạo tốt, khí thế và công phu không thua gì những người khác trong quân đội, thậm chí ngay cả hoàng huynh và tỷ phu đều khen hấn không dứt miệng.

Là khi nào thì bắt đầu động tâm với hấn nhỉ? Là săn sóc ân cần khi bệnh, là ấm áp được bảo vệ khi trên đường gặp cướp, hay là cảm động ôm nhau khi trốn mưa đêm.

Công chúa Hòa Húc khẽ lắc đầu, chính nàng đã không nhớ rõ, nhưng nếu thật muốn hồi tưởng, thì dường như trong trí nhớ, từ sau khi hấn đến bên nàng, mỗi mỗi thời mỗi khắc trong trí nhớ đều có sự tồn tại của hấn.

Khẽ mở miệng, công chúa Hòa Húc bỗng nhiên rất muốn hỏi, hấn tự xin đến làm hộ vệ cho mình, có phải là đã sớm mưu tính từ trước hay không, nhưng miệng mở ra lại không cách nào phát ra tiếng, đúng hay không đúng, lại có gì khác nhau ư? Cho dù trong lòng nàng có đau xót bao nhiêu, cũng đã sớm bị sự kiên nhẫn và bền lòng của hấn vỗ về yên ổn rồi, nếu đó không phải là yêu, thì sẽ là gì chứ?

Nép vào vòng tay của trượng phu, vòng tay quanh thắt lưng hấn, nàng dùng thanh âm gần như không nghe thấy: “Gặp được chàng thật tốt...”

Lương Hàn làm như không nghe thấy, nhưng khóe môi lén gợi lên kia, cùng với lực tay ôm chặt thê tử, đều đã lặng yên thể hiện tâm tình tốt của hấn.

Về phần người vừa rồi bên ngoài xe ngựa, người đàn ông tên Liêu Đan Dương kia, cho dù cứ đứng bên đường nhìn theo xe ngựa nhà mình đến chết, Hòa Húc của hấn cũng sẽ chỉ là của hấn, không ai đoạt đi được.

HẾT

Table of Contents

Mục lục

Chương 1+1: Tiết Tử: Màn Kỳ Ngộ Trong Thư Viện

Chương 1+2: Tôi Là Nữ Phụ

Chương 2: Cha Mẹ Và Huynh Trưởng

Chương 3: Chuyện Xưa Của Nhà Tổ Phụ

Chương 4: Công Chúa Hòa Húc

Chương 5: Lần Đầu Đến Từ Phủ

Chương 6: Nữ Quyển Từ Phủ

Chương 7: Con Dâu Khó Làm

Chương 8: Nam Nhân Từ Gia

Chương 9: Công Chúa Dạy Con

Chương 10: Lỡ Tay Cứu Người

Chương 11: Biểu Ca Sơ Thanh

Chương 12: Nô Tài Phạm Lỗi

Chương 13: Hoàng Hậu Lỗ Thị

Chương 14: Xả Thân Trong Cung

Chương 15: Thân Tình Ấm Áp

Chương 16: Sơ Thanh Thăm Bệnh

Chương 17: Lời Mời Của Biểu Ca

Chương 18: Cự Nô Của Từ Phủ

Chương 19: Xử Trí Nha Hoàn

Chương 20: Công Chúa Hòa Phong

Chương 21: Tiết Thanh Minh

Chương 22: Lại Vào Cung

Chương 23: Bận Chơi Trong Cung

Chương 24: Như Thật Như Mơ

Chương 25: Nhất Kiến Ghi Thù

Chương 26: Bữa Tiệc Xui Xẻo

Chương 27: Mạng Treo Sợi Tóc

[Chương 28: Thời Gian Thấm Thoát](#)
[Chương 29: Người Cũ Chuyện Mới](#)
[Chương 30: Ngày Đầu Vào Cung Học](#)
[Chương 31: Tỷ Muội Xung Đột](#)
[Chương 32: A Man Phản Kích](#)
[Chương 33: Tiểu Viện Hẻo Lánh](#)
[Chương 34: Gặp Lại Người Cũ](#)
[Chương 35: Nha Hoàn Và Ma Ma](#)
[Chương 36: Tần Thái Mỹ Nhân](#)
[Chương 37: Chọn Thư Đồng](#)
[Chương 38: Mặc Kệ Mâu Thuẫn](#)
[Chương 39: Thư Đồng Của Quận Chúa](#)
[Chương 40: Tiệc Mừng Năm Mới Trong Cung](#)
[Chương 41: Nhị Cô Tới Nhà](#)
[Chương 42: Ngõn Ngang Trăm Mối](#)
[Chương 43: Ước Hẹn Đồng Du](#)
[Chương 44: Trách Mắng Liêu Lang](#)
[Chương 45: Đối Sách Của Huỳnh Muội](#)
[Chương 46: Hòa Húc Tồn Thương](#)
[Chương 47: Tỳ Nữ San Hô](#)
[Chương 48: Ước Hẹn Của Nữ Chính](#)
[Chương 49: Một Bình Trà Độc](#)
[Chương 50: Hung Thủ Là Ai](#)
[Chương 51: Đạo Chơi Ngoại Thành](#)
[Chương 52: Thục Thận Bị Thương](#)
[Chương 53: Sự Cố Bất Ngờ](#)
[Chương 54: Kho Hàng Nơi Bến Tàu](#)
[Chương 55: Hoạn Nạn Cùng Chia](#)
[Chương 56: Sự Tình Sau Đó](#)
[Chương 57: Giả Thần Giả Quý](#)
[Chương 58: Ban Hôn Cho Hoàng Gia](#)
[Chương 59: Thu Vàng Thường Cúc](#)

[Chương 60: Chúng Nữ Đạo Vườn](#)
[Chương 61: Vây Ngắm Mỹ Nam](#)
[Chương 62: Hòa Húc Hồi Cung](#)
[Chương 63: Sơ Thanh Tắt Tiếng](#)
[Chương 64: Lá Đỏ Ngày Thu](#)
[Chương 65: Nội Tâm Chuyển Biến](#)
[Chương 66: Hôn Sự Mỗi Nhà](#)
[Chương 67: Trong Lòng Thấy Yêu](#)
[Chương 68: Mê Cung Trước Mặt](#)
[Chương 69: Đại Cô Qua Đời](#)
[Chương 70: Dịu Dàng An Ủi](#)
[Chương 71: Sơ Thanh Thổ Lộ](#)
[Chương 72: Đêm Lạnh Như Nước](#)
[Chương 73: Ngoài Dự Đoán](#)
[Chương 74: Thăm Bệnh Từ Phủ](#)
[Chương 75: Thân Thế Bí Ẩn](#)
[Chương 76: Tình Cờ Gặp Gỡ](#)
[Chương 77: Quân Tử Hảo Cầu](#)
[Chương 78: Tướng Nữ Quái Lực](#)
[Chương 79: Ninh Gia Ở Lạc Dương](#)
[Chương 80: Tán Dóc Trong Phòng](#)
[Chương 81: Tình Cờ Gặp Cùng Đi Ăn Chung](#)
[Chương 82: Chuẩn Bị Thọ Yến](#)
[Chương 83: Lời Đồn Trong Cung](#)
[Chương 84: Thọ Yến Mở Màn](#)
[Chương 85: Vỡ Kịch Trong Thọ Yến](#)
[Chương 86: Ngao Cò Tranh Nhau](#)
[Chương 87: Ngự Ông Đặc Lợi](#)
[Chương 88: Bề Mặt Xấu Hỗ](#)
[Chương 89: Mạnh Mỗi Mỏng Mạnh](#)
[Chương 90: Thoắt Ẩn Thoắt Hiện](#)
[Chương 91: Thân Thế Rắc Rối](#)

[Chương 92: Thiên Tử Xử Án](#)
[Chương 93: Hai Phe Giằng Co](#)
[Chương 94: Trang Thành Bị Oan](#)
[Chương 95: Cha Của Phò Mã](#)
[Chương 96: Lại Một Người Khác](#)
[Chương 97: Chân Tướng](#)
[Chương 98: Nhị Cô Về Nhà](#)
[Chương 99: Di Sản Của Ninh Thị](#)
[Chương 100: Đôi Trẻ Định Tình](#)
[Chương 101: Hải Thiên Trở Về](#)
[Chương 102: Đêm Trước Đại Hôn](#)
[Chương 103: Tỷ Muội Bất Hòa](#)
[Chương 104: Tiệc Cưới](#)
[Chương 105: Đêm Khuya Tâm Sự Dưới Tường Hoa](#)
[Chương 106: Từ Man Bệnh](#)
[Chương 107: Thục Mẫn Chết](#)
[Chương 108: Xá Nữ](#)
[Chương 109: Hành Hung Trong Điện](#)
[Chương 110: Sắc Kiêu Chớm Nở](#)
[Chương 111: Lất Phất Mưa Phùn](#)
[Chương 112: Hôn Sự Của Sơ Liêm](#)
[Chương 113: Thử Lòng Khuê Mật](#)
[Chương 114: Ước Hẹn Bên Hồ](#)
[Chương 115: Tương Thân Tương Ái](#)
[Chương 116: Lưỡng Tình Tương Duyệt](#)
[Chương 117: Hôn Sự Của Tú Oánh](#)
[Chương 118: Sơ Thanh Cầu Thân](#)
[Chương 119: Cùng Thăm Nhà Mới](#)
[Chương 120: Sinh Nhật Của Chu Hoàn](#)
[Chương 121: Xao Động Trước Ngày Cưới](#)
[Chương 122: Thôi Tam Cô Nương](#)
[Chương 123: Hải Sinh Đính Hôn](#)

[Chương 124: Chu Hoàn Xuất Giá](#)
[Chương 125: Từ Man Xuất Giá](#)
[Chương 126: Đêm Trước Động Phòng](#)
[Chương 127: Động Phòng Hoa Chúc](#)
[Chương 128: Cuộc Sống Tân Hôn](#)
[Chương 129: Vào Cửa Kính Trà](#)
[Chương 130: Tiến Cung Tạ Ôn](#)
[Chương 131: Tình Sâu Mãi Mãi](#)
[Chương 132: Ngày Thứ Ba Lại Mặt](#)
[Chương 133: Vào Cung Tặng Quà Cưới](#)
[Chương 134: Trò Cười Trong Đại Điện](#)
[Chương 135: Đột Biến Trong Cung](#)
[Chương 136: Đến Cửa Cảnh Cáo](#)
[Chương 137: Vị Khách Bất Ngờ](#)
[Chương 138: Vây Phủ Tìm Chồng](#)
[Chương 139: Không Tiệc Trả Giá](#)
[Chương 140: Đòi Bên Can Thiệp](#)
[Chương 141: Bốn Bề Biến Hóa](#)
[Chương 142: Ước Hẹn Tại Tiệm Sơn](#)
[Chương 143: Mạo Hiểm Vào Cung](#)
[Chương 144: Bị Nhốt Trong Cung](#)
[Chương 145: Đêm Trước Xảy Ra Chuyện](#)
[Chương 146: Khói Lửa Ngưng Dần](#)
[Chương 147: Kết Thúc](#)
[Chương 148: Phiên Ngoại 1: Từ Man Mang Thai](#)
[Chương 149: Phiên Ngoại 2 - Cuộc Sống Hạnh Phúc](#)
[Chương 150: Phiên Ngoại 3 - Công Chúa Hòa Húc](#)